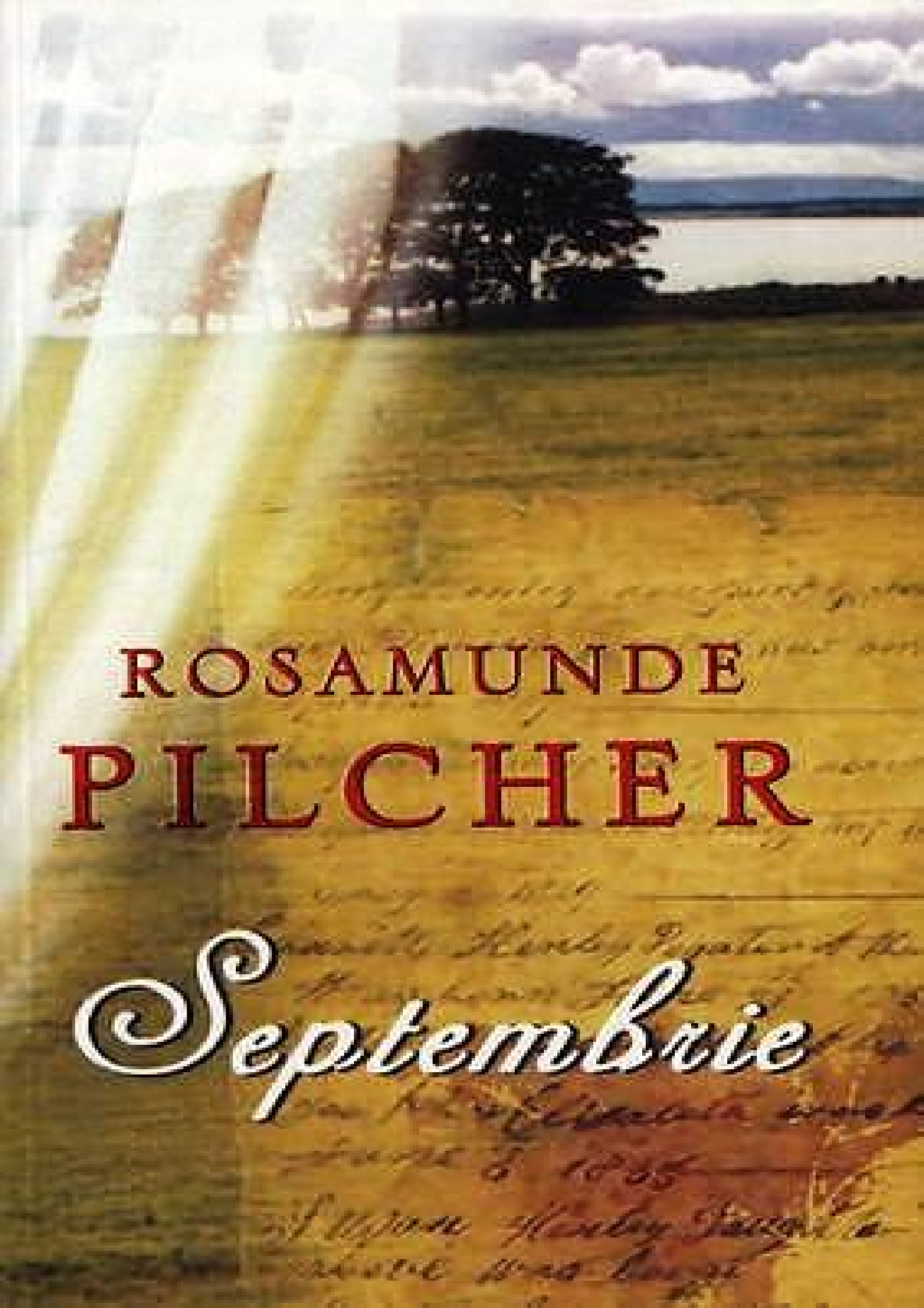
ROSAMUNDE
PILCHER
September

ROSAMUNDE
PILCHER

Septembrie

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

PILCHER, ROSAMUNDE

Septembrie / Rosamunde Pilcher; trad.: Carmen Ardelean. Ed. A 2-a, rev.— Bucureşti: RAO International, 2009

ISBN 978-973-54-0065-1

I. Ardelean, Carmen (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company

Grupul Editorial RAO

Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

ROSAMUNDE PILCHER

September

© Robin Pilcher, Fiona Pilcher,

Mark Pilcher and Philippa Imrie, 1990

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

CARMEN ARDELEAN

© RAO International Publishing Company 2008

pentru versiunea în limba română

2009

ISBN 978-973-54-0065-1.

MAI

1

Marţi, 3 mai

La începutul lui mai a venit în sfârşit şi primăvara în Scoţia. Iarna nu se dăduse bătută, se ţinuse cu ghearele, mult prea multă vreme, refuzând să-şi îmblânzească apriga strânsoare. În tot cursul lunii aprilie, vântul aspru suflase dinspre nord-vest, retezând primii boboci de brânduşe şi culcând la pământ corolele galbene ale primelor narcise. Zăpada îngheţase pe pantele dealurilor şi se aşternuse într-un strat gros peste vale, iar fermierii, renunţând să mai spere la iarbă proaspătă pentru vite, îşi secaseră pământurile de ultimele urme de rădăcini, în timp ce animalele rămâneau închise în adăposturile de piatră.

Chiar şi gâştele sălbatice, care plecau de obicei la sfârşitul lui martie, întârziau întoarcerea în patria lor arctică. Ultimele dispăruseră la mijlocul lui aprilie, îndreptându-se spre nord, în necunoscut, într-un cor de ţipete, zburând atât de sus, încât formaţiile în formă de săgeată păreau doar fire de păianjeni duse de vânt.

Iar apoi, peste noapte, capricioasa climă din Highlands s-a îmblânzit. Vântul a făcut cale-ntoarsă spre sud, aducând cu sine brize parfumate şi vreme mai blândă, de care restul ţării se bucurase de câteva săptămâni, şi mireasma pământului reavăn, a renaşterii. Ţinutul a căpătat culoarea dulce a verdelui proaspăt, cireşii albi sălbatici şi-au revenit după prigoană, s-au întremat şi şi-au întins ramurile încărcate de petale albe ca neaua. Dintr-odată, grădinile de lângă case au explodat într-un torent de culori – iasomia galbenă de iarnă, şofranul purpuriu şi albastrul-închis al zambilelor. Păsările ciripeau, iar soarele, pentru

prima dată după toamna trecută, încălzea cu adevărat.

În fiecare dimineaţă a vieţii sale, fie ploaie, fie soare, Violet Aird se ducea în sat să ia de la magazinul universal al doamnei Ishak două sticle de jumătate de litru de lapte, ziarul *Times* şi alte articole de băcănie şi alimente necesare pentru subzistenţa unei doamne în vârstă care trăieşte singură. Doar uneori, în miezul iernii, când zăpada se aşternea în nămeţi cât casa şi gheaţa îţi juca feste, se eschiva de la acest exerciţiu, pe principiul că prudenţa este mama înţelepciunii.

Drumul nu era uşor. Un kilometru de coborâş pe dealul abrupt, între câmpurile care altădată făcuseră parte din parcul domeniului Croy, proprietatea lui Archie Balmerino, iar apoi drumul de întoarcere, aceeaşi chinuitoare jumătate de milă, în urcuş de astă dată. Avea maşină şi ar fi putut foarte bine să facă drumul cu ea, dar era convinsă, printre altele, că atunci când te cuprinde bătrâneţea, din clipa în care începi să te foloseşti de maşină pentru drumuri scurte eşti în pericol să uiţi să te mai foloseşti de picioare.

În toate lunile lungi de iarnă fusese nevoită să se înfofolească în straturi peste straturi de haine pentru această expediţie. Cizme groase, pulovere, haina impermeabilă, fular, mănuşi, o pălărie de lână trasă bine peste urechi. În dimineaţa aceea purta o fustă de tweed şi un pulover încheiat cu nasturi, iar capul îi era descoperit. Soarele îi ridica moralul şi o făcea să se simtă plină de energie şi din nou tânără, iar faptul că scăpase de strânsoarea veşmintelor atât de străine sieşi îi amintea de satisfacţia din copilărie, când ciorapii negri de lână erau abandonaţi şi simţea senzaţia plăcută, răcoritoare a aerului proaspăt pe picioarele goale.

În dimineaţa aceea, prăvălia din sat era plină şi a trebuit să aştepte puţintel ca să fie servită. N-o deranja, pentru că asta însemna să stai puţin la

taifas cu alţi clienţi, toţi aceştia fiind feţe cunoscute; să te minunezi de vreme; să întrebi cum o mai duce mama cuiva; să priveşti cum un băieţel alege, cu multă chibzuială, un pachet de dulciuri pe care-l plăteşte mai apoi din banii proprii. Băieţelul nu se grăbea. Doamna Ishak, blândă şi răbdătoare, aştepta să se hotărască. Când a făcut, în sfârşit, acest lucru, i-a pus pachetul de Dolly Mixtures într-o punguţă de hârtie şi i-a luat banii.

— Să nu le mănânci pe toate dintr-odată, altfel o să-ţi cadă toţi dinţii, îl avertiză ea. Bună dimineaţa, doamnă Aird.

— Bună dimineaţa, doamnă Ishak. Ce spuneţi, ce zi frumoasă!

— Nu mi-a venit să cred când am văzut soarele strălucind.

De obicei, doamna Ishak, exilată pe acest tărâm nordic din nemilosul soare malawian, era înfofolită în pulovere şi ţinea un încălzitor cu parafină în spatele tejghelei, ghemuindu-se deasupra lui ori de câte ori avea un moment de linişte. Totuşi, în această dimineaţă părea mult mai fericită.

— Sper să nu se facă iarăşi frig.

— Nu cred. A venit vara. Ah, mulţumesc, laptele şi ziarul meu. Iar Edie are nevoie de nişte lac de mobilă şi de un sul de şerveţele de hârtie. Şi cred că n-ar strica să iau şi şase ouă.

— Dacă vi se pare coşul prea greu, pot să-l trimit pe domnul Ishak la dumneavoastră, cu maşina.

— Nu, mă descurc, mulţumesc foarte mult.

— Aveţi mult de mers.

Violet zâmbi.

— Dar ia gândiţi-vă cât de bine îmi face.

Încărcată, porni din nou spre casă, spre Pennyburn, de-a lungul drumului pavat, pe lângă şirurile de căsuţe joase cu ferestrele sclipind în lumina soarelui şi uşile lăsate deschise pentru a lăsa să intre aerul cald şi proaspăt, apoi, dincolo de porţile domeniului Croy şi iarăşi în sus pe deal. Era

un drum privat, dramul de acces în spatele vilei, iar Pennyburn se afla la jumătatea sa, în lateral, înconjurat de câmpuri abrupte. Ajungeai acolo urmând poteca îngrijită, străjuită de un gard din nuiele de fag împletite şi era întotdeauna o uşurare să ajungi la cotitură şi să ştii că nu mai ai de urcat.

Violet îşi schimbă coşul, devenit prea greu, de pe un braţ pe celălalt şi începu să-şi facă planuri cum să-şi petreacă restul zilei. Era una dintre dimineţile în care Edie o ajuta pe Violet, iar asta însemna că Violet poate lăsa casa, să-şi facă de lucru în grădină. În ultima vreme fusese prea frig pentru îngrijit grădina, chiar şi pentru Violet. Lăsase totul în paragină. Peluza părea cam obosită şi, după o iarnă aşa de lungă, fusese acoperită de muşchi. Poate că n-ar strica să afâneze pământul, să-l aerisească. După aceea se putea pune un strat gros de bălegar, din cel păstrat cu grijă, peste stratul cel nou de trandafiri. Gândul o umplu de satisfacţie şi bucurie. De-abia aştepta să se apuce de lucru.

Grăbi pasul. Dar chiar în aceeaşi clipă zări maşina necunoscută parcată în faţa uşii de la intrare şi înţelese că, pentru moment, grădina trebuia să mai aştepte. Un vizitator. Ce neplăcut! Cine venise oare în vizită? Cu cine trebuia să stea de vorbă Violet, în loc să poată să-şi vadă de săpat?

Maşina era un Renault mic şi îngrijit care nu-şi trăda prin nimic proprietarul. Violet intră în casă pe uşa de la bucătărie şi acolo o găsi pe Edie care, lângă robinet, umplea ibricul.

Violet trânti coşul pe masă.

— Cine e? şopti ea, arătând spre casă cu un deget.

Edie îi răspunse, la rândul ei, în şoaptă.

— Doamna Steynton. De la Corriehill.

— A venit de mult?

— Chiar acum. I-am spus să aştepte. E în sufragerie. Vrea „să staţi puţintel de vorbă“. Edie

reveni la tonul ei normal. Vă fac câte o cană de cafea. O aduc eu când e gata.

Neavând nicio scuză sau portiţă de scăpare, Violet porni în întâmpinarea vizitatoarei sale. Verena Steynton stătea în picioare, lângă fereastra sufrageriei scăldate în razele soarelui, privind spre grădina lui Violet. Când Violet intră, se întoarse spre ea.

— Vai, Violet, îmi pare rău. Mă simt jenată. I-am spus lui Edie că pot veni altă dată, dar ea mi s-a jurat că vii îndată înapoi din sat.

Era o femeie înaltă şi zveltă, de vreo patruzeci de ani şi întotdeauna imaculată şi strălucind de eleganţă. Asta o deosebea categoric de celelalte doamne de prin partea locului, care, în cea mai mare parte, erau femei harnice de la ţară, neavând nici timp şi nici înclinaţie pentru a pune prea mare preţ pe înfăţişarea lor. Verena şi soţul ei, Angus, veniseră de curând prin împrejurimi, locuiau la Corriehill de numai zece ani. Înainte de asta, Angus fusese agent de bursă la Londra, dar, după ce-şi făcuse plinul şi obosise de cursa aceea nebună, cumpărase Corriehill, la cincisprezece kilometri distanţă de Strathcroy, venise în nord cu soţia şi fiica lui, Katy, şi-şi găsise aici o altă ocupaţie, în speranţa că nu va fi la fel de grea. Până la urmă preluase o afacere, o fabrică de cherestea părăsită şi, de-a lungul anilor, o transformase într-o activitate profitabilă şi prosperă.

Cât despre Verena, era şi ea, într-un fel, o femeie preocupată de carieră, fiind implicată până peste cap în activitatea unei companii de turism numită: Turul Ţinuturilor Scoţiene. În lunile de vară, această companie încărca autocare cu turişti americani şi-i ducea de colo-colo, le aranja cazarea, ca oaspeţi plătitori, în câteva case particulare, alese cu grijă. Isobel Balmerino fusese şi ea ademenită de această acţiune, şi zău că era o grămadă de treabă. Violet nu şi-ar fi putut imagina o modalitate mai epuizantă de a face bani.

Totuşi, din punct de vedere social, familia Steynton se dovedise a fi un mare câştig pentru comunitate, căci membrii ei se arătaseră prietenoşi şi fără pretenţii, generoşi şi ospitalieri şi întotdeauna gata să-şi sacrifice timpul şi să facă un efort pentru organizarea de petreceri, seri de dans şi tot felul de acţiuni pentru strângerea de fonduri.

Chiar şi-aşa, Violet nu reuşea să înţeleagă de ce se afla Verena acolo.

— Mă bucur că ai rămas să mă aştepţi. Mi-ar fi părut rău să nu ne întâlnim. Edie ne face chiar acum o ceaşcă de cafea.

— Trebuia să fi telefonat, dar eram în drum spre Relkirk şi m-am gândit dintr-odată că ar fi mult mai bine să risc să vin direct. O hotărâre de moment. Sper că nu te deranjează.

— Câtuşi de puţin, minţi Violet fără să clipească. Vino şi ia loc. Îmi pare rău, dar focul n-a fost încă aprins, însă…

— Vai de mine, pentru numele lui Dumnezeu, dar cui îi trebuie foc într-o zi ca asta? Nu-i aşa că e o binecuvântare să vezi soarele?

Se aşează în voie pe canapea, picior peste picior, etalându-şi frumuseţea şi eleganţa. Violet se lăsă şi ea, mai puţin graţios, pe scaunul ei cu braţe late.

Se hotărî să intre direct în subiect.

— Edie mi-a spus că vrei să vorbeşti ceva cu mine.

— Pur şi simplu, m-am gândit dintr-odată… că eşti cea mai potrivită să mă ajuţi.

Violet se îngrozi, imaginându-şi cine ştie ce bazar, deschidere a vreunui parc sau concert de caritate, pentru care urma să i se ceară să împletească feţele de masă pentru ceai, sau să vândă bilete, sau să declare festivităţile deschise.

— Să te ajut? întrebă ea moale.

— Nu. De fapt nu-i vorba de un ajutor, ci mai degrabă de un sfat. Vezi tu, mă gândeam să organizez o seară dansantă.

— O seară dansantă?

— Da. Pentru Katy. Împlineşte douăzeci şi unu de ani.

— Dar ce sfat aş putea să-ţi dau *eu?* Nici nu-mi mai aduc aminte de când n-am mai făcut aşa ceva. Eu zic că ai face mult mai bine să rogi pe cineva care e mai în temă. Peggy Ferguson-Crombie sau Isobel, de exemplu.

— Adevărul e că m-am gândit… că ai atâta experienţă. Locuieşti aici de mai multă vreme decât oricare dintre cunoştinţele mele. M-am gândit să te întreb ce părere ai.

Violet rămăsese fără replică. Încercând să-şi formuleze un răspuns, se bucură când Edie apăru cu tava cu cafele. Edie o aşeză pe scaunul fără spătar de lângă cămin.

— Doriţi biscuiţi? întrebă ea.

— Nu, Edie, e foarte bine aşa. Mulţumesc foarte mult.

Edie ieşi. De îndată se auzi aspiratorul vuind în sus pe scări.

Violet turnă cafeaua în ceşti.

— Şi cam la ce te-ai gândit?

— Ei, ştii şi tu. Dans, joc…

Violet crezu că ştie.

— Adică benzi stereo şi câteva perechi în holul cel mare?

— Nu. Nu aşa. Un dans cu adevărat *impunător.* Care să aibă clasă. Cu un cort mare pe peluză…

— Sper că Angus e sigur pe bogăţia lui.

Verena ignoră întreruperea.

— … Şi o orchestră potrivită care să asigure muzica. O să folosim şi holul, bineînţeles, dar pentru odihnă. Şi salonul la fel. Katy, mai mult ca sigur, o să vrea muzică disco pentru prietenii ei de la Londra, mi se pare normal. Poate în sala de mese. Am putea s-o transformăm într-o tavernă sau o grotă…

Taverne şi grote, se gândi Violet. Verena se documentase serios, după toate aparenţele. Dar, la

urma urmelor, era o foarte bună organizatoare. Violet rosti blajin:

— Ţi-ai făcut *într-adevăr* planuri.

— Iar Katy îşi poate invita toţi prietenii din sud… Va trebui, bineînţeles, să le facem rost de un loc de dormit…

— Cu Katy ai vorbit despre ideea ta?

— Nu, numai cu tine. Eşti prima care află.

— Poate nici nu vrea o seară dansantă.

— Ba o să vrea, cum să nu. Totdeauna i-au plăcut petrecerile.

Violet, ştiind-o pe Katy, se gândi că probabil era adevărat.

— Şi când vrei s-o faci?

— M-am gândit s-o fac în septembrie. E timpul cel mai potrivit. Mulţi vin la vânătoare pe-aici şi toată lumea e încă în vacanţă. Poate că ar fi bine pe 16, pentru că majoritatea copiilor mai mici vor pleca la internate înainte.

— De-abia suntem în mai. E mult până în septembrie.

— Ştiu, dar niciodată nu-i prea devreme pentru a fixa o dată şi a începe să organizezi ceva. Va trebui să închiriez cortul, să rezolv cu aprovizionarea şi să dau invitaţiile la tipărit…

Îi veni o nouă idee plăcută.

— Şi, Violet, nu-i aşa că ar fi drăguţ să punem lampioane de-a lungul dramului până la vilă?

Părea un proiect îngrozitor de ambiţios.

— O să ai foarte mult de lucru.

— Nu chiar. Invazia americană se va încheia până atunci, pentru că oaspeţii plătitori nu mai vin după sfârşitul lui august. Am să pot să mă concentrez. Trebuie să recunoşti, Violet, că e o idee bună. Şi gândeşte-te numai la toţi cei pe care am să-i tai de pe lista mea de obligaţii sociale. Putem să-i tăiem pe toţi, dintr-o singură trăsătură de condei. Inclusiv, adăugă ea, pe familia Barwell.

— Nu cred că-i cunosc.

— Nu, nici n-ai cum. Sunt colegi de afaceri de-ai lui Angus. Am luat de două ori masa cu ei. Două seri de plictiseală, să nu-ţi poţi ţine căscatul, nu alta. Şi nu i-am invitat niciodată să vină la noi în schimb, pur şi simplu pentru că nu-mi puteam imagina pe cineva care să reziste o seară întreagă într-o companie atât de plicticoasă. Şi mai sunt şi alţii, îşi rememoră ea cu plăcere. Când o să-i amintesc lui Angus *de ei* n-o să protesteze în niciun fel la semnarea câtorva cecuri.

Lui Violet îi părea puţin rău pentru Angus.

— Pe cine mai chemi?

— A, pe toată lumea. Familiile Millburn şi Ferguson-Crombie şi Buchanan-Wright şi bătrâna Lady Westerdale şi familia Brandon. Şi Stafford. Toţi copiii lor au crescut între timp, aşa că pot fi invitaţi şi ei. Iar familia Middleton ar trebui să vină de la Hampshire, iar Luard din Gloucestershire. O să facem o listă. Am să pun o foaie de hârtie pe panoul din bucătărie şi de fiecare dată când îmi vine în minte un nume nou, am să-l trec acolo. Şi tu, Violet, bineînţeles. Şi Edmund, şi Virginia, şi Alexa. Şi familia Balmerino. Isobel va da un dineu în onoarea mea, sunt sigură de asta…

Dintr-odată, totul începu să i se pară amuzant. Violet se pierdu cu gândul în trecut, către ocazii uitate pe care şi le amintea acum. De la una la alta. Spuse, fără să reflecteze:

— Ar trebui să-i trimiţi Pandorei o invitaţie.

Şi imediat după aceea nu-şi putu explica de ce cedase impulsului de a propune aşa ceva.

— Pandora?

— Sora lui Archie Balmerino. Când te gândeşti la petreceri, te gândeşti automat şi la Pandora. Dar bineînţeles că n-ai cunoscut-o.

— Dar am auzit *despre* ea. Nu ştiu de ce, dar mereu se vorbeşte despre ea la dineuri. Crezi că ar veni? E adevărat că n-a mai venit acasă de mai mult de douăzeci de ani?

— E adevărat. A fost un gând prostesc. Dar de ce să nu încerci? Ar fi o bombă pentru bietul Archie. Şi dacă există ceva care s-o atragă pe fiinţa aceea rătăcitoare înapoi la Croy, atunci numai ispita unui bairam pe cinste ar putea s-o facă.

— Deci eşti de partea mea, Violet? Crezi că ar fi bine să merg mai departe şi să fac petrecerea?

— Da, aşa cred. Dacă ai energia şi mijloacele necesare, cred că e o idee minunată şi generoasă. Va fi un prilej splendid pe care să-l aşteptăm cu nerăbdare.

— Să nu spui nimănui nimic până ce nu-l îmbrobodesc pe Angus.

— Niciun cuvinţel.

Verena zâmbi mulţumită. Şi apoi îi mai veni un gând minunat.

— Asta va fi o scuză foarte bună, spuse ea, să mă duc şi să-mi cumpăr o rochie nouă.

Violet însă nu avea astfel de probleme.

— Eu am să-mi pun rochia de catifea neagră, îi spuse Verenei.

2

Joi, 12 mai

Noaptea a fost scurtă şi el nu izbutise să doarmă. În curând aveau să se ivească zorii.

Crezuse că, măcar o dată, va putea dormi, mai ales că era obosit, epuizat. Stors de puteri după trei zile într-un New York cu o vreme neobişnuit de caldă; trei zile înţesate până la refuz cu întâlniri de afaceri dimineaţa, prânzuri de afaceri, lungi după-amiezi de argumentări şi discuţii; prea multă coca-cola şi cafea neagră, prea multe recepţii şi seri târzii şi o lipsă cumplită de mişcare şi de aer proaspăt.

În fine, reuşise pe deplin, deşi nu fusese uşor. Harvey Klein era cam greu de cap şi fusese necesar un oarecare efort pentru a-l convinge că acesta era cel mai bun – şi de fapt singurul mod de a pătrunde pe piaţa englezească. Compania de publicitate, adusă de Noel la New York, împreună cu un program, materiale şi fotografii, toate fuseseră acceptate şi parafate. Având acum contractul la mână, Noel se putea întoarce la Londra. Putea să-şi facă bagajele, să dea un telefon de ultimul moment, să-şi umple servieta diplomat cu documente şi cu calculatorul, să răspundă la un alt telefon (de la Harvey Klein, care-i ura un voiaj plăcut), să coboare la recepţie, să plătească, să facă semn unui taxi galben şi să se îndrepte spre aeroportul Kennedy.

În lumina serii, Manhattanul părea, ca întotdeauna, miraculos – turnuri de lumină profilându-se în înaltul cerului incandescent, iar pe şosele, râuri de faruri în mişcare. Iată oraşul care-ţi putea oferi, în felul său teribil şi altruist, toate încântările la care ai fi putut visa.

Altădată, în vizitele de până acum, profitase din plin de toată distracţia, dar de data asta nu avusese nicio posibilitate de a accepta măcar una dintre invitaţiile primite şi simţea o strângere de inimă şi regretul că pleca neîmplinit, ca şi cum ar fi fost alungat de la o petrecere fabuloasă cu mult înainte de a începe să se simtă în largul lui.

Ajuns la aeroportul Kennedy, taxiul îl lăsă în faţa intrării pentru cursa British Airways. Se aşeză plictisit la rând, îşi prezentă biletul, scăpă de sacul de voiaj, se aşeză din nou la rând pentru control şi, în cele din urmă, se îndreptă spre sala de plecare. Îşi cumpără o sticlă de whisky scoţian din duty-free, apoi două reviste, *Newsweek* şi *Advertising Age,* de la standul de ziare. Găsi un scaun şi se aşeză, doborât de oboseală, aşteptând să se anunţe zborul său.

Prin amabilitatea firmei Wenborn & Weinburg călătorea la clasa club, aşa că avea cel puţin loc să-şi întindă picioarele, şi ceruse un loc lângă geam. Îşi scoase haina şi se aşeză cu gândul la un pahar de băutură. Îi trecu prin minte că ar fi fost un mare noroc dacă nu s-ar fi aşezat nimeni lângă el, dar speranţa aceasta i se risipi aproape imediat, când un tip bine căptuşit, îmbrăcat cu un costum albastru cu dungi fine de culoare crem, preluă scaunul, îşi înghesui tot felul de sacoşe şi pungi pe suportul de deasupra capului şi se prăbuşi, în fine, revărsându-se în scaunul de alături.

Bărbatul ocupa foarte mult loc. În avion era răcoare, dar bărbatul acesta era încălzit. Îşi scoase o batistă de mătase şi-şi tamponă fruntea, se aşeză mai bine, se aplecă puţin, îşi căută centura de siguranţă şi reuşi să-l lovească pe Noel, destul de tare, cu cotul.

— Iertaţi-mă. S-ar părea că avionul e plin ochi în seara asta.

Noel n-avea chef să vorbească. Zâmbi şi dădu din cap şi-şi deschise ostentativ numărul din *Newsweek.*

Au decolat. S-au servit cocteiluri şi apoi masa de seară. Nu-i era foame, dar a mâncat ce i s-a dat, pentru că era un mod de a-ţi petrece timpul şi n-avea altceva de făcut. Imensul 747 zumzăia mai departe, continuându-şi drumul peste Atlantic. S-a strâns masa şi a început un film. Noel îl văzuse deja, la Londra, aşa că îi ceru stewardesei să-i aducă un whisky cu sifon, pe care îl bău încet, legănând paharul în mână, prelungind plăcerea cât mai mult. Luminile din cabină se stinseră şi pasagerii îşi luară pernele şi păturile. Bărbatul cel gras îşi încrucişă braţele peste burtă şi începu imediat să sforăie. Îi trecu prin minte că de trei luni lucra cu motoarele în plin şi nici acum nu părea să aibă parte de linişte. Şansa de a da totul uitării se risipise.

Se întreba de ce nu se simţea triumfător, când reuşise să câştige un preţios profit şi se întorcea acasă cu afacerea croită. O metaforă potrivită pentru Saddlebags. „Saddle bags“. Era unul dintre acele cuvinte care, cu cât le rosteai mai mult, cu atât sunau mai ridicol. Dar nu era ridicol. Avea o importanţă uriaşă, nu numai pentru Noel Keeling, ci şi pentru Wenborn & Weinburg.

Saddlebags. Companie cu originea în Colorado, unde începuse afacerea cu câţiva ani în urmă; fabricau obiecte din piele de cea mai bună calitate pentru comunitatea fermierilor. Şei, frâie, curele, hamuri şi cizme de călărie, toate purtând marca prestigioasă a unei copite în interiorul căreia se afla litera S.

După acest modest început, faima şi vânzările companiei crescuseră la nivel naţional, depăşind orice rival. Valize, genţi de voiaj, accesorii de modă, pantofi şi cizme. Toate din pielea cea mai fină, cusute şi finisate manual. Emblema companiei Saddlebags devenise un simbol al unui statut special, la concurenţă cu Gucci sau Ferragamo, având şi un preţ pe măsură. Reputaţia lor s-a extins, astfel încât turiştii veniţi în Statele

Unite, care doreau să se întoarcă acasă cu o marfa cu adevărat impresionantă, alegeau o geantă sau o curea cu cataramă aurie fabricate manual şi purtând marca Saddlebags.

Şi apoi se răspândise zvonul că Saddlebags intenţionează să pătrundă pe piaţa britanică, vânzându-şi produsele printr-unul sau două magazine londoneze bine alese. Charles Weinburg, preşedintele firmei la care lucra Noel, aflase despre asta prinzând din zbor o remarcă făcută în cursul unui dineu londonez. A doua zi de dimineaţă, Noel, prim-vicepreşedinte al firmei şi director de creaţie, a fost chemat pentru a i se comunica despre ce era vorba.

— Vreau afacerea asta, Noel. În momentul de faţă, numai o mână de oameni din ţara asta au auzit de Saddlebags şi e sigur că vor avea nevoie de o campanie de primă clasă. Avem prima şansă şi, dacă reuşim, ne putem descurca, aşa că am sunat la New York aseară şi am vorbit cu preşedintele de la Saddlebags, Harvey Klein. A acceptat cu amabilitate o întâlnire, dar doreşte o prezentare totală… materiale, prezentarea în mass-media, titluri de reclamă, tot tacâmul. Materiale de cea mai bună calitate, reclame color pe o pagină întreagă de revistă. Ai două săptămâni. Dă-le de lucru celor de la secţia artistică şi încearcă să găseşti o soluţie. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, găseşte-mi un fotograf care să ştie să facă un manechin masculin să arate ca un bărbat, nu ca o păpuşă de vitrină. Dacă e nevoie, fă rost de un jucător de polo adevărat. Dacă-şi face treaba bine, nu-mi pasă cât trebuie să-l plătim…

Se împlineau nouă ani de când Noel Keeling începuse să lucreze cu firma Wenborn & Weinberg. Nouă ani înseamnă mult în publicitate, dacă lucrezi la aceeaşi firmă şi, câteodată, se mira el însuşi de progresul său neîntrerupt. Alţii, de seama lui, care începuseră odată cu el, se mutaseră la alte

companii sau chiar îşi deschiseseră propriile agenţii. Dar Noel rămăsese aici.

Motivele constanţei lui Noel îşi aveau rădăcinile în primul rând în viaţa personală. Într-adevăr, după ce-şi petrecuse un an sau doi la firmă, se gândise serios la posibilitatea de a pleca. Era un tip agitat, nemulţumit şi nici măcar nu-l pasiona în mod deosebit această muncă. Visurile sale erau mai roze: să pună pe picioare o afacere proprie, renunţând complet la publicitate şi trecând pe proprietăţi sau bunuri de larg consum. Visa să ajungă milionar, dar ştia că numai lipsa capitalului necesar îl împiedica să-şi realizeze acest vis. N-avea niciun fel de capital şi frustrările ocaziilor pierdute îl aduseseră aproape de disperare.

Şi în acel moment, cu patru ani în urmă, lucrurile se schimbaseră radical. Avea treizeci de ani, era celibatar şi reuşea încă să se descurce fără probleme cu un întreg şir de prietene, fără să-i treacă prin gând că această stare de lucruri nu putea dura o veşnicie. Dar mama lui a murit pe neaşteptate şi, pentru prima dată în viaţa lui, Noel s-a trezit posesorul unei averi bunicele.

Moartea ei fusese aşa de neaşteptată, încât, pentru o vreme, din cauza şocului, i-a fost aproape imposibil să se obişnuiască cu gândul că n-o va mai vedea niciodată. Ţinuse întotdeauna la ea, într-un mod detaşat şi lipsit de sentimentalisme, dar în principiu o considerase drept principala sa sursă de mâncare, băutură, haine curate, aşternuturi calde şi, atunci când solicita acest lucru, de suport moral. În egală măsură respectase independenţa spiritului ei şi faptul că nu se amestecase niciodată în niciun fel în viaţa privată de adult a lui Noel. Ce-i drept, în bună parte, comportamentul ei ciudat îl adusese la exasperare. Lucrul cel mai rău era că se înconjurase de o armată de sărăntoci şi nevoiaşi. Toţi erau prietenii ei. Ea îi numea pe toţi prieteni. Noel îi numea lingăi nenorociţi. Ea ignora atitudinea lui cinică şi continua să atragă lângă ea

domnişoare bătrâne scăpătate, văduve singuratice, artişti fără un chior şi actori şomeri, molii atrase de flacăra lumânării. Generozitatea ei faţă de toţi, fără excepţie, era, după părerea lui, o dovadă de prostie şi de egoism, pentru că niciodată nu părea să aibă bani de dat pentru lucrurile pe care Noel le considera de primă importanţă.

Când a murit, testamentul ei a reflectat această mărinimie prostească. O sumă zdravănă lăsată prin testament unui tânăr… fără nicio legătură cu familia… pe care-l luase sub aripa ei protectoare şi pe care, dintr-un motiv sau altul, dorea să-l ajute.

Pentru Noel, aceasta a fost o lovitură dureroasă. Sentimentele – şi buzunarul – fiindu-i grav rănite, s-a lăsat pradă unui resentiment izvorât dintr-o totală neputinţă. N-avea sens să se înfurie, pentru că ea murise. Nu putea pune lucrurile la punct cu ea, s-o acuze de lipsă de loialitate sau să-i pretindă să-l lămurească ce dracu' avea de gând. Maică-sa ieşise din raza lui de acţiune. Şi-o imagina, la adăpost de furia lui, dincolo de genuni sau ape pe care nu le puteai trece, înconjurată de soare, câmpuri, copaci, care-o fi fost părerea ei despre rai. În felul ei blând, râdea probabil de fiul ei, cu o căutătură răutăcioasă şi amuzată strălucind în colţul ochilor, indiferentă, ca de obicei, la cererile şi reproşurile lui.

Spre părerea de rău a nimănui altcuiva în afara celor două surori ale sale, el întoarse spatele familiei şi, în schimb, se concentră asupra singurului element stabil din viaţa sa – slujba. Oarecum spre surprinderea sa şi spre mirarea superiorilor săi, a descoperit, chiar la timp, că nu era numai interesat de publicitate, dar şi foarte bun în acest domeniu. Până să se clarifice treburile cu moşia mamei sale şi înainte ca partea sa din bănet să fie depusă în siguranţă la bancă, fanteziile tinereşti despre pariuri enorme şi câştiguri rapide dispăruseră pentru totdeauna. Noel înţelesese că a face bani pe seama averii ipotetice a unei alte

persoane era de fapt cu totul altceva decât să te desparţi de propria ta avere. Se simţea obligat să-şi protejeze contul din bancă, de parcă ar fi fost vorba de un copil a cărui siguranţă nu-şi putea permite să o pună în pericol. În loc de asta, şi cu mult mai multă modestie, şi-a cumpărat o maşină nouă şi a început, mai întâi ca o simplă încercare, să-şi întindă antenele pentru a-şi găsi o nouă locuinţă…

Viaţa mergea mai departe. Dar tinereţea trecuse şi era o viaţă dificilă. Puţin câte puţin, Noel se obişnui cu ea şi, în acelaşi timp, descoperi că era incapabil să ţină supărarea la adresa mamei sale. Era prea complicat să nutreşti un resentiment inutil. Iar la sfârşitul zilei, nu putea să nu constate că nu ieşise chiar aşa de rău. În plus, îi era dor de ea. În ultimii ani o văzuse rar, aşa retrasă cum era, în adâncul comitatului Gloucestershire, dar fusese mereu *prezentă* la celălalt capăt al unui telefon sau la sfârşitul unui drum lung cu maşina, când ţi se părea că nu mai poţi suporta nicio clipă străzile încinse de vara londoneză. Nu conta dacă mergeai acolo singur sau luai cu tine o jumătate de duzină de prieteni pentru weekend. Era întotdeauna loc destul, o primire relaxată, mâncare delicioasă, totul sau nimic de făcut. Focul licărind în vatră, flori frumos mirositoare, băi fierbinţi; paturi calde şi comode, vinuri fine şi conversaţie de salon. Nu mai rămăsese nimic din toate astea. Casa şi grădina fuseseră vândute unor străini. Pierise mirosul cald al bucătăriei ei şi sentimentul plăcut că altcineva se ocupă de toate şi tu nu eşti obligat să iei nici măcar o singură decizie. Şi dusă era singura persoană din lume faţă de care niciodată n-ai fost obligat să faci pe nebunul sau să te prefaci. Viaţa fără ea, aşa exasperantă şi capricioasă cum fusese, era ca şi cum ai fi fost silit să trăieşti în zdrenţe şi aveai nevoie de ceva timp să te obişnuieşti.

Oftă. Parcă totul s-ar fi întâmplat cu mult timp în urmă. Într-o altă lume. Îşi terminase paharul cu whisky şi rămase cu privirile aţintite în întuneric.

Îşi amintea de vremea în care avea patru ani şi făcuse pojar, când nopţile de boală păreau să dureze o veşnicie, fiecare minut era cât o oră, iar de venirea zorilor îl despărţea o eternitate.

Acum, treizeci de ani mai târziu, privea ivirea zorilor. Cerul se lumina, iar soarele îşi făcea apariţia din spatele perdelei de nori; totul în jur căpăta o tentă rozalie, iar lumina te orbea. Privi răsăritul prin hublou şi se simţi recunoscător, pentru că alungase noaptea, iar acum era o nouă zi şi nu mai era nevoit să încerce să doarmă. În jurul lui, oamenii începeau să se mişte. Membrii echipajului sosiră cu suc de portocale şi şerveţele pentru faţă. Se şterse şi îşi simţi barba nerasă. Alţii îşi veneau în fire, îşi căutau trusele şi se duceau la toaletă să se bărbierească. Noel rămase pe locul său. Putea să se bărbierească şi când avea să ajungă acasă.

Ceea ce chiar făcu, trei ore mai târziu. Obosit, murdar şi dezordonat, se târî afară din taxi şi îi plăti şoferului ce-i datora. Aerul dimineţii era răcoros, o binecuvântare după New York; ploua mărunt, o burniţă mustoasă. În grădinile Pembroke, copacii începeau să înverzească, aleile erau ude. Trase în piept aerul proaspăt şi, pe când taxiul pleca, se opri o clipă, gândindu-se să-şi petreacă singur această zi, să se refacă. Dar n-avea nicio şansă. Avea de lucru. Biroul şi directorul îl aşteptau. Noel îşi ridică valiza şi servieta, coborî cele câteva trepte şi deschise poarta casei sale.

Locuinţa sa putea fi numită un apartament cu grădină căci, în spatele clădirii, uşa cu geamuri dădea spre o micuţă curte interioară, partea sa dintr-o curte mai mare, care aparţinea întregii case. După-amiaza, grădina era luminată de razele soarelui, dar la ora aceasta matinală era cuprinsă de umbre, iar pisica de sus se instalase confortabil într-unul din şezlongurile sale – cu siguranţă că-şi petrecuse noaptea acolo.

Apartamentul nu era mare, dar camerele erau spaţioase. O sufragerie şi un dormitor, o bucătărie micuţă şi o baie. Musafirii ce rămâneau peste noapte erau nevoiţi să doarmă pe sofa, o piesă de mobilier care oferea tot felul de surprize fiindcă, dacă ştiai cum, se putea transforma într-un al doilea pat dublu. Doamna Muspratt, care-i făcea curăţenia, trecuse pe-acolo în lipsa lui şi totul era aranjat şi curat, dar aerul era închis şi stătut.

Deschise ferestrele şi alungă pisica. Ajuns în dormitor, deschise fermoarul valizei şi-şi scoase trusa de toaletă. Se dezbrăcă şi-şi aruncă pe jos hainele murdare şi şifonate. În baie îşi perie dinţii, făcu un duş fierbinte şi se bărbieri. Deja simţea nevoia, mai mult decât orice, să bea o cafea. În halat de baie şi cu picioarele goale, intră în bucătărie, umplu cafetiera şi-o puse în funcţiune, apoi puse câteva linguriţe de cafea. Mirosea delicios şi parcă te punea pe picioare. După ce-şi făcu cafeaua, îşi luă corespondenţa, se aşeză la masa din bucătărie şi se uită peste plicuri. Nimic nu părea prea urgent. Sărea totuşi în ochi o vedere din Gibraltar. O întoarse. Fusese trimisă din Londra de către soţia lui Hugh Pennington, un vechi prieten din şcoală al lui Noel, care locuia în Chelsea.

> Noel, am încercat să te sun, dar nu mi-ai răspuns. Dacă nu intervine ceva, te aşteptăm la cină pe treisprezece. Vino la şapte şi jumătate – masa e la opt. Nu-i nevoie să te îmbraci elegant.
>
> Cu drag, Delia.

Oftă. Chiar în acea seară. Dacă nu intervine ceva. Da, dar pe urmă s-ar putea să se răzgândească. Şi ar fi mai amuzant decât să se uite la televizor. Lăsă vederea pe masă, se ridică în picioare şi se duse să-şi toarne cafea în ceaşcă.

Închis în birou, în discuţii de afaceri pe aproape tot parcursul zilei, Noel uită de tot ce se petrecea dincolo de uşă. Când în sfârşit ieşi şi porni cu maşina spre casă, la ora cu cea mai mare aglomeraţie, când maşinile nu mai mergeau, ci se târau ca nişte şerpi bolnavi de artrită, constată că ploaia de dimineaţă fusese risipită de vânt şi că era o frumoasă seară de mai. Între timp ajunsese în acea fază în care îţi depăşeşti limita de epuizare şi când totul pare luminos şi clar şi lipsit, în mod bizar, de substanţialitate, iar somnul, la fel de îndepărtat ca şi moartea. În loc de asta, un nou duş, alte haine şi ceva de băut. N-o să mai ia maşina, o să meargă pe jos până în Chelsea. Aerul proaspăt şi mişcarea în aer liber o să-i facă poftă de mâncare pentru bunătăţile pe care spera să le primească. Nici nu mai ţinea bine minte de când nu mai mâncase şi altceva decât un sandvici.

Mersul pe jos fusese o idee foarte bună. Pornise pe străzi lăturalnice, pline de verdeaţă, terase rezidenţiale şi grădini cu magnolii înflorite şi glicine ce acopereau faţadele caselor londoneze de lux. Ieşind în strada Brompton, traversă pe lângă clădirea Michelin şi coti pe strada Walton. Aici încetini pasul, oprindu-se să privească vitrinele minunate, decoraţiunile interioare şi galeria de artă unde se vindeau postere cu subiecte sportive, scene de vânătoare şi picturi în ulei cu labradori credincioşi, adulmecând prin zăpadă, cu fazani în bot. Îi plăcu mai cu seamă o pictură de Thorburn. Rămase acolo mai mult decât intenţionase, numai ca s-o privească. Poate că a doua zi avea să sune la galerie şi să întrebe ce preţ are. După o vreme, porni mai departe.

Când ajunse în dreptul străzii Ovington era opt fără douăzeci şi cinci. Locuitorii caselor din zonă îşi înşiraseră maşinile pe pavaj şi câţiva copii mai mari mergeau pe bicicletă pe mijlocul străzii, în susul şi în josul acesteia. Locuinţa familiei

Pennington se afla cam la jumătatea rândului de case. Pe când se apropia, o fată apăru pe trotuar, venind spre el. Ţinea în lesă un mic terrier alb din Highlands şi părea să se îndrepte spre cutia poştală, căci ţinea în mână o scrisoare. O privi. Purta blugi şi un tricou flauşat gri, iar părul ei avea culoarea celui mai rafinat sortiment de marmeladă; nu era nici înaltă şi nici prea subţire. De fapt, era departe de genul care-i plăcea lui Noel. Şi totuşi, când trecu pe lângă el, o mai privi o dată, pentru că i se părea vag cunoscută şi-i era greu să se gândească unde s-ar fi putut întâlni, la un moment dat. Poate la vreo petrecere. Culoarea părului era ieşită din comun…

Plimbarea îl istovise şi se trezi că-şi doreşte cu disperare ceva de băut. Având alte lucruri mai importante la care să se gândească, îşi scoase fata din minte, urcă treptele şi apăsă vitejeşte soneria. Apăsă pe clanţă, gata să deschidă uşa, cu salutul gata pregătit. Bună Delia, eu sunt. Am sosit.

Dar nu se întâmplă nimic din toate acestea. Uşa rămase bine închisă, ceea ce era ciudat şi neobişnuit. Ştiind că el se află pe drum, Delia ar fi trebuit s-o lase descuiată. Sună din nou. Şi aşteptă.

Din nou tăcere. Îşi spuse că nu era posibil să nu fie acasă, dar simţea deja oribila certitudine că nimeni n-avea să-i răspundă şi că familia Pennington, dracu’ s-o ia, nu era acasă.

— Salut.

Se întoarse, lăsând în spate uşa neospitalieră. Jos, pe trotuar, se afla fata scundă şi îndesată şi câinele ei, reveniţi după ce puseseră scrisoarea la cutie.

— Salut.

— Îi cauţi pe soţii Pennington?

— Urma să iau cina cu ei.

— Au ieşit în oraş. I-am văzut plecând cu maşina.

Noel digeră, într-o tăcere rău prevestitoare, această neplăcută confirmare a ceea ce deja ştia.

Dezamăgit şi rămas cu buzele umflate, se simţea foarte pornit împotriva fetei, aşa cum se întâmplă de obicei când altcineva îţi spune un lucru neplăcut. Îi trecu prin minte că n-o fi fost prea nostim să fii un mesager medieval. Aveai toate şansele să rămâi fără cap sau să fii folosit drept carne de tun pentru vreo catapultă monstruoasă.

Aşteptă ca fata să plece. Nici gând. „Fir-ar a dracului“, se gândi. Apoi, resemnat, îşi băgă mâinile în buzunare şi coborî treptele până la ea.

Fata îşi muşcă buzele.

— Ce neplăcut. E groaznic să ţi se întâmple aşa ceva.

— Nu-nţeleg ce s-a întâmplat.

— Mai rău e, spuse ea pe tonul cuiva care e hotărât să ia partea bună a lucrurilor, mai rău e când greşeşti seara şi nu eşti aşteptat. Mi s-a întâmplat şi mie o dată şi a fost teribil de jenant, încurcasem datele.

Nu-i era de niciun ajutor.

— Probabil credeţi că şi eu am încurcat datele.

— Se mai întâmplă.

— Nu de data asta. Am primit vederea chiar în dimineaţa asta. Pe treisprezece.

— Dar azi e în doisprezece, spuse ea.

— Nu, nu-i adevărat. Tonul lui era categoric. E în treisprezece.

— Îmi pare teribil de rău, dar e în doisprezece. Joi, doisprezece mai.

Părea să se scuze din adâncul inimii, ca şi cum încurcătura fusese din vina ei.

— Mâine e treisprezece.

Încet, mintea înceţoşată de punci rumegă această informaţie. Marţi, miercuri… dracu’ s-o ia, cu ochii ei cu tot, avea dreptate. Zilele se contopiseră unele într-altele şi, undeva, le pierduse şirul. Se simţi ruşinat de prostia lui şi, din cauza asta, începu imediat să-şi caute scuze pentru propria lui idioţenie.

— Am avut de lucru. Am mers cu avionul. Am fost la New York. M-am întors azi-dimineaţă. Efectele zborului cu avionul asupra creierului sunt dezgustătoare.

Fata îl privi cu înţelegere. Câinele îi adulmeca pantalonii şi el se dădu într-o parte, nedorind să se trezească cu pantalonii uzi. În lumina asfinţitului, părul ei căpătase o nuanţă uimitoare. Avea ochii verzi-cenuşii şi pielea de lăptărească, de piersică pârguită.

O ştia de undeva – dar de unde?

— Ne-am mai întâlnit? se încruntă el.

Ea zâmbi.

— Ei, da, aşa este, într-adevăr. Acum vreo şase luni! La un cocteil la familia Hathaway, în strada Lincoln. Dar erau cam un milion de oameni pe-acolo, aşa că nu văd de ce trebuia să-ţi aminteşti.

Nu, n-avea de ce să-şi amintească. Pentru că nu era genul de fată pe care s-o ţină minte, cu care să vrea să-şi petreacă timpul sau chiar să vorbească. În plus, la petrecerea aceea fusese cu Vanessa şi-şi pierduse vremea, în cea mai mare parte, încercând s-o ţină sub ochi şi s-o împiedice să-şi găsească vreun alt bărbat cu care să ia masa.

— Extraordinar, spuse. Îmi pare rău. Şi ce memorie ai, să-ţi aminteşti de mine.

— De fapt, ne-am mai întâlnit o dată.

Îl luă cu ameţeală, de groază să nu fi făcut iar vreo gafă în public.

— Lucrezi la Wenborn & Weinburg, nu? Am pregătit o masă de prânz pentru conducerea firmei, acum vreo şase săptămâni. Dar n-aveai cum să observi, pentru că eram îmbrăcată într-un halat alb şi serveam platourile cu mâncare. Nimeni nu se uită niciodată la bucătărese şi la chelneriţe. Asta îţi dă un sentiment ciudat, de parcă ai fi invizibilă.

El îşi dădu seama că fata avea dreptate. Având de-acum sentimente mai amicale faţă de ea, o întrebă cum o cheamă.

— Alexa Aird.

— Eu sunt Noel Keeling.

— Ştiu. Mi-am amintit de la petrecerea familiei Hathaway şi, pe urmă, la prânzul acela a trebuit să stabilesc şi locurile la mese şi să scriu numele pe cartonaşe.

Noel încercă să revadă acea zi în memorie şi reuşi să-şi aducă aminte, cu suficiente amănunte, meniul pe care-l oferise ea. Somon afumat, un muşchi file la grătar, perfect făcut, salată de creson şi şerbet de lămâie. Numai gândul la aceste delicii îl făcea să-i lase gura apă. Iar asta îi aduse aminte că-i era o foame de lup.

— Pentru cine lucrezi?

— Pentru mine însămi. Sunt independentă.

Fata spuse toate astea cu mândrie. Noel spera că n-avea de gând să înceapă să-i povestească despre cariera ei. Nu se simţea suficient de puternic, ca să stea şi să asculte aşa ceva. Avea nevoie de mâncare, dar, mai important, avea chef să bea ceva. Trebuia să se scuze cumva, să-şi ia tălpăşiţa şi să scape de ea. Deschise gura chiar pentru asta, dar ea vorbi prima.

— Presupun că nu ţi-ar face plăcere să vii să bem ceva, nu?

Invitaţia era atât de neaşteptată, încât nu-i răspunse imediat.

Se uita la ea şi-i întâlni privirea temătoare şi astfel înţelese că, de fapt, era foarte timidă şi, ca să vină cu o asemenea propunere, avusese nevoie de un anume curaj. Totuşi nu era sigur dacă îl invita în cel mai apropiat local sau în vreo mansardă întunecoasă, înţesată de colegele cu care o împărţea, dintre care precis era vreuna care de-abia se spălase pe cap.

N-avea rost să-şi creeze obligaţii. Mai bine să fie prudent.

— Unde?

— Locuiesc la două case mai jos de familia Pennington. Şi dumneata pari să ai nevoie de ceva de băut.

Renunţă la prudenţă.

— S-ar putea.

— Nu-i nimic mai rău decât să ajungi acolo unde nu trebuie, atunci când nu trebuie şi să mai şi ştii că e din vina ta.

Ar fi putut să fie mai diplomată. Dar era plină de bunătate.

— Eşti foarte amabilă. Se hotărâse. Mi-ar face plăcere.

3

Casa era identică cu cea a familiei Pennington, doar că uşa de la intrare nu era neagră, ci albastră, şi lângă ea se afla un ciubăr cu un dafin în el. Fata porni înaintea lui, deschise uşa cu cheia, iar el o urmă înăuntru. Ea închise uşa în urma lui şi se opri să dezlege lesa căţelului. Acesta se repezi imediat să bea apă pe săturate dintr-o farfurioară rotundă aşezată la-ndemână, la baza scărilor. Pe farfurioară stătea scris „CÂINE“, cu majuscule.

— Totdeauna face aşa când intră în casă, spuse ea. Pare să creadă că a făcut o plimbare foarte, foarte lungă.

— Cum îl cheamă?

— Larry.

Căţelul bea cu lăcomie, zgomotos, umplând tăcerea căci, pentru prima dată în viaţa lui, Noel Keeling nu-şi găsea cuvintele. Căzuse în propria cursă. Nu prea ştia la ce se aşteptase, dar era sigur că nu la aşa ceva – impresia imediată a unei opulenţe primitoare, cu nenumărate dovezi de bogăţie şi bun-gust. Asta era o casă londoneză de mare lux, dar la o scară miniaturală. Observă holişorul strâmt, scara abruptă, balustrada lustruită. Mochetă de culoarea mierii, groasă, până la perete; o măsuţă de epocă, pe care era aşezată o azalee cu flori roz; o oglindă ovală, cu rama bogat ornamentată. Dar ceea ce-l impresiona cel mai mult era mirosul casei. Chinuitor de familiar. Ceară de parchet, mere, o undă de cafea proaspătă. Un amestec, poate, şi flori de vară. Mirosul nostalgiei, al tinereţii. Mirosul caselor pe care mama lui le aranjase pentru copiii ei.

Cine era de vină pentru acest asalt al memoriei? Şi cine era Alexa Aird? Avea acum ocazia să revină la conversaţie, dar Noel nu era deloc în stare să rostească niciun cuvânt. Poate că era mai bine aşa.

Rămase pe loc, aşteptând să vadă ce va mai urma, sigur că va fi dus sus pe scări, undeva intr-un dormitor închiriat sau în vreun minuscul apartament de la mansardă. Dar ea aşeză lesa căţelului pe masă şi-i spuse, ca o gazdă primitoare: „Intră te rog“, şi-l conduse în camera care se afla dincolo de uşa deschisă.

Casa era parcă geamănă cu cea a familiei Pennington, dar de vreo mie de ori mai impunătoare. Lungă şi strâmtă, această cameră se întindea dintr-o parte în alta a casei. Spre stradă se afla sufrageria – prea grandioasă ca să-i spună cameră de zi –, iar la celălalt capăt era amenajat salonul. De aici, prin fereastra cu uşă, se putea ieşi într-un balcon din fier forjat plin de panseluţe ce străluceau în ghivecele lor de teracotă.

Totul era auriu şi roz. Draperiile, dublate ca nişte plăpumi de puf, cădeau în falduri adânci. Canapelele şi fotoliile erau acoperite uşor cu creton de cea mai bună calitate, iar deasupra erau aşezate la întâmplare câteva perniţe brodate cu acul. În nişele din pereţi se aflau porţelanuri în alb şi albastru-deschis, iar un birou masiv, *bomb,* stătea deschis, plin de hârtie de scris şi de plicuri ce trădau un proprietar sârguincios.

Totul era foarte elegant şi de clasă şi nu se potrivea de fel cu această fată cam oarecare şi nu prea atrăgătoare, cu blugii şi tricoul ei flauşat.

Noel îşi drese vocea.

— Ce cameră încântătoare.

— Da, e drăguţă, nu? Cred că eşti mort de oboseală.

Acum, când se afla în siguranţă, pe teritoriul său, nu mai părea aşa de sfioasă.

— Efectul călătoriei cu avionul e teribil. Când tata vine de la New York călătoreşte cu Concorde, pentru că urăşte zborurile astea de noapte.

— Nu-ţi face griji.

— Ce doreşti să bei?

— Ai cumva whisky?

— Bineînţeles. Grouse sau Haig's?

Nu-i venea să creadă într-un aşa noroc.

— Grouse?

— Vrei şi gheaţă?

— Dacă ai.

— Mă duc jos în bucătărie să aduc. Dacă doreşti să te serveşti… sunt pahare… ai de toate acolo. Vin imediat…

Îl lăsă singur. O auzi vorbindu-i căţelului, apoi îi auzi paşii uşori, în jos pe scări, spre demisol. Apoi tăcere. Probabil căţelul mersese cu ea. Un pahar de băutură. Se îndreptă spre capătul camerei, unde se afla bufetul ispititor, cu sticle şi carafe din belşug.

Aici, pe pereţi erau agăţate minunate picturi în ulei, naturi moarte şi scene rurale. Îşi mută privirea de la unul la altul evaluând, observă fazanul din argint aflat în centrul mesei ovale, splendidele tăviţe georgiene din argint. Se îndreptă spre fereastră şi privi în jos, spre grădină – o curte mică, pavată, cu trandafiri ce urcau pe zidul de cărămidă şi un strat înalt de micsandre târzii. Se mai vedea o masă albă, din fier forjat, cu patru scaune asortate, invocând imaginea unor gustări în aer liber, supeuri şi petreceri în serile de vară, cu vin de la gheaţă.

Ceva de băut. Pe bufet se aflau şase pahare mari, fără picior, aşezate în ordine. Luă sticla de Grouse, îşi turnă o doză, completă cu sifon şi apoi reveni în celălalt capăt al camerei. Singur şi curios în continuare, dădea târcoale peste tot, ca o pisică. Ridică draperiile fine, aranjate cu grijă şi privi spre stradă, apoi se apropie de rafturile de cărţi, aruncând o privire asupra titlurilor, încercând să găsească o cheie a personalităţii proprietarului acestei case adorabile. Romane, biografii, o carte de grădinărit, o alta despre creşterea florilor.

Se opri să mediteze asupra acestor lucruri. Punând firele cap la cap, ajunse la concluzia evidentă. Casa din strada Ovington aparţinea părinţilor Alexei. Tatăl era probabil un om de

afaceri, suficient de prestigios ca să călătorească în mod obişnuit cu Concorde şi, mai mult, să-şi ia şi nevasta cu el. Hotărî că se aflau, pentru moment, la New York. După toate probabilităţile, după ce avea să-şi sfârşească travaliul şi să pună capăt discuţiilor de afaceri, aveau să facă un drum cu avionul, până în Barbados sau Insulele Virgine, pentru o săptămână de refacere la soare. Totul se potrivea de minune.

Cât despre Alexa, ea avea grijă de casă în lipsa lor, punând hoţii pe fugă. Asta explica de ce era singură şi-şi putea permite să fie generoasă cu whisky-ul tatălui ei. Când aveau să revină, bronzaţi şi cu braţele pline de cadouri, ea avea să se întoarcă în propria locuinţă. Un apartament împărţit cu altcineva sau o căsuţă plină de verdeaţă, în Wandsworth sau Clapham.

Odată toate astea orânduite în minte, Noel se simţi mai bine şi suficient de puternic pentru a-şi continua circuitul investigaţiilor sale. Porţelanul alb şi bleu era de Dresda. Pe podea, lângă unul din fotolii, se afla un coş plin ochi cu fire strălucitoare de lână şi tapiserii pe jumătate terminate. Deasupra biroului se aflau câteva fotografii. Oameni care se căsătoreau, care ţineau bebeluşi în braţe, la un picnic cu termosuri şi câini. Nimeni cunoscut. O fotografie îi atrase atenţia şi o ridică de pe masă să o privească mai bine. Un conac impunător, în stil edwardian, destul de masiv, acoperit cu viţă sălbatică. O seră ieşea în relief într-o parte; casa avea ferestre care se ridicau în sus, iar pe acoperiş se zărea un rând de lucarne. Câteva trepte duceau spre uşile deschise de la intrare, iar la capătul scării stăteau doi prepelicari maiestuoşi, cuminte aşezaţi. În fundal se zăreau brazi, o turlă de biserică şi coama unui deal.

Casa de la ţară a familiei.

Fata se întorcea. Îi auzi paşii moi în susul scării, aşeză fotografia la loc cu grijă şi se întoarse s-o întâmpine. Ea intră pe uşă, ţinând în mâini o tavă

pe care se afla un suport de gheaţă, un pahar de vin, o sticlă destupată de vin alb şi o cupă cu alune americane.

— Bun, ţi-ai luat de băut.

Aşează tava pe masa din spatele canapelei, dând la o parte nişte reviste ca să-i facă loc. Micuţul terrier, ce părea să-i fie foarte devotat, o adulmeca pe la călcâie.

— N-am găsit decât nişte alune, din păcate…

— Pentru moment, zise el ridicând paharul, asta e chiar tot ce-mi trebuie.

— Săracul de tine! Luă o mână de cuburi de gheaţă şi i le puse în pahar.

— Am stat aici şi am ajuns la concluzia că m-am făcut de râs, în adevăratul sens al cuvântului, spuse el.

— Ei, nu exagera. Îşi turnă un pahar de vin. Ar fi putut să i se întâmple oricui. Şi gândeşte-te numai, poţi aştepta cu nerăbdare seara de mâine. Iar în seara asta ai să te odihneşti pe săturate şi mâine ai să fii în cea mai bună formă. De ce nu stai jos? Fotoliul ăsta e cel mai bun, e mare şi comod…

Chiar aşa şi era. Doamne, ce binecuvântare să scapi de durerea de picioare, îngropat printre perne moi şi cu un pahar de băutură în mână. Alexa se aşează în celălalt fotoliu, în faţa lui şi cu spatele la fereastră. Căţelul îi sări de îndată în poală, îşi făcu loc şi adormi.

— Cât ai stat la New York?

— Trei zile.

— Îţi place să mergi acolo?

— De obicei, da. Întoarcerea e obositoare.

— Ce-ai făcut acolo?

Îi spuse. Îi explică despre Saddlebags şi Harvey Klein. Ea se arătă impresionată.

— Am şi eu o curea Saddlebags. Mi-a adus-o tata anul trecut. E frumoasă. Foarte groasă şi moale şi arătoasă.

— Ei bine, în curând ai să poţi să-ţi cumperi una de la Londra. Asta dacă nu te deranjează să-ţi vinzi

şi sufletul pentru ea.

— Cine face campania publicitară?

— Eu. Asta-i meseria mea. Sunt director de creaţie.

— Sună groaznic de important. Probabil că te pricepi foarte bine la asta. Îţi place?

Noel reflectă înainte de a-i răspunde.

— Dacă nu mi-ar fi plăcut, nu m-aş fi descurcat aşa de bine.

— Asta e perfect adevărat. Nu ştiu să fie ceva mai rău decât să trebuiască să faci o muncă pe care o urăşti.

— Îţi place să găteşti?

— Da, îmi place la nebunie. Asta-i foarte bine pentru că e cam singurul lucru pe care sunt în stare să-l fac. Am fost groaznic de slabă la şcoală. N-am reuşit să iau decât trei note de trecere. Tata mă bătea la cap să fac o şcoală de secretariat sau un curs de design, dar până la urmă a fost de acord că ar fi o totală pierdere de vreme şi de bani şi m-a lăsat să mă fac bucătar.

— Ai urmat vreun curs?

— Da, sigur. Mă pricep să fac tot felul de mâncăruri exotice.

— Ai lucrat întotdeauna singură?

— Nu. Am început printr-o agenţie. Apoi, lucram câte doi. Dar e mai amuzant să fii pe picioarele tale. Mi-am făcut un nume destul de bun. Nu fac numai mese pentru directori, ci şi dineuri private şi mese de nuntă sau doar aprovizionare pentru frigiderele oamenilor. Am o furgonetă Mini. Transport totul cu ea, oriunde e nevoie.

— Găteşti aici?

— În cea mai mare parte. Dineurile private sunt ceva mai complicate, pentru că trebuie să lucrezi în bucătăriile altora. Iar bucătăriile altora sunt întotdeauna o enigmă totală. Îmi iau mereu cu mine cuţitele mele ascuţite.

— Sună cam sângeros.

— Tai legumele cu ele, nu omor gazda, râse ea. Nu mai ai nimic în pahar. Mai doreşti să bei ceva?

Noel îşi dădu seama că terminase de băut şi-i spuse că ar mai dori puţin, dar înainte ca el să se poată mişca, Alexa era deja în picioare, răsturnând căţeluşul pe podea. Îi luă paharul din mână şi dispăru în spatele lui. Clinchete plăcute îi ajunseră la urechi. Un strop de sifon. Totul era foarte paşnic. Adierea vântului de seară, pătrunzând prin fereastra deschisă, mişca uşor draperiile perfect aşezate. Afară, o maşină porni motorul şi se îndepărtă, dar copiii care se jucau cu bicicletele fuseseră, se pare, chemaţi acasă şi trimişi la culcare. Cina ratată încetase să mai aibă vreo importanţă, iar Noel se simţea ca unul care, după ce se târăşte printr-un deşert fără urmă de viaţă, se trezeşte în faţa unei oaze luxuriante, umbrite de palmieri.

Fata îi strecură din nou paharul în mână.

— Totdeauna am fost de părere că asta e una dintre cele mai frumoase străzi din Londra, spuse el.

Alexa reveni în fotoliul ei, îndoindu-şi picioarele sub ea.

— Unde locuieşti?

— Lângă grădinile Pembroke.

— A, dar şi acolo e minunat. Locuieşti singur?

Fusese luat prin surprindere, dar era şi amuzat de francheţea ei. Îşi aducea probabil aminte de petrecerea de la Hathaway şi de felul în care se ţinuse, ca un căţeluş, după senzaţionala Vannesa. Zâmbi.

— În cea mai mare parte a timpului.

Răspunsul lui ocolit trecu pe lângă ea, neobservat.

— Ai un apartament acolo?

— Da. Într-un demisol, aşa că nu e prea mult soare. Totuşi nu-mi petrec prea mult timp acolo, aşa că de fapt nu contează. Şi de obicei reuşesc să evit să-mi petrec sfârşitul de săptămână la Londra.

— Te duci acasă?

— Nu. Dar am prieteni convenabili.

— Ai fraţi sau surori?

— Două surori. Una stă la Londra şi una la Gloucestershire.

— Înţeleg că mergi să stai la ea.

— Nu, dacă asta depinde de mine.

Destul. Răspunsese la suficient de multe întrebări. Era timpul să se schimbe rolurile.

— Dar tu? Pleci acasă la sfârşit de săptămână?

— Nu. Adeseori lucrez. Oamenii au obiceiul să dea petreceri sâmbăta seara sau duminica la prânz. În plus, nu prea merită să mergi în Scoţia numai pentru un sfârşit de săptămână.

Scoţia.

— Vrei să spui că… locuieşti în Scoţia?

— Nu. Locuiesc aici. Dar casa familiei mele e în Relkirkshire.

Locuiesc aici.

— Dar eu credeam că tatăl tău…

Se opri, fiindcă tot ce gândise fuseseră simple ipoteze. Era posibil să fi mers pe un dram complet greşit?

— … Iartă-mă, dar am avut impresia…

— Lucrează la Edinburgh. La Sanford Cubben. E directorul filialei lor în Scoţia.

Sanford Cubben, vasta corporaţie internaţională. Noel corectă mental câteva lucruri.

— Aşa deci. Ce prost sunt. Am crezut că stă la Londra.

— A, din cauza chestiei cu New Yorkul. Asta nu-i nimic. Zboară în toată lumea. Tokyo, Hong Kong. Nu stă prea mult în ţară.

— Deci nu-l vezi prea des?

— Câteodată, când trece prin Londra. Nu stă aici, pentru că există un apartament al firmei, dar de obicei dă un telefon şi, dacă are timp, mă invită la cină la Connaught sau la Claridge’s. Se mănâncă grozav acolo. Eu fur tot felul de idei culinare.

— Cred că şi ăsta poate fi un foarte bun motiv ca să mergi la Claridge's. Dar… *El nu stă aici…* a cui e casa asta?

Alexa zâmbi, cu deplină inocenţă.

— A mea, îi spuse.

— Ah…

Era imposibil să-şi ascundă neîncrederea. Câinele revenise în poala ei. Ea îşi trecu uşor palma peste căpşorul lui, jucându-se cu urechile lui flocoase, ciulite.

— De când locuieşti aici?

— De vreo cinci ani. A fost casa bunicii mele. Mama mamei mele. Am fost întotdeauna foarte apropiate. Obişnuiam să-mi petrec o parte din vacanţele mele şcolare cu ea. Când am venit la Londra pentru cursul de artă culinară era deja văduvă şi singură. Aşa că am venit să stau cu ea. Pe urmă, anul trecut a murit şi mi-a lăsat mie casa.

— Cred că te-a iubit foarte mult.

— Eu o iubeam teribil. Toată familia a fost puţin supărată din cauza asta. Adică din cauză că am venit să stau cu ea. Tata nu era deloc mulţumit de idee. El o iubea foarte mult, dar era de părere că ar trebui să fiu mai independentă. Să-mi fac prieteni de vârsta mea, să mă mut într-un apartament cu o altă fată. Dar eu nu prea voiam aşa ceva. Sunt groaznic de leneşă la lucruri dintr-astea, iar bunica Cheriton…

Se opri brusc. Peste spaţiul care-i despărţea, ochii lor se întâlniră. Noel nu spuse nimic şi, după o pauză, ea continuă, vorbind degajat, ca şi cum n-ar fi avut nicio importanţă:

— … îmbătrânea. N-ar fi fost frumos s-o părăsesc.

Din nou tăcere. Apoi, Noel spuse:

— Cheriton?

— Da, oftă Alexa. După ton, ai fi zis că recunoaşte cine ştie ce crimă odioasă.

— Un nume neobişnuit.

— Da.

— Şi foarte cunoscut.

— Da.

— Sir Rodney Cheriton?

— A fost bunicul meu. N-am vrut să-ţi spun. Mi-a scăpat, pur şi simplu.

Deci asta era. Misterul se lămurise. Asta era explicaţia banilor, a luxului, obiectelor preţioase. Sir Rodney Cheriton, acum decedat, fondator al unui imperiu financiar care se întindea în întreaga lume şi care, în anii ’60 şi ’70, fusese legat de atâtea licitaţii de preluare şi de atâtea consorţii, încât rareori era zi să nu-i fie menţionat numele în *Financial Times*. Această casă fusese căminul lui Lady Cheriton, iar micuţa bucătăreasă cu faţa dulce, nesofisticată, care stătea ghemuită în fotoliu ca o şcolăriţă era nepoata ei.

Era uluit.

— Ei, cine s-ar fi gândit?

— De obicei nu spun asta nimănui, pentru că nu sunt chiar aşa de mândră.

— Ar trebui să fii. A fost un mare om.

— Nu pot să zic că nu mi-a plăcut. Se purta întotdeauna foarte frumos cu mine. Pur şi simplu nu sunt tocmai de acord cu preluările masive şi companiile care devin din ce în ce mai mari. Mie-mi plac magazinele de la colţul străzii şi măcelăriile unde e câte un om cumsecade care-ţi ştie numele. Nu-mi place ideea că oamenii pot fi înghiţiţi sau pierduţi sau pot deveni inutili.

— E greu să ne mai întoarcem înapoi.

— Ştiu. Asta-mi tot spune şi tata. Dar mă doare sufletul să văd că un şir de case e demolat, iar în locul lui nu apare decât încă un bloc oribil pentru birouri, cu ferestrele negre, ca o ouătoare mecanică. De asta iubesc Scoţia. Strathcroy, satul în care locuim noi, e neschimbat de-o veşnicie. Doar că doamna McTaggart, proprietara standului de ziare, a decis că picioarele ei nu mai rezistă şi s-a pensionat, iar magazinul ei a fost cumpărat de nişte pakistanezi. Le zice Ishak şi sunt teribil de

drăguţi, iar femeile poartă haine din acelea din mătase în culori strălucitoare, minunate. Ai fost vreodată în Scoţia?

— Am fost în Sutherland, să pescuiesc pe Oykel.

— Vrei să vezi o poză cu casa noastră?

El nu scoase nicio vorbă despre faptul că o privise deja cu atenţie.

— Mi-ar face mare plăcere.

Încă o dată, Alexa alungă căţelul pe podea şi se ridică în picioare. Căţelul, plictisit de această activitate, se aşează pe preşul din faţa căminului şi le aruncă o privire sastisită. Ea aduse fotografia şi i-o dădu lui Noel.

După tăcerea de rigoare, el comentă.

— Pare foarte confortabilă.

— E minunată. Ăştia sunt câinii tatălui meu.

— Cum se numeşte tatăl tău?

— Edmund. Edmund Aird.

Plecă să pună fotografia la loc. Când se întoarse, zări ceasul mare, de aur, aşezat chiar la mijlocul poliţei de deasupra căminului.

— E aproape opt şi jumătate, spuse ea.

— Doamne Dumnezeule, rosti el, verificând pe ceasul său de mână. Chiar aşa e. Trebuie să plec.

— Nu-i nevoie. Vreau să spun, ţi-aş putea pregăti eu ceva, să-ţi ofer o cină.

Propunerea era aşa de minunată şi de tentantă, încât Noel se simţi obligat să mormăie un refuz timid.

— Eşti prea amabilă, dar…

— Sunt sigură că n-ai nimic de mâncare în Pembroke. Doar de-abia te-ai întors de la New York. Şi nu-i nicio problemă. Mi-ar face plăcere.

Văzu pe faţa ei că-şi dorea ca el să rămână. De ce nu, doar era mort de foame.

— Am nişte cotlete de miel.

La asta nu mai putea rezista.

— Mâncarea mea preferată.

Faţa Alexei se lumină. Puteai să citeşti în sufletul ei ca într-o carte deschisă.

— Perfect. M-aş fi considerat o gazdă foarte proastă dacă te-aş fi lăsat să pleci cu stomacul gol. Vrei să stai aici sau vii jos în bucătărie să vezi ce fac?

Dacă rămânea în fotoliu, adormea precis. În plus, voia să vadă casa mai bine. Făcu un efort şi se ridică.

— Vin să văd ce faci.

Bucătăria Alexei era exact aşa cum şi-o imaginase, deloc modernă, dar foarte simplă şi nesofisticată, de parcă nimic n-ar fi fost stabilit dinainte şi lucrurile ar fi fost adunate, la întâmplare, de-a lungul anilor. Podeaua era acoperită cu plăci de gresie şi vreo două carpete puse în grabă; dulapurile erau din lemn de pin. O chiuvetă adâncă, din ceramică, se afla chiar sub fereastră, dincolo de care se zărea spaţiul mic, cu treptele care duceau în stradă. Peretele de la chiuvetă era acoperit cu faianţă olandeză în alb şi albastru, la fel şi pereţii dintre dulapuri. Ustensilele specifice meseriei ei erau puse la vedere – un suport gros de lemn, un şir de tigăi de cupru, o placă de marmură pentru aluaturi. Poliţe pentru ierburi şi legături de ceapă şi pătrunjel într-un vas. Fata luă un şorţ ca de măcelar, albastru cu alb, şi şi-l legă în jurul taliei. Pus pe deasupra tricoului gros, o făcea şi mai diformă şi-i scotea în evidenţă fundul rotund în blugi.

Noel o întrebă dacă putea s-o ajute cu ceva.

— Nu, n-ai cu ce. Pornise deja la treabă, aprinzând cuptorul, deschizând sertare. Doar dacă vrei să deschizi o sticlă de vin. Doreşti nişte vin?

— Unde găsesc o sticlă?

— E un rastel pe-acolo… Îi făcu un semn cu capul, căci avea mâinile ocupate. Pe podea. N-am pivniţă şi acolo e cel mai rece loc din toată casa.

Noel se duse să caute. În spatele bucătăriei, trecând printr-un hol boltit, ajunse în ceea ce fusese probabil, pe vremuri, un oficiu pentru spălat vesela. Podeaua era şi aici acoperită cu gresie şi camera era ocupată de câteva aparate electrice strălucitor de albe. O maşină de spălat vase, una pentru rufe, un frigider înalt şi un congelator imens. La celălalt capăt al camerei, o uşă cu geam până la jumătate ducea direct în grădina micuţă. Lângă uşă erau aşezate, cum se obişnuieşte la ţară, o pereche de cizme de cauciuc şi un suport de lemn pentru unelte de grădinărit. O manta de ploaie veche de când lumea şi o pălărie de fetru uzată atârnau într-un cui.

Găsi rastelul cu vinuri în spatele congelatorului. Lăsându-se pe vine, cercetă câteva sticle. Fata avea o selecţie excelentă. Alese un Beaujolais şi se întoarse în bucătărie.

— Ce părere ai de ăsta?

Ea se uită la sticlă.

— Perfect. A fost un an bun. Tirbuşonul e în sertarul acela. Dacă destupi sticla acum, are timp să respire.

Găsi tirbuşonul şi scoase dopul uşor, fără să lase urme de plută, apoi puse sticla pe masă. Neavând nimic altceva de făcut, îşi trase un scaun şi se aşeză la masă, savurând ultimele picături de whisky din pahar.

Ea scosese cotletele din frigider, pusese deoparte ingredientele pentru salată, scosese la iveală o pâine lunguiaţă, franţuzească. Acum aşeza cotletele pe grătar, întinzând mâna după rozmarin. Gesturile ei erau îndemânatice, fără nici cel mai mic efort, şi Noel îşi dădu seama că lucrând, devenise mai sigură pe ea şi încrezătoare, probabil pentru că făcea acel unic lucru la care ea era cu adevărat pricepută.

— Pari o adevărată profesionistă, spuse el.

— Aşa şi sunt.

— Te ocupi şi de grădinărit?

— De ce mă-ntrebi?

— După plantele de lângă uşa din spate, aşa s-ar zice.

— Aşa deci. Da, mă ocup şi de grădină, dar e aşa de mică, încât nu se poate numi grădinărit *adevărat.* La Balnaid, grădina e enormă şi tot timpul se găseşte câte ceva de făcut.

— Balnaid?

— Aşa se numeşte casa noastră din Scoţia.

— Mama mea era maniacă la grădinărit. După ce rostise aceste cuvinte, Noel nu reuşi să-şi explice de ce adusese vorba despre asta. Nu vorbea de obicei despre mama lui decât dacă i se punea vreo întrebare directă. Toată ziua săpa sau căra munţi de bălegar de colo-colo.

— Nu se mai ocupă de grădinărit?

— A murit. A murit acum patru ani.

— Ah, îmi pare rău. Şi unde era grădina asta?

— În Gloucestershire. A cumpărat o casă cu câteva pogoane de teren sălbatic. Când a murit, a lăsat în urmă un loc complet schimbat în ceva foarte special. Înţelegi ce vreau să spun… genul acela de grădină prin care te plimbi după masa de prânz.

Alexa zâmbi.

— Pare să semene foarte mult cu cealaltă bunică a mea, Vi. Locuieşte în Strathcroy. O cheamă Violet Aird, dar noi îi spunem Vi.

Cotletele erau aproape gata, pâinea fusese pusă la încălzit, farfuriile la fel.

— Şi mama mea a murit. A pierit într-un accident de maşină când aveam şase ani.

— E rândul meu să spun că-mi pare rău.

— Mi-o amintesc, bineînţeles, dar nu prea bine. Îmi aduc aminte mai ales de serile în care venea să-mi spună noapte bună înainte să plece la vreun dineu. Purta nişte rochii minunate, diafane, şi blănuri şi mirosea a parfum.

— Nu-i drept să-ţi pierzi mama la şase ani.

— N-a fost chiar aşa de rău cum ar fi putut să fie. Aveam o doică minunată, pe care-o chema Edie Findhorn. Şi după ce-a murit mama, am plecat cu toţii înapoi în Scoţia şi am locuit cu Vi, la Balnaid. Aşa că am avut mai mult noroc decât alţii.

— Tatăl tău s-a recăsătorit?

— Da. Acum zece ani. O cheamă Virginia. E mult mai tânără decât el.

— O mamă vitregă?

— Nu. E drăgălaşă. Mi-e oarecum ca o soră. E teribil de drăguţă. Şi am şi un frăţior vitreg pe care-l cheamă Henry. Are aproape opt ani.

Acum făcea salata. Tăia şi toca legumele cu un cuţit ascuţit. Roşii şi ţelină, ciuperci mici şi proaspete. Avea mâinile arse de soare şi îndemânatice, cu unghii scurte, nelăcuite. Priveliştea aceasta îl liniştea. Încercă să-şi aducă aminte de când nu mai stătuse în felul acesta, uşor ameţit de foame şi băutură, să privească o femeie care pregăteşte masa pentru el. Nu reuşi.

Problema era că niciodată nu-i plăcuseră femeile cu apucături domestice. Prietenele lui erau de obicei modele sau actriţe tinere şi pline de speranţe, cu ambiţii imense şi minte puţină. Tot ce aveau în comun era imaginea generală, căci îi plăceau cele foarte tinere şi foarte slabe, cu sânii mici şi picioare lungi, fine. Ceea ce pentru amuzamentul şi satisfacţia sa era grozav, dar de prea puţin folos când era vorba să se priceapă la ceva prin casă. Pe lângă asta, aproape toate… oricât de slăbănoage ar fi fost… toate ţineau câte un regim şi, cu toate că se descurcau de minune cu mesele bine garnisite şi scumpe de la restaurant, nu se arătau interesate să gătească nici cea mai simplă dintre gustări în intimitatea apartamentului lor sau al lui Noel. „Vai, dragă, e aşa o plictiseală. În plus, nici nu mi-e foame. Ia un măr.“

Din când în când, în viaţa lui Noel apăruse câte o fată aşa de prostuţă, că nu-şi dorea altceva decât să-şi petreacă restul vieţii alături de el. Atunci se

făceau eforturi mari – poate chiar prea mari. Masa în doi, seara, lângă căminul cu butuci aprinşi cu gaz, invitaţii la ţară şi weekenduri care nu se mai sfârşeau. Dar Noel, speriat de obligaţii, dăduse înapoi, iar fetele în chestiune, după o perioadă dureroasă de telefoane fără rezultat şi acuzaţii bine udate cu lacrimi, îşi găsiseră alţi bărbaţi şi se căsătoriseră cu ei. Aşa că el ajunsese la treizeci şi patru de ani şi era încă celibatar. Meditând lângă paharul gol de whisky, Noel nu era sigur dacă se simţea triumfător sau învins.

— Buuun.

Salata era gata. Acum începea să facă sosul, dintr-un minunat ulei de măsline verzi şi oţet din vin alb. Au urmat diferite arome şi condimente, iar mirosul lor îl ameţea; îi lăsa gura apă. Odată totul terminat, ea se apucă să aranjeze masa. O faţă de masă cadrilată, alb cu roşu, pahare de vin, câte o mică râşniţă de lemn cu sare şi piper, o tăviţă de ceramică pentru unt. Luă furculiţe şi cuţite dintr-un sertar şi i le dădu lui Noel, care le aşeză pentru două persoane. Părea să fie un bun moment ca să toarne vinul în pahare şi chiar aşa şi făcu, apoi întinse un pahar spre Alexa.

Ea luă paharul. Cu şorţul şi tricoul acela umflat şi obrajii strălucind de la căldura grătarului, rosti:

— Pentru Saddlebags.

Se simţi impresionat, fără să ştie de ce.

— Şi pentru tine, Alexa. Şi mulţumesc.

A fost o masă simplă, dar minunată, la înălţimea tuturor aşteptărilor pofticiosului Noel. Cotletele fragede, salata crocantă; pâine rumenă pentru şters sucul de la friptură şi salată şi toate astea spălate cu vinul minunat. După o vreme, stomacul lui a încetat să se mai vaite şi s-a simţit infinit mai bine.

— Nici nu-mi mai aduc aminte de când n-am mai gustat ceva atât de bun.

— Nu e nimic prea deosebit.

— Dar e perfect. Îşi mai puse nişte salată. Dacă ai vreodată nevoie de o recomandare, să mă anunţi.

— Tu nu-ţi găteşti niciodată?

— Nu. Ştiu să-mi fac ochiuri cu şuncă, dar pot fi convins să-mi cumpăr bunătăţi de la Marks & Spencer şi să mi le încălzesc. Din când în când, dacă sunt disperat, îmi petrec câte o seară la Olivia, sora mea londoneză, dar e la fel de nepricepută la bucătărie ca şi mine, aşa că de obicei sfârşim prin a mânca ceva exotic, gen ouă de prepeliţă sau caviar. Minunat, dar nu te prea saturi din asta.

— E măritată?

— Nu. E o femeie preocupată de carieră.

— Ce face?

— E redactor-şef la revista *Venus*.

— Dumnezeule, zâmbi ea. S-ar părea că amândoi avem nişte rude ilustre.

După ce tot ce se afla pe masă fusese devorat, Noel parcă nu era pe de-a-ntregul sătul, aşa că Alexa aduse nişte brânză şi nişte struguri albi, fără sâmburi. Odată cu aceştia terminară şi vinul. Alexa propuse să bea o cafea.

Se lăsa deja întunericul. Afară, pe strada scăldată în lumina albăstrie a amurgului, se aprinseseră luminile. Strălucirea lor se reflecta în bucătăria de la demisol, străpungând umbrele. Dintr-odată, Noel se trezi căscând monstruos, fără să se poată abţine. Revenindu-şi, îşi ceru scuze.

— Îmi pare rău. Chiar că trebuie să plec acasă.

— Bea mai întâi nişte cafea. O să te ţină treaz până ajungi în pat. Uite ce zic eu – ce-ar fi să te duci sus şi să te relaxezi, iar eu am să-ţi aduc cafeaua. Pe urmă am să-ţi chem un taxi.

Propunerea părea foarte rezonabilă.

— De-acord.

Dar chiar şi rostirea cuvintelor cerea un prea mare efort de luciditate. Era conştient că trebuie să-şi forţeze buzele şi limba să rostească sunetele potrivite şi ştia că e ori beat, ori pe punctul de a cădea răpus de extenuare. Cafeaua era o idee

excelentă. Îşi puse palmele pe masă şi se ridică în picioare. Urcă treptele dinspre demisol şi se îndreptă spre sufragerie; încă un efort cumplit. La jumătatea drumului se împiedică, dar reuşi, Dumnezeu ştie cum, să-şi menţină echilibrul şi să nu cadă în nas, întinzându-se cât era de lung.

Sus, camera goală era în aşteptare, tăcută, sub semnul înmiresmat al crepusculului. Era luminată doar de razele palide ale becurilor de pe stradă şi acestea reflectate de grătarul de alamă al căminului şi de faţetele de cristal ale candelabrului agăţat în mijlocul tavanului. Era păcat să risipească umbrele paşnice ale înserării aprinzând lumina, aşa că renunţă. Căţelul dormea pe fotoliul unde stătuse Noel mai înainte, aşa că se lăsă pe un colţ al canapelei. Căţelul, deranjat, îşi ridică uşor capul şi privi spre Noel. Acesta îi întoarse privirea. Dintr-un căţel se făcură doi. Era beat. Nu dormise de-o veşnicie. Doar n-avea să adoarmă acum. Nu dormea.

Moţăia. Adormea şi se trezea în aceeaşi clipă. Era în 747, zburând înapoi peste Atlantic, cu vecinul cel gras care sforăia lângă el. Şeful îi spunea să se ducă la Edinburgh, să vândă produsele Saddlebags unui tip pe nume Edmund Aird. Se auzeau voci, strigăte şi ţipete; copiii care se jucau în stradă cu bicicletele. Nu, nu erau în stradă, erau afară, într-o grădină. El era într-o cameră strâmtă, cu tavanul într-o parte, aruncând câte o privire printr-o ferestruică. Frunze de trifoi pătrundeau prin fereastră. Vechea lui cameră, în casa mamei lui din Gloucestershire. Afară, pe gazon, un joc era în plină desfăşurare. Copii şi adulţi jucau crichet. Sau poate oină? Sau baseball? Şi-au ridicat privirile şi l-au văzut prin geam. „Vino jos, i-au spus. Vino să te joci cu noi.“ I-a făcut plăcere că s-au gândit la el. Ce bine era acasă. A ieşit din cameră şi a coborât, a ieşit afară în grădină, dar jocul de crichet se terminase şi ei toţi dispăruseră. Nu l-a deranjat acest lucru. S-a întins

pe iarbă să privească spre cerul strălucitor; totul era perfect. Niciunul din lucrurile rele nu se întâmplase de fapt şi nimic nu se schimbase. Era singur, dar în curând avea să vină cineva. Putea să aştepte.

Alt sunet. Ticăitul unui ceas. Deschise ochii. Becurile de pe stradă nu mai luminau, iar întunericul se risipise. Nu era grădina mamei sale, nici casa mamei sale, ci o cameră străină. Habar n-avea unde se află. Stătea întins pe spate pe o canapea, acoperit cu o pătură. Ciucurii îl gâdilau pe obraz şi-i dădu la o parte. Privind în sus, văzu picăturile strălucitoare ale candelabrului şi atunci îşi aminti. Întorcând capul, zări fotoliul, cu spătarul spre fereastră; fata era acolo, cu părul ei strălucitor profilat pe fundalul luminii de dimineaţă ce se zărea dincolo de ferestrele fără draperii. Se mişcă puţin. Ea nu scoase niciun sunet. O strigă:

— Alexa?

— Da.

Era trează.

— Cât e ceasul?

— Şapte şi un pic.

— Şapte dimineaţa?

— Da.

— Am stat aici toată noaptea. Se întinse, dezmorţindu-şi picioarele. Am adormit.

— Dormeai deja când am venit cu cafeaua. M-am gândit să te trezesc, dar pe urmă m-am răzgândit.

El clipi, alungându-şi somnul de sub gene. Observă că nu mai era îmbrăcată în blugi şi tricou, ci într-un halat alb de prosop, legat strâns pe lângă corp. Se înfăşurase într-o pătură, dar picioarele goale îi ieşeau afară.

— Ai stat aici toată noaptea?

— Da.

— Ar fi trebuit să mergi la culcare.

— N-am vrut să te las singur. N-am vrut să te trezeşti şi să te gândeşti că trebuie să pleci şi să nu

poţi găsi un taxi în plină noapte. Mi-am făcut patul celălalt, dar pe urmă m-am gândit – ce rost are? Aşa că te-am lăsat, pur şi simplu, să dormi.

Prinse din zbor ultimul fir al visului, înainte să se piardă în uitare. Stătea întins în grădina mamei sale din Gloucestershire şi ştia că trebuie să vină cineva. Dar nu mama lui. Penelope murise. Altcineva. Apoi, visul pieri definitiv, lăsându-l cu Alexa.

Surprinzător, se simţea extraordinar de bine, plin de energie şi întremat. Capabil să ia o hotărâre.

— Trebuie să plec acasă.

— Să-ţi chem un taxi?

— Nu. Am să merg pe jos. O să-mi facă bine.

— E o dimineaţă minunată. Vrei să mănânci ceva înainte să pleci?

— Nu, mi-e bine aşa. Dădu pătura la o parte şi se ridică, netezindu-şi părul şi trecându-şi mâna peste obrazul ţepos. Trebuie să plec.

Se ridică în picioare.

Alexa nu făcu niciun efort să-l convingă să mai rămână, ci doar veni cu el până în hol, deschise uşa de la intrare, înspre dimineaţa perlată a unui mai din alte vremuri. Se auzeau deja în depărtare zgomotele circulaţiei, deşi o pasăre cânta dintr-un copac şi aerul era proaspăt. Era aproape convins că simte mirosul de liliac.

— La revedere, Noel.

El se întoarse spre ea.

— Am să te sun.

— Nu-i nevoie.

— Aşa crezi tu?

— Nu-mi datorezi nimic.

— Eşti foarte drăguţă.

Se aplecă şi o sărută pe obrazul cu pielea ca de piersică.

— Mulţumesc.

— Mi-a făcut plăcere.

O lăsă în urmă. Coborî treptele şi porni în josul străzii la pas. La capătul străzii se întoarse şi privi

înapoi. Ea dispăruse, iar uşa albastră de la intrare era închisă. Dar lui Noel i se părea că acea casă cu dafin avea în ea ceva special.

Zâmbi pentru sine şi-şi văzu de drum.

IUNIE

4

Marţi, 17 iunie

La volanul miniautocarului său, Isobel Balmerino străbătea cei cincisprezece kilometri până la Corriehill. Era aproape patru după-amiaza şi începutul lunii iunie, dar, deşi copacii erau grei de frunze, iar câmpurile verzi de holde, încă nu avuseseră într-adevăr parte de vară. Nu era chiar frig, doar umezeală şi burniţă, şi Isobel lăsase ştergătoarele de parbriz în funcţiune tot drumul de la Croy. Nori grei se lăsau ameninţători peste dealuri şi totul era cenuşiu. Îi părea rău pentru turiştii străini care făcuseră atâta drum să vadă toată fala Scoţiei, şi în loc de asta o găsiseră cufundată în întuneric, aproape invizibilă.

Nici vorbă să-şi facă probleme din asta. Străbătuse drumul acela complicat de-a lungul şi de-a latul ţării şi mersese pe drumuri lăturalnice de-atâtea ori, încât se gândea câteodată că dacă ar trimite maşina singură s-ar descurca destul de bine, ar fi în stare să meargă până la Corriehill şi înapoi fără ajutorul vreunui om; puteai avea încredere în ea ca într-un cal credincios.

Ajunsese acum la răspântia atât de cunoscută şi nu mai avea mult de mers. Schimbă într-a-ntâia şi intră pe drumul strâmt, îngrădit cu lemn de păducel. Cărarea urca în sus pe deal şi, pe drum, ceaţa părea din ce în ce mai deasă; prudentă, aprinse farurile. Zări în dreapta zidul înalt de piatră, care marca hotarul domeniului Corriehill. Încă jumătate de kilometru şi a ajuns la porţile mari de intrare, cu cele două gherete. În dreptul lor coti şi maşina porni hurducându-se mai departe pe drumul desfundat, străjuit de fagi de-o vârstă cu lumea şi bordurat cu iarbă sălbatică, din cea care primăvara se aurea de narcise. Narcisele se

trecuseră de mult şi căpşoarele lor ofilite şi frunzele uscate erau tot ce mai rămăsese din gloria lor de odinioară. Cândva, într-o bună zi, meşterul care lucra la Verena avea să taie iarba cu tractorul lui de grădină şi gata cu narcisele. Până în primăvara viitoare.

Pentru a nu ştiu câta oară se gândi cu tristeţe că pe măsură ce îmbătrâneşti îţi faci mai mult de lucru, iar timpul trece din ce în ce mai repede, lunile îşi dau brânci una alteia în goana lor, iar anii se strecoară prin calendar, dispărând în trecut. Pe vremuri avea timp destul. Timp să stea în picioare, să stea jos şi *să privească* pur şi simplu narcisele. Sau să lase deoparte dereticatul, într-un imbold de-o clipă, să iasă din casă pe uşa din spate şi s-o pornească în sus pe dealul pustiu când, în dimineţile de vară, nu se auzea decât trilul privighetorilor. Sau să-şi facă de cap o zi întreagă în Relkirk, cumpărând tot felul de fleacuri, întâlnindu-se cu vreo prietenă, să-şi ia împreună gustarea de prânz, în berăria plină de căldură omenească şi animată de conversaţie, mirosind a cafea şi genul acela de mâncăruri pe care nu ţi le găteşti niciodată singur.

Tot felul de răsfăţuri pe care, din diverse motive, nu ţi le mai permiteai acum.

Urcuşul se terminase. Sub roţile maşinii, pietrişul scârţâia. Casa se profila înaintea ei prin ceaţă. Nu se vedeau alte maşini, ceea ce însemna că, după toate probabilităţile, toate celelalte gazde veniseră, îşi culeseseră oaspeţii şi plecaseră. Precis că Verena o aştepta. Isobel spera să nu-şi fi pierdut răbdarea.

Parcă, opri motorul şi ieşi în aerul catifelat, bătut de ploaia măruntă. Uşa de la intrare era deschisă şi dădea spre o verandă mare, pardosită, cu un glasvand spre interiorul casei. Pe verandă erau adunate o grămadă de bagaje de lux. Isobel ezită, căci păreau mult mai somptuoase decât de obicei. Lăzi de haine (imense), valize de mână, genţi de

voiaj, saci de golf, cutii, pachete şi sacoşe cu emblema familiară a marilor magazine (era clar că făcuseră cumpărături). Toate bagajele aveau pe ele eticheta distinctivă, galbenă, pe care scria: TURUL ŢINUTURILOR SCOŢIENE.

Amuzată, se opri să citească numele de pe etichete. Domnul Joe Hardwicke. Domnul Arnold Franco. Doamna Myra Hardwicke. Doamna Susan Franco. Valizele purtau monograme grele, iar sacii de golf aveau atârnate de mânere etichetele unor cluburi prestigioase.

Oftă. Iar o luăm de la capăt. Deschise uşa dinspre interior.

— Verena!

Holul de la Corriehill era imens, cu o scară interioară de stejar sculptat, care urca spre etajele superioare, şi nenumărate lambriuri. Pe podea erau întinse tot felul de covoare, unele destul de obişnuite şi altele, probabil, fabulos de scumpe, iar în mijloc se afla o masă cu obiecte din cele mai felurite: un ghiveci cu muşcate, lesa unui câine, o tăviţă de alamă pentru scrisori şi o carte de oaspeţi cu copertele din piele.

— Verena?

În depărtare, o uşă – închisă. Se auziră paşi dinspre holul ce ducea la bucătărie. Verena Steynton îşi făcu apariţia în aceeaşi clipă, neschimbată, înaltă, zveltă, nesofisticată şi perfect aranjată, ca de obicei. Era una dintre acele femei care te înnebuneau cu felul lor de a fi întotdeauna puse la punct, ca şi cum şi-ar fi pierdut zilnic o bună bucată de vreme alegând şi combinându-şi hainele între ele. La fusta asta, bluza asta; la puloverul ăsta de caşmir, pantofii ăştia. Nici chiar vremea aceea umedă, care făcea praf coafura celor mai multe dintre femeile cu mintea întreagă, n-avea nicio şansă cu pieptănătura Verenei, care nu se pleoştea nici în condiţiile cele mai vitrege şi părea întotdeauna aşa de perfectă şi de strălucitoare, încât aveai impresia că tocmai ieşise

de sub cască. Isobel nu-şi făcea iluzii despre înfăţişarea ei. Dar văzând-o pe Verena, îşi dorea dintr-odată să-şi fi făcut timp să-şi schimbe pantalonii de catifea reiată şi vesta de lână în culori pământii, cea mai veche prietenă a sa.

— Isobel.

— Sper că n-am întârziat.

— Nu. Eşti ultima, dar n-ai întârziat. Oaspeţii tăi sunt gata şi te aşteaptă în salon. Domnul şi doamna Hardwicke şi domnul şi doamna Franco. După cât se pare, puţin mai zdraveni decât genul de clienţi pe care-i avem de obicei.

Isobel se simţi oarecum uşurată. Poate că bărbaţii îşi puteau duce sacii de golf în spinare.

— Unde e Archie? Eşti singură?

— A trebuit să se ducă la o întrunire, la biserica din Balnaid.

— Te descurci?

— Bineînţeles.

— Bine, dar fii atentă, înainte să-i conduci, a intervenit o uşoară schimbare de program. Am să-ţi explic. Mai bine mergem în bibliotecă.

Ascultătoare, Isobel porni după ea, gata să primească ordinele. Biblioteca de la Corriehill era o încăpere plăcută, mai mică decât majoritatea celorlalte camere şi se simţea aici un iz de confort masculin – de fum de pipă şi ţigară de foi, de cărţi vechi şi câini bătrâni. Mirosul de câine venea de la labradorul vârstnic care moţăia pe perna lui de lângă vatra cu focul stins. Îşi ridică uşor capul, le privi pe cele două femei, clipi cu superioritate şi adormi la loc.

— Problema este că… începu Verena şi îndată telefonul de pe birou începu să sune. Lua-l-ar dracu’, spuse ea. Scuză-mă, vin imediat. Se duse să răspundă. Alo, Verena Steynton… da. Îşi schimbă vocea. Domnule Abberley. Vă mulţumesc că m-aţi sunat.

Îşi trase scaunul de lângă birou şi se aşeză, întinzând mâna după un pix şi o foaie de hârtie.

Părea să se fi angajat într-o discuţie de durată, şi Isobel se îngrozi, pentru că voia să ajungă acasă.

— Da. Ah, minunat. Acum cred că vom avea nevoie de cel mai mare cort pe care-l aveţi şi vă propun să folosiţi materiale în galben pal şi alb. Şi o platformă de dans.

Isobel ciuli urechile, îşi uită nerăbdarea şi trase cu urechea fără să-i fie ruşine.

— Pe ce dată? Ne-am gândit la 16 septembrie. E într-o vineri. Da. Cred că ar fi mai bine să veniţi şi să vorbiţi cu mine, rezolvăm noi totul. Săptămâna viitoare e foarte bine. Miercuri dimineaţă. Bun. Ne vedem atunci. La revedere, domnule Abberley.

Puse receptorul în furcă şi se lăsă pe spate în scaun, cu acea expresie satisfăcută a celui care şi-a făcut bine treaba.

— Deci s-a aranjat.

— Ce Dumnezeu mai pui la cale acum?

— Ei bine, eu şi Angus am discutat de multă vreme despre asta şi până la urmă am hotărât să riscăm. Katy împlineşte douăzeci şi unu de ani anul ăsta şi o să organizăm o serată dansantă pentru ea.

— Dumnezeule mare, o să vă coste o avere.

— Nu, nu chiar, dar e într-adevăr un eveniment şi cum trebuie să răspundem ospitalităţii vreunui milion de persoane, ne-am gândit să scăpăm de toţi dintr-o lovitură.

— Dar mai e o veşnicie până în septembrie; de-abia e începutul lui iunie.

— Ştiu, dar niciodată nu-i prea devreme să începi pregătirile. Ştii cum e în septembrie.

Isobel ştia. Era plin sezon în Scoţia, când se producea un adevărat exod al locuitorilor din sud către nord, pentru vânătoarea de potârnichi. În fiecare conac mai mare aveau loc petreceri, seri de dans, meciuri de crichet, jocuri din Highlands şi tot felul de activităţi sociale care culminau cu o săptămână de oină.

— Ne trebuie un cort pentru că în casă chiar n-avem destul spaţiu pentru dans, dar Katy insistă să aranjăm pe undeva un colţ gen club de noapte, pentru ca toţi aceşti *„yuppie“* ai lor din Londra să-şi poată vedea de micile lor pupături. Pe urmă o să trebuiască să găsesc o orchestră care într-adevăr să se priceapă la dansuri scoţiene şi un furnizor competent. Dar cel puţin am aranjat treaba cu cortul. Cu toţii veţi primi invitaţii, bineînţeles. O privi pe Isobel drept în ochi. Sper că Lucilla va fi aici.

Era greu să nu fii puţin invidioasă pe Verena, cum stătea şi plănuia o seară de dans pentru fiica ei, ştiind că acea fiică avea s-o ajute şi s-o asculte şi să se bucure de fiecare clipă a acelei seri. Lucilla a ei şi Katy Steynton fuseseră colege de şcoală şi prietene, o prietenie fără fasoane, ca între copiii care ajung să se lege între ei datorită părinţilor. Căci Lucilla era cu doi ani mai mică decât Katy şi avea o personalitate cu totul diferită; îndată ce lăsaseră şcoala în urma lor, drumurile li se despărţiseră.

Katy, visul oricărei mame, se conformase cu supunere tuturor cerinţelor. Un an în Elveţia, apoi un curs de secretariat la Londra. După absolvire, îşi găsise o slujbă meritorie… ceva legat de fundaţiile de caritate… şi împărţea o casă în Wandsworth cu trei prietene remarcabil de potrivite. Nu peste multă vreme avea, desigur, să se logodească cu vreun tânăr minunat cu numele de Nigel, Jeremy sau Cristopher, figura ei imaculată avea să apară pe prima pagină a revistei *Viaţa la ţară* şi se putea bănui că nunta avea să se desfăşoare în stil tradiţional, cu o rochie albă, un mare număr de domnişoare de onoare mititele şi totul în acordurile imnului *Binecuvântat fii, sufletul meu, împărat al Cerurilor.*

Isobel nu voia ca Lucilla să semene cu Katy, dar câteodată, ca acum, de pildă, nu se putea abţine să nu-şi dorească să vadă că draga, visătoarea ei fiică

se poartă şi ea ca toată lumea. Dar încă de când era un copil, Lucilla dovedise semne de personalitate şi o uşoară tendinţă protestatară. Înclinaţiile ei politice erau vizibil de stânga şi era gata să se implice cât ai bate din palme, cu toată pasiunea, în orice cauză care-i atrăgea atenţia. Era împotriva armelor nucleare, a vânătorii de vulpi, a sacrificării puilor de focă, a reducerii subvenţiilor pentru studenţi şi a plantărilor de şiruri oribile de conifere numai pentru a oferi vedetelor pop un venit scutit de impozite. În acelaşi timp, se arăta foarte îngrijorată de soarta celor lipsiţi de adăpost, a celor fără speranţă, a drogaţilor şi a sărmanilor nefericiţi care erau sortiţi să piară de SIDA.

Încă de foarte tânără fusese deosebit de talentată pe plan creator şi artistic şi, după ce stătuse şase luni la Paris cu o familie pe care o ajutase cu gospodăria pentru a-şi asigura întreţinerea, fusese admisă Ia Colegiul de Artă din Edinburgh. Acolo se împrietenise cu tot felul de oameni, care mai de care mai bizari şi pe care-i aducea din când în când să stea la Croy. Erau o gaşcă nostimă, dar cu nimic mai ciudaţi decât Lucilla, care se îmbrăca de la magazinele de caritate şi nu se jena să poarte o rochie de seară din dantelă cu o jachetă de tweed şi cizme edwardiene cu şireturi până sus.

După şcoala de artă rămăsese în Edinburgh, dar nu reuşise în niciun chip să găsească o modalitate de a-şi câştiga existenţa. Nimeni nu părea înclinat să-i cumpere picturile de neînţeles şi nicio galerie nu dorea să i le expună. Locuia într-o mansardă în strada India şi reuşise să reziste făcând curăţenie prin casele altora. Treaba asta se dovedise uimitor de profitabilă şi, îndată ce a reuşit să strângă destul ca să-şi plătească un bilet până dincolo de Canalul Mânecii, a pornit spre Franţa, cu un rucsac în spinare şi trusa de pictură. Ultimele veşti pe care le avea de la ea erau din Paris, unde stătea cu o pereche cu care se întâlnise pe drum. Totul era teribil de îngrijorător.

Ar fi venit acasă? Isobel putea, bineînţeles, să-i scrie la adresa de la post-restant pe care fiică-sa i-o dăduse. „Dragă Lucilla, să vii acasă în septembrie pentru că ai fost invitată la petrecerea dansantă a lui Katy Steynton.“ Dar era greu de crezut că Lucilla ar da prea multă atenţie unei astfel de scrisori. Niciodată nu-i plăcuseră petrecerile formale şi nu era în stare să vorbească nimic cu bărbaţii pe care-i întâlnea acolo. „Mami, toţi sunt cumplit de plicticoşi. Şi toţi au părul lânos.“

Era imposibilă. Dar mai era şi drăgălaşă, bună, amuzantă şi plină de dragoste. Lui Isobel îi era cumplit de dor de ea.

Oftă şi spuse:

— Nu ştiu. Nu prea cred.

— Vai de mine. Verena era plină de înţelegere, dar asta n-o ajuta prea mult. Ei, nu-i nimic, am să-i trimit o invitaţie. Katy ar fi aşa de fericită s-o revadă.

În sinea ei, Isobel se îndoia de asta. Totuşi spuse:

— Petrecerea e un secret, sau pot să vorbesc despre ea?

— Nu, sigur că nu-i un secret. Cu cât sunt mai mulţi cei care ştiu, cu atât mai bine. Poate că şi ei o să ne invite la dineu.

— Vă invit eu la dineu.

— Eşti o sfântă.

Erau în stare să stea aşa şi să facă planuri la nesfârşit dacă Verena nu şi-ar fi amintit dintr-odată de treaba pe care o aveau de rezolvat.

— Doamne Dumnezeule, am uitat de săracii americanii ăia. Precis se întreabă ce s-a întâmplat cu noi. Uite… treaba e că… Răscoli lucrurile de pe birou şi scoase la iveală nişte instrucţiuni bătute la maşină pe o foaie de hârtie… cei doi bărbaţi şi-au petrecut cea mai mare parte a timpului jucând golf şi vor să joace şi mâine, aşa că o să lipsească la excursia programată spre Glamis. În loc de asta, am aranjat să vină o maşină să-i ia de la Croy,

mâine-dimineaţă la nouă, să-i ducă la Gleneagles. Aceeaşi maşină o să-i aducă înapoi cândva, în timpul după-amiezii, după ce-şi termină jocul. Dar doamnele vor să meargă la Glamis, aşa că dacă le-ai putea aduce înapoi aici pe la zece, ar putea merge cu ceilalţi cu autocarul.

Isobel dădu aprobativ din cap, sperând că nu va uita nimic din toate astea. Verena era atât de eficientă şi, din toate punctele de vedere, şefa lui Isobel. Compania Turul Ţinuturilor Scoţiene era dirijată dintr-un birou central din Edinburgh, dar Verena era agentul coordonator local. Verena era aceea care-i telefona în fiecare săptămână s-o anunţe câţi oaspeţi putea primi (limita era de şase, pentru că nu avea loc pentru mai mulţi) şi să-i destăinuiască micile idiosincrazii sau probleme de personalitate ale oaspeţilor săi.

Excursiile începeau în mai şi continuau până la sfârşitul lui august. Fiecare dura o săptămână şi urma un program regulat. Grupul sosit de la New York îşi începea şederea la Edinburgh, unde îşi petrecea două zile vizitând zona de hotar şi chiar oraşul. Marţi, autocarul îi aducea la Relkirk, unde tropăiau îndesat de jur împrejurul bisericii vechi, a castelului din localitate şi a grădinii aflate în custodia Trustului Naţional. Apoi erau transportaţi la Corriehill, pentru a fi întâmpinaţi şi repartizaţi de Verena. De la Corriehill erau preluaţi de diferite gazde. Miercuri era ziua excursiei la castelul Glamis şi, aşa cum se indica în reclamele publicitare, la Pitlochry, în zona lacurilor, iar joi plecau din nou cu autocarul pentru un tur prin Highlands şi o vizită în Deeside şi Inverness. Vineri se întorceau la Edinburgh, iar sâmbătă plecau acasă cu avionul, spre aeroportul Kennedy şi spre toate punctele terminus din vest.

Isobel putea să jure că ajungeau acasă într-o stare de epuizare totală.

Verena fusese cea care, cu cinci ani înainte, o convinsese să se asocieze în afacere. I-a explicat

despre ce era vorba şi i-a dat să citească nota informativă din partea firmei. Era impresionantă.

> Fiţi oaspeţii unei case particulare. Veţi trăi experienţa ospitalităţii şi grandorii istorice a unora dintre cele mai minunate case din Scoţia şi veţi întâlni, ca prieteni, vechile familii care le locuiesc…

O asemenea hiperbolă lăsa totuşi oarecum de dorit.

— Noi nu suntem o familie veche, îi atrăsese atenţia Verenei.

— Suficient de veche.

— Iar Croy nu e propriu-zis un loc istoric.

— Părţi din el sunt. Şi aveţi multe dormitoare. Asta contează de fapt. Şi gândeşte-te şi la toţi bănişorii care-o să iasă din asta…

Acesta fusese argumentul hotărâtor pentru Isobel. Propunerea Verenei venea într-un moment în care averea familiei Balmerino, ca şi norocul său, se afla în impas. Tatăl lui Archie, cel de al doilea Lord Balmerino şi cel mai şarmant şi lipsit de simţ practic dintre bărbaţi, murise, lăsându-şi domeniul oarecum în paragină. Dispariţia sa neaşteptată fusese, pentru el şi pentru cei mai mulţi, o surpriză şi din această cauză obligaţiile impresionante legate de înmormântare consumaseră cea mai mare parte din averea moştenită de familie. Cu cei doi copii, Lucilla şi Hamish, şi cu eforturile pe care trebuia să le facă pentru educaţia lor, cu casa mare şi incomodă pe care o avea de întreţinut şi cu pământurile pe care trebuia să le menţină cât de cât în ordine, tânăra pereche Balmerino s-a văzut confruntată cu anumite probleme. La vremea respectivă, Archie era încă soldat în armata regulată. Dar devenise unul dintre cavalerii scoţieni ai reginei la nouăsprezece ani doar pentru că nu găsise nimic altceva să-i placă mai mult şi, deşi trăise din plin bucuriile vieţii de regiment de-a lungul anilor, nu

era hărăzit cu ambiţia care l-ar fi putut propulsa spre succes şi ştia că nu va ajunge niciodată general-maior.

Peste noapte, îngrijirea domeniului Croy, traiul aici, fie ploaie, fie soare, au devenit pentru ei prioritatea numărul unu. Optimişti, făcuseră planuri. Archie avea să se retragă din armată şi, pentru că era încă destul de tânăr, putea să-şi găsească o slujbă oarecare. Dar înainte de asta era obligat să facă un ultim tur prin ţară împreună cu regimentul, aşa că au plecat în Irlanda de Nord.

Regimentul a revenit acasă patru luni mai târziu, dar au trecut opt luni până ce Archie se întoarse la Croy, iar lui Isobel i-au trebuit cam opt zile să-şi dea seama că, în ciuda faptului că-şi revenise, nici nu se putea pune pentru moment problema vreunei slujbe. Ajunsă aproape la disperare, după îndelungi nopţi fără somn, ea a trebuit să modifice planurile.

Dar aveau prieteni. Mai ales pe Edmund Aird. Înţelegând gravitatea situaţiei, Edmund a venit la ei şi a luat frâiele în mâini. Edmund a fost cel care a găsit un chiriaş pentru fermă şi tot Edmund, cel care şi-a asumat responsabilitatea terenurilor de vânătoare pentru prepeliţe. Împreună cu Gordon Gillock, paznicul, el avusese grijă să ardă iarba-neagră şi menţinuse puştile în bună stare şi apoi lăsase totul în seama unui întreg sindicat de oameni de afaceri din sud, păstrând o singură puşcă pentru el însuşi şi una pentru Archie.

Cât despre Isobel, faptul că fusese uşurată măcar de o parte din griji era formidabil, dar venitul rămăsese o problemă îngrijorătoare. Mai aveau ceva capital din moştenire, dar acesta era blocat în acţiuni şi bilete de bancă şi era tot ce le putea lăsa Archie copiilor săi. Isobel avea nişte bani ai ei, dar aceştia, chiar adunaţi cu pensia pe care o primea Archie de la armată şi cu pensia de şaizeci la sută pentru invaliditate, nu reprezentau prea mult. Cheltuielile zilnice cu casa şi întreţinerea familiei rămâneau o permanentă sursă de îngrijorare, astfel

că propunerea Verenei, care la început o speriase, îi apăru de fapt drept răspunsul la o rugăciune.

— Hai, zău, Isobel. Poţi să te descurci şi dacă stai în cap.

Iar Isobel îşi dădu seama că putea. La urma urmelor, era obişnuită să se ocupe de treburile unei case atât de mari şi să primească musafiri peste noapte. Când trăia tatăl lui Archie, în casă se făceau mereu petreceri în sezonul de vânătoare sau seri de dans în septembrie. În vacanţele de vară, Croy se umplea de prietenii copiilor, iar Crăciunul şi Pastele nu treceau niciodată fără ca familii întregi să participe la festivităţi.

În comparaţie cu toate astea, propunerea Verenei nu părea nici pe departe să-i creeze vreo dificultate. I-ar fi luat doar două zile pe săptămână, pe tot parcursul celor patru luni de vară. N-avea cum să fie prea greu. Şi… ce gând plăcut… avea să fie stimulativ pentru Archie, cu atâţia oameni care să vină şi să plece. Posibilitatea de a contribui la buna lor dispoziţie avea să-i trezească interesul şi să-i ridice moralul care, din păcate, avea mare nevoie de un impuls.

Lucrul la care nu se gândise şi pe care, cu regret, a trebuit să-l înveţe a fost că primirea unor oaspeţi plătitori era cu totul altă mâncare de peşte decât să-ţi primeşti acasă prietenii. Nu-i puteai contrazice şi nici nu puteai să-i deranjezi cu prezenţa ta, chiar tăcută. Nici nu le puteai permite să aterizeze în bucătărie ca să-şi cureţe o oală de cartofi sau să-şi pregătească o salată. Necazul era că plăteau. Asta punea ospitalitatea pe un plan cu totul diferit, pentru că însemna că totul trebuia să fie perfect. Excursia nu era ieftină şi, aşa cum Verena insistase categoric, clienţii aveau tot dreptul să primească tot ce doreau în schimbul dolarilor lor.

Existau şi câteva principii de bază, tipărite pe o foaie specială cu instrucţiuni pentru gazdă. Fiecare dormitor trebuie să aibă baia proprie, de preferat alăturată. Paturile trebuie să fie prevăzute cu pături

electrice şi camerele trebuie să aibă încălzire centrală. De asemenea, dacă este posibil, trebuie să existe şi posibilităţi de încălzire suplimentară… de preferat un cămin adevărat, dar, dacă nu există aşa ceva, atunci un încălzitor electric sau cu gaz. Trebuie să se pună flori proaspete în fiecare dormitor.

(Citind toate astea, Isobel simţise un sâmbure de nemulţumire. Cine se credeau ei? Niciodată nu-şi primise un oaspete fără să se îngrijească să-i pună flori proaspete pe masa de toaletă.)

Pe urmă mai erau şi alte reguli cu privire la micul dejun şi la cină. Micul dejun trebuie să fie complet şi din belşug; suc de portocale, cafea şi ceai, toate aflate la dispoziţia clientului. Seara se oferă un cocteil, plus vin la cină. Această masă trebuia servită după toate regulile de protocol – cu lumânări, pahare de cristal şi tacâmuri de argint şi consta în cel puţin trei feluri de mâncare, urmate de cafea şi conversaţie. Alte forme de distracţie, oricât de surprinzătoare, puteau de asemenea să fie oferite. Puţină muzică… poate muzică de cimpoi…?

Vizitatorii de peste ocean le aşteptau în salonul Verenei. Verena deschise uşa larg.

— Îmi cer scuze că a durat atât de mult. Mai erau câteva amănunte care trebuiau puse la punct, le spuse ea cu cel mai seducător ton al său de la întrunirile diverselor comitete, care nu admitea niciun fel de întrebare sau protest. Iată-ne! Dânsa este gazda dumneavoastră pentru următoarele două zile. Lady Balmerino. În timp ce-şi dădeau mâna, Isobel înţelese ce voia să spună Verena când vorbea despre oaspeţii din această săptămână, descriindu-i drept mai zdraveni decât de obicei. Cine ştie de ce, Turul Ţinuturilor Scoţiene părea să atragă clienţi de vârste extrem de avansate şi, uneori, nu erau numai geriatrici, dar chiar într-o foarte proastă stare de sănătate, cu respiraţia tăiată

şi nesiguri pe picioare. Aceste două perechi de-abia dacă treceau de vârsta mijlocie. Cu părul sur, desigur, dar părând plini de energie şi toţi bronzaţi, lucru pentru care îi invidia din toată inima. Cei doi Franco erau mici de statură, iar domnul Franco era foarte chel; cei doi Hardwicke erau înalţi şi musculoşi şi zvelţi şi arătau de parcă şi-ar fi petrecut întreaga viaţă în aer liber şi exerciţiu.

— Mă tem că am întârziat puţin, se trezi spunând Isobel, deşi ştia perfect de bine că nu era adevărat. Dar putem pleca îndată ce sunteţi gata.

Erau gata chiar atunci. Doamnele îşi luară poşetele şi splendidele impermeabile Burberry nou-nouţe, apoi micul grup porni la drum, străbătând holul şi ieşind pe verandă. Isobel se duse să deschidă uşile din spate ale microbuzului; imediat, cei doi bărbaţi începură să care lăzile cele mari pe aleea pietruită, ajutând-o să le urce în maşină. (Şi asta era ceva nou. De obicei, ea şi Verena făceau singure treaba.) Când totul a fost încărcat în maşină, în siguranţă, ea închise uşile şi le blocă. Familia Hardwicke şi familia Franco îşi luau rămas-bun de la Verena.

— Dar, doamnelor, noi ne vedem mâine, spuse Verena. Şi sper să aveţi o zi bună pentru golf. Sunt sigură că o să vă placă la Gleneagles.

Se deschiseră portierele şi urcară cu toţii. Isobel îşi luă locul la volan, îşi fixă centura de siguranţă, întoarse cheia în contact şi porniră la drum.

— Îmi pare într-adevăr rău că aveţi parte de aşa o vreme. Încă n-am avut nicio zi de vară.

— Vai, dar nu ne-a deranjat câtuşi de puţin. Ne pare doar rău că a trebuit să veniţi după noi într-o astfel de zi. Sper că nu v-aţi deranjat prea mult.

— Nu, n-a fost niciun deranj. Asta-i munca mea.

— E mult de mers până la locuinţa dumneavoastră, Lady Balmerino?

— Vreo cincisprezece kilometri. Şi vă rog să-mi spuneţi Isobel.

— Vai, mulţumim, aşa vom face. Iar eu sunt Susan, soţul meu este Arnold, iar soţii Hardwicke sunt Joe şi Myra.

— Cincisprezece kilometri, spuse unul din bărbaţi. E ceva de mers.

— Da. De fapt, de obicei vine şi soţul meu împreună cu mine. Dar a trebuit să meargă la o întrunire. Va sosi totuşi acasă la ceai, aşa că vă veţi întâlni atunci.

— Lordul Balmerino lucrează în afaceri?

— Nu. Nu, nu e o întâlnire de afaceri. E o întrunire la casa parohială. La biserica din sat. Trebuie să strângem nişte bani. Suntem pe muchie de cuţit. Dar biserica a fost construită de bunicul soţului meu, aşa că e, într-un fel, o responsabilitate de familie.

Începuse iarăşi să plouă. Ştergătoarele de parbriz zvâcneau într-o parte şi într-alta. Poate că un pic de conversaţie avea să le distragă atenţia de la toată atmosfera asta dezolantă.

— E prima dată când veniţi în vizită în Scoţia?

Îi răspunseră cele două doamne, completându-se una pe cealaltă, ca într-un duet armonios. Bărbaţii mai fuseseră pe-acolo şi înainte, să joace golf, dar era pentru prima dată când soţiile îi însoţeau. Şi erau încântate de fiecare pas şi înnebuniseră de plăcere în magazinele din „Edinburrow“. Plouase, bineînţeles, dar asta nu-i deranjase deloc. Puteau să poarte impermeabilele cele noi şi amândouă au căzut de acord că ploaia dădea oraşului „Edinburrow“ acel aer aşa de istoric şi de romantic, încât şi-o puteau imagina pe regina Mary cu al ei Bothwell, călărind unul lângă celălalt pe Royal Mile.

După ce terminară, Isobel le întrebă din ce parte a Statelor Unite veneau.

— Statul New York. Rye.

— E undeva pe lângă ocean?

— Ah, desigur. Copiii noştri fac iahting în fiecare weekend.

Isobel era convinsă de asta. Şi-i imagina pe copiii aceia, bronzaţi şi bătuţi de vânt, plesnind de sănătate şi vitamine şi suc proaspăt de portocale, navigând pe apele de un albastru intens, aşezaţi în spatele aripii arcuite a velei mari, albă ca zăpada. Şi mult soare. Cer albastru şi soare. Zi de zi, ca să poţi juca tenis şi să mergi la picnic şi seara să serveşti grătare în aer liber şi să ştii precis că n-o să plouă.

Cam aşa erau verile, din câte îşi mai aducea aminte. Verile nesfârşite, fără ţintă, ale copilăriei. Ce se întâmplase oare cu acele zile lungi, luminoase, parfumate cu mireasma dulce a trandafirilor, când intrai în casă numai ca să mănânci, şi uneori nici atunci? Înotai în râu, trândăveai în grădină, jucai tenis, serveai ceaiul la umbra vreunui copac, pentru că oriunde în altă parte era prea cald. Îşi amintea de picnicurile prin tufărişul sclipind în soare, când iarba-neagră era prea uscată ca să poţi aprinde un foc de tabără şi când privighetorile zburau la mare înălţime. Ce se întâmplase cu lumea ei? Ce dezastru cosmic transformase acele zile însorite în săptămâni după săptămâni de obscuritate umedă şi deprimantă?

Nu era numai vremea, mai era şi faptul că timpul înrăutăţea atât de mult lucrurile. Plus că Archie se lăsase împuşcat în picior şi acum trebuia să se poarte frumos cu oameni pe care nu-i cunoştea, pentru că-i plăteau ca să doarmă în dormitoarele ei libere. Şi toată oboseala asta continuă, fără să-ţi poţi cumpăra haine noi vreodată, şi grija pentru taxele şcolare ale lui Hamish şi dorul de Lucilla.

Se auzi spunând destul de categoric:

— E singurul lucru oribil pentru cine trăieşte în Scoţia.

Pentru o clipă, poate surprinşi de ieşirea ei, nu făcură niciun comentariu asupra acestei informaţii. Apoi se auzi glasul uneia dintre doamne:

— Ce-aţi spus?

— Iertaţi-mă. Mă refeream la ploaie. Pe noi ne oboseşte foarte tare ploaia asta. Mă refeream la verile astea oribile.

4

În Strathcroy, clădirea bisericii prezbiteriene – cultul oficial în Scoţia – se ridica impunătoare, străveche şi venerabilă, pe malul sudic al râului Croy. Ajungeai acolo pe strada principală, care străbătea satul, trecând peste podul arcuit de piatră; ambianţa era cu adevărat pastorală. Pământurile bogate coborau în pantă până în buza apelor, păşuni cu iarbă deasă unde, în fiecare septembrie, se desfăşurau jocurile din Strathcroy. Cimitirul, la umbra unui fag imens, era plin de pietre mortuare, roase de vreme şi aplecate într-o parte, pe ambele laturi ale unei cărări de iarbă care ducea până la poarta casei parohiale. Aceasta era şi ea solidă şi impunătoare, ridicată să încapă acolo familiile numeroase ale parohilor de altă dată şi expunând o mândreţe de grădină, în care începuseră deja să îmbobocească pomii fructiferi, cu trunchiuri noduroase, dar bune de rod sau trandafirii demodaţi, căci înfloreau în spatele unui zid înalt de piatră. Toate astea, atât de armonios aşezate, iradiau o senzaţie de atemporalitate, siguranţă domestică şi pioasă frică de Dumnezeu.

Prin contrast, mica biserică episcopală, asemenea unei rude sărace, stătea ghemuită chiar dincolo de pod, pusă în întregime în umbră, atât la propriu cât şi la figurat, de către rivala sa. Drumul principal trecea prin apropiere, iar între biserică şi drum se afla o porţiune de iarbă pe care însuşi parohul, abatele Julian Gloxby, o tăia în fiecare săptămână. O potecă micuţă în pantă ducea în spatele bisericii şi spre prezbiteriul aflat chiar în spatele ei. Ambele erau de dimensiuni modeste şi vopsite în alb. Biserica avea o turlă micuţă cu un singur clopot; o verandă din lemn împrejmuia intrarea principală. Interiorul era la fel de modest. Nu tu bănci frumos împodobite, nu tu dale de

pardoseală, nu tu relicve istorice. Un preş uzat ducea spre altar şi un armoniu pricăjit ţinea loc de orgă. Se simţea în permanenţă un iz de umezeală.

Atât biserica, cât şi prezbiteriul fuseseră ridicate la începutul secolului de către primul Lord Balmerino şi oferite diocezei împreună cu un mic venit pentru întreţinere. Acesta se redusese demult la o sumă derizorie, comunitatea era mică, iar membrii adunării parohiale, încercând sa găsească o rezolvare, se trezeau în permanenţă strâmtoraţi, în lipsă de bani lichizi.

Când s-a descoperit că reţeaua electrică era nu numai defectuoasă, dar şi teribil de periculoasă, aproape că a fost ultima picătură. Dar Archie Balmerino a strâns din nou rândurile, cam subţiate, a organizat comitete, l-a vizitat pe episcop şi a reuşit să-i smulgă o subvenţie. Chiar şi-aşa, mai era nevoie să strângă şi alte fonduri. S-au făcut diferite propuneri, s-au discutat şi până la urmă s-a renunţat la ele. În cele din urmă, s-a decis să se revină la acel vechi şi bun obicei al târgului de mărfuri organizat de biserică. Acesta urma să aibă loc în iulie, în sala de întruniri din sat. Urma să se aranjeze un stand cu diferite lucruri pentru vânzare, unul pentru plante şi zarzavaturi, unul pentru obiecte lucrate de mână şi, bineînţeles, un bufet.

S-a numit un comitet, aşa cum se cuvine, iar membrii săi s-au întrunit, în acea după-amiază cenuşie şi umedă de iunie, în jurul mesei din salonul de la Balnaid, casa lui Edmund şi a Virginiei Aird. Către patru şi jumătate discuţiile s-au terminat, lucrurile au fost puse la punct în mod satisfăcător şi s-au făcut planuri modeste. Printre acestea se numărau tipărirea unor postere care să stârnească interesul, împrumutarea câtorva mese din trestie împletită şi organizarea unei tombole.

Parohul, împreună cu doamna Gloxby şi cu Toddy Buchanan, proprietarul de la Strathcroy Arms, plecaseră deja, fiecare cu maşina lui. Dermot Honeycombe, ocupat până peste cap cu

magazinul său de obiecte de artă, nu putuse să vină. În absenţă, fusese numit responsabil cu organizarea standului cu obiecte donate pentru vânzare.

Acum mai rămăseseră doar trei persoane. Virginia şi Violet, soacra ei, stăteau la un capăt al mesei lungi de mahon, iar Archie Balmerino la celălalt. Îndată după plecarea celorlalţi, Virginia dispăruse în bucătărie să pregătească ceaiul, aducându-l apoi pe o tavă, fără ceremonie. Trei ceşti, un ceainic maroniu, o cană cu lapte şi un bol pentru zahăr. Ceaiul era răcoritor şi bine-venit şi era plăcut să te relaxezi după tensiunea discuţiilor de după-amiază şi să poţi să stai la taifas fără restricţii, în atmosfera apropiată de familie şi prieteni vechi.

Încă se mai gândeau la târgul de mărfuri.

— Sper din suflet ca Dermot să nu se supere când i se va spune că trebuie să se ocupe de standul cu obiecte donate. Poate că ar trebui să-l sun şi să-i dau posibilitatea să-mi spună că nu vrea să se bage.

Archie era întotdeauna grijuliu cu sentimentele altora, înspăimântat că s-ar putea crede despre el că încearcă să le impună voinţa lui.

Violet pufni în râs, alungând ideea.

— Bineînţeles că n-o să facă aşa ceva. Dragul de el, nu se supără niciodată când poate să-şi bage nasul. Probabil că s-ar simţi mult mai jignit dacă am pune pe altcineva să facă treaba. La urma urmelor, el ştie cât preţuieşte fiecare obiect…

Era o femeie înaltă, de aproape optzeci de ani, foarte masivă, îmbrăcată într-o jachetă şi o fustă destul de uzate şi încălţată cu nişte ghete pe potrivă. Avea părul sur şi aspru, prins cu ace groase într-un mic coc la spate; cu buza de sus prelungă şi ochii depărtaţi, aducea cu o oaie blândă. Şi totuşi nu era nici urâtă, nici demodată. Cu o ţinută impecabilă, se impunea celor din jur, iar ochii aceia erau şi jucăuşi şi inteligenţi, alungând orice impresie de aroganţă. Acum clipeau amuzaţi.

— … chiar şi căţeluşii din ceramică, fiecare cu câte un os în gură, sau lămpile de birou făcute din sticle vechi de whisky acoperite cu scoici.

— Găseşte el vreun chilipir grozav de douăzeci şi cinci de pence, pe care să-l vândă a doua zi la un preţ incredibil în magazinul său, râse Victoria.

Se lăsă pe spate în scaun şi se întinse, ca o fetiţă leneşă. Virginia Aird era blondă şi la fel de zveltă ca-n ziua în care se măritase cu Edmund. Astăzi, fără să facă nicio concesie protocolului cerut în asemenea ocazii, purta hainele sale obişnuite: o pereche de blugi, un tricou flauşat Guernsey albastru intens şi mocasini din piele lucioasă. Era drăguţă, o drăgălăşenie deschisă şi felină, care era ridicată la rang de frumuseţe de ochii săi imenşi, strălucitori, de un albastru de safir. Avea o piele minunată, oacheşă, care nu cunoscuse niciodată fardul. Câteva riduri uşoare, care se desfăceau la colţurile ochilor, erau singurul semn care-i trăda vârsta.

Acum îşi îndoia degetele lungi, cuprinzându-şi încheietura mâinii, ca şi cum ar fi exersat ceva.

— Iar Isobel se va ocupa de ceai. Se îndreptă. Archie, de ce n-a venit Isobel astăzi?

— Ţi-am spus… sau poate că nu erai în cameră. A trebuit să meargă la Corriehill să ia grupul de turişti de săptămâna asta.

— Da, desigur, ce uitucă simt. Iartă-mă…

— Ah, să nu uit, spuse Violet, întinzând ceaşca. Mai pune-mi puţin ceai, te rog, draga mea. Aş putea să beau aşa până mi se-apleacă… Ieri m-am întâlnit cu Verena Steynton în Relkirk şi mi-a spus că nu mai trebuie să ţin secretul. Ea şi Angus au de gând să organizeze o petrecere pentru Katy în septembrie.

— Cum adică să ţii secretul? se încruntă Virginia.

— Păi, mi s-a destăinuit acum câteva săptămâni, dar mi-a spus că nu trebuie să suflu o vorbă până

ce vorbeşte cu Angus despre asta. Se pare că până la urmă l-a convins.

— Dumnezeule, ce spirit întreprinzător! Ceva simplu sau cum scrie la carte?

— Ei, cum scrie la carte. Cu corturi în curte, cu lampioane şi invitaţii aurite şi cu toată lumea îmbrăcată la patru ace.

— Ce *distracţie!* Virginia era cuprinsă de entuziasm, aşa cum prevăzuse Violet. E minunat când se organizează petreceri de familie, pentru că nu-i nevoie să-ţi plăteşti biletul. În loc de asta, am un motiv foarte bun ca să-mi cumpăr o rochie nouă. O să trebuiască să ne facem luntre şi punte şi să cazăm musafirii. Trebuie să fiu sigură că Edmund n-are de gând să plece la Tokyo în acea săptămână.

— Acum unde este? întrebă mama lui Edmund.

— Ah, în Edinburgh. Se întoarce pe la şase.

— Dar Henry? Ce-i cu Henry? N-ar fi trebuit să se întoarcă de la şcoală?

— Nu. S-a oprit la Edie la ceai.

— Asta o s-o înveselească.

Virginia se încruntă, uimită pe bună dreptate. Lucrurile stăteau de obicei pe dos şi Edie era cea care se ocupa de înveselirea celorlalţi.

— Ce s-a întâmplat?

Violet schimbă o privire cu Archie.

— Ţi-aduci aminte de verişoara aceea a lui Edie, Lottie Carstairs? Era cameristă la Strathcroy în anul în care te-ai însurat cu Isobel.

— Dacă-mi mai *amintesc* de ea? I se citea oroarea în priviri. Ce femeie oribilă. Nebună de legat. A spart aproape tot serviciul de ceai Rockingham şi toată ziua se strecura de colo-colo, de te trezeai cu ea tocmai unde te aşteptai mai puţin. Niciodată n-am înţeles ce-a apucat-o pe maică-mea s-o angajeze.

— Cred că era un caz disperat. A fost o vară foarte plină şi avea nevoie disperată de ajutor. Oricum, Lottie n-a rezistat decât vreo patru luni,

după care s-a întors la Tullochard să stea cu bătrânii ei părinţi. Nu s-a măritat niciodată…

— Asta nu mă miră.

— … iar acum, bineînţeles, au murit şi ea a rămas singură. Se pare că se purta din ce în ce mai ciudat. Până când, într-o zi, a luat-o razna de tot şi a ajuns în cel mai apropiat spital de nebuni. Edie e ruda ei cea mai apropiată. De-atunci, a vizitat-o în fiecare săptămână. Iar acum, doctorii zic că s-a refăcut suficient şi pot să-i dea drumul, dar bineînţeles că nu poate să mai stea singură. Cel puţin, nu deocamdată.

— Să nu-mi spui că o ia Edie la ea?

— Ea zice că n-are încotro. N-are cine, în afară de ea. Şi ştii cum e Edie… totdeauna a pus mare preţ pe respectarea îndatoririlor de familie. Sângele apă nu se face – şi alte prostii de felul ăsta.

— E mai rău decât mi-am imaginat, comentă Archie sec. Lottie Carstairs. Nu-mi pot imagina ceva mai rău. Când va fi asta?

— Nu ştiu, spuse Violet, ridicând din umeri. Poate luna viitoare. Sau în august.

Violet era scandalizată.

— Doar n-o să-mi spuneţi că are de gând să *locuiască* la Edie?

— Să sperăm că nu. Să sperăm că e doar o situaţie temporară.

— Şi unde Dumnezeu s-o ţină Edie? N-are decât două camere în amărâta aia de căsuţă.

— N-am întrebat-o.

— Când ţi-a spus toate astea?

— Azi-dimineaţă. Când dădea cu aspiratorul pe covorul meu din sufragerie. Mi s-a părut mie că e cam bosumflată, aşa că am întrebat-o ce s-a întâmplat. Am aflat totul la o ceaşcă de cafea.

— Vai, săraca Edie. Mi-e milă de ea…

— Edie e o sfântă, spuse Archie.

— Chiar aşa. Violet îşi sorbi ultima înghiţitură de ceai, aruncă o privire spre ceas şi începu să-şi adune lucrurile: geanta imensă, hârtiile, ochelarii.

A fost grozav, draga mea. O plăcere. Iar acum trebuie să pornesc spre casă.

— Şi eu, spuse Archie. Înapoi la Croy, să mai beau nişte ceai cu americanii.

— O să faci broaşte în burtă. Pe cine aveţi săptămâna asta?

— N-am idee. Sper doar să nu fie prea bătrâni. Săptămâna trecută am crezut că unul din băieţi moare de angină acolo, pe loc, la supă. Baptişti cu Biblia legată de gât. Tone de suc de portocale şi conversaţie de doi bani. Eşti cu maşina, Vi, sau vrei să te duc acasă?

— Am venit pe jos, dar aş prefera să mă duci până sus pe deal.

— Atunci vii cu mine.

Îşi adună şi el hârtiile şi se ridică în picioare. Se opri o clipă şi, după ce-şi regăsi echilibrul, porni, trecând printre ele, spre celălalt capăt al camerei a cărei podea era acoperită cu covoare groase. Şchiopăta foarte uşor şi ăsta era un miracol, pentru că, în afară de o bucată rămasă din coapsă, tot piciorul lui drept era făcut din aluminiu.

În acea zi, venise la întâlnire direct din grădină şi se scuzase pentru îmbrăcăminte, dar nimeni nu se sesizase, pentru că arăta cam la fel mai mereu. Pantaloni de catifea reiată fără nicio formă, o cămaşă în carouri, cu platcă, şi o jachetă veche, roasă, pe care el o numea haină de grădinărit, deşi, de fapt, niciun grădinar care se respectă n-ar fi purtat aşa ceva nici mort.

Virginia îşi împinse scaunul în spate şi se ridică, Violet făcu şi ea acelaşi lucru, dar mult mai încet, în ton cu mersul chinuit al lui Archie. Nu se grăbea defel să plece, dar, chiar dacă s-ar fi grăbit, în niciun caz n-ar fi arătat-o, pentru că-i înţelegea suferinţa şi-l proteja cu înverşunare. La urma urmelor, îl ştia de-o viaţă. Îl ţinea minte de mic copil, apoi de pe vremea când era un tânăr neîmblânzit, apoi ca soldat. Mereu râzând şi cu un entuziasm – aproape o patimă pentru viaţă – care

era la fel de molipsitor ca şi pojarul. Şi-l amintea mereu activ, fără odihnă: jucând tenis; dansând la balul regimentului, ameţindu-şi aproape complet partenerele; în fruntea unui şir de vânători, pe dealul din spatele domeniului Croy, călcând iarba-neagră cu picioarele lui lungi, cu paşi aşa de iuţi, că-i lăsa cu uşurinţă în urmă pe toţi ceilalţi.

Pe-atunci era Archie Blair. Acum era Lordul Balmerino. Lord şi moşier. Minunate titluri pentru un om subţire ca un băţ, cu un picior de tinichea într-o gheată. Părul negru îi era acum înspicat cu fire albe, pielea feţei brăzdată de riduri, ochii negri mai adânciţi în orbite şi umbriţi de sprâncenele stufoase.

Archie ajunse lângă ea şi-i zâmbi.

— Eşti gata, Vi?

— Gata de drum.

— Atunci să mergem… Deodată se opri, cu un picior în aer. Dumnezeule, bine că mi-am amintit. Virginia, nu ţi-a lăsat Edmund un plic pentru mine? L-am sunat aseară. E foarte urgent. Nu ştiu ce document de la comisia silvică.

Violet deveni brusc suspicioasă.

— Doar n-ai de gând să te-apuci să plantezi conifere?

— Nu, e vorba de nu ştiu ce drum de acces pe care vor să-l construiască la marginea terenului de vânătoare.

Virginia clătină din cap.

— Nu mi-a spus nimic despre asta. Poate c-a uitat. Hai să ne uităm pe biroul lui din bibliotecă. Probabil că e pe-acolo…

— Bun. Aş vrea să-l iau cu mine, dacă se poate.

Au ieşit încet, încet din sufragerie, spre hol. Holul era şi mai mare, lambrisat în lemn de pin şi o scară masivă, cu balustrada solidă, urca în trei grupuri mici de trepte spre palierul de la etaj. Din loc în loc erau aşezate diverse obiecte de mobilier, care nu se distingeau prea bine. Un scrin din stejar sculptat, o masă cu tăblia demontabilă şi un

şezlong care trăise şi zile mai bune. Locul acesta era adesea ocupat de câini, dar pentru moment era gol.

— Eu nu vin să caut documente de la comisia silvică, anunţă Violet. Am să stau aici până le găsiţi.

Şi se aşează maiestuos pe scaunul câinilor să-i aştepte. Ei au lăsat-o şi au plecat.

— Venim imediat.

I-a privit îndepărtându-se prin holişorul boltit care ducea spre bibliotecă şi apoi spre salon şi pe urmă, printr-un glasvand, spre serele cu acoperişuri ascuţite.

Rămasă singură, Violet îşi savura momentul de solitudine, cu toată această casă numai pentru ea. O ştia aşa de bine, aproape că nu-şi mai aducea aminte de când. Era aşa de plăcut să ştii că niciun colţişor nu-ţi mai ascunde vreun secret. Ştia fiecare scârţâit al scărilor, recunoştea mireasma fiecărui lucru. În hol era un pic de curent, dar n-avea de ce să se teamă de asta. Nu mai era casa lui Violet, ci a Virginiei. Şi totuşi era, în bună parte, la fel ca pe vremuri, deşi de-a lungul anilor căpătase o forţă de caracter proprie. Poate pentru că se-ntâmplaseră atâtea lucruri aici. Pentru că fusese refugiul şi piatra de hotar a unei singure familii.

Asta nu însemna că Balnaid era o casă prea veche. De fapt era mai tânără decât Violet cu câţiva ani şi fusese construită de tatăl ei, Sir Hector Akenside, pe-atunci, om cu posibilităţi materiale considerabile. Avusese întotdeauna impresia că Balnaid seamănă puţin cu Sir Hector. Masivă, blândă, generoasă şi totuşi fără nicio urmă de orgoliu. Într-o vreme în care bărbaţii deveniţi de curând bogaţi îşi construiau pentru ei înşişi imense monumente de vanitate, şocant de hidoase, cu turle care se străduiau să le facă să semene cu nişte castele, Sir Hector îşi concentrase mintea abilă asupra unor trăsături mai puţin spectaculoase, dar infinit mai importante.

Încălzire centrală, instalaţii sanitare eficiente, nenumărate băi şi bucătării însorite, în aşa fel încât servitorii (şi erau o grămadă) să muncească într-o atmosferă plăcută. Şi din clipa în care a fost gata, Balnaid parcă ar fi fost acolo de când lumea. Construită din piatră luată de prin partea locului, de pe versantul sudic al domeniului Croy, aşezată cu spatele spre sat şi spre râu, faţada casei întâmpina cu bucurie o panoramă care era în acelaşi timp domestică şi magnifică.

Grădina era întinsă, plină de boschete şi de copaci în toată puterea cuvântului. Pasionat, Sir Hector o proiectase şi o aranjase cu mâinile lui, astfel că pajiştile, întreţinute după toate regulile, se pierdeau în cascade de ierburi necunoscute, narcise galbene şi clopoţei. Azalee portocalii şi galbene creşteau în straturi îmbătătoare, iar potecile cu iarba cosită şerpuiau spre depărtări, ispitindu-te să le urmezi şi să te pierzi printre rododendronii înalţi, plini de flori roz şi stacojii.

Dincolo de grădină şi separat de ea de un mic gard abrupt, era un pogon de teren amenajat ca parc, unde veneau la păscut poneii de pe deal; mai departe se întindeau câmpurile îngrădite în piatră ale fermei de oi din vecinătate. Pe urmă, în zare, dealurile. Se înălţau, îngemănându-se cu cerul, cu dramatismul unei căderi de cortină. Mereu aceleaşi şi totuşi mereu în schimbare, aşa cum se schimbau anotimpurile şi flacăra lumânării: acum acoperite de zăpadă, acum înroşite de iarba-neagră, înverzite de ferigile de primăvară sau dezgolite de furtuni… de fiecare dată altceva. N-avea importanţă, erau frumoase întotdeauna.

Fuseseră întotdeauna frumoase.

Violet ştia toate astea pentru că Balnaid fusese casa copilăriei ei şi deci lumea ei. Crescuse între aceste ziduri, jucase jocuri singuratice în acea grădină magică, se chinuise să prindă păstrăvi în râu, călărise pe poneiul ei îndesat de Shetland prin sat şi până sus, pe dealurile singuratice din Croy.

La vârsta de douăzeci şi doi de ani se măritase şi plecase de la Balnaid.

Se vedea parcurgând mica distanţă până la biserica episcopală pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului impunător al tatălui ei, şi Sir Hector, cu jobenul pe cap, alături. Rollsul fusese decorat pentru ocazia respectivă cu panglici albe de mătase. Parcă-i reduceau puţin din demnitate şi îl făceau să pară aproape la fel de nepotrivit cum se simţea şi Violet, cu trena amplă de dantelă peste rochia albă de satin, în care se simţea groaznic, plus că voalul din dantelă de Limerick, moştenit de la bunici, îi acoperea trăsăturile cu care era obişnuită. Îşi amintea cum se întorsese la Balnaid în acelaşi vehicul luxos, dar pe acel drum chiar şi strânsoarea chinuitoare a corsetului încetase să mai aibă vreo importanţă pentru că era, în sfârşit, triumfătoarea soţie a lui Geordie Aird.

De-atunci venise şi plecase mereu de la Balnaid şi nu se mutase definitiv decât cu zece ani în urmă, când Edmund se căsătorise cu Virginia. O adusese pe Virginia la Balnaid ca să locuiască acolo şi Violet înţelesese că venise vremea ca ea să-şi facă bagajele şi să lase vechiul cămin să-şi primească în linişte noua şi tânăra stăpână. I-a predat proprietatea lui Edmund, iar ea a cumpărat de la Archie Balmerino căsuţa cam dărăpănată a unui grădinar. Casa se numea Pennyburn şi acolo, între zidurile domeniului Croy, îşi făcuse un nou cămin. Refacerea şi remobilarea căsuţei o făcuseră fericită timp de un an şi încă nu terminase de aranjat grădina.

„Sunt o femeie norocoasă“, îşi spuse.

Cum stătea în şezlongul care mirosea a câine, Violet privi în jurul ei. Văzu covorul turcesc ros de vreme, mobila veche pe care o ştia de-o viaţă. Era plăcut când lucrurile nu se schimbau prea mult. Când spusese adio vilei Balnaid, Violet nu-şi imaginase defel că atât de puţine lucruri aveau să se schimbe. Noua soţie a lui Edmund, hotărâse ea,

avea să facă precis curăţenie, să şteargă cu buretele toată vechea tradiţie prăfuită şi fusese într-adevăr curioasă să vadă ce avea să rezolve Virginia – tânără şi plină de viaţă, ca o gură de aer proaspăt. Dar în afară de schimbarea completă a dormitorului mare, de împrospătarea salonului cu un strat de vopsea şi de transformarea vechii cămări într-o cameră de serviciu care gemea pur şi simplu de congelatoare, maşini de spălat, uscătoare şi alte bunuri de lux pentru folosul personalului, Virginia nu făcuse nimic. Violet a acceptat toate astea, deşi i se părea ciudat. La urma urmelor, nu duceau lipsă de bani şi era uimitor că Virginia se mulţumea să trăiască în continuare cu covoarele roase şi draperiile de catifea uzate şi vechiul tapet edwardian.

Poate că se putea găsi o explicaţie în venirea pe lume a lui Henry. Pentru că, după naşterea lui Henry, Virginia îşi abandonase toate celelalte interese, dedicându-se în totalitate micuţului ei fiu. Toate bune, dar fusese un şoc pentru Violet. Habar n-avea că nora ei avea să se dovedească o mamă atât de devotată. Cu Edmund atât de des plecat şi mama cu fiul ei rămaşi singuri, Violet n-avea niciun fel de rezerve cu privire la această devoţiune copleşitoare şi faptul că, în ciuda creşterii sale, Henry devenise un băieţel adorabil, era pentru ea un motiv de permanentă mirare. Poate puţin prea dependent de mama lui, dar, oricum, un copil minunat şi deloc răsfăţat. Poate că…

— Iartă-ne, Vi, că te-am făcut să ne aştepţi atâta…

Tresări, surprinsă. Se întoarse şi-l văzu pe Archie, venind spre ea alături de Virginia. Archie ţinea triumfător în mână un plic lung, galben, de parcă ar fi câştigat steagul duşmanului după lupte grele.

— … a durat ceva până să-l găsim. Hai să mergem, te duc eu cu maşina până acasă.

6

Henry Aird, în vârstă de opt ani, bătea, dându-şi oarecare importanţă, la uşa de la intrarea casei lui Edie Findhorn, folosindu-se de ciocănaşul de alamă în formă de spiriduş. Casa făcea parte dintr-un rând de clădiri identice, cu un singur cat, aflate de-a lungul străzii principale din Strathcroy, dar aceasta în care stătea Edie era mai drăguţă decât oricare alta, pentru că avea acoperişul mătăsos, din paie, iar pe micuţa porţiune de teren dintre trotuar şi perete creşteau tufe de nu-mă-uita. Aşteptând, îi auzi paşii; ea trase zăvorul şi dădu uşa de perete.

— Ia te uită, ai apărut şi tu, ca martie în post.

Era întotdeauna veselă. O adora, iar când îl întreba cineva cine sunt cei mai buni prieteni ai săi, Edie era în fruntea listei. Nu era numai simpatică, ci şi grăsuţă, cu părul alb şi roşie în obraji, apetisantă ca o plăcintă pufoasă, proaspăt scoasă din cuptor.

— Ai avut o zi bună?

Mereu îl întreba acelaşi lucru, în ciuda faptului că-l vedea în fiecare zi la amiază, pentru că ea era bucătăreasa şcolii şi le servea masa de prânz. Pentru el era convenabil ca Edie să fie cea care se ocupa de masă, pentru că îi reducea porţia la lucrurile care nu-i plăceau defel, carne tocată şi curry sau plăcintă cu cremă groasă, de exemplu, dar era darnică în ce privea piureul şi batoanele de ciocolată.

— Da, toate bune. Intră în camera de zi, îşi aruncă hanoracul şi geanta de şcoală pe canapea. Am avut desenul. A trebuit să desenăm ceva.

— Ce-aţi avut de desenat?

— Ne-a pus să desenăm *un cântec*. Începu să deschidă cataramele genţii. Avea o problemă şi se gândea că poate Edie avea să-l ajute şi s-o rezolve în locul lui. Am cântat *Barca cea frumoasă care*

zboară ca pasărea peste valuri, spre cer şi ne-a pus s-o desenăm. Şi toţi au desenat bărci cu vâsle şi insule, iar eu am desenat *asta.*

Scoase foaia de desen din geantă, cam mototolită după contactul cu pantofii de sport şi cu penarul.

— Iar domnul McLintock *a râs* şi nu ştiu de ce.

— A râs? Edie luă desenul din mâna lui, plecă să-şi caute ochelarii şi-i puse pe nas. Şi nu ţi-a spus de ce-a râs?

— Nu. A sunat şi cu asta s-a terminat ora.

Edie se aşeză pe canapea, iar el se aşeză lângă ea. Priviră amândoi desenul în tăcere. El era de părere că e unul dintre cele mai bune pe care le făcuse. O splendidă barcă cu motor despica valurile, lăsând să picure stropi de apă la proră şi o cascadă de spumă pufoasă în urmă. Pescăruşi se zăreau pe cer, iar în faţă, pe punte, stătea un copilaş învelit într-un şal. Copilul fusese cel mai greu de desenat, pentru că bebeluşii au feţe aşa de nostime. Nici tu nas, nici tu bărbie. În plus, copilaşul acesta părea să stea cam nesigur, de parcă ar fi riscat în orice moment să alunece de pe punte, în mare. Şi totuşi, stătea acolo.

Edie nu spuse nimic. Henry îi explica:

— E o vedetă rapidă. Iar ăsta e băiatul care s-a născut.

— Da, am văzut.

— Dar de ce-a râs domnul McLintock? Nu-i de râs.

— Nu, nu-i de râs. E un desen minunat. Numai că… vezi tu… dacă barca zboară nu-nseamnă că e o vedetă rapidă. Înseamnă că pluteşte foarte repede pe valuri, dar n-are motor. Iar copilaşul născut pentru a fi rege e drăgălaşul prinţ Charlie, iar pe-atunci era deja om mare.

Acum se explica totul.

— Ah, spuse Henry, aşa deci.

Ea îi dădu desenul înapoi.

— E totuşi un desen bun şi cred că domnului McLintock ar trebui să-i fie ruşine că a râs. Pune-l în geantă şi du-l acasă să-l vadă şi mama, iar Edie o să-ţi facă îndată un ceai.

În vreme ce el făcea ce i se spusese, Edie se ridică greoi în picioare, puse ochelarii la loc pe poliţa căminului şi ieşi din cameră prin uşa din spate, care ducea spre bucătărie şi baie. Astea erau adaosuri moderne, căci pe vremea când Edie era copilă, căsuţa n-avea decât cele două camere: camera de zi, care ţinea şi de bucătărie, şi dormitorul. O locuinţă modestă, cum se spune. Fără apă curentă şi cu un WC din lemn la capătul curţii. Mai surprinzător era faptul că Edie fusese unul dintre cei cinci copii ai casei, aşa că aici locuiseră odată şapte persoane. Părinţii dormeau într-un pat cu tăblii, aşezat în bucătărie, iar deasupra capului se afla un suport pentru cel mic, în timp ce restul copiilor fuseseră înghesuiţi în cealaltă cameră. Cât despre apă, doamna Findhorn făcea în fiecare zi o plimbare lungă până la pompa din sat, iar baia era un lux pe care şi-l permiteau o dată pe săptămână, într-o cadă de tablă, aşezată în faţa căminului.

— Dar cum reuşeaţi să intraţi toţi cinci în dormitor, Edie? obişnuia s-o întrebe Henry, fascinat de logistica spaţiului atât de strâmt.

Chiar şi-aşa, când aici nu se mai aflau decât patul lui Edie şi dulapul, tot părea exagerat de mic.

— Ei, stai puţin, nu stăteam toţi deodată în acelaşi loc. Când s-a născut cel mic, fratele meu cel mai mare plecase să lucreze la câmp şi stătea într-o baracă, la un loc cu celelalte ajutoare de la fermă. Şi pe urmă, când fetele au crescut suficient, au plecat să lucreze în câte o casă mare. Era o tragedie când cineva trebuia să plece, cu lacrimi şi bocete, dar n-aveam loc toţi aici şi erau prea multe guri de hrănit, iar mama avea nevoie de banii pe care-i câştigam.

I-a mai spus şi alte lucruri. Cum, în serile de iarnă, înteţeau focul cu coji de cartofi şi se aşezau în jurul lui, ascultându-l pe tatăl lor, care le citea cu voce tare din Rudyard Kipling sau din *Procesiunea Pelerinilor.* Fetiţele îşi vedeau de împletituri, căci făceau şosete pentru bărbaţi. Iar când ajungeau la călcâi, şoseta trecea în mâinile surorilor mai mari sau în ale mamei, pentru că acea parte a lucrului era prea complicată pentru ele.

Din povestiri reieşea că duseseră o viaţă foarte modestă, dar, într-un fel, şi foarte tihnită. Privind în jurul său, Henry constată că era greu să-şi imagineze căsuţa lui Edie aşa cum fusese în vremurile de demult. Căci acum era cât se poate de luminoasă şi de veselă, fără patul cu tăblii şi cu tot felul de carpete noduroase pe podea. Focul vechi din bucătărie dispăruse şi el, în locul lui stătea acum un frumos cămin acoperit cu plăci verzi de ceramică şi la geamuri erau draperii înflorate şi erau şi un televizor şi tot felul de bibelouri de porţelan.

După ce puse desenul la un loc sigur, închise geanta. Barca cea frumoasă care zboară peste valuri. Înţelesese greşit. Mereu înţelegea greşit câte ceva. Mai era încă un cântec pe care-l învăţaseră la şcoală. Se numea *Haide-hai, micuţa mea cu pielea măslinie.* Henry, cântând cât îl ţinea gura, într-un glas cu restul clasei, îşi imagina fetiţa. O pakistaneză micuţă, ca şi Kedejyh Ishak, cu pielea ei întunecată şi părul strălucitor strâns în coadă de cal, alergând nebuneşte prin vântul de la marginea lacului.

Maică-sa trebuise să-i explice despre ce era vorba.

Dar şi alte cuvinte îl nedumereau. I se spuneau diferite lucruri şi el le auzea, dar le auzea exact aşa cum i se spuneau. Iar cuvântul sau imaginea creată de el rămânea în minte. Cei mari mergeau în vacanţă în „My Yorker“ sau „Portjiggal“. Sau în „Grease“. Acesta, ultimul, suna groaznic – auzi

colo, „grăsime“! Odată, Edie i-a povestit despre o cucoană, „ruptă“ de supărare fiindcă fiică-sa se măritase cu un fluture de noapte, care nu era destul de bun pentru ea. Sărmana doamnă, ruptă în bucăţi, îi bântuise visurile săptămâni întregi.

Dar cel mai rău fusese când nu înţelesese ce-i spusese bunica, fapt care ar fi putut să-i îndepărteze pentru totdeauna şi să creeze o prăpastie de netrecut dacă mama lui Henry n-ar fi descoperit până la urmă ce-i stătea pe suflet şi n-ar fi dres lucrurile. Se dusese la Pennyburn într-o zi, după şcoală, ca să-şi bea ceaiul cu bunica Vi. Era furtună şi vântul se auzea şuierând afară. Stând lângă foc, Vi scosese deodată o exclamaţie de nemulţumire, se ridicase în picioare şi adusese de undeva un paravan pliant, pe care l-a pus în faţa uşii cu geam care dădea în grădină. Henry a întrebat-o de ce face asta şi când i-a spus a fost atât de îngrozit, încât de-abia dacă a mai scos o vorbă tot restul după-amiezii. Când a venit maică-sa să-l ia acasă, a fost fericit ca niciodată şi nu mai avea răbdare să se îmbrace pe fugă cu hanoracul şi s-o ia la picior, gata să uite să-i mulţumească bunicii Vi pentru ceai.

A fost cumplit. Îşi dorea să nu se mai întoarcă niciodată la Pennyburn şi totuşi ştia că trebuie s-o facă, măcar ca s-o protejeze pe Vi. De fiecare dată când mama îi propunea să-i mai facă vreo vizită, îşi găsea câte o scuză sau spunea că preferă să meargă la Edie. Până la urmă, într-o seară, când făcea baie, maică-sa a venit şi s-a aşezat pe scaunul de toaletă şi a stat de vorbă cu el… a adus vorba cu blândeţe despre subiectul acela dureros şi, în fine, l-a întrebat pe şleau dacă există vreun motiv pentru care nu mai vrea să meargă la Vi.

— Îţi plăcea aşa de mult! S-a întâmplat ceva?

Era o uşurare să poată în sfârşit să vorbească despre asta.

— Mi-e frică de ea.

— Dragul meu, de cine ţi-e frică?

— Vine din grădină şi intră în salon. Vi a pus un paravan, dar ar putea să-l dea jos foarte uşor. Ar putea s-o rănească. Nu cred că ar mai trebui să locuiască acolo.

— Dumnezeule mare! Cine intră acolo?

— O *girafă* oribilă.

Maică-sa era zăpăcită.

— Henry, ţi-ai pierdut minţile? Girafele trăiesc în Africa sau la grădina zoologică. Nu-i nicio girafă la Strathcroy.

— Ba da! strigă el, revoltat de prostia ei. Aşa a zis ea. A spus că vine o girafa îngrozitoare din grădină, trece prin uşă şi intră în salon. Mi-a *spus* chiar ea.

A urmat o tăcere prelungă. O privea fix pe maică-sa, iar ea îl privea la rândul ei, cu ochii ei albaştri şi strălucitori, în care nu se zărea nicio urmă de zâmbet. În cele din urmă, i-a spus:

— Nu ţi-a spus nimic de nicio girafa, Henry. Ţi-a spus că e curent. Înţelegi ce vreau să spun, un curent teribil, care-ţi dă fiori.

Curent. Nicio girafa, un simplu curent. Toată tevatura asta pentru un curent stupid. Se făcuse de râs, dar răsuflă uşurat că bunica era la adăpost de orice monştri, aşa că nu mai conta.

— Să nu spui nimănui, se rugase el.

— Va trebui să-i explic lui Vi. Dar ea n-o să sufle o vorbă.

— De acord. Poţi să-i spui lui Vi. Dar nimănui altcuiva.

Iar maică-sa îi promisese şi el sărise afară din baie, ud leoarcă, şi fusese îmbrăţişat într-un prosop pufos şi braţele mamei, iar ea îl alintase şi-i spusese că-i vine să-l mănânce de drag ce-i este şi cântaseră *Cursele de la Camptown* şi aveau macaroane cu brânză la cină.

Edie pregătise cârnăciori pentru ceai şi făcuse gogoşi de cartofi; mai desfăcuse şi o conservă de fasole. Pe când el, aşezat la masa din bucătărie,

încerca să se descurce cu toate astea, Edie stătea în faţa lui, sorbindu-şi cana de ceai. Cât despre masa ei, avea s-o mănânce mai târziu.

În timp ce mesteca, îşi dădu deodată seama că era mai multă linişte decât de obicei. În mod normal, în astfel de ocazii nu conteneau să vorbească, iar el de-abia aştepta să afle toate bârfele din vale. Cine mai murise şi ce lăsase drept moştenire; cine-şi abandonase tatăl la fermă, tulind-o la Relkirk să lucreze într-un garaj; cine era pe cale să facă un copil şi era vai de capul ei, aşa cum merita. Dar astăzi nici vorbă s-audă astfel de crâmpeie de informaţii. În loc de asta, Edie se proptise cu coatele grăsuţe pe masă şi privea pe fereastră, spre grădina lungă, strâmtă, din spatele casei.

— Aş da orice să ştiu ce gândeşti, Edie, spuse el, fiindcă asta îi zicea şi ea ori de câte ori avea ceva pe suflet.

Ea oftă din rărunchi.

— Of, Henry, nu ştiu, pe cuvântul meu.

Asta nu-l lămurea cu nimic. Totuşi, la insistenţele lui, i-a explicat situaţia grea în care se afla. Avea o verişoară care locuise în Tullochard. Se numea Lottie Carstairs şi nu fusese niciodată prea deşteaptă. Nu se măritase niciodată. Intrase servitoare undeva, dar se dovedise la fel de nepricepută şi la asta. Locuise cu mama şi tatăl ei până ce bătrânii muriseră, iar apoi devenise foarte ciudată şi a trebuit să fie dusă la spital. Edie zicea că fusese o criză nervoasă. Dar acum se simţea mai bine. Într-o zi avea să iasă din spital şi urma să vină să stea cu Edie, pentru că, sărmana de ea, n-avea unde să se ducă.

Henry se gândi că era o idee îngrozitoare. Îi plăcea s-o aibă pe Edie numai pentru el.

— Dar n-ai nicio cameră în plus.

— Va trebui să stea în dormitorul meu.

— Dar tu unde o să dormi? întrebă el, indignat.

— Pe patul pliant din sufragerie.

Era prea grasă pentru patul pliant.

— De ce nu poate să doarmă Dotty acolo?

— Pentru că e musafira mea şi o cheamă Lottie.

— Stă mult?

— O să vedem noi.

Henry reflectă la toate astea.

— Ai să ne găteşti mai departe masa de seară şi ai s-o mai ajuţi pe mami şi ai s-o ajuţi pe Vi la Pennyburn?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Henry, Lottie nu-i debilă.

— O să-mi placă de ea?

Asta era ceva important.

Edie nu ştia ce să-i răspundă.

— Of, Henry, nu ştiu. E o fiinţă tristă. Sărită de pe fix, cum zicea taică-meu. Ţipa ca din gură de şarpe dacă vreun bărbat îşi băga capul pe uşă, şi mai era şi *neîndemânatică!* Cu ani în urmă, lucrase scurt timp pentru Lady Balmerino, la Croy, dar spărsese atâtea porţelanuri, că au trebuit s-o dea afară. N-a mai lucrat niciodată după aceea.

Henry era îngrozit.

— Nu trebuie s-o laşi să spele vasele, altfel o să-ţi spargă toate lucrurile astea frumoase.

— N-o să-mi spargă numai porţelanurile… prezise Edie posomorâtă, dar înainte ca Henry să poată continua acest interesant subiect de conversaţie femeia îşi reveni, arboră un aer mai vesel şi schimbă subiectul.

— Mai vrei o gogoaşă sau eşti gata să-ţi primeşti ciocolata?

7

Ieşind cu Archie şi cu Virginia pe poarta din faţa casei de la Balnaid şi coborând treptele spre aleea pietruită, Violet observă că ploaia se oprise. Se mai simţea umezeala, dar acum era mult mai cald şi, ridicând capul, simţi pe obraz adierea vântului care începuse să bată dinspre vest. Norii joşi se risipeau încet, lăsând să se vadă, ici şi colo, câte un petic de cer albastru sau câte o rază de soare, care străpungea negura, ca în cărţile sfinte de odinioară. Se pregătea o frumoasă seară de vară – prea târziu ca să mai fie de folos cuiva.

Vechiul Land Rover al lui Archie îi aştepta. Şi-au luat rămas-bun de la Virginia, Violet cu un sărut uşor pe obrazul nurorii sale.

— Transmite-i complimente lui Edmund.

— Am să-i spun.

S-au urcat amândoi, cu oarecare efort, în Land Rover, Violet pentru că era bătrână, iar Archie din cauza piciorului său metalic. S-au închis uşile, Archie a pornit motorul şi au pornit. Mai întâi pe drumul şerpuit până la poartă, apoi mai departe, pe drumul strâmt care trecea pe lângă biserica prezbiteriană şi peste pod. Ajuns pe strada principală, Archie încetini, dar nu trecea nicio maşină, aşa că zvâcni şi se înscrise pe strada care traversa Strathcroy, străbătându-l de la un capăt la celălalt.

Mica biserică episcopală le apăru în faţa ochilor, strivită şi umilă, cu domnul Gloxby care cosea iarba de pe peluza din faţă.

— Munceşte aşa de mult, comentă Archie. Sper din toată inima să putem strânge o sumă serioasă prin vânzarea de obiecte. A fost drăguţ din partea ta să vii astăzi, Vi. Sunt sigur că ai fi preferat să te ocupi de grădină.

— N-aveam niciun chef de nimic, cu vremea asta. Nu mă trăgea deloc inima să mă apuc de buruieni, spuse Vi. Nu strică să mai facem şi câte ceva util din când în când. Reflectă asupra celor spuse. E ca şi cum ai fi îngrijorat la culme din cauza unui copil sau nepot, fără să poţi să-l ajuţi cu nimic, şi nu-ţi mai rămâne decât să te-apuci să freci bine podelele din bucătărie. La sfârşitul zilei eşti la fel de îngrijorat, dar măcar ai o bucătărie curată.

— Doar nu vrei să spui că eşti îngrijorată din cauza familiei, Vi? Ce motive ai avea?

— Nu există femeie care să nu-şi facă griji pentru familia ei, îi răspunse Vi sec.

Land Roverul îşi văzu de drum, pe lângă staţia de benzină, care pe vremuri ţinuse de atelier de tâmplărie şi apoi pe lângă supermarketul familiei Ishak. Dincolo de acesta se aflau porţile deschise prin care se intra pe drumul lăturalnic de la Croy. Archie schimbă viteza şi trecu dincolo de poartă, luând-o numaidecât la deal. Odată – şi asta nu de mult – toate pământurile din jur fuseseră numai parcuri, păşuni cu iarbă verde şi moale pe care păşteau cirezi de soi, dar acum fuseseră toate arate pentru cereale, orz şi rapiţă. Mai rămăseseră numai câţiva copaci cu frunze mari, martori ai splendorii unor vremuri trecute.

— De ce eşti îngrijorată?

Violet ezită. Ştia că poate vorbi cu Archie. Îi era apropiat ca un fiu şi, deşi era cu cinci ani mai tânăr decât Edmund, cei doi tineri fuseseră crescuţi împreună, îşi petrecuseră tot timpul împreună şi deveniseră cei mai buni prieteni.

Dacă Edmund nu era la Croy, Archie venea la Balnaid; iar dacă nu se aflau nici colo, nici dincolo, atunci precis erau pe dealuri, cu puşca-n spate şi ogarii alături, la vânătoare de iepuri, sau ajutându-l pe Gordon Gillock să ardă iarba-neagră sau să repare ţintele. Alteori erau cu barca pe lac, sau la pescuit de păstrăvi în bălţile de la Croy, sau jucau

tenis, sau patinau pe apele îngheţate. Inseparabili, spunea toată lumea. Ca fraţii.

Dar nu erau fraţi şi se despărţiseră. Edmund era strălucitor. De două ori mai deştept decât oricare din părinţii lui, care nu erau nici ei nişte proşti. Archie, pe de altă parte, era total lipsit de profunzime.

Edmund, trecând cu brio prin universitate, venise de la Cambridge, laureat în economie şi fusese imediat angajat de o prestigioasă bancă comercială din City.

Archie, temându-se de plictiseala unei slujbe în City, hotărâse să-şi încerce norocul în armată. Se prezentase, la timpul cuvenit, în faţa Biroului Comisiei de înrolare şi Dumnezeu ştie cum reuşise să-i păcălească la interviu, căci cei patru ofiţeri superiori consideraseră, după cât se pare, că rezultatele modeste la învăţătură erau contracarate de personalitatea încrezătoare şi prietenoasă a lui Archie şi de neţărmuritul său entuziasm în viaţă.

A absolvit Sandhurst, apoi a intrat în Regimentul Scoţian al Reginei şi a fost trimis în Germania. Edmund a rămas la Londra. Fără ca asta să constituie vreo surpriză pentru cineva, avusese un succes extraordinar şi în mai puţin de cinci ani reuşise să-i facă pe cei de la Sanford Cubben să alerge după el, ca să-i ofere un post de conducere. La împlinirea celor cinci ani se însurase şi chiar şi acest eveniment romantic adăugase un plus de strălucire imaginii sale. Violet îşi amintea cum păşise în lunga strană a capelei Sfintei Margareta de la Westminster, braţ la braţ cu Sir Rodney Cheriton, găsindu-şi timp să spere, în adâncul inimii sale, că Edmund se însura cu Caroline pentru că o iubea cu adevărat şi nu pentru că ar fi fost sedus de aura de bogăţie care o înconjura.

Iar acum, timpul trecuse şi amândoi bărbaţii reveniseră la Strathcroy. Archie la Croy, iar Edmund la Balnaid. Bărbaţi în toată puterea cuvântului, tot prieteni, dar nu la fel de intimi. Prea

multe li se întâmplaseră amândurora – şi nu numai lucruri bune. Prea mulţi ani irosiţi, ca apele unui torent. Erau atât de diferiţi: unul, om de afaceri foarte bogat, celălalt mereu în pană de bani şi într-o veşnică luptă pentru a o scoate la capăt. Dar nu acesta era motivul pentru care între ei se instalase un anume formalism, un exces de politeţe.

Nu mai erau apropiaţi ca fraţii.

Violet oftă din rărunchi. Archie zâmbi.

— Haide, Vi, nu se poate să fie chiar aşa de rău.

— Bineînţeles că nu. Archie avea şi-aşa destule griji. N-avea rost să-l chinuie cu ale ei… Dar mă cam îngrijorează Alexa, pentru că am impresia că e tare singură. Ştiu că-i place munca pe care o face şi că are casa aceea drăguţă în oraş, unde să stea. Lady Cheriton i-a lăsat destul ca să trăiască liniştită toată viaţa. Dar mă tem că viaţa ei socială e dezastruoasă. După părerea mea, are impresia că e urâtă şi plicticoasă şi deloc atrăgătoare pentru bărbaţi. N-are niciun pic de încredere în ea. Când a plecat la Londra, am sperat atât de mult că o sa-şi trăiască viaţa, că o să-şi facă prieteni de vârsta ei. Dar n-a făcut decât să stea cu bunica ei în strada Ovington, ca un fel de doamnă de companie. Ce bine ar fi să-ntâlnească un băiat bun, care să vrea să se însoare cu ea. I-ar trebui un bărbat de care să aibă grijă – şi copii. Alexa e făcută să crească copii.

Archie asculta toate astea cu înţelegere. Ţinea la fel de mult la Alexa, ca şi toţi ceilalţi. Îi răspunse:

— Faptul că şi-a pierdut mama când era aşa de mică… poate că asta a fost o experienţă mai traumatizantă decât ne-am dat noi seama. Poate că a făcut-o să se simtă altfel decât alte fetiţe. Infirmă, într-un fel.

Violet reflectă la acest lucru.

— Da. Poate. Numai că nici Caroline n-a fost o mamă prea convingătoare sau prea iubitoare. Niciodată nu şi-a petrecut prea mult timp cu Alexa. Edie era cel care-i dăruia Alexei afecţiune şi

sentimentul de siguranţă. Iar Edie nu se dezlipea de ea nicio clipă.

— Dar ţi-a plăcut Caroline.

— A, da, mi-a plăcut. Nu se putea să nu-ţi placă. Ne-am înţeles bine şi cred că i-a fost o soţie bună lui Edmund. Dar era ciudat de rezervată. Mergeam câteodată în sud să petrec câteva zile cu ei la Londra. Caroline mă invita, draga de ea, pentru că ştia că-mi face plăcere să mă întâlnesc cu Alexa şi cu Edie. Şi bineînţeles că aşa şi era, dar nu m-am simţit niciodată cu adevărat ca acasă. Oricum, urăsc atmosfera de oraş. Străzile şi casele şi circulaţia mă fac să mă simt sub asediu. Claustrată. Dar, chiar lăsând toate astea la o parte, Caroline n-a fost niciodată o gazdă relaxată. Întotdeauna aveam sentimentul că le cam stau în drum, iar cu ea nu puteai întreţine o conversaţie. Când rămâneam singure trebuia uneori să fac un efort ca să găsesc subiecte de discuţie şi ştii şi tu foarte bine că, dacă sunt obligată, scot apă şi din piatră seacă. Dar până la urmă nu mai ştiam ce să spun, iar tăcerile acelea nu erau deloc încurajatoare. Şi eu încercam să le umplu, văzându-mi furioasă de broderiile mele. Îşi întoarse privirea spre Archie. Ţi se pare ridicol sau înţelegi ce vreau să spun?

— Da, înţeleg. Eu n-am prea cunoscut-o pe Caroline, dar de cele câteva ori când am întâlnit-o m-am simţit de fiecare dată ca un extraterestru.

Dar nici această timidă încercare de glumă nu-i smulse Violetei nici măcar un zâmbet, căci era prea preocupată de problemele Alexei. Rămase tăcută, gândindu-se la nepoata sa.

Între timp ajunseseră la jumătatea urcuşului care ducea la Croy şi se apropiau de cotitura spre Pennyburn. Nu existau porţi, numai o deschizătură în gardul din stânga drumului. Land Roverul o luă pe acolo şi Archie parcurse cei o sută şi ceva de metri de drum asfaltat cu grijă şi mărginit, de-o parte şi de alta, de straturi de iarbă cosită şi un gard din crengi de fag. La capătul acestui drum se

deschidea o curte destul de mare, cu căsuţa cea albă într-o parte şi un garaj dublu în partea cealaltă. Uşile garajului erau deschise, lăsând să se vadă maşina lui Violet, dar şi roaba, maşina de tăiat iarba şi un număr impresionant de unelte de grădinărit. Uscătorul era undeva între garaj şi gardul viu. Violet spălase în dimineaţa aceea, şi un rând de rufe stăteau la uscat, tremurând în vântul care părea să se înteţească. Lădiţe de lemn cu hortensii de culoarea rozalie a sugativei flancau intrarea, iar tufe de levănţică creşteau chiar lângă zid.

Archie merse până în faţa casei şi acolo opri motorul, dar Violet nu dădu niciun semn că ar vrea să coboare. Odată ce începuse această discuţie, n-avea de gând s-o întrerupă înainte de a termina ce-avea de spus.

— Aşa că nu cred într-adevăr că faptul că şi-a pierdut mama aşa de devreme e motivul profund al lipsei de încredere pe care-o arată Alexa. Şi nici faptul că Edmund s-a însurat din nou şi i-a pus pe tavă o mamă vitregă. Nimeni n-ar fi putut fi mai drăguţă şi mai înţelegătoare decât Virginia, iar venirea pe lume a lui Henry n-a adus decât bucurie.

Rostind numele lui Henry, Violet îşi aminti de un alt chinuitor motiv de îngrijorare.

— Iar acum mă frământ pentru Henry. Pentru că mi-e teamă că Edmund o să vrea neapărat să-l trimită la Templehall ca intern. Iar eu cred că încă nu-i pregătit pentru asta. Şi dacă totuşi va merge acolo, îmi fac griji pentru Virginia, pentru că Henry e viaţa ei şi dacă i-l smulg de lângă ea împotriva voinţei ei, mă tem că ea şi Edmund s-ar putea răci unul faţă de celălalt. El e aşa de mult plecat. Uneori stă la Edinburgh câte o săptămână întreagă, alteori e la celălalt capăt al lumii. Nu-i bine pentru o căsnicie.

— Dar când Virginia s-a măritat cu Edmund, ştia ce-o aşteaptă. Nu te monta prea mult pentru asta,

Vi. Templehall e o şcoală bună, iar Colin Henderson un director înţelegător. Am mare încredere în locul acela. Lui Hamish i-a plăcut acolo, din prima până în ultima clipă.

— Da, dar Hamish al tău e cu totul altfel decât Henry. La opt ani, Hamish era în bună măsură capabil să se descurce de unul singur.

— Da. Archie nu putea să nege acest lucru şi se simţea foarte mândru. E foarte sigur pe el, şmecherul.

Violet tresări, răscolită de încă un gând înspăimântător.

— Archie, sper că nu-i bat pe micuţi, nu? Îi bat?

— Dumnezeule, sigur că nu. Cea mai grea pedeapsă este să fie trimişi să stea pe banca de lemn din hol. Nu se ştie de ce, dar asta îi bagă frica-n sân şi celui mai recalcitrant dintre copii.

— Ei, presupun că trebuie să ne mulţumim cu asta. E aşa o barbarie să baţi copiii. Şi aşa de stupid. Dacă eşti lovit de cineva care nu-ţi place, ajungi să-l urăşti şi să te temi de el. Dacă cel care te trimite să stai pe banca aceea dură este un om pe care-l respecţi, sau la care ţii, e mult mai eficient.

— Hamish şi-a petrecut cea mai mare parte a primului său an acolo, stând pe bancă.

— Ce băiat rău! Vai de mine, nici nu mă pot gândi la asta! Şi de Lottie ce să mai zic! Acum îmi mai fac griji şi pentru Edie – cum s-a mai înhămat cu verişoara aceea nebună, să te-ngrozeşti, nu alta. Ne-am bazat cu toţii pe Edie atâţia ani şi am uitat că nu mai e tânără. Sper din suflet să nu fie un efort prea mare pentru ea.

— Mă rog, încă n-a venit momentul. Poate că nici n-o să vină vreodată.

— Dar nici nu-i putem dori moartea bietei Lottie Carstairs, deşi zău că asta ar fi cea mai bună soluţie.

Se uită spre Archie şi constată, oarecum spre surprinderea sa, că era gata să izbucnească în râs.

— Ştii ceva, Vi? Mă deprimă ceea ce-mi spui tu.

— Ah, îmi pare rău. Îl bătu prietenește pe picior. Ce babă proastă mai sunt și eu. Nu lua seama la mine. Spune-mi, ce mai știți de Lucilla?

— Ultima dată când am primit veşti de la ea, zicea că s-a aciuat într-o mansardă.

— Toată lumea zice că e o bucurie să ai copii. Dar îți dau câteodată cele mai cumplite dureri de cap. Acum cred că e timpul să te las să pleci acasă și să nu te mai țin la palavre. Precis că Isobel te așteaptă.

— Nu vrei să te-ntorci la Croy și să mai bei un ceai? Archie părea puțin trist. Să ne-ajuți să-i distrăm pe americani?

Violet se îngrozi la gândul unei asemenea perspective.

— Archie, nu cred să am destulă putere pentru așa ceva. Crezi că sunt prea egoistă?

— Câtuși de puțin. A fost doar o idee. Câteodată mă descurajează toată ploconeala asta. Dar ce simt eu nu-i nimic în comparație cu ce trebuie să facă biata Isobel.

— Nici că se poate o muncă mai grea. Să stai toată ziua să duci și să aduci tot felul de lucruri și să gătești, pe urmă să pui masa și să faci paturile. În plus, mai trebuie să faci și conversație. Știu că-i vorba numai de două nopți în fiecare săptămână, dar n-ați putea lăsa totul baltă și să vă gândiți la o altă modalitate de a face rost de bani?

— Ai tu vreo idee?

— Acum nu. Dar m-aș bucura ca lucrurile să se schimbe în bine pentru voi amândoi. Știu că nu se poate întoarce timpul, dar câteodată mă gândesc ce bine ar fi fost dacă nu s-ar fi schimbat nimic la Croy. Dacă dragii voștri părinți ar mai fi iar în viață și voi toți, încă o dată tineri. Un du-te-vino continuu, mașini sosind și plecând, voci peste voci. Și râsete.

Se întoarse spre Archie, dar el își feri privirea. Se uita spre uscătorul ei, de parcă șervețelele pentru ceai și fețele de pernă sau sutienul ei masiv

ori ciorapii de mătase erau priveliştea cea mai interesantă din lume.

Se gândi: „Iar tu şi cu Edmund eraţi cei mai buni prieteni“, dar nu-i spuse nimic din toate astea.

— Mai era şi Pandora. Drăguţ copil, dar aşa de năzbâtios! Mereu aveam impresia că ia toată veselia cu ea când pleacă.

Archie rămase tăcut. Şi-apoi, într-un târziu, spuse „Da“ şi nimic mai mult.

Între ei plana o uşoară tensiune. Ca s-o risipească, Violet îşi făcu de lucru, strângându-şi catrafusele.

— Nu te mai ţin. Deschise uşa şi coborî din vehiculul vechi şi masiv.

— Mulţumesc că m-ai adus, Archie.

— A fost plăcerea mea, Vi.

— Transmite-i toată dragostea mea lui Isobel.

— N-ai nicio grijă. Ne vedem în curând.

Violet aşteptă până când el întoarse Land Roverul şi-l privi cum se îndepărtează în lungul drumului şi-apoi în sus pe deal. Se simţea vinovată, pentru că ar fi trebuit să meargă cu el, să-şi bea ceaiul cu Isobel şi să întreţină o conversaţie politicoasă cu americanii aceia necunoscuţi. Dar acum era prea târziu, pentru că el plecase. Scotoci după cheie în geantă şi intră în casă.

Rămas singur, Archie îşi văzu de drum. Panta era din ce în ce mai abruptă. Acum apăruseră şi copacii în faţa ochilor, pini scoţieni şi fagi înalţi. Dincolo de ei şi deasupra lor, peretele dealului se ridica în înalturi – stânci de roci şi grohotiş, tufişuri şi ferigi abia înmugurite şi puieţii de mesteceni albi, decişi să nu se dea bătuţi. Ajunse în dreptul copacilor; drumul, după ce urcase atât cât se putuse, cotea acum spre stânga şi rămânea la acelaşi nivel. Înaintea lui, drumul străjuit de mesteceni ducea până în faţa casei. Un fir de apă se rostogolea dinspre dealuri, într-o serie de vârtejuri şi cascade şi apoi se revărsa la poalele dealurilor,

pe sub podul arcuit din piatră. Acesta era râul Pennyburn, care, coborând mai departe, îşi făcea drum prin grădina casei lui Violet Aird.

Drumul printre mesteceni era umbros, lumina difuză, străvezie şi verzuie. Ramurile înfrunzite se arcuiau greoaie deasupra capului şi-ţi dădeau impresia că mergi cu maşina prin strana unei enorme catedrale. Apoi, brusc, aleea largă rămase în urma lui şi zări casa pătrată, aşezată pe buza dealului, cu întreaga panoramă a văii la picioarele sale. Boarea uşoară a serii îşi făcuse datoria, risipind norii în fire subţiri, ridicând ceaţa. În zare, dealurile şi terenurile paşnice ale fermei erau scăldate în raze aurii.

Dintr-odată, simţi nevoia imperioasă de a rămâne singur cu gândurile sale câteva clipe. Era egoist. Întârziase deja şi Isobel îl aştepta, având nevoie de suportul lui moral. Dar îşi alungă din minte sentimentul de vinovăţie, trase maşina suficient de departe ca să nu poată fi auzit dinspre casă şi opri motorul.

Liniştea era atotcuprinzătoare; nu se auzea decât foşnetul vântului printre copaci sau ciripitul vreunei păsări. Archie ciuli urechea şi prinse, din depărtare, un behăit de oi. Şi vocea lui Violet: *Voi toţi, încă o dată tineri. Un du-te-vino continuu… Mai era şi Pandora…*

N-ar fi trebuit să spună asta. Nimeni nu trebuia să-i răscolească amintirile. Nu dorea să fie chinuit de nostalgie, să tânjească după vremurile trecute.

Voi toţi, încă o dată tineri.

Se gândi la Croy, aşa cum fusese odată. Cum venea acasă pe când era şcolar, apoi tânăr soldat în permisie. Chiuind în sus pe deal, în maşina sa încărcată până la refuz, cu capota lăsată şi vântul arzându-i obrajii. Ştiind, cu siguranţa tinereţii, că totul avea să fie mereu aşa cum era. Oprind în faţa casei, cu un scrâşnet de frâne; câinii familiei se repezeau atunci afară din casă, lătrând, venind să-l întâmpine şi toată lumea din casă intra în alertă de-

atâta larmă, aşa că până să intre în casă îi ieşeau cu toţii înainte. Mama şi tatăl său, Harris, majordomul, şi doamna Harris, bucătăreasa şi oricare altă cameristă sau femeie chemată cu ziua, care se întâmpla să ajute prin casă în acel moment.

— Archie! Ah, scumpule, bine-ai venit acasă!

Iar apoi, Pandora. *Mereu aveam impresia că ia toată veselia cu ea când pleacă.* Sora lui cea mică. În amintire, avea vreo treisprezece ani şi era deja frumoasă. O vedea cum zbura, cu picioarele ei lungi, pe scări în jos, ca să sară în braţele sale deschise larg pentru a o îmbrăţişa. O vedea, cu gura ei plină, frumos arcuită, şi cu privirea aceea provocatoare, feminină, a ochilor ei migdalaţi. Îi simţea trupul uşor când o învârtea de jur împrejur, fără ca picioarele ei să atingă podeaua. Îi auzea vocea.

— Te-ai întors, nemernicule, şi mai ai şi o maşină nouă! Am văzut-o pe geam. Ia-mă la plimbare, Archie! Hai să mergem cu o sută cincizeci de kilometri pe oră!

Pandora. Se trezi zâmbind. Totdeauna, încă de pe vremea când era copil, fusese un izvor de viaţă, o sursă de vitalitate şi veselie chiar şi în situaţiile în care atmosfera era foarte rigidă. Nu-şi putuse da seama niciodată de unde moştenise această fire. Era o Blair până în vârful unghiilor şi totuşi atât de diferită din toate punctele de vedere de restul familiei, încât ai fi zis că adevărata Pandora fusese răpită de zâne, iar această fată fusese lăsată în locul ei.

Şi-o amintea când de-abia se născuse, mai apoi copilă şi o delicioasă adolescentă cu picioare lungi, căci nu avusese niciodată probleme cu grăsimea în anii pubertăţii sau cu acneea sau cu lipsa de încredere în ea însăşi. La şaisprezece ani, arăta de douăzeci. Fiecare dintre prietenii pe care-i aducea în casă fusese dacă nu îndrăgostit de ea, atunci în mod sigur vrăjit.

Viaţa era plină de evenimente pentru tinerele lăstare ale familiei Blair. Petreceri acasă, partide de vânătoare, vara – tenis, în august – picnicuri pe dealurile scăldate de soare şi înroşite de tufele de iarbă-neagră. Îşi amintea de un picnic la care ea, Pandora, plângându-se de căldură, îşi scosese toate hainele şi sărise goală în lac, fără să se gândească măcar o clipă la spectatorii uimiţi. Îşi amintea de serile de dans şi de rochia de șifon alb pe care o purta Pandora, cu umerii ei bronzaţi dezgoliţi, învârtindu-se de la un bărbat la altul, în acordurile *Sălciei desfrunzite* sau ale *Ducelui din Perth.*

Plecase. Plecase de peste douăzeci de ani. La optsprezece ani, la câteva luni după nunta lui Archie, fugise cu un american, bărbatul alteia, pe care-l întâlnise în Scoţia în acea vară. Luaseră împreună avionul spre California şi, la timpul potrivit, îi devenise soţie. Valuri de oroare şi de indignare străbătuseră de-a lungul şi de-a latul întregului ţinut, dar familia Balmerino era atât de iubită şi de respectată, încât au fost trataţi cu multă înţelegere şi simpatie. „Poate că o să se întoarcă“, spuneau oamenii, plini de speranţe. Dar Pandora nu s-a mai întors. Nu s-a întors nici pentru funeraliile părinţilor ei. Dimpotrivă, nestăpânită ca întotdeauna, se arunca din braţele unui bărbat într-ale altuia, ca într-un dans nesfârşit – relaţii care mai de care mai dezastruoase. Divorţată de soţul ei american, se mutase la New York, iar mai târziu în Franţa, unde a locuit câţiva ani la Paris. Ţinea legătura cu Archie prin rare şi sporadice cărţi poştale, trimiţându-i câte o adresă mâzgălită, câte o frântură de informaţie şi, din când în când, câte o cruce imensă pe post de sărutări. Acum se părea că ajunsese într-o vilă din Mallorca. Dumnezeu ştie cu ce bărbat era de data asta.

Archie şi Isobel renunţaseră de multă vreme să-şi mai facă speranţe în privinţa ei şi totuşi, din când în când, Archie îi simţea lipsa, mai mult decât oricui pe lume. Căci tinereţea se încheiase, iar cei

ai casei, din vremea tatălui său, se risipiseră în cele patru vânturi. Harris şi doamna Harris ieşiseră de mult la pensie, iar ajutoarele domestice fuseseră reduse doar la Agnes Cooper care de două ori pe săptămână urca dealul, venind din sat să-i dea lui Isobel o mână de ajutor la bucătărie.

Cât despre domeniu, cu greu puteai spune că lucrurile mergeau mai bine. Gordon Gillock, paznicul, se afla încă la locul lui, în căsuţa mică de piatră în spatele căreia se aflau vizuinile animalelor sălbatice, dar terenul de vânătoare fusese cedat unui sindicat, iar Edmund Aird era cel care-i plătea salariul. Ferma se dusese şi ea, iar parcul fusese arat pentru cereale. Vechiul grădinar – un bărbat slab şi ofilit, parte importantă a copilăriei lui Archie – murise până la urmă şi nu fusese înlocuit. Din preţioasa sa grădină înconjurată de ziduri nu mai rămăsese decât iarba, iar rododendronii, care nu mai fuseseră de mult curăţaţi de uscături, crescuseră imenşi – fără să mai vorbim de faptul că pe zgura terenului său de tenis crescuse muşchi. Archie se ocupa acum oficial de grădină, asistat sporadic de Willy Snoddy, care locuia într-o căsuţă amărâtă de la capătul satului, prindea iepuri de câmp şi somon şi era bucuros să câştige din când în când niscaiva bani de băutură.

Dar el? Archie cântări lucrurile cu grijă. Ex-locotenent-colonel în Regimentul Scoţian al Reginei, ajuns invalid, cu un picior de tinichea, o pensie de invaliditate de şaizeci la sută şi mult prea multe coşmaruri. Totuşi, datorită lui Isobel, se mai afla încă în posesia moştenirii sale. Croy era încă a lui şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, avea să fie a lui Hamish. Infirm, luptându-se să supravieţuiască, era totuşi Lordul Balmerino de la Croy.

Dintr-odată, se simţi amuzat. Lordul Balmerino de la Croy. Aşa un titlu răsunător pentru o situaţie atât de absurdă. N-avea sens să încerce să-nţeleagă care era motivul pentru care ieşiseră toate aşa de prost, pentru că oricum n-avea ce face. Gata cu

întoarcerile în trecut. Era chemat la datorie, iar Lady Balmerino îl aştepta.

Din cine ştie ce motiv obscur se simţi mai vesel. Porni motorul şi parcurse scurta distanţă de drum pietruit până în faţa casei.

8

Plouase mărunt aproape toată ziua, dar acum era frumos, aşa că după ceai Henry ieşi cu Edie în grădină. Aceasta se întindea până la râu, şi Edie prinsese o sfoară pentru rufe între doi meri. Henry o ajută să strângă rufele şi să le pună într-un coş împletit, apoi le împăturiră împreună, scuturându-le bine ca să nu facă nicio cută. Când totul a fost gata, s-au întors în casă şi Edie a aşezat scândura de călcat şi a început să-şi calce feţele de pernă şi faţa de masă şi o bluză. Henry o privea, trăgând în nări mirosul acela plăcut şi admirând felul în care fierul fierbinte făcea să dispară orice cută, iar rufele deveneau netede, strălucitoare, pline de prospeţime.

— Te pricepi la călcat, îi spuse el.

— Cred şi eu, după atâţia ani de exerciţiu!

— Câţi ani, Edie?

— Păi… Lăsă fierul deoparte şi împături faţa de pernă cu mâinile sale roşii şi grăsuţe. Acum am şaizeci şi opt de ani şi aveam optsprezece când am început să lucrez pentru doamna Aird. Fă şi tu socoteala.

Chiar şi Henry putea socoti atâta lucru.

— Cincizeci de ani.

— Dacă te gândeşti, cincizeci de ani înseamnă foarte mult, dar dacă priveşti înapoi, nici nu ştii când au trecut. Asta te face să te întrebi ce-nseamnă viaţa.

— Vorbeşte-mi despre Alexa şi despre Londra.

Henry nu fusese niciodată la Londra, dar Edie locuise acolo într-o vreme.

— Vai, Henry. Ţi-am spus poveştile astea de-o mie de ori.

— Mi-ar plăcea să le mai aud *din nou.*

— Aşa deci… Apăsă cu fierul de călcat o cută ascuţită, ca muchia unui cuţit. Când tatăl tău era

mult mai tânăr, era însurat cu o doamnă pe care o chema Caroline. S-au căsătorit în Londra, la capela Sfintei Margareta de la Westminster şi ne-am dus cu toţii acolo pentru ceremonie; am stat într-un hotel care se numea Berkeley. Şi ce nuntă grozavă a fost! Zece domnişoare de onoare minunate, toate în rochii albe, ca un stol de lebede. Iar după ceremonie, am mers cu toţii la un alt hotel, foarte luxos, cu numele de Ritz, iar acolo erau chelneri în frac şi atât de eleganţi, încât ai fi zis că sunt invitaţi la nuntă, nu alta! Şi aveau şampanie şi atât de multe feluri de mâncare, că nu ştiai cu ce să-ncepi.

— Aveau şi jeleuri?

— Jeleuri de toate culorile. Galbene, şi roşii, şi verzi. Pe urmă, mai era şi somon rece şi sandviciuri mititele, de te lingeai pe degete, struguri glasaţi, de străluceau bobiţele de zahăr deasupra. Iar Caroline purta o superbă rochie de mătase şi o trenă lungă, bogată, iar pe cap avea o diademă cu diamante pe care i-o dăruise tatăl ei drept cadou de nuntă – şi arăta ca o regină.

— Era frumoasă?

— Of, Henry, toate miresele sunt frumoase.

— Era la fel de frumoasă ca mama?

Dar Edie nu se lăsă păcălită.

— Era arătoasă, dar cu totul altfel. Era foarte înaltă, draga de ea, şi-avea un păr negru minunat.

— Îţi plăcea?

— Bineînţeles că-mi plăcea. N-aş fi mers la Londra să am grijă de Alexa dacă nu mi-ar fi plăcut.

— Povesteşte-mi partea asta.

Edie dădu la o parte feţele de pernă şi se apucă de faţa de masă cadrilată, albastru cu alb.

— Ei bine, asta s-a întâmplat chiar după moartea bunicului tău Geordie. Eu locuiam încă la Balnaid şi lucram pentru bunica Vi. Nu eram decât noi două în casă şi ne ţineam una alteia de urât. Ştiam că Alexa e pe drum, pentru că Edmund venise la înmormântarea tatălui lui şi ne spusese atunci.

„Caroline va avea un copil“, aşa ne-a zis şi vestea a fost de mare ajutor pentru bunica Vi, să ştie că deşi nu-l mai avea pe Geordie lângă ea, o nouă viaţă avea să se nască. Pe urmă am auzit că părinţii caută o dădacă pentru bebeluş. Bunica Vi a fost la înălţime. Adevărul era că nu putea suporta gândul că nu ştiu ce matahală nepricepută urma să aibă grijă de nepoata ei, să-i umple căpşorul cu tot felul de idei greşite şi să nu-şi găsească timp să-i vorbească micuţei sau să-i citească. Nu m-am gândit nicio clipă să merg până ce nu m-a rugat bunica Vi. Nu voiam să plec de la Balnaid şi din Strathcroy. Dar… am studiat problema pe toate feţele şi până la urmă am decis că n-aveam altă soluţie. Aşa că m-am dus la Londra…

— Precis că tata s-a bucurat să te vadă.

— Ah, da, chiar că s-a bucurat. Şi până la urmă, a fost o binecuvântare că m-am dus. Alexa s-a născut sănătoasă şi voinică, dar după naşterea copilului, Caroline s-a îmbolnăvit foarte, foarte rău.

— Avea pojar?

— Nu, nu era pojar.

— Tuse măgărească?

— Nu. Nu era o boală dintr-asta. Era mai mult în legătură cu nervii. I se spune depresie post-natală şi e ceva groaznic. A trebuit să meargă la spital pentru tratament şi, când a putut să vină acasă, chiar că nu mai era în stare de nimic, darămite să mai aibă grijă de un copil. Dar până la urmă şi-a mai revenit niţel, iar mama ei, Lady Cheriton, a luat-o într-o croazieră pe o insulă minunată, care se cheamă Madeira. Iar după o lună sau două de stat acolo, s-a făcut iarăşi mai bine.

— Şi tu ai rămas singură la Londra?

— Nu *chiar* singură. Mai era o doamnă foarte drăguţă care venea în fiecare zi să facă ordine în casă şi pe urmă era şi tatăl tău, care venea şi pleca.

— De ce nu te-ai întors în Scoţia să stai cu Vi?

— Într-o vreme ne-am gândit şi la asta. Doar pentru o vizită. Era săptămâna în care s-au căsătorit Lordul şi Lady Balmerino… numai că, bineînţeles, pe atunci el era numai Archie Blair, un tânăr ofiţer aşa de frumos. Caroline era încă în Madeira, iar Edmund a zis să venim cu toţii în nord pentru această ceremonie şi să stăm la Balnaid. Bunica Vi a fost aşa de entuziasmată când a auzit vestea că venim în vizită. A luat leagănul din pod şi a primenit păturile pentru copil şi a curăţat de praf căruţul cel vechi. Şi pe urmă Alexei au început să-i iasă dinţii… era aşa de micuţă şi se chinuia aşa de rău! Plângea toată noaptea şi nu-i puteam fi nici de cel mai neînsemnat ajutor, ca s-o liniştesc. Cred că a dus-o aşa vreo două săptămâni, fără să poată dormi ca lumea noaptea, şi până la urmă Edmund a zis că, după părerea lui, călătoria aceea lungă până în nord ar fi fost un efort prea mare pentru noi două. Avea dreptate, bineînţeles, dar îmi venea să plâng de dezamăgită ce eram.

— Cred că şi Vi a fost dezamăgită.

— Da, aşa cred şi eu.

— Dar tata a venit la nuntă?

— A, sigur că a venit. El şi Archie erau prieteni foarte, foarte vechi. Nu se putea să nu vină. Dar a venit singur.

Terminase faţa de masă. Acum se apucase de bluza ei cea mai bună şi pusese vârful fierului de călcat în cusătura de la umăr. Asta părea să fie şi mai greu decât să calci feţe de pernă.

— Vorbeşte-mi despre casa din Londra.

— Vai, Henry, chiar nu te plictiseşti de poveştile astea vechi?

— Îmi place să te-ascult vorbind despre casă.

— Bine. Era aşezată în Kensington, una dintr-un şir de case. Foarte înaltă şi nu prea lată, dar ce construcţie! Bucătăriile erau la subsol, iar camerele copiilor la ultimul nivel al casei. Aveam impresia că nu se mai termină niciodată scările alea; sus-jos, sus-jos, toată ziulica. Dar era o casă frumoasă,

plină de obiecte de mare valoare. Şi întotdeauna se întâmpla câte ceva; venea lume în vizită, se făceau petreceri seara, iar musafirii intrau pe uşa din faţă, îmbrăcaţi cu hainele lor elegante. Eu şi Alexa stăteam de obicei la cotul scărilor şi priveam totul prin balustradă.

— Dar nu vă vedea nimeni.

— Nu. Parcă ne-am fi jucat de-a v-aţi ascunselea.

— Şi mai mergeaţi şi la Palatul Buckingham…

— Da, ca să vedem schimbarea gărzii. Şi câteodată luam un taxi până la grădina zoologică din parcul Regent şi ne uitam la lei. Iar când Alexa a crescut, o duceam la şcoală şi la lecţiile de dans. Printre copii mai erau şi mici lorzi şi domnişoare din familii nobile, şi să fi văzut ce înfumurate erau dădacele *lor!*

Lorzi micuţi şi domnişoare nobile şi o casă plină de lucruri valoroase. Edie avusese parte de nişte experienţe minunate, decise Henry.

— Ţi-a părut rău să pleci din Londra?

— Of, Henry, mi-a părut rău pentru că a fost un moment de tristeţe şi motivul pentru care am plecat a fost foarte trist. O tragedie cumplită. Gândeşte-te numai, un tip conducea prea repede şi fără să se gândească la nimeni altcineva de pe drum şi, într-o clipă, Edmund şi-a pierdut soţia, iar Alexa mama. Iar sărmana Lady Cheriton şi-a pierdut singurul copil, singura fiică. Murise. Murise. Era un cuvânt teribil. Ca şi zvâcnetul foarfecii pe un fir de aţă, tăindu-l în două; iar tu ştiai că nicicum, niciodată nu mai puteai s-o faci la loc cum a fost.

— Alexei i-a părut rău?

— Nu se spune „i-a părut rău“ pentru o pierdere atât de grea.

— Dar a însemnat că te-ai putut întoarce în Scoţia.

— Da. Edie oftă şi împături bluza. Da, ne-am întors. Cu toţii. Tatăl tău ca să lucreze la Edinburgh, iar eu şi Alexa, ca să stăm la Balnaid.

Iar lucrurile s-au îmbunătăţit, puţin câte puţin. Durerea e un lucru ciudat, pentru că nu trebuie să o porţi cu tine o viaţă întreagă. După o vreme, o laşi în drum şi nu te mai gândeşti la ea. Cât despre Alexa, începea o nouă viaţă. S-a dus la şcoala primară din Strathcroy, la fel ca tine, şi s-a împrietenit cu copiii din sat. Iar bunica Vi i-a dat o bicicletă şi un ponei de Shetland mititel. N-a trecut mult timp şi nici nu mai ziceai că trăise vreodată la Londra. Şi totuşi, în fiecare vacanţă, după ce a crescut destul ca să poată călători singură, se ducea înapoi să stea puţin cu Lady Cheriton. Era singurul lucru pe care-l puteam face noi pentru sărmana doamnă.

Terminase de călcat. Scoase fierul din priză şi-l lăsă pe grătar să se răcească, apoi strânse scândura de călcat. Dar Henry nu voia să încheie această conversaţie fascinantă.

— Înainte de Alexa, ai avut grijă de tata, nu?

— Într-adevăr, aşa a fost. Exact până în ziua în care a împlinit opt ani şi a plecat la şcoală ca intern.

— Eu nu vreau să plec la şcoală ca intern, spuse Henry.

— Ei, haide, zău aşa. Vocea lui Edie căpătase un ton energic. N-avea de gând să accepte nişte smiorcăieli fără sens. Şi de ce nu? Sunt atâţia băieţi de vârsta ta şi joacă fotbal şi crichet şi sunt tot felul de petreceri.

— Dar n-am să ştiu pe nimeni. N-am să am niciun prieten. Şi n-o să-l pot lua pe Moo cu mine.

Edie ştia totul despre Moo. Moo era o bucată de atlaz şi lână, tot ce mai rămăsese din păturica lui de copil. Stătea sub perna lui şi-l ajuta să doarmă noaptea. Fără Moo nu putea să doarmă. Moo era foarte important pentru el.

— Nu, recunoscu ea. N-o să-l poţi lua pe Moo, asta e sigur. Dar nimeni n-o să se supere dacă iei cu tine un ursuleţ.

— Nu ţine cu ursuleţul. Iar Hamish Blair zice că numai bebeluşii îşi iau ursuleţii la ei.

— Hamish Blair spune multe prostii.

— Şi tu n-o să fii acolo ca să-mi dai de mâncare la cină.

Edie se îmblânzi. Întinse mâna şi-l mângâie pe cap, zbârlindu-i părul.

— Dragul meu omuleţ. Cu toţii trebuie să creştem, odată şi-odată. Să mergem mai departe. Lumea s-ar opri în loc dacă am rămâne unde suntem. Uite ce e, spuse ea privind spre ceas, e timpul să mergi acasă. I-am promis mamei tale că te întorci acasă la şase. Te descurci singur, sau vrei să vin cu tine o bucată de drum?

— Nu, îi răspunse el. Mă descurc singur.

9

Edmund Aird avea aproape patruzeci de ani când s-a căsătorit pentru a doua oară, iar cea de a doua soţie a sa, Virginia, avea douăzeci şi trei. Ea nu se trăgea din Scoţia, ci din Devon, fiind fiica unui ofiţer din Regimentul Devon şi Dorset, care se retrăsese din armată pentru a se ocupa de ferma pe care o moştenise, o bucată importantă de teren aflată între Dartmoor şi mare. Fiica lui fusese crescută în Devon, dar mama ei era americancă şi, în fiecare vară, traversa Atlanticul împreună cu Virginia pentru a-şi petrece lunile calde de vară, iulie şi august, la vechea sa reşedinţă de familie. Aceasta se afla la Leesport, în Long Island, pe malul său sudic, un sătuc ce dădea spre apele albastre ale Marelui Golf de Sud şi dunele Insulei Focului.

Casa bunicilor era veche, din şindrilă, mare şi aerisită. Briza mării împrospăta aerul, înfiorând perdelele vaporoase şi aducând în casă miresmele grădinii. Această grădină era foarte întinsă, separată fiind de strada liniştită, străjuită de copaci umbroşi, printr-o palisadă vopsită în alb. În grădină găseai platforme din lemn, amenajate pentru petrecerea timpului în aer liber, şi foişoare spaţioase cu storuri de pânză, care să păstreze răcoarea şi să nu lase nicio gânganie înăuntru. Dar farmecul său cel mai deplin era adus de clubul local aflat chiar alături, acel templu de activitate socială, cu restaurantele şi barurile sale, cu terenurile de golf şi de tenis şi cu imensul său bazin de înot îmbrăcat în gresie turcoaz.

O lume întreagă despărţea acest loc de umedul şi ceţosul Devon, şi această experienţă, repetată în fiecare an, i-a oferit tinerei Virginia rafinamentul şi aerul sofisticat care o deosebeau de contemporanii săi englezi. Hainele sale, alese în îndelungi

escapade la cumpărături pe Fifth Avenue, erau de foarte bună calitate şi mereu la modă. Vocea ei păstra o urmă din adorabilul fel de a lungi silabele al mamei ei, iar când se întorcea la şcoală, cu părul ei blond perfect îngrijit şi picioarele sale lungi şi zvelte de americancă, întotdeauna atrăgea asupra ei priviri uimite şi pline de admiraţie şi, inevitabil, ca revers al medaliei, multă invidie.

A învăţat repede să facă faţă tuturor acestor lucruri.

Nefiind în mod special pasionată de studiu, adora viaţa în aer liber şi orice formă de activitate în natură. În Long Island juca tenis, mergea cu barca şi înota. În Devon mergea la călărie şi, în fiecare iarnă, la vânătoare de vulpi cu ogarii de prin partea locului, special antrenaţi pentru asta. Cu trecerea anilor, tinerii au început să roiască în jurul ei, răniţi fără leac de imaginea acesteia în costum de vânătoare, călare pe câte un cal demn de invidiat, sau zburdând, cu mare talent, pe terenul de tenis într-o fustiţă albă care de-abia o acoperea. La petrecerile dansante de la Crăciun se strângeau în jurul ei ca albinele la fagurii cu miere. Când stătea acasă, telefonul nu înceta să sune şi apelurile erau numai pentru ea. Tatăl său se plângea de asta, dar se bucura în secret. Cu timpul n-a mai protestat şi a instalat încă un telefon.

Când a terminat şcoala, Virginia a plecat la Londra şi a învăţat cum se foloseşte o maşină de scris electrică. Era foarte plictisitor, dar, pentru că nu avea nicio ambiţie sau vreun talent mai special, acesta părea să fie singurul lucru pe care-l putea face. Locuia împreună cu o colegă într-un apartament în Fulham şi-şi lua slujbe temporare, pentru că în felul acesta era liberă să facă ce dorea atunci când primea câte o invitaţie plăcută. Bărbaţii erau mereu prezenţi, dar acum erau alţii: mai maturi, mai bogaţi şi, uneori, căsătoriţi cu alte femei. Accepta ca ei să cheltuiască sume enorme de bani cu ea, s-o invite la cină în oraş şi să-i facă

tot felul de cadouri scumpe. Iar apoi, după ce-i aducea la disperare, fără să dea satisfacţie nici poftelor, nici devoţiunii lor, dispărea din Londra fără veste ca să-şi petreacă încă o vară binecuvântată cu bunicii săi, sau ca să se îndrepte spre Ibiza pentru vreo petrecere, ori pentru o plimbare cu iahtul pe coasta vestică a Scoţiei, ori ca să-şi petreacă Crăciunul în Devon.

Într-una dintre aceste escapade impetuoase îl cunoscuse pe Edmund Aird. Era în septembrie, la o petrecere ce avusese loc în Relkirkshire cu prilejul unei partide de vânătoare; stătea cu familia unei fete care-i fusese colegă la şcoală. Înaintea balului fusese organizat un dineu îmbelşugat şi toţi oaspeţii – cei care locuiau în vilă şi cei care fuseseră invitaţi – s-au strâns în imensa bibliotecă.

Virginia şi-a făcut apariţia ultima. Purta o rochie de un verde atât de pal, încât părea aproape alb, fără bretele, dar prinsă pe un umăr cu o crenguţă de iederă ale cărei frunze întunecate erau făcute din atlaz strălucitor.

L-a zărit imediat. Stătea cu spatele spre cămin şi era un bărbat înalt. Ochii lor s-au întâlnit la distanţă, iar el i-a susţinut privirea. Părul său negru era presărat cu fire albe, ca blana de vulpe argintie. Era obişnuită cu mândrii scoţieni în toată splendoarea viu colorată a costumelor din Highland, dar niciodată nu văzuse pe cineva care să arate atât de firesc şi atât de bine cu toate zorzoanele acelea, cu ciorapii cadrilaţi şi fusta de lână şi cu jacheta rigidă, de un verde tare, ornată cu nasturi argintii.

— … Virginia, draga mea, te aşteptam. Erau cuvintele gazdei sale. Ei, ia să vedem pe cine ştii şi pe cine nu?

Feţe necunoscute, nume noi. De-abia dacă le auzea. În sfârşit…

— … iar acesta este Edmund Aird. Edmund, ea e Virginia, musafira noastră. Vine tocmai din Devon şi stă la noi. Şi nu-i nevoie să vorbeşti cu ea

acum pentru că v-am aşezat unul lângă altul la masă şi o să poţi discuta cu ea atunci…

Niciodată nu se mai îndrăgostise atât de brusc şi de complet până atunci. Avusese, bineînţeles, câţiva iubiţi, nebuniile ei din vremea clubului din Leesport, dar niciuna dintre legăturile ei nu durase mai mult de câteva săptămâni. În seara aceasta, totul era altfel, iar Virginia ştia, fără putinţă de tăgadă, că întâlnise singurul bărbat cu care, pentru prima dată, dorea să-şi petreacă tot restul vieţii. Nu i-a trebuit mult timp să înţeleagă că miracolul incredibil era pe cale să prindă contur şi că Edmund simţea exact acelaşi lucru pentru ea.

Lumea a devenit dintr-odată frumoasă şi strălucitoare. Nimic nu putea distrage această magie. Ameţită de fericire, era gata să i se dăruiască lui Edmund, să renunţe la orice urmă de raţiune şi la principii obositoare. Să-i dăruiască viaţa ei. Să trăiască în umbra lumii, dacă era necesar; pe un vârf de munte; să păcătuiască în văzul lumii. Nu conta. Nimic nu avea importanţă.

Dar Edmund, deşi îşi pierduse inima, nu-şi pierduse şi capul. S-a străduit să-i explice în detaliu poziţia sa. Era, la urma urmelor, capul ramurii scoţiene a firmei Sanford Cubben, un om cu o anumită poziţie şi pe care ziarele îl ţineau sub observaţie. Edinburgh era un oraş mic, şi el avea acolo mulţi prieteni şi colegi de afaceri pe al căror respect şi încredere punea mare bază. În condiţiile acestea, să faci un pas strâmb şi să sfârşeşti cu numele în fruntea articolelor de scandal din ziarele acelea care se ocupau numai de bârfe ar fi fost nu numai o prostie, ci, foarte posibil, un adevărat dezastru.

În plus, trebuia să se gândească şi la familie.

— Familie?

— Da, familie. Am mai fost căsătorit.

— M-aş fi mirat dacă mi-ai fi spus altceva.

— Soţia mea a murit într-un accident de maşină. Dar o am pe Alexa. Are zece ani. Locuieşte cu

mama mea la Strathcroy.

— Îmi plac fetiţele. Aş avea mare grijă de ea.

Dar mai erau şi alte obstacole cărora trebuia să le facă faţă.

— Virginia, sunt cu şaptesprezece ani mai mare ca tine. Nu ţi se pare că patruzeci de ani e o vârstă cam înaintată?

— Vârsta nu contează.

— Ar trebui să locuieşti în sălbăticia din comitatul Relkirkshire.

— O să mă îmbrac ca scoţienii şi am să-mi pun o pană la pălărie.

El izbucni în râs, dar era un râs amar.

— Din păcate, nu e mereu ca-n luna septembrie. Toţi prietenii noştri locuiesc la mulţi kilometri depărtare, iar iernile sunt lungi şi întunecoase. Toată lumea hibernează. Mi-e tare teamă că o să ţi se pară foarte plictisitor.

— Edmund, s-ar zice că te-ai răzgândit şi încerci să mă convingi să renunţ.

— Nu-i vorba de asta. În niciun caz. Dar trebuie să cunoşti tot adevărul. Să nu-ţi faci iluzii. Eşti aşa de tânără şi de frumoasă şi ai toată viaţa înaintea ta…

— Ca să mi-o petrec alături de tine.

— Asta-i altă problemă despre care vreau să-ţi vorbesc. Munca mea e pretenţioasă. Sunt atât de mult timp plecat. Plec des în străinătate, uneori câte două sau trei săptămâni.

— Dar ai să te întorci la mine.

Era de neînduplecat – şi el o adora. Oftă.

— De dragul amândurora, mi-aş fi dorit ca lucrurile să stea cu totul altfel. Mi-aş fi dorit să fiu iarăşi tânăr şi fără nicio responsabilitate. Liber să mă port aşa cum doresc. Atunci am fi putut trăi împreună şi am fi avut timp să ne cunoaştem unul pe celălalt. Şi să fim absolut siguri.

— Eu sunt absolut sigură.

Chiar aşa şi era. Fără nicio umbră de îndoială. El o luă în braţe şi-i spuse:

— Atunci nu-i nimic de făcut. Va trebui să mă căsătoresc cu tine.

— Sărmanul de tine!

— Vei fi fericită? Doresc atât de mult să te fac fericită!

— O, Edmund. Dragul meu Edmund. Cum aş putea fi altfel?

S-au căsătorit două luni mai târziu, la sfârşitul lui noiembrie, în Devon. A fost o nuntă liniştită, în biserica micuţă unde Virginia fusese botezată.

Sfârşitul începutului. Niciun regret. Flirturile curente, fără importanţă, au luat sfârşit, şi ea a pornit mai departe fără să se uite înapoi. Acum era doamna Edmund Aird.

După luna de miere au plecat în nord, spre Balnaid, noua casă a Virginiei, la noua sa familie, gata deja pentru ea: Violet, Edie şi Alexa. Viaţa în Scoţia era o experienţă foarte diferită faţă de tot ceea ce văzuse Virginia până atunci, dar s-a străduit din răsputeri să se adapteze, chiar şi numai pentru faptul că vedea limpede că şi ceilalţi fac acelaşi lucru. Violet luase deja decizia categorică de a se muta şi plecase să locuiască la Pennyburn. S-a dovedit un model de delicateţe, neintervenind cu nimic în viaţa lor. Edie era la fel de plină de tact. Venise timpul, i-a anunţat ea, să-i părăsească, la rându-i, şi să se aşeze la căsuţa ei din sat, unde fusese crescută şi pe care o moştenise de la mama ei. Se hotărâse să nu mai locuiască permanent la ei, dar avea să continue să vină la muncă în fiecare zi, împărţindu-şi timpul între Virginia şi Violet.

În acei primi ani, Edie era încă zdravănă, o sursă de sfaturi excelente şi un izvor nesecat de bârfe nevinovate. Ea a fost cea care, de dragul Alexei, îi dăduse Virginiei detalii despre prima căsătorie a lui Edmund, dar după aceea nu mai adusese niciodată vorba despre asta. Asta fusese, se terminase. Vremuri trecute. Virginia îi era recunoscătoare. Edie, bătrâna servitoare care văzuse şi auzise totul,

ar fi putut foarte bine să pună paie pe foc. În loc de asta, a devenit una dintre cele mai apropiate prietene ale Virginiei.

Cu Alexa a durat mai mult. Blândă prin natură şi introvertită, fetiţa era înclinată spre timiditate şi izolare. Nu era un copil frumos, era cam grăsuţă şi avea părul roşcat-deschis şi pielea aceea albă obişnuită în astfel de cazuri, iar la început a fost cam nesigură de poziţia sa în cadrul familiei, deşi era înduioşător să vezi cât de mult se străduia să-i fie pe plac. Virginia i-a răspuns cât de bine a putut. La urma urmelor, fetiţa aceasta era copilul lui Edmund şi o parte importantă a căsniciei sale. N-avea cum să-i fie mamă, dar putea să-i fie soră. Pe neobservate, a reuşit s-o facă pe Alexa să iasă din cochilia ei, vorbindu-i ca şi cum ar fi fost de aceeaşi vârstă cu ea, cu mare grijă să nu atingă niciun punct sensibil. Se arăta interesată de poznele Alexei, de desenele şi de păpuşile ei şi făcea tot posibilul s-o includă în toate activităţile sale, indiferent de ocazie. Asta nu era întotdeauna convenabil, dar important era că Alexa nu trebuia în niciun chip să se simtă abandonată.

I-au trebuit cam şase luni, dar a meritat. A fost răsplătită de confidenţele spontane ale Alexei şi de o admiraţie şi un devotament mişcător.

Aşadar, avea o familie, dar avea şi prieteni. Plăcând-o pentru tinereţea ei, pentru afecţiunea sa faţă de Edmund, pentru faptul că Edmund o alesese drept mireasă, au primit-o cu braţele deschise. Familia Balmerino, bineînţeles, dar şi alţii. Virginia era o fată sociabilă, căreia nu-i plăcea singurătatea, şi s-a trezit înconjurată de oameni care păreau să se bucure de prezenţa ei. Când Edmund era plecat cu afaceri, ceea ce se întâmpla de cele mai multe ori – şi asta de la bun început – toată lumea era teribil de drăguţă şi de atentă, invitând-o chiar şi singură, telefonându-i mereu ca să fie siguri că nu suferă de singurătate şi că nu e nefericită.

Nici nu putea fi vorba de aşa ceva. În sinea ei, aproape că-i făceau plăcere absenţele lui Edmund pentru că, într-un fel destul de bizar, ele întăreau legătura dintre ei; era plecat, dar ea ştia că avea să se întoarcă la ea şi, de fiecare dată când revenea, faptul că-i era soţie părea să fie o bucurie şi mai mare decât până atunci. Ocupată cu Alexa, cu casa ei cea nouă şi cu noii săi prieteni, îşi umplea zilele şi număra orele până când Edmund ajungea din nou lângă ea. Din Hong Kong. Din Frankfurt. Odată o dusese cu el la New York, iar după aceea îşi permisese un concediu de o săptămână. Petrecuseră acele zile la Leesport, considerându-le drept cele mai frumoase din întreaga ei viaţă.

Iar apoi, Henry.

Henry schimbase totul, nu spre rău, ci spre bine, dacă se putea aşa ceva. După ce-a apărut Henry, n-a mai vrut să plece nicăieri. Nu crezuse că ar putea fi în stare de o asemenea dragoste altruistă. Era altceva decât dragostea ei pentru Edmund, dar cu atât mai preţioasă, pentru că era atât de neaşteptată. Niciodată nu se imaginase ca mamă, nu analizase niciodată adevăratul sens al acestui cuvânt. Dar această fiinţă mică, această viaţă micuţă fusese un miracol care nu înceta s-o uimească.

Au tachinat-o cu toţii, dar n-o deranja. Îl împărţea cu Violet şi Edie şi Alexa şi se bucura de asta pentru că, la sfârşitul zilei, Henry îi aparţinea numai ei. Îl urmărea cum creşte şi savura fiecare clipă a devenirii lui. Se împiedica şi apoi mergea şi vorbea, iar ea era vrăjită. Se juca cu el, îi desena, o privea pe Alexa cum îl plimbă în vechiul ei cărucior pentru păpuşi, pe peluza din curte. Stăteau pe iarbă şi se uitau la furnici, se plimbau de-a lungul râului şi aruncau pietricele în apa tulbure, care curgea uşor la vale. Iarna se aşezau lângă foc şi-i citea poveşti din cărţile cu poze.

Avea doi ani. Apoi trei. Apoi ajunsese la cinci ani. A mers cu el în prima sa zi la şcoala primară din Strathcroy şi a rămas în faţa porţii, privindu-l

cum se îndepărtează de ea, pe drumul spre intrarea în şcoală. Erau copii peste tot, dar niciunul nu-i dădea nicio atenţie. În acel moment părea teribil de mic şi foarte vulnerabil şi îndura cu greu momentul acestei despărţiri de el.

Trei ani mai târziu, era încă mic şi vulnerabil, iar ea simţea nevoia de a-l proteja, mai mult decât oricând. Şi aceasta era cauza norului care apăruse şi care acum stătea, ameninţător, la orizontul propriei vieţi. Se temea de norul acesta.

Din când în când venise vorba şi despre viitorul lui Henry, dar ea evitase să-l discute cu Edmund. Însă el îi cunoştea părerea. În ultima vreme nu mai vorbiseră nimic despre asta. Ea era fericită aşa, pe principiul că era mai bine să nu răscoleşti lucrurile. Niciodată nu i se împotrivise, pentru că fusese întotdeauna fericită să lase deciziile importante în seama lui. La urma urmelor, era mai mare, mai înţelept şi infinit mai competent. Dar de data asta era altceva. Era vorba de Henry.

Poate că dacă nu-i dă atenţie, dacă nu priveşte lucrurile în faţă, totul se va rezolva de la sine.

După ce Archie şi Violet au plecat, hurducându-se pe cărare în bătrânul Land Rover prăpădit, Virginia a rămas unde se afla, în faţa casei, neavând nimic de făcut şi fiind nemulţumită din cauza asta, dorindu-şi din toată inima să-şi ocupe timpul cu ceva. Întâlnirea de la biserică îi mâncase o jumătate de zi – şi totuşi era prea devreme să intre în casă şi să înceapă să se gândească la cină. Vremea părea să se fi ameliorat pentru moment, iar soarele se pregătea să-şi facă apariţia. Poate că n-ar strica să se ocupe puţin de grădină. Reflectă la asta, dar apoi renunţă. Până la urmă intră în casă, strânse ceştile de ceai de pe masa din salon şi le duse în bucătărie. Cockerii lui Edmund moţăiau în coşuleţele lor de sub masă. Îndată ce-i auziră paşii, se treziră totuşi, se ridicară în picioare, gata de plimbare.

— Am să pun astea în chiuvetă, le spuse ea, şi pe urmă o să ieşim puţin afară.

Vorbea întotdeauna cu voce tare cu câinii şi uneori, ca acum, de exemplu, era plăcut să audă sunetul propriei voci. Bătrânii nebuni vorbeau singuri. Câteodată nici nu era greu să înţelegi de ce.

În bucătăria din spate, cu câinii tropăind pe lângă ea, luă o haină veche dintr-un cui şi-şi trase cizmele de cauciuc în picioare. Apoi porniră la plimbare, câinii luând-o la fugă înainte, pe drumul de pădure ce se întindea pe malul sudic al râului. La trei kilometri mai sus, un alt pod trecea peste ape, ducând înapoi spre drumul principal şi apoi spre sat. Dar ea îl lăsă în urma ei, îndreptându-se spre locul în care pădurea dispărea, lăsând loc terenurilor de vânătoare, pământuri nedesţelenite, cât vedeai cu ochii numai iarbă-neagră, şi păşuni, şi ferigi, până departe, în buza dealului. În depărtare, oile păşteau. Nu se auzea decât susurul apei.

Ajunse la dig, acolo unde râul, săltând peste margine, îşi urma drumul, adunându-şi apele în iazul de dedesubt. Acesta era locul preferat de înot al lui Henry. Se aşeză pe mal, acolo unde vara veneau cu toţii la picnic. Câinii iubeau râul. Acum stăteau în apă până la genunchi, sorbind de parcă n-ar mai fi văzut apă de luni de zile. După ce s-au săturat, au ieşit şi s-au scuturat din răsputeri, stropii sărind pe hainele ei. Soarele după-amiezii îşi trimitea razele pline de căldură. Îşi scoase jacheta şi ar mai fi rămas multă vreme acolo, bucurându-se de căldura soarelui, dar, inevitabil, zeci de gângănii mititele îşi făcură brusc apariţia, ciupind-o de picioare, aşa că se ridică, îşi fluieră câinii şi porni spre casă.

Era în bucătărie, pregătind cina, când Edmund se întoarse. Aveau pui la frigare şi făcea crutoane de pâine prăjită pentru sos. Îi auzi maşina, privi surprinsă spre ceas şi constată că era abia cinci şi

jumătate. Ajunsese foarte devreme. Când venea de la Edinburgh cu maşina n-ajungea niciodată la Balnaid înainte de şapte, sau chiar mai târziu. Ce se întâmplase?

Căutând explicaţii, cu speranţa că nu se întâmplase nimic rău, îşi termină crutoanele şi le aşeză în tigaie, punând deasupra laptele, ceapa şi câteva cuişoare. Începu să amestece. Îi auzi paşii de-a lungul coridorului ce venea dinspre intrare. Uşa se deschise, iar ea se întoarse zâmbind, dar uşor îngrijorată.

— M-am întors, anunţă el, inutil.

Ţinuta bărbătească a soţului ei o umplu, ca întotdeauna, de satisfacţie. Era îmbrăcat într-un costum bleumarin cu dungi fine bej, o cămaşă bleu cu guler alb şi o cravată de mătase Christian Dior pe care ea i-o dăruise de Crăciun. Ţinea servieta în mână şi părea puţin şifonat, aşa cum era normal după o zi de muncă şi după drumul lung cu maşina, dar deloc obosit. Nu părea niciodată obosit şi niciodată nu se plângea de aşa ceva. Maică-sa putea să jure că nu fusese niciodată obosit.

— Cum de ai ajuns aşa de devreme? îl întrebă.

— Am avut motive. Am să-ţi explic. Veni s-o sărute; privi spre tigaie. Ce bine miroase! Sos cu crutoane. Ce mai e – pui la frigare?

— Bineînţeles.

Edmund îşi trânti servieta pe masa de bucătărie.

— Unde e Henry?

— Cu Edie. Nu vine înainte de şase. Ia ceaiul cu ea.

— Bine.

— De ce spui aşa? se încruntă ea.

— Vreau să vorbesc cu tine. Hai în bibliotecă. Lasă sosul, poţi să-l faci mai târziu…

Se îndrepta deja spre hol. Uimită şi îngrijorată, Virginia puse tigaia deoparte şi agăţă capacul pe suport. Apoi îl urmă. Îl găsi în bibliotecă, ghemuit lângă cămin, aprinzând cu chibritul un ziar şi punând focul.

Adoptase o atitudine uşor defensivă, ca şi cum ar fi fost vorba despre vreun reproş.

— Edmund, aveam de gând să fac focul după ce terminam sosul şi curăţăm cartofii. Dar a fost o zi ciudată. Ne-am petrecut toată după-amiaza în salon, cu întrunirea pentru biserică. N-am intrat deloc aici…

— Nu-i nimic.

Hârtia se aprinsese, focul fusese şi el pus, şi acum butucii trosneau. Se îndreptă de spate, scuturându-şi palmele, apoi rămase în picioare, să privească flăcările. Pe figura sa nu se putea citi nimic.

— Organizăm bazarul acela în iunie. Se aşeză pe braţul unui fotoliu. Eu am sarcina cea mai ingrată – să strâng tot felul de obiecte de la oameni. Iar Archie căuta nu ştiu ce scrisoare de la Comisia Silvică… spunea că ştii despre ce e vorba. Am găsit-o pe biroul tău.

— Da. Aşa este. Intenţionam să ţi-o dau.

— … Ah, şi încă ceva grozav. Familia Steynton organizează o petrecere pentru Katy, în septembrie…

— Ştiu.

— Ştii?

— Am luat masa de prânz cu Angus Steynton la New Club. Atunci mi-a spus.

— O să fie un chef în toată regula. Cu corturi şi orchestră şi mâncăruri comandate la restaurant – de toate. Am de gând să-mi cumpăr o rochie de toată frumuseţea…

El se întoarse şi o privi, iar cuvintele îi încremeniră pe buze. Se întreba dacă măcar o ascultase. După o vreme îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Am venit devreme pentru că n-am mai fost la birou după-amiază. Am mers până la Templehall. M-am întâlnit cu Colin Henderson.

Templehall. Colin Henderson. Inima începu să-i bată mai repede şi-şi simţi deodată gura uscată.

— De ce, Edmund?

— Am vrut să discut totul cu el. Nu mă hotărâsem ce să fac cu Henry, dar acum sunt sigur că e cea mai bună soluţie.

— Ce anume?

— Să-l trimit acolo în septembrie.

— Ca intern?

— Nu văd cum s-ar putea duce în fiecare zi.

Îngrijorarea dispăruse, înlocuită treptat de o furie mistuitoare.

Niciodată nu simţise aşa ceva faţă de Edmund. Dar era şi şocată. Îl ştia categoric, chiar dictatorial, dar niciodată nu umblase cu ascunzişuri. Acum, avea impresia că, fără să-i spună, o trădase. Se simţea trădată, fără apărare, distrusă înainte de a fi avut timp să riposteze.

— N-aveai niciun drept. Era vocea ei, dar nu era Virginia. Edmund, n-aveai *niciun drept.*

El ridică din sprâncene.

— Niciun drept?

— Niciun drept să mergi fără mine. Niciun drept să mergi fără să-mi spui. Ar fi trebuit să fiu acolo, să discutăm, cum zici tu. Henry este şi copilul meu, în egală măsură ca şi al tău. Cum îndrăzneşti să te furişezi şi să pui totul la cale pe la spatele meu, fără să-mi spui măcar un cuvânt?

— Nu m-am furişat, şi-ţi spun acum.

— Da. Ca pe un fapt împlinit. Nu-mi place să fiu tratată ca o persoană oarecare, a cărei părere nu contează, care n-are niciun cuvânt de zis. De ce trebuie să fii întotdeauna *tu* cel care ia orice hotărâre?

— Poate pentru că aşa s-a întâmplat întotdeauna.

— Ai lucrat pe ascuns.

Se ridică în picioare, cu braţele încrucişate strâns pe piept, ca şi cum singurul mod de a-şi impune să nu-şi lovească soţul era să-şi ţină mâinile sub control. Fusese mereu docilă, dar acum era ca o tigroaică, luptându-se pentru puiul ei.

— Ştii doar, ştii de la bun început că nu vreau ca Henry să meargă la Templehall. E prea mic. E prea tânăr. Ştiu că tu ai plecat la o şcoală cu internat când aveai opt ani şi ştiu că Hamish Blair e acolo, dar de ce să fim cu toţii obligaţi să urmăm o tradiţie rigidă? E arhaic, victorian, demodat să-ţi trimiţi copiii de-acasă la o vârstă aşa de fragedă. Şi mai rău este că nici nu eşti obligat s-o faci. Henry poate foarte bine să stea la Strathcroy până la doisprezece ani. Pe urmă poate să meargă la internat. Dar nu înainte, Edmund. *Nu acum.*

O privi cu o uimire neprefăcută.

— De ce vrei ca Henry să fie altfel decât alţi băieţi? De ce trebuie să fie marcat şi arătat cu degetul ca o curiozitate, rămânând acasă până la doisprezece ani? Poate că-l confunzi cu copiii americani, care dau impresia că dirijează întreaga familie până când ajung practic adulţi…

Virginia se aprinse.

— N-are nimic de-a face cu America. Cum poţi spune aşa ceva? E vorba de felul în care orice mamă normală, rezonabilă îşi tratează copiii. Tu eşti cel care greşeşte, Edmund. Dar n-ai accepta niciodată că s-ar putea să greşeşti. Te porţi ca un victorian. Demodat şi cap pătrat şi şovin.

Ieşirea ei n-avu niciun efect. Expresia lui Edmund nu suferi nicio schimbare. În asemenea ocazii, faţa lui rămânea inexpresivă, cu ochii adormiţi şi fără nicio umbră de zâmbet. Virginia se trezi că-şi doreşte ca el să se poarte firesc, să-şi piardă controlul, să se înfurie, să ridice vocea. Dar nu acesta era felul de-a fi al lui Edmund Aird. În afaceri, era cunoscut drept un om lucid şi rece. Nu se lăsa cuprins de emoţii, rămânea mereu sub control şi nu-l puteai provoca.

— Te gândeşti numai la tine, spuse el.

— Mă gândesc la *Henry.*

— Nu. Vrei să-l păstrezi lângă tine. Şi vrei să ai tu ultimul cuvânt. Viaţa a fost blândă cu tine. Ai obţinut întotdeauna ce-ai vrut; răsfăţată de nişte

părinţi care nu ştiau ce să-ţi mai facă. Şi probabil că eu am continuat de-acolo de unde s-au oprit ei. Dar vine o vreme când fiecare dintre noi trebuie să se maturizeze. Eu zic că a venit acum vremea să te maturizezi şi tu. Henry nu e proprietatea ta şi trebuie să-l laşi să-şi vadă de viaţa lui.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor la auzul vorbelor rostite de el.

— *Nu*-l consider pe Henry drept proprietatea mea. Asta e cea mai insultătoare acuzaţie. Ca om, are şi el drepturile lui, şi mie mi se datorează acest lucru. Dar are opt ani. De-abia a început să se pună pe picioare. Are nevoie de casa lui. Are nevoie de *noi.* Are nevoie de siguranţa atmosferei pe care o cunoaşte dintotdeauna şi are nevoie de Moo al lui sub pernă. *Nu se poate* să-l alungăm de-aici. Nu vreau să fie alungat.

— Ştiu.

— E prea mic.

— Deci e timpul să crească.

— O să crească departe de mine.

Edmund nu făcu niciun comentariu la aceste cuvinte. Furia care o îneca se risipise şi acum se simţea doar îndurerată şi învinsă, gata să izbucnească în lacrimi. Ca să le ascundă, se întoarse cu spatele spre soţul ei şi porni spre fereastră, rămânând acolo, cu fruntea lipită de geamul rece. Privea spre grădină fără s-o vadă, cu ochii arzând.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Iar apoi, raţional ca de obicei, Edmund începu din nou să vorbească.

— Templehall e o şcoală bună, Virginia, iar Colin Henderson e un director minunat. Copiii nu sunt bruscaţi niciodată, ci învăţaţi să muncească. Viaţa va fi grea pentru Henry. Toţi tinerii ăştia o să aibă parte de o viaţă grea. Competitivă şi dură. Cu cât învaţă mai repede să se descurce şi să-şi netezească drumul, cu atât mai bine. Acceptă această situaţie. De dragul meu. Încearcă să vezi

lucrurile aşa cum le văd şi eu. Henry depinde prea mult de tine.

— Sunt mama lui.

— Îl sufoci.

După ce rosti aceste cuvinte, ieşi calm din cameră.

10

Henry se întorcea spre casă, pe drumul scăldat de razele aurii ale soarelui din amurg. Era puţină lume, pentru că era aproape şase şi toată lumea era acasă, la ceai. Încercă să-şi imagineze o astfel de masă îndestulătoare. Poate puţină supă, apoi peşte sau antricoate, pe urmă prăjituri şi biscuiţi, toate udate cu ceaiul tare şi fierbinte. Se gândi cu plăcere că şi el era sătul, după atâţia cârnăciori. Dar poate că mai putea adăuga o cană de cacao înainte de culcare.

Traversă podul arcuit care împărţea Croy printre cele două biserici. În punctul cel mai înalt se opri şi se aplecă peste parapetul vechi de piatră, să privească spre râu. Plouase mult, prea mult pentru munca la ferme, şi acum râul era adânc, purtând pe undele sale tot felul de resturi adunate pe drum. Crengi şi fire de paie. Odată văzuse un biet mieluşel mort dus de curent pe sub pod. În josul văii, pământul devenea plat şi acolo râul se transforma, lărgindu-se şi şerpuind printre păşuni, printre câmpurile unde turmele blânde veneau seara să bea din buza apei. Dar aici curgea abrupt în josul dealului, sărind şi alunecând peste stânci, într-o serie de cascade în miniatură şi iazuri adânci.

Şipotul râului Croy era una dintre primele amintiri ale lui Henry. Îl auzea seara, prin fereastra deschisă de la dormitorul său, şi se trezea în sunetele lui în fiecare dimineaţă. Mai sus, în amonte, se afla iazul, unde Alexa îl învăţase să înoate. Împreună cu prietenii lui de la şcoală inventase adesea multe jocuri pe malul mocirlos al apei, construise diguri şi înălţase tabere.

În spatele lui, ceasul cel mare de pe turla bisericii prezbiteriene bătu ora, cu şase dangăte solemne de clopot. Se desprinse cu greu de parapet şi porni mai departe, pe drumul care străjuia malul

sudic al râului. Ulmii înalţi se ridicau deasupra capului său, iar pe ramurile cele mai de sus se auzea croncănitul unei colonii de ciori.

Ajuns la poarta deschisă spre Balnaid şi nerăbdător să se vadă cât mai repede acasă, o luă la fugă, cu ghiozdanul bălăngănindu-se într-o parte. Ajuns în faţa casei, zări BMW-ul bleumarin al tatălui său parcat pe pietriş. Asta era grozav, o surpriză neaşteptată. Taică-său nu ajungea de obicei acasă decât după ce Henry pleca la culcare. Dar acum o să-i găsească în bucătărie, tăifăsuind pe-ndelete şi schimbând impresii din cursul zilei, pe când maică-sa pregătea cina, iar taică-său bea o ceaşcă de ceai.

Dar nu erau în bucătărie. Ştiu acest lucru din clipa în care intră pe uşă, pentru că le putea auzi glasurile din spatele uşii închise de la bibliotecă. Doar nişte voci şi uşa închisă; şi-atunci de ce avea senzaţia asta că era ceva în neregulă, că nimic nu mergea cum ar fi trebuit?

Era speriat. Înaintă pe culoar în vârful picioarelor şi se opri în faţa uşii. Avusese într-adevăr intenţia să intre şi să-i surprindă, dar în loc de asta se trezi ascultând.

„… abia a început să se pună pe picioare. Are nevoie de casa lui. Are nevoie de *noi.*“ Mama lui, vorbind cu un glas pe care nu-l mai auzise, ascuţit şi dând impresia că era gata să izbucnească în lacrimi. „… *nu se poate* să-l alungăm de-aici. Nu vreau să fie alungat.“

„Ştiu.“

Asta era vocea tatălui.

„E prea mic.“

„Deci e timpul să crească.“

„O să crească departe de mine.“

Se certau. Strigau unul la celălalt. De necrezut, dar asta se întâmplase: maică-sa şi taică-său se certau. Henry aşteptă să vadă ce avea să urmeze. După o vreme, taică-său vorbi din nou.

„Templehall e o şcoală bună, Virginia, iar Colin Henderson e un director minunat. Copiii nu sunt bruscaţi niciodată, ci învăţaţi să muncească. Viaţa va fi grea pentru Henry… “

Deci de asta se certau. Gândeau să-l trimită la Templehall. La şcoala cu internat.

„… să înveţe să-şi netezească drumul, cu atât mai bine.“ Departe de prieteni, de Strathcroy, de Balnaid, de Edie şi de Vi. Se gândi la Hamish Blair, aşa de mare, cu aerul lui de superioritate, aşa de crud. *Numai bebeluşii au ursuleţi.*

„… Henry depinde prea mult de tine.“

Nu mai suporta să asculte. Toate spaimele pe care le simţise vreodată se adunau acum, copleşindu-l. Se îndepărtă de uşa bibliotecii şi apoi, regăsindu-şi siguranţa în hol, se întoarse şi o luă la fugă. Străbătând holul, sus pe scări şi apoi pe palier, până în camera lui. Trânti uşa în urma lui, zvârli ghiozdanul cât colo şi se aruncă pe pat, ascunzându-se sub cuvertură. Întinse mâna sub pernă, căutându-l pe Moo.

Henry depinde prea mult de tine.

Aşa că avea să fie trimis departe de casă.

Cu degetul mare în gură, strângându-l pe Moo lângă obraz, se simţi pentru o clipă în siguranţă. Era liniştit acum, n-avea de ce să plângă. Închise ochii.

11

Salonul de la Croy, folosit numai pentru situaţii foarte oficiale, era enorm. Tavanul înalt şi cornişele spiralate erau văruite în alb, pereţii erau tapetaţi cu damasc roşu pal, podeaua era acoperită cu un imens covor turcesc, rărit pe alocuri, dar cu culorile încă vii, calde. Erau acolo canapele şi fotolii, unele acoperite cu cuverturi, altele cu tapiseria originală din catifea. Niciunul nu se potrivea cu celălalt. Din loc în loc erau aşezate măsuţe joase, cu tot felul de cutiuţe sculptate de Battersea, fotografii în rame de argint şi teancuri de numere mai vechi ale revistei *Country Life.* Mai erau foarte multe picturi în ulei, în tonuri închise, portrete şi aranjamente florale, iar pe masa din spatele canapelei era aşezat un vas din porţelan chinezesc cu un rododendron înflorit şi parfumat.

În spatele unui fotoliu de piele, focul viu al buştenilor se zărea prin grătarul vetrei. Carpeta de lângă vatră era albă şi miţoasă, iar atunci când veneau şi câinii să se aşeze pe ea, mirosea puternic a oaie. Căminul era din marmură, cu o poliţă impunătoare şi pe aceasta erau aşezate o pereche de sfeşnice aurii, emailate, două figurine din porţelan de Dresda şi un ceas victorian bogat ornamentat.

Cu clinchetul său cristalin, ceasul acesta arăta acum ora unsprezece.

Lucrul acesta îi luă pe toţi prin surprindere. Doamna Franco, elegantă, în pantaloni negri de mătase şi într-o bluză din satin bej, anunţă că nu-i vine să creadă că este aşa de târziu. Vorbiseră cu toţii atât de mult, că timpul trecuse fără să-şi dea seama. Trebuia să meargă la culcare, şi soţul ei la fel, dacă dorea să fie în formă şi gata pentru meciul său de golf de la Gleneagles. Cu aceste cuvinte,

familia Franco strânse rândurile şi se ridică în picioare. La fel şi doamna Hardwicke.

— A fost perfect, iar cina a fost aşa de elegantă… Vă mulţumim amândurora pentru ospitalitate…

S-au rostit cuvinte de rămas-bun. Isobel, în rochia ei de mătase, veche de doi ani, cea mai bună pe care o avea, îi conduse afară din salon, ca să fie sigură că au ajuns cu bine în camerele de la etaj. Închise uşa în urma ei şi nu se mai întoarse. Archie rămase cu Joe Hardwicke, care nu părea să aibă vreo intenţie să se retragă aşa de devreme. Se aşezase mai bine în fotoliu, lăsându-se pe spate, şi părea să mai aibă suficientă forţă pentru încă vreo două, trei ore.

Pe Archie nu-l deranja acest lucru şi era bucuros să rămână în compania acestui om. Joe Hardwicke era unul dintre cei mai grozavi musafiri pe care-i avuseseră, un om inteligent cu vederi liberale şi de un umor cam negru. La masă… conversaţia cam lâncezise… iar el îşi făcuse datoria ca s-o anime; le spusese, cam fără voia lui, una sau două istorii teribil de amuzante şi se dovedise neaşteptat de expert în vinuri. Discuţia despre pivniţa de vinuri moştenită de Archie durase aproape tot atât cât felul doi.

Acum, Archie îi turnă un ultim pahar, pe care americanul îl acceptă cu recunoştinţă. Apoi îşi umplu şi lui un pahar, mai puse vreo două lemne pe foc şi se aşeză bine în fotoliu, cu picioarele întinse pe carpeta din piele de oaie. Hardwicke începu să-l întrebe de Croy. Locurile acestea vechi i se păreau fascinante. De când locuia familia lui aici? Cum primiseră titlul nobiliar? Care era povestea casei?

Nu era curiozitate, ci interes, iar Archie îi răspunse bucuros. Bunicul lui, primul Lord Balmerino, fusese un industriaş de un oarecare renume, care făcuse avere în textile, stofe de lână.

Înnobilarea lui decursese de aici şi cumpărase Croy şi pământurile sale la sfârşitul secolului al XIX-lea.

— Pe atunci nu exista casa asta. Era numai un turn fortificat, care data din secolul XVI. Bunicul meu a construit casa, incluzând în ea turnul originar. Aşa că, deşi are şi părţi foarte vechi, casa e în principiu victoriană.

— Pare foarte mare.

— Da. Se trăia pe picior mare în vremurile acelea…

— Şi domeniul…?

— În cea mai mare parte a fost închiriat. Terenul de vânătoare, unui sindicat al vânătorilor de prepeliţe. Am un prieten, Edmund Aird. El este cel care-l conduce, dar am şi eu partea mea în sindicat şi mai merg cu ei când vin cu maşinile. Mi-am păstrat o porţiune, dar aceea e numai pentru prietenii mei. Ferma e închiriată. Zâmbi. Aşa că, vedeţi dumneavoastră, n-am nicio responsabilitate.

— Şi cu ce vă ocupaţi?

— O ajut pe Isobel. Hrănesc câinii şi merg cu ei la plimbare când pot. Strâng lemne de prin pădure, să avem pentru foc. Avem un fierăstrău circular într-una din clădirile-anexă şi din când în când vine un pungaş să mă ajute. Cosesc iarba.

Se opri. Nu era un răspuns prea grozav, dar nu-i mai venea nimic în minte.

— Pescuiţi?

— Da. Am un loc preferat pe râul Croy, cam la trei kilometri mai sus de sat şi mai e şi un lac, sus pe deal. E grozav să mergi acolo seara. Să pleci cu barca. E un loc foarte liniştit. Iar iarna, când se întunecă de la ora patra, am un atelier, jos la subsol. Mereu e câte ceva de reparat. Repar garduri, refac hotarele, fac dulapuri pentru Isobel, pun rafturi. Şi alte lucruri. Îmi place să lucrez lemnul. E o muncă primară, bună ca terapie. Poate că în loc să mă înrolez în armată, ar fi trebuit să mă fac tâmplar.

— Aţi fost într-un regiment scoţian?

— Am fost soldat în Regimentul Scoţian al Reginei timp de cincisprezece ani. Doi dintre ei i-am petrecut la Berlin, cu forţele americane…

Conversaţia continuă de la Berlin spre blocul estic şi astfel spre politică şi probleme internaţionale. Au mai luat un pahar, au pierdut noţiunea timpului. Când s-au hotărât, în sfârşit, să-i pună capăt, trecuse de unu noaptea.

— V-am ţinut treaz până la ora asta.

Tonul lui Joe Hardwicke implica o scuză.

— Nu-i nimic. Archie luă paharele goale şi se duse să le pună pe tava aşezată pe pianul masiv… Nu sunt genul de om care să doarmă prea mult. Cu cât e noaptea mai scurtă, cu atât mai bine.

— Eu… Joe ezită. Sper că nu mă veţi considera impertinent, dar am observat că şchiopătaţi. Aţi avut un accident?

— Nu. Am fost împuşcat în picior în Irlanda de Nord.

— Aveţi o proteză?

— Da. Din aluminiu. O chestie inginerească grozavă. Ei, ia spuneţi-mi, la ce oră doriţi să serviţi micul dejun? E bine la opt şi un sfert? Aţi avea timp suficient până să vină maşina care vă va duce la Gleneagles. Şi vreţi să vă scol dimineaţă?

— Dacă nu vă deranjează. Pe la opt. Cu aerul ăsta de munte dorm buştean.

Archie se duse să deschidă uşa. Dar Joe Hardwicke se oferi să ducă tava cu băuturi. Se putea s-o ducă el în bucătărie, în locul lui Archie? Archie îi era recunoscător, dar rămase ferm.

— Nu, vă rog. Astea sunt regulile casei. Sunteţi musafiri. N-aveţi voie să ridicaţi niciun pai.

Au ieşit în hol…

— Mulţumesc, spuse Joe Hardwicke, oprindu-se lângă scară.

— *Eu* vă mulţumesc. Noapte bună. Şi somn uşor.

Rămase lângă scară până ce americanul dispăru şi se auzi uşa de la dormitorul său deschizându-se

şi apoi închizându-se. După aceea se întoarse în salon, domoli focul, puse grătarul de protecţie, trase draperiile, verifică ivărelor ferestrelor. Afară, curtea era scăldată în lumina lunii. Auzi o bufniţă. Stinse lumina şi ieşi din cameră, lăsând tava cu băuturi aşa cum se afla. Traversă holul spre sufragerie. Pe masă nu mai rămăsese nicio urmă a cinei şi totul era acum aranjat pentru micul dejun. Se simţi puţin vinovat, căci aceasta era, prin tradiţie, treaba lui, iar Isobel făcuse totul singură, în timp ce el stătuse de vorbă.

Merse mai departe, spre bucătărie. Şi aici totul era curat şi pus în ordine. Cei doi labradori dormeau lângă aragaz, în coşurile lor. Deranjaţi, se treziră şi-şi ridicară capetele. Începură să dea din coadă.

— Aţi fost afară? îi întrebă el. V-a scos Isobel înainte să meargă la culcare?

Fâş, fâș. Erau mulţumiţi şi veseli. Nu mai avea nimic de făcut.

Patul. Dintr-odată se simţi foarte obosit. Urcă scara, stingând luminile pe drum. Ajuns la toaletă, îşi scoase hainele. Smochingul, papionul, cămaşa albă cu butoni. Pantofii şi ciorapii. Cu pantalonii era cel mai complicat, dar se învăţase până la urmă să-i dezbrace. Imaginea i se reflecta în oglinda înaltă a dulapului, dar făcea în aşa fel încât să nu se uite spre ea, pentru că ura să se vadă dezbrăcat; cu ciotul livid al coapsei, piciorul din metal strălucitor, cu şuruburile şi articulaţiile lui, cu plăcile şi centurile care nu le lăsau să se desfacă – totul dezgolit în întregime, fără ruşine şi parcă şi puţin obscen.

Îşi luă repede cămaşa de noapte şi şi-o trase pe el; era mai uşor de manevrat decât o pijama. Intră în baia de alături, se uşură şi se spălă pe dinţi. În dormitorul mare, toate luminile erau stinse, dar razele lunii pătrundeau prin fereastra fără draperii. Pe partea ei din patul lat, dublu, Isobel dormea. Dar când el străbătu camera, clipi şi se trezi.

— Archie?

El se aşeză pe partea lui de pat.

— Da.

— Cât e ceasul?

— Cam unu şi douăzeci.

Femeia rămase pe gânduri.

— Aţi stat de vorbă?

— Da. Îmi pare rău. Trebuia să te fi ajutat.

— Nu-i nimic. Au fost drăguţi.

El îşi desfăcea chingile, slăbind încet-încet suportul întărit din piele prins de ciot. După ce-l scoase, se aplecă să aşeze oribila maşinărie pe podea, lângă pat, cu curelele aranjate în ordine, pentru ca a doua zi dimineaţă să le poată pune înapoi fără nici cel mai mic inconvenient. Fără el se simţea strâmb şi parcă imponderabil, iar ciotul îl durea şi-l ardea. Fusese o zi lungă.

Se întinse lângă Isobel şi-şi trase cearşaful răcoros până sub bărbie.

— Totul e-n regulă?

Vocea ei era somnoroasă.

— Da.

— Ştiai că Verena Steynton are de gând să facă o petrecere pentru Katy? În septembrie.

— Da. Mi-a spus Violet.

— Va trebui să-mi cumpăr o rochie nouă.

— Da.

— N-am ce purta.

Adormi din nou.

Ştiuse de la început ce avea să se întâmple. Era mereu acelaşi lucru. Străzi pustii, abandonate, cu ziduri pline de inscripţii. Cerul întunecat şi ploaie. Era îmbrăcat cu o pufoaică militară şi se afla la volanul unui Land Rover blindat, dar ceva era în neregulă, pentru că ar fi trebuit să aibă un însoţitor, şi totuşi era singur.

Nu trebuia decât să ajungă cu bine la cazarmă. Cazarma se afla în clădirea rechiziţionată a unei secţii de poliţie din Ulster; era fortificată pe de-a-

ntregul şi plină ochi de armament. Dacă ajungea acolo fără ca ei să-l surprindă, era în siguranţă. Dar ei erau acolo. Apăreau întotdeauna. Patru siluete, răspândite pe drumul din faţa lui, la adăpostul ploii. Feţele nu li se vedeau, erau acoperite cu glugi, şi puştile lor erau îndreptate spre el. Întinsese mâna spre armă, dar aceasta dispăruse. Maşina se oprise. Nu-şi amintea când oprise. Portiera era deschisă şi ei se năpustiseră asupra lui, trăgându-l afară. Poate că de data asta aveau să-l bată până aveau să-l omoare. Dar nu mai conta. Aveau o bombă. Arăta ca un pachet învelit în hârtie maronie, dar era o bombă şi ei au aşezat-o în spatele maşinii, iar el a stat şi i-a privit. Şi pe urmă se afla iar la volan şi de-abia acum începuse coşmarul. Asta fiindcă urma să intre cu maşina printre porţile deschise ale cazărmii, şi bomba avea să explodeze şi să-i omoare pe toţi de-acolo.

Conducea ca un nebun şi ploaia cădea mai departe şi el nu vedea nimic, dar nu mai avea mult până acolo. Nu trebuia decât să treacă de porţi, să ducă vehiculul explozibil până la depozitul de muniţii şi apoi să iasă cumva şi s-o ia la goană cu toată disperarea, înainte ca bomba să explodeze.

Panica îl năucea, iar sunetul propriei respiraţii îi bubuia în urechi. Porţile se deschiseră larg, trecu mai departe, pe rampă, până la depozit. Pereţii de beton se ridicară în lături, alungând lumina. Trebuia să evadeze. Încercă mânerul uşii, dar era blocat. Nu putea s-o deschidă, era prins în cursă, bomba ticăia, ceas mortal şi criminal, iar el era prins în cursă. Începu să ţipe. Nimeni nu ştia că e acolo. Ţipă iarăşi…

Se trezi, ţipând ca o femeie, cu gura deschisă, cu şiroaie de transpiraţie curgându-i pe faţă… Fu cuprins în braţe…

— Archie!

Era acolo, ţinându-l în braţe. După o vreme, îl aşează cu blândeţe la loc pe pernă. Îl mângâia ca pe un copil, vorbindu-i în şoaptă. Îi săruta ochii.

— Nu-i nimic. A fost un vis. Eşti aici. Lângă mine. Totul e-n regulă. S-a terminat. Te-ai trezit.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi era leoarcă de sudoare. Rămase nemişcat în îmbrăţişarea ei şi, încet-încet, respiraţia îi reveni la normal. Întinse mâna după paharul cu apă, dar ea ajunse acolo înaintea lui, ţinându-i să bea, punând paharul la loc pe masă după ce se săturase.

După ce el se linişti, ea îi spuse, cu o umbră de zâmbet în voce:

— Sper că n-ai trezit pe nimeni. O să spună că vreau să te omor.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— A fost… la fel?

— Da. De fiecare dată la fel. Ploaia, apoi glugile şi bomba şi nenorocitul ăla de depozit. De ce naiba am coşmaruri cu ceva care nu mi s-a întâmplat niciodată?

— Nu ştiu, Archie.

— Vreau să se termine.

— Ştiu.

Archie întoarse capul, îngropându-şi faţa în umărul ei moale.

— Ce n-aş da să se termine! Poate atunci aş mai putea să fac iarăşi dragoste cu ţine.

AUGUST

12

Luni, 15 august

Sosirea poştei de dimineaţă la Croy era o sărbătoare în toată regula. Tom Drystone, poştaşul, la volanul camionetei sale roşii, acoperea zilnic o zonă foarte întinsă. Drumuri lungi, strâmte, şerpuite, care duceau spre văi, spre stâne de oi rupte de lume şi mici ferme aflate la mare distanţă una de cealaltă. Neveste tinere, izolate cu copilaşii lor, îi pândeau sosirea în timp ce puneau rufele la uscat în vântul rece şi proaspăt. Bătrânii, care trăiau singuri, erau legaţi de el pentru că le aducea medicamentele de la farmacie, se oprea la taifas şi chiar se aşeza la o ceaşcă de ceai cu ei. Iarna schimba camioneta cu un Land Rover şi numai viscolul cel mai năprasnic îl putea împiedica să ajungă cumva la destinaţie şi să aducă scrisoarea mult aşteptată din Australia sau vreo bluză nouă, comandată din catalogul Littlewoods, iar când rafalele vântului de nord-vest distrugeau liniile telefonice şi cablurile de electricitate, el era adesea singura sursă de comunicare cu lumea de-afară.

Din acest motiv, chiar de-ar fi fost vreun tip posac, zgârcit la vorbă şi cu limba ascuţită, apariţia zilnică a lui Tom tot ar fi fost bine-venită. Dar el era un tip vesel, născut şi crescut în Tullochard şi datorită acestui fapt nu se dădea bătut în faţa nici unui colţişor al naturii sălbatice şi nici a elementelor naturii. În plus, când nu făcea pe poştaşul era admirat de toată lumea pentru talentul său de acordeonist şi era în centrul atenţiei la petrecerile dansante locale când stătea pe podium cu un pahar de bere lângă picior, dirijând orchestra într-un şir nesfârşit de figuri şi de învârteli. Purta cu el peste tot această muzică atât de captivantă,

pentru că, în timp ce dădea corespondenţa, fluiera câte o melodie.

Era mijlocul lui august. O zi de luni. Cu vânt şi cerul cam înnorat. Nu era cald, dar, cel puţin, nici nu ploua. Isobel Balmerino, cu un şorţ legat în jurul taliei, stătea la un capăt al mesei din bucătăria de la Croy şi jumulea de pene trei perechi de prepeliţe. Fuseseră vânate vineri şi le lăsase trei zile în cămara pentru vânat. Poate că ar fi trebuit să mai stea un pic, dar voia să scape mai repede de ce era mai greu şi să le pună bine în congelator până la sosirea următorului grup de americani.

Bucătăria era mare, în stil victorian, plină de nenumărate dovezi ale ocupaţiilor sale zilnice. Un dulap plin cu oale şi cratiţe de metal, un panou cu vederi, adrese, mici notiţe cu tot ce trebuia să-şi aducă aminte – de exemplu, că trebuie să cheme un instalator. Coşurile pentru câini stăteau lângă aragazul Aga masiv şi buchete mari de flori uscate atârnau din tavan, prinse de cârligele pe care le foloseau altădată ca să pună vânatul la sărat. Deasupra aragazului era un suport pentru uscat rufe, acţionat cu un scripete, unde puneau rufele zvântate după o zi la aer sau cearşafurile călcate, care nu erau încă destul de uscate. Nu era un sistem pe deplin satisfăcător, pentru că dacă aveau peşte la micul dejun, feţele de pernă prindeau un uşor miros, dar Isobel n-avea o debara cu ventilaţie, aşa că n-avea ce face.

Odată, demult, pe când trăia bătrâna Lady Balmerino, suportul cu scripete fusese ţinta multor glume ale întregii familii. Doamna Harris, bucătăreasa, stătea pe-atunci permanent la ei; era o bucătăreasă minunată, dar în niciun caz nu se formaliza în privinţa igienei, neavând niciun fel de prejudecăţi prosteşti. Avea obiceiul să ţină pe aragaz un cazan enorm de fier, negru, unde fierbea oase şi resturile de la tot felul de legume pe care considera de cuviinţă să le strângă de pe farfurii.

Cu astea îşi făcea celebrele sale supe. Într-un an, un grup de prieteni care sosiseră în vizită au rămas la o partidă de vânătoare. Vremea a fost îngrozitoare, aşa că suportul de deasupra aragazului era plin ochi de jachete, pantaloni, pulovere şi şosete groase, toate ude leoarcă. În seara aceea, supa a fost şi mai bună, şi mai gustoasă. Musafirii se rugau de ea să le dea reţeta. „Cum faceţi, doamnă Harris? Ce gust delicios! Ce savoare!“ Dar doamna Harris s-a ţinut tare şi le-a şoptit doar că era un mic truc pe care-l prinsese de la maică-sa. Săptămâna s-a sfârşit şi musafirii au plecat, strecurând bacşişuri grase în mâna roşie şi arsă a doamnei Harris. După plecarea lor, cazanul a fost în sfârşit golit, pentru a fi curăţat. Pe fundul lui se afla o şosetă de vânătoare, departe de a fi prea curată.

Jumulise patru păsări – mai avea două. Pene şi fulgi pluteau peste tot. Isobel le strânse cu grijă, adunându-le într-un ziar şi punând pacheţelele într-un sac de plastic. Tocmai aşeza pe masă un ziar nou şi se pregătea să se apuce de a cincea, când auzi pe cineva fluierând.

Uşa din spate se dădu de perete şi Tom Drystone dădu buzna înăuntru, vesel nevoie mare. Curentul ridică un nor de pene în aer. Isobel scoase un geamăt, iar el închise repede uşa în urma lui.

— Văd că sunteţi ocupată cu păsările. Penele căzuseră la loc pe masă. Isobel strănută. Tom trânti un teanc de scrisori pe dulap. Nu-l puteţi lua pe micuţul Hamish să vă dea o mână de ajutor?

— E plecat. S-a dus în Argyll o săptămână, cu un coleg de şcoală.

— Cum s-a distrat lumea la Croy vineri?

— Mă tem că au fost cam dezamăgiţi.

— La Glenshandra au prins patruzeci şi trei de perechi.

— Probabil că erau toate de-ale noastre, care zburaseră peste gard să-şi viziteze prietenele. Nu serviţi o ceaşcă de cafea?

— Nu, azi nu, mulţumesc. Am o tolbă plină. Circulare de la consiliul districtual. Atunci, am plecat…

Şi dispăru, pornindu-se iarăşi pe fluierat încă înainte ca uşa să se închidă în urma lui.

Isobel îşi văzu mai departe de treabă. Ar fi dorit să arunce o privire peste scrisori, să vadă dacă nu e ceva special, dar se reţinu. Mai întâi trebuia să termine de jumulit păsările. Pe urmă va strânge toate penele. Apoi se va spăla pe mâini şi se va uita la scrisori. După aceea putea să se apuce să spele păsările – neplăcută treabă.

Camionul poştal porni în viteză mai departe. Isobel auzi paşi dinspre culoarul care venea din hol. Paşi grei, inegali. Unul câte unul, pe cele câteva trepte de piatră. Uşa se deschise şi bărbatul ei intră în bucătărie.

— Cine-a fost? Tom?

— Nu l-ai auzit fluierând?

— Aştept o scrisoare de la Comisia Silvică.

— Încă nu m-am uitat.

— De ce nu mi-ai spus că te apuci de prepeliţele astea? Archie părea mai degrabă acuzator decât vinovat. Aş fi venit să te ajut.

— Nu vrei să le speli tu în locul meu?

Archie se strâmbă. Se pricepea să vâneze păsări şi să prindă în laţ vânatul rănit. La o adică, putea chiar să le jumulească. Dar nu se dădea deloc în vânt să le taie şi să le scoată măruntaiele. Asta fusese întotdeauna un motiv de discuţii între el şi Isobel, aşa că schimbă repede subiectul. Aşa cum ştia şi ea că avea să facă.

— Unde sunt scrisorile?

— Le-a pus pe dulap.

Porni şchiopătând într-acolo, le luă şi le aduse până la celălalt capăt al mesei, departe de toată mizeria aceea îngrozitoare. Se aşeză şi privi în treacăt fiecare plic în parte.

— Fir-ar al dracului! Nu-i aici. N-ar strica să se grăbească. Dar e un plic de la Lucilla…

— A, grozav, speram să primim veşti de la ea…

— … şi un plic mare, gros, din hârtie tare, parc-ar fi o invitaţie din partea reginei.

— Cu scrisul Verenei?

— S-ar putea.

— E invitaţia pentru noi.

— Şi încă două, la fel, pe care să le transmiţi mai departe. Una pentru Lucilla şi alta pentru… Ezită… pentru Pandora.

Isobel nu tresări niciun pic. Se priviră în ochi peste masa lungă, plină de pene.

— Pandora? Au chemat-o pe Pandora?

— Aşa s-ar părea.

— De necrezut. Verena nu mi-a spus că avea de gând s-o invite pe Pandora.

— Nu văd de ce ar fi trebuit să-ţi spună.

— Va trebui să i-o trimitem. Deschide-o pe-a noastră, să vedem cum arată.

Aşa şi făcu.

— E impresionantă. Ridică din sprâncene. Tipărită în relief, poleită în arămiu şi cu margini aurii. Pe şaisprezece septembrie. Verena a lăsat-o cam în ultima clipă, ce zici? Vreau să spun, nu mai e decât o lună până atunci.

— A fost un dezastru. S-a făcut o greşeală de tipărire. Primul lot de invitaţii a fost tipărit pe spatele hârtiei, aşa că le-au trimis pe toate înapoi şi a trebuit să le facă din nou.

— Cum şi-a dat seama că erau tipărite pe spate?

— Verena se pricepe la lucruri dintr-astea. Vrea ca totul să fie perfect. Ce scrie?

— Scrie aşa: Lord şi Lady Balmerino. Doamna Angus Steynton. La reşedinţa familiei. Pentru Katy. Bla-bla-bla. Dansul la ora zece. Vă rugăm să ne confirmaţi participarea. Ridică invitaţia spre ea. Ce zici, nu-i grozavă?

Fără ochelari, Isobel îşi făcu ochii mici, chinuindu-se să vadă.

La reşedinţa familiei
Pentru Katy
Vineri, 16 septembrie 1988
Seară de dans, ora 10 seara
Rugăm confirmaţi participarea.

Corrie hill, Tull lochard, Relkirkshire

— Sunt impresionată. O să arate grozav pe poliţa căminului. Americanii vor crede că am fost invitaţi de casa regală la vreo petrecere. Acum citeşte-mi scrisoarea de la Lucilla. E mult mai importantă.

Archie decupă plicul subţire cu timbru şi ştampilă poştală din Franţa şi desfăcu două foi de hârtie ieftină, liniată şi foarte subţire.

— Parc-ar fi scris-o pe hârtie de toaletă.

— Citeşte-o.

— „Paris. 6 august. Dragă mamă şi tată. Iertaţi-mă că a trecut atât de mult timp până să vă scriu. N-am vreme pentru noutăţi. E doar o scurtă notă ca să vă spun ce am de gând. Plec de aici în câteva zile, spre sud. Călătoresc cu un autocar, aşa că să nu vă faceţi griji; nu fac autostopul. Plec cu un băiat din Australia, pe care l-am cunoscut aici şi-l cheamă Jeff Howland. Nu e student la Arte, ci crescător de oi în Queensland, şi şi-a luat un an liber ca să cutreiere Europa. Are prieteni în Ibiza, aşa că s-ar putea să mergem acolo. Nu ştiu ce-o să facem când ajungem acolo, dar e posibil să plecăm în Mallorca. Vreţi să mă duc s-o caut pe Pandora? Dacă da, trimiteţi-mi vă rog adresa ei pentru că am pierdut-o. Şi nici bani nu prea mai am, aşa că v-aş ruga să-mi împrumutaţi ceva până la termenul lunar obişnuit. Trimiteţi totul pe adresa lui Hans Bergdorf, Căsuţa poştală 73, Ibiza. Parisul a fost un vis, dar acum sunt numai turişti pe-aici. Toată lumea a dispărut pe plaje sau la munte. Am văzut o minunată expoziţie Matisse zilele trecute. Vă sărut cu drag, scumpii mei, şi NU VĂ FACEŢI GRIJI. Lucilla. P.S. Nu uitaţi de bani.“

Împături scrisoarea şi o puse la loc în plic.

— Un australian, spuse Isobel.

— Crescător de oi.

— Care cutreieră Europa.

— Cel puţin călătoresc cu autocarul.

— Mă rog, presupun că s-ar putea şi mai rău. Dar dacă mă gândesc că ar putea merge s-o vadă

pe Pandora… nu ţi se pare extraordinar? N-am vorbit de Pandora de luni întregi şi deodată dăm peste tot de numele ei. E departe Ibiza de Mallorca?

— Nu foarte departe.

— Ce n-aş da ca Lucilla să se-ntoarcă acasă.

— Isobel, se distrează de minune.

— Nu pot suporta ideea că n-are bani.

— Am să-i trimit un cec.

— Mi-e aşa de dor de ea.

— Ştiu.

Terminase de jumulit păsările, penele fuseseră strânse cu mare grijă şi puse în sacul negru de plastic. Cele şase leşuri stăteau aşezate într-un şir patetic, cu capetele sucite şi ghearele întinse, ca nişte balerine. Isobel luă cuţitul ei bine ascuţit şi secţionă fără zăbavă primul dintre trupurile acelea moi. Apoi lăsă cuţitul pe masă şi-şi băgă mâna în corpul păsării. O scoase plină de sânge, cu un şir lung de măruntaie sidefate, cenuşii. Erau surprinzător de multe, aşa cum stăteau grămadă pe ziar. Mirosul te dădea gata.

Archie sări în picioare.

— Mă duc să completez cecul. Adună scrisorile. Să nu uit.

Şi porni spre birou, închizând bine uşa de la bucătărie în spatele lui, închizând acolo amintirea micului carnaj domestic.

La biroul său, ţinu câteva clipe în mâini plicul pentru Pandora. Se gândi să-i scrie. Să strecoare o scrisoare de la el lângă invitaţia de la Verena. E o petrecere, i-ar putea spune. O să fie amuzant. De ce să nu vină acasă cu această ocazie şi să stea cu noi la Croy? Am dori aşa de mult s-o vedem. Te rugăm, Pandora. Te rugăm.

Dar mai scrisese şi altădată aceste lucruri şi de-abia dacă se obosise să le răspundă. N-avea niciun sens. Oftă şi puse noua adresă pe scrisoare. Puse câteva timbre, atât cât trebuia pentru distanţa

respectivă şi adăugă şi o emblemă „Par Avion“, apoi îl puse deoparte.

Completă un cec pe numele Lucilla Blair, pentru o sută cincizeci de lire. Apoi începu o scrisoare către fiica lui.

Croy, 15 august

Draga mea Lucilla,

Îţi mulţumesc pentru nota pe care am primit-o în această dimineaţă. Sper că vei ajunge cu bine în sudul Franţei şi vei putea să strângi destui bani ca să mergi la Ibiza, pentru că-ţi trimit acest cec acolo, aşa cum m-ai rugat. Cât despre Pandora, sunt sigur că va fi încântată să te vadă, dar îţi sugerez să-i dai un telefon înainte de a face vreun plan, s-o anunţi că ai de gând să-i faci o vizită.

Adresa ei este Casa Rosa, Puerto del Fuego, Mallorca. N-am telefonul ei, dar sunt sigur că-l vei găsi în cartea de telefon din Palma de Mallorca.

Îţi mai trimit şi o invitaţie pentru o petrecere organizată de familia Steynton pentru Katy. Mai e doar o lună până atunci şi e posibil să ai alte lucruri mai bune de făcut, dar ştiu că mama ta ar fi foarte fericită dacă ai putea veni.

Am avut o zi bună pe 12. Vânătorii erau cu maşinile, aşa că am mers şi eu cu ei, dar numai de dimineaţă. Toată lumea a fost drăguţă şi m-au lăsat să trag ultima serie. Hamish a venit cu mine să-mi ţină puşca şi sacul de vânătoare şi să-l ajute pe bătrânul său tată să urce dealul. Edmund Aird a tras excepţional, dar la sfârşitul zilei aveam în tolbă doar douăzeci

şi una de perechi şi jumătate, plus doi iepuri. Hamish a plecat ieri să-şi petreacă o săptămână la Argyll, cu un coleg de şcoală.

Şi-a luat şi undiţa pentru păstrăvi, dar speră să pescuiască la mare. Scumpul meu copil, îţi trimit toată dragostea mea. Tata.

Reciti scrisoarea de la un capăt la celălalt, apoi o împături cu grijă. Găsi un plic mare, maroniu şi puse acolo scrisoarea, cecul şi invitaţia de la Verena. Lipi plicul, apoi timbrele şi scrise numele Lucillei lângă adresa din Ibiza pe care le-o trimisese. Duse amândouă scrisorile în hol şi le lăsă pe scrinul de lângă uşă. La primul drum spre sat, unul din ei avea să le pună la poştă.

SEPTEMBRIE

13

Invitaţia de la familia Steynton a fost adusă în strada Ovington în ziua de miercuri a aceleiaşi săptămâni. Era în primele ore ale dimineţii. Alexa, în picioarele goale şi înfăşurată în halatul de baie, se afla în bucătărie, aşteptând să fiarbă apa din ibric. Uşa spre grădină era deschisă, iar Larry era acolo, adulmecând, ca de obicei, de jur împrejur. Uneori descoperea urme de pisică şi asta îl incita foarte tare. Era o dimineaţă cenuşie. Poate că mai târziu avea să apară soarele, să risipească aburii ceţii. Auzi ţăcănitul de la cutia poştală şi, ridicându-şi ochii spre fereastră, zări picioarele poştaşului, care pornise mai departe.

Pregăti o tăviţă şi puse plicurile de ceai în ceainic. Apa din ibric fierbea şi-şi făcu ceaiul, apoi, lăsând câinele să-şi vadă de treburile lui, luă tava şi porni în sus pe scările ce duceau în casă dinspre subsol. Scrisorile erau pe covoraşul de lângă uşă. Jonglând cu tava, se opri să le strângă şi le puse în buzunarul foarte încăpător al halatului. Porni mai departe, în sus pe scări, simţind covorul gros şi moale sub picioarele goale. Uşa dormitorului său era deschisă, iar draperiile fuseseră deja date deoparte. Camera nu era prea mare, iar patul pe care Alexa îl moştenise de la bunica ei o ocupa aproape pe de-a-ntregul. Patul era somptuos, lat şi nu prea înalt, cu tăblii înalte de alamă la ambele capete. Puse tava jos şi se furişă din nou sub aşternuturi.

— Te-ai trezit? spuse ea. Ţi-am adus o ceaşcă de ceai.

Persoana care stătea ghemuită sub cearşaf la celălalt capăt al patului nu răspunse imediat apelului. Apoi mormăi şi se ridică în capul oaselor. Un braţ gol, bronzat apăru de sub aşternut şi Noel se întoarse cu faţa spre ea.

— Cât e ceasul? Părul lui negru, ieşind în evidenţă pe albul feţei de pernă, era zbârlit, şi ţepi scurţi şi aspri îi răsăriseră în barbă.

— Opt fără un sfert.

Noel mormăi din nou, îşi trecu apoi degetele prin păr.

— Bună dimineaţa, îi spuse ea şi se aplecă să-l sărute pe obrazul nebărbierit. El o cuprinse cu mâna pe după ceafă şi o ţinu lângă el.

— Miroşi grozav, îi şopti.

— Şampon de lămâie.

— Nu. Nu-i vorba de şamponul de lămâie. De tine vorbesc.

Îşi luă mâna. Eliberată, ea îl sărută din nou şi apoi se întoarse la treburile sale domestice, turnându-i ceaiul. El aranjă pernele şi se ridică puţin, sprijinindu-se de ele. Era gol, iar pieptul său bronzat dădea impresia că abia se întorsese dintr-o vacanţă la tropice. Ea îi întinse ceaşca din porţelan de Wedgwood, cu ceaiul aburind.

Noel bău încet, în tăcere. Îi trebuia mult timp să-şi revină la realitate dimineaţa şi rareori scotea vreun cuvânt înainte de micul dejun. Acesta era unul dintre lucrurile pe care Alexa le descoperise despre el, unul dintre micile tabieturi ale existenţei sale. Ca şi felul în care făcea cafeaua, sau îşi curăţa pantofii, sau îşi pregătea un Martini sec. Seara îşi golea buzunarele, lăsând conţinutul lor în ordine, pe noptieră – mereu în aceeaşi ordine. Portofelul, cărţile de credit, cuţitaşul de ascuţit creioane, mărunţişul cu monedele puse cu grijă una peste cealaltă. Cel mai grozav era să stea întinsă în pat şi să-l privească; apoi, să-l privească dezbrăcându-se, să-l aştepte până când e gata să vină la ea.

Afla ceva nou în fiecare dimineaţă; fiecare seară aducea cu ea câte un amănunt nou, proaspăt. Toate lucrurile bune se adunau, unul după altul, aşa că fiecare clipă, fiecare oră era mai bună decât clipa şi ora dinainte. Viaţa alături de Noel, faptul că împărţea cu el acest binecuvântat amestec de

pasiune şi trai domestic, o făcea să înţeleagă pentru prima dată de ce doreau oamenii să se căsătorească unii cu ceilalţi. Era atât de bine, încât îşi dorea să nu se mai sfârşească niciodată.

Şi odată… cu numai trei luni în urmă… crezuse că e pe deplin mulţumită. Singură în casă, numai cu Larry care să-i ţină companie, ocupată cu munca ei, cu micile ei tabieturi, câte o seară petrecută în oraş sau câte o vizită pe la prieteni. Doar o jumătate de viaţă – nimic mai mult. Cum de suportase aşa ceva?

Nu-ţi lipseşte niciodată ceea ce n-ai avut niciodată. Vocea lui Edie, răspicată şi clară. Gândindu-se la Edie, Alexa zâmbi. Îşi turnă ceai, puse ceaşca lângă ea şi apoi duse mâna spre buzunar, după scrisori. Le scoase şi le împrăştie pe cuvertură. O chitanţă de la Peter Jones, o reclamă pentru geamuri duble, o carte poştală de la o femeie care locuia în Barnes şi dorea să facă o comandă pentru diverse alimente pentru congelat şi, în sfârşit, plicul acela imens, din hârtie albă, tare.

Îl privi cu atenţie. Timbrul era din Scoţia. O invitaţie? La vreo nuntă, poate…

Rupse marginea plicului cu degetul mare şi scoase invitaţia.

— Dumnezeule mare! rosti.

— Ce s-a întâmplat?

— E o invitaţie la bal. „Vei *merge* la bal“, i-a spus Zâna cea Bună Cenuşăresei.

Noel întinse mâna şi luă invitaţia.

— Cine e doamna Angus Steynton?

— Locuieşte cu toată familia în Scoţia, aproape de noi. Cam la vreo cincisprezece kilometri distanţă.

— Şi Katy cine e?

— Fiica lor, bineînţeles. Lucrează la Londra. Poate că ai cunoscut-o… Alexa reflectă puţin la asta şi apoi alungă acest gând. Nu. Nu cred că ai fi

avut cum. Preferă să se afişeze cu tinerii din Garda Regală… merge la curse mereu.

— În 16 septembrie. Ai de gând să te duci?

— Nu prea cred.

— De ce nu?

— Pentru că n-aş vrea să merg fără tine.

— Eu n-am fost invitat.

— Ştiu.

— Ce-ai să le spui, „vin dacă pot să-mi aduc iubitul cu mine“?

— Nimeni nu ştie că am un iubit.

— Încă nu le-ai spus alor tăi că m-am mutat la tine?

— Încă nu.

— Ai vreun motiv special?

— Of, Noel… Nu ştiu.

Dar ştia. Dorea să-l păstreze numai pentru ea. Trăia cu Noel într-o lume secretă, magică, de dragoste şi căutări şi se temea că dacă ar pătrunde altcineva dinafară, totul s-ar risipi şi, într-un fel, s-ar strica.

În plus… iar asta era o recunoaştere patetică… n-avea niciun fel de curaj moral. Avea douăzeci şi unu de ani, dar asta nu-i era de niciun folos pentru că, în sinea ei, se simţea încă de cincisprezece şi dorea la fel de mult ca atunci să le facă celorlalţi pe voie. Gândul la posibila reacţie a familiei o umplea de disperare, o obseda. Îşi imagina dezaprobarea tatălui său. Şi-o imagina pe Vi, uimită şi îngrozită, apoi îngrijorarea Virginiei. Pe urmă, întrebările.

Dar el cine e? Unde l-ai cunoscut? Aţi trăit împreună? În strada Ovington? Dar cum, de-abia acum ne spui şi nouă? Ce face? Cum îl cheamă?

Şi Edie. *Precis că Lady Cheriton se răsuceşte în mormânt.*

Nu-i vorba că n-ar fi înţeles. Nu-i vorba că erau prea rigizi sau că ar fi avut vreo urmă de ipocrizie. Nici nu se putea spune că n-o iubeau pe Alexa, doar că ea nu putea suporta, pur şi simplu, să supere pe vreunul dintre ei.

Bău puţin ceai.

— Nu mai eşti o fetiţă, îi spuse Noel.

— Ştiu asta. Sunt matură. Dar mi-aş dori să nu fiu aşa de fricoasă, cât sunt eu de matură.

— Ţi-e ruşine că trăim împreună în păcat?

— Nu mi-e ruşine de nimic. E vorba numai… de familie. Nu-mi place să-i rănesc.

— Scumpa mea, ai să-i răneşti mai mult dacă vor afla despre noi de la alţii, înainte să te hotărăşti să le spui chiar tu.

Alexa ştia că Noel are dreptate.

— Dar cum ar putea afla? îl întrebă.

— Asta-i Londra. Toată lumea vorbeşte. Mă mir că taică-tău n-a prins nimic din zbor până acum. Ascultă sfatul meu şi ia-ţi inima în dinţi.

Îi dădu ceaşca goală şi o sărută uşor pe obraz. Întinzând mâna spre halatul de baie, îşi coborî picioarele la marginea patului.

— Şi pe urmă ai putea să-i scrii doamnei Stiffden, sau cum naiba o mai cheamă, să-i spui că da, eşti încântată să vii la bal, dar că-l vei aduce pe Făt-Frumos cu tine.

Fără voia ei, Alexa zâmbi.

— Ţi-ar plăcea să vii?

— Probabil că nu. Dansurile tribale nu sunt chiar pe gustul meu.

Spunând acestea, porni spre baie. Îndată după aceea, Alexa auzi zgomotul apei de la duş.

Şi, la urma urmelor, ce atâta tevatură? Alexa luă din nou invitaţia şi îi aruncă o privire încruntată. „Ce bine ar fi fost dacă n-ai fi venit deloc, îi spuse. Mi-ai făcut numai necazuri.“

14

Luni, 22 august

Luna august adusese de această dată un neobişnuit val de căldură. Căldura începea de dimineaţă, şi până la prânz, temperatura urca până la valori insuportabile, făcându-i pe toţi cei care aveau puţină minte să stea acasă după-amiaza, tolăniţi pe pat, cu respiraţia tăiată, sau dormind pe câte o terasă mai umbrită. Vechiul oraş, aflat pe dealuri, liniştit şi zdrobit, picotea şi el, făcându-şi siesta. Străzile erau pustii, iar magazinele închise.

Dar jos în port era cu totul altceva. Prea multă aglomeraţie şi prea mulţi bani în joc, ca să se mai poată ţine seama de acest obicei respectabil. Turiştilor nu le păsa de siestă. Nu doreau să piardă nicio clipă din vacanţele lor costisitoare dormind. Iar în timpul zilei, vizitatorii n-aveau unde să se ducă. Aşa că, se înghesuiau, cu feţele roşii şi transpirate, la mesele de pe trotuar ale cafenelelor; sau porneau la plimbare fără o ţintă anume, pe sub arcadele pasajelor pentru magazine, dotate cu aer condiţionat. Plaja era pătată de umbrelele din frunze de palmier şi trupurile pe jumătate goale, scoase la prăjit, iar debarcaderul era înţesat de iahturi de toate felurile, gata să pornească spre larg. Posesorii de bărci păreau să fie singurii care-şi cunoşteau interesul. Iahturile şi şalupele cu motor, altădată în plină activitate, se legănau leneş pe marea uleioasă, iar la umbra apărătoarelor din pânză, trupuri întinse leneş, brune ca mahonul, zăceau ici-colo pe punţi, ca nişte cadavre.

Pandora se trezi târziu. Se chinuise toată noaptea şi, în fine, la patru dimineaţa, luase un somnifer şi se adâncise într-un somn greu, chinuită de vise. Ar

mai fi dormit, dar zgomotele pe care le făcea Seraphina în bucătărie o treziseră. Ţăcănitul îi alungase visul şi, după o vreme, deschise ochii fără nicio plăcere.

În vis îi apăruseră ploaia şi râuri întunecate şi parfumuri răcoroase şi umede şi şuierul vântului. Lacuri adânci şi dealuri umbroase, cu poteci pierdute, care duceau spre culmile acoperite de zăpadă. Dar cea mai importantă era ploaia. Picăturile nu cădeau vertical, nu era o ploaie cu tunete, tropicală, ca aici, ci blândă şi ceţoasă. Înfăşurându-se printre nori, înşelătoare, ca şi ceaţa…

Se mişcă uşor. Imaginile se dizolvaseră, dispăruseră. De ce să viseze Scoţia? Cum, după atâţia ani, amintirile acelea vechi şi răscolitoare reveneau, trăgând-o de mânecă? Poate că de vină era arşiţa acestui august necruţător, cu nesfârşitele sale zile cu soare nemilos, cu praful, uscăciunea, umbrele dure ale amiezii. Ţi se făcea dor de ceaţa aceea uşoară, parfumată.

Întoarse capul pe pernă şi zări, dincolo de glasvandul care rămânea deschis larg peste noapte, balustrada terasei, strălucirea orbitoare a muşcatelor, cerul. Cerul albastru, fără niciun nor, încins deja, fără să-i pese de nimic.

Se ridică într-un cot şi întinse mâna peste patul larg, gol, spre măsuţa de alături, unde se afla ceasul. Ora nouă. Alte zgomote dinspre bucătărie. Sunetul maşinii de spălat vase. Seraphina îşi făcea simţită prezenţa. Iar dacă era acolo, asta însemna că Mario – soţul acesteia şi grădinarul Pandorei – se apucase deja de lucru în grădină, cu foarfecele lui arhaice. Asta excludea orice şansă să stea puţin la soare. Mario şi Seraphina locuiau în oraşul vechi şi veneau la lucru în fiecare dimineaţă, urcând dealul cu motorul în plin. Mario stătea la bordul motocicletei cam prăpădite şi gălăgioase, iar Seraphina se cocoţa în spatele lui, modest, într-o parte, cu braţele ei puternice şi bronzate strânse în

jurul taliei lui. Era de mirare că zdrăngănitul asurzitor, care se repeta în fiecare zi, anunţându-le sosirea, n-o trezise pe Pandora mai devreme, însă era adevărat că somniferele erau foarte puternice.

Era prea cald ca să mai zăbovească în patul şifonat, cu aşternuturile răscolite. Stătuse destul. Pandora dădu deoparte cearşaful subţire şi, în picioarele goale şi fără nimic pe ea, traversă podeaua largă de marmură şi intră în baie. Luă o pereche de bikini – nimic altceva decât două bucăţele de pânză încreţită, cât o batistă – îi puse pe ea şi apoi străbătu dormitorul, ieşi pe terasă şi coborî treptele care duceau spre piscină.

Sări în apă. Era destul de rece, dar nu suficient ca s-o răcorească pe deplin. Începu să înoate. Îşi aminti cum sărea în lacul de la Croy şi apoi ieşea la suprafaţă ţipând cu disperare, pentru că frigul pătrundea dureros prin fiecare por al trapului său; o năucea, tăindu-i respiraţia. Cum putea înota în apa aceea ca de gheaţă? Cum putea, cu Archie şi toţi ceilalţi, să se lase pradă unor astfel de plăceri masochiste? Dar ce bine se distrau! Şi pe urmă ieşeau pe mal şi se luptau să-şi pună puloverele calde, aşa uzi cum erau şi pe urmă făceau un foc pe malul pietros al lacului şi frigeau cei mai buni păstrăvi din lume pe cărbunii fumegând. Niciodată de-atunci nu mai avusese păstrăvul un gust atât de bun ca în vremea acelor focuri de tabără neprevăzute.

Înotă mai departe. De la un capăt la celălalt, în susul şi-n josul piscinei mari. Astea nu mai erau vise, ci amintiri conştiente. Iarăşi Scoţia. Şi ce dacă? Lăsă amintirile să revină. S-o poarte departe de lac, de-a lungul drumului greu de pe lângă pârâul care, săltând peste pietre, îşi revărsa apele pe deal în jos, ajungând în cele din urmă la Croy. Un fir de apă brună şi spumoasă, ca berea, aruncându-se peste stânci şi clipocind în iazuri adânci, unde păstrăvii se ascundeau în umbră. De-a lungul secolelor, apele îşi tăiaseră o mică vale, cu

malurile pline de verdeaţă şi strălucind de flori sălbatice, protejate de vântul de nord. Degetariţă şi iarbă deasă, ferigi cu frunze verzi pline de sevă şi scaieţi înalţi, cu măciuliile purpurii. Un loc anume avea un farmec special. I se spunea Corrie şi acolo venea lumea la un picnic, primăvara şi iarna, când vântul de la nord era prea rece să se poată face focul lângă lac.

Corrie. Nu-şi lăsă amintirile să zăbovească acolo, ci porni, grăbită, mai departe. Cărarea devenea mai abruptă, şerpuind printre imense formaţiuni de roci, stânci de granit mai bătrâne decât lumea. O ultimă cotitură şi valea se deschidea dedesubt, departe, scăldată de soarele umbrit, din când în când, de rotocoale de nori, dezvăluindu-se privirii în toată splendoarea ei pastorală. Croy se zărea ca un fir strălucitor, cu cele două poduri arcuite de-abia iţindu-se printre arbori; distanţa mare până la el făcea ca satul să pară o jucărie de copil, aşezată pe covorul din camera de joacă.

O mică pauză pentru a contempla priveliştea şi apoi din nou la drum. Cărarea revenea la orizontală. Se vedea gardul cu poarta înaltă. Apăruseră şi primii copaci. Pini scoţieni şi, dincolo de ei, verdele fagilor. Apoi casa lui Gordon Gillock, cu rufele doamnei Gillock fluturând pe sârmă, şi câinii de vânătoare, înverşunaţi, explodând într-o cascadă de lătrături dinspre cuştile lor.

Mai era puţin până acasă. Acum se afla pe un drum adevărat, asfaltat, care făcea legătura între ferme, clădirile de piatră, şoproane şi staule de vite. Mirosea a cirezi şi a bălegar. Încă o poartă, şi apoi drumul pe lângă ferma cu grădina în culori vii şi zidul de piatră acoperit de cârcei de trifoi alb. Grilajul pentru vite. Drumul străjuit de rododendroni…

Croy.

Destul. Pandora îşi domoli amintirile, ca pe nişte copii năzbâtioşi. N-avea niciun chef să meargă mai departe. Prea mult răsfăţ. Destul cu Scoţia. Mai făcu un tur de bazin şi apoi urcă cele câteva trepte, ieşind afară. Pietrele de sub picioarele ei goale ardeau deja. Şiroind de apă, reveni în casă. Ajunsă în baie, făcu un duş, îşi spălă părul, îşi puse o rochie curată, largă şi fără mâneci, cea mai răcoroasă pe care o avea. Ieşi din dormitor, traversă holul şi intră în bucătărie.

— Seraphina!

Seraphina se întoarse spre ea; era ocupată să spele bine o mână de stridii la chiuvetă. Era o femeie scundă, îndesată, tuciurie, cu picioarele groase, goale, peste care încălţase o pereche de espadrile; părul negru era strâns într-un coc la ceafă. Purta numai haine negre pentru că mereu era în doliu. De-abia apuca să-şi schimbe hainele de la moartea vreunui bunic sau a vreunei rude îndepărtate, că altcineva din clan dădea ortul popii şi iar intra în doliu. Rochiile ei negre erau toate la fel, dar, ca pentru a le mai atenua aerul de tristeţe, toate şorţurile ei, lungi sau scurte, erau invariabil în culori vii şi modele aiurite.

Seraphina făcea parte integrantă din Casa Rosa. Înainte, lucrase cincisprezece ani pentru cuplul englez care construise vila. Când, cu doi ani în urmă, din cauza presiunilor de familie şi a unei stări precare de sănătate, fuseseră nevoiţi să se întoarcă în Anglia, fără prea mare tragere de inimă, Pandora, care căuta un loc unde să se stabilească, cumpărase de la ei această proprietate. Atunci aflase că-i moştenise în acest fel şi pe Seraphina şi pe Mario. La început, Seraphina nu fusese sigură dacă era de acord să lucreze pentru Pandora, iar Pandora avusese dubiile ei cu privire la Seraphina. Nu era prea simpatică, iar uneori era chiar țâfnoasă. Dar s-au hotărât pentru o lună de probă, iar apoi aceasta se prelungise cu încă două, apoi până la un an şi angajamentul s-a realizat, din

fericire, de la sine, fără ca de fapt să se rostească vreun cuvânt în privinţa asta.

— Se ora. Buenos dias. V-aţi trezit.

După cincisprezece ani cu vechii stăpâni, Seraphina învăţase destul de bine englezeşte. Pandora îi era recunoscătoare pentru această mică binecuvântare. Ea vorbea franceza fluent, dar nu ştia o boabă de spaniolă. Lumea zicea că e uşor, pentru că se făcea latină la şcoală, dar educaţia Pandorei nu inclusese şi latina şi n-avea de gând să se mai apuce acum.

— E gata micul dejun?

— E pe masă. Aduc şi cafeaua.

Masa era pusă pe terasa care dădea spre şosea. Aici era mai multă umbră şi se simţea şi briza răcoroasă a mării. Traversând salonul, privirile Pandorei fură atrase de o carte aşezată pe măsuţa de cafea. *Wainwright în Scoţia.* Era un volum mare, cu coperte lustruite, cadou de la Archie de ziua ei. Ştia de ce i-o trimisese. Nu renunţa nicio clipă, în felul lui simplu şi neprefăcut, s-o convingă să se întoarcă acasă. Din cauza asta nici nu o deschisese. Dar acum se opri, curioasă. *Wainwright în Scoţia.* Iarăşi Scoţia. Chiar trebuia să-şi strice toată ziua cu nostalgii? Zâmbi, gândindu-se la sine, la această slăbiciune ce-o apucase dintr-odată. De ce nu? Se aplecă şi ridică albumul, luându-l cu ea pe terasă. Desfăcând o portocală, îl puse pe masă şi începu să-l răsfoiască.

Era într-adevăr bun pentru măsuţa de cafea; puteai să-l răsfoieşti pe-ndelete. Desene în peniţă şi tuş, hărţi foarte bine executate şi un text simplu. Fotografii colorate pe fiecare pagină. Nisipurile argintii de la Morar. Ben Vorlich. Cascada de la Dochart. Numele vechi aveau o vibraţie plăcută, ca un ropot de tobe.

Începu să-şi mănânce portocala. Sucul picura pe paginile volumului şi încercă să-l şteargă cu un gest al mâinii, lăsând în urmă câte o pată.

Seraphina îi aduse cafeaua, dar ea nu-i aruncă nicio privire, într-atât era de concentrată.

*

„În acest loc, râul, la capătul călătoriei sale lungi şi liniştite, erupe într-un clocot furios, revărsându-se într-o cascadă tumultuoasă de spumă albă, prin viroagele largi, stâncoase, de şuvoaie impresionante. Cursul ei iute este oprit de insule de lemn, dintre care una a fost locul de îngropăciune al clanului MacNab, iar un umbrar de arbori minunaţi creează o imagine de o neasemuită frumuseţe…“

Îşi turnă cafea, întoarse pagina şi citi mai departe. Îşi petrecu toată ziua cu *Wainwright în Scoţia.* De la masa unde îşi luase micul dejun îl duse pe şezlongul de lângă bazin şi apoi, după prânz, luase albumul cu ea în pat. Până la cinci după-amiaza îl citise din scoarţă-n scoarţă. Închizându-l, în sfârşit, îl lăsă să cadă pe podea.

Acum era mai răcoare, dar era pentru prima dată când căldura n-o deranjase prea mult. Se ridică din pat şi ieşi să mai înoate puţin, apoi îşi puse o pereche de pantaloni albi de bumbac şi o bluză albastru cu alb. Îşi aranjă părul, se machie, îşi găsi cerceii, brăţara de aur. Sandale albe. Îşi dădu cu puţin parfum; sticla era pe terminate. Trebuia să-şi cumpere una nouă. Ideea acestei mici achiziţii de lux o umplu de plăcere.

Îşi luă rămas-bun de la Seraphina şi ieşi pe uşa principală, coborând cele câteva trepte până la garajul unde-şi ţinea maşina. Se urcă şi porni în josul dealului, pe drumul în serpentine, apoi intră pe şoseaua care ducea spre port. Îşi parcă maşina în curtea poştei şi intră să-şi ia corespondenţa. Puse scrisorile în coşuleţul din curele de piele, apoi închise maşina şi porni pe jos pe străzile încă aglomerate, oprindu-se să privească în câte o vitrină, să cântărească din ochi câte o rochie sau vreun minunat şal de dantelă. Intră în parfumerie

şi-şi cumpără o sticluţă de Poison, apoi merse mai departe, mereu spre mare. Ajunse în sfârşit pe bulevardul larg, străjuit de palmieri cu frunzele lor dantelate, care mergea paralel cu plaja. La sfârşitul zilei părea la fel de aglomerat ca de obicei, nisipurile erau pline de lume şi în mare se mai zăreau înotători. În depărtare, pânzele de windsurf profitau de briza serii, fluturând ca nişte aripi de păsări la suprafaţa apei.

Ajunse în dreptul unei cafenele micuţe cu câteva mese goale pe trotuar. Veni şi un ospătar, iar ea comandă o cafea şi un pahar de coniac. Apoi, lăsându-se pe spate în scaunul incomod de fier şi ridicându-şi ochelarii pe creştetul capului, scoase scrisorile din coşuleţ. Una era de la Paris. Una de la avocatul ei din New York. O vedere de la Veneţia. O întoarse. Era de la Emily Richter, care mai locuia încă la Cipriani. Un plic mare, din hârtie albă, tare, trimis la Croy şi retrimis apoi – cu scrisul lui Archie. Îl deschise şi citi, fără să-şi creadă ochilor, apoi oarecum amuzată, invitaţia Verenei Steynton.

La reşedinţa familiei
Pentru Katy.

Extraordinar. Parc-ar fi primit o invitaţie dintr-un alt timp, dintr-o altă lume. Şi totuşi, o lume în care, printr-o stranie coincidenţă, trăise de-a lungul întregii zile. Simţi un fel de nesiguranţă. Era oare o prevestire? Trebuia să dea socoteală? Iar dacă era o prevestire, credea ea oare în aşa ceva?

La reşedinţa familiei. Pentru Katy. Îşi amintea de alte invitaţii, „scorţoase“, cum le numeau ea şi Archie, puse la vedere pe poliţa căminului din biblioteca de la Croy. Invitaţii la petreceri în aer liber, la meciuri de crichet, la dans. Seri dansante cu toptanul. Într-un septembrie fusese o săptămână în care de-abia dacă avuseseră timp să doarmă, reuşind să reziste cu câte un somn scurt, pe furate,

sau aţipind la soare în vreme ce ceilalţi jucau tenis. Îşi amintea de dulapul plin de rochii de bal şi de felul în care i se plângea întruna maică-sii că n-are ce pune pe ea. Toată lumea îi văzuse rochia din satin albăstriu ca gheaţa, pentru că o purtase la petrecerile din nord şi, oricum, nu-ştiu-ce tip vărsase şampanie peste ea şi pata nu ieşea la spălat. Iar rochia roz? Tivul era rupt, iar una din bretele se descususe. La care maică-sa, cea mai indulgentă şi răbdătoare dintre femei, în loc să-i propună să caute un ac cu aţă şi să dreagă rochia roz, o luase în maşină şi plecaseră la Relkirk sau la Edinburgh, unde trebuise să suporte chinul toanelor schimbătoare ale Pandorei, care o purtase din magazin în magazin până ce au găsit cea mai frumoasă şi, inevitabil, cea mai scumpă rochie de pe pământ.

Ce răsfăţată fusese Pandora, adorată şi dorită de toată lumea! Şi în schimb…

Lăsă deoparte cartonul invitaţiei şi privi spre mare. Chelnerul sosi cu cafeaua şi coniacul pe o tăviţă. Îi mulţumi şi plăti. Sorbind din cafeaua amară, neagră, fierbinte, Pandora urmări plutirea surfiştilor şi mersul agale al trecătorilor. Soarele serii se îndrepta spre asfinţit şi marea părea o masă de aur topit.

Nu se întorsese niciodată. Fusese hotărârea ei. A nimănui altcuiva. Nu veniseră după ea, dar păstraseră legătura. Numai prin scrisori, dar toate pline încă de dragoste. După moartea părinţilor ei, se gândise că scrisorile aveau să înceteze, dar nu s-a întâmplat aşa, pentru că Archie a preluat iniţiativa. Descrieri detaliate ale partidelor de vânătoare, noutăţi despre copiii lui, câte o bârfă din sat. Toate se încheiau la fel. „Ne e dor de tine. De ce nu vii să stai la noi câteva zile? E prea mult de când nu ne-am văzut.“

Un iaht plecă de la debarcader cu motorul duduind uşor până când depăşi plaja şi până ce pânzele sale se umflară de vânt. Pandora îl urmări

încet cu privirea. Îl vedea, dar ochiul ei interior era plin de imagini de la Croy. Gândurile ei o luară iarăşi razna şi de data asta nu le mai opri, lăsându-le în voia lor. Ajunsese în faţa casei. Apoi sus, pe trepte, până la uşa de la intrare. Uşa era deschisă. Nimic n-o putea opri. Putea să intre…

Puse ceaşca de cafea pe masă puţin cam brutal. Ce rost avea? Trecutul avea întotdeauna o aură strălucitoare, pentru că nu-ţi aduceai aminte decât de lucrurile frumoase. Dar partea întunecată a memoriei? Lucrurile trebuiau să rămână acolo unde se aflau, închise, ca suvenirele adunate într-un cufăr cu capacul închis şi cheia răsucită în broască. În plus, trecutul însemna oameni, nu locuri. Locurile fără oameni erau ca o gară fără trenuri. Am treizeci şi nouă de ani. Nostalgia risipeşte toată energia prezentului, iar eu sunt prea bătrână pentru nostalgii.

Întinse mâna după paharul de coniac. Chiar atunci, o umbră se interpuse între ea şi soare, alungindu-se pe masa ei. Surprinsă, ridică ochii şi privi figura bărbatului care stătea în picioare lângă ea. El se aplecă uşor.

— Pandora.

— Ah, Carlos! Ce te-a apucat să mă sperii aşa?

— Am fost la Casa Rosa, dar n-am găsit pe nimeni. Vezi, dacă nu vii tu la mine, trebuie să vin eu.

— *Zău,* îmi pare rău.

— Aşa că am încercat în port. M-am gândit eu că ar trebui să te găsesc pe undeva pe-aici.

— Am fost la cumpărături.

— Pot să iau loc?

— Bineînţeles.

Bărbatul îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa ei. Era un tip înalt, de vreo patruzeci şi cinci de ani, îmbrăcat la patru ace, cu cămaşă şi cravată şi o jachetă uşoară. Avea părul negru, ca şi ochii; chiar şi într-o seară înăbuşitoare ca aceasta era ca scos din cutie. Vorbea engleza impecabil şi, după

părerea Pandorei, arăta ca un francez. De fapt era spaniol.

Mai era şi teribil de atrăgător. Îi zâmbi.

— Dă-mi voie să-ţi ofer un brandy, îi spuse.

15

Miercuri, 24 august

Virginia Aird împinse cu umărul uşa batantă de la Harrods şi ieşi în stradă. În magazin, căldura şi îmbulzeala deveniseră insuportabile. Nici afară nu era prea grozav. Era o zi umedă, aerul era greu de la benzină şi te simţeai împresurat de mulţimea de oameni grăbiţi. Traficul pe Brompton Road era imposibil, iar pe trotuar se prelingea o mare de oameni, deloc grăbiţi. Uitase că străzile puteau fi aşa de pline. Precis că o parte din ei erau din Londra şi-şi vedeau de treburile lor zilnice, dar impresia generală era aceea a unei imigraţii generale din toate colţurile lumii. Turişti şi vizitatori. Mai mulţi decât ţi-ai fi putut imagina. Studenţi înalţi şi blonzi cu rucsacuri puse pe un umăr. Familii întregi de italieni, sau poate spanioli; două femei indiene înfăşurate în sari în culori vii. Şi, bineînţeles, americani. Conaţionalii mei, gândi Virginia cu amărăciune. Îi recunoşteai imediat după îmbrăcăminte şi după aparatele de fotografiat de tot felul pe care le ţineau atârnate pe după gât. Un bărbat solid purta chiar pălărie de cowboy.

Era patru după-amiază. Umblase prin magazine toată ziua şi acum era încărcată cu pachete, cutii şi pungi de plastic. O dureau picioarele. Mai zăbovi totuşi puţin, pentru că nu se hotărâse încă ce să facă mai departe.

Avea două posibilităţi.

Fie să se întoarcă direct, cu orice mijloc de transport pe care-l putea găsi, la Cadgwith Mews, unde ar fi stat în condiţii foarte luxoase cu prietena ei Felicity Crowe. Aceasta îi dăduse o cheie, aşa că, indiferent dacă era sau nu cineva acasă – Felicia putea fi la cumpărături, sau cu ogarul la o

tură de plimbare prin parc – Virginia putea intra să-şi scoată pantofii, să-şi facă o ceaşcă de ceai şi să cadă, epuizată complet, pe pat. Perspectiva era foarte tentantă.

Sau putea merge în strada Ovington, riscând să descopere că Alexa e plecată. Asta era ce ar fi *trebuit* să facă. Nu se poate spune că-i era gândul chiar la Alexa, dar era exclus să se întoarcă în Scoţia fără să fi luat legătura cu fiica ei vitregă. Mai făcuse deja o încercare, telefonându-i cu o seară înainte de la Felicity de-acasă, dar nu-i răspunsese nimeni şi până la urmă pusese receptorul la loc în furcă, ajungând la concluzia că, de data asta, Alexa se hotărâse să iasă în oraş la vreo petrecere. Mai încercase şi de dimineaţă, apoi la prânz şi din nou, de la coafor, cu capul sub casca încinsă. Tot nu primise niciun răspuns. Poate că Alexa plecase din Londra?

În clipa aceea, un japonez mititel, care căsca gura într-altă parte, dădu peste ea şi unul dintre pachete căzu pe jos. Omul nu mai contenea acum cu scuzele, cu politeţea aceea tipic japoneză, ridică pachetul, îl şterse de praf, i-l înapoie, făcu o plecăciune, zâmbi, îşi ridică pălăria şi plecă mai departe. Gata cu toate astea. Un taxi se opri şi pasagerii coborâră, iar Virginia îl reţinu imediat, înainte ca altcineva să apuce să facă acelaşi lucru.

— Unde să te duc, drăguţă?

Se hotărâse.

— Strada Ovington.

Dacă n-o găsea pe Alexa, putea păstra taxiul ca să meargă acasă la Felicity. Decizia odată luată, se simţi mai bine. Deschise fereastra, se lăsă pe spate, gândindu-se ce-ar fi să-şi scoată pantofii.

Drumul dură puţin. Când taxiul intră pe strada Ovington, Virginia se aplecă puţin, uitându-se după maşina Alexei. Dacă maşina era acolo, atunci era aproape sigur că Alexa era acasă. Maşina era acolo – o camionetă Mini cu o dungă roşie era parcată pe pavajul din faţa uşii vopsite în albastru. Se simţi

uşurată. Spuse şoferului unde să meargă, iar acesta opri în mijlocul străzii.

— Puteţi aştepta o clipă? Vreau să fiu sigură că e cineva acasă.

— Sigur, drăguţă.

Îşi adună cumpărăturile şi le scoase pe toate afară, urcă treptele şi apăsă pe sonerie. Îl auzi pe Larry lătrând şi vocea Alexei care-i spunea să se potolească. Trânti pachetele pe prag şi, deschizându-şi poşeta, plecă să plătească taxiul.

Alexa era în bucătărie, ocupându-se cu toată seriozitatea de ce mai rămăsese după o zi de muncă, adică de tot ce adusese înapoi de la Chiswick, în spatele camionetei. Tigăi, containere de plastic, boluri de lemn pentru salate, cuţite, un tel şi un carton pentru sticle de vin în care pusese paharele murdare. După ce avea să cureţe totul se gândea să meargă sus, să-şi scoată bluza şi fusta de bumbac, cam mototolite, să facă un duş şi pe urmă să-şi pună nişte haine curate. Pe urmă, să-şi facă un ceai… chinezesc, cu o felie de lămâie… şi mai apoi să-l ducă pe Larry la o mică plimbare, după care putea să-nceapă să se gândească la cină. Pe drumul dinspre Chiswick se oprise la un magazin de peşte şi cumpărase nişte păstrăvi aurii, mâncarea preferată a lui Noel. La grătar, cu migdale. Şi poate…

Auzi taxiul apropiindu-se încet în josul străzii. De-acolo, de la chiuvetă, vizibilitatea era limitată. Taxiul se opri. Vocea unei femei. Paşi pe tocuri înalte se auzeau pe pavaj. Alexa, clătind un pahar de vin sub jetul de apă, asculta, aşteptând. Apoi se auzi soneria.

Larry ura soneria şi izbucni într-o cascadă de lătrături. Iar Alexa, cu treburi până peste cap, era nemulţumită de întrerupere şi n-avea nici ea mai mult entuziasm. Cine naiba putea fi? „Mai taci şi tu, prostule.“ Puse paharul jos, îşi desfăcu şorţul şi urcă să vadă cine era. Spera să nu fie nimic

important. Deschise uşa şi dădu peste o grămadă de pachete ce păreau să conţină obiecte de lux. Taxiul întoarse şi se îndepărtă. Şi…

Rămase cu gura căscată. Mama ei vitregă. Îmbrăcată ca pentru Londra, dar la fel de uşor de recunoscut. Avea o rochie neagră şi o jachetă stacojie cu pantofi asortaţi, iar părul, proaspăt scos din mâinile pricepute ale vreunui expert de casă mare, era aranjat altfel decât de obicei, dat pe spate şi strâns într-o imensă fundă neagră de catifea.

Mama ei vitregă. Arăta fantastic, dar venise fără s-o anunţe şi complet pe neaşteptate. Implicaţiile acestui fapt făceau ca orice alt gând, cu excepţia unuia singur, să piară din mintea Alexei.

Noel.

— *Virginia!*

— Sper să nu ţi se facă rău din cauza surprizei. Am lăsat taxiul să mă aştepte pentru că m-am gândit că ai putea fi plecată. O sărută pe Alexa. Am fost la cumpărături, îi explică inutil şi se aplecă să adune pachetele.

Alexa îşi reveni cu greu şi o ajută.

— Dar nici n-am ştiut că eşti la Londra.

— Doar pentru o zi, două.

Aşezară pachetele pe masa din hol.

— Şi să nu mă-ntrebi de ce nu te-am sunat, pentru că am încercat întruna. Am crezut că eşti plecată din oraş.

— Nu. Alexa închise uşa. Ne-am… m-am dus să mănânc în oraş aseară; iar azi am fost toată ziua cu treabă. Tocmai spălam vasele. De asta arăt în halul ăsta…

— Arăţi grozav. Virginia o privi atent. Ai mai slăbit?

— Nu ştiu. Nu mă cântăresc niciodată.

— Ce-ai avut de lucru?

— Ei, un prânz pentru un bătrân care împlinea nouăzeci de ani. În Chiswick. O casă minunată, chiar pe malul râului. Douăzeci de musafiri, toţi rude. Doi strănepoţi.

— Ce le-ai făcut?

— Somon rece şi şampanie. Asta au dorit. Şi un tort de aniversare. Dar de ce nu mi-ai spus că vii…?

— Ei, nu ştiu. M-am hotărât pe moment. Am vrut, pur şi simplu, să scap pentru o zi sau două. Azi am umblat toată ziua prin magazine.

— Se vede. Şi-mi place la nebunie cum te-ai coafat. Cred că eşti epuizată. Mai bine ţi-ai scoate pantofii…

— Nici nu-mi doresc altceva…

Scoţându-şi jacheta, Virginia intră pe uşa deschisă, puse jacheta deoparte şi se îndreptă spre fotoliul cel mare, prăbuşindu-se în el, îşi aruncă pantofii cât colo şi-şi puse picioarele pe un scăunel.

— Mă simt ca-n rai!

Alexa, în picioare, o privea. Cât avea de gând să stea? De ce…? „De ce n-ai venit să stai la mine?“ Slavă cerului că n-o făcuse, dar era, evident, întrebarea cea mai firească.

— Sigur, m-aş fi invitat eu la tine, dar i-am promis lui Felicity Crowe că prima dată când vin la Londra am să stau cu ea. Ştii, e prietena mea din copilărie. Ar fi fost domnişoara mea de onoare la cununie dacă aş fi avut domnişoare de onoare. Şi nu ne vedem prea des, iar atunci când reuşim, stăm la taclale şi glumim de toate alea întruna.

Deci de-acolo, niciun pericol.

— Unde locuieşte?

— Are o căsuţă minunată în Cadgwith Mews. Dar trebuie să recunosc că nu-i ca asta.

— Ce-ar fi… ce-ar fi să bem o ceaşcă de ceai?

— Nu, nu te deranja. Mi-ajunge ceva răcoritor.

— Am o cutie de coca-cola în frigider.

— Perfect.

— Eu… mă duc s-o aduc.

O lăsă pe Virginia şi coborî spre bucătărie. Deschise frigiderul şi scoase cutia de coca-cola. Virginia venise şi ea, trebuia să-şi păstreze sângele-

rece şi obiectivitatea. Dar acesta nu era talentul cel mai mare al Alexei. La parter, urmele existenţei lui Noel erau neînsemnate. O jachetă şi o şapcă de tweed agăţate în cuierul toaletei de la parter. Un număr din *Financial Times* în salon. Cam asta era tot. Dar la etaj era altceva. Lucrurile lui erau împrăştiate peste tot, iar patul era vizibil aranjat pentru două persoane. Nu se punea problema să-ncerce să ascundă toate astea. Dacă Virginia urca la etaj… Nu ştia ce să facă, iar această nesiguranţă o copleşea. Pe de-o parte, era poate cel mai bun mod de a descurca lucrurile. Nu avusese niciun plan, dar aşa se întâmplase: Virginia era aici. Mai mult, Virginia era tânără şi nici măcar nu-i era rudă de sânge, la drept vorbind. Era de aşteptat să înţeleagă, poate chiar să fie de acord. La urma urmelor, avusese şi ea nenumăraţi prieteni înainte să se mărite cu tata. Virginia putea fi avocatul Alexei, cea mai îndreptăţită să le explice celorlalţi cu blândeţe că timida şi grăsuţa Alexa nu numai că-şi găsise un bărbat al ei şi numai al ei, dar chiar îl primise în inima şi în casa ei şi trăia deschis cu el.

Pe de altă parte, în felul acesta, secretul ar fi aflat şi toţi ar fi aşteptat să-l cunoască pe Noel. Să vorbească despre el şi să le permită să-l întâlnească. Şi-l imagina pe tatăl ei venind la Londra şi dându-le un telefon. „Vă invit pe amândoi la cină la Claridge's.“ Ideea asta o făcu să-i tremure picioarele, dar, până la urmă, ştia că se putea descurca într-o astfel de situaţie. Întrebarea care se punea era – cum ar fi reacţionat Noel la aşa ceva? Poate că ar fi avut senzaţia că se fac presiuni de un fel sau altul asupra lui? Asta ar fi fost un dezastru pentru că, după trei luni de trai cu el, în care învăţase toate ciudăţeniile şi capriciile unei alte persoane, Alexa ştia că Noel ar fi suportat orice altceva, dar asta nu.

Disperată, neştiind ce să facă, Alexa făcu un efort imens, încercând să rămână raţională. „N-ai

ce face“, îşi spuse, iar în urechi îi răsună, ca un ecou, vocea lui Edie. „Trebuie să iei lucrurile aşa cum sunt.“ Gândul la Edie îi mai dădu putere. Închise uşa frigiderului, luă un pahar şi reveni în salon.

— Iartă-mă că a durat atât de mult. Virginia fuma. Am crezut că te-ai lăsat de fumat.

— M-am lăsat, dar m-am apucat din nou. Să nu-i spui lui taică-tău.

Alexa deschise cutia şi turnă în pahar, apoi i-l dădu Virginiei.

— A, minunat. E delicioasă. Credeam că am să mor de sete. De ce e aşa de cald în magazine? De ce e aşa de multă lume peste tot?

Alexa se ghemui într-un colţ al canapelei.

— Sunt mulţi turişti. Mi-au trebuit ore întregi să ajung de la Chiswick până aici. Iar tu nu ţi-ai ales pantofii potriviţi pentru cumpărături. Ar trebui să porţi adidaşi.

— Ştiu. E o aiureală, nu? Să te îmbraci elegant pentru Londra. Obişnuinţa, presupun.

— Ce-ai cumpărat?

— Haine. În primul rând ceva pentru petrecerea de la familia Steynton. Văd că ai primit şi tu invitaţia.

— Încă nu le-am răspuns.

— Dar sper că vii, nu?

— Păi… nu ştiu… sunt cam ocupată în perioada aceea.

— Nici nu se pune problema, trebuie să vii. Contăm pe tine…

Alexa încercă să schimbe subiectul.

— Ce rochie ţi-ai luat?

— E un vis. Un fel de voal, alb, în straturi, cu buline negre peste tot. Bretele foarte subţiri. Va trebui să fac ceva ca să mă bronzez mai repede.

— Unde-ai găsit-o?

— La Caroline Charles. Am să ţi-o arăt înainte să plec. Dar te rog, Alexa, fă tot posibilul să vii. E

în septembrie, aşa că toată lumea o să fie acolo şi o să iasă o petrecere grozavă.

— Am să văd. Ce mai face tata?

— E bine.

Virginia se întoarse să-şi stingă ţigara în scrumieră. Alexa aşteptă mai multe amănunte, dar Virginia nu mai adăugă nimic.

— Dar Henry?

— Şi Henry e foarte bine.

— Sunt acasă amândoi?

— Nu. Edmund stă în apartamentul lui de Edinburgh săptămâna asta, iar Henry şi-a luat catrafusele şi a plecat la Pennyburn să stea cu Vi. L-am dus la Devon în vacanţa de vară. Am stat trei săptămâni şi a fost grozav. L-am dus la călărie pentru prima dată în viaţa lui şi i-au plăcut toate animalele de la fermă şi s-a dus la pescuit cu tata.

Încă o pauză; plutea ceva în aer, sau era numai imaginaţia Alexei? Apoi, Virginia continuă:

— De fapt am vrut să-l duc în State. Mi s-a făcut dintr-odată dor de Leesport şi de Long Island. Dar bunicul şi bunica au plecat în croazieră pentru mai multă vreme, aşa că nu prea avea rost să mergem.

— Nu, presupun că nu.

Se auzi o maşină pornind şi plecând în viteză în josul străzii.

— Ce mai e pe-acasă?

— Ei, nimic special. Cum ştii. Am organizat bazarul pentru biserică în iulie, să încercăm să strângem bani pentru instalaţia electrică. Nici nu-ţi închipui cât a fost de greu, dar până la urmă am strâns vreo patru sute de lire. După mine, nu merita efortul pentru atâta lucru, dar Archie şi preotul paroh au fost destul de mulţumiţi. Henry a câştigat o sticlă de vin de plante la tombolă. Are de gând să i-o dea lui Vi de ziua ei.

— Ce noroc pe Vi! Ea ce mai face? Dar Edie?

— Of, *Edie.* Ea e adevărata problemă. N-ai aflat?

Tonul părea rău prevestitor.

— Ce să aflu?

— A sosit verişoara aceea îngrozitoare a ei să stea la ea. A venit săptămâna trecută şi Edie e deja disperată.

Imaginea unei Edie disperate era suficientă, pentru ca pe Alexa s-o treacă fiori.

— *Care* verişoară îngrozitoare?

Virginia îi spuse cu unele amănunte povestea lui Lottie Carstairs. Alexa era îngrozită.

— Mi-aduc aminte de familia Carstairs. Erau foarte bătrâni şi locuiau într-o casă prăpădită, sus pe deal, dincolo de Tullochard. Şi câteodată, duminica, veneau la Strathcroy să ia masa cu Edie.

— Aşa este.

— Veneau cu o maşină micuţă, hodorogită. Bătrâneii stăteau în faţă, iar fiica lor, o fată umflată şi urâtă, în spate.

— Ei, cei doi bătrânei au murit între timp, iar fiica umflată şi-a pierdut minţile. Şi încă sunt prea blândă.

Alexa era indignată.

— Dar ce i-a trebuit lui Edie să aibă grijă de ea? Edie are şi-aşa destule pe cap fără o asemenea responsabilitate.

— Aşa i-am spus şi noi, dar nici n-a vrut să audă. Zice că sărmana fiinţă nu mai are pe nimeni altcineva pe lume. În orice caz, a adus-o o ambulanţă săptămâna trecută şi de atunci e la Edie.

— Sper că nu pentru totdeauna! Poate că o să plece şi ea la casa ei, până la urmă.

— Să sperăm că aşa va fi.

— Ai văzut-o?

— Dac-am văzut-o? Umblă lela prin sat şi vorbeşte cu toată lumea. Şi nu numai în sat. Am fost cu câinii la plimbare până la baraj zilele trecute şi, cum stăteam pe mal, am avut dintr-odată o senzaţie ciudată şi m-am uitat împrejur, iar Lottie stătea la pândă în spatele meu.

— Ce mojicie!

— Chiar mojicie. Edie nu poate ţine pasul cu ea. Şi asta nu-i tot. Mai iese din casă şi noaptea şi umblă de colo-colo. Presupun că e inofensivă, dar numai gândul că ar putea să vină să tragă cu ochiul pe fereastră e suficient ca să înspăimânte pe oricine.

— Cum arată?

— Nu *pare* nebună. Doar puţin ciudată. Cu pielea foarte albă şi ochii căscaţi. Şi zâmbeşte tot timpul, iar asta o face şi mai înspăimântătoare. Insinuantă. Cred că ăsta e cuvântul. Edmund şi Archie Balmerino zic că aşa a fost întotdeauna. A lucrat un an la Croy ca menajeră. Cred că Lady Balmerino n-a găsit pe altcineva. Vi spune că asta a fost în anul în care Archie s-a însurat cu Isobel. Archie jură că de fiecare dată când deschidea uşa, Lottie se furişa pe după ea. Şi pe urmă a spart atâtea porţelanuri, încât Lady Balmerino a dat-o afară. Aşa că, în concluzie, îţi dai şi tu seama că e o problemă destul de gravă.

Se auzi telefonul.

— Of, alta acum.

Alexa, atentă la dramele ce se petreceau la Strathcroy, era nemulţumită de întrerupere. Se ridică fără chef şi se îndreptă spre comodă, să răspundă.

— Alo?

— Alexa Aird?

— La telefon.

— Nu cred că vă mai aduceţi aminte de mine – Moira Bradford mă numesc – dar am fost invitată la dineul de la familia Thomson, de săptămâna trecută, şi mă întrebam dacă…

Afaceri. Alexa se aşeză, îşi luă caietul de notiţe, agenda, pixul.

— … nu înainte de luna octombrie, dar m-am gândit că e mai bine să aranjez de pe-acum…

Patru feluri, pentru douăsprezece persoane. Poate, sugeră doamna Bradford cu delicateţe, Alexa i-ar putea da o idee despre cât ar costa?

Alexa asculta, răspundea la întrebări, îşi lua notiţe. Simţi dintr-odată că, în spatele ei, Virginia se ridicase şi se îndrepta spre uşă. Îşi ridică privirea. Virginia îi făcu nişte semne, murmură „Mă duc la toaletă…“ şi înainte ca Alexa să aibă timp să-i spună să-l folosească pe cel de la parter şi să nu se ducă la etaj, dispăruse.

— … bineînţeles, soţul meu se va ocupa de vinuri…

— Ce-aţi spus?

— Am spus că *soţul meu* se va ocupa de *vinuri.*

— … Ah, da, desigur… nu vă supăraţi, pot să vă sun eu altă dată?

— Dar n-ar fi mai bine să hotărâm totul acum? Prefer aşa. Mai e ceva – serviciul. Aveţi vreo colegă, sau vă ocupaţi dumneavoastră de serviciu?

Virginia pornise spre etaj. O să vadă totul, o să tragă concluziile de rigoare, o să ghicească adevărul. Ciudat, Alexa se simţea resemnată, dar şi uşurată. Nici n-avea de ce să se simtă altfel, căci era prea târziu ca să mai facă ceva.

Respiră adânc. Apoi răspunse cu o voce foarte sigură:

— Nu, n-am nicio colegă. Dar n-aveţi de ce să vă faceţi griji, pentru că mă descurc foarte bine singură.

Virginia, numai în ciorapi, urcă scara, gândindu-se, cum făcea de fiecare dată, că asta era una dintre cele mai drăguţe case din Londra. Atât de proaspătă, cu tapetul şi zugrăveala ei albă, strălucitoare. Şi atât de confortabilă, cu covoare groase şi draperii bogate, aproape extravagante. La etaj, uşa dormitorului şi cea dinspre baie erau deschise. Intră în baie şi observă că Alexa pusese perdele noi din creton matlasat, cu frunze şi păsări. Admirându-le, se uită împrejur, în căutarea altor semne de înnoire.

Nu mai găsi niciunul, dar alte obiecte neaşteptate îi atraseră atenţia şi implicaţia lor o

făcu să uite de orice altceva. Două periuţe de dinţi în pahar; pastă de ras pe policioară, un bol de lemn pentru săpun şi un pămătuf. O sticlă de aftershave – Antaeus de la Chanel – acelaşi pe care-l folosea şi Edmund. Lângă cadă se afla un imens burete turcesc, iar de baterie era legat un săpun rotund. Pe cuierele din spatele uşii erau atârnate două halate de baie, unul mare, în dungi albastru cu alb, celălalt mai mic şi alb.

Uitase complet de motivul pentru care urcase la etaj. Ieşi din baie pe palier. Jos era linişte. După toate aparenţele, Alexa încheiase convorbirea, căci nu i se mai auzea vocea. Privi spre uşa dormitorului, apoi întinse mâna, o deschise larg şi intră. Văzu patul, cu câte două perne pe fiecare parte; cămaşa de noapte a Alexei era împăturită cu grijă deasupra unora dintre ele, iar pe celelalte stătea o pijama bărbătească bleu ciel. Pe măsuţa de lângă pat, un ceas de călătorie cu capac din piele de porc ticăia uşor. Ceasul acela nu era al Alexei. Privi de jur împrejur. Perii cu mâner de argint pe masa de toaletă, cravate de mătase atârnate de oglindă. Câteva perechi de pantofi bărbăteşti. Una din uşile de la dulap, poate defectă, era deschisă. Văzu mai multe costume atârnate pe umeraşe, iar pe raft, un teanc de cămăşi perfect călcate.

Se auziră paşi pe scară, în spatele ei. Se întoarse. Alexa, în hainele mototolite de bumbac, părea aproape la fel ca-ntotdeauna. Şi totuşi altfel. „Ai slăbit?“ o întrebase Virginia, dar acum ştia că niciun regim nu era responsabil pentru acea iradiere indefinită pe care o observase la Alexa din clipa în care o văzuse.

Privirile li se întâlniră, iar Alexa nici nu clipi. Nu se ferea. N-avea niciun sentiment de vinovăţie, nici nu-i era ruşine, iar Virginia se bucură pentru ea. Alexa avea douăzeci şi unu de ani. Durase destul de mult, dar se părea că acum, în sfârşit, se maturizase.

Îşi aminti de Alexa pe când era copil, aşa cum o cunoscuse, atât de timidă, de nesigură, dorindu-şi atât de mult să placă. Atunci, proaspăt căsătorita Virginia umblase cu cea mai mare grijă, îşi alesese cuvintele, dureros de conştientă cât de grav ar fi fost să facă sau să spună pe negândite ce nu trebuia.

Acum era la fel.

Până la urmă, Alexa a fost cea care a rupt tăcerea.

— Voiam să-ţi spun să foloseşti toaleta de la parter, rosti ea.

— Îmi pare rău. N-am vrut să-mi bag nasul unde nu trebuia.

— Nici nu era nevoie. E destul de limpede.

— Te deranjează că am aflat?

— Nu. Tot ai fi aflat până la urmă.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Dacă doreşti.

Virginia ieşi din dormitor şi închise uşa în urmă.

— Hai jos şi am să-ţi spun acolo, spuse Alexa.

— Încă n-am fost la toaletă.

Şi izbucniră amândouă în râs.

— Îl cheamă Noel Keeling. L-am întâlnit pe stradă. Venise la cină la nişte tipi pe care-i cheamă Pennington – stau cu vreo două case mai încolo – dar greşise data, aşa că era în încurcătură.

— Era prima dată când îl vedeai?

— A, nu, ne-am mai întâlnit, dar deloc memorabil. La nu ştiu ce petrecere, iar apoi am pregătit un prânz pentru firma lui.

— Cu ce se ocupă?

— Lucrează în publicitate. La Wenborn & Weinburg.

— Câţi ani are?

— Treizeci şi patru. Figura Alexei deveni visătoare, imaginea fidelă a oricărei fete care poate, în sfârşit, să vorbească despre bărbatul pe care-l iubeşte. E… ah, nu pot să-l descriu. N-am fost niciodată bună să vorbesc despre oameni.

Se lăsă tăcerea. Virginia aştepta. Apoi, într-un efort de a o readuce pe Alexa la obiect, spuse:

— Deci, venise la cină în strada Ovington şi greşise data.

— Da. Şi era mort de oboseală. Se vedea pe el. De-abia sosise de la New York şi nu dormise deloc, şi era aşa de necăjit, încât l-am invitat la mine. Şi am băut ceva, apoi am făcut ceva de mâncare. Grătar. Pe urmă a adormit pe canapea.

— N-ai fost o gazdă prea bună.

— Ah, Virginia, ţi-am *spus* doar! Era obosit.

— Iartă-mă. Spune mai departe.

— Şi pe urmă, în seara următoare trebuia să se ducă la cină la familia Pennington, aşa că a trecut mai întâi pe-aici şi mi-a adus un imens buchet de trandafiri. Ca mulţumire. Pe urmă, câteva seri mai târziu, am ieşit la masă în oraş. Şi… mă rog, de-aici încolo totul s-a precipitat.

Virginia se întreba dacă „precipitat“ era, în condiţiile de faţă, cel mai bun cuvânt. Nu rosti însă decât „Aha“.

— Iar într-un sfârşit de săptămână m-a luat şi am plecat la ţară pentru o zi. Era o zi frumoasă, cu cerul senin şi l-am luat pe Larry şi ne-am plimbat peste câmp kilometri întregi, am cinat pe drum spre Londra şi pe urmă ne-am dus la el pentru o cafea. Şi pe urmă… în fine… era groaznic de târziu… şi…

— Ţi-ai petrecut noaptea cu el.

— Da.

Virginia întinse mâna după altă ţigară şi o aprinse. Închizând capacul brichetei, spuse:

— Iar a doua zi de dimineaţă n-ai regretat nimic?

— Nu. Niciun fel de regret.

— A fost… prima dată? Pentru tine.

— Da. Dar nu-i frumos să mă-ntrebi aşa ceva.

— Ah, draga mea, te cunosc foarte bine.

— La început a fost puţin cam jenant. Pentru că nu puteam să-l las să afle singur. Nu puteam să fac

pe nebuna. Ar fi fost ca şi cum m-aş fi lăudat că ştiu să înot foarte bine şi pe urmă m-aş fi aruncat în mare şi m-aş fi înecat. Nu voiam să mă înec. Aşa că i-am spus. Am fost sigură că o să zică de mine că mă port ca o şcolăriţă prostuţă. Dar ştii ce mi-a spus? A spus că se simţea de parcă ar fi primit un cadou minunat şi neaşteptat. Iar a doua zi de dimineaţă m-a trezit deschizând o sticlă de şampanie cu un pocnet zdravăn, de-a zburat dopul cât colo. Şi am stat în pat şi am băut-o împreună. Iar după aceea…

Făcu o pauză, rămasă parcă fără aer, dar şi fără cuvinte.

— Altă „precipitaţie“…?

— Ei, ştii ce vreau să zic. Eram tot timpul împreună, adică atunci când nu eram la lucra. Şi după o vreme ni s-a părut absurd ca, la sfârşitul zilei, să plecăm fiecare în altă direcţie sau să trebuiască să ne împrumutăm unul altuia periuţa de dinţi. Aşa că am stat de vorbă. El are un apartament foarte drăguţ în Pembroke Gardens şi aş fi fost fericită să merg acolo, dar nu puteam lăsa casa singură, când sunt atâtea lucruri de valoare de la bunica Cheriton. Şi din acelaşi motiv nu mi s-a părut o idee prea grozavă nici să-l închiriez. A fost o dilemă într-un fel, dar Noel s-a întâlnit cu nişte prieteni care tocmai se căsătoriseră şi care doreau să închirieze ceva până ce o să-şi găsească o casă. Aşa că i-a lăsat la el, iar el s-a mutat la mine.

— De când stă aici?

— Cam de două luni.

— Şi n-ai spus nimic.

— Nu fiindcă mi-ar fi fost ruşine sau aş fi vrut să ascund adevărul. Pur şi simplu a fost totul aşa de minunat, încât am vrut să ţinem secretul numai pentru noi. Şi asta făcea parte din mister.

— Are familie?

— Părinţii lui au murit, dar are două surori. Una e măritată şi stă undeva în Gloucestershire. Cealaltă locuieşte la Londra.

— Te-ai întâlnit cu ea?

— Nu şi nici nu vreau, de fapt. E mult mai mare decât Noel şi mă cam sperie. E redactor-şef la revista *Venus* şi am impresia că e puternică şi arogantă.

— Deci vrei să le spun şi celorlalţi adevărul, când ajung acasă?

— Tu hotărăşti.

Virginia reflectă.

— Sunt sigură că e mai bine să-i spun lui Edmund, înainte să afle de la altcineva. Vine des la Londra şi ştii şi tu cum vorbesc oamenii. Mai ales bărbaţii.

— Aşa zice şi Noel. Te-ar deranja să-i spui tatei? Şi lui Vi? Crezi că va fi greu să le spui?

— Deloc. Vi e uimitoare. Ia totul în modul cel mai firesc. Cât despre tatăl tău, pentru moment nu-mi pasă ce-am să-i spun.

— Cum adică? se încruntă Alexa.

Virginia ridică din umeri. Era încruntată. Când se încrunta, toate micile riduri de pe faţa ei se adânceau şi nu mai părea chiar aşa de tânără.

— Mai bine să-ţi spun. Nu suntem chiar în cele mai bune relaţii în clipa de faţă. Ne-am certat… nu s-au spus cuvinte grele, dar ne purtăm rece şi politicos unul faţă de celălalt.

— Dar…

Noel fu uitat într-o clipă şi Alexa îşi arătă îngrijorarea. Niciodată n-o auzise pe Virginia vorbind despre tatăl ei cu un asemenea ton şi nu-şi amintea să-i fi auzit vreodată certându-se. Virginia îl adora, era de acord cu orice plan al său, accepta tot ce propunea el. Între ei nu existase niciodată altceva decât un acord perfect, din dragoste, alături de toate dovezile unei legături pline de tandreţe – vorbe dulci şi veselie, ori de câte ori erau împreună. Niciodată nu păreau să-şi fi epuizat subiectele de discuţie, iar stabilitatea căsniciei lor era unul dintre motivele care o făceau pe Alexa să revină la Balnaid de fiecare dată când putea să-şi ia

câteva zile libere. Îi plăcea să stea cu ei. Numai gândul că s-ar fi putut produce o ruptură, că nu vorbeau, că nu se mai iubeau era insuportabil. Dar dacă n-aveau să se mai iubească niciodată? Dacă divorţau…

— Nu pot să *suport* aşa ceva. Ce s-a întâmplat?

Văzând cum toată fericirea de pe faţa Alexei dispare, Virginia se simţi vinovată şi simţi că vorbise prea mult. Pur şi simplu, discutând despre Noel, uitase că Alexa era fiica ei vitregă şi-şi permisese să vorbească, rece şi direct, despre problemele ei, de parcă s-ar fi confesat unei prietene vechi, intime. Uneia de vârsta ei. Dar Alexa nu era de vârsta ei. Reluă repede:

— Nu fi aşa de disperată. Nu-i chiar aşa de rău. Nimic altceva decât că Edmund insistă să-l trimită pe Henry la o şcoală cu internat, iar eu nu vreau să-l las să plece. Are doar opt ani şi eu cred că e prea mic. Edmund a ştiut întotdeauna care e părerea mea, dar a luat această hotărâre fără să mă-ntrebe şi asta m-a durut foarte tare. Am ajuns la un punct când nu mai putem vorbi despre asta. Subiectul nu e niciodată adus în discuţie. Amândoi am zis ce-am avut de zis şi cu asta, basta. Ăsta e de fapt unul dintre motivele pentru care l-am luat pe Henry în Devon. Ştie că trebuie să plece la şcoală şi ştie că suntem supăraţi. De dragul lui încerc să fiu veselă şi să mă port cu el ca-ntotdeauna. Şi nici prin gând nu-mi trece să-i spun ceva care să fie împotriva părerii lui Edmund. Ştii cât îşi adoră tatăl. Dar nu-i uşor.

— Vai, sărăcuţul de Henry!

— Ştiu. M-am gândit că o zi, două cu Vi ar putea să mai dreagă lucrurile. Ştii cât ţin unul la celălalt. Aşa că am pretextat că trebuie să-mi cumpăr o rochie nouă şi să te văd şi am venit la Londra câteva zile. Nu pot spune că-mi trebuia într-adevăr o rochie nouă, dar te-am văzut şi, după cum au decurs lucrurile, cred că a meritat.

— Dar tot trebuie să pleci acasă, la Balnaid.

— Da. Dar poate că lucrurile vor merge mai bine.

— Îmi pare rău. Dar înţeleg. Ştiu cum e cu tata când îi intră ceva în cap. E ca o stâncă. Aşa e şi la serviciu. Cred că e unul dintre motivele pentru care are atât de mult succes. Dar nu-i uşor dacă te afli de cealaltă parte şi ai şi tu un punct de vedere al tău.

— Aşa e. Câteodată mă gândesc că ar fi mai uman dacă, măcar o dată în viaţă, ar face tărăboi pentru ceva. Atunci ar putea accepta posibilitatea unei greşeli. Dar niciodată nu s-a întâmplat aşa ceva şi nu admite vreodată că ar putea greşi.

Total de acord, se priviră una pe cealaltă cu tristeţe. Apoi, cu multă convingere, Alexa rosti:

— Poate lui Henry o să-i placă la şcoală, după ce ajunge acolo.

— Ah, sper atât de mult să fie aşa. Pentru noi toţi. Mai ales pentru Henry. Dar tare mă tem că o s-o urască.

— Dar tu?… Ah, Virginia, nici nu mi te pot imagina fără Henry.

— Asta-i problema. Nici eu.

Luă o ţigară, şi Alexa decise că era timpul să facă ceva mai plăcut.

— Hai să bem ceva, spuse ea. După toate astea, cred că nu ne-ar strica. Ce doreşti? Un scotch?

Virginia îşi privi ceasul.

— Ar trebui să plec. Felicity mă aşteaptă la cină.

— Mai e destul timp până atunci. Şi trebuie să rămâi să-l cunoşti pe Noel. Trebuie să apară. Acum, pentru că ştii de el, te rog, nu pleca. Şi o să-ţi fie mult mai uşor să-i spui tatei dacă-l vezi, şi poţi să spui cât de mult ţi-a plăcut.

Virginia zâmbi. Alexa avea douăzeci şi unu de ani şi era acum o femeie cu oarecare experienţă, dar încă uimitor de naivă.

— De acord. Dar nu-mi da ceva prea tare.

Noel cumpărase florile de la o tarabă din apropierea biroului său. Garoafe şi sângele voinicului şi un fir de rozmarin. N-avusese de gând să cumpere flori, dar le văzuse în trecere, se gândise la Alexa şi revenise să se uite mai bine. Florăreasa se grăbea să plece acasă şi i-a dat două buchete la preţul unuia singur. Cele două buchete arătau foarte bine împreună.

Acum, de când locuia în strada Ovington, venea acasă pe jos în fiecare seară. Avea astfel şansa să facă puţină mişcare şi nici nu era un drum prea lung, care să-l obosească la capătul unei zile de muncă. Era grozav să dea colţul spre stradă şi să ştie că acesta era acum căminul lui.

Descoperise că viaţa domestică alături de Alexa prezenta multe avantaje, pentru că se dovedise a fi nu numai o iubită adorabilă, îngăduitoare, ci şi cea mai înţelegătoare prietenă cu putinţă. La început, Noel se temuse că ar putea deveni posesivă şi geloasă pentru toate clipele pe care le petrecea fără ea. Mai trecuse şi altă dată prin asta şi până la urmă ajunsese să aibă impresia că are o piatră de moară legată de gât. Dar Alexa era altfel, generoasă şi înţeleaptă şi nu-i spunea nimic când trebuia să invite la cină în oraş pe câte unul dintre clienţii săi sau când se ducea, de două ori pe săptămână, să joace squash la clubul său.

Acum ştia că în momentul când va deschide uşa albastră de la intrare, ea va fi acolo, aşteptând să audă zgomotul cheii lui răsucindu-se în broască, alergând în sus pe scări, dinspre bucătărie, ca să-l întâmpine. O să se relaxeze cu un pahar de băutură, apoi un duş şi o masă copioasă; mai târziu, poate că aveau să asculte ştirile sau nişte muzică. Şi, în sfârşit, o va duce pe Alexa la culcare.

Încetini pasul. Urcă scările dintr-o săritură, jonglând cu buchetul de flori într-o mână, în timp ce cu cealaltă îşi căuta cheia în buzunarul de la pantaloni. Uşa, bine unsă, se deschise fără un zgomot şi imediat auzi glasurile din spatele uşii

care dădea spre salon. Alexa părea să aibă o vizită. Asta era ceva neobişnuit, pentru că de când se mutase Noel în strada Ovington, fusese foarte categorică şi nu mai primise pe nimeni.

— „… Mi-ar face plăcere să stai la cină“, spunea ea. Noel închise uşa cu grijă să nu facă vreun zgomot. „Nu poţi s-o suni pe Felicity şi să te scuzi cumva?“

Masa din hol era plină de cumpărăturile cuiva; vizibil lucruri scumpe. Îşi puse servieta pe podea.

— „Nu, n-ar fi politicos“.

O femeie. Se opri o clipă să-şi aranjeze ţinuta în faţa oglinzii ovale, trase puţin de pantaloni la genunchi şi-şi netezi părul cu mâna.

— „Avem păstrăv la grătar cu migdale…“

Intră pe uşa deschisă. Alexa stătea pe canapea, cu spatele la el, dar vizitatoarea îl văzu imediat şi ochii li se întâlniră. Avea cei mai uimitori ochi albaştri pe care-i văzuse vreodată, iar strălucirea lor era rece, ca o provocare.

— Salut, îi spuse.

Alexa, alarmată, sări în picioare.

— Noel. Nu te-am auzit când ai intrat.

Era roşie în obraji şi puţin ameţită, dar foarte drăguţă. Îi oferi florile şi se aplecă s-o sărute în vârful capului.

— Vorbeaţi prea tare, îi spuse şi se întoarse spre vizitatoare, care se ridicase în picioare – o blondă înaltă şi uimitor de frumoasă, îmbrăcată într-o rochie neagră mulată şi purtând o fundă neagră de catifea la ceafa.

— Bună ziua. Eu sunt Noel Keeling.

— Virginia Aird.

Îi strânse mâna ferm şi prietenos şi, gândi Noel, altfel decât păreau să arate ochii aceia strălucitori. Înţelese în aceeaşi clipă că Alexa îi făcuse confidenţe şi că această fiinţă splendidă era perfect la curent cu întreaga situaţie. Era rândul lui să arunce mingea.

— Iar dumneavoastră sunteţi…?

— Mama mea vitregă, Noel. Alexa rosti aceste cuvinte repede, iar asta însemna că era puţin agitată şi că dădea mai multă importanţă acestei întâlniri… Tocmai a sosit din Scoţia, să facă nişte cumpărături. A apărut din senin. A fost o surpriză minunată. Ah, ce flori frumoase! Eşti grozav! Îşi băgă nasul cu totul în buchet şi trase adânc în piept parfumul florilor. De ce oare garoafele mă fac întotdeauna să mă gândesc la sos cu crutoane?

Noel zâmbi spre Virginia.

— Are o idee fixă. Mâncarea.

— Mă duc repede să le pun în apă. Noi am băut câte un pahar, Noel.

— Văd.

— Doreşti şi tu ceva?

— Da, bineînţeles, dar nu-ţi face griji. Îmi iau eu.

Alexa îi lăsă singuri şi, cu buchetul în mână, porni spre bucătărie. Rămas singur cu Virginia, Noel se întoarse spre ea.

— Vă rog să luaţi loc. N-am vrut să vă deranjez. Femeia se conformă, aşezându-şi picioarele lungi cu multă graţie. Spuneţi-mi, când aţi sosit la Londra? Şi cât rămâneţi în oraş?

Virginia îi explică. Fusese o decizie de moment, o invitaţie de la o veche prietenă. Avea o voce gravă, cu o urmă de accent american, care-o făcea şi mai atrăgătoare. Încercase să dea de Alexa la telefon, dar nu reuşise. Până la urmă, venise direct şi o luase pe Alexa prin surprindere.

În timp ce-i explica toate astea, Noel îşi pregătea paharul de băutură. Reveni apoi lângă ea şi se aşeză pe scaunul din faţa ei. Constată că avea nişte picioare superbe.

— Şi când plecaţi înapoi spre Scoţia?

— A, poate chiar mâine. Sau poimâine.

— Am auzit-o pe Alexa invitându-vă la cină. Mi-ar face plăcere să rămâneţi la noi.

— Drăguţ din partea dumitale, dar am deja un program. Va trebui să plec în curând, dar Alexa a

vrut să fiu aici când soseşti.

Ochii ei străluceau ca două safire şi nici nu clipea.

— Dorea să te întâlnesc.

Era grozav că-i vorbea atât de direct, fără ascunzişuri. Se hotărî să primească provocarea.

— Presupun că v-a explicat care este situaţia.

— Da, aşa este. Mi-a spus tot ce trebuia să ştiu.

— Mă bucur. Asta va simplifica lucrurile pentru toată lumea.

— Au fost complicate?

— Deloc. Dar cred că avea probleme de conştiinţă.

— Întotdeauna şi-a făcut probleme de conştiinţă.

— A fost puţin îngrijorată de reacţia familiei ei.

— Familia înseamnă mult pentru ea. A fost crescută într-un mod puţin cam ciudat. În unele privinţe e foarte matură, iar în altele e încă prea copilăroasă.

Noel se miră că-i spune aşa ceva. Nu se poate să nu-şi fi dat seama că descoperise, deja, el însuşi toate astea.

— Nu vrea să rănească pe nimeni, spuse.

— M-a rugat să-i vorbesc tatălui ei.

— Cred că e o idee grozavă. Am tot rugat-o să facă singură lucru ăsta. Zâmbi. Credeţi că o să apară la uşă cu biciul?

— Mă-ndoiesc. Virginia îşi luă poşeta, scoase o ţigară şi o aprinse cu o brichetă de aur. Nu e genul de om care să-şi arate emoţiile. Dar cred că ar trebui să-l cunoşti cât mai curând cu putinţă.

— Nu eu am fost cel care s-a ferit.

Ea îl privi prin fumul de ţigară.

— Cred că cel mai bine ar fi să veniţi la Balnaid. Am fi cu toţii în jurul vostru, iar Alexa ar avea un sprijin moral.

Noel îşi dădu seama că era invitat să rămână acolo, în casa aceea solidă, ridicată pe vremea regelui Edward, cu câinii şi serele şi toate pământurile ei. Alexa îi vorbise, cu mare entuziasm

şi cu destule amănunte, despre minunile de la Balnaid. Grădina, picnicurile, frăţiorul ei, bunica, bătrâna dădacă. Arătase un interes politicos, dar nimic mai mult. Nu părea genul deloc unde s-ar putea întâmpla lucruri amuzante, iar Noel avea oroare să se simtă prins în cursă, ca oaspete într-o casă unde să se plictisească de moarte.

Acum însă, faţă în faţă cu Virginia Aird, constată că toate prejudecăţile lui despre Balnaid sufereau o schimbare radicală. Căci nu-şi putea imagina că această femeie elegantă şi sofisticată, cu ochii ei fascinanţi şi adorabila aluzie a unui accent transatlantic, ar fi putut să fie plicticoasă. Avea destul instinct ca să te lase singur cu *The Times,* dacă asta doreai, dar era genul de gazdă care, pe moment, putea să inventeze cine ştie ce şotie nouă şi amuzantă sau să cheme nişte prieteni simpatici la un pahar, pe nepusă masă. Imaginaţia lui merse mai departe, spre alte delicii. Se putea merge, probabil, la pescuit. Şi la vânătoare, desigur. Deşi asta n-ar fi fost de prea mare ajutor pentru Noel, pentru că nu ştia să tragă cu puşca. Totuşi…

— Sunteţi foarte amabilă, îi spuse.

— Ar fi cel mai bine dacă ar fi o vizită amicală, fără pretenţii… deşi oricum ai fi venit. Se gândi puţin şi faţa începu să-i strălucească, căci îi venise o idee grozavă… Sigur că da. Petrecerea dansantă de la familia Steynton. Ce-ar putea fi mai natural decât asta? Ştiu că Alexa e nehotărâtă, dar…

— A spus că nu merge fără mine şi bineînţeles că eu n-am invitaţie.

— Asta nu-i o problemă. Am să vorbesc cu Verena Steynton. Nu sunt niciodată destui bărbaţi la petrecerile astea. O să fie încântată.

— Va trebui s-o convingeţi pe Alexa.

Chiar atunci, Alexa reveni în cameră, ţinând în mâini un vas roz cu alb în care aranjase ofranda lui Noel.

— Vorbiţi despre mine în spatele meu?

Puse vasul pe masa din spatele canapelei.

— Nu-i aşa că arată drăguţ? Eşti grozav, Noel. Mă faci să mă simt minunat când îmi aduci flori. Îşi făcu de lucru cu o garoafă care nu stătea bine, apoi renunţă şi reveni la locul ei din marginea canapelei. Ce s-o convingă pe Alexa?

— Să vii la petrecerea familiei Steynton, spuse Virginia, şi să-l aduci şi pe Noel. Am să aranjez să primească o invitaţie. Şi să stea la noi la Balnaid.

— Dar poate că Noel nu vrea să vină.

— N-am spus niciodată că nu vreau să vin.

— Ba da! Alexa era indignată. În dimineaţa în care a sosit invitaţia ai spus că nu te dai în vânt după dansurile tribale. Am crezut că asta a pus capăt discuţiei.

— Dar n-am avut niciodată o adevărată discuţie despre asta.

— Vrei să spui că *ţi-ar plăcea* să vii?

— Dacă tu vrei să vin, bineînţeles.

Alexa îşi scutură capul, nevenindu-i să creadă.

— Dar, Noel, o să fie *într-adevăr* dansuri tribale. Cu învârtite şi tot restul. Ai putea suporta? Nu-i deloc amuzant, dacă nu te pricepi.

— Nu sunt chiar aşa de lipsit de experienţă. În anul în care am fost la pescuit în Sutherland, s-a făcut într-o seară un chef la hotel şi am ţopăit cu toţii ca nebunii şi, din câte-mi amintesc, am luat lecţii de la maeştri. Vreo două porţii de whisky şi gata cu toate inhibiţiile.

Virginia izbucni în râs.

— Ei, dacă se satură bietul băiat, sunt sigură că se găseşte vreun club de noapte sau o discotecă unde să se poată duce să danseze acolo. Îşi stinse ţigara. Ce zici, Alexa?

— Nu prea mai am ce să zic. Aţi pus totul la cale între voi.

— Vasăzică, dilema s-a rezolvat.

— Ce dilemă?

— Cum să-l întâlnească pe Edmund fără protocol.

— A, aşa deci.

— Nu fi aşa de tristă. E un plan perfect. Se uită la ceas şi lăsă paharul pe masă. Trebuie să plec.

Noel se ridică în picioare.

— Pot să vă duc undeva cu maşina?

— Nu. Eşti foarte amabil, dar dacă mi-ai chema un taxi, ar fi grozav.

După plecarea lui Noel, Virginia îşi puse pantofii, îşi verifică pieptănătura minunată şi-şi luă jacheta. Încheindu-şi nasturii, întâlni privirea îngrijorată a Alexei şi-i zâmbi încurajator.

— Nu-ţi face griji pentru nimic. Am să aranjez totul înainte să pui piciorul în casă.

— Dar tu şi tata… Sper că n-o să vă certaţi, nu? N-aş suporta o atmosferă încărcată şi supărarea dintre voi.

— Nu, bineînţeles că nu. Uită de asta. Oricum n-ar fi trebuit să-ţi spun. O să ne distrăm grozav. Şi faptul că vei fi acolo mă va mai însenina după plecarea sărăcuţului Henry la şcoală.

— Sărăcuţul de el. Nici nu pot să mă gândesc la asta.

— Cum ţi-am spus, nici eu. Se sărutară. Mulţumesc pentru trataţie.

— Mulţumesc că ai venit. Şi că te-ai purtat atât de frumos cu mine. Îţi… îţi place, Virginia, nu-i aşa?

— Cred că e grozav. Acum vei răspunde invitaţiei?

— Bineînţeles.

— Şi, Alexa, cumpără-ţi o rochie nouă, să moară toţi de invidie!

16

Joi, 25 august

Edmund Aird îşi îndreptă BMW-ul spre parcarea aeroportului Edinburgh chiar în clipa în care cursa de ora opt dinspre Londra îşi făcea apariţia din stratul de nori, pregătindu-se de aterizare. Fără să se grăbească, îşi găsi un loc de parcare, ieşi din maşină şi închise portiera, atent la avionul care tocmai ateriza. Calculase totul la minut şi era foarte mulţumit de asta. Aşteptarea, indiferent că era vorba de ceva sau de cineva, îi sporea nerăbdarea. Fiecare clipă era preţioasă şi cinci minute de stat degeaba îl afectau cumplit, ca un supliciu.

Ieşi din parcare, traversă şi intră în aeroport. Avionul, cu Virginia la bordul său, aterizase. Câteva persoane îşi aşteptau prietenii sau rudele. Un grup eterogen, care într-o stare de nerăbdare fără margini, care total indiferenţi. O mamă tânără, cu trei copii mici care i se tot încurcau printre picioare, îşi pierdu răbdarea şi-l pălmui pe unul dintre ei. Copilul, furios, începu să urle. Caruselul se puse în mişcare. Edmund zornăia nişte mărunţiş în buzunarul de la pantaloni.

— Edmund!

Se întoarse şi dădu cu ochii de omul cu care se întâlnea aproape în fiecare zi când prânzea la New Club.

— Salut!

— Pe cine aştepţi?

— Pe Virginia.

— Eu am venit s-o aştept pe fiica mea şi pe cei doi copii ai ei. Vin pentru o săptămână. E nu ştiu ce nuntă, iar cea mică e domnişoară de onoare. Cel puţin, n-are întârziere avionul. Săptămâna trecută

am plecat de la Heathrow; am prins cursa de ora trei şi am pornit abia la cinci şi jumătate.

— Ştiu. E groaznic, nu?

Uşa avionului fusese deschisă şi primii pasageri apărură, coborând scările. Unii se uitau după cei care veniseră să-i întâmpine; alţii păreau pierduţi şi năuciţi, încărcaţi cu prea multe bagaje. Mai era şi grupul obişnuit de oameni de afaceri care se întorceau de la conferinţele şi întrunirile pe care le avuseseră la Londra, cu tot tacâmul – serviete diplomat, umbrele şi ziarul împăturit. Unul dintre ei ţinea în mână, fără emfază, un buchet de trandafiri roşii.

Edmund îi urmări cu privirea, în aşteptarea Virginiei. În ţinuta acestui bărbat înalt, elegant îmbrăcat, în purtarea lui sau pe figura cu pleoape grele nu se ghicea nimic – şi un străin care l-ar fi observat n-ar fi sesizat nimic din frământările sale interioare. Căci adevărul este că Edmund nu era sigur nici de felul în care o va întâmpina pe Virginia şi nici de reacţia ei în clipa în care îl va vedea acolo.

Încă din seara în care o anunţase de planurile sale de a-l trimite pe Hemy la şcoală, relaţia dintre ei fusese foarte încordată. Niciodată nu se mai certaseră până atunci, nu avuseseră nicio discuţie în contradictoriu măcar şi, deşi era genul de om care putea foarte bine să-şi vadă de treabă fără să ceară aprobarea cuiva, se săturase de toată situaţia asta, voia un armistiţiu şi voia ca această politeţe rece care trona între ei să înceteze şi să dispară complet.

Nu-şi făcea iluzii. De îndată ce şcoala primară din Strathcroy intrase în vacanţa de vară, Virginia făcuse bagajele lui Henry şi plecase cu el în Devon, să stea cu părinţii ei trei săptămâni, care i s-au părut foarte lungi. Edmund sperase ca această despărţire îndelungată să vindece rănile cumva şi să pună capăt îmbufnării Virginiei, dar vacanţa petrecută alături de copilul ei iubit nu făcuse, se

pare, decât s-o înverşuneze şi se întorsese acasă, la Balnaid, la fel de rece şi rezervată.

Edmund putea face faţă acestei stări pentru o perioadă limitată, dar ştia că acea atmosferă îngheţată care domnea între el şi Virginia nu putea trece neobservată de Henry. Copilul devenise mai tăcut, gata să izbucnească imediat în lacrimi şi mai dependent ca oricând de preţiosul său Moo. Edmund îl ura pe Moo. I se părea revoltător că fiul său nu era încă în stare să doarmă fără bucăţica aceea dezgustătoare din păturica lui de când era mic. De câteva luni îi sugerase Virginiei să-l dezveţe pe Henry de Moo, dar, din câte observase, Virginia îi ignorase complet sfatul. Acum, cu numai trei săptămâni înainte de plecarea lui Henry spre Templeton, lăsase totul baltă.

După fuga lor la Devon, în vacanţă, şi din ce în ce mai frustrat de tăcerea categorică menţinută de Virginia, Edmund fusese pe punctul de a provoca o nouă discuţie cu tânăra sa soţie, ca să se termine odată. Dar apoi ajunsese la concluzia că n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. În starea de spirit în care se afla, Virginia putea foarte bine să-şi facă bagajele şi s-o întindă la Leesport, Long Island, la bunicii ei devotaţi, care între timp se întorseseră din croazieră. Acolo ar fi fost răsfăţată şi alinată ca-ntotdeauna şi asigurată, foarte categoric, că are dreptate şi că Edmund e un monstru lipsit de inimă dacă se gândeşte măcar să-l trimită pe micul Henry departe de ea.

Aşa că Edmund şi-a menţinut hotărârea şi a decis să pună capăt acestei furtuni sentimentale. La urma urmelor, n-avea de gând să renunţe sau să facă vreun compromis. Până la urmă, totul depindea de Virginia.

Când l-a anunţat că intenţionează să se ducă singură la Londra câteva zile, Edmund a primit ştirea cu uşurare. Dacă după câteva zile de distracţii şi cumpărături nu-şi schimba în bine starea de spirit, nimic nu mai putea să i-o schimbe.

Henry, îl anunţase ea, va sta cu Vi. El n-avea decât să facă ce doreşte. Aşa că lăsase câinii la Gordon Gillock, închisese Balnaid şi-şi petrecuse săptămâna în apartamentul din Moray Place.

Timpul în sine nu-l îngrijora. Îşi scosese, pur şi simplu, din minte toate problemele domestice, permiţându-şi să se cufunde în munca sa şi să se bucure că poate să stea mai mult – şi cu mai mult folos – la birou. În plus, mersese vestea că Edmund Aird e în oraş şi că e singur. Un surplus de bărbaţi atrăgători era oricând de dorit şi invitaţiile la cină veniseră cu toptanul. Cât lipsise Virginia, nu-şi petrecuse nici măcar o seară în apartament.

Dar adevărul adevărat era că o iubea pe Virginia şi în adâncul său nu mai putea suporta această constrângere atât de îndelungată, ca pe un leş ce zăcea între ei. Acum, aşteptând-o să apară, spera din suflet ca timpul petrecut la Londra s-o fi readus la realitate.

De dragul Virginiei. Pentru el n-avea de gând să mai suporte nicio zi sub acest nor de reproşuri şi de umbre şi se hotărâse deja să rămână la Edinburgh şi să nu se mai întoarcă la Balnaid dacă nu renunţa şi ea la această încrâncenare.

Virginia apăru printre ultimii pasageri. Ieşi din avion şi coborî scările. O zări imediat. Îşi schimbase pieptănătura şi era îmbrăcată cu nişte lucruri pe care nu le cunoştea, vizibil nou-nouţe. Pantaloni negri şi o bluză bleu, de culoarea safirului şi un pardesiu incredibil de lung, care-i ajungea aproape până la glezne. Pe lângă bagajul de mână, mai avea o groază de pachete şi pacheţele strălucitoare şi extravagante – imaginea vie a unei femei elegante, proaspăt sosite după o tură de cumpărături masive. Nu numai atât, dar arăta absolut splendid şi părea cu zece ani mai tânără.

Şi era soţia *lui.* În ciuda tuturor celor întâmplate, înţelese dintr-odată cât de mult îi simţise lipsa. Nu făcu nicio mişcare, dar îşi simţea bătăile inimii.

Ea îl zări şi se opri. Privirile li se întâlniră. Ochii aceia albaştri, strălucitori. Rămaseră aşa îndelung, privindu-se, pur şi simplu, unul pe celălalt. Apoi ea zâmbi, pornind mai departe spre el.

Edmund respiră adânc, cu un amestec de uşurare, bucurie şi un profund sentiment de tinereţe şi mulţumire pe care nu şi-l putea explica. Aparent, Londra avusese efectul scontat. Totul avea să fie bine. Simţi cum faţa i se deschide într-un zâmbet larg, de răspuns, pe care nu-l putea opri şi porni în întâmpinarea ei.

Zece minute mai târziu, erau amândoi în maşină, pachetele stăteau în ordine în portbagaj, închiseseră uşile şi-şi legaseră centurile de siguranţă. Erau singuri şi împreună.

Edmund scoase cheile de contact din buzunar, jucându-se cu ele.

— Unde vrei să mergem? o întrebă.

— Ce propui?

— Putem merge direct la Balnaid. Sau la apartament. Sau putem lua cina în Edinburgh şi pe urmă să plecăm cu maşina la Balnaid. Henry mai rămâne şi în seara asta la Vi, aşa că suntem complet liberi.

— Mi-ar plăcea să mâncăm în oraş şi pe urmă să mergem acasă.

— Atunci aşa o să facem.

Cuplă cheia şi porni motorul.

— Am rezervat o masă la Rafaelli's.

Reuşi să iasă din parcarea aglomerată, se îndreptă spre poartă, plăti taxa. Apoi ieşiră în şosea.

— Cum a fost la Londra?

— Cald şi aglomerat. Dar *distractiv.* Am văzut o grămadă de oameni, am fost la vreo patru petreceri şi am fost cu Felicity la operă. Am cheltuit atâţia bani, că o să ţi se facă rău când ai să primeşti notele de plată.

— Ţi-ai cumpărat ceva pentru petrecerea de la familia Steynton?

— Da. De la Caroline Charles. O rochie de vis, nu altceva. Şi mi-am făcut şi părul.

— Am observat.

— Îţi place?

— E o coafură foarte elegantă. Şi haina e nouă.

— Mă simţeam ca o ţărăncuţă când am ajuns la Londra, aşa că n-am putut să mă stăpânesc. E italienească. Recunosc, n-o să-mi fie de prea mare folos la Strathcroy, dar n-am putut rezista. Izbucni în râs.

Virginia lui cea blândă. Simţea o mulţumire plină de recunoştinţă şi-şi jură să-şi amintească de asta când avea să primească inevitabilul aviz de la American Express.

— Văd că ar trebui să merg mai des la Londra, spuse ea.

— Te-ai întâlnit cu Alexa?

— Da, şi am o mulţime de lucruri să-ţi povestesc, dar le las pentru când ajungem la masă. Ce mai face Henry?

— L-am sunat acum vreo două seri. Ca de obicei, se distrează de minune. Vi a chemat-o pe Kedejah Ishak la ceai la Pennyburn şi, împreună cu Henry, a făcut un dig pe râuleţ şi au lansat bărcuţe de hârtie. A fost foarte fericit să mai rămână încă o noapte cu Vi.

— Şi tu? Ce-ai făcut?

— Am muncit. Am ieşit seara în oraş. Am avut o săptămână plină de activităţi sociale.

— Nici nu mă-ndoiesc, se strâmbă ea, fără răutate.

Intrară în Edinburgh pe vechiul drum dinspre Glasgow şi, pe măsură ce se apropiau, oraşul părea din ce în ce mai impresionant, profilat, ca o gravură romantică, pe fundalul nesfârşit al cerului de oţel. Străzile largi erau străjuite de copaci înverziţi, iar orizontul era străpuns de turle şi turnuri; castelul, sus pe stâncă, trona peste întregul

oraş, cu steagul fluturând în vârful catargului. Ajunşi în oraşul nou, intrară pe străzile graţios proporţionate ale teraselor georgiene, cu intrări spaţioase. Toate clădirile fuseseră curăţate de curând şi acum, în lumina serii, cu ferestrele lor clasice, cu porticurile şi ventilatoarele în formă de evantai, căpătaseră culoarea mierii.

Cotind pe o stradă cu sens unic, Edmund intră într-un labirint de intrânduri ascunse vederii şi ieşi, în sfârşit, într-o stradă pietruită, strâmtă, oprind în faţa restaurantului italian. Pe partea cealaltă a străzii se afla una dintre acele minunate bisericuţe din Edinburgh. Sus, pe turlă, deasupra porţilor masive, arcuite, acele unui ceas aurit se îndreptau spre ora nouă şi, când ieşiră din maşină, dangătele lui răsunară deasupra acoperişurilor, anunţând ora exactă. Zeci de porumbei, deranjaţi din somnul lor, îşi luară zborul în înălţimi. După ultimul dangăt, reveniră la locurile lor, pe prag şi pe parapet, uguind şi înfăşurându-şi aripile de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, parcă ruşinaţi de agitaţia lor prostească.

— Ai fi zis că s-au obişnuit cu gălăgia, spuse Virginia. Că s-au blazat.

— N-am văzut niciodată un porumbel blazat. Dar tu?

— Dacă mă gândesc bine, nu.

O luă de braţ şi traversară strada pietruită, apoi intrară în restaurant. Localul era micuţ, slab luminat şi mirosea a cafea proaspătă şi a usturoi, dar şi a delicioase mâncăruri mediteraneene. Era destulă lume şi majoritatea meselor erau ocupate, însă şeful de personal îi zări imediat şi-şi făcu loc, dinspre celălalt capăt al camerei, să-i întâmpine.

— Bună seara, domnule Aird. Bună seara, doamnă.

— Bună seara, Luigi.

— Masa dumneavoastră e pregătită.

Edmund ceruse în mod special această masă; aşezată într-un colţ, chiar sub fereastră. O faţă de

masă roz, scrobită, din damasc, şervete din damasc roz, un singur trandafir într-un vas cu gâtul subţire. Adorabil, intim, seducător. Ambianţa perfectă pentru încheierea unui dispute.

— E perfect, Luigi. Mulţumesc. Dar sticla de Moët Chandon?

— Nu vă faceţi griji, domnule Aird. E la gheaţă.

Au băut şampania rece. Virginia l-a pus la curent cu detaliile vieţii londoneze, cu expoziţiile pe care le vizitase şi cu concertul de la sala Wigmore.

Au mâncat fără grabă. S-au abţinut să mănânce ravioli sau tăieţei, în schimb au ales pat de raţă şi somon rece.

— Ce rost mai are să te aduc la un restaurant italienesc, când somon poţi mânca şi acasă?

— Are, pentru că nu-i nimic mai bun pe lume, şi după escapada la Londra s-ar părea că mi-am făcut plinul cu mâncăruri specifice.

— N-am să te-ntreb cu cine ai luat masa.

— Nici eu, zâmbi ea.

Fără să se grăbească, s-au bucurat amândoi de această masă perfectă, care s-a încheiat cu zmeură proaspătă cu frişcă şi o porţie de brânză Brie, uscată exact atât cât trebuie. Ea i-a povestit despre expoziţia de la Burlington House, de planurile prietenei sale Felicity Crowe de a cumpăra o casă de ţară în Dorset şi a încercat să-i explice, cu multe amănunte confuze, acţiunea musicalului *Fantoma de la Operă.* Edmund, care ştia oricum acţiunea, a ascultat-o cu mare interes, pur şi simplu pentru că era minunat să fie din nou lângă ea, să-i audă vocea, să vadă cum îi împărtăşeşte toate bucuriile ei.

În cele din urmă, chelnerul a strâns farfuriile şi a adus cafeaua, neagră şi parfumată, aburind în cănile micuţe şi o farfurie cu bucăţi de ciocolată umplute cu cremă de mentă, subţiri şi aromate.

Între timp, majoritatea meselor se goliseră, clienţii plecaseră acasă. Mai era numai un singur

cuplu, asemenea lor, la un pahar de coniac. Bărbatul fuma o ţigară de foi.

Sticla de şampanie se terminase şi stătea uitată în frapieră.

— Doreşti un coniac? întrebă Edmund.

— Nu. Nu mai doresc absolut nimic.

— Eu aş bea unul, dar trebuie să conduc maşina.

— Aş putea conduce eu.

El clătină din cap.

— N-am nevoie de coniac. Se lăsă pe spate în scaun. Mi-ai spus tot, dar încă niciun cuvânt despre Alexa.

— Am păstrat asta la urmă.

— Înseamnă că e vorba de vreo veste bună?

— Eu cred că da. Nu sunt sigură ce-ai să zici tu.

— Să auzim.

— Sper că n-ai să devii prea moralist, nu?

— Nu cred că se poate spune aşa ceva despre mine.

— Pentru că Alexa şi-a găsit un bărbat. S-a mutat la ea. Trăiesc împreună în casa din strada Ovington.

Edmund nu răspunse imediat. Apoi o întrebă, destul de calm:

— Când s-a întâmplat asta?

— Cred că în iunie. Nu ne-a spus pentru că i-a fost teamă că ne supărăm sau că nu suntem de acord.

— Crede cumva că n-o să ne placă?

— Nu. Cred că e convinsă că o să-ţi placă foarte mult. Doar că nu era sigură cum vei reacţiona. Aşa că m-a lăsat pe mine să mă ocup de asta.

— L-ai întâlnit?

— Da. Numai pentru puţină vreme. Am băut un pahar împreună. Nu era timp destul pentru mai mult.

— Ţie ţi-a plăcut?

— Da. Mi-a plăcut. Arată foarte bine, e fermecător. Se numeşte Noel Keeling.

Ceaşca lui Edmund era goală. Îi aruncă o privire lui Luigi şi-l rugă să i-o umple din nou. Apoi amestecă, dus pe gânduri, cu ochii plecaţi, nelăsând să se vadă nimic pe trăsăturile fine ale feţei lui.

— Ce crezi? întrebă Virginia.

Îşi ridică privirea spre ea şi zâmbi.

— Cred că mă gândeam că nu mă mai aşteptam să se întâmple.

— Dar te bucuri că s-a întâmplat?

— Mă bucur că Alexa şi-a găsit pe cineva, care să ţină suficient de mult la ea, încât să dorească să-şi petreacă mult timp alături de ea. Ar fi fost mai uşor pentru toată lumea dacă lucrurile n-ar fi luat un curs atât de dramatic, dar presupun că în zilele noastre e inevitabil ca un cuplu să stea împreună şi să încerce cum e, înainte de a lua o decizie pripită. Luă o gură din cafeaua fierbinte, apoi aşeză ceaşca înapoi pe masă. Mă gândesc că e un copil extraordinar de naiv.

— Nu mai e copil, Edmund.

— E greu să mi-o imaginez pe Alexa şi altfel.

— Va trebui s-o facem.

— Îmi dau seama.

— Avea mari emoţii şi nu se hotăra dacă să-ţi spun sau nu. *M-a rugat* să-ţi spun, dar ştiu, oricât ţi s-ar părea de ciudat, că-i era groază că i se va afla secretul.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

— Nu trebuie să faci nimic. O să-l aducă la Balnaid în septembrie, în weekendul cu petrecerea de la familia Steynton. Şi va trebui să ne purtăm cât se poate de normal… ca şi când ar fi un vechi prieten din copilărie sau un coleg de şcoală. Nu cred că putem face mai mult. După aceea, depinde de ei.

— A fost ideea ta sau a Alexei?

— A mea, spuse Virginia cu oarecare mândrie.

— Ce fată deşteaptă eşti!

— I-am mai spus şi alte lucruri, Edmund. I-am spus că în ultimele săptămâni n-am fost chiar cei mai buni prieteni.

Îl fixă cu ochii ei strălucitori.

— Nu mi-am schimbat hotărârea, îi spuse. Nu mi-am schimbat atitudinea. Nu vreau ca Henry să plece şi cred că e prea mic; şi mai cred că faci o mare greşeală. Dar ştiu că Henry a fost necăjit de toate resentimentele astea, şi am ajuns la concluzia că nu trebuie să ne mai gândim la noi, ci în primul rând la copii. La Henry şi la Alexa. Alexa mi-a spus că dacă ne mai încruntăm unul la altul nu mai vine cu Noel, pentru că nu suportă ideea că ar putea exista o atmosferă încărcată între noi.

Făcu o pauză, aşteptând ca Edmund să comenteze într-un fel sau altul aceste cuvinte. Dar Edmund nu spuse nimic, aşa că reluă:

— M-am gândit la asta. Mi-am imaginat cum ar fi să mă întorc la Leesport şi să-i găsesc pe bunici luându-se de păr, dar era de neînchipuit; şi noi trebuie să facem acelaşi lucru pentru Henry şi Alexa. Nu renunţ, Edmund. N-am să reuşesc niciodată să-ţi înţeleg felul de a gândi. Dar dacă nu pot să găsesc o soluţie, va trebui să îndur. Mi-a fost dor de tine. Adevărul este că nu-mi place să fiu singură. Cât am stat la Londra am regretat că nu eşti şi tu acolo.

Îşi sprijini coatele pe masă şi-şi luă faţa în mâini.

— De fapt, te iubesc.

După câteva clipe de tăcere, Edmund rosti:

— Îmi pare rău.

— Îţi pare rău că te iubesc?

El clătină din cap.

— Nu. Îmi pare rău că am plecat la Templeton şi am aranjat totul cu Colin Henderson fără să-ţi cer părerea. Ar fi trebuit să fiu mai chibzuit. M-am purtat ca un tiran.

— Nu te-am mai auzit recunoscând că ai greşit.

— Sper că nici n-o să se mai întâmple. E dureros. Întinse mâna şi i-o luă pe-a ei. Atunci, facem armistiţiu?

— Cu o condiţie?

— Care ar fi aceea?

— Ca atunci când va veni ziua aceea groaznică şi Henry va trebui să plece la Templehall, să nu mă obligi şi să nu te aştepţi să-l duc *eu* acolo. Pentru că, fizic vorbind, nu cred că am să fiu în stare. Poate mai târziu sau poate atunci când mă voi mai obişnui cu lipsa lui. Dar nu de prima dată.

— Am să fiu şi eu acolo, spuse Edmund. Am să-l duc eu.

Era târziu. Cealaltă pereche plecase, iar chelnerii se foiau în jurul lor, încercând să nu arate că de-abia aşteaptă ca Edmund şi Virginia să plece, ca să poată închide restaurantul. Edmund ceru nota de plată şi, în aşteptarea ei, se lăsă pe spate în scaun, căută în buzunarul hainei şi scoase un pacheţel învelit în hârtie albă, groasă şi lipit cu ceară roşie.

— Pentru tine. Puse pacheţelul pe masă. Un cadou de bun venit.

17

Dacă nu se putea să stea acasă, atunci următorul loc preferat de Henry era să stea cu Vi. La Pennyburn avea dormitorul său, o cameră micuţă deasupra a ceea ce odinioară fusese uşa de la intrare, cu o fereastră strâmtă, care dădea spre grădină şi spre valea străjuită de dealuri. De la această fereastră, dacă-şi întindea un pic gâtul, putea chiar să vadă Balnaid, pe jumătate ascuns între copaci, aflat dincolo de râu şi de sat. Iar dimineaţa, când se scula şi se ridica în capul oaselor, putea zări soarele la răsărit, aruncându-şi degetele lungi de lumină peste câmpuri şi putea asculta trilul mierlei, care-şi făcuse cuib în ramurile cele mai de sus ale socului de lângă pârâu. Lui Vi nu-i plăceau socii, dar pe acesta îl lăsase în pace, pentru că era bun de căţărat pentru Henry. Aşa descoperise el cuibul mierlei.

Camera era aşa de mică, încât aveai impresia că dormi într-o casă de păpuşi sau într-un dulap, dar aceasta făcea parte din farmecul ei. Era loc pentru pat şi pentru un dulăpior cu oglinda atârnată deasupra, dar nu mai mult. Câteva cuiere pe spatele uşii ţineau loc de dulap şi o lampă micuţă, cu lumina destul de puternică, stătea deasupra patului, aşa că putea citi în pat dacă dorea. Covorul era albastru, iar pereţii erau văruiţi în alb. Mai era şi un tablou drăguţ cu un câmp de clopoţei, iar perdelele erau albe, cu bucheţele de flori de câmp pictate din loc în loc.

Era ultima seară pe care o petrecea cu Vi. A doua zi, maică-sa avea să vină să-l ia acasă. Se simţise ciudat în aceste zile, pentru că şcoala primară din Strathcroy îşi începuse deja primul semestru şi toţi prietenii lui se întorseseră la lecţii. Aşa că Henry, a cărui soartă era să se ducă la Templeton, n-avea pe nimeni să se joace. Dar, într-

un fel, n-avusese nicio importanţă. Edie fusese cu ei aproape în fiecare dimineaţă, şi Vi era plină de idei grozave pentru distracţia şi amuzamentul unui băieţaş. Lucraseră împreună în grădină şi-l învăţase să facă prăjiturele, iar seara adusese un imens tablou din bucăţele, pe care se străduiseră să-l reconstituie împreună. Într-o după-amiază venise şi Kedejah Ishak la ceai, după şcoală, iar Henry construise, împreună cu ea un dig lângă pârâu, udându-se din cap până-n picioare. Într-o altă zi luase prânzul, împreună cu Vi, pe malul lacului, unde adunase douăzeci şi patru de feluri diferite de flori sălbatice. Vi îi arătase cum să le preseze şi să le lase să se usuce între bucăţi de sugativă, cu câte o carte groasă deasupra, şi când au fost gata, s-a gândit să le lipească într-un caiet vechi, cu bucăţi de scoci.

Mâncase de seară şi făcuse şi baie, iar acum stătea în pat şi citea cartea lui din bibliotecă, *Cinci oameni celebri,* de Enid Blyton. Auzi pendula din hol bătând de opt şi apoi sunetul paşilor lui Vi, urcând greoi treptele, ceea ce însemna că venea la el să-i spună „noapte bună“.

Uşa camerei lui era deschisă. Lăsă cartea deoparte, aşteptând-o să apară. Ea se ivi în dreptul uşii, înaltă, lată în şolduri şi solidă, apoi veni să se aşeze, relaxată, la picioarele patului. Arcurile scârţâiră. Henry se simţea minunat în sacul său de dormit, dar ea mai pusese şi un pled deasupra lui, iar acum se gândea ce grozav e să stea cineva pe patul tău, să-ţi ţină pătura strâns peste picioare. Asta îl făcea să se simtă într-adevăr în siguranţă.

Vi purta o bluză de mătase şi o broşă cu camee la gât; deasupra avea un jerseu cu nasturi albaştri-movulii şi-şi adusese şi ochelarii, ceea ce însemna că era pregătită, dacă el dorea, să-i citească cu voce tare un capitol sau două din *Cinci oameni celebri.*

— Mâine pe vremea asta, îi spuse ea, ai să fii iarăşi în patul tău. Totuşi ne-am distrat bine, nu?

— Da.

Henry se gândi la cât de bine se distraseră. Poate că nu era frumos să se bucure că pleacă şi o lasă singură, dar cel puţin ştia că e în siguranţă şi fericită în căsuţa ei. Ar fi vrut să poată spune acelaşi lucru şi despre Edie.

În ultima vreme, Henry nu mai trecuse pe la Edie, pentru că-i era frică de Lottie. Avea ceva drăcesc în ea, cu ochii aceia negri şi ciudaţi, care nu clipeau niciodată, şi mişcările ei bruşte, neaşteptate şi vorbăria ei necontenită, prea dezlânată ca să poată fi numită conversaţie. Henry nu-nţelegea mai deloc despre ce vorbea şi ştia că Edie este epuizată. Edie îi spusese să se poarte frumos cu Lottie şi el făcuse tot posibilul, dar adevărul era că o ura şi nu putea suporta gândul că Edie era închisă acolo alături de înfricoşătoarea ei verişoară, fiind nevoită să se descurce cu ea zi şi noapte.

Văzuse uneori titlurile din ziare, în care se vorbea despre oameni care fuseseră ucişi cu toporul sau cuţite de bucătărie, şi era sigur că, dacă cineva ar fi contrazis-o sau i-ar fi stat împotrivă, Lottie era perfect capabilă s-o atace pe draga de Edie – poate seara târziu, după lăsarea întunericului – şi apoi s-o lase aşa, moartă şi plină de sânge, pe podeaua din bucătărie.

Gândul îl înfioră. Vi îi observă tremurul.

— Te îngrijorează ceva? Te-a trecut un fior, ca de moarte.

Observaţia era departe de a-l linişti.

— Mă gândeam la verişoara lui Edie. Nu-mi place.

— Vai, Henry.

— Nu cred că Edie e în siguranţă lângă ea.

Vi se strâmbă.

— Ca să fiu sinceră, Henry, nici pe mine nu mă încântă. Dar cred că e numai o încercare foarte grea pentru Edie. Vorbim în fiecare dimineaţă despre verişoara ei, la cafea. E cert că Lottie e o cucoană foarte agasantă, dar în afară de faptul că o

aduce pe Edie la disperare cu felul ei de-a fi, nu cred că Edie e într-adevăr în pericol. În niciun caz aşa cum îţi imaginezi tu.

El nu-i spusese ce-şi închipuise, dar ea ştia. Vi ştia întotdeauna lucrurile astea.

— Ai să ai grijă de ea, nu-i aşa, Vi? N-ai să laşi să păţească nimic rău, bine?

— Sigur că n-am să las să se întâmple ceva. Şi am să fac în aşa fel încât s-o vizitez în fiecare zi şi să ţin situaţia sub control. Şi am s-o chem pe Lottie la ceai într-o zi, în felul ăsta o să mai respire şi Edie puţin.

— Când crezi că o să plece Lottie?

— Nu ştiu. Când o să-i fie mai bine. Lucrurile astea cer timp.

— Edie era aşa de fericită singură. Iar acum nu mai e fericită deloc. Şi trebuie să doarmă pe patul pliant. Cred că e groaznic să nu poată dormi în camera ei.

— Edie e foarte bună la suflet. Mai bună decât cei mai mulţi dintre noi. Se sacrifică pentru verişoara ei.

Henry se gândi la Avraam şi Isac.

— Sper că Lottie n-o s-o sacrifice.

— Te laşi furat de imaginaţie, râse Violet. Dormi liniştit, nu te mai îngrijora pentru Edie. Gândeşte-te că o vei revedea pe mama mâine.

Aşa era mult mai bine.

— Da. La ce oră crezi că vine?

— Ei, mâine ai o zi plină, doar mergi cu Willy Snoddy la vânătoare de dihori. Cred că pe la cină. Când ai să te-ntorci, ea va fi aici.

— Crezi că o să-mi aducă un cadou de la Londra?

— Sunt sigură.

— Poate că o să-ţi aducă şi ţie un cadou.

— A, eu nu aştept niciun cadou. Pe lângă asta, vine ziua mea în curând, aşa că o să-mi aducă atunci un cadou. Întotdeauna îmi aduce câte ceva

deosebit, de care niciodată nu-mi dau seama cât de mult îmi lipsea.

— Când e ziua ta?

Henry uitase.

— Pe cincisprezece septembrie. Ziua dinaintea petrecerii de la familia Steynton.

— Ai să faci un picnic?

Vi organiza întotdeauna un picnic de ziua ei. Venea toată lumea şi se întâlneau cu toţii la lac, făceau un foc şi prăjeau cârnăciori, iar Vi aducea tortul aniversar într-o cutie mare şi când îl tăia, ceilalţi stăteau împrejur şi-i cântau „La mulţi ani“. Uneori era tort de ciocolată, alteori de portocale. Anul trecut avuseseră tort de portocale.

Îşi aminti de acea zi. Vremea rece, vântul aspru şi ploaia sporadică stricaseră cheful tuturor. Anul trecut îi dăduse lui Vi un tablou pe care-l desenase el însuşi, în culori, şi pe care maică-sa îl dăduse la înrămat şi montat, exact ca un tablou adevărat. Vi şi-l pusese în dormitor. Anul acesta voia să-i dea sticla de vin de plante pe care o câştigase la tombola de la bazarul pentru biserică.

Anul acesta…

— Anul acesta, rosti el cu voce tare, n-am să fiu aici.

— Nu. Ai să fii la şcoală, la internat.

— N-ai putea să-ţi faci ziua mai devreme, să pot să fiu şi eu aici?

— Of, Henry, nu se face aşa cu zilele de naştere. Dar n-o să fie acelaşi lucru fără tine.

— Ai să-mi scrii o scrisoare, să-mi povesteşti cum a fost?

— Bineînţeles, aşa am să fac. Şi să-mi scrii şi tu. Vor fi multe lucruri pe care aş dori să le aflu.

— Nu vreau să plec, spuse el.

— Nu. Sunt sigură că nu vrei. Dar tatăl tău crede că aşa trebuie, iar el ştie aproape întotdeauna ce e mai bine.

— Nici mama nu vrea să plec.

— Asta pentru că te iubeşte aşa de mult. Ştie că-i va fi dor de tine.

Henry îşi dădu seama că era pentru prima dată când vorbea cu Vi despre plecarea lui. Asta pentru că Henry nici nu voia să se gândească la plecare şi cu atât mai mult să vorbească despre ea, iar Vi nu deschisese niciodată subiectul. Dar acum, că începuseră să discute, descoperi că se simţea mai uşurat. Ştia că poate să-i spună orice şi că Vi n-ar fi spus nimănui niciun cuvânt.

— S-au certat, spuse el. În ultima vreme sunt supăraţi.

— Da, spuse Vi. Ştiu.

— De unde ştii, Vi?

— Oi fi eu bătrână, dar nu sunt proastă. Iar tatăl tău e fiul meu. Mamele ştiu multe lucruri despre fiii lor. Şi lucrurile bune şi lucrurile mai puţin bune. Asta nu le face să nu-i mai iubească, ci le ajută să-i înţeleagă mai bine.

— A fost groaznic să se poarte aşa unul cu altul.

— Sunt convinsă.

— Nu vreau să plec la şcoală, dar *urăsc* să-i văd supăraţi. Pur şi simplu *urăsc* să-i văd aşa. Te doare capul, te îmbolnăveşti în casă în condiţiile astea.

— Henry, dacă vrei să ştii părerea mea, oftă Vi, eu cred că au fost amândoi egoişti şi nu s-au gândit decât la ei. Dar n-am putut să le spun nimic, pentru că nu-i treaba mea. Mamele nu trebuie să facă niciodată aşa ceva. N-au voie să se amestece.

— Vreau într-adevăr să merg mâine acasă, dar…

O privi cu coada ochiului, lăsând fraza neterminată, pentru că de fapt nici nu ştia ce vrea să spună.

Vi zâmbi. Când zâmbea, îi răsăreau o mie de riduri pe faţă. Îşi puse mâna peste mâna lui. Era caldă şi uscată, aspră după atâta grădinărit.

— E o veche zicală, îi spuse ea. Despărţirile fac împăcarea mai frumoasă. Părinţii tăi n-au stat niciodată departe unul de celălalt mai multe zile, în aşa fel încât fiecare, singur, să aibă timp să

reflecteze. Sunt sigură că au înţeles amândoi cât de mult au greşit. Vezi tu, te iubesc foarte mult şi, dacă iubeşti pe cineva, simţi nevoia să fii alături de el, aproape. Ai nevoie să i te poţi destăinui, să râzi împreună cu el. E aproape la fel de important ca aerul. Până acum, sunt sigură că au descoperit acest lucru. Şi sunt la fel de sigură că totul va fi iarăşi ca până acum.

— Chiar eşti sigură, Vi?

— Foarte sigură.

Părea atât de convinsă, încât Henry simţi şi el acest lucru. Era o uşurare. Ca şi cum scăpase de o imensă greutate de pe umerii săi. Se simţea mult mai bine. Chiar şi perspectiva de a fi trimis ca intern la Templehall nu mai părea atât de înfricoşătoare. Nimic nu putea fi mai rău decât să ştie că acasă nu va mai fi aceeaşi înţelegere ca şi până atunci. Liniştit în privinţa asta şi plin de dragoste şi recunoştinţă faţă de bunica sa, întinse braţele spre ea, iar ea se aplecă, primind îmbrăţişarea lui. Henry o strânse la pieptul său, cu mâinile pe după gât, sărutând-o pe obraji. Când se lăsă din nou pe pat, observă că ochii lui Vi străluceau, plini de lumină.

— E timpul să te culci, spuse ea.

Era gata şi se simţi dintr-odată somnoros. Se lăsă pe pernă şi întinse mâna după Moo. Vi izbucni în râs, tachinându-l cu blândeţe.

— Nu mai ai nevoie de bucăţica asta caraghioasă de păturică. Eşti băiat mare. Ştii să faci prăjiturele şi să faci tablouri din bucăţele şi ţii minte numele tuturor florilor sălbatice. Cred că te poţi descurca şi fără Moo.

Henry strâmbă din nas.

— Dar nu astă-seară, Vi.

— De acord. Nu astă-seară. Dar mâine, ce zici?

— Da, căscă el. Poate.

Vi se aplecă să-l sărute, apoi se ridică de pe pat. Arcurile scârţâiră din nou.

— Noapte bună, mieluşelul meu.

— Noapte bună, Vi.

Îi stinse lumina şi ieşi din cameră, dar lăsă uşa deschisă. Casa era cufundată în întunericul blând ce purta cu sine parfumul dinspre dealuri. Henry se întoarse pe-o parte, se ghemui ca o minge şi-şi închise ochii.

18

Vineri, 26 august

Când, cu zece ani în urmă, Violet Aird cumpărase Pennyburn de la Archie Balmerino, devenise proprietara unei căsuţe triste şi dărăpănate, care nu se putea lăuda cu prea multe lucruri, în afară de panoramă şi de micul pârâiaş care cobora dealul în marginea de vest a proprietăţii. De la acest curs de apă îşi luase numele şi casa.

Casa era aşezată în inima domeniului lui Archie, pe versantul dealului care se ridica înspre sat, şi se putea ajunge aici pe drumul secundar de la Croy, apoi pe un drumeag brăzdat şi plin de scaieţi, străjuit de stâlpi pe jumătate răsturnaţi şi sârmă ghimpată ruptă.

Grădina, atâta câtă era, se afla pe panta de la sud de casă. Şi ea era înconjurată cu stâlpi uscaţi şi sârmă ghimpată din loc în loc şi era compusă dintr-o păşune micuţă, un petic de pământ pentru legume, năpădit de buruieni şi nişte urme din ceea ce fusese odată curtea de păsări – cuibare din lemn dărăpănate, garduri de sârmă şi urzici înalte până la brâu.

Casa era făcută din piatră cenuşie, cu acoperişul cenuşiu din olane şi lemnărie maronie, într-o stare jalnică. Câteva trepte din beton duceau din grădină spre uşa de la intrare; înăuntru, camerele erau mici şi fără lumină, cu tapetul scorojit într-un hal fără de hal, mirosea a umezeală şi un robinet defect picura întruna.

De fapt, pentru Edmund Aird proprietatea fusese atât de puţin atrăgătoare, încât, atunci când a văzut-o pentru prima dată, i-a recomandat mamei sale, cu

toată căldura, să renunţe la ideea de a locui măcar o clipă acolo şi să înceapă să caute altceva.

Însă Violet, din motive ştiute numai de ea, fusese atrasă de casă. Fusese nelocuită mai mulţi ani şi acesta era motivul stării sale actuale, dar, aşa urâtă şi întunecoasă cum era, avea ceva plăcut în ea. Şi mai avea şi pârâul micuţ care cobora dealul. Pe urmă, priveliştea. Inspectând casa, Violet se oprea din timp în timp să privească afară, prin geamul prăfuit pe care-l ştersese puţin, satul din vale, pârâiaşul, râul, dealurile din depărtare. Nu putea găsi o altă casă cu o asemenea privelişte. Natura şi pârâiaşul o cuceriseră şi astfel ignorase sfatul fiului ei.

Renovarea completă a casei fusese teribil de amuzantă. Îi trebuiseră şase luni pentru asta şi, în tot acest timp, refuzând politicos invitaţia lui Edmund de a rămâne la Balnaid până când se putea muta în noul ei cămin, Violet stătuse într-o rulotă pe care o închiriase de la campingul aflat la câteva mile mai sus pe râu. Nu mai stătuse niciodată într-o rulotă până atunci, dar ideea aceasta îi surâsese întotdeauna spiritului ei nomad şi profită de ocazie imediat. Rulota a fost parcată în spatele casei, lângă betoniere, roabe şi lopeţi, ca să nu mai vorbim de adunătura de boarfe, iar prin uşa deschisă putea sta cu ochii pe muncitori sau să iasă afară şi să stea puţin de vorbă cu greu încercatul arhitect, din clipa în care-i zărea maşina săltând peste hârtoapele de pe drum. Primele două luni ale acestei vesele vieţi nomade fuseseră luni de vară şi singurele riscuri fuseseră gândăceii şi spărtura din acoperiş, când se întâmpla să plouă. Dar odată cu vântul de iarnă, rulota a început şi ea să tremure sub rafale, nesigură pe suportul ei temporar, ca o bărcuţă pe timp de furtună. Violet a găsit toate astea captivante, simţindu-se grozav în nopţile întunecoase şi viforoase. Putea sta în pătuţul ei, mult prea scurt şi prea îngust pentru o doamnă aşa de masivă, să asculte vântul în rafale şi să

privească norii fugari pe cerul rece, luminat de razele lunii.

Dar nu-şi petrecea timpul numai bruftuluind şi pisălogindu-i pe lucrători. Pentru Violet, grădina era chiar mai importantă decât casa. Înainte ca lucrătorii să fi pornit treaba, ea angajase deja pe cineva cu un tractor, să scoată toţi stâlpii vechi şi sârma ruptă. În locul lor a plantat câte un gard verde de fiecare parte a drumului şi de jur împrejurul proprietăţii. După zece ani, încă nu era suficient de înalt, dar era gros şi bine implântat în pământ, mereu verde şi deci un adăpost grozav pentru păsări.

În interiorul acestui gard a plantat copaci. Spre est, conifere. Nu erau preferatele ei, dar creşteau repede şi erau bune ca să protejeze casa de vânturile cele mai reci. La vest, coborându-şi ramurile deasupra apelor, creşteau soci cioturoşi, sălcii şi cireşi albi în rânduri duble. La marginea grădinii nu plantase nimic înalt, ca să păstreze priveliştea. Aici creşteau azalee, şi scânteiuţe se zăreau în iarba proaspătă.

Avea două straturi de flori, rotunjite, unul cu plante ornamentale şi celălalt plin de trandafiri, separate de un rând de iarbă tăiată scurt. Locul se afla în pantă şi era greu de lucrat. Violet cumpărase o maşină electrică de tuns iarba, dar Edmund – iar se băga în treburile ei! – a decis că era în mare pericol să rupă garnitura şi deci să se electrocuteze, aşa că-l angajase pe Willy Snoddy pentru această treabă, o zi pe săptămână. Violet ştia perfect că Willy era cu mult mai puţin priceput decât ea la mânuirea uneltelor complicate, dar a acceptat aranjamentul ca pe un ultim compromis. Din când în când, Willy, chinuit de câte o durere de cap îngrozitoare, nu se arăta şi atunci Violet, foarte fericită şi eficientă, tăia singură iarba.

Dar nu i-a spus nimic lui Edmund despre asta. Cât despre casă, o transformase, schimbând intrările şi deschizând toate camerele strâmte şi

prost proporţionate. Acum, intrarea principală era spre nord, iar vechea intrare fusese transformată în glasvand spre grădină, direct din sufragerie. Demolase scările de beton şi, în locul lor, ridicase câteva trepte semicirculare din piatră veche, recuperate dintr-un zid în mină. Printre crăpăturile dintre ele creştea levănţică şi mentă al căror parfum îl simţeai când călcai peste ele.

După o perioadă de gândire, Violet decisese că nu poate suporta culoarea cenuşie a zidurilor de piatră de la Pennyburn, aşa că le curăţase şi le văruise în alb. Ferestrele şi uşile au fost reliefate cu vopsea neagră, lucru care dădea casei o impresie de prospeţime şi realism. Pentru a o înfrumuseţa, plantase o glicină, dar, după zece ani, de-abia dacă-i ajungea până la umăr. Avea să moară, probabil, până ce cârceii s-ar fi ridicat până la acoperiş.

La şaptezeci şi şapte de ani, poate că era mai bine să se rezume la plante care înfloreau în fiecare an.

Nu-i mai lipsea decât o seră. Cea de la Balnaid fusese construită în acelaşi timp cu casa. Fusese ridicată la insistenţele mamei lui Violet, Lady Primrose Akenside, nu prea mare iubitoare a spaţiilor deschise. Lady Primrose era de părere că dacă eşti nevoit să locuieşti în sălbăticiunea Scoţiei, o seră este absolut esenţială. Pe lângă faptul că ajuta la menţinerea proviziilor de plante şi fructe din casă, era un loc unde se putea sta când era soare şi totuşi bătea un vânt rece ca gheaţa. Astfel de zile, ştia toată lumea, se succedau cu o uimitoare frecvenţă în lunile de iarnă, de primăvară şi de toamnă. Dar Lady Primrose îşi petrecea o bună parte a zilelor de vară tot în seră, primindu-şi acolo prietenii la o partidă de bridge.

Violet adora sera de la Balnaid pentru motive mai puţin legate de partea socială, savurând căldura, pacea, mirosul pământului reavăn, ferigile şi freziile. Când vremea era prea rea pentru grădinărit, putea să-şi facă de lucru în seră – şi ce

loc mai bun putea găsi pentru a se odihni după masă, încercând să dezlege careul de cuvinte încrucişate din *Times?*

Da, îi era dor de locul acela, dar după ce reflectase adânc ajunsese la concluzia că Pennyburn era prea mic şi modest pentru o asemenea completare extravagantă. Ar fi făcut ca această casă să pară pretenţioasă şi stupidă şi n-avea de gând să aducă o asemenea jignire noului ei cămin. Şi zău că n-a fost prea greu să se obişnuiască să stea în grădina străjuită de copaci şi scăldată de soare, încercând să dezlege acolo cuvinte încrucişate.

Acum era în grădină, unde lucrase toată după-amiaza, proptind mănunchiurile de margarete înainte ca vânturile de toamnă să le culce la pământ. Nu era frig, dar aerul era proaspăt, purtând miresme de tot felul. Fermierii strângeau recolta şi în depărtare se auzea ţăcănitul combinelor pe care muncitori sezonieri lucrau în lanurile înalte de orz, şi, oricât de ciudat ar fi părut, zgomotul acesta avea ceva reconfortant în el. Cerul era azuriu, dar câte un nor se zărea dinspre vest. Cerul clipea din ochi, cum spuneau bătrânii satului când soarele intra şi ieşea din nori.

Violet nu regreta, ca alţii, trecerea verii şi perspectiva unei ierni lungi şi întunecate. „Cum poţi suporta să trăieşti în Scoţia?“ – era câteodată întrebată. „Când vremea e aşa de imprevizibilă, cu atâta ploaie şi frig.“ Dar Violet ştia că n-ar fi suportat să locuiască nicăieri în altă parte şi nu-şi dorea defel să schimbe locul. Când trăia Geordie, călătoriseră împreună peste tot. Vizitaseră Veneţia şi Istanbulul, străbătuseră galeriile de artă din Florenţa şi Madrid. Într-un an făcuseră o expediţie arheologică în Grecia; altă dată merseseră cu vaporul prin fiordurile Norvegiei şi, în nord, până la Cercul Polar, ca să vadă soarele strălucind în miezul nopţii. Dar fără el nu se mai grăbea să plece

în străinătate. Prefera să stea acolo, unde rădăcinile sale erau adânci, unde era înconjurată de un ţinut pe care-l ştia din copilărie. Cât despre vreme, o ignora, fiindu-i indiferent dacă ninge, bate vântul, plouă sau arde soarele, cu condiţia să poată sta afară ca să participe la toate astea.

Lucrul acesta era dovedit de tenul său, bătut de vânt şi ridat asemenea feţei unui fermier bătrân. Dar, zău aşa, la şaptezeci şi şapte de ani, ce mai contau nişte riduri? Un preţ foarte mic pentru o bătrâneţe activă şi plină de energie.

Aşeză ultimul ţăruş, puse ultima bucată de sârmă. Gata. Făcu un pas înapoi, pe iarbă, să-şi admire opera. Se vedeau ţăruşii, dar dacă margaretele Michaelmas se mai întăreau puţin, n-avea să se mai observe nimic. Îşi privi ceasul. Aproape trei şi jumătate. Oftă, renunţând cu greu la grădinărit, ca să se ducă în casă. Dar îşi scoase mănuşile şi le aruncă în roabă, apoi luă uneltele, ultimii ţăruşi, colacul de sârmă, cărând roaba în spatele casei, spre garaj, unde aranjă totul cu grijă, gata pentru următoarea etapă de lucru.

Intră apoi în casă pe uşa de la bucătărie, scoţându-şi cizmele de cauciuc cu piciorul şi atârnând jacheta de lucru într-un cui. În bucătărie, umplu ibricul şi puse apa la fiert. Aşeză pe o tavă două ceşti cu farfuriuţe, o cană cu lapte, zaharniţa şi o farfurie cu napolitane învelite în ciocolată, bune pentru digestie. (Virginia nu mânca nimic la ceai, dar Violet nu refuza niciodată o gustărică.)

Urcă în dormitorul său, se spălă pe mâini, găsi o pereche de pantofi, îşi aranjă părul şi se pudră pe nas. În acel moment auzi maşina urcând dealul şi intrând pe platforma din faţa casei. O clipă mai târziu se auzi închizându-se portiera maşinii, apoi uşa de la intrarea în casă şi vocea Virginiei.

— Vi!

— Vin acum!

Îşi puse şiragul de perle, aşeză o meşă de păr rebelă şi coborî. Nora ei stătea în hol, aşteptând-o;

era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de catifea reiată, care-i scoteau în evidenţă picioarele lungi şi-şi aruncase o jachetă peste umeri. Avea o pieptănătură nouă, observă Violet, cu părul strâns la spate într-o fundă. Eleganţa ei era, ca de obicei, naturală şi părea fericită cum Violet n-o mai văzuse de mult.

— Virginia! Ce bine e să te ştiu iar acasă. Şi ce grozav arăţi! Îmi place pieptănătura ta. Se sărutară. Te-ai coafat la Londra?

— Da. M-am gândit că a venit timpul să-mi schimb imaginea. Se uită în jur. Unde e Henry?

— La dihori, cu Willy Snoddy.

— Vai, *Vi!*

— Nu-ţi face griji. Peste jumătate de oră va fi acasă.

— Nu asta am vrut să spun. Mă gândeam, ce caută el să-şi piardă vremea cu prăpăditul ăla bătrân?

— Păi nu mai are cu cine se juca, pentru că toţi copiii au plecat la şcoală. Şi a stat de vorbă cu Willy când a venit să taie iarba săptămâna asta, iar Willy l-a chemat să vină cu el să vadă capcanele. Mi s-a părut că dorea foarte mult să meargă, aşa că i-am dat voie. Nu eşti de acord, sau ce?

Virginia izbucni în râs şi clătină din cap.

— Nu, nici gând de aşa ceva. Dar nu mă aşteptam. Crezi că Henry şi-a dat seama ce-nseamnă să vezi capcanele? E o treabă cam sângeroasă.

— N-am idee. Sunt sigură că vom afla totul despre asta când se va întoarce. Willy va avea grijă să vină la timp, sunt sigură.

— Am avut întotdeauna impresia că îl consideri neserios pe beţivul ăla bătrân.

— Nu-ndrăzneşte să-şi calce promisiunea pe care mi-a făcut-o şi nu bea niciodată după-amiaza. Mai bine spune-mi, tu ce faci? Te-ai distrat bine?

— Minunat. Uite… Aruncă un pachet plat, superb împachetat, în braţele lui Violet. Ţi-am adus

un cadou din metropolă.

— Draga mea, dar nu trebuia.

— E felul meu de a-ţi mulţumi pentru că ai avut grijă de Henry.

— A fost o bucurie să stea cu mine. Dar ce dor îi era să te vadă şi să meargă acasă, la Balnaid. Avea totul împachetat şi pregătit de dimineaţă, mult înainte de micul dejun. Acum, vreau să-mi spui absolut tot ce-ai făcut. Hai cu mine să-mi despachetez cadoul.

Porni, urmată de Virginia, spre salon şi se aşeză comod pe fotoliul său preferat, de lângă cămin. Era o uşurare să stea jos, în sfârşit. Virginia se lăsă pe braţul canapelei, urmărind-o. Violet desfăcu funda şi deschise pachetul. O cutie plată, portocaliu cu maro. Ridică uşor capacul. Înăuntru, împăturit şi mătăsos, între straturi de hârtie fină, era o eşarfă de la Hermès.

— Vai, Virginia! E mult prea mult!

— Meriţi cu prisosinţă.

— Dar a fost o *bucurie* să-l ţin pe Henry.

— I-am adus şi lui un cadou. E în maşină. M-am gândit să-l aduc aici, să-l vadă înainte de a pleca spre casă.

Eşarfa era în tonuri de roz, bleu şi verde. Exact ceea ce-i trebuia ca să înveselească rochia aceea gri, de lână.

— Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Sunt într-adevăr încântată. Iar acum… împături eşarfa la loc, o puse în cutie şi-o lăsă deoparte… Hai să bem o ceaşcă de ceai, iar tu să-mi spui tot ce s-a întâmplat la Londra. Vreau să aud toate amănuntele…

— Când te-ai întors?

— Ieri-seară, cu avionul. Edmund m-a aşteptat la Turnhouse şi ne-am dus la Edinburgh, am luat masa la Rafaelli's şi pe urmă am mers cu maşina acasă, la Balnaid.

— Sper – şi Violet o aţinti pe Virginia cu privirea –, sper că aţi profitat de timpul petrecut

împreună ca să lămuriţi neînţelegerile dintre voi.

Virginia avu atâta tact încât să-şi ia o figură stânjenită.

— Ah, Vi. Se vedea atât de tare?

— Numai un orb n-ar fi văzut. Eu n-am spus nimic, dar cred că înţelegi că Henry e foarte îngrijorat dacă tu şi tatăl lui nu sunteţi în relaţii bune.

— Ţi-a vorbit Henry despre asta?

— Da. E foarte necăjit. Cred că se gândeşte că e şi-aşa destul de rău că trebuie să meargă la Templeton. Dar să vă mai vadă şi pe voi că vă luaţi de păr, e prea mult pentru el.

— Nu ne-am luat chiar de păr.

— Politeţea rece e chiar mai rea.

— Ştiu. Şi-mi pare rău. Dar m-am împăcat cu Edmund. Nu vreau să spun că s-a schimbat ceva. Edmund nu vrea să-şi schimbe hotărârea şi eu tot mai cred că e o teribilă greşeală. Dar puţin am încheiat un armistiţiu. Zâmbi şi întinse mâna cu încheietura subţire, pe care avea acum o brăţară lată din aur. Mi-a dăruit asta la cină. E un cadou de bun venit. Aşa că ar fi o prostie din partea mea să mai stau bosumflată.

— Mă simt mult mai uşurată. Am reuşit să-l conving pe Henry că vă veţi reveni amândoi şi vă veţi împăca. Şi vă sunt recunoscătoare amândurora pentru că nu l-am dezamăgit. Henry are mare nevoie să fie liniştit, Virginia. Să se simtă în siguranţă.

— Of, Vi, crezi că nu ştiu?

— Şi mai e ceva. E foarte îngrijorat din cauza lui Edie. Îl îngrozeşte Lottie. Crede că Lottie ar putea să-i facă rău lui Edie, cine ştie cum.

Virginia se încruntă.

— A spus el asta?

— Am vorbit despre asta.

— Crezi că are dreptate?

— Copiii au intuiţie. Ca şi câinii. Recunosc răul acolo unde cei mari poate că nu-l văd.

— Poate că e prea mult să vorbim de rău, Vi. Ştiu că şi mie-mi dă fiori, dar mi-am zis mereu că e doar o ţicnită inofensivă.

— Chiar că nu ştiu, spuse Violet. Dar i-am promis lui Henry că am să fiu cu ochii în patru, să văd ce se-ntâmplă. Iar dacă Henry îţi spune ceva, trebuie să-l asculţi şi să încerci să-l linişteşti.

— Bineînţeles.

— Aşa, vasăzică. Liniştită că spusese tot ce avusese de spus, Violet îndreptă conversaţia într-o direcţie mai plăcută. Vorbeşte-mi despre Londra. Ţi-ai cumpărat rochie? Şi ce-ai mai făcut? Ai văzut-o pe Alexa?

— Da. Virginia se aplecă să-şi mai toarne ceai. Da, mi-am luat o rochie şi da, am văzut-o pe Alexa. Despre asta vreau să-ţi vorbesc. Lui Edmund i-am spus deja.

Violet înlemni. Ce Dumnezeu se întâmpla?

— A păţit ceva?

— Nimic rău. E cum nu se poate mai bine. Virginia se lăsă pe spate în fotoliu. Există un bărbat în viaţa ei.

— Alexa are un prieten? Dar asta e o veste grozavă! Mă gândeam deja că n-o să i se întâmple nimic deosebit, draga de ea.

— Trăiesc împreună, Vi.

Pentru o clipă, Vi rămase mută. Apoi:

— Trăiesc împreună?

— Da. Şi nu-ţi spun poveşti de adormit copiii. M-a rugat în mod special să-ţi spun.

— Şi unde trăiesc împreună?

— Pe strada Ovington.

— Dar… Violet, tulburată, îşi căuta cuvintele. Dar… de când s-a întâmplat?

— De vreo două luni.

— El cine e?

— Îl cheamă Noel Keeling.

— Cu ce se ocupă?

— Lucrează în publicitate.

— Câţi ani are?

— E cam de vârsta mea. Arată bine. E fermecător.

Cam de vârsta Virginiei. Un gând cumplit trecu prin mintea lui Violet.

— Sper că nu e însurat deja.

— Nu. E un tânăr numai bun de însurătoare.

— Şi Alexa…?

— Alexa străluceşte de fericire.

— Crezi că o să se căsătorească?

— N-am idee.

— Se poartă frumos cu ea?

— Cred că da. Nu l-am văzut decât câteva clipe. A venit acasă de la birou şi am băut toţi trei câte un pahar. I-a adus flori Alexei. Şi nu ştia că voi fi acolo, aşa că nu le-a cumpărat ca să mă impresioneze.

Violet rămase tăcută, încercând să se obişnuiască cu aceste dezvăluiri senzaţionale. Trăiau împreună. Alexa trăia cu un bărbat. Împărţeau patul, îşi duceau viaţa împreună. Fără să fie căsătoriţi. Nu era de acord cu asta, dar era mai bine să-şi ţină părerile pentru sine. Tot ce conta era ca Alexa să ştie că sunt cu toţii de partea ei, orice s-ar întâmpla.

— Ce-a zis Edmund când i-ai povestit?

Virginia ridică din umeri.

— Nu prea multe. Dar e sigur că n-o să se repeadă până la Londra cu puşca încărcată. Dar cred că e îngrijorat, chiar numai pentru faptul că Alexa e o fată destul de bogată… are casa aceea şi banii pe care i-a moştenit de la Lady Cheriton. Ceea ce, zice Edmund, nu-i deloc de lepădat.

— Se teme că tânărul acesta umblă după banii ei?

— E şi asta o posibilitate, Vi.

— Tu l-ai văzut. Ce crezi despre el?

— Mi-a plăcut…

— Dar ai rezerve?

— E aşa de atrăgător. E un tip grozav. Cum ţi-am zis, fermecător. Nu sunt sigură dacă am

încredere în el…

— Vai de mine!

— Dar astea sunt vorbe. S-ar putea să-l judec greşit.

— Ce-am putea face?

— Nu putem face nimic. Alexa are douăzeci şi unu de ani, trebuie să hotărască singură.

Violet ştia că Virginia are dreptate. Dar Alexa… era atât de departe. La Londra.

— Ce bine ar fi să-l putem întâlni! Asta ar aduce lucrurile la normal.

— Sunt de acord cu tine – şi ai să-l întâlneşti.

Violet îşi privi nora şi o văzu zâmbind, mulţumită de sine ca pisica după ce-a mâncat smântână.

— Mă tem că mi-am vârât nasul şi m-am purtat ca o soacră. Am vorbit cu amândoi şi au fost de acord să vină aici, în nord, în weekendul cu petrecerea familiei Steynton. O să stea amândoi la Balnaid.

— A, ce idee deşteaptă! Violet era gata s-o sărute, într-atât era de încântată. Ce fată isteaţă eşti! E într-adevăr cea mai bună soluţie, fără să batem prea mult toba.

— Aşa m-am gândit şi eu. Chiar şi Edmund e de acord. Dar va trebui să ne purtăm normal şi cu tact, ca şi cum n-ar fi nimic deosebit. Fără priviri cu subînţeles sau aluzii.

— Vrei să spui că n-am voie să aduc vorba despre căsătoria lor? Virginia aprobă din cap. Violet rămase pe gânduri… Dar nici n-aş face aşa ceva, zău că nu. Sunt suficient de modernă ca să ştiu când să-mi ţin gura. Dar trăind împreună, tinerii îşi fac singuri atâtea dificultăţi. Şi îngreunează lucrurile şi pentru noi. Dacă-i dăm prea multă importanţă băiatului, o să creadă că-i forţăm mâna şi o să dea înapoi, îndurerând-o pe Alexa. Iar dacă nu-i dăm destulă atenţie, Alexa o să aibă impresia că nu suntem de acord şi asta iarăşi o s-o îndurereze.

— N-aş pune mâna în foc pentru asta. S-a maturizat foarte mult. E mult mai sigură pe ea. S-a schimbat.

— N-aş suporta s-o văd necăjită. Pe oricine, numai pe Alexa nu.

— Mă tem totuşi că nu mai avem cum s-o protejăm. Au ajuns deja prea departe.

— Da, spuse Violet, cu impresia că fusese puţin admonestată.

Dar nu era momentul pentru resentimente. Dacă era vorba să fie de folos trebuia să fie rezonabilă.

— Ai perfectă dreptate. Cu toţii trebuie să…

Dar n-a mai fost timp pentru mai mult. S-a auzit uşa de la intrare deschizându-se şi apoi trântindu-se.

— Mami!

Se întorsese Henry. Virginia lăsă ceaşca de ceai pe masă şi sări în picioare. Uitase de Alexa. Se repezi spre uşă, dar Henry ajunse înaintea ei, dând buzna peste ele, roşu la faţă de bucurie şi de efortul de a fi urcat dealul în fugă.

— Mami!

Ea întinse braţele, iar el se aruncă, cu tot trupul, în îmbrăţişarea ei.

19

Sâmbătă, 27 august

Edmund era adeseori întrebat de către oameni plini de bune intenţii cu care se întâlnea la petreceri dacă nu-i era greu să facă naveta între Edinburgh şi Strathcroy în acest ritm infernal, în fiecare dimineaţă şi seară, în fiecare zi din săptămânile în care lucra în Edinburgh. Dar adevărul era că lui Edmund nu-i păsa de kilometrii parcurşi. Faptul că ajungea acasă, la Balnaid, la familia sa era mult mai important decât efortul considerabil implicat şi numai un dineu la o oră târzie, la Edinburgh, sau un avion pe care trebuia să-l prindă la prima oră ori drumul înzăpezit în timpul iernii îl puteau convinge să rămână în oraş şi să-şi petreacă noaptea în apartamentul din Moray Place.

Pe lângă asta, îi plăcea să conducă. Maşina era solidă şi sigură, iar autostrada, trecând prin Forth şi Fife până la Relkirk, îi era acum la fel de familiară ca şi propria palmă. După ce trecea de Relkirk, intra pe drumurile de ţară şi trebuia să reducă viteza şi să conducă mai prudent, dar chiar şi aşa, rareori se întâmpla ca drumul să-i ia mai mult de o oră.

Profita de acest timp ca să scape de tensiunea adunată toată ziua, să uite de toate deciziile pe care trebuise să le ia şi să se concentreze asupra multor altor faţete ale vieţii sale atât de active, la fel de importante. Iarna dădea drumul la radio. Nu asculta ştirile şi nici discuţiile politice… era sătul de toate astea în clipa în care-şi strângea lucrurile de pe birou şi închidea, până a doua zi, toate documentele importante… ci Radio 3, concerte de muzică clasică şi piese de teatru de bună calitate.

În restul anului, cum lumina se prelungea până târziu şi nu mai trebuia să facă acest drum pe întuneric, era o plăcere să privească, pur şi simplu, cu încântare desfăşurarea anotimpurilor în ţinut. Aratul, semănatul, înfrunzirea copacilor, primii mieluşei care ieşeau în câmp, lanurile aurii, culegătorii de zmeură printre rândurile cărora nu le vedeai capătul, recolta, frunzele de toamnă, prima zăpadă.

Acum era vremea culesului. Era o seară minunată, iar vântul bătea uşor. Priveliştea era paşnică şi spectaculoasă. Câmpurile şi fermele erau scăldate în lumina ultimelor raze de soare, dar aerul era atât de limpede, încât puteai vedea, cu uimitoare limpezime, fiecare piatră, fiecare colţ de stâncă de pe dealurile din depărtare. Razele cuprindeau dealurile, reflectând strălucirea fiecărei culmi; râul de pe lângă drum scânteia în mii de luminiţe, iar cerul infinit era umbrit, din loc în loc, de nori.

Nu se mai simţise de mult atât de bine. Virginia se întorsese, totul revenise la normal. Darul pe care i-l făcuse era felul său de a-şi cere iertare pentru lucrurile pe care le spusese în ziua primei izbucniri; o acuzase că-l răsfaţă pe Henry; că vrea să-l ţină lângă ea din egoism; că nu se gândeşte niciodată la nimeni altcineva în afară de ea însăşi. Ea acceptase brăţara cu recunoştinţă şi dragoste, iar bucuria ei fără rezerve era egală cu iertarea.

Seara trecută, după cina de la Rafaelli’s, o dusese acasă, la Balnaid pe drumul de ţară învăluit în lumina asfinţitului, pe sub faldurile unei privelişti spectaculoase, în tonuri de roz spre vest şi tuşe de nori grei, întunecaţi, trase parcă de o pensulă uriaşă.

Se întorseseră într-o casă pustie. Nici nu-şi mai amintea când se mai întâmplase aşa ceva şi revenirea acasă devenea şi mai specială pentru ei. Nu tu câini, nu tu copii; numai ei doi. Adusese bagajele şi apoi luase două pahare cu whisky de

malţ în dormitor; acolo se aşezase pe marginea patului, privind-o cum îşi despachetează lucrurile. N-avea niciun rost să se grăbească, pentru că întreaga casă, noaptea, întunericul binecuvântat le aparţineau. Mai târziu, făcuse un duş; Virginia îşi pregătise baia. Venise spre el, parfumată şi proaspătă, şi se iubiseră cu pasiune până la epuizare.

Ştia că mărul discordiei se mai afla încă între ei. Virginia nu dorea să-l piardă pe Henry, iar Edmund era hotărât să-l trimită la şcoală. Dar pentru moment încetaseră să se mai hărţuiască şi, cu puţin noroc, supărarea putea fi uitată şi îngropată.

În plus, avea şi alte lucruri frumoase la care să se gândească. În seara asta îşi va vedea fiul din nou, după o săptămână de despărţire. Aveau multe să-şi spună. Iar apoi, peste câteva zile, intrau în septembrie, când Alexa avea să-şi aducă prietenul la ei.

Vestea-bombă pe care Virginia i-o spusese despre Alexa îl luase pe Edmund prin surprindere, lăsându-l într-o stare de confuzie, dar nici şocat, nici dezaprobator. Îşi iubea foarte mult fiica şi ştia că are multe calităţi deosebite; dar de vreun an sau doi îşi dorea, în adâncul inimii sale, ca fata să prindă curaj şi să-nceapă să se maturizeze. La douăzeci şi unu de ani era nesofisticată, timidă şi cam grăsuţă şi asta începuse să fie cam jenant. Era obişnuit să fie înconjurat de femei de lume, elegante (chiar şi secretara sa era superbă) şi nu-i făcea deloc plăcere această nerăbdare, chiar iritare în legătură cu Alexa. Dar acum îşi găsise singură un bărbat, ba chiar un bărbat bine, dacă era s-o creadă pe Virginia.

Poate c-ar fi trebuit să fie mai dur. Dar nu-i plăcuse niciodată ideea de a se purta ca un şef de clan şi-l preocupa mai mult partea umană a situaţiei decât cea morală.

Ca de fiecare dată când se afla în faţa unei dileme, îşi propuse s-o rezolve după criteriile sale.

Să fie încrezător, să fie pregătit pentru ce putea fi mai rău şi să nu-şi facă iluzii. Lucrul cel mai rău ce se putea întâmpla era ca Alexa să înceapă să sufere. Pentru ea ar fi fost o experienţă nouă şi înfricoşătoare, dar cel puţin ar fi ieşit din ea mai matură şi, spera el, mai puternică.

Intră în Strathcroy când orologiul bisericii bătea de şapte. Se gândi cu plăcere la clipa când avea să ajungă acasă. Câinii erau precis acolo, eliberaţi de Virginia din cuştile lor, iar Henry îşi făcea baia sau servea ceaiul în bucătărie. Va sta cu Henry până ce acesta îşi va termina porţia de peşte pane sau sandviciul cu carne de vacă sau orice altă grozăvie îşi alesese pentru cină, ascultându-l vorbind despre tot ce făcuse în această săptămână şi sorbind, în timpul acesta, fără să se grăbească, o porţie de gin tonic tare.

Îşi aminti că nu mai aveau apă tonică. Toate bunătăţile din bar se terminaseră, puţin câte puţin, şi Edmund avusese intenţia să se oprească să cumpere o navetă înainte de a pleca din Edinburgh, dar uitase. Aşa că trecu pe lângă podul care ducea spre Balnaid şi-şi continuă drumul spre sat, oprind în faţa magazinului pakistanezului.

Toate celelalte magazine erau de mult închise, cu jaluzelele trase, dar pakistanezii păreau să ţină deschis tot timpul. Mult după ora nouă seara, încă mai vindeau cutii de lapte, pâine şi pizza ori fructe îngheţate oricui ar fi dorit.

Ieşi din maşină şi intră în magazin. Mai erau şi alţi clienţi, dar fiecare îşi umplea coşul cu câte ceva de pe rafturi sau erau ajutaţi de domnul Ishak, iar doamna Ishak îi zâmbi lui Edmund din spatele tejghelei. Era o femeie plăcută, cu ochii mari şi negri, încercănaţi, iar în acea seară era îmbrăcată în mătase de culoarea untului, cu o eşarfă galben pal drapată în jurul capului şi umerilor.

— Bună seara, domnule Aird.

— Bună seara, doamnă Ishak. Ce mai faceţi?

— Mulţumesc, bine.

— Ce mai face Kedejah?

— Se uită la televizor.

— Am auzit că a fost într-o după-masă la Pennyburn, cu Henry.

— Aşa e; şi a venit de-acolo ud leoarcă, zău dacă nu.

— Au făcut diguri, râse Edmund. Sper că nu v-aţi supărat.

— Nici vorbă. S-a distrat grozav.

— Aş dori nişte apă tonică, doamnă Ishak. Aveţi?

— Sigur că da. Câte sticle vă trebuie?

— Două duzini se poate?

— Dacă aşteptaţi puţin, vi le aduc chiar eu din magazie.

— Mulţumesc.

Plecă. Edmund, răbdător, rămase s-o aştepte. Auzi o voce în spatele său.

— Domnule Aird.

Venea de-atât de aproape, chiar de sub umărul său, încât tresări violent. Se-ntoarse şi se trezi faţă în faţă cu verişoara lui Edie, Lottie Carstairs. De când venise să stea cu Edie, o văzuse în trecere, o dată sau de două ori, rătăcind prin oraş, dar făcuse tot posibilul s-o evite, nedorind să se confrunte cu ea. Acum se părea că-l prinsese şi n-avea cum să scape.

— Bună seara.

— Vă mai aduceţi aminte de mine?

Vorbea aproape cu timiditate. Edmund nu era deloc încântat să se găsească atât de aproape de femeia aceasta, cu pielea ei palidă, ofilită şi o umbră de mustaţă pe buza superioară. Părul ei avea culoarea – ba chiar şi aparenţa – unui colac de sârmă şi, de sub sprâncenele bizar arcuite i se vedeau ochii de culoarea stafidei, rotunzi şi ficşi. În afară de toate astea, părea destul de normală. Era îmbrăcată cu fustă şi bluză şi, deasupra, un pulover verde, lung, cu nasturi, înfrumuseţat cu

dezinvoltură cu o broşă strălucitoare; purta pantofi cu tocuri înalte pe care se clătina uşor, continuând să vorbească cu Edmund.

— Pe vremuri stăteam la Lady Balmerino, iar acu' stau cu Edie Findhorn. Vă văzui prin sat, da' n-avusei cum să vă prind la o vorbuliţă pân' acu'…

Lottie Carstairs. Trebuie că avea aproape şaizeci de ani, şi totuşi nu se schimbase prea mult faţă de vremea aceea în care lucra la Croy şi avea darul de a necăji sau de a enerva pe toată lumea din casă, cu mersul ei apăsat şi obiceiul de a-şi face apariţia exact atunci când te aşteptai mai puţin. Archie jura că Lottie trage toată ziua cu urechea şi tot deschidea uşile brusc, în speranţa s-o prindă acolo, ghemuită şi cu urechea pâlnie. Edmund îşi amintea cum, după-amiaza, era mereu îmbrăcată într-o rochie maron de lână, cu un şorţ de muselină legat deasupra. Şorţul de muselină nu fusese ideea lui Lady Balmerino, ci a lui Lottie. Archie spunea că o face să pară mai slugarnică. Rochia avea pete de transpiraţie pe la subsuori, şi unul din cele mai îngrozitoare lucruri era faptul că mirosea tot timpul.

Toată familia vocifera şi se plângea întruna, iar Archie i-a cerut mamei sale să facă ceva ca să aducă lucrurile la normal. Ori s-o dea afară pe nemernică, ori să ia măsuri de igienă. Dar sărmana Lady Balmerino, cu nunta lui Archie pe cap, cu o grămadă de musafiri care urmau să stea la Croy şi cu o petrecere de pus la punct pentru ziua cea mare, nu se simţea destul de puternică să-şi concedieze slujnica. Şi era prea bună la suflet ca s-o cheme, pur şi simplu, pe Lottie, faţă în faţă, şi să-i spună că miroase.

În faţa atacurilor, găsise nişte scuze foarte palide.

— Am nevoie de cineva care să facă ordine în camere şi să facă paturile.

— O să ne facem singuri paturile.

— Săraca, n-are decât o rochie.

— Păi cumpără-i alta.

— Poate că e mai nervoasă.

— Nu într-atât încât să nu poată să se spele. Dă-i o bucată de săpun.

— Nu sunt sigură că asta ar ajuta prea mult. Poate… de Crăciun?… Aş putea să-i fac cadou nişte pudră de talc…?

Dar nici această timidă încercare n-a dus la nimic, pentru că, nu mult după nuntă, Lottie scăpase o tavă, spărgând tot serviciul din porţelan de Rockingham, iar Lady Balmerino fusese, în sfârşit, convinsă s-o dea afară.

Încercând să n-o facă prea vizibil, Edmund se îndepărtă câţiva paşi.

— Da, spuse el, încercând să pară cât mai amabil şi mai prietenos cu putinţă. Sigur, îmi amintesc de dumneavoastră…

— Ce minunat era la Croy pe vremea aia! În anul în care Archie a luat-o pe Isobel. Mamă, ce vremuri! Mi-aduc aminte că aţi venit de la Londra pentru nuntă şi v-aţi făcut de lucru pe-acolo toată săptămâna, ajutând-o pe Lady Balmerino cu una-alta.

— E o veşnicie de-atunci.

— Da. Şi eraţi toţi aşa de tineri. Iar bătrânul Lord şi Lady Balmerino, aşa de buni şi cumsecade. Croy s-a schimbat, aud, şi nu în bine. Ce tristă zi, când am auzit c-a murit Lady Balmerino. Totdeauna a fost bună cu mine. Şi cu părinţii mei la fel. Mama şi tata au murit. Ştiaţi, nu? Tot vrusei să schimbăm o vorbă, da' n-am dat cu niciun chip de dumneavoastră. Şi ce tineri eraţi! Şi Archie cu amândouă picioarele întregi… ce chestie, să ia un glonţ în picior! N-am auzit ceva mai ridicol…

„Ah, doamnă Ishak, întoarce-te repede. Te rog, doamnă Ishak, vino înapoi!“

— … auzii vestea de la Edie, sigur; mă-ngrijorează Edie, grasă cum e, nu face bine la inimă. Şi ce tineri eraţi. Şi Pandora noastră! Zbura de colo-colo, ca un titirez. Şi ce grozăvie, cu

plecarea ei în felul ăsta, nu? Ciudat că n-a mai venit acasă. Îmi ziceam că nu se poate să nu se-ntoarcă de Crăciun, da' nici gând! Şi să nu fie acolo la moartea lu' Lady Balmerino, zău, îmi pare rău şi nu-mi place să zic chestii dintr-astea, dar după mintea mea a fost o treabă necreştinească. Da' la urma urmelor, era un fluturaş de noapte… în toate privinţele… noi doi ştim despre ce-i vorba, nu? Ce ziceţi?

În acel moment izbucni într-un râs isteric şi-i dădu, pur şi simplu, una peste mână lui Edmund, în joacă, dar zdravăn. Reacţia lui instinctivă şi imediată a fost s-o lovească la rândul lui, cu sete, bum, direct în nasul ăla lung pe care şi-l băga unde nu trebuie. Se imagină lovind-o, făcându-i faţa armonică. Îşi imagină titlurile care ar fi apărut în ziarul local. „Proprietar din Relkirkshire atacă o doamnă din Strathcroy la magazinul din sat." Strânse pumnii în buzunarele pantalonilor.

— … Şi nevasta matale fuse la Londra? Drăguţ. Şi mititelul cu bunică-sa. Îl văd pe-acolo câteodată. Cam slăbuţ, nu?

Edmund simţea cum i se ridică sângele în obraji. Se întreba cât se va mai putea stăpâni. Nu-şi mai amintea să-l fi adus vreodată cineva într-o asemenea stare, de furie neputincioasă.

— … Mititel pentru vârsta lui, aş zice… nu prea zdravăn…

— Îmi pare rău, domnule Aird, că v-am ţinut atât de mult.

Era vocea doamnei Ishak, care reuşea, în sfârşit, să oprească torentul răutăţilor necontrolate debitate de Lottie. Doamna Ishak, fie binecuvântată, veni în ajutorul său cu cutia de carton plină cu sticle de tonic, ţinând-o în braţe ca pe o ofrandă.

— Ah, mulţumesc, doamnă Ishak. Venise la ţanc. Staţi puţin, daţi-mi mie cutia. Se duse s-o scape de greutate. Puteţi cumva să treceţi totul în contul meu?

Putea foarte bine să plătească cu bani gheaţă, dar nu voia să mai zăbovească nicio clipă.

— Sigur, domnule Aird.

— Mulţumesc.

Luă cutia din mâinile ei. Simţindu-se în siguranţă cu braţele ocupate, se întoarse să-şi ia rămas-bun de la Lottie şi să scape de-acolo.

Dar Lottie îşi vărsase focul şi dispăruse. Brusc, răscolitor, dispăruse pur şi simplu.

20

Joi, 30 august

— Mătuşa asta a locuit întotdeauna la Mallorca?

— Nu. A venit aici acum un an sau doi. Înainte a stat la Paris, mai înainte stătuse la New York şi mai înainte în California, spuse Lucilla.

— Cam hoinară.

— Da. Presupun că se poate spune şi aşa, dar are o aură de nobleţe.

Jeff izbucni în râs.

— Ce fel de om e?

— Nu ştiu, pentru că n-am văzut-o niciodată. A plecat înainte să mă nasc eu, măritându-se cu un american putred de bogat cu care locuia în Palm Springs. Eu mă gândeam că trebuie să fie cea mai strălucitoare femeie din lume. Răutăcioasă şi sofisticată, ca eroinele din piesele acelea vechi din anii ’30, cărora toţi bărbaţii le cădeau la picioare ca muştele şi care făceau tot felul de lucruri revoltătoare. A fugit la optsprezece ani. A avut un curaj incredibil. Eu n-aş fi fost în stare. Şi mai era şi frumoasă.

— O mai fi frumoasă?

— Nu văd de ce nu. La urma urmelor, n-are decât vreo patruzeci de ani, încă nu i-a apus steaua. În sufrageria de la Croy avem un portret de-al ei. A fost pictat când avea vreo paisprezece ani şi chiar şi atunci era uluitor de frumoasă. Avem şi fotografii, peste tot prin casă, înrămate sau ţinute în albume vechi în care bunicul îşi punea instantaneele. Eram fericită când ploua afară, pentru că puteam să-mi petrec după-amiezile răsfoind albumele acelea vechi. Şi când lumea vorbea despre ea, chiar dacă începeau prin a o judeca, pentru că nu se gândise deloc şi nu-i păsase

de părinţii ei, până la urmă ajungeau să-şi aducă aminte de vreo întâmplare amuzantă cu Pandora şi bineînţeles că nu se putea să nu-i apuce râsul.

— A fost surprinsă când ai vorbit cu ea la telefon?

— Sigur că da. Dar plăcut surprinsă, nu nemulţumită. Asta se simte. La început nici nu-i venea să creadă că eu sunt. Dar pe urmă a zis: „Sigur că poţi veni. Cât mai repede. Şi poţi să stai cât vrei“. Şi mi-a explicat cum să ajung, după care a închis. Lucilla zâmbi. Aşa că, vezi bine, avem noroc cel puţin o săptămână.

Închiriaseră o maşină, un Seat micuţ, cel mai ieftin pe care-l găsiseră, iar acum traversau insula, printr-un ţinut de şes, cultivat din belşug, cu câte o moară de vânt din loc în loc. Era după-amiază şi deasupra şoselei ce se întindea înaintea lor se ridicau aburi de căldură. La stânga, la mare distanţă, se zăreau şiruri de munţi cu piscurile ascunse în ceaţă. De cealaltă parte, ascunsă privirii lor, se afla marea. Deschiseseră toate geamurile din maşină, ca să facă mai mult aer, dar vântul era fierbinte şi ridica praful, iar aerul era uscat. Jeff se afla la volan, iar Lucilla stătea lângă el, ţinând în mână bucăţica de hârtie pe care mâzgălise indicaţiile date de Pandora prin telefon.

O sunase de la Palma de Mallorca, după ce, chiar în acea dimineaţă, ajunsese acolo cu Jeff. Veniseră de la Ibiza cu vaporul. Petrecuseră o săptămână la Ibiza, unde locuiseră la prietenul lui Jeff, Hans Bergdorf. Hans era pictor şi le fusese destul de greu să găsească locuinţa lui, aflată chiar în vârful vechiului oraş, printre zidurile cetăţii fortificate. Odată descoperită, casa se dovedise foarte pitorească. Avea pereţii groşi şi era văruită în alb, părând incredibil de primitivă. De pe balconul din piatră, ieşit în afară, se vedea întreaga panoramă a oraşului vechi, oraşul nou, portul şi marea, dar nici acest deliciu nu-i putea face să uite că trebuia să-şi gătească pe o plită micuţă şi toată

apa curentă provenea de la un singur robinet cu apă rece. În consecinţă, Lucilla şi Jeff erau acum foarte murdari, ca să nu spunem că miroseau, iar bagajele umflate, înghesuite pe bancheta din spate, erau pline cu haine murdare, transpirate şi respingătoare. Lucilla, care nu era genul de fată care să-şi piardă prea mult timp gândindu-se cum arată, ajunsese să viseze ziua în care avea să-şi spele părul, iar Jeff era disperat că-şi lăsase barba să crească. Era blondă, ca şi părul, dar inegală şi răvăşită, făcându-l să pară mai degrabă un vagabond decât un viking. De fapt, amândoi erau atât de jalnici, încât era de mirare că omul de la garaj acceptase să le închirieze maşina. Lucilla observase suspiciunea de pe faţa lui, dar Jeff scosese o grămadă de pesetas şi, cu banii în mână, omul nu prea mai putea să-i refuze.

— Sper că Pandora are o maşină de spălat, spuse Lucilla.

— Eu aş prefera o piscină.

— Nu-ţi poţi spăla hainele în piscină.

— Pui pariu?

Lucilla privi prin geamul deschis al maşinii. Munţii se vedeau acum mai aproape şi vegetaţia era mai bogată. Pe aici creşteau pini, şi mirosul răşinii calde pătrundea prin fereastra deschisă, odată cu praful. Ajunseră în dreptul unei răscruci de drumuri, din care se intra pe un alt drum principal. Se opriră, lăsând alte maşini să treacă. Indicatorul purta menţiunea „Puerto del Fuego“.

— Deci, ne aflăm pe partea dreaptă a drumului. Acum ce facem?

— O luăm spre Puerto del Fuego, dar trebuie să facem la stânga după vreun kilometru şi jumătate. E un drum mai mic ce duce spre Cala San Torre.

Maşinile se răriseră. Riscând, Jeff intră cu atenţie pe partea sa de drum.

— Dacă ajungem în port, înseamnă că am mers prea departe.

— Aşa zic şi eu.

Se simţea deja mirosul mării. Începură să se zărească primele case, un bloc nou, un garaj. Trecură pe lângă un grajd de călărie cu iarbă uscată, unde păşteau nişte cai ciolănoşi.

— Vai, sărmanii, spuse Lucilla, care avea o inimă bună, dar Jeff n-avea ochi decât pentru drumul din faţa lui.

— Uite un indicator. „Cala San Tore“.

— Ăsta e!

Intrară pe drumul dublu, scăldat de soare şi se treziră, deodată, într-o zonă plină de verdeaţă, total deosebită de pământul plat şi uscat pe unde veniseră. Pini ca nişte umbrele umbreau drumul, lăsând să pătrundă câte o rază de soare, iar dinspre fermele şubrede se auzea cotcodăcitul vesel al găinilor şi behăitul caprelor.

— Ce frumos s-a făcut dintr-odată! observă Lucilla. Vai, uite ce măgăruş drăguţ!

— Ochii pe hartă, fetiţo! Acum pe unde o luăm?

Ascultătoare, Lucilla îşi consultă notiţele.

— Vasăzică, urmează o cotitură foarte abruptă spre dreapta şi pe urmă o luăm în sus pe deal, până la ultima casă din vârf.

La colţul următor ajunseră în locul cu pricina; Jeff schimbă viteza şi coti. Maşina, părând să fie gata să dea în fiert în orice clipă, urca greu pe drumul abrupt şi şerpuit. Mai erau şi alte case, vile somptuoase, de-abia vizibile din spatele porţilor închise şi al grădinilor pline de verdeaţă.

— Asta, spuse Lucilla, este ceea ce agenţii imobiliari numesc o „zonă foarte căutată“.

— Pentru snobi, adică.

— Mai degrabă pentru cei bogaţi, vreau să spun.

— Cred şi eu. Mătuşă-ta trebuie că are grămezi de bani.

— Şi-a obţinut divorţul în California, răspunse Lucilla, şi tonul ei arăta că nu mai are nimic de adăugat.

Încă vreo sută de metri, încă vreo două curbe în ac de păr şi iată-i ajunşi la destinaţie. Casa Rosa.

Numele, scris cu înfloriturі pe plăci decorative pe peretele înalt de piatră, se vedea foarte clar, deşi umbrit de o azalee înflorită. Poarta era deschisă, cu un drum de acces bordurat cu verdeaţă, care ducea până la garaj. În garaj era o maşină, iar o alta – un Mercedes roşu-închis, demn de invidiat – era parcată la umbra unui măslin cioturos. Jeff opri motorul. Era o linişte deplină. Apoi, Lucilla auzi un susur de apă, parcă de la vreo fântână şi, în depărtare, clinchetul clopoţeilor de la gâtul oilor. Munţii erau acum la doi paşi, cu culmile golaşe, arse de soare şi pantele acoperite de măslini aurii.

Mulţumiţi că scapă, în sfârşit, de maşină, coborâră încet, întinzându-şi picioarele transpirate. Aici, la înălţime, se simţea puţin briza dinspre mare, răcoroasă şi proaspătă. Privind în jurul său, Lucilla observă că vila Casa Rosa era construită pe o ieşitură de stâncă, aflată chiar deasupra lor, şi se putea ajunge pe scări până la intrarea principală. Baza fiecărei trepte era împodobită cu plăcuţe de ceramică albastră cu alb şi, de o parte şi de cealaltă, erau aşezate ghivece cu muşcate, până sus. Totul era acoperit cu un torent de plante agăţătoare, roşii, galbene şi azurii ca şi cerul dimineţii. Aerul era parfumat de flori şi se simţea mirosul pământului proaspăt udat.

Atât de uimitor era totul, atât de diferit de tot ceea ce văzuseră până atunci, încât, pentru o clipă, îşi pierduseră glasul. Apoi, Lucilla şopti:

— N-am crezut că ar putea fi chiar aşa!

— Un lucru e sigur, nu putem rămâne toată ziua aici.

— Nu.

Jeff avea dreptate. Lucilla se întoarse spre trepte, luând-o în sus. Înainte să treacă de prima treaptă însă, tăcerea fu întreruptă de zgomotul unor tocuri înalte, grăbindu-se pe terasa de deasupra lor.

— Dragii mei!

O siluetă îşi tăcu apariţia în capul scărilor, cu braţele deschise în semn de salut.

— Am auzit maşina. Aţi sosit, deci. Nu v-aţi rătăcit. Ce isteţi sunteţi şi ce grozav că aţi venit!

Prima impresie a Lucillei despre Pandora a fost că e slabă ca o boare. Părea eterică, de parcă ar fi fost gata să se risipească. Parcă luase o vrăbiuţă în braţe. Ţi-era teamă s-o strângi prea tare, să n-o spargi cumva. Avea părul castaniu, dat pe spate, buclat şi lung până la umeri. Lucilla bănuia că Pandora purta această pieptănătură la optsprezece ani şi nu avusese niciun motiv să şi-o schimbe. Avea ochii de culoarea oţelului, adumbriţi de gene lungi şi gura arcuită, plină şi dulce. Pe obrazul drept, chiar deasupra colţului gurii, avea un semn întunecat, rotund, prea sexy să-i poată spune aluniţă. Era îmbrăcată într-un costum cu pantaloni largi, de un roz strălucitor, ca florile de hibiscus, şi purta lanţuri de aur la gât şi cercei de aur la urechi. Mirosea… Lucilla ştia parfumul acela. Se numea Poison. Îl încercase şi ea, fără să se poată hotărî dacă-i place sau nu. Acum, mirosindu-l pe Pandora, tot nu era sigură.

— Aş fi ştiut că tu eşti Lucilla, chiar dacă nu mi-ar fi spus nimeni. Semeni atât de mult cu Archie…

Se părea că nici nu observase cât de groaznic arătau, cu şorturile lor jegoase şi tricourile murdare. Iar dacă o făcuse, nu lăsa în niciun fel să se ghicească acest lucru.

— … Iar tu trebuie să fii Jeff… Îi întinse o mână cu degete trandafirii. E minunat că ai putut veni cu Lucilla.

El îi luă mâna în mâna sa enormă şi, puţin copleşit de această primire şi de zâmbetul ei strălucitor, îi spuse:

— Mă bucur să vă întâlnesc.

Ea îi recunoscu accentul imediat.

— Eşti australian! Ce adorabil. Nu cred că am mai avut vreodată oaspeţi din Australia. A fost groaznic pe drum, nu-i aşa?

— Nu. Deloc. Doar foarte cald.

— Precis că vreţi să beţi ceva…

— Să ne luăm lucrurile din maşină…?

— Puteţi să vă ocupaţi de asta mai târziu. Mai întâi să bem ceva. Haideţi, e aici un prieten de-al meu pe care aş vrea să-l cunoaşteţi.

Lucilla încremeni. Cu Pandora nu era nicio problemă, dar cu siguranţă că nu puteau să se arate în halul acela în faţa altcuiva.

— Pandora, suntem îngrozitor de murdari…

— Doamne Dumnezeule, nu contează. N-o să-l deranjeze…

Se întoarse şi porni pe scări în sus, iar ei n-aveau altă soluţie decât s-o urmeze, străbătând o terasă lungă, umbrită şi răcoroasă, cu fotolii de grădină din trestie vopsită în alb şi perne imense, de culoarea untului. Câţiva palmieri erau plantaţi în vase de porţelan, albastru cu alb.

— Nu poate sta prea mult şi vreau să-l cunoaşteţi…

Au dat colţul casei şi, urmând-o îndeaproape pe Pandora cu tocurile ei înalte, s-au trezit din nou sub razele unui soare strălucitor. Lucilla regreta că nu-şi luase ochelarii de soare din maşină. Orbită de soare, observă totuşi terasa largă, deschisă, umbrită de copertine în dungi şi pavată cu marmură. Câteva trepte scunde coborau de aici spre grădina imensă, plină de arbori şi tufe în floare. Pajiştea era marcată de nişte alei pavate, care încercuiau o piscină cu apă de mare, nemişcată ca o oglindă. De cum o zări, Lucilla se simţi mai răcorită. O saltea pneumatică plutea la suprafaţa apei, legănată uşor de curenţii ce veneau dinspre filtru.

La capătul celălalt al grădinii zări o altă clădire, pe jumătate ascunsă de hibiscuși, scundă, cu un singur nivel, dar cu propria ei terasă ce dădea spre piscină. Terasa era umbrită de un pin-umbrelă micuţ, şi dincolo de marginea acoperişului său nu se zărea nimic altceva în afară de cerul albastru, oţelit.

— Iată-i, Carlos, au ajuns cu bine. Probabil că indicaţiile mele n-au fost atât de încurcate cum ne-am temut.

În capul scărilor, la umbra unei copertine, era aşezată o măsuţă joasă, pe care se aflau o tavă cu pahare şi o carafa înaltă. O scrumieră, o pereche de ochelari de soare, o carte. Alte fotolii de trestie, cu perne galbene. Când se apropiară, un bărbat se ridică de pe unul dintre ele şi rămase în picioare, zâmbind, aşteptând să fie prezentat. Era foarte frumos, înalt şi cu ochii negri.

— Lucilla, draga mea, acesta e prietenul meu, Carlos Macaya. Carlos, ţi-o prezint pe Lucilla Blair, nepoata mea. Iar Jeff…?

— Howland, completă Jeff în locul ei.

— Şi e australian. Nu-i grozav? Acum hai să luăm loc şi să bem ceva. Aici e nişte ceai cu gheaţă, dar pot să-i spun Seraphinei să ne aducă ceva mai tare dacă doriţi. Poate coca-cola? Sau vin? Izbucni în râs. Sau şampanie? Ce idee bună. Dar poate că e cam devreme. Mai bine lăsăm şampania pe mai târziu.

I-au spus că ceaiul cu gheaţă era perfect. Carlos trase un scaun pentru Lucilla şi apoi se aşeză lângă ea. Dar Jeff, care era în stare să absoarbă oricât de mult soare, ca o şopârlă, se duse să se aşeze pe balustrada terasei, iar Pandora se cocoţă lângă el, bălăngănindu-şi picioarele şi cu una din sandale atârnată pe degetul mare.

Carlos Macaya turnă ceai şi-i dădu Lucillei un pahar.

— Veniţi de la Ibiza?

— Da, am ajuns azi-dimineaţă cu vaporul.

— Cât aţi stat acolo? Engleza lui era perfectă.

— O săptămână. Am stat la un prieten al lui Jeff. Casa era minunată, dar groaznic de primitivă. De asta arătăm în halul ăsta. Asta e. Îmi pare rău.

El nu făcu niciun comentariu, mărginindu-se să zâmbească înţelegător.

— Şi înainte de Ibiza?

— Am locuit la Paris. Acolo l-am întâlnit pe Jeff. Mă pregătesc să devin pictoriţă, dar erau atâtea de văzut şi de făcut, încât n-am realizat prea mult.

— Parisul e un oraş minunat. Asta a fost prima dată când l-aţi văzut?

— Nu, am mai fost o dată. Am stat cu o familie, să învăţ limba.

— Şi cum aţi ajuns de la Paris la Ibiza?

— Ne-am gândit să venim cu autostopul, dar până la urmă am călătorit cu un autocar. Ne-am oprit, din timp în timp, am găsit câte o „vizuină“ unde să stăm şi am vizitat locurile pe unde am trecut. Catedrale şi castele cu podgorii – chestii dintr-astea.

— Nu v-aţi pierdut timpul. Aruncă o privire spre Pandora care tăifăsuia cu Jeff; băiatul o privea uimit, ca pe o sălbăticiune ciudată, cum nu mai văzuse până atunci. Pandora mi-a spus că e prima dată când vă întâlniţi.

— Da.

Lucilla ezită. Bărbatul acesta era probabil iubitul actual al Pandorei, ceea ce însemna că aici nu era nici locul, nici momentul, să comenteze fuga ei din tinereţe sau felul în care trăise după aceea.

— A stat întotdeauna în străinătate. Adică, a locuit în străinătate.

— Iar dumneavoastră sunteţi din Scoţia?

— Da, din comitatul Relkirkshire. Acolo locuiesc părinţii mei. Tăcură pentru câteva clipe. Lucilla luă o gură de ceai cu gheaţă. Aţi fost vreodată în Scoţia?

— Nu. Am studiat la Oxford câţiva ani (asta era explicaţia pentru engleza foarte corectă pe care o vorbea), dar nu mi-am găsit niciodată timp să merg în Scoţia.

— Mereu ne-am dorit ca Pandora să vină să ne vadă, dar degeaba.

— Poate că nu-i plac frigul şi ploaia.

— Nu-i frig şi nu plouă chiar tot timpul. Numai câteodată.

El izbucni în râs.

— Aşa o fi. E grozav că aţi venit să-i ţineţi companie. Iar acum…

Trase manşeta cămăşii de mătase şi-şi privi ceasul. Era un ceas frumos şi neobişnuit, cu orele marcate prin replici miniaturale de fanioane pentru iahturi, prins la încheietura mâinii cu o brăţară grea, din aur. Lucilla se întrebă dacă era un cadou de la Pandora. Poate că fanioanele însemnau „te iubesc“ în codul naval.

— … E timpul să-mi iau rămas-bun. Sper că mă veţi scuza, dar am de lucru…

— Bineînţeles…

Bărbatul se ridică din nou în picioare.

— Pandora, trebuie să plec.

— Vai, dragul meu, ce păcat! Îşi prinse sandaua şi sări jos de pe balustradă. Nu-i nimic, ai avut timp să-mi cunoşti oaspeţii. Venim şi noi să te conducem.

— Nu trebuie să vă deranjaţi cu toţii.

— Oricum trebuie să-şi ia bagajele. Abia aşteaptă să despacheteze şi să facă o baie. Hai să mergem…

Îl luă de braţ.

Aşa că au pornit cu toţii înapoi spre locul unde maşina îi aştepta, la umbră, sub măslin. Şi-au luat rămas-bun, Carlos a schiţat un sărut al mâinii Pandorei şi apoi s-a aşezat la volanul Mercedesului.

Pornise motorul, iar Pandora se dădu un pas mai în spate. Dar, înainte de a porni la drum, el rosti:

— Pandora.

— Da, Carlos?

— Să-mi spui dacă te răzgândeşti.

Ea nu răspunse imediat; apoi scutură din cap.

— N-am să mă răzgândesc, îi spuse.

El zâmbi, ridică din umeri, acceptând totuşi destul de firesc hotărârea ei. Cuplă ambreiajul şi,

cu un ultim semn, îi părăsi; maşina ieşi pe poartă, apoi porni în josul dealului, pierzându-se în depărtare. Au aşteptat până ce sunetul Mercedesului nu s-a mai auzit. Rămăsese doar clipocitul fântânii şi clinchetul clopoţeilor turmei de oi.

„Să-mi spui dacă te răzgândeşti.“

Ce-i ceruse Carlos Pandorei? Pentru o clipă, Lucilla se amăgi cu ideea că o ceruse în căsătorie, dar renunţă imediat. Era prea prozaic pentru o pereche atât de sofisticată şi spectaculoasă. Mai degrabă, încercase s-o convingă să vină cu el în cine ştie ce excursie romantică, în insulele Seychelles sau pe plajele străjuite de palmieri din Tahiti. Sau poate că o invitase, pur şi simplu, să cineze în oraş şi ea n-avusese chef să meargă.

Orice ar fi fost, Pandora nu părea dispusă să-i lămurească. Carlos plecase şi acum revenise la activităţi mai practice. Bătu uşor din palme:

— Deci. Să trecem la treabă. Unde-i bagajul vostru? Asta-i tot? Nici valize, nici garderob, nici măcar o cutie pentru pălării? Mie-mi trebuie mai multe bagaje numai pentru o seară. Acum, haideţi…

Porni din nou în sus pe scări, în mare viteză, iar ei o urmară din nou. Lucilla căra geanta sa de voiaj din piele, iar Jeff se încărcase cu două rucsacuri umflate.

— Am pregătit totul pentru voi în casa de oaspeţi. Puteţi să vă faceţi comozi şi să vă vedeţi de treburi cum doriţi. Eu nu-s în stare de mare lucru dimineaţa, aşa că va trebui să vă luaţi singuri de mâncare. Frigiderul e plin de bunătăţi şi aveţi cafea şi tot ce vă trebuie în dulăpior. Credeţi că vă puteţi descurca?

Ajunseseră pe terasă.

— Bineînţeles.

— Şi m-am mai gândit să mâncăm de seară pe la nouă. Numai bufet rece, pentru că nu sunt în stare să-mi gătesc ca să-mi salvez viaţa, iar Seraphina,

menajera mea, pleacă acasă în fiecare seară. Dar precis că a pregătit totul pentru noi. Veniţi la opt şi jumătate şi putem lua ceva de băut. Acum am să mă culc puţin, aşa că vă las să vă descurcaţi şi să vă aranjaţi. Mai târziu, poate că am să fac o baie, înainte să mă schimb pentru cină.

Imaginea Pandorei, îmbrăcată în ceva şi mai grandios decât costumul din mătase roz îi aminti Lucillei de problema jenantă a hainelor.

— Pandora, noi n-avem nimic de schimb. Aproape toate lucrurile noastre sunt murdare. Jeff are o cămaşă curată, dar nu e călcată.

— Draga mea, vrei să-ţi împrumut ceva?

— Un tricou curat?

— Sigur, ai dreptate, ce proastă sunt. Ar fi trebuit să-ţi ofer ceva. Stai o clipă.

Rămaseră pe loc. Ea dispăru prin glasvandul larg deschis, intrând în ceea ce probabil era dormitorul ei, şi se întoarse aproape imediat, ţinând în mână o bluză de mătase albastru întunecat, presărată cu bănuţi.

— Ţi-am adus-o pe asta, e groaznic de vulgară, dar foarte nostimă. Poţi s-o păstrezi dacă vrei, eu n-o port niciodată. O aruncă spre Lucilla, iar aceasta o prinse din zbor. Iar acum, duceţi-vă să vă vedeţi cuibuşorul. Dacă doriţi ceva, sunaţi la telefonul interior şi Seraphina vă va aduce tot ce vă trebuie. Le trimise un sărut. Opt şi jumătate. Ne vedem atunci.

După care plecă, lăsându-i pe Lucilla şi pe Jeff să-şi vadă de treburi. Lucilla încă mai ezita, visând la ceea ce avea să se întâmple.

— Jeff, nu-mi vine să cred. Avem o casă întreagă la dispoziţia noastră.

— Şi ce mai aşteptăm? Dacă nu intru în piscină în cel mult două minute, am să explodez.

Lucilla porni prima, coborând cele câteva trepte şi străbătând grădina, urmată de Jeff. Căsuţa îi aştepta. Uşa se deschidea înspre un salon. Draperiile fuseseră trase, iar Lucilla se opri să le

deschidă. Raze de lumină pătrunseră înăuntru şi Lucilla zări veranda micuţă, aflată la celălalt capăt al încăperii, o bucăţică de grădină acoperită.

— Avem chiar şi un loc unde să facem plajă!

Uşiţa căminului era deschisă şi se zăreau butucii rânduiţi pentru foc. În cameră se aflau câteva scaune confortabile, o tavă cu băuturi şi pahare, o măsuţă pentru cafea cu un teanc de reviste şi un perete cu rafturi pentru cărţi. Deschizând şi celelalte uşi, descoperiră două dormitoare duble şi o baie spaţioasă, minunată.

— Cred că ăsta e dormitorul cel mai frumos. Sunt sigură că e cel mai mare.

Jeff lăsă rucsacurile pe podea şi Lucilla trase şi draperiile de aici.

— Putem vedea marea din locul ăsta. Doar o frântură, un triunghi, dar tot e o vedere spre mare.

Lucilla deschise uşile dulapului şi văzu şirurile de umeraşe, simţi mirosul de lavandă. Aşeză bluza împrumutată pe unul dintre umeraşe, lăsând-o acolo, singuratică.

Jeff îşi scosese adidaşii, şi acum se dezbrăca de tricou.

— Poţi să admiri casa cât vrei. Eu am chef să înot. Vii şi tu?

— Imediat.

Jeff plecă. O clipă mai târziu, Lucilla auzi un pleoscăit ce anunţa saltul lui grăbit şi-şi imagină atingerea mătăsoasă a apei reci. Dar asta, mai târziu. În clipa asta voia să afle totul despre casă.

La o cercetare mai amănunţită, casa de oaspeţi a Pandorei se dovedi perfectă. Nu lipsea nimic – şi Lucilla era plină de admiraţie pentru modul în care Pandora se gândise la fiecare amănunt. Cineva… şi cine altcineva putuse să fie, decât Pandora?… îşi imaginase tot ce şi-ar fi dorit sau ar fi avut nevoie un oaspete, de la flori proaspete şi cărţi noi, minunate, până la pături suplimentare, pentru serile răcoroase, sau sticle cu apă fierbinte pentru vreun stomac deranjat. În baie găseai toate genurile de

săpun, săruri, şampon, aftershave, loţiuni pentru corp şi uleiuri pentru baie. Prosoape şi covoraşe pufoase şi, agăţate pe spatele uşii, două halate de baie imense, albe ca zăpada.

Lăsând în urmă tot acest lux, Lucilla traversă salonul şi intră în bucătărie, pe care o găsi strălucind de curăţenie, plină de dulapuri în care se găseau oale spaniole de lut, tigăi strălucitoare, caserole şi toate ustensilele de bucătărie necesare. Dacă doreai – ceea ce nu se poate spune despre Lucilla – puteai foarte uşor să găteşti cina pentru zece persoane. Se aflau acolo un aragaz electric şi unul cu gaz, o maşină de spălat vase şi un frigider. Deschise frigiderul şi acolo descoperi, alături de tot ceea ce era necesar pentru un mic dejun copios, două sticle de apă minerală Perrier şi una de şampanie. O a doua uşă ieşea din bucătărie. O deschise şi descoperi… ce bucurie inegalabilă… o spălătorie cu maşină de spălat, uscătoare şi un fier de călcat, cu scândură cu tot. Vederea acestor obiecte atât de casnice îi dădu mai multă satisfacţie decât toate celelalte obiecte de lux la un loc. Pentru că acum, în sfârşit, puteau fi curaţi.

Se apucă de treabă, fără să piardă nicio clipă. Reveni în dormitor, se dezbrăcă, îşi puse unul din halate şi apoi începu să despacheteze. Asta însemna să deşerte conţinutul unuia din rucsacuri pe podea. La fundul rucsacului său se afla trusa de voiaj, o perie şi un pieptene, blocul de desen, vreo două cărţi şi plicul de la tatăl ei, în care găsise cecul, scrisoarea de la el şi invitaţia la petrecere, de la Verena Steynton. O scoase pe aceasta din plic şi o aşeză pe măsuţa de toaletă goală. Era puţin cam pretenţioasă, dar avea impresia că dă camerei o notă personală, ca şi când Lucilla şi-ar fi pus numele acolo, pretinzând că e vorba de petrecerea ei.

Lucilla Blair

Doamna Angus Steynton

De ce oare părea atât de ridicolă? Lucilla izbucni în râs. O altă viaţă, din altă lume. Luă un braţ de şosete murdare, pantaloni scurţi, blugi şi alţi pantaloni şi tricouri, apoi se îndreptă spre spălătorie. Fără să se mai obosească să le sorteze (maică-sa ar fi făcut apoplexie dacă ar fi văzut şosetele roşii la un loc cu cămăşile albe, dar maică-sa nu era acolo s-o apostrofeze, aşa că, ce mai conta?), Lucilla îndesă totul în maşină, turnă detergent, închise uşiţa şi-i dădu drumul. Apa pătrunse printre rufe şi tamburul începu să se învârtească, iar ea se dădu cu un pas mai în spate, privind cu aceeaşi plăcere cu care ar fi privit un program interesant la televizor.

Apoi dădu la o parte cu piciorul restul de haine murdare, se duse să-şi caute costumul de baie şi plecă după Jeff, la piscină.

Înotă îndelung. După o vreme, Jeff ieşi din bazin şi se lungi la soare, să se usuce. Încă două lungimi de bazin şi apoi constată că băiatul plecase, intrase în casă. Ieşi şi ea din piscină şi-şi stoarse părul lung de apă. Intră în casă. Îl găsi în dormitor, lungit pe unul din paturi. Părea gata să adoarmă. Dar ea nu voia să-l lase să doarmă. Îl strigă, şi apoi, alergând, se aruncă cu toată greutatea deasupra lui.

— Jeff…
— Da?
— Ţi-am spus eu că e frumoasă?
— Cine?
— Pandora, bineînţeles.

Jeff nu răspunse imediat. Era somnoros, pe punctul de a adormi şi n-avea chef de conversaţie. Braţul său, întins, servea drept pernă Lucillei. Pielea îi mirosea a clor şi a apă din piscină.

— Nu crezi că e frumoasă?
— Ce-i drept, e o tipă sexy.

— Crezi că e sexy?

— Puţin cam bătrână pentru mine.

— Nu pare bătrână.

— Şi e şi cam slăbănoagă.

— Nu-ţi plac slăbănoagele?

— Nu. Iubitele mele trebuie să aibă ţâţe mari şi fundul plin. Lucilla, care-l moştenea pe tatăl său şi era înaltă şi subţire şi cu sâni foarte mici, îl lovi cu pumnul strâns.

— Ba nu!

El izbucni în râs.

— Şi cam ce-ai vrea să spun eu?

— Ştii ce vreau să spui.

El îi trase faţa spre el şi o sărută îndelung.

— Aşa e bine?

— Cred că o să trebuiască să-ţi razi barba aia.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că o să zică lumea că m-am curăţat cu glaspapir.

— Atunci n-o să te mai sărut. Sau am să-ncep să te sărut undeva unde nu se vede.

Tăcură amândoi. Soarele se îndrepta spre asfinţit şi, foarte curând, avea să se întunece. Lucilla se gândi la asfinţitul serilor de vară scoţiene, care se prelungea până aproape de miezul nopţii.

— Ce crezi, spuse ea, sunt împreună? Crezi că e o poveste de iubire pasională?

— Despre cine vorbeşti?

— Despre Pandora şi Carlos Macaya.

— Habar n-am.

— E grozav de arătos.

— Da. Fără cusur.

— Mie mi s-a părut drăguţ. Un om plăcut. Deschis la vorbă.

— Mie mi-a plăcut maşina lui.

— Eşti obsedat. Ce crezi că a întrebat-o?

— Cum adică?

— El i-a spus: „Să-mi spui dacă te răzgândeşti“, iar ea i-a răspuns: „N-am să mă răzgândesc“.

Probabil că a rugat-o ceva. Probabil voia să facă ceva împreună.

— Ei, orice ar fi fost, nu părea să-i pese.

Dar Lucilla nu era mulţumită.

— Sunt sigură că era ceva foarte important. Un moment crucial în viaţa amândurora.

— Ai o imaginaţie bolnavă. Mai degrabă voia să-i propună o partidă de tenis.

— Da. Nu ştia nici ea de ce, dar simţea că nu acesta fusese motivul. Oftă – şi oftatul se transformă într-un căscat… Poate.

Făcuseră fiecare câte un duş şi se curăţaseră, iar acum miroseau grozav a şampon – ca să nu mai punem la socoteală şi faptul că nu-i costase nimic. Jeff îşi aranjase barba cu o forfecuţă de unghii, iar Lucilla îi călcase singura cămaşă curată şi recuperase, din mormanul de rufe din spălătorie, cea mai curată pereche de blugi.

Cât despre ea, îşi spălase părul lung, negru şi-l periase până se uscase; îşi pusese o pereche de pantaloni negri, strâmţi, iar acum îşi încheia nasturii bluzei împrumutate. Mătasea grea îi crea o delicioasă senzaţie de răcoare, aşa cum şi-o pusese, direct pe piele, iar broderia cu bănuţi, văzută în oglindă prin ochii pe jumătate închişi, nu mai părea chiar aşa de îngrozitoare cum îşi imaginase la început. Poate că şi locul acesta neobişnuit era de vină. Poate că ambianţa aceasta foarte luxoasă neutraliza orice vulgaritate. Era o idee interesantă şi i-ar fi plăcut să vorbească cu cineva despre asta, dar în momentul acela n-avea timp.

— Haide, îi spuse Jeff. E timpul s-o pornim. Am nevoie de ceva de băut.

Porni spre uşă şi ea îl urmă, verificând ca toate luminile din casa de oaspeţi să fie stinse. Era aproape sigură că Pandorei nu-i păsa câtuşi de puţin dacă toate luminile rămâneau aprinse, dar, crescută de o mamă scoţiană chibzuită, Lucilla moştenise această tendinţă casnică spre economie,

ca şi când subconştientul său ar fi fost un computer programat. I se păru ciudat acest lucru, pentru că stricteţea anilor din urmă lăsase asupra ei la fel de puţine urme ca şi picăturile de apă pe penele de gâscă. Încă un gând interesant, bun de aprofundat mai devreme sau mai târziu.

Afară, păşiră în noaptea albastră, înstelată, moale şi caldă, ca de catifea. Parfumul grădinii era ameţitor, piscina era luminată cu reflectoare, şi lampioane luminau tot drumul pavat cu dale. Lucilla auzi ţârâitul neostoit al greierilor şi muzică dinspre casa Pandorei.

Rahmaninov. Concertul pentru pian numărul doi. Banal, poate, dar perfect pentru o asemenea noapte pe malul Mediteranei. Pandora pregătise ambianţa şi acum îi aştepta pe terasă, aşezată într-un şezlong, cu un pahar de vin pe măsuţa de alături.

— Aţi sosit! strigă ea, văzându-i că se apropie. Am deschis deja sticla de şampanie. N-am mai avut răbdare să aştept.

Urcară treptele şi ajunseră în zona luminată ca ziua, unde se afla gazda lor. Pandora purta acum o rochie neagră, ca o pânză de păianjen şi era încălţată cu sandale aurii, pe picioarele goale. Mireasma de Poison era chiar mai puternică decât parfumul grădinii.

— Ce grozav arătaţi amândoi! Zău că nu ştiu de ce eraţi aşa de îngrijoraţi. Şi, Lucilla, bluza asta arată minunat pe tine, trebuie s-o păstrezi. Acum, luaţi loc. Ah, fir-ar să fie, am uitat de pahare. Lucilla dragă, vrei te rog să te duci să le aduci? Barul e chiar în spatele uşii, ai să găseşti tot ce-ţi trebuie acolo. Mai e o sticlă de şampanie în frigider, dar o s-o lăsăm până o terminăm pe asta. Acum, Jeff, vino şi ia loc aici, lângă mine. Vreau să-mi spui tot ce-aţi făcut amândoi până acum…

Lucilla îi lăsă şi, ascultătoare, plecă să caute paharele de vin, intrând în casă prin uşile largi, drapate. Barul se afla la îndemână – o nişă mare,

cu tot ceea ce şi-ar fi putut dori cineva, dacă avea chef să bea ceva. Luă două pahare de pe raft, dar nu se întoarse imediat pe terasă. Era prima dată când se afla propriu-zis în casa Pandorei şi camera era atât de spaţioasă şi de impresionantă, încât, pentru moment, uită de scopul pentru care venise. Totul era minunat, în nuanţe de crem, punctat ici-colo de culori strălucitoare. Perne bleu ciel şi turcoaz şi un buchet de liliac de culoarea coralului, într-un vas pătrat de sticlă. Nişe luminate cu măiestrie, în care era expusă o colecţie de figurine de porţelan de Dresda şi Battersea, emailate. O măsuţă pentru cafea, cu tăblia de sticlă, plină cu cărţi şi reviste, alte flori, o cutie din argint pentru ţigări. Vatra căminului era deschisă, tapetată cu ceramică în alb şi albastru, iar deasupra era agăţat un tablou floral, cu rama ca de oglindă. La celălalt capăt al camerei se afla masa – tot din sticlă – pregătită pentru cină, cu sfeşnice şi pahare de cristal şi alte flori; pentru ochii uimiţi ai Lucillei, părea mai degrabă un decor ciudat decât o cameră de locuit. Şi totuşi observă şi amănunte mai domestice. O carte aruncată pe o canapea; o broderie pe jumătate terminată, la-ndemână pentru orice clipă liberă. Mai erau şi fotografii. Archie şi Isobel în ziua nunţii. Bunicii Lucillei, dragii de ei, în haine scoţiene, la Croy, în faţa casei, cu câinii lângă ei.

Lucilla era impresionată de aceste dovezi de nostalgie. Dintr-un motiv sau altul, nu se aşteptase la aşa ceva, poate că nu-şi putuse imagina că Pandora era capabilă de asemenea sentimente. Acum o vedea pe Pandora ducându-le cu ea peste tot, prin iubirile ei năbădăioase şi viaţa agitată, de nomad. Şi-o imagina despachetându-şi valiza în case din California, dormitoare de hotel, apartamente la New York şi Paris. Iar acum, Mallorca. Punându-şi pecetea trecutului şi a identităţii sale peste încă un cămin temporar.

(Nu se vedea nicio poză cu bărbaţii care deţinuseră aceste apartamente şi ocupaseră atât de mult din viaţa Pandorei, dar poate că pe acelea le ţinea în dormitor.)

O boare caldă pătrunse prin ferestrele deschise; se auzeau acordurile muzicii lui Rahmaninov, venind dinspre un aparat stereo nevăzut, ascuns în spatele unei împletituri aurii. Soloul de pian îşi picura notele pure ca picăturile de ploaie. Dinspre terasă se auzea murmurul conversaţiei tihnite; Pandora şi Jeff păreau liniştiţi – mai puteau aştepta câteva clipe.

Alte fotografii erau aşezate pe poliţa căminului, iar Lucilla traversă camera să le privească mai îndeaproape. Bătrâna Lady Balmerino, strălucitoare, purtând o şapcă scoţiană cu pampon şi pene, deschizând, după toate aparenţele, o sărbătoare locală. Un instantaneu cu Archie şi Edmund Aird, amândoi foarte tineri, stând într-o barcă la marginea lacului, cu undiţele şi plasele puse de-a curmezişul. În sfârşit, un portret de studio, cu ea însăşi şi cu Hamish, Lucilla aşezată pe iarbă, cu Hamish, mic şi gras, pe genunchi. Probabil că Archie i-o trimisese Pandorei pe asta, alături de una dintre scrisorile sale, iar ea o montase într-o ramă de argint şi o pusese la locul de onoare. În această ramă de argint era prinsă şi o invitaţie al cărei format i se păru imediat familiar.

Pandora Blair

Doamna Angus Steynton
La reşedinţa familiei
Pentru Katy

În prima clipă, Lucilla se gândi – ce drăguţ din partea lor! Iar apoi – ce ridicol! O invitaţie irosită, un timbru irosit, pentru că nu exista nici cea mai mică posibilitate ca Pandora să accepte. Plecase de la Croy la optsprezece ani şi nu se întorsese niciodată. Rezistase la toate rugăminţile, mai întâi

din partea părinţilor ei, apoi a fratelui ei şi nu-şi schimbase hotărârea de a sta departe de ei. Era puţin probabil că tocmai Verena Steynton, din toată lumea, să reuşească ceea ce propria ei familie eşuase, atât de lamentabil.

— Lucilla!

— Vin acum…

— Ce faci?

Lucilla, cu paharele în mână, reveni lângă ei, pe terasă.

— Iartă-mă. M-am uitat prin camera asta frumoasă. Şi am ascultat muzica…

— Ah, draga mea, nu-i aşa că-ţi place Rahmaninov? E unul dintre preferaţii mei. Ce să-i faci, gusturi mai modeste, dar prefer lucrurile mai puţin sofisticate.

— Şi eu la fel, admise Lucilla. Cântecele de genul *Ah, ce lună minunată* şi *Barcarola* mă impresionează teribil. Şi unele dintre înregistrările vechi cu Beatles. Le am pe toate la Croy. Iar dacă sunt într-adevăr melancolică, am o casetă cu dansuri scoţiene cântate la vioară şi mi-o pun, şi imediat simt cum mi se ridică moralul, ca mercurul în termometru, când ai temperatură. Toţi bătrâneii şi băieţii aceia îmbrăcaţi în fuste scoţiene şi cămăşi cu mâneci scurte, şi un şir nesfârşit de figuri şi învârtite, parcă n-ar şti cum să se oprească şi, oricum, nici nu vor s-o facă. De obicei sfârşesc prin a dansa de una singură, ţopăind prin cameră ca proasta…

— Nu te-am văzut niciodată aşa, spuse Jeff.

— Ei, dacă stai lângă mine suficient de mult, probabil c-o s-o vezi şi pe asta. Dar, serios vorbind, Pandora, ai o casă foarte frumoasă. Iar casa de oaspeţi e perfectă.

— E drăguţă, nu? Am avut mare noroc s-o pot lua. Cei care au locuit aici înaintea mea au fost nevoiţi să plece în Anglia. Eu căutam o casă şi mi s-a părut că mă aştepta tocmai pe mine. Jeff, doreai să-ţi torni nişte şampanie.

— Dar mobila? Tot a ta este?

Pandora izbucni în râs.

— Drăguţa mea, n-am niciun fel de mobilă, doar nişte piese disparate pe care le-am adunat din călătoriile mele şi pe care le iau mereu cu mine, dar bineînţeles că am schimbat aproape tot. Canapelele erau tapiţate într-un albastru oribil şi mai era şi un covor buclat. I-am făcut vânt imediat. Odată cu casa am luat-o şi pe Seraphina, iar bărbatul ei are grijă de grădină. Tot ce-mi lipseşte e un căţeluş, dar la Mallorca se întâmplă ca vreun puşti să-ţi împuşte câinele cu puşca cu capse, sau să facă păduchi, sau să-l fure cineva, sau să-l calce vreo maşină. Aşa că nu prea are rost.

Paharele erau pline ochi. Pandora îl ridică pe-al ei.

— Beau pentru voi amândoi şi pentru fericirea de a vă avea aici. Lucilla, Jeff mi-a povestit în amănunt călătoria voastră prin Franţa. Cred că a fost fascinant. Şi aţi reuşit să ajungeţi la Chartres, ce experienţă minunată trebuie să fi fost! Abia aştept să aud mai multe, cât mai multe amănunte; dar în primul rând şi cel mai important, vreau să-mi spui tot ce ştii de-acasă, despre dragii de Archie şi Isobel şi Hamish. Cred că Hamish e mare acum. Iar Isobel, săraca, să trebuiască să suporte americanii aceia plicticoşi. Archie îmi povesteşte despre toate astea în scrisori, sau despre câte o vânătoare de potârnichi, sau despre ce somon imens a pescuit săptămâna trecută. E un miracol cum de reuşeşte să facă atâtea cu piciorul acela teribil. Spune-mi ce-i cu piciorul lui.

— De fapt nu poate face chiar aşa de multe, îi spuse Lucilla, fără menajamente. Îţi scrie aşa numai pentru că nu vrea să te necăjească. Iar piciorul lui e zero. E doar o bucată de tinichea, punct. Nu se poate face mai bine şi ne rugăm cu toţii să nu fie mai rău.

— Sărăcuţul de el. Nemernicii ăia din IRA sunt de vină. Cum de îndrăznesc să facă aşa ceva – şi

tocmai lui Archie!

— Nu-l urmăreau în mod special pe el, Pandora. Pândeau, la graniţă, un moment prielnic să ucidă cât mai mulţi englezi şi s-a întâmplat ca Archie să fie unul dintre ei.

— Ştia că sunt acolo? Sau a fost o ambuscadă?

— Nu ştiu. Iar dacă l-aş întreba, nu mi-ar spune. Nu vrea să vorbească despre asta. Nu vrea să vorbească cu nimeni.

— Asta e bine?

— Nu prea cred, dar n-avem ce face.

— Nu s-a priceput niciodată să vorbească. Dragul de el, nici când era mic nu scoteai nimic de la el. Habar n-am avut că o curta pe Isobel şi, când i-a spus mamei că vrea s-o ia de nevastă, mama era cât pe ce să leşine de uimire, pentru că avea de gând să-l dea cu totul altcuiva. Totuşi, a fost la înălţime. Ca-ntotdeauna…

Glasul i se frânse. Tăcu, apoi dădu repede paharul pe gât.

— Jeff, a mai rămas ceva în sticlă sau deschidem alta?

Dar sticla nu se golise încă şi Jeff umplu din nou paharul Pandorei, apoi pe al Lucillei şi pe al său. Lucilla nu mai era de acum doar bine dispusă, ci şi puţin năucită. Se întreba cât mai băuse Pandora înainte de venirea lor. Poate că şampania o făcea să vorbească atât de mult.

— Acum, spune-mi…

Iar începuse.

— Ce v-aţi propus să faceţi în continuare?

Jeff şi Lucilla schimbară o privire între ei. Planurile nu erau punctul lor forte. Era mai amuzant să faci ce-ţi trece prin cap. Jeff se hotărî să răspundă.

— Nu prea ştim. Singura problemă este că trebuie să plec înapoi, spre Australia, la începutul lui octombrie. Mi-am luat bilet pe un Quantas, pe 3 octombrie.

— De unde pleacă?

— De la Londra.

— Deci, la un moment dat, va trebui să te întorci în Anglia.

— Corect.

— Lucilla vine cu tine?

Cei doi se priviră din nou.

— N-am discutat despre asta, spuse Lucilla.

— Aşadar, sunteţi liberi. Liberi ca păsările cerului. Liberi să vă mişcaţi cum doriţi. Lumea e scoica voastră. Făcu un gest larg, cu mâna, vărsând câţiva stropi de şampanie.

— Da, aprobă Jeff cu precauţie. Cred că aşa este.

— Atunci hai să facem planuri. Lucilla, nu vrei să ne facem amândouă planuri?

— Ce fel de planuri?

— Când te-ai „uitat“, cum zici tu, prin salon, n-ai observat invitaţia aceea mare şi pretenţioasă, gravată cu bronz, de pe poliţa căminului?

— Cea de la Verena Steynton? Ba da.

— Te-au chemat şi pe tine?

— Da. Mi-a trimis tata invitaţia şi am primit-o la Ibiza.

— Te duci?

— Păi… nu m-am gândit de fapt la asta.

— E posibil să mergi?

— Nu ştiu. De ce?

— Pentru că… Lăsă paharul pe masă. Eu cred că am să mă duc.

Şocul acestui anunţ o trezi pe Lucilla din starea de plăcută ameţeală, aducând-o brusc la realitate. O privi pe Pandora, nevenindu-i să creadă, iar Pandora îi susţinu privirea, cu o stranie exaltare în ochii cenuşii, cu pupilele dilatate, ca şi cum ar fi savurat expresia de profund scepticism ce-şi făcuse apariţia pe faţa Lucillei.

— Ai vrea să mergi?

— De ce nu?

— Înapoi în Scoţia?

— Unde, în altă parte?

— Pentru petrecerea Verenei Steynton?

N-avea nicio logică.

— E un pretext ca oricare altul.

— Dar n-ai mai venit niciodată. Tata te-a chemat şi te-a rugat, iar tu n-ai venit nici măcar o dată. Mi-a spus chiar el.

— Trebuie să existe şi un început. Poate că acum e momentul.

Brusc, se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi, privind spre grădină. Rămase acolo o clipă, nemişcată, profilată pe raza de lumină ce venea dinspre piscină. Părul, rochia, îi fluturau în briza uşoară. Apoi se întoarse cu faţa spre ei, sprijinindu-se de balustradă. Rosti, cu o voce total diferită:

— M-am gândit atât de mult la Croy. Mai ales în ultima vreme, m-am gândit la el. Îl visam şi mă trezeam amintindu-mi de lucruri la care nu m-am mai gândit de ani de zile. Pe urmă, a sosit şi invitaţia. Ca şi a ta, Lucilla, trimisă de la Croy. Şi a adus cu ea milioane de amintiri despre cât de grozav ne amuzam la dansurile acelea stupide şi la petrecerile din sezonul de vânătoare. Mi-am amintit de petrecerile de-acasă şi cum răsuna dealul de împuşcături şi de fiecare dintre acele dineuri fastuoase. Cum trebuia, biata mama, să se descurce cu noi toţi, şi zău că nu ştiu cum reuşea. Zâmbi spre Lucilla, apoi spre Jeff. Acum aţi venit voi doi. M-aţi sunat de la Palma şi aţi apărut din senin, iar Lucilla seamănă atât de mult cu Archie! Prevestiri… Crezi în prevestiri, Lucilla?

— Nu ştiu.

— Nici eu. Dar sunt sigură, cu tot sângele din Highlands care ne curge prin vine, că ar trebui să credem. Se întoarse la fotoliul său şi se aşeză pe braţul acestuia, aplecându-se la câţiva centimetri de Lucilla. Dincolo de frumuseţea ei, Lucilla zări marca anilor pe minunatele trăsături ale Pandorei: ridurile din jurul ochilor şi gurii, pielea subţiată, unghiul ascuţit al pomeţilor.

— Deci, hai să facem planuri. Vreţi să faceţi planuri cu mine? Vă deranjează dacă vă rog asta?

Lucilla îl privi pe Jeff peste masă. El clătină din cap. Ea răspunse:

— Nu ne deranjează.

— Atunci o să facem. Stăm aici o săptămână, numai noi trei şi vă garantez că o să vă distraţi grozav. Pe urmă luăm maşina mea şi mergem să luăm feribotul spre Spania. Traversăm Spania şi Franţa cu maşina, fără să ne grăbim, pentru ca această călătorie să fie mai plăcută. Când ajungem la Calais, luăm vaporaşul şi trecem în Anglia. Pe urmă mergem spre nord, spre Scoţia şi ne ducem acasă. Înapoi la Croy. Ah, Lucilla, spune-mi că-ţi place ideea mea!

— Trebuie să recunosc că e total neaşteptată. Asta a fost tot ce găsi Lucilla de zis, dar dacă Pandora observase o oarecare lipsă de entuziasm în glasul ei, nu păru să arate acest lucru. Dusă de propriul ei entuziasm, se întoarse spre Jeff.

— Tu ce zici? Cum ţi se pare? Sau crezi că mi-am ieşit din minţi?

— Nu.

— Nu te-ar deranja să vii cu noi în Scoţia?

— Dacă asta doreşte Lucilla, aş fi încântat.

— Atunci, s-a aranjat. Părea triumfătoare. O să stăm cu toţii la Croy, cu Isobel şi Archie şi o să mergem împreună la minunata petrecere de la familia Steynton.

— Dar Jeff n-a fost invitat, sublinie Lucilla.

— Ei, asta nu-i o problemă.

— Şi n-are cu ce se îmbrăca.

Pandora pufni în râs.

— Draga mea, mă dezamăgeşti. Eu credeam că eşti o artistă, ruptă de cele lumeşti şi, când colo, singura ta grijă sunt hainele. Nu vezi, hainele nu contează. Nimic nu contează. Singurul lucru important este că ne întoarcem acasă, împreună. Gândeşte-te numai cât de bine ne vom distra. Iar acum, trebuie să sărbătorim!

Sări în picioare.

— Este cel mai bun moment să deschidem încă o sticlă de şampanie!

21

Joi, 8 septembrie

Isobel Balmerino, aşezată la maşina de cusut, termină de brodat ultimul nume, HAMISH BLAIR, pe ultima dintre batistele noi, tăie firul, împături batista şi o puse deasupra teancului de haine aflate pe masa de lângă ea. Totul era gata. Mai rămâneau numai acele obiecte la care se cerea ca etichetele să fie cusute de mână… şosetele pentru rugby, un pardesiu şi un pulover rulat pe gât, dar astea puteau fi rezolvate pe-ndelete, seara, lângă foc. Nu mai lucrase atâtea etichete de când Hamish plecase pentru prima dată la Templehall, cu patru ani în urmă, dar în vacanţa de vară crescuse atât de mult, încât fusese nevoită să-l ia după ea la Relkirk, cu lista de haine în braţe şi s-o ia de la capăt. Expediţia fusese, conform aşteptărilor, chinuitoare şi scumpă. Chinuitoare, pentru că Hamish n-avea chef să se gândească la clipa întoarcerii la şcoală, ura să meargă la cumpărături, ura hainele noi şi se înfuria când se punea problema să piardă măcar o zi din vacanţă şi libertatea pe care o presupunea aceasta. Cheltuise mult, pentru că uniforma reglementară putea fi cumpărată numai de la cel mai mare şi mai scump magazin din oraş. Pardesiul, puloverul şi şosetele de rugby costaseră şi-aşa destul de mult, dar cinci perechi de pantofi de piele, imenşi, aproape că depăşiseră posibilităţile lui Isobel şi ale contului său.

Gândindu-se să-l înveselească puţin pe Hamish, îi cumpărase o îngheţată, dar el o devorase bosumflat, fără plăcere şi se întorseseră la Croy într-o tăcere încărcată de animozitate reciprocă. Odată ajuns acasă, Hamish o-ntinsese imediat,

înarmat cu undiţa pentru păstrăvi, lăsând să se vadă limpede pe figura lui cât de rău fusese tratat. Isobel a rămas să se chinuie să ducă pachetele şi cutiile la etaj; ajunsă acolo, le-a răsturnat pe toate lângă dulapul lui şi s-a întors în bucătărie, să pună apă la fiert pentru ceai şi să se apuce să pregătească cina.

Groaznica experienţă prin care trecuse, cheltuind imense sume de bani pe care nu şi le putea permite, îi lăsase un gust amar, iar faptul că Hamish era, ca de obicei, nerecunoscător, nu îmbunătăţea cu nimic lucrurile. În timp ce curăţa cartofii, îşi luă în tăcere rămas-bun de la orice vis de a-şi cumpăra o rochie nouă pentru seara de dans de la familia Steynton. Va trebui să se mulţumească cu cea veche, de tafta bleumarin. Simţindu-se ca o martiră nedreptăţită, se gândi s-o înveselească cu puţin alb în jurul gâtului.

Dar toate astea se întâmplaseră cu două săptămâni în urmă, iar acum intraseră în luna septembrie. Ăsta era un lucru bun, din mai multe motive. Cel mai important era că, până în mai, anul viitor, terminase cu turiştii. „Turul Scoţiei“ îşi închisese porţile pentru iarnă şi ultimii americani, cu tot cu bagaje, suvenire şi bonete ecosez, îşi luaseră tălpăşiţa. Oboseala şi starea depresivă prin care trecuse Isobel toată vara au dispărut aproape imediat, înlocuite de sentimentul că era iarăşi liberă şi de faptul că ştia că, din nou, Croy le aparţinea numai lor.

Dar asta nu era tot. Născută şi crescută în Scoţia, simţea în fiecare an acest val de bucurie, îndată ce luna august se încheia, pierind din calendar, şi nu mai trebuia să te prefaci că e vară. Ce-i drept, erau şi ani în care anotimpurile semănau cu cele de odinioară, când pajiştile se uscau din lipsă de ploaie şi-şi petreceau serile aurii udând trandafirii şi sângele-voinicului ori rândurile de salată din grădina de zarzavaturi. Dar, prea adesea, iunie, iulie şi august nu erau decât un chin prelungit şi

umed, aducând cu ele dezamăgire şi frustrare. Cele mai rele erau zilele acelea întunecate, înăbuşitoare când, în disperare de cauză, te retrăgeai până la urmă în casă şi puneai focul, moment în care cerul se lumina instantaneu şi soarele târziu de după-amiază apărea deasupra grădinii ude, parcă special prea târziu ca să mai fie de folos cuiva.

Vara aceea fusese în mod special o dezamăgire şi Isobel îşi dădu dintr-odată seama că săptămânile acelea cu nori negri, fără soare, contribuiseră mult la starea ei proastă de spirit şi la această epuizare fizică. Întâmpinaseră cu bucurie prima brumă, pentru că de-acum putea să pună definitiv deoparte fustele şi bluzele de bumbac, aproape cu satisfacţie, revenind la dragele stofe de tweed şi pulovere din lână de Shetland.

Dar, chiar şi după câte o vară splendidă, septembrie aducea ceva special în Relkirkshire. Primele brume curăţau aerul, iar tonurile de culoare ale ţinutului prindeau mai multă forţă, mai multă culoare. Albastrul intens al cerului se reflecta în lac şi în râu şi, după strângerea recoltei, paiele rămase aureau câmpul. Prin şanţuri creşteau clopoţei, iar iarba-neagră, parfumată, acum înflorită, acoperea dealurile cu purpură.

Pe urmă – şi cel mai important – septembrie însemna distracţie. Un sezon plin de evenimente, care dura până ce lunga iarnă întunecată venea peste ei, când vremea aspră şi drumurile înzăpezite izolau casele răsfirate şi împiedicau orice formă de contact între ele. Septembrie însemna lume multă. Prieteni. Căci acesta era momentul când comitatul Relkirkshire redevenea el însuşi.

Până la sfârşitul lui iulie, ultima invazie anuală a turiştilor veniţi cu familia în vacanţă se încheia; îşi strângeau corturile, iar apoi caravanele porneau la drum, îndreptându-se spre casă. În locul lor, luna august aducea cu sine avangarda unei a doua imigraţii dinspre sud, vizitatorii obişnuiţi, care se întorceau în fiecare an în Scoţia pentru sport şi

petreceri. Cabanele de vânătoare, părăsite şi uitate un an întreg, se redeschideau, iar proprietarii lor, sosiţi la volanul jeepurilor lor dinspre sud, cu maşinile pline ochi de puşti, bâte, undiţe, copii mici, adolescenţi, prieteni, rude şi câini, reintrau fericiţi în posesia lor.

În plus, casele din zonă se umpleau şi ele, nu cu americani sau turişti veniţi în pensiune, ci cu familiile tinere care aparţineau acestora şi care erau obligaţi să se mute în sud, unde locuiau şi munceau, păstrându-şi concediul din fiecare an ca să se întoarcă acasă, chiar în această perioadă. Toate dormitoarele erau ocupate, mansardele se transformau în reşedinţe temporare pentru trupe întregi de nepoţi, iar băile, devenite prea puţine, erau folosite întruna. Cantităţi imense de hrană se aduceau, se găteau şi se mâncau în fiecare zi, la mesele din sufragerii, lungite cu plăci suplimentare.

Apoi venea septembrie. În septembrie, dintr-odată, totul prindea viaţă, ca şi cum un regizor celest ar fi terminat numărătoarea inversă, apăsând cine ştie ce buton. Hotelul gării din Relkirk schimba obişnuita sa rigoare victoriană, devenind veselul loc de întâlnire, plin ochi, pentru vechi prieteni, iar domeniul Strathcroy, preluat de un sindicat al oamenilor de afaceri care-i plăteau lui Archie sume de bani de natură să-l liniştească pe deplin pentru privilegiul de a porni la vânătoare de prepeliţe, forfotea de lume, iar conversaţiile pe teme sportive nu se mai sfârşeau.

La Croy, invitaţiile, aşezate grămadă pe poliţa căminului din bibliotecă, acopereau orice formă posibilă de contact social. Contribuţia lui Isobel la distracţia generală era prânzul cu hrană rece, organizat anual, înainte de începerea partidelor de vânătoare. Archie conducea aceste expediţii şi apărea în fruntea paradei celor mai buni vânători din sat, care încetineau pasul ca să-l ajute. Pentru această ceremonie importantă, îmbrăca tunica

regimentului său şi purta sabia scoasă. Îşi îndeplinea rolul cu mare solemnitate şi, la sfârşitul zilei, anunţa premiile, nu numai pentru cântăreţii la cimpoi şi dansurile din Highlands, ci şi pentru cel mai bun model de pulover tricotat din lână toarsă de mână, prăjitura cea mai bună şi cel mai bun borcan de dulceaţă de casă.

Isobel îşi ţinea maşina de cusut în vechea cameră pentru rufe de la Croy, în principal pentru comoditate, dar şi pentru că era locul său preferat, unde se putea retrage când dorea să nu fie deranjată de nimeni. Camera nu era mare, dar avea spaţiu suficient; ferestrele dădeau spre vest, chiar spre terenul de crochet şi spre drumul care ducea la lac, iar în zilele senine, camera era scăldată de soare. Pusese perdele de bumbac alb, podeaua era acoperită cu linoleum, iar pe pereţi erau sprijinite dulapuri mari, vopsite în alb, în care ţinea toate aşternuturile, prosoapele şi păturile de schimb din casă. Masa solidă, pe care stătea maşina de cusut, putea fi folosită şi pentru croitorie, iar fierul de călcat se afla la-ndemână. Se simţea un miros plăcut de rufărie proaspătă şi săculeţi cu levănţică, aşezaţi de Isobel printre feţele de pernă apretate, iar acest lucru contribuia din plin la această extraordinară aură de eternitate şi linişte a camerei.

Acesta era motivul pentru care, odată terminate etichetele pentru haine, nu făcu niciun fel de efort imediat, ci rămase acolo, pe scaunul tare, cu coatele pe masă şi bărbia în mâini. Pe fereastra deschisă putea zări, dincolo de copaci, cele dintâi culmi delicate ale dealurilor. Priveliştea era scăldată în razele aurii ale soarelui. Perdelele fluturau în vântul uşor şi aceeaşi boare înfiora crengile mestecenilor argintii, aflaţi la capătul pajiștii.

O frunză căzu, plutind ca un zmeu minuscul.

Era trei şi jumătate şi era singură acasă. Înăuntru, totul era nemişcat, dar dinspre fermă auzi

murmure nedesluşite şi lătrat de câini. O dată în viaţă, avea timp numai pentru ea, fără vreo altă obligaţie sau persoană care să aibă nevoie urgentă de atenţia ei. Nici nu-şi mai amintea de când nu mai avusese parte de aşa ceva, iar gândurile îi zburară înapoi, spre copilărie şi tinereţe şi spre bucuria leneşă, fără finalitate, a zilelor în care nu aveai nimic de făcut.

Parchetul scârţâi. Undeva, se trânti o uşă. Croy. Casă veche, cu un puls al ei. Dar îşi amintea de ziua aceea, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, când Archie o adusese pentru prima dată aici. Avea nouăsprezece ani şi se pregătea o partidă de tenis, ceaiul de după-amiază urmând să se servească în sufragerie. Isobel, fiica unui avocat din Angus, nici frumoasă, nici sigură pe ea, fusese copleşită de mărimea şi grandoarea acestei case, dar şi de strălucirea şi rafinamentul celorlalţi prieteni ai lui Archie, care păreau să se cunoască incredibil de bine între ei. Deja îndrăgostită fără speranţă de Archie, nu-şi putea imagina de ce se obosise s-o includă şi pe ea printre invitaţi. După toate aparenţele, Lady Balmerino fusese la fel de uimită, dar se purtase frumos, făcând în aşa fel încât Isobel să stea lângă ea la masă şi încercând din toate puterile să n-o lase deoparte din nicio conversaţie.

Dar mai era acolo încă o fată, blondă, cu picioare lungi, care părea pregătită să şi-l adjudece pe Archie pentru ea, arătând foarte clar acest lucru tuturor celor prezenţi; îl tachina, îi arunca priviri peste masă, ca şi cum ar fi avut o mie de secrete comune. Archie, voia ea să le spună tuturor, îi aparţinea şi nimănui nu-i era permis să pună mâna pe el.

Dar, la sfârşitul zilei, Archie se hotărâse s-o ia pe Isobel de soţie. După ce au depăşit momentul de surpriză, părinţii lui au fost încântaţi şi au primit-o pe Isobel în familie nu ca pe o noră, ci ca pe o a doua fiică. Avusese noroc. Delicaţi, amuzanţi, ospitalieri, neconvenţionali şi fermecători, bătrânii

Balmerino erau iubiţi de toată lumea, şi nici Isobel nu făcuse excepţie.

Auzi dinspre fermă motorul pornit al unui tractor. O altă frunză pluti spre pământ. Îi trecu prin minte că trăia o după-amiază de demult, ca şi când ar fi dat timpul înapoi. Genul acela de după-amiază când câinii căutau un petic de umbră, iar pisicile leneveau pe pervazul ferestrei, cu burticile pufoase întoarse spre soare. Se gândi la doamna Harris, cu una din slujnicele mai tinere după ea, ieşind din bucătărie şi îndreptându-se spre grădina înconjurată de ziduri, sau să umple un bol cu ultimele căpşuni coapte, sau să culeagă câteva prune Victoria, punând stăpânire pe dulceaţa lor înainte ca viespile să ajungă la ele.

Croy, aşa cum fusese odată. Nimeni nu plecase. Nimeni nu murise. Cei doi bătrânei, dragii de ei, erau încă vii; mama lui Archie afară, cu trandafirii ei, tăind vârfurile uscate şi găsindu-şi timp să stea de vorbă cu unul dintre grădinari, care întindea pietrişul plin de praf; iar tatăl lui Archie în bibliotecă, aţipind puţin, pe furate, cu batista de mătase întinsă peste faţă. Nu trebuia decât să se ducă şi să-i caute. Îşi imagină cum ar fi să facă acest lucru, luând-o în jos pe scări, traversând holul până în faţa uşii de la intrare, larg deschise. O vedea pe Lady Balmerino, cu pălăria de pai pentru grădinărit, revenind din grădină, cu coşul plin de crenguţe şi petale uscate. Dar când îşi ridica privirea şi dădea cu ochii de Isobel, se încrunta, nelămurită, pentru că această Isobel de vârstă mijlocie îi era la fel de puţin familiară ca o fantomă…

— Isobel!

Vocea aceasta, ascuţită, o trezi din visare. Isobel îşi dădu seama că fusese strigată de mai multe ori, dar nu auzise. Cine mai avea nevoie de ea, tocmai acum? Îşi veni în fire, fără chef, împinse scaunul în spate şi se ridică în picioare. Poate că era prea mult să ceară să fie lăsată în pace măcar cinci minute.

Ieşi din cameră şi porni pe culoarul care ducea în capul scărilor. Aplecându-se pe balustradă, văzu la picioarele sale o variantă prescurtată a Verenei Steynton, aflată în mijlocul holului; intrase pe uşa deschisă.

— Isobel!

— Sunt aici!

Verena îşi înclină capul şi privi în sus.

— Începusem să cred că nu e nimeni acasă.

— Numai eu. Isobel porni în jos pe scări. Archie i-a luat pe Hamish şi pe câini şi s-au dus la meciul de crichet de la familia Buchanan-Wright.

— Eşti ocupată?

Verena nu părea să fi fost prea ocupată. Ca de obicei, era îmbrăcată elegant şi fără cusur şi precis că venea de la coafor.

— Am cusut etichetele pe hainele de şcoală ale lui Hamish. Isobel îşi duse instinctiv o mână spre păr, de parcă acest gest întâmplător ar fi fost de vreun ajutor pentru părul său încâlcit. Dar am terminat.

— Pot să-ţi răpesc câteva clipe?

— Bineînţeles.

— Am o mulţime de lucruri să-ţi spun şi două rugăminţi. Am vrut să te sun, dar am fost la Relkirk toată ziua şi pe urmă, pe drum, în maşină, m-am gândit că ar fi mult mai simplu şi mai plăcut să trec pe la tine.

— Vrei o ceaşcă de ceai?

— Îndată. Nu-i nicio grabă.

— Hai dincolo şi fă-te comodă.

Isobel îşi conduse vizitatoarea în salon, nu din orgoliu, ci pentru că soarele bătea în ferestre, în timp ce, la acea oră a zilei, biblioteca şi bucătăria erau mai întunecate. Ferestrele erau deschise, în cameră era răcoare, şi un bucheţel de flori, culese de Isobel chiar în acea dimineaţă şi aşezate într-o supieră veche, parfuma aerul.

— E un rai aici! Verena se trânti într-un colţ al canapelei şi-şi întinse picioarele lungi, cu pantofi

eleganţi. Ce zi pentru un meci de crichet! Anul trecut a plouat cu găleata şi, după-masă, au fost nevoiţi să aducă butuci, pentru că ţăruşii fuseseră acoperiţi de apă. Florile astea sunt de la tine din grădină? Ce culori minunate! Ale mele nu-s aşa frumoase anul ăsta. Ştii, urăsc după-amiezile calde la Relkirk. Trotuarele sunt pline de fete grase în blugi, cu copii în cărucioare. Şi toţi copiii urlă de mama focului.

— Ştiu cum e. Cum mai merg lucrurile?

Isobel ajunsese deja la concluzia că Verena dorea să vorbească despre petrecere şi nu greşise.

— Of… Pentru o clipă, Verena arboră un aer dramatic, închise ochii şi începu să geamă, ca şi cum ar fi durut-o ceva… Am început să mă-ntreb cum naiba de mi-a venit ideea asta, să dau o petrecere. Ştii că jumătate din invitaţi nu mi-au răspuns încă? Nu se gândesc deloc la mine. Cred că le lasă să zacă pe poliţa căminului, până se-nvechesc. Nu se poate organiza o petrecere în condiţiile astea, când trebuie să găseşti o soluţie ca să-i cazezi pe toţi undeva.

— În locul tău, nu mi-aş face atâtea griji. Isobel încerca s-o liniştească. I-aş lăsa să se descurce singuri.

— Ar ieşi un haos!

Isobel ştia că nu e adevărat, dar Verena dorea ca totul să fie perfect.

— Da, probabil. Cred că e groaznic. Adăugă, aproape cu teamă: Lucilla ţi-a răspuns?

— Nu, îi răspunse Verena, fără menajamente.

— I-am trimis invitaţia mai departe, dar face o călătorie şi s-ar putea să n-o fi primit. Ne-a trimis o adresă destul de vagă, din Ibiza, dar n-am mai primit nicio veste de la ea de când a plecat din Paris. Se gândea să meargă să-i facă o vizită Pandorei.

— Nici Pandora nu mi-a scris.

— M-aş fi mirat. Nu răspunde niciodată, la nicio scrisoare.

— Dar, în schimb, vine Alexa Aird şi aduce cu ea un prieten. Ştiai că Alexa şi-a găsit un bărbat?

— Mi-a spus Vi.

— Extraordinar. Mă-ntreb cum arată.

— Virginia zice că e un tip bine.

— De-abia aştept să-l văd.

— Katy când vine?

— Într-una dintre zilele săptămânii viitoare. M-a sunat aseară. Şi asta e una din rugăminţile pe care le am la tine. Stă multă lume la tine pentru petrecere?

— Deocamdată nimeni. Hamish se-ntoarce la şcoală şi nu ştiu dacă Lucilla va fi aici sau nu…

— Ah, eşti un înger dacă accepţi să primeşti un bărbat la tine. Katy mi-a vorbit aseară despre el. L-a cunoscut la un ştiu ce petrecere şi i-a plăcut. E american – avocat, cred – dar tocmai i-a murit nevasta şi a venit aici pentru o mică vacanţă. Vine oricum în Scoţia, să viziteze nişte prieteni în zona de graniţă cu Anglia, şi Katy s-a gândit că ar fi frumos din partea noastră să-i trimitem o invitaţie. Nu putem să-l ţinem la Corriehill pentru că nu mai am nicio cameră liberă, cu toţi prietenii lui Katy, iar Toddy Buchanan nu mai are nicio cameră liberă la han, aşa că m-am gândit – n-ai putea să-l iei tu? Te-ar deranja? Eu nu ştiu nimic despre el, decât povestea cu moartea soţiei lui, dar dacă i-a plăcut lui Katy, nu cred că poate fi un tip chiar aşa de îngrozitor.

— Săracul de el. Sigur că poate sta la noi.

— Şi-l aduceţi voi la petrecere? Eşti adorabilă. Am s-o sun pe Katy diseară să-i spun să vorbească cu tine.

— Cum îl cheamă?

— Are un nume foarte nostim. Plucker. Sau… Tucker. Asta e. Conrad Tucker. De ce oare au americanii nume aşa ciudate?

Isobel izbucni în râs.

— Probabil că şi lor li se pare că Balmerino e cam ciudat. Ce alte noutăţi mai ai?

— Nimic special. L-am convins pe Toddy Buchanan să se ocupe de aprovizionare şi să aibă grijă de bar, iar dimineaţa să pregătească una-alta pentru micul dejun. Nu ştiu care-o fi explicaţia, dar cei din generaţia lui Katy sunt mereu morţi de foame pe la patru dimineaţa. Iar dragul de Tom Drystone se ocupă de orchestră.

— Ei, n-ar fi petrecerea completă fără poştaşul nostru fluieraş pe estradă. Faceţi şi discotecă?

— Da. Un tânăr din Relkirk se ocupă de asta. Aduce tot ce trebuie. Cum s-ar zice, tot tacâmul. Flashuri şi amplificatoare. Nici nu vreau să mă gândesc ce hărmălaie o să fie. Şi o să montăm lampioane pe tot drumul. M-am gândit că arată mai festiv aşa, iar dacă e o seară teribil de înnorată, o să fie mai uşor de găsit drumul.

— O să fie minunat. Te-ai gândit la toate.

— Mai puţin la flori. Asta era cealaltă rugăminte din partea mea. Eşti de acord să mă ajuţi cu florile? Va fi şi Katy acolo şi am mai convins vreo două persoane, dar nimeni nu se pricepe să aranjeze florile ca tine şi nici nu ştii cât de recunoscătoare ţi-aş fi dacă m-ai putea ajuta.

Isobel se simţi flatată. Era minunat să ştie că exista un lucru pe care ea îl putea face mai bine decât Verena şi era recunoscătoare că fusese rugată să dea o mână de ajutor.

— Problema e, continuă Verena înainte ca Isobel să apuce să răspundă, că n-am idee cum să decorez cortul. În casă nu-i aşa de greu, dar cortul e mai problematic, pentru că e aşa de mare şi aranjamentele florale obişnuite n-ar mai avea niciun efect. Ce crezi? Tu ai întotdeauna nişte idei grozave.

Isobel căută o idee grozavă, dar nu-i veni niciuna.

— Hortensii?

— Se trec până atunci.

— Împrumută nişte ghivece cu palmieri.

— Prea deprimant. Ca un bal dintr-un hotel de provincie.

— Păi atunci, de ce nu laşi să fie într-adevăr o atmosferă campestră şi de sezon? Snopi de orz copt şi ramuri de scoruş, cu frunze aşa de frumoase şi fructele roşii. Putem folosi şi ramuri de fag. Muiem tulpinile în glicerină şi pe urmă acoperim pilonii cu ele, să pară nişte copaci tomnatici…

— Asta da, idee! Eşti extraordinară! Aranjăm totul cu o zi înainte de petrecere. Cade într-o joi. Poţi să-ţi notezi în agendă?

— Tot atunci îşi serbează şi Vi ziua de naştere, dar cred că am să pot să lipsesc.

— Eşti o sfântă. Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Ce uşurare!

Verena se întinse cu toate puterile, îşi înăbuşi un căscat şi tăcu.

Ceasul de pe poliţa căminului ticăia încet, iar liniştea din cameră se aşternu între cele două femei. Şi era o mare greşeală să te aşezi în fotoliu după-amiaza, pentru că nu-ţi mai venea să te ridici. O după-amiază de vară, fără nimic de făcut. Isobel se lăsă din nou pradă acelei iluzii de atemporalitate care o cuprinsese înainte de sosirea Verenei. Se gândi din nou la Lady Balmerino, care avea obiceiul să stea tot aici, ca şi Isobel şi Verena acum, să citească o carte sau să-şi vadă în linişte de broderiile sale. Acum, la fel ca altă dată. Poate că într-o clipă avea să se audă un ciocănit uşor în uşă şi Harris, valetul, avea să intre în cameră, împingând măsuţa de mahon pe rotile, pe care se afla serviciul de ceai, cu ceainicul de argint şi ceştile mici, cât o găoace de ou, din porţelan chinezesc; plăcintele pe farfurii acoperite, proaspăt scoase din cuptor, căniţa cu frişcă, gemul de căpşuni, prăjitura cu cremă de lămâie şi turta dulce, lipicioasă, închisă la culoare.

Cu un clinchet argintiu, ceasul bătu ora patru şi toate iluziile dispărură. Harris plecase de mult şi nu

avea să se mai întoarcă. Isobel căscă din nou şi apoi, cu destul efort, se ridică în picioare.

— Mă duc să pun ibricul la fiert, îi spuse Verenei, ca să bem o ceaşcă de ceai, aşa cum am promis.

22

Vineri, 9 septembrie

Era anul în care vară-mea Flora l-a născut pe cel mic. I-aţi cunoscut pe părinţii ei? Unchiu' Hector era fratele lu' taică-meu, mai tânăr, bineînţeles, şi a luat o fată din Rhum. A-ntâlnit-o pe când era poliţist; o creatură cam molâie – şi i-au mai căzut şi toţi dinţii până s-ajungă la treizeci de ani. Când a auzit bunică-mea, a văzut negru înaintea ochilor, nu-i trebuiau ei catolici de ăştia bisericoşi în familie; fusese crescută într-un spirit de mai mare libertate. Eu i-am tricotat mititelului o hăinuţă de dimineaţă. Din fir de mătase roz, cu un model de ferigă, da' a pus-o la fiert cu aşternuturile şi asta aproape că m-a distrus…

Violet încetase să mai asculte. N-avea, oricum, niciun rost. Mai bine dădea din cap, sau spunea câte un „Ah, sigur", ori de câte ori Lottie se oprea să-şi tragă răsuflarea, înainte s-o ia iarăşi de la capăt, cu cine ştie ce poveste încâlcită.

— … mi-am luat serviciu când aveam paisprezece ani, într-o casă mare din Fife; am plâns şiroaie, dar mama a zis că trebuie să plec. Eram fată de serviciu la bucătărie, iar bucătarul era un munte de om. N-am mai fost aşa de obosită în toată viaţa mea, să mă scol la cinci dimineaţa, iar seara să dorm în mansardă cu un elan.

Asta, cel puţin, o făcu pe Violet să ciulească urechea.

— Un elan, Lottie?

— Cred că era elan. Un cap dintr-alea împăiate. Prea mare să fi fost cerb. Domnul Gilfillan fusese în Africa, pe post de misionar. Nici n-ai fi zis că un misionar se pricepe să omoare elani, nu? De Crăciun mâncau gâscă friptă, dar mie nu-mi dădeau decât o ciozvârtă de miel. Zgârciţi. Nici

negrul de sub unghii nu ţi-ar fi dat. Mansarda era igrasioasă, hainele mi-erau umede întruna şi-am făcut pneumonie. A venit doctoru', domnu' Gilfillan m-a trimis acasă şi n-am fost nicicând mai bucuroasă să mă-ntorc. Aveam un pisoi acasă. Tammy Puss. Era tare iute. Deschidea uşa de la cămară şi pac, la smântână; odată am găsit un şoarece în oala de smântână. Iar mâţa, Ginger, avea o droaie de pisoi, cam sălbatici, îi rupeau pielea maică-mii cu ghearele… ea n-a fost niciodată bună cu animalele. Ura câinele lu' taică-meu.

Stăteau aşa, două bătrânele, pe o bancă din parcul mare din Relkirk. La picioarele lor, râul îşi purta apele învolburate, maronii de la bucăţile de turbă purtate de curent. Un pescar, intrat în apă până la brâu, arunca undiţa după somoni. Până una-alta, nu părea să fi prins nici măcar o aripioară. Peste râu se zăreau casele mari, victoriene, în mijlocul unor grădini întinse, cu pajişti, care ajungeau până la râu. Una sau două aveau chiar şi câte o barcă ancorată la mal. Un bărbat, ieşit la plimbare cu câinele, aruncă nişte firimituri şi raţele veniră degrabă, ţipând şi lovindu-se cu pliscurile, să apuce câte ceva.

— … Doctorul a zis că a lovit-o damblaua, că avea ceva cu nervii. Eu am vrut să plec voluntară, că tot era război, da' dacă plecam nu avea cine să stea cu maică-mea. Taică-meu lucra la aer, creştea nişte napi grozavi, da' acasă numa' se aşeza şi-şi scotea cizmele şi gata… n-am mai văzut om să înfulece atâta. Nu zicea prea multe, erau zile când nu scotea o vorbă. Punea capcane la iepuri. Mâncam mult iepure, zău aşa. Sigur, asta era înainte să se-mbolnăvească iepurii de chichinoză, sau cum naiba îi zice. Rău mai e în ziua de azi…

Violet, care-i promisese lui Henry s-o scape pe Edie de Lottie într-o după-amiază, îşi făcuse procese de conştiinţă până când se hotărâse, în sfârşit, să-şi ia inima în dinţi şi să ducă treaba la bun sfârşit, şi o invitase pe Lottie să meargă cu ea

la cumpărături în Relkirk şi pe urmă să bea un ceai cu o gustare. Venise, la timpul potrivit, s-o ia pe Lottie de la căsuţa lui Edie, o urcase în maşină şi o dusese în oraş. Pentru această ocazie, Lottie se îmbrăcase cu ce avea mai bun – o haină bej şi o pălărie de forma unei pâini de casă. Purta cu ea o geantă imensă şi se încălţase cu pantofii cu tocuri înalte, care se cam clătinau. Din clipa în care urcase în maşină, nu mai contenise cu vorba. Vorbise întruna, cât străbătuseră magazinul Marks & Spencer, vorbise în timp ce stătea la coadă să cumpere legume proaspete, vorbise cât umblaseră pe străzile aglomerate, în căutarea a ceea ce Lottie numea cu încăpăţânare „prăvălie de mărunţişuri“.

— Nu cred că mai există aşa ceva, Lottie…

— Ba da, e una mică pe strada aia… sau poate pe următoarea? Mama venea totdeauna aici să-şi ia lână de tricotat.

Necrezând nicio clipă că ar putea s-o găsească, Violet se lăsă purtată în cerc, până ce se încălzi şi începură s-o bată pantofii, neştiind dacă să fie uimită sau să se bucure atunci când Lottie găsi, în fine, magazinul cu pricina. Era foarte vechi şi plin de praf, o adunătură de cutii de carton cu inele de crochet, broderii de mătase îngălbenite de vreme şi modele demodate de tricotaje. Bătrâna din spatele tejghelei părea că tocmai se întorsese dintr-un azil de bătrâni şi îi trebuiseră vreo cincisprezece minute să găsească ce voia Lottie, adică un metru de elastic pentru jartiere. Până la urmă, reuşise totuşi să-l găsească într-un sertar plin de nasturi vechi, îl pusese, cu o mână tremurătoare, într-o pungă de hârtie şi primise banii. Ieşiseră din nou afară, Lottie era triumfătoare.

— Ţi-am zis io, croncăni ea către Violet. Nu m-ai crezut, aşa-i?

Pentru că terminaseră cu cumpărăturile şi nu era încă timpul de ceai, Violet îi propusese să facă o plimbare prin parc. Se întorseseră la maşină, puseseră cele cumpărate în portbagaj şi pe urmă

traversaseră pajiştea largă, care ducea spre râu. Violet se aşezase foarte hotărâtă pe prima bancă întâlnită în cale.

— Să ne aşezăm, îi spusese lui Lottie, şi aşa stăteau şi acum, una lângă cealaltă, în bătaia razelor soarelui auriu, iar Lottie mai avea încă multe de spus.

— Ăla-i Spitalul Regal din Relkirk, şi p-acolo am fost – se vede un pic printre copaci. Locul era destul de frumuşel, da' nu puteam să suport surorile. Doctoru' era bunicel, da' numa' un pârlit de student, să nu-ţi închipui că ştia ceva, doar că se făcea că ştie. Da' ce grădină fainã, zău, mai ceva ca la Crematoriu. Eu vrusei s-o ard pe mama, da' pastorul a zis că ea vroia să stea lângă tata în cimitir, la Tullochard. Da' zău că nu ştiu de unde ştia el mai bine ca mine.

— Probabil că i-a spus maică-ta…

— Mai degrabă a inventat-o el, pe loc, mereu i-a plăcut să se bage în toate…

Violet privi dincolo de râu, spre Spitalul Regal, ridicat sus pe deal cu turnurile şi foişoarele din piatră roşie, abia vizibile printre copacii înverziţi din jur.

— Foarte plăcut loc pentru un spital, spuse.

— Ăştia-s doctorii, ce mai. Au bani pentru orice.

— Şi cum se numea doctorul acela tânăr, care te-a îngrijit? întrebă Violet, ca din întâmplare.

— Doctorul Martin. Mai era unul, doctorul Faulkner, dar nici nu se apropia de mine. Doctorul Martin a zis că pot să vin să stau cu Edie. Am cerut un taxi, dar mi-au dat o ambulanţă.

— Edie e foarte cumsecade.

— Ea a trăit destul de bine, c-aşa-i pe lume, unii au numai noroc. E altceva să stai în sat sau închis sus pe deal.

— N-ai putea să vinzi casa părinţilor tăi şi să te muţi într-un sat?

Dar Lottie ignoră această sugestie rezonabilă şi turui mai departe, fără oprire, ca şi cum Violet n-ar

fi zis nimic. Lui Violet îi trecu prin minte că Lottie e mai vicleană decât îşi închipuie lumea.

— Mă-ngrijorează că-i aşa grasă, infarctul o paşte într-o bună dimineaţă, cu toată cărnăraia aia pe ea. Şi toată ziua aleargă încolo şi încoace, ba la tine, ba la Virginia, nu stă locului o clipă, la o discuţie sau la televizor. Ar trebui să se mai gândească şi la ea, din când în când. Mi-a zis că Alexa vine-ncoace la dansul doamnei Steynton. Cu un prieten. Frumoasă treabă, nu? Da' să fiţi atenţi, toţi bărbaţii îs la fel, umblă după orice le pică…

— Ce vrei să spui, Lottie? o întrerupse Violet, cu glas tăios.

Lottie îşi întoarse ochii rotunzi spre ea.

— Păi, nu-i o sărăntoacă, Alexa noastră. Lady Cheriton cea bătrână n-a dus niciodată lipsă de bani. Eu citesc ziarele, aşa că ştiu tot despre familia aia. Nu-i nimic ca banul, ca să-l facă pe bărbat să umble după o fată tânără.

Violet căzuse pradă unei furii neputincioase, care-o cuprinsese din cap până în picioare, iar sângele i se urcase în obraji. Furie împotriva impertinentei de Lottie şi neputinţă pentru că, la urma urmelor, Lottie exprima cu voce tare temerile cele mai ascunse ale întregii familii.

— Alexa e foarte drăguţă şi foarte scumpă, spuse. Faptul că e o fată independentă n-are nimic de-a face cu prietenii pe care şi-i alege.

Dar Lottie, fie că ignoră, fie că nu înţelese această dojană, râse scurt, clătinând din cap.

— Eu n-aş fi aşa de sigură. Şi mai vine şi de la Londra. Pe-acolo umblă tot felul de vânători de zestre. Dintr-ăia cu studii, la colegiu, adăugă ea, destul de categoric, rostind cuvintele ca pe o ocară.

— Lottie, nu-nţeleg despre ce vorbeşti.

— Toate fetele astea sunt la fel. Ca-ntotdeauna, pun ochii pe câte un tip bine şi se poartă ca nişte căţele în călduri.

Tresări brusc, de parcă gândul acesta îi incitase toate terminaţiile nervoase din trup. Apoi întinse

mâna şi strânse ca-ntr-un cleşte încheietura mâinii lui Violet.

— Încă ceva. Henry. L-am văzut pe la noi. Nu-i prea dezvoltat, nu? Vine pe la Edie şi nu scoate o vorbă. Se uită la mine ciudat câteodată. În locul tău aş fi îngrijorată. E altfel decât ceilalţi băieţi de vârsta lui…

Strânsoarea degetelor ei lungi era ciudat de puternică, ca o menghină. Violet, scârbită, intră pentru o clipă în panică. Instinctul ei imediat era să se scuture din strânsoare, să se ridice şi s-o lase în plata Domnului, dar tocmai atunci, prin faţa lor trecu o fată cu un copil în cărucior şi bunul-simţ îi veni în ajutor. Panica, disperarea se risipiră. La urma urmelor, era vorba doar de sărmana Lottie Carstairs, cu care viaţa nu fusese prea generoasă, lăsând tristeţea, frustrările sexuale şi imaginaţia ei bolnavă s-o ia razna. Iar dacă Edie suporta s-o ţină pe verişoara sa la ea, cu siguranţă că şi Violet putea s-o suporte cu calm o după-amiază.

— Drăguţ din partea ta că-ţi faci griji, Lottie, îi spuse zâmbind. Dar Henry e un băiat cât se poate de obişnuit şi sănătos tun. Acum…

Îşi mişcă mâna uşor, privind spre ceas, şi simţi cum degetele lui Lottie îşi slăbesc strânsoarea şi se dau deoparte. Violet întinse, fără grabă, mâna spre poşetă.

— … cred că e timpul să pornim în căutarea unui loc plăcut unde să ne bem ceaiul. Mie mi-e cam foame. Aş mânca nişte cartofi prăjiţi cu peşte. Tu nu?

23

Vineri, 9 septembrie

Tot aşa cum Isobel, istovită de cerinţele zilnice ale vieţii sale atât de active, se retrăgea din când în când în camera pentru rufărie, la fel şi soţul ei se relaxa în atelierul său. Acesta se afla la subsolul casei, într-o zonă de culoare de piatră şi beciuri slab luminate. Aici zăcea vechiul boiler, un monstru urât mirositor, suficient de mare să pună în funcţiune un vapor, şi care necesita o grijă permanentă şi serioasă, dar şi enorme cantităţi de cărbune. În afară de asta, una sau două cămăruţe mai erau încă folosite – acolo erau depozitate servicii de porţelan nefolosite, mobile care nu mai erau de folos nimănui, cărbunii şi butucii pentru foc şi o colecţie de vinuri, care scăzuse simţitor în ultima vreme. Dar cea mai mare parte a subsolului era nefolosită, plină de pânze de păianjen şi invadată, în fiecare an, de familii întregi de şoareci de câmp.

Atelierul se afla chiar lângă boiler, ceea ce însemna că aici era întotdeauna cald şi plăcut; avea ferestre mari, cu grilaj ca de închisoare, îndreptate spre sud şi spre vest şi care dădeau suficientă lumină ca să-ţi bucure sufletul. Tatăl lui Archie, care se pricepea să meşterească tot felul de lucruri, amenajase acest atelier, cu bănci grele de lemn, rafturi pentru scule, menghine şi scoabe. Acesta era locul unde venea să lucreze, reparând jucăriile stricate ale copiilor sau ocupându-se de tot ce se mai defecta prin casă – plus că-şi făcea şi momelile speciale pentru somoni.

După moartea lui, atelierul rămăsese câţiva ani părăsit, ignorat, plin de praf. Dar când Archie s-a întors la Croy după cele opt luni petrecute în spital, s-a chinuit să coboare treptele de piatră, a străbătut,

târându-şi piciorul, culoarul subteran, care răsuna la fiecare pas şi a luat, la rândul său, atelierul în stăpânire. Primul lucru pe care l-a zărit când a intrat a fost un scaun cu spătarul rotunjit, ale cărui picioare din spate crăpaseră sub greutatea cuiva. Scaunul fusese adus în atelier înainte de moartea bietului Lord Balmerino, bătrânul. Începuse să-l repare dar nu mai apucase să termine treaba, iar scaunul rămăsese acolo, uitat şi prăpădit.

Archie a privit o vreme obiectul acela părăsit. Apoi a strigat-o pe Isobel. Ea a venit şi l-a ajutat să strângă mizeria şi pânzele de păianjen, resturile de şoareci şi talaşul vechi. Păianjenii au fost trimişi la plimbare, ca de altfel şi cutiile vechi de lipici, nişte ziare îngălbenite şi câteva găleţi cu vopsea uscată. Isobel a spălat geamurile şi a reuşit, în cele din urmă, să deschidă ferestrele înţepenite, făcând să pătrundă aerul proaspăt.

În timpul acesta, Archie, după ce a şters şi a uns toate acele unelte grozave, dălţi şi ciocane, fierăstraie şi rindele, le-a aşezat în ordine pe rafturi. Pe urmă s-a aşezat şi a notat o listă cu tot ce mai avea nevoie, iar Isobel a plecat la Relkirk să le cumpere.

De-abia atunci a putut să se apuce de lucru şi să termine treaba începută de tatăl său.

Acum stătea în faţa aceleiaşi bănci de lemn. Soarele după-amiezii lumina pieziş prin partea de sus a ferestrei. Archie aproape terminase sculptura la care lucrase, puţin câte puţin, în ultimele două luni. Avea aproape 25 de centimetri înălţime şi reprezenta figura unei fete, aşezată pe un bolovan, cu un terrier micuţ lângă genunchi. Fata era îmbrăcată în pulover şi kilt, iar părul îi era bătut de vânt. De fapt era Katy Steynton cu câinele ei. Verena îi dăduse lui Archie o poză a fiicei ei, făcută cu o vară în urmă la vânătoare, iar el schiţase planurile sculpturii după aceasta. Acum mai rămânea s-o vopsească, încercând să

reproducă, cel mai exact, coloritul din fotografie. Apoi urma să i-o dea lui Katy, cadou pentru aniversarea celor douăzeci şi unu de ani ai ei.

Era gata. Puse pensula deoparte şi se lăsă pe spate în scaun, întinzându-se cât era de lung şi încercând să scape de durerea pe care o simţea în braţe şi în picioare. Privi îndelung, pe deasupra ochelarilor cu lentile retezate, acest obiect ieşit din mâinile sale. Până atunci nu mai încercase să sculpteze o siluetă aşezată, cu toate complicaţiile ce decurgeau de aici, şi cu atât mai puţin pe cea a unei femei; acum era teribil de mulţumit de rezultat. Fata şi câinele alcătuiau o compoziţie minunată. Mâine o să dea ultimul strat de vopsea. Se gândea, cu oarecare satisfacţie, la clipa în care va aplica tuşele finale.

Auzi, de sus, sunetul slab al telefonului. De-abia se auzea – şi erau luni de zile de când vorbise cu Isobel despre necesitatea instalării unei sonerii în subsol, ca să-l audă mai uşor în cazul că s-ar fi aflat singur în casă. Dar nu făcuseră nimic şi se întrebă dacă suna de mult şi dacă avea timp să ajungă sus şi să ridice receptorul înainte ca acela care sunase să se plictisească şi să închidă. Se gândi să-l ignore, dar telefonul continua să sune. Poate că era ceva important. Îşi trase scaunul şi porni încet pe culoar, apoi sus pe scări, să ridice nenorocitul acela de receptor. Aparatul cel mai apropiat era în bucătărie şi continua să sune ascuţit când Archie se îndreptă spre măsuţă şi ridică receptorul.

— Croy.

— Tati!

— Lucilla!

Începu să-i bată inima. Îşi luă un scaun.

— Unde erai? Sun de-o veşnicie!

— Eram jos, în atelier.

Archie se aşeză pe scaun, ca să nu-şi obosească piciorul rănit.

— Ah, îmi pare rău. Mama nu-i acolo?

— Nu. A plecat cu Hamish la cules de afine. Lucilla, unde eşti?

— Sunt în Londra. Şi n-ai să ghiceşti niciodată de unde te sun.

— Atunci mai bine spune-mi tu.

— De la Ritz.

— Ce naiba cauţi tu acolo?

— Stau până mâine. Pe urmă venim cu maşina într-acolo. Ajungem acasă mâine-seară.

Archie îşi scoase ochelarii; un zâmbet de bucurie îi răsări pe faţă.

— „Ajungem“ – cine?

— Eu şi Jeff Howland. Şi… stai să-ţi spun… Pandora.

— Pandora?

— Am fost sigură că o să te surprindă…

— Dar ce caută Pandora cu voi?

— Vine acasă. Ea zice că pentru petrecerea de la Verena Steynton, dar bănuiesc că de fapt vrea să vadă iarăşi Croy şi pe voi toţi.

— E acolo acum?

— Nu. Era frântă de oboseală şi s-a dus să tragă un pui de somn. Sun din camera mea. E numai Jeff aici. Am atâtea să vă spun, ţie şi mamei, dar nu acum, pentru că e aşa de complicat…

Dar Archie n-o lăsă să scape cu această scuză.

— Când aţi ajuns la Londra?

— De dimineaţă. Chiar înainte de ora de gustare. Am venit cu maşina Pandorei, prin Spania şi Franţa. Ne-am distrat extraordinar. Pe urmă dimineaţă, devreme, am luat feribotul şi am venit la Londra. Eu eram pregătită să plec imediat spre nord, dar Pandora a vrut să-şi tragă sufletul, aşa că ne-a adus aici. A insistat chiar. Şi nu-ţi face griji pentru nota de plată, fiindcă achită ea toate cheltuielile. A plătit toată excursia, de când am plecat de la Palma de Mallorca. Benzină, hoteluri, absolut tot.

— Cum… Vocea i se frânse. Era ridicol, nedemn de un bărbat, să se lase pradă emoţiilor în aşa hal.

Încercă din nou… Ce mai face?

— E bine. E teribil de drăguţă. Incredibil de amuzantă. Ah, tati, te bucuri că o aduc acasă, nu? N-o să fie prea greu pentru mami? Pandora nu-i o gospodină perfectă, cum zici tu, şi mă-ndoiesc că o să ridice vreun deget ca să ajute cu ceva, dar e aşa de entuziasmată că o să vă revadă. O să fie bine, nu?

— Mai mult decât bine, scumpa mea. E aproape un miracol.

— Şi nu uita, îl aduc şi pe Jeff.

— Abia aşteptăm să-l cunoaştem.

— Atunci, ne vedem mâine.

— Pe la ce oră?

— Pe la cinci e bine? Dar să nu vă faceţi griji dacă mai întârziem puţin.

— N-o să ne facem.

— Abia aştept.

— Şi eu la fel. Ai grijă când conduci, scumpa mea.

— Sigur.

Lucilla îi trimise un sărut zgomotos peste sutele de kilometri de fir telefonic şi închise.

Archie rămase locului, pe scaunul tare de bucătărie, ţinând în mână receptorul, care continua să bâzâie. Lucilla şi Pandora. Veneau acasă.

Puse receptorul înapoi în furcă. Bâzâitul încetă. Ceasul vechi din bucătărie ticăia încetişor. Rămase aşa câteva clipe, apoi se ridică în picioare şi ieşi din bucătărie, îndreptându-se spre biroul său. Se aşeză, deschise un sertar şi luă de-acolo o cheie. Cu această cheie deschise un alt sertar, mai mic. Din aceasta din urmă scoase un plic îngălbenit de vreme, adresat lui de Pandora, cu scrisul ei lătăreţ şi copilăresc, la sediul Regimentului Scoţian al Reginei, încartiruit pe atunci la Berlin. Plicul era datat 1967. Înăuntru se afla o scrisoare, dar n-o mai scoase s-o citească, pentru că-i ştia conţinutul pe de rost. Asta însemna că ar fi putut foarte bine s-o

rupă în bucăţele sau s-o arunce în foc de mult, doar că nu se putuse hotărî s-o facă.

Pandora. Se întorcea la Croy.

Din depărtare se auzi zgomotul unei maşini, din ce în ce mai aproape de casă, urcând dealul dinspre şoseaua principală. Zgomotul motorului era inconfundabil. Isobel şi Hamish se întorceau, cu microbuzul, din expediţia la cules de afine. Archie puse plicul înapoi, închise sertarul, puse cheia la loc şi plecă în întâmpinarea celor doi.

Isobel dusese maşina în spatele casei, parcase în curte şi, până să revină Archie în bucătărie, soţia şi fiul său ajunseseră deja acolo, dând uşa de perete şi clătinându-se, triumfători, sub povara coşurilor imense, pline ochi cu fructe. După o zi petrecută prin boschete, amândoi arătau jalnic, murdari şi pătaţi de noroi – „parc-ar fi fost nişte spoitori“, gândi Archie, cu tandreţe.

Ori de câte ori îl privea pe Hamish, simţea o uşoară uimire, pentru că băiatul crescuse în această vacanţă de vară ca un lăstar, făcându-se parcă mai înalt şi mai solid în fiecare zi. La doisprezece ani era deja mai înalt decât maică-sa, iar puloverul, rămas scurt la mâneci, devenise prea mic pentru umerii săi musculoşi. Cămaşa îi atârna afară din pantaloni, buzele şi mâinile îi erau murdare de suc purpuriu şi claia de păr auriu avea mare nevoie de un tuns zdravăn. Privindu-l, Archie se umplu de mândrie.

— Bună, tată, mormăi Hamish, trântind coşurile pe masa din bucătărie. Mi-e o foame de lup.

— Toată ziua ţi-e foame.

Isobel puse, la rândul său, coşurile grele pe masă. Era îmbrăcată cu aceiaşi pantaloni de catifea reiată, roşi şi lăbărţaţi şi cu o cămaşă la care Archie renunţase de mai multă vreme.

— Hamish, toată ziua ai mâncat afine. N-are cum să-ţi fie foame.

— Ba da. Afinele nu te satură.

Hamish se îndreptă spre dulapul unde ţineau cutiile cu prăjituri. Deschise unul dintre capace cu zgomot şi apucă un cuţit.

Archie privi admirativ spre recolta cu care se-ntorseseră.

— V-aţi descurcat grozav!

— Cred că am adunat vreo cincisprezece kilograme. N-am mai văzut niciodată aşa de multe. Ne-am dus pe malul celălalt al râului, unde-şi creşte domnul Gladstone napii. Gardul din jurul lotului e plin ochi cu fructe. Isobel îşi trase un scaun şi se aşeză. Îmi lasă gura apă după o ceaşcă de ceai.

— Am veşti pentru tine, spuse Archie.

Ea ridică brusc privirea, temându-se, ca de fiecare dată, de ce putea fi mai rău.

— Veşti bune?

— Mai bune nici că se poate, spuse el.

— Dar când a sunat? Ce-a spus? De ce nu ne-a anunţat mai din timp? Isobel, plină de entuziasm, nu-i dădea lui Archie răgaz să răspundă. De ce nu ne-au sunat de la Palma sau din Franţa, ca s-avem mai mult timp? Nu că mi-ar lua prea mult ca să mă pregătesc, asta nu contează; cel mai important este că vin acasă. Şi mai stau şi la *Ritz!* Nu cred că Lucilla a mai stat vreodată la hotel în toată viaţa ei. Pandora se poartă ridicol. Ar fi putut foarte bine să meargă într-un loc mai puţin costisitor…

— Probabil că Pandora nu ştie altul.

— Şi rămân şi la petrecere? Şi-l aduce şi pe fermier? Ce crezi, chiar a reuşit s-o convingă pe Pandora să vină? E extraordinar, după atâţia ani, tocmai *Lucilla* s-o convingă! Trebuie să pregătesc toate dormitoarele, pentru că vine şi prietenul american al lui Katy. Şi mâncare. Cred că mai sunt câţiva fazani în congelator…

Acum stăteau în jurul mesei şi-şi beau ceaiul. Hamish, flămând ca de obicei, pusese apa la fiert şi aranjase totul. În timp ce părinţii lui vorbeau,

aranjase masa, pusese trei căni, cutiile cu prăjituri şi napolitane şi o pâine, pe fundul de lemn. Găsise şi untul şi un borcan de ardei muraţi. Hamish căpătase o adevărată pasiune pentru murături în ultima vreme şi le punea la orice. Acum, tocmai îşi făcea un sandvici, cu o bucată de murătură, care abia se zărea între două felii enorme de pâine.

— … Ţi-a mai spus câte ceva despre Pandora? Ce-a zis?

— Nu prea multe. S-ar părea că se bucură de viaţă.

— Ah, ce rău îmi pare că n-am fost aici să vorbesc cu ea.

— O să vorbeşti mâine.

— Ai mai spus cuiva că vin?

— Nu. Doar ţie.

— Trebuie s-o sun pe Verena şi să-i spun că mai sosesc trei invitaţi la petrecerea ei. Şi trebuie s-o anunţ pe Virginia. Şi pe Vi.

Archie luă ceainicul şi-şi mai turnă nişte ceai.

— Ştii ce mă gândeam? N-ar fi rău să invităm familia Aird la prânz duminică. Ce zici? În fond, nu ştim cât o să stea Pandora şi săptămâna viitoare sunt trei petreceri în lanţ, aşa că o să fie o nebunie. Cred că duminică e numai bine.

— Ce idee grozavă! Am s-o sun pe Virginia. Şi am să comand un muşchi de vacă de la măcelărie. Hamish murmură „miam, miam“ şi întinse mâna după încă o felie de turtă dulce.

— … Iar dacă e frumos afară putem juca o partidă de crochet. N-am jucat deloc, toată vara. Trebuie să tai iarba, Archie.

Isobel aşeză cana pe masă, în plină febră a pregătirilor.

— Aşa. Trebuie să fac un jeleu şi să pregătesc dormitoarele. Dar să nu uit s-o sun pe Virginia…

— Mă ocup eu de asta, spuse Archie. Fii fără grijă.

Dar Isobel, după ce pusese cratiţa cea mare pentru jeleu pe aragaz şi lăsase afinele la fiert, ştia că dacă nu împărtăşeşte vestea asta grozavă cuiva, înnebuneşte, aşa că şi-a făcut timp s-o sune pe Violet. La început, nu primi niciun răspuns de la Pennyburn, aşa că închise telefonul şi sună din nou, o jumătate de oră mai târziu.

— Alo!

— Vi, sunt eu, Isobel.

— Da, draga mea.

— Eşti ocupată?

— Nu, stau în fotoliu şi beau ceva.

— Dar, Vi, e de-abia cinci şi jumătate. Te-ai apucat de băut?

— Temporar. De când mă ştiu n-am mai avut parte de-o zi aşa de obositoare. Am purtat-o pe Lottie Carstairs cu maşina prin Relkirk şi pe urmă ne-am oprit să bem un ceai şi să mâncăm ceva. Nu contează, a trecut şi m-am achitat de fapta bună pentru toată săptămână. Dar m-am gândit că merit din plin un whisky cu sifon.

— Cred şi eu. Ba chiar *două.* Vi, s-a întâmplat ceva cu adevărat extraordinar. Lucilla ne-a sunat de la Londra; vine mâine acasă şi-o aduce pe Pandora cu ea.

— Pe *cine* aduce?

— Pe Pandora. Archie e într-al nouălea cer de bucurie. Gândeşte-te numai! El se chinuie de mai bine de douăzeci de ani s-o aducă înapoi la Croy, iar acum vine de-adevăratelea.

— Nu-mi vine să cred.

— E incredibil, nu-i aşa? Vino duminică la prânz şi-ai să-i vezi pe toţi. E invitată toată familia Aird, aşa că puteţi veni împreună.

— Mi-ar face mare plăcere. Dar… Isobel, cum de s-a hotărât să vină, aşa, brusc? Pandora, vreau să spun.

— Habar n-am. Lucilla a zis ceva despre petrecerea familiei Steynton, dar pare cusut cu aţă albă.

— Extraordinar. Mă-ntreb… mă-ntreb… cum mai arată?

— N-am idee. Probabil că grozav. Doar că acum are treizeci şi nouă de ani, aşa că precis are şi vreo câteva riduri. Oricum, o s-aflăm în curând. Trebuie să te las, Vi. Fac un jeleu cu fructe şi mai are puţin până dă în foc. Ne vedem duminică.

— Mulţumesc pentru invitaţie. Mă bucur pentru Lucilla…

Dar jeleul lui Isobel nu mai putea aştepta.

— Pe curând, Vi, îi spuse şi închise.

Pandora.

Vi aşeză receptorul la loc în furcă, îşi scoase ochelarii şi-şi frecă ochii obosiţi. Nu era prima dată când era obosită, dar veştile primite de la Isobel îi făcuseră atâta plăcere, încât se simţea copleşită. Ca şi cum aveau să i se ceară lucruri imposibile şi urma să ia nişte decizii vitale.

Se lăsă pe spate în fotoliu şi închise ochii, dorindu-şi s-o aibă alături pe Edie, bătrâna şi draga ei prietenă, pe care se putea bizui, cu care putea discuta şi care putea să-i aducă mângâiere. Dar Edie era în căsuţa ei, ocupată până peste cap cu Lottie şi chiar şi un telefon era exclus, fiindcă Lottie asculta fiecare cuvânt şi trăgea propriile ei concluzii periculoase.

Pandora. Acum avea treizeci şi nouă de ani, dar pentru că Violet n-o mai văzuse de la optsprezece, în memoria sa rămăsese pentru vecie acea adolescentă încântătoare. Ca o persoană care murise deja. Cei morţi nu-mbătrâneau niciodată, pur şi simplu îţi rămâneau în memorie aşa cum au fost odată. Archie şi Edmund erau acum maturi, dar Pandora nu.

Şi era ridicol. Toată lumea îmbătrânea în acelaşi ritm, ca şi turiştii care la aeroport erau purtaţi de scările rulante. Pandora avea treizeci şi nouă de ani şi-şi trăise întreaga viaţă, dacă era să dea ascultare zvonurilor, fără nicio clipă de răgaz sau de linişte. Precis că această experienţă a lăsat urme, riduri,

ofilindu-i pielea, atenuând strălucirea părului său minunat.

Dar era aproape cu neputinţă sa-şi imagineze acest lucru. Violet oftă, deschise ochii şi întinse mâna după pahar. Nu mai putea continua aşa. Trebuia să-şi revină. Implicaţiile acestei situaţii n-aveau nicio legătură cu ea. Nu trebuia să ia nicio hotărâre, pentru că nu era nimic de hotărât. Va continua să facă acelaşi lucru ca şi până acum, adică să observe, să ignore şi să-şi ţină gândurile numai pentru ea.

*

Revenind la Balnaid de la Edinburgh, la şapte şi jumătate seara, Edmund Aird intră în casă chiar în momentul în care telefonul începea să sune. Se opri în hol, aşteptă, dar când văzu că nimeni nu răspunde la telefon, îşi lăsă servieta pe masă şi merse în bibliotecă, se aşeză la birou şi ridică receptorul.

— Edmund Aird.

— Edmund, sunt eu, Archie.

— Da, Archie.

— Isobel m-a rugat să vă sun. Vrea să vă invite, pe tine, pe Virginia şi pe Henry, să veniţi la noi la prânz duminică. Se poate?

— Drăguţ din partea ei. Cred că da… stai numai o clipă… Căută agenda în buzunar, o aşeză pe birou şi începu s-o răsfoiască… În ceea ce mă priveşte, e perfect, dar de-abia am sosit şi încă n-am vorbit cu Virginia. Vrei să mă duc s-o caut?

— Nu, nu te deranja. Sună-mă dacă nu puteţi veni, dar dacă nu-mi dai de veste, vă aşteptăm pe toţi pe la ora unu fără un sfert.

— Abia aştept. Edmund ezită. E vreo ocazie specială sau o invitaţie obişnuită?

— Nu, răspunse Archie. Şi, după aceea: Da. Adică, e vorba de ceva special. Lucilla vine mâine acasă…

— Asta e o veste grozavă.

— Vine cu un australian.

— Crescătorul de oi?

— Exact. O aduce şi pe Pandora.

Edmund îşi închise agenda, fără să se grăbească. Avea coperte de piele albastră, cu iniţialele sale marcate cu auriu într-un colţ. O găsise în ciorapul său, de Crăciun – cadou de la Virginia.

— Pandora?

— Da. Lucilla şi oierul ei s-au dus să stea la ea în Mallorca. Au venit înapoi cu toţii, cu maşina, prin Spania şi Franţa. Au ajuns la Londra azi-dimineaţă.

Archie făcu o pauză, ca şi cum ar fi aşteptat vreun comentariu din partea lui Edmund. Dar Edmund nu spuse nimic şi, după o vreme, Archie reluă.

— I-am trimis o invitaţie de la Verena Steynton, aşa că presupun că s-a gândit că ar fi amuzant să vină acasă pentru petrecere.

— Un motiv la fel ca oricare altul.

— Da. Din nou pauză. Deci, duminică, Edmund?

— Da, bineînţeles.

— Sună-mă, dacă intervine ceva.

— Abia aştept să ne vedem. Mulţumesc că m-ai sunat.

Închise. Biblioteca, întreaga casă erau învăluite în tăcere. Îi trecu prin cap că, poate, Virginia şi Henry sunt pe undeva pe afară şi că e complet singur. Sentimentul acesta de solitudine se amplifică, deveni insuportabil. Se trezi ciulindu-şi urechile, sperând să audă o voce răstită, zdrăngănit de vase, lătratul unui câine – s-ar fi simţit mai liniştit. Nimic. Apoi, dinspre fereastra deschisă, se auzi ţipătul agitat al unui ploier, zburând, la mică înălţime, peste câmpurile ce se-ntindeau dincolo de grădină. Un nor acoperise soarele, iar în aerul rece se simţi o boare de vânt. Îşi puse agenda în buzunar, îşi netezi părul cu mâna, îşi aranjă cravata. Avea nevoie să bea ceva. Se ridică de pe

scaun, ieşi din cameră şi plecă în căutarea soţiei şi a fiului său.

24

Sâmbătă, 10 septembrie

— N-am mai venit acasă cu asemenea pompă, spuse Lucilla.

— Dar cum?

Jeff era la volan. El condusese maşina pe tot parcursul acestei lungi călătorii spre nord.

— Cu trenul, de la şcoală. Sau la volanul unei maşini hodorogite, de la Edinburgh. O dată am venit cu avionul de la Londra, dar asta era în vremea când tata încă mai era soldat şi Ministerul de Război îmi plătea biletul.

Era trei şi jumătate, o după-amiază de sâmbătă, şi mai aveau numai treizeci de kilometri de mers. Ajunseseră mai repede decât se aşteptau. Părăsiseră autostrada, trecuseră pe lângă Relkirk şi acum drumul şerpuit părea reconfortant de familiar, căci îi ducea la Strathcroy şi acasă. Râul le ţinea companie, iar în faţa lor se desfăşurau dealurile. Aerul era proaspăt, cerul nesfârşit şi briza uşoară pătrundea prin ferestrele deschise, dulce şi ameţitoare ca vinul nou.

Lucilla era uimită de norocul pe care îl aveau. În Londra ploua, iar în Midlands turna cu găleata, dar imediat ce au trecut de hotarele Scoţiei, norii s-au risipit vizibil, fugind spre est, iar Scoţia i-a întâmpinat cu un cer albastru şi copaci cu frunzele aproape aurii. Lucilla se gândea că era foarte frumos din partea ţării sale natale şi era aşa de mulţumită, de parcă ea însăşi pusese la cale această miraculoasă transformare, dar în mod deliberat nu făcuse niciun comentariu despre norocul pe care-l aveau sau despre peisajul uimitor. Îl ştia pe Jeff suficient de bine ca să ştie că nu aprecia, ba chiar era jenat de manifestările exagerate de entuziasm.

Porniseră la zece dimineaţa, părăsind hotelul Ritz şi privind cum hamalii maiestuoşi încărcaseră în Mercedesul roşu-închis al Pandorei impresionanta ei gamă de bagaje, pe lângă rucsacurile lor umile. Pandora uitase să le dea bacşişul cuvenit, aşa că Lucilla făcuse acest lucru în locul ei. Ştia că n-avea să mai recupereze niciodată aceşti bani, dar după o noapte petrecută într-un asemenea lux, cu cina şi micul dejun la pat, simţea că măcar atât putea să facă şi ea.

La început, Pandora stătuse pe scaunul din faţă al minunatei sale maşini, simţindu-se bine în haina ei de nurcă, pentru că, după căldura înăbuşitoare a acestui august la Mallorca, simţea nevoia acestui obiect de mare lux. Nu se aşteptase la frig şi ploaie. Până când Jeff i-a scos din oraş, luptându-se cu circulaţia intensă, şi a ajuns pe autostradă, Pandora n-a contenit cu vorba, găsind mereu câte ceva de zis. Mai târziu, tăcuse, privind prin geamul maşinii ţinuturile cenuşii şi mohorâte prin care treceau, pe banda a treia, cu o sută de kilometri la oră. Ştergătoarele mergeau fără încetare şi forţele oarbe ale naturii aruncau peste ei valuri de apă murdară, orbitoare; chiar şi Lucilla era nevoită să admită că era extrem de dezagreabil.

— Doamne, dar e oribil, spusese Pandora, înfofolindu-se mai tare în haina de blană.

— Ştiu. Dar nu-i decât partea asta.

La prânz se opriseră în dreptul unei benzinării de pe autostradă. Pandora voia să iasă de pe autostradă şi să caute vreun han pe un drum lăturalnic, dacă se poate, să aibă şi acoperiş de paie şi unde să se aşeze cu toţii lângă foc şi să bea cine ştie ce combinaţie care să-i înveselească, de exemplu whisky cu bere. Dar Lucilla ştia că dacă se lăsau ispitiţi în felul acesta, nu mai aveau nicio şansă să ajungă la Croy.

— N-avem timp. Nu suntem în Spania, Pandora. Nici în Franţa. N-avem timp de pierdut cu aiureli dintr-astea.

— Draga mea, eu nu le-aş zice *aiureli.*

— Ba da. Iar tu te-ai apuca să stai de vorbă cu barmanul şi am rămâne acolo o veşnicie.

Aşa că au rămas pe autostradă, iar locul s-a dovedit foarte puţin ospitalier, exact aşa cum se temuse Lucilla. Au stat la coadă cu tăvile să-şi ia sandviciuri şi cafea; pe urmă s-au aşezat pe scaunele de plastic, în jurul unei mese de autoservire, înghesuiţi de familii isterice cu copii enervanţi, nişte tineri punkişti cu tricouri imprimate cu imagini pornografice şi nişte şoferi de camioane, toţi pe punctul de a se repezi, cu bucurie, la platourile pline ochi cu cartofi prăjiţi şi peşte, prăjituri dubios colorate şi căni cu ceai, uitând de orice altceva.

După prânz, Pandora şi Lucilla schimbaseră locurile. Pandora se aşezase confortabil pe bancheta din spate şi adormise imediat. Dormea de atunci, asta însemnând că pierduse momentul dramatic al intrării în Scoţia, înseninarea cerului şi sentimentul emoţionant şi miraculos al revenirii acasă.

Acum treceau printr-un mic orăşel.

— Unde suntem? întrebă Jeff.

— În Kirkthornton.

Trotuarele erau pline de lume, ieşită la cumpărături, în această sâmbătă după-amiază, iar parcurile municipale erau încărcate de dalii în culori vii. Bătrânii stăteau pe bănci, bucurându-se de căldura blândă. Copiii mâncau îngheţată. Un pod se arcuia peste un râu învolburat. Se zărea şi un pescar. Drumul ducea sus pe deal. Pandora, înfăşurată în blană, stătea ghemuită, ca un copil, cu capul aşezat pe jacheta lui Jeff, rulată ca să-i ţină loc de pernă. Un cârlionţ îi alunecase peste faţă, iar genele negre se profilau pe umerii obrajilor ieşiţi în afară.

— Ce zici, s-o trezesc?

— Cum crezi.

Aşa se purtase Pandora, acesta îi fusese programul pe tot parcursul acestei lungi călătorii de la Palma, prin Spania şi Franţa. Explozii de nesecată energie, activitate, conversaţie, hohote de râs şi sugestii bazate pe inspiraţia de moment.

Chiar că ar trebui să vizităm catedrala aceea. Nu-i decât un ocol de zece kilometri.

Uite ce râu adorabil. Ce-ar fi să ne oprim o clipă, să ne scoatem hainele şi să facem o baie?

Ştiţi, tocmai am trecut pe lângă o cafenea încântătoare. Hai să ne-ntoarcem şi să ne oprim să bem ceva.

Dar primul pahar se prelungea într-un prânz servit pe-ndelete, iar Pandora începea să discute cu oricine se întâmpla să se afle prin preajmă. Încă o sticlă de vin. Cafea şi coniac. Pe urmă… pauză. Somn. Era în stare s-adoarmă oriunde şi, deşi era jenant uneori, cel puţin însemna că tăcea, iar Lucilla şi Jeff învăţaseră să fie recunoscători pentru aceste clipe de răgaz. Fără ele, Lucilla nu era sigură că ar fi putut rezista până la capăt. Să călătoreşti cu Pandora era ca şi cum ai fi călătorit cu un copil năzbâtios sau cu un câine; era amuzant şi plăcut, dar te şi storcea de puteri.

Mercedesul ajunse în vârful pantei. Ţinutul se deschidea la poalele dealului, iar peisajul era magnific. Pâlcuri de fagi, câmpuri, câte o fermă din loc în loc, oi la păscut, râul, departe, dedesubt, dealurile din zare acoperite cu flori purpurii, ca nişte prune coapte.

— Dacă n-o trezesc acum, o să doarmă până ajungem acasă. Mai avem doar vreo zece minute.

— Atunci, trezeşte-o.

Lucilla întinse braţul şi scutură uşor umărul înfăşurat în blană al Pandorei.

— Pandora.

— Mda.

— Pandora. O scutură din nou. Trezeşte-te. Aproape am ajuns. Suntem aproape de casă.

— Cum? Pandora clipi şi-şi deschise ochii. Privea în gol, dezorientată, derutată. Îi închise la loc, căscă, se întinse, făcu nişte mişcări ca să-şi revină. Ce bine-am dormit! Unde suntem?

— Ne-ndreptăm spre Caple Bridge. Aproape c-am ajuns.

— Ne apropiem de casă? De Croy?

— Ridică-te şi-ai să vezi. Ai pierdut partea cea mai frumoasă a călătoriei, sforăind acolo pe banchetă.

— Nu sforăiam. Eu nu sforăi niciodată.

Puţin mai târziu, făcu totuşi un efort şi se ridică, aranjându-şi părul, care-i venea în ochi, strângând blana în jurul trupului de parcă ar fi fost îngheţată. Căscă din nou, privind fix spre fereastră. Clipi. Ochii i se luminară dintr-odată.

— Dar… mai e puţin şi-ajungem!

— Ţi-am spus eu.

— Trebuia să mă trezeşti mai demult. E atâta soare. Şi nici nu mai plouă. Atâta verdeaţă! De-atâta timp n-am mai văzut atâta verdeaţă! Ce primire! „Caledonia, aspră şi sălbatică, inspiraţia ideală pentru un suflet de poet.“ Cine-a scris asta? Vreun prost bătrân. Nu e nici aspră, nici sălbatică, e pur şi simplu uimitor de frumoasă. Căută în geantă după pieptene; îşi aranjă părul. O oglindă, puţin ruj. Parfum din belşug.

— Trebuie să miros frumos pentru Archie.

— Să nu uiţi de piciorul lui. Să nu te-aştepţi să vină în fugă şi să te ridice în braţe – are toate şansele să cadă lat pe spate.

— De parcă aş fi aşteptat aşa ceva. Îşi privi ceasul micuţ cu diamante. Am ajuns devreme. Le-am spus că ajungem la cinci şi încă nu-i nici patru.

— Am venit fantastic de repede.

— Dragul de Jeff. Pandora îl lovi uşor peste umăr, în semn de apreciere, ca şi când ar fi mângâiat un căţeluş. Ce şofer deştept avem!

Acum coborau dealul. La capătul pantei intrară direct pe podul Caple, o luară la stânga şi

pătrunseră în valea îngustă. Pandora se apleca puţin în faţă.

— Dar e uimitor! Absolut nimic nu s-a schimbat. În căsuţa aceea locuia o familie cu numele de Miller. Erau foarte bătrâni. El fusese păstor. Probabil că au murit între timp. Aveau albine şi vindeau borcane de miere. Doamne, nu mai pot să mă ţin, trebuie să oprim ca să fac pipi. Nu, bineînţeles că nu vreau. Mi s-a părut.

Îl bătu iarăşi pe Jeff pe umăr.

— Jeff, iar ai devenit tăcut. Nu poţi găsi şi tu un cuvânt de apreciere?

— Sigur, râse el. E grozav.

— E mai mult decât atât. Acum suntem pe pământul *nostru.* Al familiei Balmerino de la Croy. Chiar că-ncepe să-mi bată inima în piept. Ar trebui să purtăm pene la beretă şi ar trebui să mai fie şi un cântăreţ la cimpoi pe undeva. De ce nu te-ai gândit la asta, Lucilla? De ce n-ai aranjat? După douăzeci de ani, chiar că era cel mai modest lucru pe care-l puteai face pentru mine.

— Îmi pare rău, râse Lucilla.

Acum, râul curgea din nou paralel cu şoseaua, plin de verdeaţă pe ambele maluri, pe păşunile de pe cealaltă parte a drumului păşteau liniştit turme de vaci friziene. Recolta de pe câmpuri fusese strânsă şi rămăsese în urmă doar un covor auriu, poleit de razele soarelui. Mercedesul lăsă în urmă o curbă a drumului şi satul Strathcroy le apăru în faţa ochilor. Lucilla zări grupul de case din piatră cenuşie, cu fumul ieşind prin hornuri, turla bisericii, pâlcul de fagi şi stejari bătrâni şi umbroşi. Jeff încetini, preferând o viteză mai prudentă şi trecură pe lângă monumentul eroilor din război şi mica biserică episcopală, iar apoi intrară pe strada principală, lungă şi dreaptă.

— Magazinul universal e nou. Tonul vocii Pandorei era aproape acuzator.

— Ştiu. Îl ţine o familie cu numele de Ishak. Sunt pakistanezi. Uite, Jeff, acolo e… ia-o la

dreapta… printre porţi…

— Dar parcul a dispărut! Nu mai e parc! E tot arat.

— Pandora, ştiai asta. Ţi-a scris tata şi ţi-a explicat.

— Probabil c-am uitat. Dar arată ciudat.

Porniră la deal, pe drumul lăturalnic. Dealurile se profilau în zare, iar pârâul, Pennyburn, îşi arunca apele spre vale, trecând apoi pe sub micul pod de piatră. Pe urmă drumul se lărgea…

— Am ajuns, spuse Lucilla şi se aplecă peste Jeff, apăsând din toate puterile claxonul cu dosul palmei.

La Croy, familia Lucillei se străduia să umple lungile ore de aşteptare ale după-amiezii. Isobel era la etaj, verificând ultimele detalii din dormitoarele pentru musafiri, uitându-se după prosoape curate şi aranjând florile pentru noptiere şi poliţele căminelor. Hamish se hotărâse să ia câinii la plimbare, dispăruse imediat după prânz şi de atunci nu-l mai văzuse nimeni. Iar Archie, Lordul Balmerino, se afla în sufragerie şi punea masa.

Fusese obligat, până la urmă, să facă acest lucru. Aşteptarea nu era punctul lui forte şi, odată cu trecerea orelor, devenise din ce în ce mai nerăbdător, nervos, îngrijorat. Ura ideea că fiinţele cele mai iubite ale sale se chinuiau pe un drum atât de lung şi-şi imagina, fără nicio greutate, tot felul de evenimente îngrozitoare – accidente, metal distrus, trupuri fără viaţă. Se uitase întruna la ceas, repezindu-se la fereastră la cel mai mic sunet de motor, fără să fie în stare să stea locului nicio clipă. Isobel îi sugerase să tundă peluza pentru crochet, dar refuzase, pentru că voia să fie sigur că e pe-aproape în momentul în care maşina avea să tragă în faţa casei. Retrăgându-se în bibliotecă, se aşeză să citească *The Scotman,* ziarul scoţian, dar nu se putuse concentra nici să citească, nici să dezlege

cuvintele încrucişate. Aruncase ziarul deoparte şi începuse iar să umble prin casă fără rost.

În cele din urmă, Isobel, care avea şi-aşa destule griji fără foiala soţului ei, îşi pierdu răbdarea.

— Archie, dacă nu poţi sta locului, mai bine fă şi tu ceva folositor. Poţi pune masa pentru cină. Feţele şi şervetele de masă curate sunt în scrin.

Şi pornise în grabă pe scări în sus, lăsându-l să se ocupe de toate.

De fapt, nu-l deranja să pună masa. Pe vremuri, Harris avea această îndatorire, aşa că nu era o treabă înjositoare pentru un bărbat. Iar când ţineau turişti americani, pusul mesei îi revenea întotdeauna lui Archie şi-i făcea chiar plăcere să pună în asta un dram de precizie militărească, aliniind perfect cuţitele şi furculiţele şi punând şervetele în suport, fără să facă nicio cută.

Paharele de vin păreau puţin prăfuite, aşa că găsi un şervet şi tocmai începuse să le dea un pic de lustru când auzi maşina urcând dealul. Inima începu sa-i zvâcnească în piept. Privi spre ceas; era ora patru. Era prea devreme. Puse pe masă paharul şi şerveţelul. Nu puteau fi ei…

Sunetul ascuţit al claxonului, apăsat îndelung, rupse tăcerea acestei după-amiezi şi-i risipi orice îndoială.

Semnalul obişnuit al Lucillei.

Nu se putea mişca prea repede, dar se strădui din răsputeri. Străbătu sufrageria, ieşi în hol.

— Isobel!

Uşa de la intrare era deschisă. Traversa holul când maşina îi apăru în faţa ochilor, un superb Mercedes, risipind pietrişul sub cauciucuri.

— Isobel! Au sosit! Se duse până la uşă, dar n-ajunse mai departe. Pandora fusese mai rapidă decât el, ieşise din maşină aproape înainte ca aceasta să se oprească şi o luase la fugă spre el. Pandora, cu aceiaşi ochi strălucitori şi părul în vânt, cu aceleaşi picioare lungi şi zvelte.

— Archie!

Purta o haină de blană, care-i ajungea aproape până la glezne, dar asta n-o împiedicase să sară câte două trepte odată, iar dacă el nu mai putea s-o ridice în braţe şi s-o învârtească, aşa cum făcea când erau copii, braţele îi erau foarte sănătoase şi gata s-o primească în îmbrăţişarea lor.

Isobel… scumpă, nesofisticată, ospitalieră, neschimbată… Isobel îi păstrase Pandorei cel mai bun dormitor. Acesta se afla în partea din faţă a casei, cu geamuri înalte, care dădeau spre sud, şi de la care puteai privi în josul dealului, spre vale şi râu. Mobila era, în mare parte, aceeaşi pe care şi-o amintea din vremea când trăia mama ei. Patul cu piloni de alamă la ambele capete, foarte înalt şi lat, cât un pat dublu. Un covor uzat, cu model de trandafiri şi o măsuţă de toaletă bogat ornamentată, cu nenumărate sertăraşe şi oglindă mobilă.

Totuşi, vechile draperii dispăruseră, înlocuite acum de altele, din material crem şi greu. Schimbarea fusese probabil făcută cu gândul la oaspeţii americani. Era greu de închipuit că ar fi apreciat câtuşi de puţin cretonul destrămat din loc în loc şi ars de soare. Tot pentru ei, camera alăturată fusese transformată în baie. Nu fusese prea mult schimbată, pentru că Isobel nu făcuse decât să adauge cada de baie şi chiuveta, păstrând covoarele, rafturile pline de cărţi şi fotoliul confortabil acolo unde se aflau.

Pandora trebuia să despacheteze. „Scoate-ţi lucrurile din bagaje şi fă-te comodă“, îi spusese Isobel. Împreună cu Jeff, Isobel îi cărase toate bagajele până sus. (Archie nu putea, bineînţeles, să ducă bagaje din cauza piciorului. Fusese şocată de părul lui argintiu şi nu mai văzuse niciodată un om atât de slab. Pandora decise să nu se mai gândească la Archie.) „Fă o baie, dacă vrei. E apă caldă destulă. Pe urmă vino jos să bei ceva. O să mâncăm pe la opt.“

Dar asta se întâmplase cu un sfert de oră în urmă şi Pandora nu făcuse nimic altceva decât să-şi ducă trusa de toaletă în baie şi să aşeze câteva sticluţe pe poliţa de la chiuvetă. Pastile şi loţiuni, sticla de parfum Poison, uleiul de baie, creme şi demachiante. Putea face baie mai târziu. Dar nu acum.

Acum, trebuia să se convingă că e într-adevăr acasă. Înapoi la Croy. Dar era dificil, pentru că nu simţea că locul ei este, într-adevăr, în această cameră. Era doar un musafir în trecere, o pasăre călătoare. Abandonându-şi sticluţele, se întoarse în dormitor, la fereastră, sprijinindu-se cu coatele pe pervaz să privească acest peisaj pe care şi-l amintea adesea şi să se asigure pe deplin că nu e numai un vis. Asta îi luă ceva timp. Dar ce se-ntâmplase cu camera ei, camera care-i aparţinuse Pandorei de când era copil? Se hotărî să pornească în cercetare.

Ieşi din cameră, urcă până la ultimul palier, se opri. Dinspre bucătărie se auzeau tot felul de sunete domestice, pline de voioşie şi voci nu prea clare. Lucilla şi Isobel erau ocupate cu pregătirile pentru cină şi vorbeau, probabil, despre Pandora. N-aveau cum să nu vorbească. Nu conta; n-o deranja acest lucru. Traversă holul şi deschise uşa a ceea ce fusese camera părinţilor ei, acum ocupată de Archie şi Isobel. Văzu patul mare, dublu, şezlongul de la picioarele patului, cu un pulover de-al lui Isobel agăţat într-o parte, o pereche de pantofi, aruncaţi neglijent. Zări nişte fotografii de familie, obiectele din argint şi cristal de pe masa de toaletă, cărţile de pe noptiere. Se simţea miros de pudră şi de apă de colonie. Mirosuri dulci, inocente. Închise uşa şi merse mai departe. Găsi camera care-i aparţinuse lui Archie, măturată şi garnisită cu rucsacul lui Jack şi vreo două jachete, aruncate pe covor, în mijlocul camerei. În următoarea cameră… Lucilla. Zări toată gama de nimicuri atât de preţioase pentru o şcolăriţă… afişe

prinse cu pioneze pe perete, bibelouri, un magnetofon, o chitară cu o coardă ruptă…

În sfârşit, camera ei. Vechea ei cameră. Cine ştie, poate că Hamish dormea aici? Încă nu-l întâlnise pe Hamish. Apăsă încet pe clanţă şi deschise uşa. Nu Hamish. Nimeni. Camera nu conţinea niciun fel de lucruri personale. Mobila era nouă, la fel şi perdelele. Nicio urmă de Pandora.

Ce făcuseră cu cărţile ei, cu discurile, hainele, jurnalele, fotografiile… cu *viaţa* ei? Le strânseseră şi le duseseră probabil pe toate în cine ştie ce colţ din pod, atunci când camera fusese golită, văruită, tapetul schimbat şi când fusese adus covorul acela nou, minunat, albastru.

Ca şi cum Pandora încetase să existe, transformându-se deja într-o fantomă.

N-avea rost să se-ntrebe de ce, pentru că era foarte clar. Croy aparţinea lui Archie şi lui Isobel şi, pentru ca oferta pentru turişti să fie viabilă, fiecare cameră trebuia folosită eficient. Iar Pandora renunţase la orice pretenţie prin simplul gest de a pleca şi de a nu se mai întoarce aici.

Stând acolo, în cameră, se gândi la toate acele săptămâni cumplite în care fusese de nerecunoscut, copleşită de o nefericire despre care n-avea dreptul să vorbească. Durerea o făcuse rea şi fusese rea cu cei doi oameni pe care-i iubea cel mai mult; fusese obraznică cu tatăl ei, îşi ignorase mama, nu le vorbise zile în şir şi, în general, le amărâse şi lor viaţa.

În această cameră petrecuse nenumărate ore stând în pat, cu faţa în pernă, punându-şi iarăşi şi iarăşi aceleaşi discuri triste, cele mai triste pe care le ştia. Matt Monro, care-i spunea unei fete să „plece din viaţa lui“; Judy Garland, răscolind-o cu *Cel care a plecat.*

Drumul e din ce în ce mai greu,
Singurătate şi tristeţe;
Rămâne doar speranţa

Voci.

„Dragă, trebuie să vii să mănânci ceva.“

„Nu vreau să mănânc.“

„De ce nu vrei să-mi spui ce-i cu tine?“

„Vreau să fiu lăsată în pace. N-ar avea niciun rost să-ţi spun. N-ai fi în stare să-nţelegi.“

Văzu din nou figura mamei sale, uluită şi lovită în adâncul inimii. Şi se ruşină. La optsprezece ani, ar fi trebuit să am mai multă minte. Mă credeam matură şi sofisticată, dar adevărul era că ştiam mai puţine despre viaţă decât un copil. Şi mi-a trebuit mult timp ca să aflu.

Prea mult timp, iar acum era prea târziu. Totul se terminase. Pandora închise uşa şi se întoarse la bagajele ei.

Cina se terminase. Stătuseră, toţi şase, în jurul mesei luminate cu sfeşnice şi savuraseră tot ce pregătise Isobel pentru această masă sărbătorească. Nu tăiase chiar viţelul cel gras, dar făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să încropească o masă la înălţimea aşteptărilor. Supă rece, fazan prăjit, cremă de zahăr ars şi o delicioasă brânză de Stilton, toate udate cu cel mai bun vin pe care Archie îl găsise în pivniţele tatălui său.

Acum era aproape zece, şi Isobel, ajutată de Pandora, se afla în bucătărie, pe punctul de a termina de spălat ultimele vase – tigăi şi cratiţe, cuţite cu mânerul de fildeş şi vase pentru legume, prea mari ca să intre în maşina de spălat. Pandora trebuia s-o ajute, dar după ce ştersese vreo două cuţite şi pusese trei cratiţe cum nu trebuia, lăsase şervetul deoparte, îşi făcuse o cană de nes şi se aşezase să-l bea.

Conversaţia nu se oprise nicio clipă în timpul mesei pentru că erau multe de spus şi de ascultat. Aventura trăită de Jeff şi Lucilla în autocarul care i-a purtat din Paris spre sudul Franţei; sejurul lor

boem în Ibiza; şi, în fine, binecuvântata sosire la Mallorca şi la Casa Rosa. Isobel simţise cum îi lăsa gura apă când Lucilla vorbise despre grădina de-acolo.

— Ah, aş fi fericită s-o văd.

— Ar trebui să vii. Să stai la soare şi să nu faci nimic.

Archie râsese la auzul acestor vorbe.

— Isobel să stea la soare şi să nu facă nimic? Ai înnebunit. Cât ai zice peşte şi-ar sufleca fustele şi s-ar apuca să-ţi rupă buruienile din grădină.

— N-am buruieni, spusese Pandora.

Apoi, veşti de-acasă. Pandora era avidă de orice bârfa, oricât de mică. Ultimele noutăţi despre Vi, familia Aird, familia Gillock, Willy Snoddy. Ce mai ştia Archie de Harris şi de doamna Harris? Ascultase cu destulă uimire povestea lui Edie Findhorn şi a verişoarei sale, Lottie.

— Dumnezeule! Vampirul ăla! Să nu-mi spuneţi că a intrat din nou în vieţile noastre. Am să fac tot posibilul să trec pe partea cealaltă dac-am s-o văd venind.

I-au povestit despre familia Ishak, care fusese exilată din Malawi şi ajunsese la Strathcroy aproape fără niciun ban.

— … Dar aveau nişte rude în Glasgow, care reuşiseră deja să se aranjeze destul de bine şi, cu puţin ajutor financiar de la ei, au reuşit să preia papetăria doamnei McTaggart. Nici n-o mai recunoşti dac-o vezi. E un adevărat magazin universal. N-am crezut că vor rezista, dar ne-am înşelat. Sunt harnici ca nişte furnici, ai zice că nu închid niciodată şi afacerile merg strună. În plus, toată lumea îi simpatizează. Sunt aşa de amabili şi de cumsecade!

Şi aşa mai departe, trecând apoi la vecinii mai importanţi, adică toţi cei care locuiau pe o rază de treizeci de kilometri: Buchanan-Wright, Ferguson-Crombie, care sosiseră de curând să locuiască la Ardnamoy şi a căror fiică se măritase, în timp ce

băiatul devenise agent bancar în City şi câştiga milioane.

Niciun detaliu nu trebuia ignorat. Singurul subiect care n-a fost menţionat, parcă printr-o înţelegere tacită, a fost Pandora şi tot ce făcuse în ultimii douăzeci şi unu de ani.

Asta n-o deranja. Era iarăşi la Croy şi pentru moment nimic altceva n-avea importanţă. Anii din urmă păleau, devenind parcă ireali, ca viaţa unei alte persoane şi acum, înconjurată de familie, era fericită să-i uite cu totul.

Aşezată la masa din bucătărie, Pandora sorbea din cafea şi privea cum, la chiuvetă, Isobel freca tigaia în care prăjise carnea. Isobel purta mănuşi roşii de cauciuc şi un şorţ înalt, albastru cu alb, legat peste rochia curată, şi Pandora se gândi că Isobel e o femeie extraordinară, căci îşi vedea liniştită de treabă, deloc necăjită că restul membrilor familiei îşi luaseră tălpăşiţa, lăsând-o pe ea să cureţe toate urmele festinului.

Căci, după cină, ceilalţi se risipiseră. Archie se scuzase şi coborâse în atelier. Hamish, în virtutea faptului că i se promisese o recompensă importantă, fusese de acord să profite de lumina serii şi să tundă peluza pentru crochet. Nu făcuse niciun comentariu şi Pandora fusese foarte impresionată. Ceea ce nu ştia era cât de impresionat fusese Hamish de apariţia ei. O mătuşă venită în vizită nu putea fi o perspectivă prea plăcută. Hamish îşi imaginase o persoană în genul lui Vi, cu părul sur şi pantofi cu şireturi şi suferise cel mai mare şoc al vieţii sale când o cunoscuse pe Pandora. O femeie superbă. Ca o vedetă de cinema. La fazan, îşi imaginase cum ar fi s-o prezinte celorlalţi colegi de clasă de la Templehall. Poate că taică-său putea s-o aducă într-o zi să-l vadă la meci. I-ar fi crescut enorm acţiunile în faţa colegilor de şcoală. Se-ntreba dacă Pandorei îi place rugbiul.

— Isobel, îmi place mult Hamish.

— Şi eu ţin mult la el. Sper doar să nu crească exagerat de mult.

— O să fie frumos ca un înger. Luă o gură de cafea. Îţi place de Jeff?

Jeff sătul, aşa cum era de aşteptat, de două săptămâni petrecute între femei şi în condiţii neobişnuit de luxoase, o luase pe Lucilla şi plecase cu maşina la hanul din Strathcroy, să dea pe gât un binefăcător pahar de lager într-o ambianţă masculină, mult mai reconfortantă.

— Pare foarte drăguţ.

— E grozav de cumsecade. Am mers atât de mult cu maşina şi nu şi-a pierdut nicio clipă cumpătul. E totuşi cam laconic. Presupun că toţi australienii sunt puternici şi tăcuţi. N-am de unde să ştiu. Alţii în afară de el n-am mai întâlnit.

— Crezi că Lucilla e îndrăgostită de el?

— Nu, nu cred. Sunt doar… ce frază oribilă… foarte buni prieteni. În plus, e foarte tânără. N-are rost să te gândeşti la o legătură permanentă la numai nouăsprezece ani.

— Vrei să spui, la căsătorie.

— Nu, draga mea. Nu vreau să spun căsătorie.

Isobel tăcu. Pandora se gândi că poate spusese ce nu trebuia şi trecu la un subiect mai amuzant şi mai puţin delicat.

— Isobel, ştiu de cine nu mi-ai spus nimic. De Terence şi Dermot Honeycombe. Mai ţin magazinul acela de obiecte de artă?

— Vai, draga mea. Isobel se întoarse spre ea. Nu ţi-a scris Archie despre asta? A fost foarte trist. Terence a murit. Acum vreo cinci ani.

— Nu-mi vine să cred. Şi ce-a făcut săracul? A găsit alt tânăr să-l ajute la magazin?

— Nu, nici gând. A fost dărâmat, dar i-a rămas credincios. Cu toţii ne-am gândit că o să plece din Strathcroy, dar a rămas aici; singur singurel. Tot cu magazinul, tot în căsuţa lor. Din când în când ne mai invită la masă şi ne dă nişte porţioare infime de mâncăruri teribile, cu tot felul de sosuri

nostime. Archie vine totdeauna acasă mort de foame şi trebuie să-i dau nişte supă sau fulgi de porumb înainte de culcare.

— Săracul Dermot. Trebuie să mă duc să-l văd.

— O să-l faci fericit. Mereu întreba de tine.

— Aş putea să cumpăr ceva de la el pentru Katy Steynton, de ziua ei. Nici despre asta n-am vorbit. Despre petrecere.

Isobel terminase, în sfârşit, de frecat; îşi scoase mănuşile de cauciuc, le puse la uscat şi veni să stea lângă cumnata ei.

— Stă multă lume la voi?

— Nu. Numai noi. Hamish nu vine, pentru că va fi la şcoală. Şi mai vine un american trist pe care Katy l-a cunoscut la Londra şi i s-a făcut milă de el. Verena n-are loc, aşa că vine aici.

— Doamne, ce drăguţ! Un bărbat pentru mine. De ce e trist?

— I-a murit soţia de curând.

— Vai de mine, sper că n-o să-mi strice moralul. Unde o să doarmă?

— În vechiul tău dormitor.

Asta lămurea nedumerirea ei de după-amiază.

— Dar în seara cu petrecerea? Unde cinăm?

— Aici, cred. Am putea chema familia Aird şi pe Vi. Vin mâine la noi; m-am gândit să vorbesc despre asta cu Virginia.

— Nu mi-ai spus nimic.

— Despre ce – despre invitaţia la prânz? Ei, uite că ţi-am spus acum. De asta taie Hamish iarba.

— O să ne distrăm bine după-masă, dacă e vreme frumoasă. Dar, spune-mi, cu ce te îmbraci la petrecere? Ai o rochie nouă?

— Nu. Am rămas fără bani. A trebuit să-i cumpăr cinci perechi de pantofi noi lui Hamish, pentru şcoală…

— Dar, Isobel, trebuie să-ţi iei o rochie nouă. Mergem împreună să căutăm. Unde vrei? Hai la Relkirk. Fugim şi noi o zi…

— Pandora, ţi-am spus… Pur şi simplu nu-mi pot permite.

— Ah, draga mea, cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot face pentru tine este un mic cadou.

Uşa din spate se deschise şi Hamish, care reuşise să termine tunsul peluzei chiar înainte de lăsarea întunericului, intră în bucătărie, ca de obicei mort de foame.

— Mai vorbim despre asta, mai târziu, spuse Pandora.

Hamish se apucă să mănânce. Fulgi de cereale cu alune, un pahar cu lapte, câteva napolitane. Pandora sorbi ultima gură de cafea şi puse cana pe masă. Căscă.

— Cred c-am să mă duc la culcare. Sunt frântă de oboseală. Se ridică în picioare. Noapte bună, Hamish.

Nu încercă să-l sărute, iar Hamish se simţi uşurat, dar şi puţin dezamăgit.

— Crezi că-l mai găsesc pe Archie în atelier? Cred c-am să cobor să stau o clipă de vorbă cu el. Se aplecă şi o sărută pe Isobel pe obraz. Noapte bună şi ţie, draga mea. E o adevărată binecuvântare să fiu aici. Cina a fost grozavă. Ne vedem mâine-dimineaţă.

În subsol, Archie, concentrat şi preocupat, lucra la lumina unui bec puternic, care bătea chiar spre masa de lucru. Era greu şi migălos să picteze statueta cu Katy şi câinele său. Carourile fustei, textura puloverului, tonurile diferite, subtile de culoare pentru păr – fiecare dintre acestea era o provocare şi avea nevoie de întreaga sa dexteritate ca să reuşească.

Puse pensula pe masă şi alese o alta, apoi auzi paşii Pandorei, inconfundabili, coborând scara de piatră ce venea dinspre bucătărie, apoi ţăcănitul tocurilor ei înalte, pe culoarul prost luminat, pavat cu dale de piatră. Se opri din lucru, privi spre uşa

deschisă şi o văzu pe Pandora, iţindu-se dintr-o parte.

— Te-am întrerupt?

— Nu.

— Doamne, ce întuneric e pe culoar. N-am găsit întrerupătorul. Parc-aş fi fost într-o temniţă. Dar, ce-i drept, aici e plăcut.

Găsi un scaun şi se aşeză lângă el.

— Ce faci?

— Pictez.

— Asta văd şi eu. Ce statuetă drăguţă! De unde ai luat-o?

— Eu am făcut-o, spuse el, nu fără mândrie.

— Tu ai făcut-o? Archie, eşti extraordinar! N-am ştiut că eşti aşa de îndemânatic.

— E pentru ziua lui Katy. E chiar ea, cu câinele ei.

— Ce idee grozavă. Dar nu te pricepeai să meştereşti. Tata era cel care ne repara jucăriile şi lipea bibelourile sparte. Ai făcut vreun curs?

— Cam aşa ceva. După ce am fost rănit… Se corectă. După ce mi-am pierdut piciorul şi am ieşit, în sfârşit, din spital, am fost trimis la Headley Court. Acolo e centrul de reabilitare a militarilor invalizi. Afectaţi fizic, într-un fel sau altul. Acolo se pun şi proteze. Picioare, braţe, mâini artificiale. Atât cât se poate, bineînţeles. Şi pe urmă te chinuie ca-n iad până te înveţi să le foloseşti corect.

— Nu pare să fi fost prea plăcut.

— M-am descurcat. Şi sunt întotdeauna alţii mai amărâţi decât tine.

— Dar erai în viaţă. N-ai murit.

— Adevărat.

— E chiar aşa de rău cu un picior de tablă?

— Mai bine decât deloc, pentru că asta ar fi alternativa.

— N-am ştiut niciodată cum s-a întâmplat.

— Mai bine aşa.

— A fost chiar un coşmar?

— Orice violenţă e un coşmar.

Se afla pe teren interzis. Pandora dădu înapoi.

— Îmi pare rău… Spune-mi mai departe.

— Ei… după ce…

Pierduse şirul. Îşi scoase ochelarii, îşi frecă ochii cu mâna.

— După ce… am putut, cât de cât, să mă mişc, m-au învăţat cum să folosesc un fierăstrău cu pedală. Terapie activă şi un bun exerciţiu pentru picior. De aici totul a venit de la sine…

Era bine. Momentul periculos trecuse. Dacă Archie nu voia să vorbească despre Irlanda de Nord, Pandora nici nu dorea să audă.

— Repari şi tu câte ceva, ca tata?

— Da.

— Şi statueta asta drăgălaşă. Cum se face aşa ceva? Cum începi?

— Cu o bucată de lemn.

— Ce fel de lemn?

— Pentru asta am folosit lemn de fag. Fag de la Croy, o creangă ruptă, de-acum câţiva ani. Am tăiat-o drept cu un fierăstrău. Pe urmă am făcut două desene după fotografie, unul din faţă şi celălalt din profil. Pe urmă am sculptat după schiţa frontală, pe faţa lemnului şi după profil, pe laterală. Mă urmăreşti?

— Cu toată atenţia.

— Pe urmă l-am tăiat cu fierăstrăul-bandă.

— Ce-i un fierăstrău-bandă?

— Acela de-acolo, i-l arătă el. E acţionat electric şi periculos, aşa că să nu te-apuci să te joci cu el.

— Nici n-aveam de gând. Pe urmă ce-ai mai făcut?

— Am început să sculptez. Să cioplesc.

— Cu ce?

— Cu nişte dălţi pentru lemn. Şi un briceag.

— Mă uimeşti. E prima ta statuetă?

— În niciun caz, dar asta a fost mai dificilă, pentru că e de compoziţie. O fată şezând şi un câine. A fost foarte greu. Înainte făceam numai figuri în picioare. Mai ales soldaţi, în uniforma

fiecărui regiment. Am găsit detalii despre uniforme într-un album din biblioteca tatei. De-acolo mi-a venit ideea. Sunt bune de cadou la nuntă, dacă se întâmplă ca mirele să fie militar.

— N-ai niciuna să-mi arăţi şi mie?

— Ba da. E una acolo. Făcu un efort şi se ridică de pe scaun, se îndreptă spre un dulăpior şi scoase de acolo o cutie. De fapt, pe asta n-am dat-o pentru că nu eram mulţumit de ea, aşa că am făcut alta. Dar poţi să-ţi faci o idee…

Pandora luă figurina din mâinile lui şi o întoarse pe toate feţele. Era o replică a unui ofiţer din Garda de noapte, perfectă în fiecare detaliu – de la bocanci şi kilt, până la pamponul roşu de la boneta kaki. I se păru fără cusur şi se simţi cuprinsă de admiraţie pentru talentul nebănuit al lui Archie, pentru precizia şi măiestria sa, care nu puteau fi puse la îndoială. În plus, era uimită.

— Vrei să spui că le *dăruieşti?* Archie, îţi lipseşte o doagă. Sunt frumoase. Unice. Turiştii din străinătate s-ar bate pentru un asemenea suvenir. N-ai încercat niciodată să le vinzi?

— Nu.

Părea surprins de această idee.

Pandora izbucni, cu o furie firească din partea unei surori.

— Eşti iremediabil. Totdeauna ai fost cam fraier, dar asta întrece orice. E ridicol. Isobel se spetează ca să ţină casa asta, primeşte turişti americani cu grămada, iar tu ai putea scoate o avere pe astea.

— Nu prea cred. Oricum, nu e cazul. Îmi iau prea mult timp.

— Păi, ia-ţi pe cineva să te ajute. Ia-ţi doi oameni. Porneşte o mică industrie privată.

— Aici n-am destul spaţiu.

— Dar grajdurile? Sunt goale. Sau unul din hambare?

— Asta ar însemna să le refac, să aduc utilaje, să pun curent electric, să îndeplinesc condiţiile de siguranţă şi protecţie împotriva incendiilor.

— Şi ce dacă?

— Asta costă bani. Iar la capitolul bani stăm cam prost.

— Nu poţi face un împrumut?

— Nici cu împrumuturile nu prea ţine.

— Măcar ai putea *încerca.* Ah, nu fi chiar aşa de bleg, Archie. Fii mai întreprinzător. Cred că nici nu s-ar putea găsi ceva mai minunat.

— Pandora, tu ai avut întotdeauna idei minunate. Luă soldatul din mâinile ei şi-l puse la loc în cutie. Dar ai dreptate cu Isobel. Fac şi eu ce pot, dar ştiu că are mult prea multe pe cap. Înainte de Irlanda de Nord, m-am gândit să-mi iau o slujbă, ceva… agent intermediar, de exemplu. Nu ştiu cine m-ar fi angajat, dar n-am vrut să plec de la Croy şi ăsta era singurul gen de muncă pe care l-aş fi putut face…

Vocea i se frânse.

— Dar acum ai învăţat o meserie nouă. Uită-te la toate astea. Talente neştiute au ieşit la lumină. N-ai nevoie decât de puţină iniţiativă şi de multă hotărâre.

— Şi mulţi bani.

— Archie, spuse ea răspicat, indiferent dacă ai un singur picior sau două, nu poţi fugi de răspundere.

— Vorbeşti din experienţă?

— Aici m-ai prins, râse Pandora, clătinând din cap. Nu. Eu sunt ultima care să poată da sfaturi. Vorbeam şi eu aiurea.

Brusc, renunţă la discuţie, căscă şi se întinse, ridicându-şi mâinile cu degetele răsfirate.

— Sunt obosită. Am venit să-ţi spun noapte bună. Mă duc la culcare.

— Somn uşor.

— Tu ce faci?

— Vreau să termin odată cu asta. Pe urmă am să-mi pot petrece fiecare clipă cu tine.

— Dragul de tine. În picioare, se aplecă să-l sărate. Mă bucur că am venit acasă.

— Şi eu.

Pandora porni spre uşă, o deschise, ezită, apoi se întoarse.

— Archie?

— Ce s-a întâmplat?

— M-am întrebat de multe ori. Ai primit scrisoarea pe care ţi-am trimis-o la Berlin?

— Da.

— Nu mi-ai răspuns niciodată.

— Până m-am hotărât ce să-ţi spun, plecaseşi în America şi era prea târziu.

— Lui Isobel i-ai spus?

— Nu.

— Ai mai… spus cuiva?

— Nu.

— Aşa deci. Zâmbi. Familia Aird vine mâine la prânz.

— Ştiu. Eu i-am invitat.

— Noapte bună, Archie.

— Noapte bună.

Se înnoptase. În casă se aşternuse tăcerea, după trecerea unei alte zile pline de evenimente. Hamish urmări o vreme programul de la televizor şi apoi plecă sus. Isobel, în bucătărie, puse masa pentru micul dejun – ultima cazană a zilei – şi apoi dădu drumul câinilor, să facă o ultimă tură pe-afară, prin grădină, după iepuri. Stinse luminile şi plecă şi ea la culcare. Puţin mai târziu, Jeff şi Lucilla s-au întors şi ei din sat. Au intrat pe uşa din spate. Archie le-a auzit vocile deasupra sa, în hol. Apoi, tăcere.

Trecuse de miezul nopţii când, în sfârşit, a terminat. Încă o zi şi vopseaua emailată avea să se usuce. Strânse toate lucrurile, le puse în ordine, închise cutiile de vopsea cu capace, îşi curăţă pensulele, stinse lumina şi închise uşa. Porni încet pe coridorul întunecat şi apoi sus pe scări, să-şi facă rondul obişnuit din fiecare seară. Zicea că duce casa la culcare. Verifică yalele de la uşi, închizătorile de la ferestre, grilajele căminului şi

întrerupătoarele de curent. În bucătărie, câinii dormeau duşi. Îşi turnă apă într-un pahar şi bău cu poftă. În cele din urmă, porni pe scări în sus.

Dar nu se duse imediat în dormitorul său. În loc de asta, porni în lungul palierului şi văzu dâra de lumină de sub uşa Lucillei. Bătu uşor, deschise uşa şi o găsi în pat, citind la lumina lămpii.

— Lucilla.

Ea îşi ridică privirea, îndoi colţul paginii şi lăsă cartea deoparte.

— Credeam că te-ai dus la culcare de mult.

— Nu. Am lucrat. Archie veni să se aşeze pe marginea patului. V-aţi distrat bine astă-seară?

— Da. A fost amuzant. Buchanan a fost, ca de obicei, în mare formă.

— Am vrut să-ţi spun noapte bună şi să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că ai venit acasă. Şi ai adus-o pe Pandora.

Îşi lăsase mâna pe cuvertură. Lucilla îi luă mâna într-a ei. Cămăşile de noapte pe care le purta Isobel erau albe, cu bordură de dantelă, dar Lucilla dormea într-un tricou pe pieptul căruia erau imprimate cuvintele „Salvaţi pădurea“. Părul ei lung şi negru, mătăsos, era risipit pe pernă şi Archie o privi cu dragoste.

— Nu eşti dezamăgit?

— De ce să fiu dezamăgit?

— De cele mai multe ori, când aştepţi ani de zile să se întâmple ceva, eşti puţin frustrat când, până la urmă, se şi întâmplă.

— Nu mă simt dezamăgit.

— E frumoasă.

— Dar groaznic de slabă, nu ţi se pare?

— Ştiu. E ca un fulg. Are atâta patimă în ea, încât arde ca o flacără.

— Cum adică?

— Chiar aşa. Doarme mult, dar când e trează îşi încarcă toate bateriile. Exagerat chiar. Dacă stai tot

timpul cu ea, te cam epuizează. Şi pe urmă cade lată, de parcă somnul e singurul mod în care-şi poate reveni.

— Totdeauna a fost aşa. Domnul Harris spunea cam aşa: „Pandora? Ori pluteşte în nori, ori se afundă în gunoaie“.

— Maniacă depresivă.

— Nu poate fi chiar aşa de rău.

— Are toate şansele s-ajungă.

Archie se încruntă. Apoi îi puse întrebarea, care-l obsedase întreaga seară.

— Crezi că se droghează?

— Vai, tată!

Archie regretă că-şi dezvăluise temerile ascunse.

— Te întreb doar pentru că-mi închipui că ştii mai multe decât mine despre asta.

— Sunt sigură că nu e morfinomană. Dar poate că mai ia câte ceva ca să reziste. Multă lume face aşa.

— Acolo, în Mallorca… crezi că e fericită?

— Aşa pare. Şi de ce nu? Are o casă de vis, cu grădină şi piscină, o grămadă de bani…

— Are prieteni?

— Îi are pe Seraphina şi pe Marco, care au grijă de ea…

— Nu asta am vrut să spun.

— Ştiu. Nu, nu ne-am întâlnit cu prietenii ei, aşa că nu ştiu dacă are aşa ceva sau nu. De fapt, nu ne-am întâlnit cu nimeni. Cu excepţia unui singur bărbat. Era acolo în ziua în care am sosit, dar după aceea nu l-am mai văzut.

— Mă gândeam că trebuie să aibă un iubit care să stea la ea.

— Cred că era, probabil, iubitul ei şi n-a mai venit înapoi pentru că eram noi acolo.

Archie nu făcu niciun comentariu, iar Lucilla zâmbi.

— Tată, acolo e o altă lume.

— Ştiu asta. Ştiu.

Lucilla îl cuprinse cu braţele pe după gât, îl trase spre ea şi-l sărată.

— Nu-ţi face griji, îi spuse.

— Bine.

— Noapte bună, tăticule.

— Noapte bună, draga mea. Fii binecuvântată.

25

Duminică, 11 septembrie

Duminică dimineaţă. Nori grei, nemişcaţi, multă linişte, în inerţia săptămânală a sabatului scoţian. În cursul nopţii plouase, drumul era plin de băltoace şi grădina mustea de apă. În Strathcroy, casele erau încă cuprinse de amorţeală, cu draperiile trase. Ocupanţii lor se trezeau fără grabă, se ridicau, deschideau uşile, aprindeau focul, îşi pregăteau ceaiul. Fuioare de fum se ridicau, drept în sus, din hornuri. Câinii erau scoşi la plimbare, se tundea gardul verde, se spălau maşini. Domnul Ishak deschisese magazinul pentru chiflele de dimineaţă, lapte, ţigări, ziarele de duminică şi orice alt produs necesar unei familii în această zi de odihnă. Clopotul din turnul bisericii prezbiteriene bătea ora exactă.

La Croy, Hamish şi Jeff au coborât înaintea tuturor şi şi-au pregătit singuri micul dejun. Ouă cu şuncă, nişte cârnăciori cu roşii, un teanc de felii de pâine prăjită, marmeladă şi miere, toate udate cu câte o cană mare de ceai foarte tare. Când a coborât, mai târziu, Isobel a găsit farfuriile murdare înghesuite în chiuvetă şi un bilet de la Hamish.

„Dragă mamă. Eu şi Jeff am luat câinii şi ne-am dus la lac. Vrea să-l vadă. Venim pe la amiază. Numai bine pentru friptură.“ Isobel îşi făcu o cafea, se aşeză s-o bea, gândindu-se să cureţe cartofii, să facă o budincă. Se întrebă dacă are destulă smântână. Apăru şi Lucilla, apoi Archie, îmbrăcat cu costumul cel bun de tweed, pentru că astăzi era rândul lui sa citească predica la biserică. Nici soţia, nici fiica lui nu s-au oferit să-l însoţească. Cu zece persoane la masa de prânz, aveau şi-aşa destule de făcut.

Pandora dormi toată dimineaţa şi nu-şi făcu apariţia până la douăsprezece şi un sfert, când nu mai era nimic de făcut în bucătărie. Se vedea însă imediat că nu-şi pierduse vremea, ci se ocupase cu tot felul de lucruri: îşi dăduse unghiile cu ojă, se spălase pe cap, se machiase, se parfumase din belşug. Purta o rochie de jerseu, imprimată cu diamante în culori strălucitoare; era atât de fină, moale şi elegantă, încât precis era italienească. Găsind-o pe Lucilla în bibliotecă, se jură că dormise foarte bine, dar păru foarte fericită să se afunde într-un fotoliu, acceptând cu recunoştinţă un pahar de sherry.

La Pennyburn, Vi stătea în capul oaselor în pat, sorbindu-şi ceaiul de dimineaţă şi gândindu-se la cum avea să petreacă toată ziua. Nu strica să se roage Domnului să meargă toate bine. Se gândi puţin, apoi alungă din minte acest subiect. Mai bine stătea liniştită, păstrându-şi toată energia. Va termina de citit cartea de pe noptieră şi apoi, după un mic dejun târziu, se va aşeza la birou să rezolve nişte chitanţe mai vechi, contul pensiei şi acea solicitare de neînţeles de la Fisc. La prânz fusese invitată la Croy. Edmund, cu Virginia şi Henry, avea să vină s-o ia cu maşina până sus pe deal.

Se gândi la acest eveniment, mai mult cu îngrijorare decât cu bucurie şi privi spre geam, la vremea de-afară: plouase toată noaptea, acum însă se oprise. Aerul era înăbuşitor şi umed. Poate că mai târziu avea să se însenineze. Din mai multe puncte de vedere, era una dintre acele zile care aveau nevoie din plin de seninătate. Ca să se simtă în largul ei, se hotărî să-şi pună rochia de lână gri. O s-o înveselească puţin cu eşarfa cea nouă.

*

La Balnaid, Virginia porni în căutarea lui Henry.

— Henry, vino să te schimbi.

Băiatul stătea pe podeaua camerei de joacă, construind o navetă spaţială, nemulţumit că fusese

întrerupt.

— De ce trebuie să mă schimb?

— Pentru că suntem invitaţi la masă şi nu poţi merge în halul ăsta.

— De ce?

— Pentru că pantalonii sunt murdari şi tricoul e murdar şi pantofii sunt murdari şi tu eşti murdar.

— Trebuie să mă îmbrac *de gală?*

— Nu, dar trebuie să-ţi pui un tricou curat şi o pereche de pantaloni curaţi şi nişte adidaşi curaţi.

— Dar şosetele?

— Şosete curate.

Henry oftă nemulţumit.

— Trebuie să-mi strâng jocul?

— Nu, bineînţeles că nu. Lasă-l aşa cum e. Haide, vino, altfel se impacientează tata.

Fără chef, Henry îşi urmă mama în dormitor; se aşeză pe pat şi îşi scoase tricoul.

— O să mai fie şi alţi copii acolo?

— Hamish.

— El n-o să vrea să se joace cu mine.

— Henry, te porţi aşa ciudat când e vorba de Hamish. Dacă nu te-ai purta ca un bebeluş, precis că i-ar face plăcere să se joace cu tine. Scoate-ţi pantalonii şi adidaşii.

— Cine mai vine?

— Noi, Vi şi familia Balmerino. Şi Lucilla, pentru că a venit din Franţa. Şi prietenul ei. Îl cheamă Jeff. Şi Pandora.

— Cine e Pandora?

— Sora lui Archie.

— O ştiu?

— Nu.

— Tu o ştii?

— Nu.

— Tata o ştie?

— Da. De când era o fetiţă. Şi Vi o ştie.

— Tu de ce n-o ştii?

— Pentru că a stat mult timp în străinătate. A locuit în America. Acum e pentru prima dată când

s-a întors la Croy.

— Alexa o ştie?

— Nu. Alexa era doar un bebeluş când Pandora a plecat în America.

— Pandora îi cunoaşte pe bunicul şi pe bunica ta de la Leesport?

— Nu. Ei locuiesc la Long Island, iar Pandora stătea în California. Asta e la celălalt capăt al Statelor Unite.

— Edie o ştie?

— Da. Şi ea o ştie de când era mică.

— Cum arată?

— Doamne, Henry, n-am văzut-o niciodată, aşa că nu pot să-ţi spun. Dar ţii minte portretul acela din salonul de la Croy? Cu fetiţa aceea frumoasă? Ei, aceea era Pandora în adolescenţă.

— Sper că e şi acum frumoasă.

— Îţi cam plac femeile frumoase.

— Ei, evident că nu-mi plac alea urâte. Se strâmbă, imitând figura unui monstru. Ca Lottie Carstairs.

De jos, din hol, Edmund o strigă pe Virginia.

— Venim acum!

Edmund îi aştepta, îmbrăcat pentru această ocazie cu o pereche de pantaloni gri de flanel, cămaşă în carouri cu cravată, pulover bleumarin de caşmir şi mocasini maro marca Gucci, bine lustruiţi.

— Trebuie să plecăm.

Ajungând lângă el, Virginia îl sărută.

— Ce bine arăţi, domnule Aird. Ştii?

— Nici tu n-arăţi prea rău. Haide, Henry.

Au urcat în BMW-ul familiei şi au pornit. S-au oprit pentru o clipă în sat; Edmund a intrat în magazinul domnului Ishak, de unde a revenit cu un braţ de ziare. Au pornit din nou, spre Pennyburn.

Vi i-a auzit venind. Era gata, tocmai închidea uşa de la intrare. Edmund se aplecă să deschidă portiera şi Vi luă loc lângă el. Henry observase cât de bine arăta şi i-a spus acest lucru.

— Mulţumesc, Henry. Eşarfa asta minunată e cea pe care mi-a adus-o mama ta de la Londra.

— Ştiu. Mie mi-a adus un baston de crichet, cu tot cu minge.

— Mi le-ai arătat.

— Iar lui Edie i-a adus un pulover. I-a plăcut grozav. Zice că-l ţine pentru ocazii. E un fel de albastru-roz.

— Lila, îi şopti Virginia.

— Lila. Repetă de câteva ori cuvântul în sinea sa, pentru că-i plăcea cum sună.

Puternica maşină lăsă Pennyburn în urmă şi porni în viteză spre vârful dealului.

Ajunşi la Croy, zăriră Land Roverul lui Archie parcat chiar în faţa casei. Edmund opri chiar în dreptul lui şi, când întreaga familie Aird coborî din maşină, Archie apăru în dreptul uşii deschise, venind să-i întâmpine. Urcară cu toţii treptele de la intrare.

— Bine aţi venit.

— Ce elegant eşti îmbrăcat, Archie, îi spuse Edmund. Sper că nu sunt prea sport pe lângă tine.

— Am fost la biserică. A trebuit să citesc predica. M-am gândit să mă schimb cu ceva mai comod, dar acum că aţi venit nu mai e timp. Aşa că va trebui să mă suportaţi aşa. Vi, Virginia, ce bine-mi pare că vă văd. Bună, Henry. Ce mai faci? Hamish e în dormitorul lui, se schimbă. A pregătit maşinuţele pentru curse în camera de joacă. Dacă vrei să mergi să le vezi…

Propunerea, făcută pe un ton normal, era foarte abilă şi-i atrase atenţia lui Henry, aşa cum prevăzuse Archie. Nu-şi făcea griji pentru fiul său, care fusese anunţat de venirea lui Henry. Îl avertizase chiar să se poarte frumos cu micuţul său musafir.

Cât despre Henry, nu i-a trebuit mai mult de o secundă să-şi amintească de faptul că, dacă nu era altcineva prin preajmă, Hamish putea fi un bun tovarăş de joacă, chiar dacă Henry era cu patru ani

mai mic decât el. Iar Henry n-avea maşinuţe de curse. Acesta era unul dintre lucrurile pe care se gândise să le pună pe lista pentru Moş Crăciun.

Se lumină la faţă. Spuse doar „În regulă!“ şi porni în fugă pe scări în sus, lăsându-i pe cei mari cu ale lor.

— Excelent, murmură Vi, parcă pentru sine. Şi apoi, cu voce tare: Câţi au fost la slujbă azi-dimineaţă?

— Şaisprezece, inclusiv pastorul.

— Trebuia să vin şi eu să mai întăresc rândurile. Acum am să mă simt vinovată tot restul zilei…

— Am şi veşti bune. Ne-am trezit cu episcopul, care a descoperit un fond de sprijin, deschis cu mulţi ani în urmă. Cred că poate scoate ceva bani de-acolo, ca să ne ajungă pentru instalaţia electrică…

— Dar asta ar fi grozav!

— Dar nu pentru asta am organizat bazarul? întrebă Virginia.

— Putem oricând folosi suma aceea pentru altele…

Edmund nu făcu niciun comentariu. Petrecuse o dimineaţă chinuitor de lungă, făcându-şi de lucru cu tot felul de nimicuri fără importanţă, pe care însă le tot amâna de vreo câteva săptămâni. Scrisori, plăţi bancare, un răspuns lămuritor la o solicitare primită din partea contabilului care lucra, din când în când, pentru el. Acum se chinuia să-şi stăpânească nerăbdarea. La celălalt capăt al holului, uşa dublă, deschisă, de la bibliotecă îl invita parcă înăuntru. Avea poftă de un gin tonic, dar Archie, Virginia şi Vi rămăseseră lângă scară, absorbiţi de problemele bisericii. Pe Edmund nu-l prea interesau lucrurile astea şi făcuse, de fiecare dată, tot posibilul să nu se implice.

— … Bineînţeles, avem nevoie şi de perniţe noi pentru îngenuncheat.

— Vi, combustibilul pentru boiler e mult mai urgent decât perniţele…

Părea că adevăratul motiv al sosirii la Croy fusese uitat de soţia şi de mama sa. Înăbuşindu-şi iritarea, Edmund îi ascultă mai departe. Pe urmă nu-i mai ascultă. Alt zgomot îi atrăsese atenţia. Dinspre bibliotecă se auzi ţăcănitul unor tocuri înalte. Îşi ridică privirea peste capul Virginiei. Era Pandora.

Se opri în cadrul uşii, privindu-i, cântărind momentul. Prin spaţiul care-i despărţea, ochii ei întâlniră privirea lui Edmund. El îşi uită nerăbdarea şi se trezi că-i trec prin minte tot felul de fraze, ca şi cum i s-ar fi cerut dintr-odată să facă un raport şi-şi căuta în disperare cuvintele, adjectivele pe care le dădea apoi la o parte, unul câte unul, oricât ar fi fost de potrivite acum: mai matură, mai slabă, mai puţin explozivă, elegantă, mondenă, amorală, cu experienţă. Într-un cuvânt, frumoasă.

Pandora. Ar fi găsit-o, ar fi recunoscut-o, ar fi ştiut-o oriunde în lume. Cu aceiaşi ochi mari, cărora nu le scăpa nimic, cu gura arcuită şi provocatoare, cu aluniţa în colţul buzei de sus. Trăsăturile ei, conformaţia corpului nu fuseseră atinse de trecerea anilor, iar castaniul profund al părului ei îşi păstra aceeaşi strălucire tinerească. Simţi cum i se încleştează muşchii feţei. Nu putea zâmbi. Tăcerea lui, această nemişcare de ogar la pândă se transmise celorlalţi. Atenţi la el, tăcură brusc. Vi întoarse capul.

— Pandora!

Biserica şi problemele ei puteau fi abandonate. Vi o lăsă pe Virginia în urmă şi porni, pe parchetul lustruit, cu aceeaşi ţinută impecabilă şi braţele larg deschise; poşeta de piele, cu bareta căzută până în dreptul cotului, se legăna în ritmul paşilor.

— Pandora, copila mea dragă! Ce bine-mi pare să te revăd!

*

— … Dar, Isobel, nu se poate să venim toţi la masa. Suntem mult prea mulţi.

— Nu. Dacă am numărat bine, o să fim unsprezece. Adică numai cu unul în plus faţă de câţi suntem acum.

— Nu te-a încărcat Verena cu musafiri?

— Doar cu unul singur…

— I se spune Americanul cel Trist, interveni Pandora, pentru că Isobel nu-şi mai aduce aminte cum îl cheamă.

— Săracul de el, spuse Archie, care stătea în capul mesei. I s-a pus eticheta înainte să ajungă aici.

— De ce e trist? întrebă Edmund, luându-şi paharul de bere.

La Croy nu se servea niciodată vin la prânz. Asta nu din zgârcenie, ci în virtutea tradiţiei de familie, preluate de la părinţii lui Archie şi de la bunicii lui înainte de asta. Archie o păstra pentru că i se părea un lucru înţelept. Dacă beau vin, musafirii aveau toate şansele să se lenevească şi să se pună pe vorbă şi, după părerea lui, după-amiaza de duminică era făcută pentru activităţi în aer liber, nu pentru ca să picoteşti într-un fotoliu, cu ziarele în braţe.

— Probabil că nu-i trist deloc, îi răspunse Isobel. Probabil că e un om foarte normal şi vesel, dar a rămas văduv de curând şi şi-a luat vreo două luni de vacanţă. A venit aici ca să-şi mai revină.

— Verena îl cunoaşte?

— Nu. Katy îl ştie. I s-a făcut milă de el şi a rugat-o pe Verena să-i trimită o invitaţie.

— Sper că nu e excesiv de solemn şi de sincer, spuse Pandora. Ştiţi cum e. Le arăţi sistemul de canalizare şi cad în extaz, numai din politeţe. Se jură că totul e foarte interesant şi vor să ştie când a fost construit.

— Pandora, râse Archie, de câte ori ai dus un american să viziteze un sistem de canalizare?

— Ei, dragă, niciodată. Am dat şi eu un exemplu, acolo.

Stăteau cu toţii la masa din sufragerie. Friptura fragedă, perfect rumenită şi rozalie la mijloc, fusese apreciată din plin; o serviseră cu fasole şi mazăre fiartă, cartofi copţi, sos de ridichi negre şi un alt sos, din suc de carne şi vin roşu. Acum trecuseră la plăcinta cu afine şi la tarta cu sirop fierbinte, cu frişcă din belşug.

Afară, vremea, ca femeia cu toane, încetase să mai fie mohorâtă şi se hotărâse, fără niciun motiv special, să se însenineze. Bătea puţin vântul, împrospătând aerul. Din timp în timp, câte o rază de soare cădea pe masa lăcuită, reflectându-se în argintărie şi paharele de cristal.

— Bine, dar dacă venim la masă cu toţii, readuse Virginia conversaţia la lucruri mai importante, trebuie să mă laşi să te ajut. Am să fac nişte gustări sau o budincă, ceva.

— Mi-ar fi de mare ajutor, admise Isobel. Pentru că am să stau toată ziua dinainte la Corriehill, s-o ajut pe Verena să aranjeze florile.

— Dar e ziua mea, sări Vi, indignată. Facem un picnic.

— Ştiu, Vi, şi îmi pare rău, dar pentru prima dată după mulţi ani n-am să pot veni.

— Mă rog, sper să nu mai fie şi alţii. Virginia, tu nu trebuie să aranjezi florile, nu?

— Nu. M-a rugat doar să-i împrumut cele mai mari vaze şi ghivece pe care le am. Dar le pot duce la Corriehill miercuri.

— Când vine Alexa? întrebă Lucilla.

— Joi dimineaţă. Vine cu Noel, cu maşina şi vor face drumul noaptea. Noel nu poate scăpa mai înainte. Şi bineînţeles că aduc şi câinele Alexei. Aşa că ei, cel puţin, vor fi *cu toţii* la picnic, Vi.

— Trebuie să încep să-mi notez toate astea, spuse Vi, altfel va fi sau prea multă mâncare sau prea puţină.

Se aplecă peste masă, încercând să prindă privirea lui Henry, care stătea pe cealaltă parte. Lui Henry nu-i plăcea să se vorbească despre ziua lui Vi, când toată lumea ştia că nu va fi acolo. Pe chipul său se citea tristeţea.

— Am să trimit două felii mari din tortul meu la Templehall, spuse Vi. Una pentru Henry, una pentru Hamish.

— Dar ai grijă să nu se înmoaie, spuse Hamish, înghiţind ultima firimitură de tartă din farfurie. Mi-a trimis mama o dată un tort şi toată frişca s-a scurs prin carton, iar supraveghetoarea s-a făcut foc. L-a aruncat cu totul la coşul de gunoi.

— Ce femeie rea, spuse Pandora cu înţelegere.

— E o vacă. Mamă, pot să mai iau?

— Da, dar mai întâi dă-le şi celorlalţi câte una.

Hamish se ridică ascultător în picioare, ţinând câte o farfurie în fiecare mână.

— *Noi* avem o mică problemă, spuse Lucilla.

Toată lumea îşi întoarse privirea spre ea, cu interes, dar fără prea mare îngrijorare.

— Jeff n-are ce purta. La petrecere, vreau să spun.

Ochii tuturor se întoarseră spre Jeff care, până atunci, nu participase prea mult la conversaţie. Părea puţin jenat şi se bucură când Hamish ajunse lângă el, oferindu-i încă o porţie de desert. Se întoarse şi luă, cu lingura, ceea ce mai rămăsese din plăcinta cu afine.

— Când am plecat din Australia, spuse el, nu m-am gândit nicio clipă că aş putea fi invitat la o petrecere de gală. În plus, n-aveam destul loc în bagaje pentru smoching.

Toată lumea căzu pe gânduri.

— Ţi l-aş împrumuta pe-al meu, spuse Archie, numai că am să-l port chiar eu.

— Tată, dar oricum îi e prea mic.

— Ar putea să împrumute unul. Sunt nişte magazine la Relkirk…

— Ah, tată, sunt groaznic de scumpe…

— Iartă-mă, spuse Archie, jenat. N-am de unde să ştiu.

De pe cealaltă parte a mesei, Edmund îl cântări din priviri pe tânărul australian.

— Ai cam aceeaşi mărime cu mine. Pot să-ţi împrumut eu ceva, dacă doreşti.

Violet rămase surprinsă auzindu-l. Întoarse capul spre fiul său, care şedea chiar alături de ea. Părea să nu observe privirea scrutătoare, iar profilul său, controlat şi zâmbitor, nu lăsa să se vadă nimic. Încercând să analizeze această reacţie de uimire, deloc potrivită cu atitudinea unei mame, Violet îşi dădu seama că, de fapt, nu se aşteptase câtuşi de puţin la un astfel de gest, surprinzător şi amabil, din partea fiului său.

De ce? Era fiul ei, copilul lui Geordie. Ştia că, ori de câte ori era vorba de ceva important, era întotdeauna generos atât cu timpul, cât şi cu banii săi, plin de interes şi consideraţie. Violet putea apela la el – şi făcuse adesea acest lucru –, ştiind că ar fi în stare de orice, ca să rezolve o problemă sau s-o ajute să ia o hotărâre.

Dar lucrurile mici… lucrurile mici erau altceva – un gest mărunt, un cuvânt tandru, un dar neînsemnat, care să-l coste ceva mărunţiş şi câteva minute din timpul său, dar pornit dintr-un gând bun. Privirea îi alunecă peste masă, spre Virginia şi brăţara groasă de aur de la încheietura mâinii. Edmund i-o făcuse cadou – şi Violet nici nu dorea să se gândească la cât costase – ca pe un liant care să facă uitată neînţelegerea dintre ei. Dar ce bine ar fi fost să nu se fi certat deloc şi în felul acesta să fi fost scutiţi de câteva săptămâni de nefericire.

Iar acum, îi făcea lui Jeff o favoare. Nu era nicio problemă pentru el, dar oferta fusese făcută cu atâta spontaneitate, încât Violet îşi amintise de Geordie. Lucrul acesta ar fi trebuit s-o umple de bucurie, dar în loc de asta o întristă, pentru că nici nu-şi mai amintea când recunoscuse ultima dată, la

Edmund, vreo trăsătură moştenită de la blândul său tată.

Cât despre Jeff, acesta părea la fel de nedumerit ca şi ea.

— N-aş putea să vă oblig la aşa ceva. Mai bine împrumut ceva.

— Pentru mine nu e nicio problemă. Mai am şi alte lucruri la Balnaid. Poţi încerca una, alta, să vezi dacă ţi se potriveşte ceva.

— Dar n-aveţi nevoie de ele?

— Eu am să mă împodobesc ca în imaginea de pe cutia de biscuiţi, în kilt.

Lucilla îi era însă profund recunoscătoare.

— Eşti un sfânt, Edmund. Ce uşurare! Acum nu mai rămâne decât să-mi găsesc şi mie ceva.

— Eu şi Isobel mergem la cumpărături în Relkirk, îi spuse Pandora. Nu vrei să vii cu noi?

— Ba da, cu mare plăcere, răspunse Lucilla, surprinzând pe toată lumea. Dar surpriza a fost de scurtă durată. E o piaţă grozavă la Relkirk, adăugă ea, cu o tarabă plină de rochii model 1920. Precis că-mi găsesc ceva de pe-acolo.

— Da, spuse maică-sa. Sunt sigură că ai să-ţi găseşti.

— Tată, eşti o brută! Cum să trimit mingea în rododendroni?

— Am vrut să scap de tine.

— Nu era nevoie să mergi *chiar* până acolo.

— Ba da. Eşti prea abilă ca să te las aproape de arc. Acum, Virginia, vino *aici.*

— Ce fir de iarbă vrei să-ţi nimeresc?

După cafea, musafirii lui Isobel s-au risipit, care încotro. Băieţii lăsaseră maşinuţele de curse şi se duseseră să se joace în copacul lui Hamish şi să se dea în leagăn. Isobel o luase pe Vi să-i arate împrejurimile, nici pe departe la fel de grandioase sau impunătoare ca pe vremuri, dar rămase, totuşi, un motiv de mândrie şi de admiraţie. Archie, Virginia, Lucilla şi Jeff se hotărâseră să profite de

pe urma eforturilor lui Hamish şi se duseseră să joace crochet. Edmund şi Pandora stăteau pe tăpşan, în vechiul leagăn, privindu-i.

Se făcuse frumos după-amiază, iar vântul bătea uşor. Straturi de nori alunecau pe cer, dar lăsau să se vadă porţiuni întinse de cer albastru, iar când apărea soarele era chiar cald. Cu toate astea, pe drum spre grădină, Pandora luase cu ea o haină veche de vânătoare de-a lui Archie, din material kaki impregnat şi cu dublură de tweed. Stătea, înfofolită, cu picioarele sub ea. Din când în când, Edmund împingea cu piciorul în pământ, punând leagănul în mişcare. Trebuia uns şi scârţâia cumplit.

Cineva se lamenta din spatele pâlcului de rododendroni.

— Nu găsesc nenorocita aia de minge şi m-am zgâriat cu ceva.

— Mai e puţin, observă Edmund, şi o să asistăm la o păruială în familie.

— Ca-ntotdeauna. E un joc pe viaţă şi pe moarte.

Rămaseră tăcuţi, legănându-se uşor, într-o parte şi în alta.

Virginia lovi mingea, care se rostogoli, calmă, la cel puţin patru metri de locul indicat de Archie.

— Ah, Archie, îmi pare rău.

— Ai lovit-o prea tare.

— Nimic nu este mai evident, spuse Edmund, decât o remarcă evidentă.

Pandora nu făcu niciun comentariu. Scârţ, scârţ, răsuna leagănul din încheieturi.

Urmăriră jocul în tăcere, cât timp Jeff se pregăti să lovească, la rândul său, mingea.

— Mă urăşti, Edmund? rosti Pandora.

— Nu.

— Dar mă dispreţuieşti? Mă consideri ridicolă?

— De ce aş face aşa ceva?

— Pentru că am încurcat aşa de tare lucrurile. Am fugit cu bărbatul altcuiva, destul de bătrân ca

să-mi fie tată. N-am dat nicio explicaţie, i-am făcut nefericiţi pe părinţii mei, nu m-am mai întors niciodată. Am lăsat în urmă numai uimire şi am şocat pe toată lumea.

— Asta s-a întâmplat?

— Ştii că da.

— Eu nu eram aici pe-atunci.

— Sigur. Erai la Londra.

— N-am aflat niciodată de ce ai fugit.

— Eram nefericită. Nu ştiam ce să fac cu viaţa mea. Archie se însurase cu Isobel şi plecase, iar mie mi-era dor de el. Nu mai era nimeni să mă sprijine. Şi-atunci a apărut această mică diversiune şi totul părea atât de minunat şi eram luată în serios. Mi s-a părut ispititor. Aveam nevoie să-mi ridice cineva moralul şi asta a făcut el.

— Cum l-ai cunoscut?

— Ei, la nu ştiu ce petrecere. Avea o nevastă cu faţa de cal, pe care o chema Gloria, dar şi-a luat tălpăşiţa imediat ce a văzut încotro bate vântul. S-a dus la Marbella şi nu s-a mai întors. Ăsta a fost alt motiv pentru care am fugit în California.

Lucilla, cu resturi de frunze în păr, ieşi dintre rododendroni şi reluă jocul.

— Ei, cine a marcat şi cine nu?

Leagănul se oprise. Edmund îşi făcu vânt şi-l porni din nou. Scârţ, scârţ.

— Eşti fericit? întrebă Pandora.

— Da.

— Eu nu cred că am fost vreodată fericită.

— Îmi pare rău.

— Mi-a plăcut să fiu bogată, dar n-am fost fericită. Mi-era dor de casă, mi-era dor de câini. Ştii cum îl chema pe tipul cu care am fugit?

— Nu cred că mi-a spus cineva.

— Harald Hogg. Imaginează-ţi, să fugi cu cineva pe care-l cheamă Harald Hogg! După divorţ, am revenit la numele de Blair. Aşa că nu i-am păstrat numele, dar i-am păstrat cea mai mare

parte din bani. E un mare noroc să divorţezi în California.

Edmund nu spuse nimic.

— Pe urmă, după ce s-a terminat totul, după ce mi-am schimbat numele în Blair, ce crezi că am făcut?

— N-am idee.

— M-am dus la New York. Nu mai fusesem niciodată acolo, nu ştiam pe nimeni. Dar am stat în cel mai luxos hotel pe care l-am găsit şi pe urmă am plecat la plimbare pe Fifth Avenue, ştiind că pot să-mi cumpăr tot ce-mi doresc. Numai pentru mine. Şi până la urmă nu mi-am cumpărat nimic. E şi asta o fericire, nu, Edmund? Să ştii că poţi să-ţi cumperi orice doreşti şi pe urmă să descoperi că nu vrei s-o faci.

— Acum eşti fericită?

— Sunt acasă.

— De ce te-ai întors?

— Ei, nu ştiu. Tot felul de motive. Lucilla şi Jeff erau lângă mine şi puteau conduce maşina. Am vrut să-l mai văd pe Archie. Şi pe urmă mai era, bineînţeles, şi ispita irezistibilă a petrecerii de la Verena Steynton.

— Am senzaţia că Verena Steynton n-are nimic de-a face cu asta.

— Poate. Dar a fost un pretext plăcut.

— N-ai revenit când au murit părinţii tăi.

— Sunt de neiertat, nu?

— Tu ai spus-o, Pandora, nu eu.

— N-am avut destul curaj. N-am avut forţă. Ştiam că n-aş fi făcut faţă funeraliilor, mormintelor, condoleanţelor. Iar moartea e atât de definitivă, aşa cum tinereţea e atât de dulce. N-am putut suporta ideea că s-a terminat.

— Eşti fericită la Mallorca?

— Şi acolo mă simt acasă. După atâţia ani, Casa Rosa e primul loc al cărui proprietar sunt într-adevăr eu.

— Ai să te-ntorci acolo?

În tot timpul discuţiei, nu se priviseră unul pe celălalt. În loc de asta, urmăriseră, cu încăpăţânare, jocul de crochet. Acum însă, Edmund se întorsese spre ea, iar ea îşi întoarse capul, fixându-l cu privirea ochilor săi tulburători, umbriţi de gene negre, dese. Poate că din cauză că slăbise atât de mult, lui Edmund i se păreau mai mari şi mai strălucitori ca niciodată.

— De ce mă întrebi? spuse ea.

— Nu ştiu.

— Poate că nici eu nu ştiu.

Îşi lăsă capul pe pernele din material în dungi, în culori pale şi-şi concentră din nou atenţia spre jocul de crochet. Conversaţia lor, atâta câtă fusese, părea să se fi încheiat. Edmund îşi privi soţia. Virginia stătea în picioare pe pajişte, sprijinită în bastonul de crochet, în timp ce Jeff se pregătea să dea o lovitură de maestru. Era îmbrăcată cu o cămaşă în carouri şi o fustă scurtă de blugi care lăsa să i se vadă picioarele lungi, goale, bronzate, încălţate într-o pereche de tenişi foarte albi. Zveltă, bine făcută, izbucni în râs la încercarea nereuşită a lui Jeff de a trece mingea prin poartă. Trupul său radia acea vitalitate pe care Edmund o asocia cu superbele reclame din reviste pentru echipament sportiv, ceasuri Rolex sau ulei de plajă.

„Virginia. Iubirea mea, îşi spuse. Viaţa mea.“ Dar, cine ştie din ce motiv, cuvintele păreau golite de orice conţinut, ca o incantaţie fără şanse de reuşită. Se simţi cuprins de disperare. Pandora tăcuse. Edmund nu-şi putea imagina la ce se gândea. Se întoarse spre ea şi îşi dădu seama imediat că dormea tun.

Cam atât despre partenera sa de conversaţie. Edmund era necăjit, dar şi amuzat, iar această reacţie sănătoasă faţă de perfidia ei îl ajută să alunge, pentru moment, chinuitoarea senzaţie că ajunsese la capătul funiei.

26

Luni, 12 septembrie

Lunea era una dintre zilele în care Edie venea la Balnaid, dis-de-dimineaţă, s-o ajute pe Virginia la treabă, iar Virginia îi era recunoscătoare pentru acest aranjament. Ura ziua de luni când, după fiecare weekend, Edmund îşi punea costumul şi o părăsea, la ora opt, ca să ajungă la biroul său din Edinburgh înainte de aglomerarea circulaţiei. Plecarea lui lăsa în urmă un gol, o senzaţie de plictiseală şi dezinteres şi-i trebuia întotdeauna un efort considerabil ca să revină la viaţa de zi cu zi şi să facă faţă tuturor cerinţelor plicticoase pe care le implica îngrijirea casei. Dar când auzea trântindu-se uşa din spate, care anunţa sosirea lui Edie, totul devenea instantaneu puţin mai suportabil. Edie se afla acolo. Avea pe cineva cu care să vorbească, cu care să râdă, care să şteargă praful în bibliotecă şi să aspire perii de câine din covorul de pe hol. Zgomotul vaselor din bucătărie era reconfortant. Edie se ocupa de vasele rămase de la micul dejun şi umplea maşina de spălat cu toate rufele murdare strânse într-o săptămână şi vorbea cu câinii.

— Ia nu-mi mai umblaţi printre picioare, altfel s-ar putea să vă calc pe coadă.

În dormitor, Virginia schimba aşternuturile patului mare, dublu, aşa cum făcea în fiecare luni. Henry plecase la cumpărături. Maică-sa îi dăduse cinci lire şi băiatul pornise spre sat, să-i facă o vizită doamnei Ishak şi să cumpere, pe cât se putea, dulciuri, ciocolate şi napolitane pe care să le ia cu el la Templehall, în cutia pentru mâncare. Toate astea trebuia să-i ajungă pentru un trimestru întreg. Niciodată nu primise atâţia bani de cheltuială pentru dulciuri, iar noutatea acestui eveniment alungase, pentru moment, gândul că a

doua zi avea să plece pentru prima dată de acasă. Avea numai opt ani şi trebuia să plece. Ce-i drept, nu pentru totdeauna. Dar Virginia ştia că atunci când avea să-l revadă, va fi deja un alt Henry, cu experienţa unor lucruri văzute, făcute şi învăţate departe de viaţa mamei sale. Pleca a doua zi. Era prima zi dintr-o despărţire de părinţi şi de casa lui, care avea să dureze zece ani. Începutul maturizării. Avea să crească departe de ea.

Împături feţele de pernă. Mai aveau numai douăzeci şi patru de ore. Refuzase, pe toată durata weekendului, să se gândească la momentul inevitabil al plecării lui; pretinzând, faţă de ea însăşi, că ziua de marţi nu va mai veni niciodată. Bănuia că şi Henry făcuse acelaşi lucru şi o durea sufletul pentru inocenţa lui. În seara trecută, când îi urase noapte bună, se străduise din răsputeri să nu izbucnească în lacrimi şi lamentări. *Gata cu weekendul. Ultimul nostru weekend. Nu vreau să merg la şcoală. Nu vreau să plec de lângă tine.* Dar Henry îi spusese, pur şi simplu, că-i făcuse plăcere să se joace cu Hamish, că stătuse în leagăn într-un picior; pe urmă, epuizat de acea zi atât de plină, adormise aproape imediat.

Întinse pe pat cearşaful călcat şi apretat. Am să rezist şi azi şi am să-l înveselesc, îşi spuse. Pe urmă, am să rezist şi mâine cumva. După ce Edmund îl va lua pe Henry, după ce vor pleca cu maşina şi zgomotul motorului se va pierde în zare, am să-mi găsesc ceva amuzant sau dificil de făcut. Am să merg în vizită la Dermot Honeycombe şi am să-mi pierd timpul căutând un cadou pentru Katy Steynton. Un bibelou sau vreo lampă stil sau poate un mic obiect georgian din argint. Am să le scriu o scrisoare lungă bunicului şi bunicii. Am să pun ordine în dulapul de aşternuturi, am să cos nasturii la cămăşile lui Edmund… Pe urmă, Edmund va veni acasă şi, după ce voi trece peste momentul cel mai greu, am să pot să-ncep să

număr zilele până la primul sfârşit de săptămână pe care Henry îl va putea petrece acasă.

Luă grămada de aşternuturi murdare şi le aruncă pe culoar, pe urmă aşeză la loc în dulap câteva lucruri rămase pe afară şi o pereche de pantofi, îndreptă o pernă. Telefonul începu să sune. Se duse să răspundă, aşezându-se pe marginea patului proaspăt făcut.

— Balnaid.

— Virginia!

Era Edmund. La nouă fără un sfert dimineaţa?

— Eşti la birou?

— Da. Am ajuns acum zece minute. Virginia, uite ce se-ntâmplă. Trebuie să plec la New York.

Nu era mirată. Plecările lui la New York se întâmplau cu regularitate.

— Când?

— Acum. Azi. Iau prima cursă spre Londra. Plec spre New York după-masă, de la Heathrow.

— Dar…

— Mă întorc la Balnaid vineri, la timp pentru petrecere. Probabil după-masă, pe la şase. Chiar mai repede, dacă se poate.

— Vrei să spui… Îi era greu să accepte sensul cuvintelor sale. Vrei să spui că ai să fii plecat toată săptămâna?

— Exact.

— Dar… valizele… hainele…

Era ridicol, pentru că ştia că mai are un rând de haine în dulapul din apartamentul de pe Moray Place – costume, cămăşi şi rufărie de corp pentru orice capitală din orice colţ al lumii.

— Am să mă ocup de asta aici.

— Dar…

Înţelese, în sfârşit, implicaţia, sensul tuturor acestor lucruri. *Nu se poate să-mi facă aşa ceva.* Fereastra din dormitor era deschisă. Nu era frig, dar Virginia, aplecată deasupra telefonului, tremura. Ţinea pumnii atât de strânşi, încât i se albiseră încheieturile.

— Mâine, spuse. E marţi. Îl duci pe Henry la Templehall.

— Nu pot s-o fac.

— Ai promis.

— Trebuie să plec la New York.

— Poate merge altcineva. Nu tu.

— N-are cine. Toată lumea a intrat în panică şi eu sunt singurul care poate s-o rezolve.

— Dar mi-ai *promis*. Ai spus că-l duci pe Henry. Iar eu ţi-am explicat că e singurul lucru pe care refuz să-l fac. A fost condiţia mea şi ai acceptat-o.

— Ştiu, şi-mi pare rău. Dar ceea ce s-a întâmplat nu depinde de mine.

— Trimite pe altcineva la New York. Tu eşti şeful. Trimite un subaltern.

— Tocmai pentru că sunt cine sunt trebuie să plec.

— Eşti cine eşti! îşi ascultă propria voce, ascuţită şi tăioasă. Edmund Aird. Nu te gândeşti la nimeni altcineva, în afară de tine şi slujba ta idioată. Sanford Cubben. Urăsc numele de Sanford Cubben. Îmi dau seama că mă aflu destul de jos pe lista ta de priorităţi, dar am crezut că Henry te interesează puţin mai mult. Nu mi-ai promis numai mie, i-ai promis şi lui Henry. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— N-am promis nimic. Am spus doar că am să-l duc, iar acum nu mai pot.

— Pentru mine, asta sună a obligaţie. Dacă ţi-ai fi luat o astfel de obligaţie în afaceri, te-ai fi dat peste cap ca să te ţii de ea.

— Virginia, fii rezonabilă.

— Nici nu mă *gândesc* să fiu rezonabilă! N-am de gând să stau aici şi să te ascult şi să mi se spună să fiu rezonabilă. Şi n-am de gând să-mi duc fiul la internat, când n-am fost de la bun început de acord să meargă acolo. E ca şi cum mi-ai cere să mă duc cu câinele la veterinar ca să-l ucidă. Refuz s-o fac!

Vorbea ca o precupeaţă şi puţin îi păsa. Dar, ca de obicei, vocea lui Edmund rămase revoltător de

rece şi implacabilă.

— În cazul ăsta, îţi propun s-o suni pe Isobel Balmerino şi s-o rogi pe ea să-l ducă pe Henry. Tot îl duce pe Hamish cu maşina. Are loc destul şi pentru Henry.

— Dacă tu crezi că am să-l las pe Henry pe seama lui Isobel…

— Atunci va trebui să-l duci chiar tu.

— Eşti un nemernic, Edmund. Ştii asta, nu? Te porţi ca un egoist nemernic.

— Unde e Henry? Aş vrea să vorbesc cu el înainte să plec.

— Nu-i aici, îi spuse Virginia, cu o umbră de satisfacţie răutăcioasă în glas. Îşi cumpără dulciuri de la doamna Ishak.

— Atunci, când vine acasă, spune-i să mă sune la birou.

— N-ai decât să-l suni singur.

Şi, cu această încheiere usturătoare, trânti receptorul şi puse astfel capăt nenorocitei conversaţii.

Strigătele ei ajunseseră până în bucătărie.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Edie, lăsând vasele la o parte când Virginia intră ca o furtună, furioasă, cu braţele pline de rufe mototolite; trecu prin bucătărie, se opri în faţa uşii deschise dinspre spălătorie şi le aruncă la nimereală, în direcţia maşinii de spălat.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Totul.

Virginia îşi trase un scaun şi se aşeză, cu braţele încrucişate şi cu o expresie de revoltă pe faţă.

— Era Edmund, şi pleacă la New York *astăzi. Acum.* Şi o să fie plecat toată săptămâna şi mi-a promis… mi-a *promis,* Edie… că mâine o să-l ducă pe Henry la şcoală. I-am spus că e singurul lucru pe care *refuz* să-l fac. N-am fost de la bun început de acord cu Templehall şi singurul motiv pentru care am cedat, până la urmă, a fost că Edmund mi-a *promis* că-l duce el pe Henry.

Edie cunoştea semnele unui acces de furie. Încercă să spună ceva rezonabil.

— Ei, presupun că dacă eşti un om de afaceri important, ţi se mai întâmplă şi astfel de lucruri.

— Numai lui Edmund i se poate întâmpla. Alţii îşi văd de viaţa lor fără să fie atât de revoltător de egoişti.

— Nu vrei să-l duci tu pe Henry?

— Nu, nu vreau. E ultimul lucru din lume pe care vreau să-l fac. E inuman ca Edmund să-mi ceară aşa ceva.

Edie scutură cârpa de vase, reflectând.

— Nu poţi s-o rogi pe Lady Balmerino să-l ia împreună cu Hamish?

Virginia nu-i spuse că Edmund făcuse deja această propunere rezonabilă şi numai el ştia ce-i auziseră urechile pentru asta.

— Nu ştiu. Se gândi puţin. Presupun că aş putea s-o fac, admise până la urmă, fără plăcere.

— Isobel e foarte înţelegătoare. Şi a trecut şi ea prin asta.

— Nu-i adevărat.

Edie înţelese că, orice ar fi spus, nu era bine.

— Hamish n-a fost *niciodată* ca Henry. Pe Hamish puteai să-l trimiţi şi pe lună şi singurul lucru care l-ar fi putut îngrijora ar fi fost următoarea oră de masă.

— Şi asta e drept, spuse Edie pe un ton neutru, apoi luă ibricul şi-l umplu cu apă. O ceaşcă de ceai părea bine-venită. În momentele de tensiune nu era nimic mai bun decât o ceaşcă de ceai.

Îşi beau ceaiul când s-a întors Henry, cu o pungă plină ochi cu bunătăţi.

— Mami, uite ce am aici! Deşertă totul pe masa de bucătărie. Uite, Edie. Ciocolată Mars şi dropsuri şi ciocolată cu lapte şi nişte jeleuri, trufe şi ciocolată dietetică şi bomboane de mentă; iar doamna Ishak mi-a dat şi o acadea, pentru că plec. N-a trebuit să dau niciun ban pe ea, aşa că, pot s-o mănânc chiar acum?

Edie privi spre grămada de dulciuri.

— Sper că n-ai de gând să le mănânci pe toate deodată, altfel o să rămâi fără dinţi în gură.

Henry începuse deja să-şi desfacă acadeaua.

— Nu. Trebuie să ţină multă vreme. Între timp, furia Virginiei se mai domolise. Îl cuprinse pe Henry cu braţul pe după umeri şi-i spuse, pe un ton voit vesel:

— A sunat tata.

— Ce voia? întrebă el, lingând în continuare.

— Trebuie să plece în America. Astăzi. Pleacă după-masă, de la Londra. Aşa că n-o să poată să te ducă mâine la şcoală. Dar m-am gândit…

Henry se oprise din lins. Expresia de plăcere îi dispăru de pe faţă şi o privi pe maică-sa cu nişte ochi enormi, speriaţi.

Ea ezită, apoi reluă.

— … m-am gândit s-o sun pe Isobel şi s-o întreb dacă te poate lua şi pe tine cu Hamish…

Nu mai continuă. Reacţia lui faţă de această veste se dovedea chiar mai rea decât se temuse. Un strigăt de disperare şi, imediat, lacrimi mari îi apărură în ochi.

— Nu vreau să mă ducă Isobel…

— Henry…

Băiatul se smulse din îmbrăţişarea ei şi aruncă acadeaua pe jos.

— Nu vreau să merg cu Isobel şi cu Hamish. Vreau să mă ducă mama sau tata. Cum ţi-ar plăcea, dacă ai fi în locul meu şi…

— Henry…

— … şi ar trebui să pleci cu altcineva decât mama şi tatăl tău? Nu-i deloc frumos cum te porţi cu mine…

— Am să te duc eu.

— Iar Hamish o să fie nesuferit şi n-o să scoată o vorbă, pentru că e mai mare. Nu e *drept!*

Plângând cu furie, se întoarse şi porni în fugă spre uşă.

— Henry, am să te duc *eu*…

Dar el plecase şi i se auzeau paşii repezi pe scări în sus, spre dormitor, sanctuarul său. Virginia, strângând din dinţi, închise ochii şi-şi dori să-şi poată astupa şi urechile. Auzi însă zgomotul pe care îl presimţea. Uşa dormitorului lui Henry se trânti fără milă. Apoi, tăcere.

Deschise ochii şi întâlni, peste masă, privirea lui Edie. Bătrâna oftă adânc.

— Vai de el, sărăcuţul, spuse.

— Ne-am lămurit cu ideea cea grozavă.

— Sărman sufleţel. E necăjit.

Virginia se sprijini cu cotul pe masă şi-şi trecu o mână prin păr. Dintr-odată, situaţia se complicase într-atât, încât nu mai putea face faţă.

— E ultimul lucru pe care mi-l doream, spuse ea. Ştia, aşa cum ştia şi Edie că, deşi rare, aceste crize îl făceau pe Henry mai vulnerabil şi era nervos ore întregi. Am vrut să fie o zi *plăcută,* nu de chin. Ultima noastră zi împreună. Iar acum, Henry o să plângă până diseară şi o să mă facă pe mine vinovată de toate. De parcă n-aş avea şi-aşa destule. Naiba să te ia, Edmund. Ce mă fac, Edie?

— Ce-ar fi, spuse Edie, să vin înapoi după-masă şi să mă ocup puţin de Henry? Cu mine n-a făcut niciodată aşa. I-ai terminat bagajele? Atunci, aş putea să le termin eu şi să mai fac ce mai e de făcut, iar el poate sta lângă mine, să-şi revină. O zi liniştită, asta-i trebuie.

— Of, Edie. Virginia avea sufletul plin de dragoste şi recunoştinţă. Ai *putea* să faci asta pentru mine?

— Nu-i nicio problemă. Ţine cont, va trebui să mă duc acasă, să văd ce face Lottie şi să-i dau să mănânce, dar mă-ntorc pe la două.

— Lottie nu poate să-şi facă singură de mâncare?

— Ei, poate, dar le întoarce pe toate pe dos, arde cratiţele şi lasă-n urmă o mizerie de nedescris, aşa că mai bine le fac eu pe toate.

— Vai, Edie, se căină Virginia. Munceşti atât de mult. Îmi pare rău că am ţipat la tine.

— Noroc că am fost aici, să ai la cine ţipa. Se ridică cu greu; avea picioarele umflate. Acum, lasă-mă să-mi văd de treabă, altfel nu mai apucăm să vedem de copil. Du-te sus şi vorbeşte cu Henry. Spune-i că poate sta cu mine după-masă şi că mi-ar plăcea să-mi facă şi mie un portret din acela drăguţ.

Virginia îl găsi pe Henry, aşa cum se aştepta, ascuns sub pătură, cu Moo în braţe.

— Îmi pare rău, Henry, îi spuse.

Copilul nu-i răspunse, continuând să plângă cu suspine. Virginia se aşeză pe marginea patului.

— A fost o prostie să-ţi propun aşa ceva. Tata mi-a propus mie acest lucru şi încă de atunci mi s-a părut o prostie. N-aveam niciun drept să-ţi spun şi ţie. Bineînţeles că n-o să mergi cu Isobel. Ai să mergi cu mine. Te duc cu maşina.

Aşteptă. După o vreme, Henry se întoarse cu faţa în sus. Avea ochii umflaţi şi urme de lacrimi, dar părea că se oprise din plâns.

— Nu mă deranjează Hamish atât de mult, spuse el, dar te vreau pe *tine.*

— Am să fiu lângă tine. Poate că-l luăm *noi* pe Hamish. Ar fi frumos din partea noastră. O scutim pe Isobel de un drum.

— Bine, spuse el, trăgându-şi nasul.

— Edie se întoarce după prânz. A spus că i-ar face plăcere să-şi petreacă după-amiaza cu tine. Vrea să-i desenezi un portret.

— Mi-ai împachetat culorile?

— Încă nu.

Henry întinse braţele, iar ea îl prinse şi-l ţinu strâns lângă ea, legănându-l uşor, sărutându-l în vârful capului. După o vreme, băiatul ieşi de sub pătură şi căutară împreună o batistă, să-şi sufle nasul.

De-abia atunci şi-a amintit de rugămintea lui Edmund.

— Tata voia să-l suni. E la birou. Ştii numărul.

Henry se duse în dormitorul ei, la telefon, dar Virginia îi spusese prea târziu şi Edmund plecase deja.

În camera de joacă era linişte şi cald. Soarele pătrundea prin ferestrele larg deschise, iar vântul uşor legăna cârceii de glicină, care băteau în pervaz. Henry stătea la masa mare din mijlocul camerei şi desena. Edie era aşezată pe canapeaua de lângă fereastră, cosând ultimele etichete pe şosetele noi pentru şcoală. Dimineaţa, la lucru, Edie purta hainele cele mai vechi şi un şorţ pe deasupra, dar în această după-amiază arăta grozav şi-şi pusese puloverul cel nou, lila. Henry era flatat, pentru că ştia că Edie îl ţine pentru ocazii. Îndată după ce sosise, se apucase de călcat şi terminase toate rufele spălate în acea dimineaţă şi uscate afară, pe frânghie. Acum erau toate aşezate în ordine, apretate şi călcate, la celălalt capăt al mesei, de unde împrăştiau un miros plăcut, de curăţenie.

Henry puse deoparte creionul şi începu să caute în penar, mârâind ceva.

— Fir-ar să fie!

— Ce s-a întâmplat, puiule?

— Îmi trebuie un pix. Am desenat nişte oameni cu baloane care le ies din gură şi vreau să scriu ce spun.

— Uită-te în poşeta lui Edie. Găseşti acolo unul.

Poşeta ei se afla pe scaunul de lângă cămin. Era mare, din piele şi plină cu lucruri importante: un pieptene, trusa pentru curăţenie, carnetul de cont pentru pensie, un cec, abonamentul de tren şi cel de autobuz. Edie n-avea maşină, aşa că trebuia să meargă peste tot cu autobuzul. Din acest motiv avea un orar, o broşură mititică pentru cursele companiei de autobuze din comitatul Relkirkshire. Dintr-odată, lui Henry îi trecu prin cap că acesta

era un obiect foarte util, care nu i-ar fi stricat nici lui. Precis că Edie avea altul acasă.

Ridică privirea spre Edie. Era foarte atentă la cusut, cu capul aplecat. Scoase broşura din poşetă şi o strecură în buzunarul de la blugi. Găsi pixul, închise poşeta şi reveni la masa de lucru.

Brusc, Edie îl întrebă:

— Ce ţi-ar plăcea să mănânci la ceai?

— Macaroane cu brânză, spuse el.

Dermot Honeycombe îşi avea magazinul de antichităţi şi obiecte de artă la celălalt capăt al satului, dincolo de porţile cele mari de la Croy şi la poalele unei pante delicate care se ridica între drum şi râu. Aici fusese pe vremuri o fierărie şi, în căsuţa în care locuia acum Dermot, stătuse fierarul satului. Căsuţa lui Dermot avea un aer pitoresc. Ghivece de begonii în faţa uşii, ferestre cu grilaj şi acoperiş de paie. Dar magazinul era aproape neschimbat, cu pereţi cenuşii de piatră şi grinzi înnegrite. Lângă casă se afla curtea pietruită în care stăteau, pe vremuri, caii veniţi la potcovit, aşteptându-şi rândul răbdători. Aici îşi ridicase Dermot firma, o placă mare de lemn vopsită în albastru, pe care pictase cu gust emblema „ANTICHITĂŢI – DERMOT HONEYCOMBE“. Firma îţi atrăgea privirea şi aducea mulţi clienţi. Virginia puse lesele câinilor şi-i legă de unul dintre stâlpi. Rămaseră acolo, privind în urma ei cu reproş.

— Nu stau mult, le spuse ea.

Câinii începură să dea din coadă, aruncându-i priviri care o făceau să se simtă ca o criminală, dar îi lăsă şi traversă curtea pietruită, intrând pe uşa vechii fierării. Aici se afla Dermot, în biroul său mic cât o colivie şi plin de hârtii. Vorbea la telefon, dar o văzu prin geam, ridică mâna şi acţionă un întrerupător.

În magazin, patru lămpi atârnate din tavan se aprinseră imediat, reuşind întru câtva să mai

risipească atmosfera mohorâtă, dar nu prea mult. Locul era plin de tot felul de obiecte. Scaune puse unele peste altele pe mese, pe scrinuri. Dulapuri imense dominau camera. Mai erau acolo putineie pentru lapte, tigăi pentru jeleu, veselă desperecheată, grătare de alamă pentru sobă, dulăpioare de colţ, galerii pentru perdele, perniţe, valuri de catifea, covoare jerpelite. Mirosea a umezeală şi a mucegai, şi Virginia simţi un fior de nerăbdare. Vizitele la Dermot semănau cu o loterie, căci nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi – şi nici Dermot nu ştia mai bine.

Merse mai departe, făcându-și loc printre rândurile de mobile cu mare grijă, ca un adevărat speolog. Dintr-odată se simţea mai bine. Scotocitul printre vechituri era o terapie liniştitoare şi Virginia îşi permise să uite de Edmund, de şocurile acestei dimineţi şi de ziua de mâine.

Un cadou pentru Katy. Privi în jurul său. Evaluă un scrin, un scaun cu braţele late. Căută marcajul unei linguriţe de argint, scotoci printr-o cutie cu chei vechi şi mânere de uşi din alamă, răsfoi paginile unei cărţi vechi şi rupte. Găsi o căniţă lustruită pentru frişcă şi o şterse de praf, căutând eventuale defecte sau fisuri. Era perfectă.

Veni şi Dermot, care terminase de vorbit la telefon.

— Bună, drăguţa mea.

— A, Dermot. Bună.

— Cauţi ceva anume?

— Un cadou pentru Katy Steynton. Ridică mâna în care ţinea căniţa pentru frişcă. E foarte drăguţă.

— Adorabilă, nu? Grădina din Eden. Ador albastrul acela de genţiane.

Dermot era un bărbat matur, cu faţa rotundă şi netedă, dar care părea fără vârstă. Avea obraji rozalii, şi părul blond, moale şi zbârlit îi aluneca peste frunte, ca pufii de păpădie. Purta o haină veche de catifea reiată verde, împodobită cu

buzunare mari, răsfrânte, de braconier şi o eşarfă cu buline roşii, legată cu nod în jurul gâtului.

— Eşti a doua persoană care a venit astăzi în căutarea unui cadou pentru Katy.

— Cine a mai fost?

— Pandora Blair. A trecut pe-aici azi-dimineaţă. Nu mi-a venit să cred când a intrat pe uşă. A fost o plăcere s-o revăd. Ca pe vremuri. Şi după atâţia ani!

— Ne-am văzut ieri la masă, la Croy.

Virginia se gândi la ziua dinainte ştiind că fusese o zi frumoasă, pe care aveau să şi-o amintească cu toţii când vor fi bătrâni şi nu vor avea altceva de făcut decât să-şi amintească de vremurile trecute. „Era pe când Pandora se întorsese de la Mallorca, iar Lucilla era şi ea acolo cu un australian. Nu-mi amintesc cum îl chema. Şi am jucat crochet. Iar Edmund şi Pandora au stat în leagăn, Pandora a adormit şi l-am tachinat cu toţii pe Edmund pentru că n-a ştiut să-i facă conversaţie.“

— E prima dată când am văzut-o pe Pandora.

— Desigur. Uimitor. Cum trec anii!

— Ce a cumpărat pentru Katy? Să nu iau şi eu acelaşi lucru.

— O lampă. Din porţelan chinezesc – abajurul i l-am făcut chiar eu, din mătase albă, cu dublura roz pal. Pe urmă am băut o cafea şi ne-am pus la curent cu tot ce s-a mai întâmplat. A fost aşa de tristă când i-am povestit despre Terence.

— Sunt convinsă. Virginia se temea că Dermot avea să izbucnească în lacrimi şi continuă grăbită: Dermot, cred că am să iau căniţa asta. Katy poate s-o folosească sau pentru frișcă sau pentru flori şi e foarte drăguţă chiar şi aşa.

— Nici nu cred că ai putea găsi ceva mai drăguţ. Dar mai stai o clipă. Mai uită-te pe aici…

— Mi-ar face mare plăcere, dar am scos câinii la plimbare. Am să iau căniţa pe drumul de întoarcere şi tot atunci am să-ţi completez un cec.

— Perfect. Dermot luă căniţa şi o conduse pe drumul întortocheat spre ieşire. Vii la picnicul lui Vi de joi?

— Da. Vine şi Alexa. Vine cu un prieten, pentru petrecere.

— A, ce drăguţ. N-am mai văzut-o pe Alexa de luni de zile. Am să văd dacă găsesc pe cineva să vadă de magazin toată ziua. Dacă nu, am să închid. N-aş rata picnicul lui Vi pentru nimic în lume.

— Sper să fie o zi frumoasă.

Au ieşit afară, la soare. Câinii, în aşteptare, s-au ridicat în picioare, mârâind de nerăbdare şi trăgând de lesă.

— Ce mai face Edmund? întrebă Dermot.

— E pe drum spre New York.

— Nu-mi vine să *cred!* Ia te uită! N-aş vrea să fiu în locul lui nici dacă mi-ar da tot ceaiul din China.

— Nu-ţi face probleme. Adoră munca asta.

Eliberă câinii, îi făcu semn cu mâna lui Dermot şi porni la drum, lăsând în urmă ultimele căsuţe din Strathcroy. Încă opt sute de metri şi ajunse la podul care trecea peste râu la capătul dinspre vest al satului. Era un pod vechi, abrupt, folosit cândva de văcarii care-şi duceau cirezile la păscut. De cealaltă parte, o potecă şerpuitoare, umbrită de copaci, urmărea cursul râului şi ducea înapoi spre Balnaid.

Se opri sus, pe pod, desfăcu lesele câinilor şi-i lăsă în voia lor. Câinii o zbughiră imediat, ispitiţi de urmele de iepuri, dispărând într-un pâlc de ferigi şi mure. Din când în când, ca pentru a dovedi că nu-şi pierd vremea, lătrau ca la vânătoare sau săltau pe deasupra ferigilor, cu urechile fluturând ca nişte aripi de blăniţă.

Virginia le dăduse drumul liniştită. Erau ogarii lui Edmund, dresaţi cu răbdare, inteligenţi şi ascultători. Un simplu fluierat şi reveneau la pas. Era frumos de privit de pe podul vechi. Piatra se încălzise sub razele soarelui şi Virginia se sprijini

pe margine cu braţele, privind în jos la curgerea apelor maronii. Câteodată venea aici cu Henry, să se joace, aruncând beţişoare în susul râului şi alergând în cealaltă parte, să vadă care apare primul. Uneori, beţişoarele nu mai apăreau deloc, oprite de cine ştie ce obstacol.

Ca şi Edmund.

Singură, doar cu râul alături, se simţea suficient de puternică pentru a se gândi la Edmund, care în clipa aceea se afla, probabil, în plin zbor peste Atlantic, spre New York, atras într-acolo ca de un magnet, departe de soţia şi de fiul său, chiar în momentul în care era mai mare nevoie de el acasă. Magnetul era slujba lui şi, în clipa aceea, Virginia era geloasă şi înfuriată şi se simţea părăsită, ca şi cum s-ar fi dus să se întâlnească acolo cu o amantă.

Lucrul acesta era ciudat, pentru că niciodată nu fusese geloasă pe alte femei, niciodată nu se torturase imaginându-şi scene de infidelitate în lungile perioade în care Edmund era departe de ea, în oraşe de la celălalt capăt al lumii. O dată, ca să-l tachineze, îi spusese că nu-i pasă ce face el, cu condiţia să nu vadă cu propriii ochi. Singurul lucru care conta era că se întorcea întotdeauna acasă. În ziua aceea însă îi trântise telefonul şi nu-i spusese la revedere şi apoi uitase, amintindu-şi prea târziu, că-i promisese să-i transmită lui Henry mesajul tatălui său. Simţindu-se puţin vinovată, se gândi din nou la orgoliul ei rănit. E numai vina lui. Lasă-l să sufere. Poate că altă dată va…

— Ai ieşit la plimbare, aşa-i?

Vocea venea de nicăieri. „Doamne Dumnezeule“, se gândi Virginia, apoi lăsă să treacă vreo câteva secunde şi se întoarse încet. Lottie se afla la numai câţiva paşi de ea. Urcase pe podul dinspre sat, ca şi Virginia, cu paşi uşori, neauziţi. O văzuse cumva pe Virginia de la fereastra casei lui Edie, îşi luase boneta aceea oribilă, puloverul verde, oribil şi o urmărise? O aşteptase cât vorbise cu Dermot, ascunzându-se undeva şi pornind apoi

în urma ei, mereu la câţiva paşi de ea? Numai simplul gând că aşa se întâmplase îi dădea fiori. Ce dorea? De ce nu lăsa lumea în pace? Şi de ce, spre disperarea sa, Virginia simţea strecurându-i-se în suflet un presentiment, o teamă rău prevestitoare? Ridicol, încercă să-şi revină. Simplă imaginaţie. Era doar verişoara lui Edie, avidă să stea de vorbă cu cineva. Cu oarecare efort, Virginia îşi luă o expresie prietenoasă.

— Ce faci aici, Lottie?

— Aeru' curat e pentru toţi, aşa zic eu. Te uiţi la apă?

Se apropie de Virginia, încercând să se sprijine de marginea podului, aşa cum făcuse aceasta. Dar nu era la fel de înaltă şi trebuia să stea în vârful picioarelor şi să-şi înalţe capul.

— Văzuşi vreun peşte?

— Nu m-am uitat după peşti.

— Fuseşi la domnu' Honeycombe, aşa-i? Numa' gioarse are p-acolo. Bune de pus pe foc. Da' ce ţi-e şi cu gustu' omului! Iar io, iaca, la plimbare, ca matale. Eşti singură, cum zicea Edie la masă. Edmund s-a dus în America.

— Doar câteva zile.

— Asta nu-i aşa frumos. Cu afaceri, ai?

— Nu s-ar fi dus pentru niciun alt motiv.

— O, ho, ho, s-o crezi mata! Am văzut-o pe Pandora Blair de dimineaţă. Slabă, nu? Ca o sperietoare. Şi părul ăla. Io zic că-i vopsit. Am strigat-o, da' pe *mine* nu m-a văzut. Avea ochelari de cal. Puteam sta la taclale despre alte vremuri. Eu am stat la Croy, ştii mata, eram menajeră şi stăteam acolo. Trăia Lady Balmerino cea bătrână. Era grozavă. Mi-era milă de ea, cu-aşa o nenorocită de fată. Asta era la nuntă. La Lordul şi la Lady Balmerino, da' pe vremea aia erau Archie şi Isobel. Seara a fost petrecere la Croy. Ce bramburească! Atâta lume că n-aveai unde să te-ntorci. Sigur, doamna Harris era bucătăreasă, Lady

Balmerino nu trebuia să se obosească. Se făceau ceva mese pe-atunci, precis că ştii.

— Da, spuse Virginia, încercând să găsească o soluţie ca să scape de vorbăria asta fără sfârşit.

— De-abia terminase şcoala Pandora, zău că da, da-ţi spun eu că se pricepea la alte alea. La bărbaţi. Îi mânca la micul dejun, uite-aşa îi ronţăia. Ce mai curviştină!

Lottie zâmbea, vorbind fără şir şi pe un ton aproape aprobator, încât acest cuvânt brutal o surprinse nepregătită pe Virginia. Spre surpriza sa, se trezi spunând, aproape cu duritate:

— Lottie, nu cred că ai dreptul să spui aşa ceva despre Pandora.

— Asta s-o crezi *mata!* Lottie continua să zâmbească. Nu-i plăcut s-auzi adevărul, aşa-i? Ce bine că s-a-ntors Pandora, aşa zic toţi. Da' dacă aş fi în locul dumitale, nu m-aş bucura prea tare. Nu cu soţul matale. Nu cu Pandora. D-aia s-a-ntors, ascultă-mă pe mine. S-a-ntors pentru el. Edmund şi Pandora. Erau amanţi, vezi bine. Opşpe' ani, iar Edmund însurat şi cu copil mic, da' asta nu i-a oprit. Nu i-a oprit să-şi facă de cap chiar în patul ei. În noaptea nunţii era, şi toată lumea dansa. Da' *ei* nu dansau. A, nu. Hopa sus pe scări şi credeau că nu-i vede nimeni. Da' i-am văzut io. Nu-mi scăpa nimic.

Pete mici, roşii apăruseră pe obrajii scofâlciţi ai lui Lottie, iar ochii ei, rotunzi ca nasturii, scormoneau ca nişte gheare în sufletul Virginiei.

— M-am dus după ei. Am stat la uşă. Era întuneric. Am auzit. N-am mai auzit niciodată aşa ceva. Habar n-ai avut, aşa-i? E rece ca un sloi de gheaţă, Edmund al matale. N-arată nimic. Ca toţi ceilalţi. Cu toţii ştiau. Păi era clar, nu? Edmund s-a dus înapoi la Londra şi Pandora stătea îmbufnată, la ea în dormitor, cu faţa umflată de lacrimi, şi nu voia să mănânce. Şi cum mai vorbea cu maică-sa! Da, de fapt, toţi o apă şi-un pământ. D-aia m-a dat

afară Lady Balmerino. Nu voia să fiu pe-acolo. Ştiam prea multe.

Tot mai zâmbea. În plină febră. Nebună. „Trebuie să rămân foarte calmă“, îşi spuse Virginia. Apoi, cu voce tare:

— Lottie, cred că ai inventat toate astea.

Atitudinea lui Lottie se schimbă brusc, dându-i fiori.

— Nu mai spune! Surâsul îi dispăruse brusc. Făcu un pas înapoi şi rămase acolo neclintită, înfruntând-o, ca şi cum ar fi fost gata să se ia la bătaie. Şi de ce, mă rog, crezi că a plecat bărbatu-tău aşa, deodată, în America? Întreabă-l când vine acasă, şi mă-ndoiesc că o să-ţi placă ce-ţi spune. Ştii, îmi pare rău de tine. Că o să te facă de batjocură, cum a făcut şi cu prima nevastă, săraca cucoană. N-are niciun pic de decenţă în el.

Brusc, totul se termină. După ce-şi aruncase veninul, Lottie se retrase în sine. Culoarea îi dispăru din obraji. Îşi ţuguie buzele, culese o scamă de pe pulover, îşi aranjă un smoc de păr sub beretă. Expresia feţei revenise la normal, parcă nimic nu se întâmplase şi avea toate motivele să fie mândră de sine.

— Minţi, spuse Virginia.

Lottie râse scurt, scuturând din cap.

— Întreabă pe oricine.

— Minţi.

— Poţi să zici ce-oi zice. Să mă bată Dumnezeu dacă…

— N-am nimic de zis.

— Atunci, ce atâta tevatură? spuse Lottie, ridicând din umeri.

— N-am nimic de zis şi minţi.

Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul, genunchii îi tremurau. Dar îi întoarse spatele lui Lottie şi porni încet înapoi. Păşea sigur, fără grabă, ştiind că Lottie o urmăreşte şi hotărâtă să nu-i dea satisfacţie. Cel mai greu era să nu se uite înapoi. Simţea o tensiune teribilă şi teama că, în orice

moment, se putea trezi cu Lottie în spate, gata s-o dea de pământ cu toată forţa unui monstru cu gheare, ca în coşmarurile copilăriei.

Nu se întâmplă însă nimic. Ajunse pe celălalt mal al râului şi se simţi mai în siguranţă. Îşi aminti de câini şi îşi ţuguie buzele, încercând să fluiere, dar buzele îi erau prea uscate şi trebui să încerce din nou. Cu un efort patetic, reuşi să scoată un sunet slab, dar câinii lui Edmund se săturaseră să alerge degeaba după iepuri şi apărură aproape imediat, sărind peste ferigi şi venind în goană către ea, plini de scaieţi şi de fire de iarbă încâlcite în blană.

Nu fusese niciodată aşa de bucuroasă să-i vadă, aşa de recunoscătoare pentru promptitudinea cu care apăruseră. Se aplecă să-i mângâie.

— Bravo. Bine că aţi venit. E timpul să mergem acasă.

Câinii porniră în goană înainte, pe cărare. Lăsând podul în urma sa, Virginia porni şi ea după ei, hotărâtă să nu grăbească pasul. Se ţinu să nu se uite înapoi până când ajunse la cotul râului, acolo unde poteca se îndepărta de râu, pierzându-se printre copaci. Ajunsă acolo, se opri şi se întoarse. Podul încă se zărea, dar nici urmă de Lottie.

Plecase. Se terminase. Virginia respiră adânc şi scoase un oftat chinuit, aproape cuprinsă de panică. Apoi se lăsă pradă acesteia pe de-a-ntregul şi uită complet de căniţa pentru frişcă. O luă la goană spre casă, fără să-i fie vreun pic de jenă pentru asta. Acasă, spre Edie, spre Henry, spre sanctuarul său de la Balnaid.

Din nou, de la capăt.

Minţi.

Ora două dimineaţa şi Virginia era încă trează, cu ochii deschişi, arzând de oboseală, privind în gol în întunericul învăluitor. Se foise, se sucise, fiindu-i când prea frig, când prea cald, se luptase cu pernele, încercând să le aranjeze cu pumnii, se plimbase de colo-colo în cămaşă de noapte, îşi

luase un pahar cu apă, îl băuse, încercase din nou să doarmă.

Degeaba.

În cealaltă parte a patului, unde de obicei stătea Edmund, Henry dormea liniştit. Călcând cu bună ştiinţă una dintre regulile cele mai stricte stabilite de Edmund, Virginia îşi luase fiul să doarmă cu ea. Din când în când, ca pentru a se linişti, întindea mâna să-l atingă, să-i simtă răsuflarea uşoară, căldura, prin flanelul pijamalei în dungi. În patul acela atât de mare părea un bebeluş de-abia născut.

Îi mânca la micul dejun, uite-aşa îi ronţăia. Ce curviştină!

Nu-şi putea scoate din minte această scenă cumplită. Cuvintele lui Lottie îi reveneau mereu în minte, fără încetare, ca o placă de gramofon, uzată de-atâta ascultat. Repetarea unui coşmar nesfârşit, care nu ducea la niciun fel de concluzie.

Erau amanţi, vezi bine. Edmund, însurat şi cu copil mic.

Edmund şi Pandora. Dacă era adevărat, Virginia ştia că nu-şi imaginase şi nu bănuise acest lucru nicio clipă. În inocenţa ei, nu căutase dovezi, nu prinsese sensul ascuns al observaţiilor întâmplătoare făcute de Edmund şi nici nu pusese sub semnul întrebării atitudinea lui relaxată. „A venit Pandora“, îi spusese, turnându-şi ceva de băut şi îndreptându-se spre frigider, să-şi ia nişte gheaţă. „Suntem invitaţi la masă la Croy.“ Iar Virginia spusese „Ce drăguţ!“ şi-şi văzuse mai departe de chiftelele pe care i le pregătea lui Henry pentru cină. Pandora nu era decât sora mai mică şi rătăcitoare a lui Archie, care se întorsese din Mallorca. Iar la marea reuniune, acordase prea puţină atenţie sărutului frăţesc, pe obraz, dat de Edmund Pandorei, felului în care izbucniseră în râs şi căldurii fireşti cu care o salutase. Cât despre restul zilei, Virginia fusese interesată mai degrabă de jocul de crochet decât de a afla despre ce

vorbeau Edmund şi Pandora, stând în leagăn şi uitându-se la ei.

Şi ce conta despre ce vorbeau? Hai să fim serioşi. Şi ce dacă au trăit o aventură nebună şi impetuoasă, sfârşind în patul Pandorei? La optsprezece ani, Pandora fusese probabil senzaţională, iar Edmund era pe atunci în culmea virilităţii. Acum e altceva, iar adulterul nu se mai numeşte aşa, ci relaţie extraconjugală. În plus, asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Mai mult de douăzeci de ani. Iar Edmund n-o înşelase pe Virginia, ci pe prima lui soţie, Caroline. Iar acum, Caroline era moartă. Aşa că nu mai conta. N-avea niciun motiv să se chinuie. Niciunul…

Toţi ştiau. Toţi o apă şi-un pământ. Nu voiau să fiu pe-acolo. Ştiam prea multe.

Cine ştia? Archie, poate? Isobel? Sau Vi? Şi Edie? Pentru că, dacă ştiau, probabil că au stat la pândă, temându-se să nu se mai întâmple din nou. Cu ochii pe Edmund şi Pandora. Cu ochii pe Virginia, plini de milă, chiar dacă ea nu-i observase. Erau îngrijoraţi pentru Virginia, aşa cum fuseseră probabil pentru Caroline? Vorbiseră între ei, ca nişte conspiratori, convenind să ascundă adevărul faţă de cea de a doua soţie a lui Edmund? Pentru că, dacă aşa stăteau lucrurile, Virginia fusese trădată – şi tocmai de oamenii cei mai apropiaţi şi în care avea cea mai mare încredere.

Şi de ce, mă rog, a plecat bărbatu-tău aşa, deodată, în America? O să te facă de batjocură, cum a făcut şi cu prima nevastă, săraca.

Asta era partea cea mai cumplită. Acestea erau cele mai chinuitoare îndoieli. Chiar trebuise să plece aşa, pe nepusă masă, ori zborul la New York era doar o scuză, inventată ca să scape de Balnaid şi de Virginia şi să aibă destul timp să găsească o soluţie la problemele sale? Acestea fiind legate de faptul că o iubea pe Pandora, o iubise întotdeauna şi acum ea se întorsese, mai frumoasă ca niciodată, iar Edmund era din nou legat, de o altă femeie.

Edmund avea cincizeci de ani, o vârstă vulnerabilă pentru nelinişti şi crize existenţiale. Nu era genul de om care să-şi arate emoţiile şi, de cele mai multe ori, Virginia nici nu ştia ce gândeşte. Îndoielile Virginiei luară proporţii nebănuite. Poate că de astă dată Edmund va rupe legăturile cu ceilalţi şi va fugi, lăsând-o pe Virginia cu viaţa şi căsnicia distruse. Lăsând-o cu Henry, rătăciţi între rămăşiţele a ceea ce păruse, cândva, o citadelă inexpugnabilă.

Nici nu se putea gândi la aşa ceva. Se răsuci, îngropându-şi faţa în pernă, respingând înspăimântătoarea perspectivă. Nu trebuia să asculte acest gând. Nu trebuia să-l lase să devină realitate.

Minţi, Lottie.

Uite unde am ajuns. Din nou, de la capăt.

27

Joi, 13 septembrie

Ploaia era cruntă, nemiloasă, deloc bine-venită. Începuse încă înainte de revărsatul zorilor şi Virginia se trezise în zgomotul ploii, întristându-ne. De parcă lucrurile nu erau şi-aşa destul de rele în această zi nesuferită, fără ca şi elementele naturii să se întoarcă împotriva ei. Poate că avea să se oprească. Dar zeii nu ţineau cu nimeni şi turnă, în continuare, picături monotone dintr-un cer cenuşiu, ca de cărbune, toată dimineaţa şi la începutul după-amiezii.

Acum era patru şi jumătate şi erau pe drum spre Templehall. Pentru că-i luase cu ea pe amândoi băieţii şi tot calabalâcul lor – valize, cutii, plăpumi de puf, echipament de rugbi şi pachete cu cărţi –, Virginia lăsase maşina cea mică în garaj şi luase maşina lui Edmund, un Subaru cu transmisie pe patru roţi, pe care acesta îl folosea pentru teren denivelat, sau când mergea sus pe deal. Nu era obişnuită să-l conducă, şi acest lucru, alături de propria sa nesiguranţă, nu făcea decât să-i accentueze starea aceasta funestă, lipsită de orice speranţă, care o chinuia de aproape douăzeci şi patru de ore.

Condiţiile erau mizerabile. Cerul se întunecase din ce în ce mai mult şi mergea cu farurile aprinse şi ştergătoarele în plin. Cauciucurile şuierau prin băltoace, iar maşinile care veneau din sens invers ridicau valuri de noroi orbitor. Vizibilitatea era aproape zero, ceea ce era foarte neplăcut pentru că, în condiţii normale, drumul de la Relkirk la Templehall oferea o privelişte splendidă – ferme prospere, de-a lungul ambelor maluri ale unui râu larg, maiestuos, celebru pentru somonii săi, ori

domenii întinse pe care puteai distinge, în depărtare, casele rezidenţiale.

Atmosfera ar fi fost mai relaxată dacă ar fi putut observa câte ceva dintre aceste lucruri. Câte un colţişor încântător, o culme îndepărtată i-ar fi oferit Virginiei un pretext pentru conversaţie. În fapt, încercase să-l provoace pe Hamish la discuţie, sperând ca în acest fel să-i distragă atenţia lui Henry de la nefericirea sa tăcută şi, până la urmă, să spună şi el ceva. Dar Hamish era în toane proaste. Faptul că vacanţa de vară se sfârşise era şi-aşa destul de rău, darămite să mai trebuiască să se întoarcă la şcoală în compania unui puşti. Un pici. Aşa-i numeau ei pe cei mici. Pici. Călătoria alături de un pici nu era de demnitatea lui Hamish şi se ruga fierbinte ca niciunul dintre cei de aceeaşi vârstă cu el să nu fie prin preajmă, martor la o asemenea sosire umilitoare. N-avea de gând să-l primească pe Henry Aird în grijă şi-i anunţase foarte categoric mamei sale această poziţie, pe când ea îl ajuta să-şi ducă cufărul cel lung jos, pe scările de la Croy şi mai târziu, când îi aranjase, cu peria, părul tuns înfiorător de scurt.

În consecinţă, se hotărâse pentru o atitudine total necomunicativă şi blocase, de la bun început, orice iniţiativă a Virginiei, eschivându-se printr-o serie de mormăieli nelămurite. Virginia înţelesese mesajul şi cei trei sfârşiseră prin a cădea într-o tăcere grea, mormântală.

Asta o făcu pe Virginia să regrete că-l adusese cu ea pe băiatul acesta afurisit; mai bine o lăsa pe Isobel să-şi ducă odrasla. Dar, dacă n-ar fi fost el, Henry ar fi putut izbucni în lacrimi, ţinând-o aşa tot drumul şi ajungând la Templehall plâns tot şi deloc capabil să se conformeze rigorilor acestui viitor nou şi descurajator.

Perspectiva era aproape de neîndurat. „Urăsc acest lucru, îşi spuse ea. E chiar mai rău decât mi-am imaginat. E inuman, infernal, nefiresc. Şi n-am ajuns încă la ce-i mai rău, pentru că va veni clipa

în care îmi voi lua rămas-bun de la Henry şi voi pleca, iar el va rămâne acolo, înstrăinat şi stingher. Urăsc Templehall şi îl urăsc pe director şi-mi vine să-l strâng de gât pe Hamish Blair. Niciodată, în toată viaţa mea, n-am fost nevoită să fac un lucru pe care să-l urăsc atât de tare. Urăsc ploaia, urăsc tot sistemul de învăţământ, urăsc Scoţia, îl urăsc pe Edmund."

— E o maşină în spatele nostru, spuse Hamish. Vrea să ne depăşească.

— Să facă bine să aştepte, dracu' să-l ia, îi răspunse Virginia, reducându-l pe Hamish la tăcere.

O oră mai târziu, se întorcea pe acelaşi dram, în direcţia opusă, cu automobilul gol.

Se terminase. Henry plecase. Se simţea paralizată. Inexistentă, ca şi cum trauma despărţirii de el îi răpise orice identitate. În acea clipă nu dorea să se gândească la Henry, pentru că altfel ar fi început să plângă şi combinaţia asta de lacrimi, semiîntuneric şi ploaie nemiloasă ar fi putut s-o facă să scoată maşina de pe drum, sau să se lovească de vreun camion de zece tone. Îşi imagina trosnetul metalic, propriul său trup aruncat, ca o păpuşă stricată, la marginea drumului, lumini intermitente, sirena ambulanţei şi a maşinilor de poliţie.

N-avea să se gândească la Henry. O parte a vieţii ei se terminase. Dar ce se întâmpla cu viaţa ei? Ce făcea ea aici? Cine era ea? Din ce motiv mergea cu maşina către o casă întunecată şi goală? Nu voia să se întoarcă la Strathcroy. Dar unde? Într-un loc absolut minunat, la o mie cinci sute de kilometri de Archie şi Isobel, de Edmund şi Lottie şi Pandora Blair. Un loc cu soare, calm şi fără responsabilităţi, unde lumea să-i spună că e grozavă, unde să fie iarăşi tânără, nu de o sută de ani.

Leesport. Asta era. Mergea spre aeroport, să prindă un avion cu reacţie spre aeroportul

Kennedy, apoi o limuzină până la Leesport. Acolo nu ploua. Era vremea de toamnă din Long Island, cu cerul albastru şi frunze aurii şi o briză uşoară dinspre Atlantic. Leesport, neschimbat. Străzi largi, intersecţii, o fierărie şi o farmacie, copii ieşiţi la aer, pe biciclete. Apoi, Harbor Road. Garduri de ţăruşi, copaci umbroşi şi arteziene răcorind iarba. Şoseaua cobora în pantă, spre apele unde iahturile ancorate la mal formau o pădure de catarge. Porţile clubului local, apoi casa bunicii. Iar bunica era în grădină, prefăcându-se că taie uscăturile, dar pândind, de fapt, sosirea maşinii, ca să poată ieşi pe trotuar în clipa în care ar fi oprit în faţa casei.

„Ah, drăguţa mea, te-ai întors!“ Obrazul moale, ridat, mirosul de rufe curate. „Prea mult timp a trecut de când nu ne-am mai văzut. Ai călătorit bine? Ce bucurie să te revăd!“

Înăuntru, alte miresme. Lemn ars, ulei de plajă, cedru, trandafiri. Covoare tivite la capete şi huse decolorate. Perdele de bumbac, fluturând la geamurile deschise. Şi bunicul, venind din pavilion, cu ochelarii de soare în vârful capului şi ziarul *New York Times* sub braţ…

„Unde e iubita mea?“

Prin pânza de întuneric, zări un grup de luminiţe. Relkirk. Înapoi la realitate, iar Virginia simţi că avea nevoie să se oprească puţin. Să meargă la toaletă, să se împrospăteze puţin. Să găsească un bar, să bea ceva, să redevină o fiinţă umană. Avea nevoie de căldură şi de confortul cam siropos al unei muzici calde, în semiîntuneric. N-avea niciun motiv să se grăbească spre casă, pentru că nu era nimeni care s-o aştepte acolo. Un fel de libertate, poate. Nimeni căruia să-i pese cât de târziu soseşte, nimeni care să-şi facă griji pentru ea.

Porni spre oraşul vechi. Străzile pietruite musteau de apă, ploaia se întrezărea la lumina semafoarelor, trotuarele erau pline de cumpărători şi oameni care se întorceau de la lucru, cu cizme şi

impermeabile, umbrele şi sacoşe, toţi grăbindu-se spre casă, ca să-şi revină lângă foc, cu o ceaşcă de ceai.

Se îndreptă spre King's Hotel, pentru că îl cunoştea şi ştia unde se află toaleta pentru femei. Era o clădire de modă veche, din centrul oraşului, aşa că nu avea parcare proprie. Virginia găsi însă loc pe cealaltă parte a străzii şi parcă maşina acolo, sub un copac cu frunzele ude de ploaie. Pe când îşi închidea maşina, un taxi opri în faţa hotelului. Din el coborî un bărbat îmbrăcat în pardesiu şi cu o pălărie din tweed pe cap. Plăti şoferului şi, cu un bagaj mic în mână, urcă treptele care duceau până la uşile batante. Dispăru înăuntru. Virginia se opri, aşteptând câteva maşini să treacă, apoi traversă în fugă şi intră imediat după el în hotel.

Toaleta pentru femei se afla la celălalt capăt al foaierului, dar bărbatul se oprise la recepţie. Îşi scosese pălăria şi scutura apa din ea.

— Da?

Recepţionera era o fată cu un aer plictisit, buze rozalii, groase şi părul creţ, de culoarea fânului.

— Bună seara. Am reţinut o cameră. Am sunat cam acum o săptămână, de la Londra.

Un american. O voce răguşită, dar uşor piţigăiată. Ceva din această voce îi atrase atenţia Virginiei, ca şi cum ar fi tras-o cineva de mânecă. La jumătatea drumului, se opri să-l privească. Văzu un bărbat înalt, lat în spate, cu fire argintii în părul castaniu.

— Pe ce nume aţi spus?

— N-am spus, dar mă numesc Conrad Tucker.

— Ah, da. Dacă vreţi să semnaţi aici…

— Conrad.

Cea care vorbise fusese Virginia.

Surprins, bărbatul se întoarse cu faţa spre ea. Se priviră unul pe celălalt, de la distanţă. Conrad Tucker. Mai bătrân – şi începuse să albească. Dar era Conrad. Aceiaşi ochelari cu rame de baga, acelaşi bronz, care nu dispărea niciodată. Pentru o

clipă, pe faţa lui se citi nedumerirea, apoi, încet, începu să zâmbească, nevenindu-i să creadă.

— Virginia…

— Nu-mi vine să cred…

— Să fiu al naibii dacă…

— Mi s-a părut că-ţi recunosc vocea.

— Ce faci aici…?

Fata cu mutra acră nu era deloc amuzată.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar n-aţi vrea să semnaţi?

— Locuiesc nu departe de-aici.

— N-am ştiut…

— Dar tu…?

— Stau…

— Şi cum plătiţi, domnule? Iarăşi mutra acră. Cu carte de credit sau cec?

— Uite, îi spuse Conrad Virginiei, n-am nicio şansă. Lasă-mă cinci minute şi ne vedem din nou, în bar, să bem ceva. Poţi? Ai timp?

— Da, am timp.

— Îmi las bagajele, mă spăl puţin şi mă întorc. Ce zici?

— Cinci minute.

— Nicio clipă în plus.

Toaleta pentru femei, ornată cu creton, era, din fericire, goală. Îşi scosese haina, fusese la toaletă şi acum se afla în faţa oglinzii, privindu-şi propria reflexie şi simţindu-se mai dezorientată ca niciodată de această neaşteptată întâlnire cu Conrad. Conrad Tucker, pe care nu-l mai văzuse şi la care nu se mai gândise de doisprezece ani, dacă nu şi mai mult. Era aici, la Relkirk. Venise de la Londra şi nu-şi putea imagina din ce motiv. Nu ştia decât că era mai bucuroasă ca oricând să întâlnească o figură cunoscută, pentru că acum, cel puţin, avea cu cine sta de vorbă.

Nu era îmbrăcată potrivit pentru o astfel de ocazie. Sfida orice regulă, cu perechea de blugi şi puloverul vechi, gri de caşmir cu guler şal. Nici ea

însăşi nu arăta mai bine. Părul întins de ploaie, niciun strop de fard pe obraji. Îşi văzu ridurile de pe frunte şi de la colţurile gurii şi cearcănele viorii, dovezi ale nopţii nedormite. Căută în geantă, găsi un pieptene, îşi aranjă părul, strângându-l la spate cu un elastic.

Conrad Tucker.

Doisprezece ani. Avea douăzeci şi unu pe atunci. Trecuse atâta timp, se întâmplaseră atâtea lucruri încât trebui să facă un efort ca să-şi amintească amănuntele celor întâmplate în acea vară. Se întâlniseră într-un club din Leesport. Conrad era avocat şi lucra la New York, cu unchiul lui. Avea un apartament în East Fifties, dar tatăl lui era proprietarul unei case vechi din Southampton, iar Conrad venise de acolo la Leesport ca să participe la un turneu de tenis.

Până aici, toate bune. Cum jucase? Uitase amănuntul acesta în vâltoarea anilor. Virginia nu-şi mai amintea decât că fusese la meci, iar după aceea el o căutase şi o invitase să bea ceva, adică exact ce urmărise şi ea.

Îşi căută în zadar rujul în geantă, în schimb găsi o sticluţă de parfum şi se parfumă.

Fusese o vară frumoasă. Conrad venea la Leesport aproape la fiecare sfârşit de săptămână, făceau grătare în curte la miezul nopţii sau mâncau la malul oceanului, pe plaja din Fire Island. Jucau tenis destul de des, porneau în largul golfului cu vechea şalupă a bunicului. Îşi amintea serile de sâmbătă la club, când dansa cu Conrad pe terasa largă, sub cerul plin de stele şi în acordurile unui cântec de dragoste.

O dată, la mijlocul săptămânii, venise cu maşina în oraş, însoţită de bunica ei, să stea la clubul Colonial, să facă nişte cumpărături şi să vadă un spectacol. Conrad îi telefonase şi o invitase la cină la Les Pléiades, iar după aceea se opriseră la Café Carlyle şi rămăseseră acolo până spre dimineaţă, ascultându-l pe Bobby Short.

Doisprezece ani. Ani-lumină. Îşi luă poşeta şi haina şi ieşi din toaletă, apoi urcă scările spre bar. Conrad nu-şi făcuse încă apariţia. Îşi luă un whisky cu sifon, un pachet de ţigări şi duse paharul la masa liberă din colţul camerei.

Bău jumătate din pahar dintr-o singură înghiţitură şi se simţi deîndată încălzită, relaxată şi ceva mai puternică. Ziua nu se terminase încă, dar cel puţin avea parte de un respiro şi nu mai era singură.

— Începe tu, Conrad, spuse ea.

— De ce eu?

— Pentru că, înainte să spun chiar şi un singur cuvânt, trebuie să ştiu ce faci aici. Ce te-a adus în Scoţia, la Relkirk? Trebuie să existe o explicaţie logică, dar nu reuşesc s-o găsesc.

Conrad zâmbi.

— De fapt, nu fac nimic. Sunt într-o vacanţă mai lungă. Nu tocmai sabatică, doar o întrerupere prelungită.

— Mai eşti avocat, la New York?

— Da.

— Tot cu unchiul tău?

— Nu. Acum eu sunt şeful trupei.

— Sunt impresionată. Continuă.

— Păi… am plecat de vreo şase săptămâni. Am călătorit prin Anglia, am stat la diferite cunoştinţe, în Somerset, Berkshire, Londra. Pe urmă am venit spre nord şi am stat câteva zile la Kelso, la nişte veri de a nu-ştiu-câta spiţă de-ai mamei mele. E superb acolo. Şi grozav pentru pescuit. Am plecat azi după prânz. Am luat trenul şi am ajuns aici.

— Cât stai la Relkirk?

— Numai astă-seară. Mâine închiriez o maşină şi merg mai departe, spre nord. Trebuie să ajung la o petrecere.

— Şi unde e petrecerea asta?

— Într-un loc care se cheamă Corriehill. Dar stau într-o altă casă, Croy. Cu…

— Ştiu, îl întrerupse Virginia. Archie şi Isobel Balmerino.

— De unde ştii?

— Pentru că sunt prietenii noştri cei mai buni. Locuim cu toţii în aceeaşi localitate, Strathcroy. Şi… o cunoşti pe Katy Steynton?

— Am întâlnit-o la Londra.

— Deci tu eşti americanul cel trist, spuse Virginia fără să se gândească şi imediat îi veni să-şi muşte limba.

— Poftim?

— Nu, Conrad. Îmi cer scuze. Nu trebuia să spun asta. Pur şi simplu, nimeni nu-şi mai amintea de numele tău. De asta n-am ştiut că despre tine e vorba.

— M-ai lăsat în ceaţă.

— Am fost invitaţi la prânz la familia Balmerino duminică. Atunci mi-a vorbit Isobel despre tine.

Conrad clătină din cap.

— Ştiam că te-ai măritat, şi încă cu un scoţian, dar nimic altceva. Nici nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să ne întâlnim aşa.

— Ei, iată-mă, doamna Edmund Aird în persoană. „Cel puţin, aşa cred“, îşi spuse în sinea ei. Ezită. Conrad, n-am vrut să te jignesc. Cu Americanul cel Trist, vreau să spun. Doar că Isobel nu ştia nimic despre tine, în afară de faptul că ai cunoscut-o pe Katy la Londra şi că ţi-a murit soţia.

Conrad răsuci între mâini paharul de whisky, privind mişcarea lichidului de culoarea ambrei. După o vreme, spuse:

— Da. Aşa este.

— Îmi pare foarte rău.

Conrad îşi ridică privirea spre ea.

— Da, îi spuse.

— Pot să te întreb ce s-a întâmplat?

— A avut leucemie. A fost multă vreme bolnavă. De asta mi-a fost mai uşor să suport momentul. După înmormântare.

— Cum o chema?

— Mary.

— Cât timp aţi fost căsătoriţi?

— Şapte ani.

— Aveţi copii?

— Da, o fată, Emily. Are şase ani. Acum este cu mama, la Southampton.

— Plecarea încoace… te-a ajutat?

— Am să ştiu când am să mă întorc acasă.

— Când va fi asta?

— Pe săptămâna viitoare. Dădu pe gât ultima înghiţitură, apoi se ridică în picioare. Mă duc să mai iau câte unul, ca să fie porţia completă.

Virginia îl urmări cu privirea până la bar, unde comandă şi plăti al doilea rând de băutură. Încerca să înţeleagă de ce este atât de tipic american, când nici nu mestecă gumă, nici nu e tuns scurt. Poate că statura lui era de vină, umerii laţi, şoldurile înguste, picioarele lungi. Sau hainele lui. Mocasini bine lustruiţi, pantaloni sport din bumbac, o cămaşă marca Brooks Brothers, un pulover albastru, din lână de Shetland cu emblema discretă a firmei Ralph Lauren.

Îl auzi cerând barmanului nişte alune, calm şi politicos. Barmanul luă un pachet şi puse alunele într-o farfurioară, iar Virginia îşi aminti că rareori ridica vocea şi era întotdeauna manierat cu orice persoană care se întâmpla să-i facă un serviciu. Vânzători de la benzinărie, barmani, ospătari, taximetrişti, portari. Bătrânul negru bun la toate, care ducea tava şi făcea toate muncile grele la Leesport, ţinea mult la Conrad, pentru că acesta se străduise să-i afle numele de botez, care era Clement şi i se adresa întotdeauna în acest fel.

Un om cumsecade. Se gândi la soţia lui, sigur că fusese vorba de o căsnicie fericită, şi suferi pentru el. De ce oare era nevoie ca tragedia să lovească tocmai acele cupluri care meritau cel mai puţin acest lucru, în timp ce alţii erau scutiţi de asta, numai ca să le facă şi celorlalţi viaţa amară? Şapte

ani. Nu era prea mult. Dar, cel puţin, avea fetiţa. Se gândi la Henry şi se bucură pentru Conrad.

Acesta se îndrepta înapoi spre masă. Virginia zâmbi. Porţiile de whisky aveau o culoare foarte închisă.

— Eu nu voiam decât un singur pahar, îi spuse. Sunt cu maşina.

— Cât ai de mers?

— Cam treizeci de kilometri.

— Vrei să-l suni pe soţul tău?

— Nu e acasă. E la New York. Lucrează la Sanford Cubben. Nu ştiu dacă a ajuns şi asta până la tine.

— Cred că ştiam. Dar familia ta?

— Dacă prin familie înţelegi copii, n-am nici aşa ceva acasă. Am un băiat pe care, chiar în această după-amiază, l-am abandonat ca să-şi petreacă primul trimestru la internat. Aşa mi-am petrecut ziua asta îngrozitoare. Cea mai cumplită zi din viaţa mea. De asta am venit aici. Să mă opresc la toaletă şi să-mi fac curaj să pornesc mai departe.

Chiar şi pentru urechile ei, cruzimea acestor cuvinte era de neînchipuit.

— Câţi ani are băiatul tău?

— Opt ani.

— Doamne Dumnezeule!

În vocea lui se simţea disperarea, ceea ce pentru Virginia era o mângâiere. Cel puţin avea alături un suflet asemenea, un om care gândea la fel ca ea.

— E doar un copil. Eu n-am fost de acord să plece şi m-am luptat până la capăt. Dar tatăl lui a fost categoric. Aşa e tradiţia. Buna şi străvechea tradiţie britanică pentru cei cu pretenţii. El aşa crede că e bine şi era pornit să-l ducă personal pe Henry. Dar a trebuit să plece la New York. Aşa că a trebuit să mă duc eu. Nu ştiu care din noi a fost mai nefericit, Henry sau eu. Nu ştiu pentru care din noi sufăr mai mult.

— Dar Henry cum a suportat despărţirea? Şi faptul că a fost părăsit acolo?

— Conrad, nu ştiu. Pe cuvântul meu că nu ştiu. A fost cea mai rapidă despărţire cu putinţă. Nicio clipă pentru discuţii, nicio clipă pentru lacrimi. De-abia oprisem maşina când au venit doi tipi mătăhăloşi, au deschis portiera din spate şi au înşfăcat toate bagajele, ducându-le până la cărucioare. Pe urmă, supraveghetoarea… o femeie tânără şi drăguţă… l-a luat pe Henry de mână şi l-a dus înăuntru. Cred că nici nu s-a uitat înapoi. Eu stăteam acolo cu gura deschisă, pregătită pentru o scenă, şi dintr-odată a apărut directorul, ca din pământ, mi-a strâns mâna şi mi-a zis: „La revedere, doamnă Aird“. Aşa că m-am întors la maşină şi am plecat. Şi ştii ceva? Mă simţeam ca un pui la abator. Crezi că trebuia să mă port altfel?

— Nu, nu cred. Bănuiesc că te-ai purtat aşa cum trebuia.

— Nimic nu mai putea drege lucrurile. Oftă, sorbi din pahar şi-l aşeză apoi pe masă. Cel puţin, niciunul din noi n-a avut şansa să se facă de râs.

— Cred că asta e cel mai important. Zâmbi. Dar n-ar strica să te mai înveseleşti puţin. Aşa că ce-ar fi să luăm masa împreună?

— … Niciodată nu-mi trecuse prin cap că aş putea să mă mut în Scoţia. Pentru mine nu era decât un loc unde lumea vine la sfârşitul verii, ca să se distreze puţin şi să participe la una, două partide de vânătoare tradiţionale. Dar nu şi locul unde să-ţi petreci restul vieţii…

King’s Hotel nu era celebru pentru mâncărurile sale, dar era cald şi prietenos, iar întunericul şi rafalele de ploaie de afară nu ofereau nicio ispită, aşa că nu se punea problema să pornească pe străzi, prin vântul aspru, să caute vreun loc mai sofisticat. Serviseră deja supa scoţiană şi acum se luptau cu friptura cu cartofi prăjiţi, ceapă şi zarzavaturi de tot felul. La desert, aveau de ales între şarlotă şi diferite sortimente de îngheţată. Fata care îi servea le spusese că şarlota e „al naibii de bună“.

Conrad comandase vin şi asta fusese probabil o greşeală, iar Virginia îl băuse – o greşeală şi mai mare, pentru că nu obişnuia să bea atât de mult şi adevărul era că nici nu ştia cum să se oprească. Chiar dacă dorea acest lucru. Conrad o asculta cu înţelegere şi până acum nu părea să se fi plictisit.

Virginia îi explicase deja cum stau lucrurile cu Edmund, cu prima lui soţie, cu Vi şi cu Alexa. Îi vorbise despre Henry, despre Balnaid, despre sentimentul aproape indescriptibil de îndepărtare şi apropiere, în acelaşi timp, al existenţei lor din Strathcroy.

— Ce se întâmplă pe-acolo?

— Propriu-zis, nimic. E doar o localitate micuţă, în drum spre altele. Şi totuşi, se întâmplă de toate. Ştii cum sunt comunităţile mici. Archie Balmerino e „conaşul“, asta însemnând că e proprietarul întregii localităţi şi a câtorva mii de acri de pământ. Domeniul Croy e enorm, dar nici Archie, nici Isobel nu sunt cu nasul pe sus. Isobel munceşte mai mult ca oricine şi asta e ceva în Scoţia, unde toate femeile robotesc de dimineaţă până seara. Dacă nu se ocupă de gospodărie, îşi cresc copiii, dacă nu grădinăresc, organizează manifestări de caritate spectaculoase sau sunt angrenate în mica industrie privată. De exemplu, conduc magazine cu produse de la fermele proprii sau cresc albine, fac aranjamente florale sau croiesc cele mai frumoase draperii.

— Nu se distrează niciodată?

— Ba da, dar nu ca în Long Island şi nici măcar ca în Devon. În august şi septembrie, lumea intră în fierbere şi e câte o petrecere aproape în fiecare seară, plus petreceri la vânătoare şi alte lucruri de felul ăsta. Ai sosit la momentul potrivit, Conrad, chiar dacă nu-ţi vine să crezi într-o seară aşa de mohorâtă. Dar pe urmă vine iarna şi toată lumea hibernează.

— Cum te întâlneşti cu prietenele tale?

— Nu ştiu ce să zic. Încercă să se lămurească. Nu-i ca prin alte părţi. Aici locuim la mari distanţe unii de ceilalţi şi nu există viaţă de club. De fapt, nici nu există cluburi de felul celor din State. Sigur că există cluburi de golf, dar acolo se duc bărbaţii, iar femeile sunt considerate persona non grata. Te poţi întâlni cu prietenele la Relkirk, dar cele mai multe activităţi sociale se petrec acasă. Petreceri la prânz, pentru tinerele fete, iar seara, pentru cei căsătoriţi. Ne îmbrăcăm cu toţii elegant şi, cum ţi-am spus, străbatem cu maşina câte şaizeci şi cinci de kilometri, dacă nu şi mai mult. Aceasta e, de altfel, una dintre explicaţiile faptului că viaţa socială se cam întrerupe în timpul iernii. Atunci e momentul când începe să plece lumea. În Jamaica, dacă au bani, sau la Val-d'Isère pentru schi.

— Şi tu ce faci?

— Pe mine nu mă deranjează iarna. Urăsc verile umede, dar iernile sunt frumoase. Şi mă duc la munte, la schi. Există o zonă la numai cincisprezece kilometri de Strathcroy, cu sistem de tractare şi câteva pârtii bune. Singura problemă este că, dacă e prea multă zăpadă, nu poţi ajunge până acolo. Asta-ţi cam taie cheful.

— Pe vremuri călăreai.

— Mergeam şi la vânătoare. Pentru mine, ăsta era unicul scop al mersului pe cal. La început, când am venit la Balnaid, Edmund mi-a spus că pot să păstrez vreo doi cai, dar n-avea niciun rost dacă nu se prevedea nicio vânătoare.

— Şi cum îţi umpli timpul?

— Până acum, îi spuse ea, mi l-am umplut cu Henry.

Aruncă spre Conrad o privire tristă, lipsită de speranţă, pentru că, numai cu o singură întrebare, reuşise să concentreze toate frământările ei. Împotriva voinţei ei, Henry fusese smuls de lângă ea. *Îl răsfeţi,* îi spusese Edmund, lăsând-o pradă furiei şi unei agonii neputincioase, dar răsfăţul şi

dragostea maternă constituiseră ocupaţia sa zilnică şi cea mai mare bucurie.

Fără Henry, nu-i mai rămânea decât Edmund.

Dar Edmund era la New York, iar atunci când nu era la New York era la Frankfurt, Tokyo sau Hong Kong. Înainte suportase aceste lungi despărţiri, în parte pentru că îl avusese alături pe Henry, mângâierea şi tovarăşul ei, dar şi pentru că avusese totală încredere în forţa, fidelitatea şi dragostea lui Edmund, oriunde s-ar fi aflat.

Dar acum… îndoielile şi imaginile teribile din coşmarul ultimei nopţi o copleşeau din nou. Lottie Carstairs, nebuna… dar poate că nu era chiar aşa de nebună… care-i spunea Virginiei nişte lucruri pe care nu crezuse că le va auzi vreodată. Despre Edmund şi Pandora Blair. *De ce crezi că a plecat aşa, deodată, în America? O să te facă de batjocură, cum a făcut şi cu prima nevastă, săraca.*

Dintr-odată, i se păru prea mult.

Spre disperarea ei, simţi cum începe să-i tremure gura şi cum i se umplu ochii de lacrimi. Peste masă, Conrad o privea atent şi, într-o nebunie de o clipă, se gândi să i se destăinuiască, vărsându-şi astfel tot focul incertitudinilor care o chinuiau. Dar lacrimile începură să-i curgă pe obraji şi privirea i se înceţoşă. „Doamne, se gândi Virginia, m-a luat apa.“ Tocmai la timp. Din fericire, trecuse momentul şi tentaţia riscantă fusese depăşită. Nu trebuie să vorbească cu nimeni despre asta, niciodată, pentru că atunci s-ar putea ca vorbele rostite cu glas tare să devină realitate. Se putea să forţeze lucrurile.

— Îmi pare rău, spuse. Mă port prosteşte. Se smiorcăi, căută batista fără s-o găsească. Conrad i-o oferi pe-a lui, albă, curată şi proaspăt călcată, iar Virginia o acceptă cu gratitudine. Îşi suflă nasul şi apoi spuse: sunt obosită şi nefericită. Cred că m-am şi pilit puţin, mai spuse, încercând să mai dreagă puţin lucrurile.

— Nu poţi merge cu maşina.

— Trebuie.

— Rămâi aici în noaptea asta şi du-te mâine-dimineaţă. Găsim noi o cameră.

— Nu pot.

— De ce nu?

Lacrimile îi curgeau din nou şiroaie.

— Trebuie să mă întorc, pentru câini.

El nu râse. În loc de asta, îi spuse:

— Aşteaptă puţin aici. Comandă o cafea. Eu trebuie să dau un telefon.

Lăsă şervetul pe masă, împinse puţin scaunul, se ridică şi plecă. Virginia îşi şterse faţa, îşi suflă iarăşi nasul, se uită de jur împrejur prin restaurant, temându-se să nu fi observat cineva acel brusc acces datorat emoţiei. Dar ceilalţi clienţi erau ocupaţi sa-şi mănânce cina, ronţăind peştele prăjit sau luând câte o linguriţă din şarlota „al naibii de bună“. Chelnerii treceau printre mese, strângând farfuriile. Din fericire, lacrimile încetaseră.

— A fost bună friptura?

— Da, delicioasă.

— Luaţi şi desert?

— Nu, nu cred, mulţumesc. Dar puteţi aduce nişte cafea?

Fata adusese cafelele şi Virginia sorbea deja din lichidul negru şi nesănătos, cu gust dubios, când Conrad reveni la masă. Ea îl privi întrebător, iar el îi spuse:

— S-a aranjat.

— Ce s-a aranjat?

— Mi-am anulat rezervarea şi am anulat comanda pentru maşina de mâine. Te duc eu înapoi la Strathcroy. Conduc eu.

— Te duci la Croy?

— Nu. Mă aşteaptă abia mâine. Am să încerc să merg la hanul de care mi-ai vorbit.

— Nu cred că are rost, precis n-au camere. E plin de turişti veniţi la vânătoare de prepeliţe, dintre cei care au preluat terenul lui Archie. Se smiorcăi pentru ultima dată, apoi turnă cafea în

ceaşca lui Conrad. Poţi să vii la Balnaid. Să dormi acolo în seara asta. Toate paturile din camerele de oaspeţi sunt făcute.

Îşi ridică privirea şi surprinse expresia de pe faţa lui.

— Nu-i nicio problemă, îi spuse, dar chiar în clipa în care spuse aceste cuvinte îşi dădu seama că nu era adevărat.

Maşina, cu Conrad la volan, străbătea drumul cufundat în întuneric. Ploaia se oprise, ca şi cum se terminase apa din cer, dar bătea vântul dinspre sud-vest, se simţea încă umezeala şi cerul nu se limpezise încă. Drumul, acoperit de băltoace, urca şerpuind pe deal. Virginia, înfofolită în pardesiu, se gândi când fusese ultima dată pe aici. Era în seara în care Edmund o aşteptase la aeroport, când cinaseră la Edinburgh. Atunci, cerul fusese demn de penelul unui artist, în tonuri de roz, albastru şi gri. Acum domnea un întuneric sumbru şi ameninţător, iar luminile de la ferestrele fermelor risipite din Strathcroy îl înseninau prea puţin, îndepărtate şi intangibile ca stelele. Virginia căscă.

— Ţi s-a făcut somn, observă Conrad.

— Nu chiar. Doar că am băut prea mult vin.

Se întinse să deschidă geamul şi simţi atingerea aerului rece, umed, mătăsos. Cauciucurile automobilului scârţiau pe asfaltul ud; din întuneric se auzi ţipătul prelung al unei mierle.

— Ne anunţă că am ajuns acasă, spuse Virginia.

— Trăieşti într-adevăr departe de orice.

— Mai e puţin şi am ajuns.

Strada principală era pustie. Chiar şi doamna Ishak închisese magazinul, şi singurele lumini care se zăreau veneau dinspre perdelele trase. Într-o astfel de noapte, oamenii stăteau acasă, se uitau la televizor şi îşi făceau un ceai.

— După pod, trebuie să facem la stânga.

Traversară râul, intrară pe drumul străjuit de copaci şi apoi, prin poarta deschisă, pe aleea care

ducea până în dreptul casei. Aşa cum era de aşteptat, totul era cufundat în întuneric.

— Nu te duce la intrarea din faţă, Conrad. Parchează aici, în spate. Nu folosesc uşa din faţă când sunt singură. Am cheia de la uşa din spate.

Conrad se îndreptă într-acolo, apoi opri motorul. Lăsă farurile aprinse, iar Virginia coborî şi se duse să deschidă uşa din spate, după care intră şi aprinse lumina. Câinii auziseră maşina şi acum aşteptau, bucuroşi de întoarcerea ei, gata să i se gudure pe la picioare, scoţând nişte sunete guturale, în semn de bun venit.

— Dragii de voi! Se lăsă pe vine şi începu să-i mângâie. Îmi pare rău că am lipsit atât de mult. Te pomeneşti că aţi crezut că nu mă mai întorc. Hai, duceţi-vă afară să vă faceţi nevoile şi pe urmă vă dau nişte biscuiţi, înainte de culcare.

Câinii o zbughiră afară, fericiţi, lătrând spre silueta care cobora din maşină; se duseră să-l miroasă, îl lăsară să-i mângâie şi să le vorbească şi apoi, liniştiţi, o luară din nou la fugă spre pâlcul de arbori.

Virginia merse mai departe, aprinzând luminile peste tot. În bucătărie era linişte, aragazul era cald şi congelatorul bâzâia uşor. Conrad intră şi el, cu bagajul în mână.

— Vrei să duc maşina în garaj?

— Nu-i nevoie. O lăsăm în curte noaptea. Ia numai cheile…

— Le-am luat… spuse el, punându-le pe masă.

În plină lumină, departe de orice compromis, se priviră unul pe celălalt, iar Virginia se simţi copleşită brusc de o timiditate ridicolă. Ca s-o depăşească, încercă să-şi facă datoria de gazdă grijulie.

— Aşa, deci. Doreşti să bei ceva? Un ultim pahar. Edmund are nişte whisky de malţ pe care-l păstrează pentru astfel de ocazii.

— Nu te deranja.

— Dar ţi-ar plăcea să bei un pahar?

— Da.

— Ţi-l aduc imediat. Stai o clipă.

Când se întoarse cu sticla, constată că el îşi scosese haina şi pălăria, iar câinii se întorseseră din expediţia nocturnă şi se ghemuiseră deja în coşuleţele lor de lângă aragaz. Conrad, ghemuit, vorbea cu ei în şoaptă, pe un ton prietenos, mângâindu-i pe creştetele frumos arcuite, de animale de rasă. Când apăru Virginia, se ridică în picioare.

— Am închis uşa şi am încuiat-o.

— Drăguţ din partea ta. Mulţumesc. De fapt, mereu uităm să închidem uşile. S-ar părea că hoţii şi spărgătorii nu sunt o problemă la Strathcroy. Puse sticla pe masă şi luă un pahar. Mai bine puneţi tu cât doreşti.

— Nu bei şi tu?

Virginia clătină tristă din cap.

— Nu, Conrad, mi-ajunge pentru astă-seară.

Conrad îşi turnă puţin whisky şi umplu apoi paharul cu apă de la robinet. Virginia le dădu câinilor câţiva biscuiţi, pe care aceştia îi apucară elegant, fără să-i smulgă sau să dea din fălci şi se porniră pe ronţăit, vizibil satisfăcuţi.

— Ce frumoşi sunt!

— Edmund îi foloseşte la vânătoare şi sunt foarte bine-crescuţi. Nici nu şi-ar putea permite să fie altfel, fiindcă Edmund îi ţine din scurt.

Câinii îşi terminaseră biscuiţii.

— Dacă doreşti să-ţi iei paharul cu tine, am să-ţi arăt unde vei dormi, spuse Virginia.

Îi luă haina şi pălăria, Conrad apucă bagajul şi porni după ea, stingând luminile în urma sa. Străbătură culoarul, apoi holul mare şi porniră în sus pe scări.

— Ce casă frumoasă!

— E mare, dar îmi place aşa.

O urmă îndeaproape. Se auzea ticăitul pendulei din hol, iar sunetul paşilor lor se pierdea în covorul gros. Camera dădea spre faţadă. Virginia deschise

uşa şi apăsă comutatorul; candelabrul ilumină, cu strălucirea sa rece, toate obiectele din jur. Camera era mare; patul era străjuit de piloni de alamă la ambele capete. Restul mobilelor, din mahon victorian, fuseseră moştenite de la Vi. La prima vedere, părea o cameră fără personalitate proprie, căci lipseau florile şi cărţile. În plus, aerul era închis, greu, ca în orice spaţiu nefolosit.

— Mă tem că nu e prea încurajator, spuse Virginia, lăsându-i haina şi pălăria pe un scaun şi ducându-se să deschidă fereastra înaltă.

Vântul nopţii pătrunse înăuntru, fluturând perdelele. Conrad veni lângă ea şi, împreună, se sprijiniră pe pervaz, privind spre întunecimea de catifea. Lumina ferestrei se profila pe pavajul din faţa intrării, dar tot restul casei rămăsese în obscuritate.

Conrad respiră adânc.

— Ce aer proaspăt şi plăcut, spuse el. Parcă se simte şi apa proaspătă de izvor.

— Poţi să mă crezi pe cuvânt, panorama e minunată. Ai s-o vezi de dimineaţă. Dincolo de grădină se văd câmpurile şi dealurile.

Se auzi ţipătul unei bufniţe dinspre copacii de lângă biserică. Virginia se înfioră şi se retrase în cameră.

— E rece, spuse. Să-l închid la loc?

— Lasă-l aşa. E prea frumos să nu mă bucur de aerul proaspăt.

Virginia trase draperiile grele, aranjându-le în aşa fel încât să fie egale peste tot.

— Baia e acolo, pe uşa aceea. Conrad se duse să verifice. Trebuie să fie nişte prosoape, iar apa e mereu fierbinte, dacă vrei să faci o baie.

Aprinse lampa micuţă de pe masa de toaletă, apoi pe cea de pe noptieră, după care stinse lumina prea puternică, rece, a candelabrului. Dintr-odată, camera înaltă deveni mai plăcută, chiar intimă.

— Îmi pare rău, dar duş nu avem. Nu e o casă prea modernă.

Conrad ieşi din baie tocmai când Virginia dădea deoparte cuvertura grea de pe pat, scoţând la iveală pernele pătrate, de puf, cu feţe de pânză brodată şi plapuma din material înflorat.

— Ai şi o pătură electrică, dacă doreşti s-o foloseşti.

Împături cuvertura şi o puse la o parte.

— Asta-i tot.

Nu mai avea cu ce să-şi ocupe mâinile, nimic care să-i concentreze atenţia. Stăteau faţă în faţă. O clipă, niciunul din ei nu scoase un cuvânt. De sub ochelarii cu rame groase, Conrad o privea fix. Îi zări trăsăturile aspre, cutele adânci de pe lângă gură. Ţinea paharul în mână, dar apoi îl aşeză pe măsuţa de lângă pat. Virginia îi urmări gesturile, amintindu-şi de felul în care mâna aceea mângâiase capetele câinilor lui Edmund. Un gest de om blând.

— E totul în regulă, Conrad?

Întrebarea era inocentă, dar îndată ce o rosti, Virginia intui sensul său ascuns.

— Nu ştiu, răspunse el.

„Nu-i nicio problemă“, spusese ea, dar era conştientă că această problemă se furişase între ei de-a lungul întregii seri, iar acum nu mai putea fi evitată. N-avea rost să ocolească adevărul. Erau oameni maturi amândoi, iar viaţa era un iad.

— Îţi sunt recunoscătoare. Aveam nevoie de puţină mângâiere.

— Eu am nevoie de tine…

— M-am gândit mult la Leesport. Mi-am imaginat că mă întorc la bunici. Asta nu ţi-am spus.

— În vara aceea m-am îndrăgostit de tine…

— Mi-am imaginat cum ar fi să ajung acolo. Cu limuzina, de la Kennedy. Totul era neschimbat. Copacii, pajiştile şi mireasma Atlanticului, venind dinspre golf.

— Te-ai întors în Anglia…

— Aveam nevoie să mi se spună cât de grozavă sunt. Că e bine ceea ce fac. Doream să nu fiu

singură.

— Mă simt îngrozitor…

— Sunt două lumi diferite, nu-i aşa, Conrad? Se ciocnesc şi apoi se despart. La mii de ani-lumină una de alta.

— … pentru că te doresc.

— De ce trebuie să se întâmple întotdeauna totul atunci când e prea târziu? De ce nu se poate altfel?

— Se poate.

— Ba nu, pentru că s-a terminat. Tinereţea s-a terminat. Din clipa în care ai un copil mic s-a terminat.

— Te doresc.

— Nu mai sunt tânără. Sunt cu totul alta.

— N-am mai tăcut dragoste cu o femeie…

— Nu spune asta, Conrad.

— Acesta e sensul singurătăţii.

— Ştiu, spuse ea.

Afară, în grădină, totul era nemişcat. Nimic nu tulbura frunzele ude ale rododendronilor. În cele din urmă, o siluetă se furişă printre boschete, lăsând urme de paşi pe iarba mustind de apă. Urme de tocuri înalte.

28

Miercuri, 14 septembrie

Isobel stătea la masa din bucătărie, făcând liste şi sorbind câte o gură de cafea. Avea o obsesie pentru aceste liste, iar panoul din bucătărie era plin de aceste inventare cu ceea ce avea de făcut, cumpărături, meniuri, telefoane sau câte o notă, ca să-şi amintească să pună lăstarii în ghivece ori să sape pământul la gladiole, toate puse alături de vederile primite de la prieteni şi copii şi de adresa unui om, care se angajase sa vină să cureţe geamurile. În acel moment, făcea trei liste. Pentru astăzi, pentru mâine şi pentru vineri. Cu toate câte se adunaseră, viaţa devenise dintr-odată foarte complicată.

Scrise: „Cina, astăzi". Avea nişte bucăţi de pui în congelator. Le putea face la grătar sau cu vreun sos, ceva.

Scrise: „De scos pulpele de pui. Cartofi de curăţat. Mazăre".

Ziua de mâine era mai complicată, pentru că se despărţeau în trei direcţii diferite. Ea trebuia să stea la Corriehill aproape toată ziua, s-o ajute pe Verena şi echipa ei de cucoane să aranjeze florile şi să termine de aranjat cortul cel mare.

Notă: „Foarfeci de grădină, sfoară, sârmă, cleşte. Ramuri de ferigă. Ramuri de scoruş. De cules toate daliile".

Dar mai era şi picnicul pe care Vi îl pregătea la lac, ca şi plecarea lui Archie la vânătoare, pentru că a doua zi urma să pornească după prepeliţe la Creagan Dubh, să se întâlnească cu ceilalţi vânători.

Scrise pe listă: „Chifle şi şuncă rece la pachet, pentru Archie. Turtă dulce. Mere. Supă fierbinte?"

Cât despre picnicul lui Vi, Lucilla, Jeff, Pandora şi Americanul cel Trist aveau să participe, probabil, iar asta însemna că trebuia să ia cu ei o parte din produse de la Croy.

Notă: „Cârnăciori pentru picnicul lui Vi. De făcut nişte chiftele. Salată de roşii tăiate felii. Pâine franţuzească. Două sticle de vin. Şase cutii de bere“.

Îşi mai turnă puţină cafea şi trecu la ziua de vineri. „Unsprezece persoane la masă“, scrise, apoi sublinie cuvintele, rămânând pe gânduri, nehotărâtă dacă să gătească prepeliţă sau fazan. „Fazan Teodora“ era un fel deosebit, se gătea cu ţelină şi şuncă şi se servea cu sos de ou şi smântână. Pe lângă faptul că era o mâncare pentru ocazii speciale, putea fi pregătit din timp, ceea ce excludea eforturile de ultim moment, când musafirii erau la cocteiluri.

Scrise: „Fazan Teodora“. Uşa se deschise şi Archie intră în bucătărie. Isobel îşi ridică puţin capul.

— Îţi place „Fazanul Teodora“?

— Nu la micul dejun.

— Nu mă gândeam la micul dejun, ci la masa din ziua petrecerii.

— De ce nu prepeliţă la grătar?

— Pentru că apar probleme la servit. Tot felul de lucruri pe care trebuie să le faci în ultimul moment, de exemplu pâinea prăjită sau sosul de friptură.

— Atunci, fazan la cuptor?

— Aceleaşi obiecţii.

— „Fazan Teodora“ e acela care arată de parcă ar fi bolnav?

— Într-un fel, da, însă pot să-l pregătesc dinainte.

— De ce nu-l pregăteşti *din dos?*

— Ha, ha.

— Ce-avem la micul dejun?

— Vezi în cuptor.

Archie se duse să deschidă uşa cuptorului.

— Aa, e zi de sărbătoare! Cârnăciori, şuncă şi roşii. Ce s-a întâmplat cu terciul şi ouăle fierte?

— Avem musafiri. Asta e mâncarea pentru musafiri – cârnăciori, şuncă şi roşii.

Archie îşi luă farfuria şi se aşeză la masă, lângă ea, turnă cafea în ceaşcă şi luă o felie de pâine prăjită cu unt.

— Credeam, zise el, că vine Agnes Cooper să te ajute vineri seară.

— Chiar aşa şi e.

— De ce nu poate ea să pună fazanul la cuptor?

— Pentru că nu e bucătăreasă. Ea vine să spele vasele.

— Ai putea s-o rogi să gătească.

— Bine. Aşa am să fac. Şi o să mâncăm răbdări prăjite, că la asta se pricepe săraca.

Scrise mai departe: „Sfeşnice curate de argint. De cumpărat opt lumânări roz“.

— Mi-ar plăcea mai mult dacă „Fazanul Teodora“ n-ar arăta aşa rău.

— Dacă spui treaba asta în faţa musafirilor îţi tai gâtul, acolo, pe loc, cu cuţitul de fructe.

— Ce serveşti la început?

— Ce zici de păstrăv afumat?

Archie muşcă o jumătate de cârnăcior şi rămase pe gânduri.

— Budincă nu faci?

— Fac şerbet de portocale.

— Vin alb sau roşu?

— Două, trei sticle din fiecare, cred. Sau şampanie. O să bem şampanie toată noaptea. Cred că ar fi mai bine să nu schimbăm.

— N-avem şampanie.

— Am să comand o navetă chiar astăzi. De la Relkirk.

— Te duci la Relkirk?

— Vai, Archie! Isobel lăsă jos pixul şi-şi privi soţul cu disperare. Chiar nu asculţi nimic din ce spun eu? Şi de ce crezi că m-am îmbrăcat cu hainele mele cele mai bune? Da, azi merg la

Relkirk. Cu Pandora, Lucilla şi Jeff. Ne ducem la cumpărături.

— Ce vreţi să cumpăraţi?

— O mulţime de lucruri pentru vineri seară. Isobel nu spuse nimic despre o rochie nouă, pentru că nu se hotărâse încă dacă să-şi permită această extravaganţă… Pe urmă mergem să mâncăm la un restaurant şi după aceea venim înapoi acasă.

— Îmi aduci şi mie nişte cartuşe?

— Îţi aduc tot ce doreşti, dacă-mi scrii pe listă.

— Deci nu vreţi să vin şi eu.

Era bucuros. Ura să meargă la cumpărături.

— *Nu se poate* să vii, pentru că trebuie să fii aici când soseşte americanul cel trist. A zis că închiriază o maşină din Relkirk şi trebuie să vină în cursul dimineţii. Iar tu să nu dispari pe undeva, altfel, dacă vede casa goală, crede că nu-l aşteptăm şi pleacă.

— Ce-am avut şi ce-am pierdut. Ce să-i dau la prânz?

— Aveţi supă în frigider şi pateu în cămară.

— În ce cameră doarme?

— În vechea cameră a Pandorei.

— Cum îl cheamă?

— Nu-mi mai aduc aminte.

— Şi-atunci cum vrei să-l întâmpin? Bine ai venit, americanule trist!

Archie se amuza imaginându-şi scena. Îşi îngroşă vocea.

— Marele Şef Smiorcăilă stă de vorbă cu Bâlbâilă.

— Te uiţi prea mult la televizor. Din fericire însă, se amuza şi ea. O să spună că a ajuns într-o casă de nebuni.

— N-ar fi prea departe de adevăr. La ce oră porniţi spre Relkirk?

— Pe la zece şi jumătate.

— Mi se pare că Lucilla şi Jeff s-au trezit deja, dar n-ar strica s-o dai pe Pandora jos din pat, altfel o să staţi după ea până la patru după-masă.

— Am şi făcut-o, îi spuse Isobel. Acum jumătate de oră.

— Probabil că s-a urcat la loc şi a adormit din nou.

Dar nu era aşa. De-abia terminase Archie de vorbit şi se auziră tocurile înalte coborând dinspre hol. Uşa se deschise şi Pandora dădu buzna în bucătărie, cu părul strălucitor ca o flacără şi o faţă zâmbitoare.

— Bună dimineaţa, bună dimineaţa, am sosit şi precis că aţi crezut că mă culc la loc.

Îl sărută pe Archie în vârful capului şi se aşeză lângă el. Se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni de flanel, gri-închis şi un pulover gri pal, brodat cu nişte oiţe roz şi avea o revistă în mână. După toate aparenţele, aceasta era. Motivul veseliei ei.

— Uitasem de revista asta grozavă. Tata o cumpăra în fiecare lună. *Jurnalul Proprietarilor.*

— O cumpărăm şi acum. Nu m-am învrednicit să renunţ la abonament.

— Am găsit exemplarul ăsta în dormitor. E absolut fascinant, plin de articole uimitoare despre nu-ştiu-ce praf pentru insecte şi despre cât de buni trebuie să fim cu bursucii.

Începu să răsfoiască paginile. Isobel îi turnă o ceaşcă de cafea.

— A, mulţumesc, draga mea, e perfect. Dar cele mai grozave sunt anunţurile de la sfârşit. Ia ascultaţi aici: „De vânzare. Doamnă titrată doreşte să renunţe la lenjerie. Pantalonaşi banan şi brasiere de mătase. Puţin purtate. Aştept oferte“.

Archie terminase de mestecat felia de pâine prăjită.

— Unde trebuie să scriem?

— E o cutie poştală. Ce zici, numai pentru că e *titrată* renunţă la lenjerie, aşa, *deodată?*

— Poate că a murit cineva, sugeră Isobel. O mătuşă bătrână. I-a moştenit lucrurile.

— Ce mai lucruri. Părerea *mea* e că e vorba despre o gospodină de vârstă mijlocie care trece

printr-o criză şi vrea să-şi schimbe imaginea. Face cură de slăbire şi a dat jos mai multe kilograme. Şi-a schimbat lenjeria, iar acum poartă chiloţei din satin cu margine de dantelă, iar Alteţa Sa e topit după ei. Mai e unul grozav. Fii atent, Archie. „Caut de lucru. Fiu de fermier frumos (asta înseamnă că e frumos fermierul sau fiul?) treizeci de ani. Oarecare experienţă în desecări. Şofer. Ador vânatul şi pescuitul.“ *Gândeşte-te* numai! Pandora căscă ochii mari. N-are decât *treizeci* de ani şi ştie să conducă o maşină! Sunt sigură că ţi-ar fi de mare ajutor, Archie. „Oarecare experienţă în desecări.“ S-ar putea ocupa de toate instalaţiile sanitare. De supape şi tot restul. De ce nu-i scrii, să-i oferi un post?

— Nu, nu cred.

— De ce nu, lămureşte-mă!

Archie reflectă câteva clipe.

— E prea bine calificat.

În aceeaşi clipă, intuiţia lor comună faţă de ridicolul situaţiei ieşi la suprafaţă şi, frate şi soră, izbucniră în hohote de râs. Isobel îi privea clătinând din cap, uimită şi recunoscătoare pentru accesul acesta de veselie prostească. De la sosirea Pandorei, starea de spirit a lui Archie se îmbunătăţise simţitor. De mult nu-l mai văzuse aşa, iar acum, privindu-l aşezat la masă, recunoştea din nou acel bărbat atrăgător şi atât de amuzant, de care se îndrăgostise cu mai bine de douăzeci de ani în urmă.

Pandora nu era un musafir perfect. Din punct de vedere domestic era fără speranţă, iar Isobel pierdea mult timp strângând după ea – făcându-i patul, curăţind baia, aranjându-i hainele şi spălându-i lucrurile. Dar Isobel i-ar fi iertat orice, pentru că ştia că sora lui Archie fusese cea care determinase spectaculoasa transformare a acestuia, iar pentru asta nu putea decât să-i fie recunoscătoare. Pandora reuşise să-i redea lui

Archie tinereţea şi readusese râsul la Croy, ca o boare de vânt proaspăt.

Unul câte unul, apărură şi ceilalţi. Jeff devoră o cantitate impresionantă de mâncare şi apoi plecă să ia Mercedesul Pandorei din garaj, aducându-l în faţa casei. Isobel, înarmată cu coşuri pentru cumpărături şi inevitabilele liste, ieşi după el. Pandora şi-a făcut şi ea apariţia, îmbrăcată cu haina de hermină, cu ochelarii de soare pe nas şi mirosind puternic a Poison.

Încă o zi cu vânt şi un soare care-şi făcea, din când în când, apariţia. În aşteptarea Lucillei, îl simţiră cu toţii. Veni şi ea, în sfârşit, după ce taică-său strigă după ea şi o împinse, apoi, pe uşă afară, aşa cum făcea cu câinii. Dar ea se întoarse să-şi ia rămas-bun de la el, îmbrăţişându-l şi sărutându-l ca şi cum n-avea să-l mai vadă niciodată, după care coborî treptele în fugă, cu părul fluturând.

— Îmi pare rău, n-am ştiut că mă aşteptaţi.

Lucilla era îmbrăcată cu o pereche de blugi vechi şi roşi, tăiaţi la genunchi şi peticiţi nu prea grozav, cu un material cu buline roşii. Pe lângă asta mai avea o cămaşă de bumbac cu mâneci largi, cu broderie bogată. Marginile ei se vedeau de sub o vestă foarte scurtă, din piele, cu franjuri. Maică-sa se gândi că arăta de parcă ar fi fost violată de indienii sioux.

— Draga mea, dar nu te schimbi? îi spuse cu asprime.

— Mamă, dar m-am schimbat. Ăştia sunt blugii mei cei mai buni. I-am cumpărat din Mallorca, când locuiam la Pandora.

— A, da, sigur. Urcară cu toţii în maşină. Îmi pare rău, Lucilla. Ce prostie din partea mea să spun aşa ceva.

Ajunşi la Relkirk şi după ce găsiseră un loc de parcare, s-au risipit care încotro, pentru că Lucilla şi Jeff voiau să se uite prin magazinele de antichităţi şi să dea o raită pe faimoasa stradă comercială.

— Ne întâlnim la prânz, la restaurant, le spuse Isobel. La ora unu.

— Ai reţinut o masă?

— Nu, dar cred că o să găsim.

— Bine. Atunci, noi am plecat.

Traversară piaţa pavată. Isobel privi în urma lor şi văzu cum Jeff o cuprinde cu braţul pe după umerii subţiri. Gestul o surprinse, pentru că băiatul i se păruse destul de reţinut.

— Deci, am scăpat de ei, spuse Pandora, ca un copil rău care, scăpat de cei mari, e gata pentru tot felul de drăcii. Acum, spune-mi, unde sunt magazinele de rochii?

— Pandora, eu nu prea m-am hotărât…

— O să-ţi cumpărăm o rochie pentru petrecere – şi cu asta, basta. Şi nu mai fi aşa de speriată, pentru că va fi cadoul meu pentru tine. Îţi sunt datoare. Vreau să-mi plătesc datoria.

— Dar… n-ar fi mai bine să începem cu alte lucruri, mai importante? Mâncarea pentru vineri şi…

— Ce ar putea fi mai important decât o rochie nouă? Restul le putem lăsa pentru după-amiază. Acum lasă vorba şi hai să mergem, altfel ne pierdem toată ziua. Spune pe unde trebuie să mergem…

— Păi… e un magazin McKay’s, spuse Isobel iară convingere.

— N-am nevoie de un magazin de duzină. Vreau unul cu rochii unicat, scumpe. Nu există aşa ceva?

— Ba da, dar n-am intrat niciodată acolo.

— Atunci, a venit timpul s-o faci. Hai să mergem.

Iar Isobel, lăsând dintr-odată la o parte orice grijă şi simţind o plăcere vinovată, renunţă la atitudinea aceasta puritană şi o urmă.

Magazinul era lung şi strâmt, cu covoare groase pe jos şi pereţii acoperiţi cu oglinzi; mirosea a parfum bun, ca o femeie superbă. Erau singurele cliente şi, de îndată ce intrară pe uşa de sticlă, o

femeie se ridică de la superbul său birou cu intarsii şi veni să le întâmpine. Purta, la lucru, o rochie cu care Isobel ar fi fost fericită să poată merge la un dineu.

— Bună dimineaţa.

I-au spus ce căutau.

— Ce mărime aveţi, doamnă?

Isobel era deja agitată.

— Cred că doisprezece. Sau poate paisprezece.

— A, nu. Femeia o privi cu un aer cunoscător, măsurând-o de sus până jos. Isobel speră că nu i se dusese niciun fir la ciorap… Sunt sigură că e vorba de doisprezece. Rochiile de seară sunt în partea aceea, dacă doriţi să veniţi cu mine.

O urmară în spatele magazinului. Femeia dădu la o parte o draperie şi, în faţa ochilor lor, apăru un şir de dulapuri deschise, pline cu rochii de seară. Unele scurte, unele lungi; din mătase sau catifea, satin strălucitor, șifon şi voal; toate, în cele mai frumoase culori din lume. Femeia împinse câteva umeraşe pe suport.

— Aici sunt cele cu numărul doisprezece. Dar, bineînţeles, dacă găsiţi altceva care să vă placă pe o altă măsură, se poate modifica.

— Nu avem timp, îi spuse Isobel.

Privirea îi alunecă spre rochiile de culori mai închise. Acestea nu se demodau niciodată şi puteai oricând să le adaugi ceva care să le schimbe. O rochie din satin maron. Sau una din mătase striată, bleumarin. Sau poate neagră. Scoase o rochie din crep negru, cu nasturi lucioşi şi se duse la oglindă, ţinând-o pe lângă ea… poate puţin cam protocolară, dar se gândi că ar putea s-o folosească mulţi ani fără probleme… încercă să arunce o privire spre preţ, dar nu-şi luase ochelarii la ea.

— Asta e drăguţă.

Pandora de-abia dacă se uită la rochie.

— Nu negru, Isobel. Şi nici roşu. Dădu câteva umeraşe la o parte după care puse, hotărâtă, mâna pe un altul. Ei, asta *da!*

Isobel, care mai ţinea încă, apatică, rochia de crep negru, îşi îndreptă privirea spre… cea mai frumoasă rochie pe care şi-ar fi putut-o imagina. Mătase chinezească de culoarea safirului, cu umbre negre, astfel încât, după cum cădea lumina, licăreau ca aripioarele unei insecte exotice. Fusta era imensă, cu multe rânduri de jupoane, iar corsajul era adânc răscroit. Mânecile ajungeau până la cot şi se terminau cu o porţiune gofrată, din acelaşi material, la fel ca şi fusta. Străduindu-se, timid, să-şi imagineze cum ar fi să aibă o asemenea rochie, Isobel privi spre talia mititică.

— N-am să intru niciodată în ea.

— Încearcă.

Parcă îi dispăruse orice urmă de voinţă. Înghesuindu-se într-o cabină de probă, se dezbrăcă de toate hainele, cu sentimentul unui sacrificiu consimţit. „Ia să vedem.“ Rămăsese numai în ciorapi şi sutien, ridicând cu grijă deasupra capului mătasea amplă, foşnitoare; trase mânecile; apoi fermoarul…

Îşi ţinu respiraţia, dar nu era nevoie. Rochia o cuprindea strâns, dar putea să respire. Vânzătoarea îi aranjă umerii şi faldurile rochiei şi se dădu un pas înapoi, s-o admire.

Isobel se privi în oglindă, având impresia că se uită la altcineva. O femeie dintr-o altă epocă, coborâtă parcă dintr-un portret din secolul al XVIII-lea. Marginea rochiei atingea podeaua, iar mătasea tare se aşeza în falduri strălucitoare. Mânecile îi mângâiau braţele, iar răscroitura adâncă scotea la iveală punctele cele mai bune ale trupului său, umerii plini şi rotunjimea sânilor.

Copleşită de dorinţă, încercă să-şi păstreze simţul practic.

— E prea lungă.

— N-o să mai fie, dacă îţi pui tocuri înalte, sublinie Pandora. Iar culoarea asta îţi accentuează ochii albaştri.

Isobel privi în oglindă şi constată că avea dreptate. Dar îşi duse mâinile la obraji, bronzaţi şi bătuţi de vânt.

— Faţa arată îngrozitor.

— Draga mea, dar n-ai niciun pic de fard în obraji.

— Şi părul la fel.

— Am să te coafez eu. Pandora închise ochii pe jumătate. Ai nevoie de bijuterii.

— Aş putea să-mi pun cerceii de familie. Câte un diamant, înconjurat de perle şi safire.

— Sigur că da. Perfect. Dar şiragurile de perle ale mamei? Le mai ai?

— Sunt la bancă.

— Trecem după-masă, să le luăm. Eşti superbă în rochia asta, Isobel. Toţi bărbaţii o să se îndrăgostească de tine. Nici nu puteam găsi altceva, care să ţi se potrivească mai bine. Se întoarse zâmbind spre vânzătoare, care nu spunea nimic, dar era mulţumită. O cumpărăm.

Desfăcu fermoarul, scoase rochia cu grijă şi vânzătoarea o luă cu ea, s-o împacheteze.

— Pandora, şopti speriată Isobel, îmbrăcând combinezonul cumpărat de la Marks & Spencer. Nici n-ai întrebat cât costă.

— Dacă trebuie să întrebi de preţ, înseamnă că nu-ţi poţi permite să cumperi, şopti Pandora şi apoi dispăru.

Isobel, simţindu-se pe jumătate entuziastă, pe jumătate vinovată, rămase în urmă, să-şi pună bluza şi fusta, apoi jacheta şi pantofii. Până să termine cu toate, cecul fusese completat, preţul rupt, iar încântătoarea rochie fusese împachetată într-o cutie mare.

Femeia porni înaintea lor, să le deschidă uşa.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse Isobel.

— Mă bucur că aţi găsit ceva care să vă placă.

Tranzacţia nu durase mai mult de zece minute. Pandora şi Isobel ieşiră din magazin şi rămaseră o clipă pe trotuar, în bătaia soarelui.

— Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc…

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti…

— Niciodată n-am avut o asemenea rochie…

— Atunci era timpul să ai una. O meriţi…

— Pandora…

Dar Pandora nu mai voia să audă nimic. Îşi privi ceasul.

— E abia douăsprezece fără un sfert. Ce mai cumpărăm acum?

— Dar n-ai cheltuit destul?

— Doamne Dumnezeule, sigur că nu, de-abia am început. Cu ce se îmbracă Archie la petrecere? Cu kiltul?

Porniră încet în josul străzii.

— Nu. Nu l-a mai purtat de când a rămas fără picior. Zice că un genunchi de metal nenorocit ar fi o monstruozitate. O să-şi pună smochingul.

Pandora se opri burse.

— Lordul Balmerino nu poate merge la o petrecere scoţiană în smoching.

— Păi, aşa face de mai mulţi ani.

O femeie grasă, cu un coş de piaţă, nemulţumită că se opriseră în mijlocul drumului, le spuse: „Îmi daţi voie, vă rog?“ pe un ton cam înţepat şi-şi făcu loc printre ele. Pandora o ignoră în totalitate.

— De ce nu poartă pantaloni ecosez?

— N-are nicio pereche.

— Cum aşa?

Isobel încercă să se gândească de ce nu rezolvase mai demult această problemă şi îşi dădu seama că, pe lângă picior, Archie îşi pierduse şi mândria şi plăcerea de a avea o înfăţişare prezentabilă. De parcă n-ar mai fi contat. În plus, luxul costa şi, de fiecare dată, se găsea ceva mai important de cumpărat.

— Nu ştiu.

— Dar altă dată arăta aşa de grozav la dans. Ştia şi el lucrul acesta. Într-un smoching ar arăta ca un paznic sau chelner, plătit cu ora. Sau mai rău, ca un

englezoi. Hai mai bine să mergem să-i cumpărăm ceva clasa-ntâi. Ştii ce mărime poartă?

— Pe dinafară, nu. Dar croitorul lui trebuie să ştie.

— Unde e?

— Pe strada următoare.

— Crezi că are pantaloni ecosez? De gata?

— Bănuiesc că da.

— Atunci, ce mai aşteptăm?

Şi Pandora porni iarăşi, grăbită, cu haina desfăcută, fluturând pe lângă ea. Isobel, strângând pachetul în braţe, trebuia să alerge ca să ţină pasul.

— Dar chiar dacă-i luăm pantaloni, ce-o să poarte la ei? Nu-şi poate pune jacheta de seară.

— Tata avea o jachetă de seară foarte frumoasă, din catifea verde închis. Ce s-a întâmplat cu ea?

— E sus în pod.

— Atunci o să mergem s-o căutăm. Ah, ce fericită sunt. Imaginează-ţi numai, cât de maiestuos o să arate, dragul de el.

L-au găsit pe croitorul bătrân la masa de lucru, în spatele magazinului specializat în „Haine scoţiene pentru toate ocaziile“, aşa cum scria pe firmă. Omul se întrerupse din treabă, ridicându-şi privirea de la valul de tweed cu care lucra, o văzu pe Isobel, lăsă foarfecele deoparte şi-i adresă un zâmbet larg.

— Lady Balmerino.

— Bună dimineaţa, domnule Pittendriech. Domnule Pittendriech, vă mai aduceţi aminte de cumnata mea, Pandora Blair?

Bătrânul o privi pe Pandora pe deasupra ochelarilor.

— Da, îmi amintesc. Dar a trecut mult timp de-atunci. Eraţi doar o fetişcană. Îi strânse mâna peste masă. Mă bucur să vă revăd. Şi ce mai face soţul dumneavoastră, Lady Balmerino?

— E bine, mulţumesc.

— Mai poate să urce dealul?

— Nu prea departe, dar…

Nerăbdătoare, Pandora îi întrerupse.

— Am venit să-i cumpărăm un cadou, domnule Pittendriech. O pereche de pantaloni ecosez. Îi ştiţi măsurile. Puteţi să ne ajutaţi să găsim o pereche?

— Bineînţeles. Mi-ar face mare plăcere.

Lăsă tiparele pe masă şi veni lângă ele, apoi le conduse înapoi în magazin, unde se găsea o întreagă gamă de materiale ecosez, gentuţe de piele, şaluri cu franjuri, ciorapi cadrilaţi, jabouri de dantelă, pantofi cu catarame de argint şi broşe de Cairngorm, care-ţi luau ochii.

Era limpede că domnul Pittendriech era de părere că toate acestea nu prea erau de demnitatea Lordului Balmerino.

— N-ar fi mai bine să-i croiesc domniei sale o pereche de pantaloni? Niciodată n-a cumpărat marfă de gata.

— N-avem timp, spuse Isobel, pentru a doua oară în acea dimineaţă.

— În acest caz, preferaţi culorile regimentului sau pe cele ale familiei?

— A, culorile familiei, spuse Pandora categoric. În fond, e o combinaţie frumoasă.

Le trebui ceva timp să găsească materialul potrivit, apoi şi mai mult ca să-l măsoare, pentru a fi siguri că dublura era destul de lungă. În cele din urmă, domnul Pittendriech se hotărî.

— Cred că perechea aceasta va fi foarte bună pentru domnia sa.

Isobel cercetă pantalonii cu atenţie.

— Sper că nu sunt prea strâmţi, ce ziceţi? Altfel n-o să-i poată pune peste proteză.

— Nu, cred că sunt suficient de largi.

— În cazul ăsta, spuse Pandora, îi cumpărăm.

— Nu doriţi şi o jachetă, domnişoară Blair?

— Poate s-o pună pe a lui tata, domnule Pittendriech. Se întoarse spre el cu un zâmbet irezistibil. Dar, poate găsim o cămaşă frumoasă, din bumbac alb, nou-nouţă?

Alte pachete, alte cecuri. Apoi, din nou afară, pe trotuar.

— E timpul să mergem la masă, spuse Pandora şi, încântate amândouă de ceea ce făcuseră, porniră spre restaurant. Intrară prin uşile batante şi se treziră în faţa primului obstacol al zilei. Nici urmă de Lucilla sau de Jeff, majoritatea meselor erau ocupate, iar celelalte purtau menţiunea „Rezervat“.

— Dorim o masă pentru patru persoane, îi spuse Pandora femeii cu un aer superior, aşezate în spatele tejghelei.

— Aveţi rezervare?

— Nu, dar tot dorim o masă pentru patru persoane.

— Mă tem că, dacă nu aveţi rezervare, va trebui să vă aşteptaţi rândul.

Pandora deschise gura ca să protesteze, dar, înainte să apuce să facă acest lucru, telefonul de pe birou începu să sune şi femeia se întoarse într-o parte, să ridice receptorul.

— Waine Bar, bună ziua.

În spatele ei, Pandora o înghionti pe Isobel, iar apoi, arborând un aer inocent, porni spre una dintre mesele rezervate, de lângă fereastră. Ajungând acolo, apucă discret cartonaşul pe care scria „Rezervat“ şi-l strecură în buzunarul hainei. O impresionantă dovadă a iuţelii sale de mână. Apoi se aşeză graţios, puse poşeta şi pachetele pe un scaun, îşi lăsă haina de hermină pe marginea acestuia, după care începu să studieze meniul.

Isobel, îngrozită, sări la ea.

— Pandora, nu se *poate* să…

— Ba uite că se poate. Nenorocita! Stai jos.

— Dar cineva a *rezervat* masa asta.

— Iar noi ne-am aşezat. Posesiunea face nouăzeci la sută dintr-o lege.

Isobel, care se temea cumplit de orice fel de scenă, continua să ezite, dar Pandora nu-i luă în seamă tânguielile şi, după o vreme, neavând altă

alternativă, se aşează şi ea, pe scaunul din faţa curajoasei ei cumnate.

— Uite, putem să bem un cocteil. Pe urmă, un sufleu cu salată sau o omletă cu verdeţuri.

— Cred că femeia aceea e *lividă* de furie.

— Nu pot să sufăr cocteilurile, tu ce părere ai? Crezi că au şi şampanie? S-o întrebăm când vine cu puşca după noi.

Ceea ce se şi întâmplă, imediat după aceea.

— Scuzaţi-mă, doamnă, dar această masă e rezervată.

— A, nu mai spuneţi? rosti Pandora cu un aer mirat şi inocent. Dar nu e nimic scris aici.

— Masa e rezervată şi era un semn pe masă.

— Atunci, unde să fie oare? Pandora îşi aplecă privirea, uitându-se sub masă. Pe jos nu e.

— Îmi pare rău, dar cred că va trebui să plecaţi şi să aşteptaţi să vă vină rândul.

— Îmi pare rău, dar nu cred că o să facem aşa ceva. Ne luaţi comanda sau preferaţi s-o trimiteţi pe una dintre fete?

Gâtul femeii se înroşise, ca mărgelele de curcan. Gura i se strâmbase. Isobel simţea o oarecare părere de rău pentru ea.

— Ştiţi foarte bine că era o notă de rezervare pe masă. Însuşi directorul a aşezat-o acolo, de dimineaţă.

Pandora ridică din sprâncene.

— A, deci aveţi un director, nu? Atunci, poate că sunteţi amabilă să-l căutaţi şi să-i spuneţi că Lady Balmerino se află aici şi doreşte să comande ceva de mâncare.

Isobel, ruşinată la culme, îşi simţi obrajii arzând. Adversara Pandorei era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Se citea umilinţa pe faţa ei.

— Directorul nu este aici în această după-amiază, recunoscu ea.

— În cazul acesta, e limpede că dumneavoastră sunteţi responsabilă pentru toate şi am văzut că aţi

făcut tot ce aţi putut. Acum, poate că sunteţi amabilă să trimiteţi o fată să ne ia comanda.

Sărmana femeie, copleşită de o asemenea autoritate categorică, mai rezistă o clipă, după care cedă, în sfârşit, şi toată furia sa se risipi, ca un balon dezumflat. Fără să scoată un cuvânt, adunând ce-i mai rămăsese din demnitatea pierdută, se întoarse, dând să plece. Dar Pandora nu voia să o slăbească cu niciun chip.

— Încă ceva. Sunteţi amabilă să-i spuneţi barmanului că dorim o sticlă din cea mai bună şampanie pe care o are. De la gheaţă, îi mai spuse, adresându-i un zâmbet larg.

Niciun fel de obiecţii, niciun fel de proteste. Se terminase. Lui Isobel îi venise sufletul la loc.

— Pandora, n-ai niciun pic de ruşine, spuse ea.

— Ştiu, draga mea.

— Săraca femeie. Ai făcut-o praf.

— O proastă bătrână.

— Iar chestia cu Lady Balmerino…

— Cu asta am zăpăcit-o. Genul ăsta de oameni sunt cei mai mari snobi.

N-avea niciun sens s-o dojenească. Aceasta era Pandora, generoasă, iubitoare, veselă… şi nemiloasă, dacă-i stătea cineva în cale. Isobel clătină din cap.

— Mă aduci la disperare.

— Draga mea, nu te supăra. Am avut o dimineaţă aşa de minunată şi promit să fiu bună tot restul zilei şi să te ajut cu toate alimentele. A, uite-i şi pe Lucilla şi Jeff. Încărcaţi cu pungi de tot felul. Oare ce şi-o fi cumpărat? Le făcu un semn cu mâna cu degete lungi, vopsite cu ojă roşie. Aici suntem!

Cei doi le zăriră şi se îndreptară spre ele.

— Am comandat şampanie, Jeff, aşa că să nu cumva să ne superi şi să zici că preferi o cutie de bere.

La şampanie, Lucilla şi Jeff au aflat, cu multe amănunte picante spuse pe un ton scăzut, întreaga

odisee a mesei rezervate.

Lucilla era amuzată, dar, în acelaşi timp, la fel de şocată ca şi maică-sa, iar Isobel se bucură să vadă acest lucru.

— Pandora, dar e îngrozitor. Ce-o să se întâmple cu cei care au rezervat masa, săracii?

— Să se descurce boşoroaga. Ei, nu vă faceţi probleme, îi pune ea undeva.

— Dar nu e deloc corect.

— Iar tu nu eşti deloc recunoscătoare. Dacă nu m-aş fi descurcat eu aşa de repede, am sta şi acum în picioare, la coadă, morţi de oboseală după atâta mers. Oricum, şi ea s-a purtat urât şi fără jenă cu mine. Şi nu-mi place să mi se spună că nu se poate să primesc ceea ce îmi doresc!

Rămas singur şi cum nevastă-sa îi interzisese să se îndepărteze de casă, Archie se gândi să-şi umple timpul până la sosirea musafirului strângând primele frunze căzute pe pajiştea de lângă aleea pietruită. Poate că avea destul timp să taie şi iarba, pentru ca totul să fie gata pentru vineri. Cu câinii alături, scoase tractorul din garaj şi se apucă de lucru. Cei doi labradori, care-şi imaginaseră că urmau să fie scoşi la plimbare, se uitau plictisiţi de jur împrejur. N-au avut însă prea mult de aşteptat până ce a intervenit ceva nou, căci Archie nu făcuse decât câteva ture când un Land Rover se apropie de casă, coti pe lângă staul şi opri la câţiva metri de el.

Era Gordon Gillock, îngrijitorul de la Croy, cu cei doi cockeri spanieli pe bancheta din spate a maşinii. Îndată izbucni o adevărată furtună de lătrături, dinăuntrul ca şi din afara maşinii, dar cei patru câini au fost repede reduşi la tăcere de potopul de înjurături obişnuit pentru Gordon, aşa că s-a lăsat iarăşi tăcerea.

Archie opri maşinăria şi decuplă motorul, dar rămase acolo aşezat pentru că putea sta de vorbă şi aşa.

— Salut, Gordon.

— Bună dimineaţa, milord.

Gordon era un muntean sprinten şi subţirel, puţin peste cincizeci de ani, dar arătos, cu păr negru şi ochi căprui, părând mult mai tânăr. Se angajase îngrijitor la Croy pe când încă mai trăia tatăl lui Archie şi rămăsese de atunci în slujba familiei. Acum era îmbrăcat cu hainele de lucru, adică o cămaşă descheiată la guler şi pălăria de tweed cu muşte de pescuit de jur împrejur, bătută de vânt de ani de zile. Dar în zilele în care mergea la vânătoare, purta guler tare şi cravată şi un costum kaki, cu o pălărie de pâslă asortată şi astfel arăta mai bine decât o bună parte dintre ceilalţi domni prezenţi.

— De unde vii?

— De la Kirkthornton, domnule. Am dus treizeci de perechi de păsări la vânzare.

— Ai luat un preţ bun?

— Nu prea rău.

— Ce faceţi mâine?

— De asta am venit la dumneavoastră, domnule. Voiam să stăm de vorbă. Domnul Aird nu vine. E plecat în America.

— Ştiu. M-a sunat înainte să plece. Se merge la Creagan Dubh?

— Exact, pe vale. M-am gândit că ar fi bine să mergem cu maşinile până la Clash şi pe urmă să venim pe partea cealaltă, peste Rabbie's Naup.

— Dar după-masă? Încercăm s-ajungem la dealul mijlociu?

— Cum ziceţi dumneavoastră, domnule. Dar pe-acolo, zburătoarele sunt cam sălbatice. Zboară în mare viteză şi puştile o să trebuiască să ţină pasul cu ele.

— Ştie toată lumea că păsările împuşcate trebuie să fie aduse jos? Nu se lasă nimic în urmă. Nu vreau păsări rănite, care să fie lăsate acolo să moară.

— A, da, n-aveţi grijă. Se zice că vin nişte câini grozavi anul ăsta.

— Ai fost şi luni. Cum te-ai descurcat?

— Bătea vântul destul de tare şi ploua zdravăn. Pe urmă au apărut nişte ulii şi prepeliţele s-au speriat de moarte. Ori nu voiau să se ridice, ori zburau în toate direcţiile. Dar am prins destule. La sfârşit aveam treizeci şi două de perechi.

— Vreo căprioară?

— Oho-ho, o turmă întreagă. Le-am văzut în zare, iţindu-şi capetele pe deasupra stâncii Balquihidder.

— Ce se mai aude cu podul stricat de peste Taitnie?

— Am avut grijă şi de asta, domnule. Căzuse aproape de tot, cu atâta ploaie în ultima vreme, şi se umflaseră şi apele râului.

— Bine. Nu vreau să se întâmple ca vreunul dintre domnii de la Londra să facă vreo baie nedorită. Dar gonacii pentru mâine?

— Sunt şaisprezece.

— Câţi avem pe flancuri? Ultima dată când am mers cu maşinile am pierdut o grămadă de păsări pentru că n-au fost asigurate flancurile.

— Aşa-i, nişte prăpădiţi nepricepuţi. Acum îl avem pe fiul directorului de la şcoală şi pe Willy Snoody. Prinse privirea lui Archie şi pufniră amândoi în râs. E un bătrân neserios, dar pe flanc e de neînlocuit.

Gordon îşi lăsă greutatea pe celălalt picior, îşi scoase pălăria, se scărpină pe ceafă şi apoi îşi puse pălăria înapoi.

— Ieri de dimineaţă m-am dus până la lac. L-am găsit acolo, cu câinele, pescuind somoni. Se duce aproape în fiecare seară, ca să profite de întuneric.

— Îl vezi?

— Se furişează pe poteca din spatele satului, dar, ce-i drept, l-am prins de mai multe ori.

— Ştiu că se ocupă de braconaj, Gordon, dar la fel şi jandarmul din sat. De-o viaţă se ocupă cu asta

şi n-o să se oprească acum. Eu nu-i spun nimic. În plus, adăugă Archie zâmbind, dacă ajunge la închisoare, rămânem cu flancul neacoperit.

— Ce-i drept, nu-i păcat, domnule.

— Gonaşii şi-au primit banii?

— Am fost de dimineaţă la bancă, domnule, şi i-am luat.

— După câte văd, ai organizat totul foarte bine, Gordon. Îţi mulţumesc foarte mult că ai trecut pe aici. Ne vedem mâine…

Gordon plecă, însoţit de câini, iar Archie se apucă din nou de măturat. De-abia terminase când auzi motorul altei maşini, venind prin spatele casei dinspre sat şi decise că, de această dată, nu putea fi decât Americanul cel Trist, cu maşina închiriată. Regreta din suflet că nu ştia numele bietului om. Pregătindu-se să-l întâmpine, opri din nou tractorul şi decuplă motorul. Tocmai când cobora cu grijă, revenind cu picioarele pe pământ, maşina îşi făcu apariţia pe alee şi constată că era maşina de teren a lui Edmund, nicidecum americanul cel trist. Virginia era la volan, dar lângă ea se afla un bărbat. Maşina se opri şi în vreme ce Archie, cam ţeapăn, porni şchiopătând spre ei, ieşiră din maşină să-l întâmpine.

— Virginia.

— Bună, Archie. V-am adus musafirul care urmează să locuiască la voi.

Archie, neştiind ce să spună, se întoarse spre necunoscut. Era înalt, bine făcut şi destul de frumos, deşi marcat, într-un fel, de trecerea anilor. Nu era tânăr şi purta ochelari cu rame groase de baga.

— Conrad Tucker – Archie Balmerino, continuă Virginia.

Cei doi bărbaţi dădură mâna.

— Îmi pare rău… spuse Archie, am crezut că veniţi singur, cu o maşină împrumutată.

— Să-ţi explic, îl întrerupse Virginia. O coincidenţă formidabilă, Archie. L-am întâlnit pe

Conrad ieri, la King's Hotel, în Relkirk. Din senin. Şi bineînţeles că suntem prieteni vechi. Ne-am cunoscut în Long Island, când eram amândoi foarte tineri. Aşa că în loc să-şi petreacă noaptea la hotel, aşa cum plănuia, s-a întors cu mine la Balnaid şi a stat acolo.

Acum era clar.

— Ce noroc că v-aţi întâlnit întâmplător şi ce idee grozavă, spuse Archie; iar apoi adăugă, pentru Conrad: lucrul cel mai ridicol este că soţia mea, fie că n-a ştiut, fie că a uitat cum vă cheamă, aşa că Virginia n-avea de unde să ştie că tocmai dumneavoastră sunteţi musafirul nostru. Mă tem că niciunul dintre noi nu ştia prea multe.

— Vă mulţumesc că aţi fost de acord să mă primiţi.

— În tot cazul… Archie ezită, regretând că Isobel nu se află acolo… e grozav. Poftiţi, să mergem înăuntru. Nu sunt decât eu acasă, ceilalţi au plecat la cumpărături. Ai bagaje, Conrad? Cât e ceasul? Douăsprezece fără un sfert. Încă n-a trecut de amiază, dar cred că putem servi câte un gin tonic…

Virginia răspunse: „Nu, Archie" şi acestuia i se păru cam nervoasă, alta decât de obicei. Archie o privi mai atent şi ghici paloarea de sub fard şi cearcănele vineţii de sub ochi. Părea supărată şi se îngrijoră, dar apoi îşi aminti că numai cu o zi mai înainte trebuise să-l ducă pe Henry la Templehall şi să-l lase acolo. Asta explica totul. Înţelegător, îi spuse cu blândeţe:

— De ce nu? O să-ţi facă bine.

— Nu că n-aş vrea să stau, dar trebuie să duc nişte lucruri la Corriehill, pentru Verena. Vaze de flori şi alte lucruri de genul ăsta. Dacă nu te superi, cred că ar fi mai bine să plec.

— Cum doreşti.

— Ne vedem cu toţii mâine, la picnicul lui Vi.

— Cu mine nu. Mă duc la vânătoare. Dar Lucilla, Jeff şi Pandora o să-l ia pe Conrad cu ei.

Conrad îşi luase bagajul din maşina Virginiei şi acum stătea, aşteptând să vadă ce se mai întâmplă. Virginia se apropie de el şi-l sărută.

— Ne vedem mâine, Conrad.

— Mulţumesc pentru tot.

— A fost extraordinar.

Urcă înapoi în maşină şi se pierdu în jos, pe deal, printre copaci. După plecarea ei, Archie se întoarse spre oaspetele său.

— Ce grozav că o cunoşti deja pe Virginia. Acum haide, să-ţi arăt unde o să stai.

Porni spre uşă şi intră în casă, urmat de Conrad, care încetini pasul după mersul greoi al gazdei sale.

Revenită la Balnaid, Virginia se duse să caute ghivece, cutii, boluri, oale vechi de supă, recunoscătoare pentru faptul că era atât de ocupată. Pentru moment nu trebuia să stea degeaba ori să aibă răgaz să se gândească. Mai ales asta. Puse toate vasele la un loc, apoi luă şi nişte cârlige şi câteva bucăţi de sârmă, foarte necesare pentru aranjamentele florale. În două, trei drumuri, duse totul la maşină şi aranjă lucrurile în ordine, în portbagaj.

Între timp, începu să-şi facă planuri. Alexa şi Noel aveau să vină cu câinele, a doua zi de dimineaţă. Veneau de la Londra cu maşina. Soseau numai bine pentru micul dejun. Când mă voi întoarce de la Corriehill, îşi spuse, am să pregătesc dormitoarele pentru Alexa şi Noel. Dormitoare. Nu unul singur. La Londra dormeau împreună, într-un pat dublu, dar Virginia ştia că, dacă-i pune într-un pat dublu la Balnaid, Alexa va fi jenată, mai mult chiar decât taică-său.

Mâine. Se va gândi la ziua de mâine. Nu se va gândi nici la ziua de ieri, nici la cea dinainte. Nici la ce se întâmplase aseară. Toate astea aparţineau trecutului. Se terminaseră. Gata. Nimic nu mai putea fi schimbat sau îndreptat.

După ce termină cu paturile, se gândi să ia exemplu de la Isobel, să-şi facă nişte liste, apoi să se ducă la doamna Ishak şi să facă tot felul de cumpărături. Trebuia să scoată şi câinii la plimbare. Pe urmă putea să-şi gătească ceva, să facă o prăjitură sau nişte supă. Sau fursecuri, pentru picnic. După aceea putea să vină seara, apoi noaptea, lungă, însingurată, care punea capăt acestor zile în care încercase să se regăsească. Avea să doarmă singură, într-un pat gol, într-o casă pustie. Fără Edmund, fără Henry. Dar dimineaţa avea să-i aducă pe Alexa şi Noel, iar în compania lor era sigură că lucrurile aveau să meargă mai bine; viaţa avea să-i pară mai puţin imposibilă şi mai uşor de suportat. Ajunse la Corriehill şi găsi toată casa în plină fierbere. Camionete şi camioane necunoscute erau parcate pe pietrişul din faţa casei, iar înăuntru, ai fi zis că locul fusese cucerit de armate de muncitori, de parcă familia se pregătea să se mute, aici sau aiurea. În hol, cea mai mare parte a mobilei şi covoarele fuseseră deja date deoparte, cabluri electrice duceau în toate direcţiile, iar uşile deschise către salon dezvăluiau faptul că acesta fusese transformat, prin draparea cu fâşii dintr-un material în dungi, închis la culoare, într-o peşteră lipsită de lumină. Clubul de noapte. Se opri să-l admire, dar un tânăr cu părul lung, cam nesigur pe picioare sub greutatea echipamentelor audio pe care le căra în spate, o rugă chiar atunci să se dea la o parte.

— Nu ştiţi unde o pot găsi pe doamna Steynton?

— Încercaţi la cort.

Făcându-şi loc prin toată harababura, Virginia se îndreptă spre bibliotecă şi de acolo văzu, pentru prima dată, cortul gigantic care fusese ridicat în grădină cu o zi mai înainte. Era foarte înalt şi lat şi fura aproape complet lumina soarelui. Uşile de la bibliotecă fuseseră scoase şi astfel casa şi cortul erau unite printr-un cordon ombilical – un pasaj acoperit, destul de larg. Virginia porni într-acolo,

spre interiorul cu o splendidă tentă acvatică, zări stâlpii înalţi ca nişte catarge, decoraţiunea interioară în dungi, galben cu alb. Sus, pe scări, electricienii montau becuri de tavan, iar la celălalt capăt al cortului, doi tipi îndesaţi construiau, din scânduri şi suporţi, estrada pentru orchestră. Se simţea mirosul de iarbă şi pânză, parcă s-ar fi pregătit un spectacol agricol şi, în mijlocul tuturor acestora, o găsi pe Verena alături de domnul Abberley, care se ocupa de întreaga lucrare şi care tocmai lua cunoştinţă de punctul de vedere al gazdei.

— … Dar e ridicol să spuneţi că am măsurat greşit. Dumneata ai făcut *personal* măsurătorile.

— Problema e, doamnă Steynton, că podeaua vine în elemente prefabricate. Mărimea şase pe trei. V-am explicat asta atunci când mi-aţi comandat cortul cel mai mare.

— Nu mi-am imaginat nicio clipă că ar putea să apară vreo problemă.

— Şi încă ceva. Pajiştea dumneavoastră nu e perfect dreaptă.

— Sigur că e dreaptă. A fost teren de tenis înainte.

— Îmi pare rău, dar nu e dreaptă. Coboară, în colţul acela, cu vreo treizeci de centimetri, dacă nu şi mai mult. Asta înseamnă că avem nevoie de pene.

— Atunci, puneţi pene. Faceţi orice, numai să nu cadă podeaua.

Domnul Abberley se simţi jignit.

— Podelele mele nu cad niciodată, îi spuse şi plecă să rezolve situaţia.

— Verena, strigă Virginia. Verena se întoarse. Nu ştiu dacă am picat prea bine.

— A, Virginia. Verena îşi trecu mâinile prin păr, un gest nefiresc pentru ea. Simt că înnebunesc. Ai mai văzut vreodată aşa o aiureală?

— Mie mi se pare fantastic. Foarte impresionant.

— Dar e aşa de mare!

— Păi, şi petrecerea e mare. Când va fi plin de flori şi de lume, cu orchestra şi tot restul, o să fie cu totul altfel.

— Şi dacă o să fie un eşec total?

— Nici gând de aşa ceva. Va fi petrecerea secolului. Uite, ţi-am adus vase pentru flori. Dacă-mi spui unde să le pun, le aduc în casă şi pe urmă plec, să nu mai stau în drum.

— Eşti foarte drăguţă. Dacă te duci în bucătărie, ai s-o găseşti pe Katy cu câţiva prieteni. Fac steluţe argintii sau beteală sau altceva, ca să decoreze clubul de noapte. O să-ţi arate ea unde să le pui.

— Dacă mai ai nevoie de ceva…

Dar Verena îşi îndreptase deja atenţia către altceva.

— Dacă-mi mai vine ceva în minte, am să te sun… Avea prea multe în minte… Domnule Abberley! Acum mi-am amintit. Aş mai vrea să vă rog ceva…

Virginia urcă în maşină şi porni spre casă. Când ajunse din nou la Balnaid, era deja aproape două. I se făcuse o foame de lup şi hotărî că, înainte de orice, trebuie să mănânce ceva. Eventual un sandvici cu carne rece de vacă, nişte biscuiţi cu brânză şi o ceaşcă de cafea. Parcă maşina lângă uşa din spate şi intră în casă, îndreptându-se spre bucătărie.

Toate gândurile legate de masă îi dispărură într-o clipă din minte. Înţepeni în uşă, simţind în stomacul gol un spasm de şoc şi furie.

Lottie se afla acolo. Aştepta. Stătea la masa din bucătărie. Nu era deloc ruşinată, ba chiar zâmbi, ca şi cum Virginia ar fi invitat-o să treacă pe la ea, iar Lottie răspunsese cu amabilitate acestei invitaţii.

— Ce cauţi aici? De data aceasta, Virginia nu făcu niciun efort să-şi ascundă iritarea. Era surprinsă, dar şi furioasă. Ce vrei?

— Te aşteptam, iac-aşa. Să stăm un pic de vorbă.

— N-ai niciun drept să calci în casa mea.

— Altă dată să te-nveţi să închizi uşile.

Se priveau peste masă.

— De când eşti aici?

— Oho, de vreo jumătate de oră.

Pe unde mai fusese? Ce făcuse? Scotocise prin casa Virginiei, se dusese sus, deschisese dulapuri şi sertare, pusese mâna pe hainele ei?

— … M-am gândit că nu stai mult, dac-ai lăsat uşile vraişte. Sigur, au lătrat câinii, dar i-am potolit repede. Îşi cunosc prietenii.

Prietenii!

— Cred că ar trebui să pleci imediat, Lottie. Şi, te rog, să nu mai vii niciodată nechemată.

— Etete, madam, nu-ţi mai ajunge nimeni la nas! N-oi fi destul de bună pentru una ca tine, te pomeneşti!

— Te rog să pleci.

— Am să plec când vreau eu, după ce ţi-oi spune ce am de zis.

— N-ai ce-mi spune.

— Uite că te-nşeli, madam Edmund Aird. Am o grămadă să-ţi spun. Făceai pe nebuna când ne-am întâlnit la plimbare pe pod. Nu-ţi plăcu ce-ţi spusei, ai? Ştiu eu. Nu sunt proastă.

— Spuneai minciuni.

— De ce, mă rog, să spun minciuni? N-am de ce, că şi-aşa e adevărul destul de negru. „Curviştină“ am zis de Pandora Blair şi ţi-ai ţuguiat buzele parcă aş fi zis o murdărie, făceai pe curata, grozavă mai erai, nimeni nu era de nasul tău.

— Ce vrei?

— Vreau să dispară răul şi preacurvia, i-o trânti Lottie, semănând cu un pastor cam zurliu, care promite credincioşilor săi damnarea eternă. Răul din femeie şi bărbat. Poftele trupeşti…

Furioasă, Virginia îi tăie vorba.

— Vorbeşti tâmpenii.

— Tâmpenii, ai? Lottie redevenise ea însăşi. Tot tâmpenii şi când bărbatu-tău e plecat şi-ţi aduci drăguţii acasă şi-i bagi în patul tău?

Era imposibil. Inventa. Îşi lăsa imaginaţia bolnavă să rătăcească, pradă fanteziilor acestora carnale.

— … Aha, ştiam eu că asta o să-ţi închidă gura. Madam Edmund Aird, în carne şi oase. Cu nimic mai bună decât o târâtură de pe stradă.

Virginia apucă un colţ al mesei. Îi spuse cu răceală şi destul calm în glas:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Acuma cine minte, mă rog frumos? Lottie, cu mâinile proţăpite în şold, se aplecă spre ea, privind-o fix în ochi. Avea pielea ca de ceară şi o umbră de mustaţă îi acoperea buza de sus. Eram acolo, madam Edmund Aird.

Coborî vocea, continuând pe şoptite, ca şi cum i-ar fi povestit o istorie cu fantome, încercând s-o sperie cât mai tare.

— … Eram în faţa casei când te-ai întors aseară. Te-am văzut. Te-am văzut cum ai închis toate luminile şi ai urcat scările cu drăguţul tău. V-am văzut la fereastra dormitorului, la pervaz, ca doi porumbei, şoptind vorbe dulci. Te-am văzut când ai tras draperiile, de v-aţi închis acolo, cu poftele şi adulterul vostru.

— N-aveai niciun drept să intri în grădina mea. Aşa cum n-ai niciun drept să te afli în casa mea. Ai pătruns cu forţa şi, dacă vreau, chem poliţia.

— Poliţia… Lottie chicoti. Ce să mai zic, nici cu ăia nu mi-e ruşine. Ce zici, poate că i-ar interesa să afle ce se întâmplă când domnu' Aird e dus în America. Ţi-e dor de el, ai? Te gândeşti la el şi la Pandora? Ţi-am zis cum e treaba cu ei, nu? Rămâi pe gânduri, aşa-i? Te-ntrebi în cine să mai ai încredere.

— Vreau să pleci chiar în clipa asta, Lottie.

— Iar *el* n-o să se bucure deloc când o afla ce se petrece.

— Pleacă. Acum.

— Un lucru e sigur. Nu eşti cu nimic mai brează decât celelalte şi să nu-ncerci să mă convingi că nu eşti vinovată, pentru că se vede pe faţa ta…

Virginia îşi pierdu stăpânirea de sine. Strângând din dinţi, strigă: IEŞI AFARĂ! Ridică braţul, arătând spre uşa deschisă.

— Ieşi afară şi acolo să rămâi, baborniţă nenorocită!

Lottie rămase fără glas. Stătea nemişcată, privind peste masă spre Virginia, cu ochii plini de ură. Virginia, îngrozită de ce s-ar putea întâmpla, rămase în picioare, încordată, cu nervii întinşi la maximum. Dacă Lottie îndrăznea să se repeadă la ea, era hotărâtă să răstoarne masa grea peste nebună, s-o facă una cu pământul. Dar, departe de a avea vreo intenţie violentă, Lottie zâmbi, foarte mulţumită de sine. Sclipirea aceea diabolică îi dispăru din priviri. Îşi vărsase focul, dusese la bun sfârşit ceea ce-şi propusese. Fără grabă, se ridică în picioare şi-şi închise încet nasturii de la pulover.

— Ei, anunţă ea, atunci eu am plecat. La revedere, căţeluşilor, mă bucur că v-am văzut.

Şi apoi plecă, închizând încet uşa în urma ei.

Violet se afla în bucătăria sa de la Pennyburn, cu şorţul în faţă, şi tocmai se ocupa de glazura tortului său aniversar. Tortul mare, în trei etaje, fusese făcut de Edie, dar rămăsese ca Violet să-i pună glazura. Făcuse o cremă de ciocolată şi, cu aceasta, unise cele trei părţi. Acum turna ce mai rămăsese din lichidul vâscos pe laturile tortului. Nu era expertă în decorarea torturilor şi chiar şi acesta avea destule defecte, semănând mai degrabă cu un câmp proaspăt arat, dar cu câteva bomboane viu colorate şi acea unică lumânare pe care accepta să o pună, avea să arate destul de festiv.

Se dădu un pas înapoi, studiind tortul festiv şi lingându-şi restul de cremă de pe degete. În clipa aceea auzi o maşină care urca dealul, îndreptându-

se spre casa ei. Privi pe fereastră şi se bucură când constată că vizitatoarea sa era Virginia. Virginia rămăsese singură, iar Violet se bucura întotdeauna de vizitele neanunţate ale nurorii sale, pentru că asta însemna că-i face plăcere să vină. Iar ziua de azi era deosebit de importantă, pentru că aveau timp să stea de vorbă, iar Violet ar fi aflat totul despre Henry.

Se duse să se spele pe mâini. Auzi uşa de la intrare, care se deschise şi apoi se închise.

— Vi!

— Sunt în bucătărie!

Se şterse pe mâini şi îşi scoase şorţul.

— Vi!

Violet îşi lăsă şorţul deoparte şi ieşi în hol. Nora sa stătea lângă scară şi era evident că se întâmplase ceva grav. Virginia era albă ca hârtia, iar ochii ei frumoşi aveau o strălucire nefirească, arzând sub povara lacrimilor pe care şi le reţinea cu greu.

— Draga mea, ce s-a întâmplat? o întrebă, cuprinsă de presimţiri sumbre.

— Vreau să stăm de vorbă, Vi. Îşi controla vocea, dar se simţea o uşoară nesiguranţă în tonul ei. Abia se ţinea să nu plângă. Trebuie să-ţi vorbesc.

— Bineînţeles. Haide, vino să stăm jos…

O cuprinse cu braţul pe după umeri şi o duse în salon.

— Aşa. Ia loc. Linişteşte-te. Nu ne deranjează nimeni.

Virginia se prăbuşi în fotoliul adânc, îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-se de perne, închise ochii, deschizându-i din nou după o clipă.

— Henry a avut dreptate, spuse ea. Lottie Carstairs e o personificare a răului. Nu trebuie să mai rămână aici. Nu trebuie să mai stea cu Edie. Trebuie să plece.

Vi se aşeză încet pe scaunul său preferat, de lângă cămin.

— Virginia, ce s-a întâmplat?

— Sunt speriată, spuse Virginia.

— Că o să-i facă vreun rău lui Edie?

— Nu lui Edie. Mie.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu… nu ştiu cum să încep.

— Spune-mi tot, de la bun început.

Blândeţea vocii sale îşi făcu efectul. Virginia încercă să se stăpânească, făcând un efort vizibil ca să-şi păstreze obiectivitatea şi raţiunea. Se aşeză mai bine, îşi aranjă părul şi-şi trecu degetele peste obraji, parcă pentru a-şi şterge lacrimile nevăzute.

— Nu mi-a plăcut niciodată, spuse ea. Aşa cum nimănui dintre noi nu i-a plăcut, şi nu pot spune că mi-a făcut plăcere că s-a întors să stea cu Edie. Dar, ca toţi ceilalţi, mi-am spus că e inofensivă.

Violet îşi aminti propriile sale rezerve faţă de Lottie şi frisonul de panică pe care-l simţise când stătuse cu Lottie pe bancă lângă râu, la Relkirk, şi Lottie o apucase de încheietura mâinii, cu degete puternice şi dure, ca o menghină.

— Dar acum crezi că te-ai înşelat?

— Cu o zi înainte să-l duc pe Henry la şcoală… luni… am ieşit la plimbare cu câinii. M-am dus la Dermot să cumpăr ceva pentru Katy şi pe urmă am pornit mai departe pe jos, până la podul de vest. Nu ştiu de unde a apărut şi Lottie. Mă urmărise. Mi-a spus că ştiaţi cu toţii – cu toţii! – tu, şi Archie, şi Isobel, şi Edie. A spus că ştiaţi.

„Doamne Dumnezeule“, se gândi Violet. Rosti cu voce tare:

— Ce să ştim, Virginia?

— Că Edmund şi Pandora Blair au fost îndrăgostiţi unul de celălalt. Că au fost amanţi.

— Şi Lottie de unde ştia?

— În vremea aceea lucra la Croy – când s-a însurat Archie cu Isobel. A fost petrecere în seara aceea, nu? A zis că s-a dus după ei, sus pe scări, în toiul petrecerii şi a ascultat la uşa Pandorei. A zis că Edmund era însurat şi cu copil, dar asta nu l-a împiedicat, pentru că o iubea pe Pandora. A zis că

toată lumea ştia, pentru că era aşa de evident. A zis că încă se mai iubesc şi că de asta s-a întors Pandora.

Era chiar mai rău decât se temuse Violet şi, pentru prima dată în viaţă, rămăsese fără replică. Ce să-i fi putut spune? Ce puteai face ca s-o liniştești? Cum să găseşti măcar o singură vorbă bună, pentru un scandal atât de penibil şi de complicat, creat de o nebună, care n-avea nimic de făcut cu viaţa ei patetică decât să facă rău celorlalţi?

Din locul unde se afla, o privi pe Virginia. Privirile li se întâlniră. Ochii Virginiei o conjurau să-i răspundă, pentru că nu dorea decât ca Violet s-o liniştească, să-i spună că întreaga poveste nu era decât o grămadă de minciuni. Violet oftă.

— Of, Doamne, spuse ea, total nepotrivit.

— Deci e adevărat. Şi aţi ştiut.

— Nu, Virginia, n-am ştiut. Ce-i drept, toată lumea bănuia, dar n-am ştiut şi niciodată n-am vorbit despre asta. Ne-am purtat ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Dar *de ce?* strigă Virginia, cu disperare. De ce nu mi-aţi spus nici *mie* nimic? Sunt măritată cu Edmund. Sunt soţia lui. Cum de aţi crezut că n-am să aflu? Şi încă de la femeia aceea îngrozitoare! Asta e trădare, e o dovadă că nu aveţi încredere în mine. De parcă m-aţi crede un copil nevinovat, prea mic şi necopt, căruia nu i se poate spune adevărul.

— Virginia, cum puteam să-ţi fi spus? Nici noi nu ştiam precis. Bănuiam doar şi, aşa cum ne ştii, am dat totul uitării şi am sperat că aşa va rămâne. Ea avea optsprezece ani, iar Edmund o ştia de mic copil. Dar el plecase la Londra, se căsătorise şi o avea pe Alexa. N-o mai văzuse pe Pandora de mulţi ani. Pe urmă a venit încoace, pentru nunta lui Archie şi Isobel, şi iar s-au văzut. Pandora nu mai era un copil, ci de departe cea mai fermecătoare, răutăcioasă, delicioasă fiinţă din lume. Şi, după

părerea mea, a fost dintotdeauna îndrăgostită de Edmund. Când s-au reîntâlnit, a fost ca un foc de artificii. Le-am văzut cu toţii, dar ne-am întors cu spatele, ignorându-le. N-aveam ce face, decât să sperăm că se vor stinge de la sine. Nici nu părea să fie ceva de durată. Edmund avea obligaţii la Londra. Soţia, fiica, slujba. După nuntă a plecat, să-şi vadă de ale sale.

— A plecat de bunăvoie?

Violet ridică din umeri.

— Cu Edmund, n-ai de unde să ştii. Dar îmi amintesc că l-am condus la maşină, la Balnaid şi mi-am luat rămas-bun; am fost pe punctul de a-i spune şi altceva. Ceva ridicol, de genul „îmi pare rău“, sau „timpul le rezolvă pe toate“, sau „ai s-o uiţi pe Pandora“, dar până la sfârşitul zilei mi-a pierit curajul şi nu i-am mai spus nimic.

— Dar Pandora?

— A intrat într-un fel de criză de adolescenţă. Lacrimi, toane, suferinţă. Maică-sa a venit la mine să-mi vorbească despre asta şi era foarte îngrijorată, dar, zău, Virginia, ce puteam spune? Ce puteam face noi? I-am sugerat s-o trimită pe Pandora undeva, pentru o vreme… să facă vreun curs, sau poate să meargă la Paris sau în Elveţia. La optsprezece ani era încă foarte tânără, în multe privinţe şi un proiect interesant… să înveţe o limbă străină, sau să lucreze cu copiii… putea să-i alunge nefericirea. Putea avea şansa să cunoască alţi tineri şi să-l uite pe Edmund. Dar mă tem că a fost întotdeauna teribil de răsfăţată şi, într-un fel, chiar şi maică-sa se temea de accesele ei de furie. Dacă s-a spus sau nu ceva, asta n-am de unde să ştiu. Tot ce ştiu este că Pandora a mai rămas la Croy vreo lună, două şi după aceea a fugit de-acasă cu nenorocitul acela de Harald Hogg, un fel de Cresus şi destul de bătrân să-i fie tată. Şi acesta a fost sfârşitul, destul de tragic, al poveştii cu Pandora.

— Până acum.

— Da. Până acum.

— Crezi că se mai iubesc?

— Virginia, Edmund te iubeşte *pe tine.* Văzând că nu-i răspunde, Violet se încruntă. *Nu se poate* să nu vezi asta.

— Sunt atâtea feluri de dragoste. Şi, uneori, atunci când am într-adevăr nevoie de ea, Edmund pare că nici nu observă.

— Nu înţeleg.

— Mi l-a furat pe Henry. A spus că-l răsfăţ. A spus că vreau să-l ţin lângă mine ca pe un fel de obiect, o jucărie cu care să mă distrez în continuare. L-am rugat şi i-am explicat, iar până la urmă ne-am certat îngrozitor, dar n-am rezolvat nimic cu asta. Ca şi cum m-aş fi certat cu un zid. Zidurile nu iubesc, Vi. Asta nu e dragoste.

— N-ar trebui să spun asta, dar sunt de partea ta în ceea ce-l priveşte pe Henry. Dar este, totuşi, copilul lui Edmund şi am convingerea că face ceea ce crede că e mai bine pentru Henry.

— Pe urmă, a întins-o toată săptămâna asta la New York, tocmai când aveam nevoie să fie aici. Să-l ducă pe Henry la Templehall. Pentru mine a fost momentul cel mai cumplit din viaţa mea, când a trebuit să-l las acolo.

— Da, spuse Vi inutil. Da, ştiu.

Tăcură. Violet cântărea situaţia pe toate feţele, revăzând în minte întreaga discuţie. Apoi îşi dădu seama că un mic amănunt nu se potrivea.

— Virginia, toate astea s-au întâmplat *luni.* Dar ai venit să mă vezi abia azi. S-a mai întâmplat ceva?

— Of, spuse Virginia, muşcându-şi buzele. Da. Da, s-a mai întâmplat ceva.

— Iar Lottie? întrebă Violet, cu teamă.

— Da. Lottie. Vezi… Vi, îţi aduci aminte de duminica trecută, când am luat masa la Croy şi am tachinat-o cu toţii pe Isobel cu musafirul ei, Americanul cel Trist? Ei, când veneam spre casă, de la Templehall, m-am oprit la King's Hotel, ca să mă duc la toaletă, şi l-am întâlnit acolo. Îl

cunoşteam. Îl cheamă Conrad Tucker şi jucam tenis împreună, pe vremuri, la Leesport, acum vreo doisprezece ani.

Era lucrul cel mai amuzant pe care-l auzea Violet de la sosirea Virginiei.

— Ce întâmplare nostimă, spuse.

— Oricum, am luat masa împreună şi pe urmă mi s-a părut o prostie să stea la Relkirk, când venea la Croy a doua zi, aşa că a venit la Balnaid cu mine şi a dormit acolo. L-am dus azi-dimineaţă la Croy şi l-am lăsat cu Archie. Pe urmă m-am dus la Corriehill, să duc nişte vase pentru flori. Iar când m-am întors acasă, am găsit-o pe Lottie în bucătărie.

— În bucătărie, la Balnaid?

— Da. Mă aştepta. Mi-a spus… că aseară a fost la Balnaid, că a stat în grădină, în întuneric şi în ploaie, când m-am întors cu Conrad. Ne-a urmărit. Prin ferestre. Niciuna dintre draperii nu era trasă. Ne-a urmărit cum urcam la etaj…

Virginia întâlni privirea îngrozită a lui Violet, deschise gura şi o închise la loc. În cele din urmă, continuă:

— M-a făcut curvă. A zis despre Conrad că e drăguţul meu. Bătea câmpii despre pofte carnale şi preacurvie…

— E obsedată.

— Trebuie să plece, altfel îi spune lui Edmund.

Sub privirea lui Violet, Virginia se pierdu cu totul, strâmbându-se ca un copil, cu ochii albaştri în lacrimi care-i şiroiau apoi pe obraji.

— Nu mai suport, Vi. Nu pot suporta un lucru atât de cumplit. E o vrăjitoare – şi mă urăşte aşa de mult… Nu ştiu de ce mă urăşte…

Duse mâna după batistă, dar n-o găsi. Violet i-o dădu pe a ei, dar era din dantelă şi nu era de prea mult folos pentru o tristeţe atât de mare.

— E geloasă pe tine. Geloasă pe toată lumea care e fericită… Cât despre Edmund, o să-şi dea

seama, ca noi toţi, că nu e decât o grămadă de minciuni.

— Tocmai asta e problema, se tângui Virginia. E adevărat. Asta e cel mai îngrozitor. E adevărat.

— *Adevărat?*

— M-am culcat într-adevăr cu Conrad. Am făcut-o pentru că am vrut s-o fac şi am vrut să mă iubească.

— Dar *de ce?*

— Of, Vi. Cred că aveam nevoie unul de celălalt.

Era o recunoaştere disperată şi, privindu-şi nora, Violet se întristă. Tocmai Virginia să ajungă într-un moment atât de grav al căsniciei. Dar, dacă se gândea bine, era de înţeles. Bărbatul acela, Conrad Tucker sau cum îl mai chema, îşi pierduse soţia de curând. Virginia îşi pierduse copilul iubit şi era furioasă pe felul în care Edmund justificase această hotărâre. Erau vechi prieteni. Când simţi nevoia unei mângâieri, te duci la prieteni. Era o femeie pe care orice bărbat ar fi dorit-o, sexy şi atrăgătoare, iar americanul acela necunoscut era, probabil, un bărbat bine. Şi totuşi, Violet ar fi dat orice, pentru ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat. Mai mult, regreta că aflase.

Un singur lucru era esenţial, limpede ca lumina zilei.

— Să nu-i spui niciodată lui Edmund.

Virginia îşi suflă nasul în batista udă.

— Asta-i tot ce ai să-mi spui?

— E singurul lucru important pe care ţi-l pot spune.

— Fără reproşuri? Fără incriminări?

— Nu-i treaba mea ce s-a întâmplat.

— Am făcut ceva rău.

— În condiţiile de faţă, era de înţeles.

— Vai, Vi…

Virginia se ridică de pe fotoliu, se aşeză în genunchi, o îmbrăţişă pe Violet şi-şi îngropă faţa la pieptul ei.

— Îmi pare rău.

Violet o mângâie pe păr şi-i spuse trist:

— Toţi suntem oameni.

O vreme au rămas aşa, aproape una de cealaltă, consolându-se. Suspinele Virginiei se potoliră, încet-încet. Se trase în spate, rămânând sprijinită pe călcâie. Îşi suflă nasul, decisă să fie pentru ultima dată.

— Mai e încă ceva, Vi. După ce vine Edmund şi după ce se termină petrecerea, am de gând să mă întorc o vreme la Long Island. Să stau la bunici. Simt nevoia să plec. De câteva luni îmi doresc s-o fac, dar n-am reuşit, iar acum nu-l mai am pe Henry, aşa că mi se pare un moment foarte potrivit.

— Dar Edmund?

— M-am gândit că… Edmund poate sta cu tine.

— Când vrei să pleci?

— Poate chiar săptămâna viitoare.

— Crezi că e o hotărâre înţeleaptă?

— Tu ce crezi?

— Adu-ţi aminte că nu poţi fugi de realitate, aşa cum nu poţi fugi de sentimentul vinovăţiei.

— Realitatea însemnând Edmund şi Pandora?

— N-am spus asta.

— Dar asta gândeşti, nu? Mi-ai spus chiar acum că a fost întotdeauna îndrăgostită de el. Şi sunt sigură că acum nu e mai puţin frumoasă decât era la optsprezece ani. Între ei există ceva ce nu există între mine şi Edmund – o mulţime de amintiri din tinereţe. Şi, oricât ar părea de ciudat, acelea rezistă cel mai mult şi sunt cele mai importante.

— Tu eşti importantă şi nu cred că ar trebui să-l părăseşti pe Edmund tocmai acum.

— Nu m-a deranjat până acum. De-atâtea ori a trebuit să plece şi n-am fost niciodată geloasă sau îngrijorată de ce ar putea să facă. I-am spus că nu-mi pasă ce face, cu condiţia să nu fiu nevoită să văd. Dar acum nu mai e de glumă. Nu vreau să fiu martoră la ce se întâmplă.

— Îţi subestimezi prietenii, Virginia. Cum îţi imaginezi că Archie ar sta deoparte, fără să facă nimic?

— Dacă Edmund vrea ceva, Archie nu-i poate sta în cale.

— Pandora n-o să stea la Croy o veşnicie.

— Dar e acolo *acum.* Şi *acum* e ceea ce mă frământă.

— Nu-ţi place de ea?

— Mi se pare încântătoare.

— Dar nu ai încredere în ea?

— În clipa asta nu mai am încredere în nimeni, mai ales în mine însămi. Trebuie să mă dau deoparte, să evaluez situaţia, să privesc lucrurile în perspectivă. De asta mă întorc în State.

— Eu continui să cred că n-ar trebui să pleci.

— Cred că aşa trebuie.

Nu părea să mai fie ceva de adăugat. Violet oftă.

— În cazul ăsta, mai bine să nu mai discutăm. Hai să fim mai practice şi să facem ceva. Un lucru e foarte clar, Lottie trebuie să plece. Înapoi la spital. E o intrigantă periculoasă şi mi-e teamă pentru Edie. Am să mă ocup imediat de asta. Iar în timp ce dau eu un telefon, îţi propun să te duci să te speli pe faţă şi să-ţi aranjezi părul. Pe urmă du-te şi ia sticla mea de coniac din dulapul din sufragerie şi două pahare. Un păhărel o să ne mai ridice puţin moralul şi pe urmă o să ne simţim mult mai bine şi mai puternice.

Virginia se conformă. După plecarea ei, Violet se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre birou. Căută numărul de telefon de la Spitalul Regal din Relkirk, formă numărul şi ceru să vorbească cu doctorul Martin. Aşteptă puţin, până ce telefonista făcu legătura, apoi doctorul veni la telefon.

— Domnule doctor Martin?

Violet explică cine era şi ce legătură avea cu Lottie Carstairs.

— Ştiţi despre cine vorbesc, domnule doctor?

— Da, bineînţeles.

— Mă tem că nu e câtuşi de puţin aptă să trăiască în afara spitalului. Se comportă cât se poate de iraţional şi supără sau jigneşte o mulţime de oameni. Cât despre domnişoara Findhorn, la care stă, cred că e mult prea dificil pentru ea să se descurce. Nu mai e tânără, iar Lottie e o sarcină prea grea pentru ea.

— Da, răspunse doctoral, rămânând pe gânduri. Înţeleg.

— Nu păreţi surprins.

— Nu, nu sunt surprins. Am lăsat-o în grija domnişoarei Findhorn pentru că m-am gândit că e posibil ca revenirea la viaţa normală într-o casă obişnuită să-i ajute, cât de cât. Dar întotdeauna există şi riscuri.

— Se pare că riscul a fost inutil.

— Da, îmi dau seama.

— Puteţi s-o luaţi din nou în îngrijire?

— Da, bineînţeles. Am să vorbesc cu asistenta mea. Puteţi s-o aduceţi dumneavoastră la spital, cu maşina? Cred că ar fi mai bine decât să trimit o ambulanţă. Vă rog s-o aduceţi şi pe domnişoara Findhorn; este foarte important să fie şi ea aici, pentru că este cea mai apropiată rudă a pacientei.

— Bineînţeles. Vom ajunge în cursul după-amiezii.

— Dacă apare vreo problemă, vă rog să mă anunţaţi.

— Aşa voi face, îi promise Violet şi închise telefonul.

Faptul că rezolvase dilema verişoarei lui Edie şi că Lottie avea, probabil, să se întoarcă la spital chiar în acea după-amiază contribui în mai mare măsură la restabilirea echilibrului Virginiei, decât coniacul cel mai bun al lui Violet.

— Când o duci acolo?

— Acum, îi spuse Violet.

Îşi schimbase deja pantofii, iar acum îşi încheia nasturii de la jachetă.

— Şi dacă Lottie refuză să plece?

— N-o să refuze.

— Dar dacă face o criză de nervi în maşină şi încearcă să te strângă de gât?

— O să fie şi Edie cu mine şi o s-o oprească. Ştiu că plecarea lui Lottie va fi o mare uşurare pentru Edie. Nu cred să aibă vreo obiecţie.

— Aş veni şi eu cu tine, numai că…

— Nu, eu zic că e mai bine să nu te arăţi deloc.

— Mă suni după ce se termină totul?

— Bineînţeles.

— Ai grijă. Virginia o luă pe Violet în braţe şi o sărută. Îţi mulţumesc. Te iubesc, chiar dacă n-am apucat niciodată să-ţi spun.

Violet era impresionată, dar avea alte lucruri pe suflet.

— Fată dragă, spuse ea absent, bătând-o uşor pe umăr, în timp ce-şi făcea planuri cum să se ocupe de Lottie şi de Edie. Ne vedem mâine la picnic.

— Bineînţeles. O să vină şi Alexa cu Noel.

Alexa şi Noel. Alţi membri ai familiei, alţi prieteni care urmau să sosească. Atât de multă lume, atât de multe cerinţe, decizii de luat, probleme de rezolvat. Mâine împlinesc şaptezeci şi opt de ani, îşi aminti Violet şi se întrebă de ce nu stătea cuminte într-un fotoliu, cu o boneţică pe cap. Îşi luă poşeta, scotoci după cheile maşinii, apoi deschise uşa de la intrare. Alexa şi Noel.

— Ştiu, îi spuse Virginiei. N-am uitat.

Se temuse de o scenă din partea lui Lottie, dar după toate câte se întâmplaseră, momentul acesta avea să treacă mult mai uşor. O găsi pe Lottie aşezată în fotoliul lui Edie, uitându-se la televizor, toată numai miere. Violet se opri să vorbească puţin cu ea, dar Lottie era mai interesată de grăsana de pe ecran, care demonstra cum se poate face un abajur dintr-o bucată de tapet vechi. Prin fereastra bucătăriei, Violet o zări pe Edie, în grădină, atârnând rufele la uscat. Porni într-acolo şi-i spuse încet, ca să nu poată fi auzită de Lottie, ce hotărâse şi ce aranjase.

Edie, care în ultima vreme arăta mai obosită ca niciodată, părea gata să plângă.

— Da' nu vreau s-o alung, spuse ea.

— Edie, e prea mult pentru noi toţi. A fost prea mult şi pentru tine, dar acum a început s-o persecute pe Virginia şi să umble cu tot felul de vorbe. Ştii ce vreau să spun.

Bineînţeles că Edie ştia, dar între ele nu era nevoie de vorbe.

— M-am temut de asta, recunoscu Edie.

— E bolnavă, Edie.

— I-ai spus?

— Încă nu.

— Ce ai să-i spui?

— Doar că domnul doctor Martin vrea s-o mai vadă. S-o ţină o zi sau două la spital.

— O să fie furioasă.

— Nu cred.

Edie puse ultimul cârlig şi se aplecă greoi să ridice coşul gol, parcă ar fi cărat în el toate grijile lumii.

— Ar fi trebuit să stau cu ochii pe ea, rosti.

— Cum să fi putut?

— Mă simt vinovată.

— Nimeni n-ar fi putut face mai mult, zâmbi Violet. Hai să bem toate trei o ceaşcă de ceai, iar pe urmă am să-i spun despre ce e vorba, până când îi faci bagajul.

Au pornit împreună spre casă.

— Mă simt ca un criminal, spuse Edie. E verişoara mea şi am dezamăgit-o.

— Ea te-a dezamăgit, Edie. Nu tu pe ea. Tu n-ai dezamăgit niciodată pe nimeni.

Până la şase seara, neplăcutul episod era încheiat, iar Lottie fusese din nou încarcerată la Spitalul Regal din Relkirk, în îngrijirea unei asistente cumsecade şi a uimitor de tânărului doctor Martin. Din fericire, Lottie nu protestase în niciun fel când Violet o anunţase ce urma să se întâmple, le spusese doar că spera ca doctorul

Faulkner să se ocupe mai mult de ea. Pe urmă ridicase vocea, ca să-i amintească lui Edie să-i împacheteze puloverul cel bun, verde.

Se întorsese chiar la poarta spitalului, însoţită de asistentă, să le facă veselă semn cu mâna, atunci când Violet şi Edie porniseră pe drumul dintre parcuri, care îi plăcuse atât de mult lui Lottie.

— Edie, nu trebuie să-ţi faci griji pentru ea.

— Nu pot altfel.

— Ai făcut tot ce ai putut. Ca o sfântă. Poţi s-o vizitezi oricând. Nu s-a sfârşit lumea.

— E aşa de nefericită, săraca.

— Are nevoie de o îngrijire competentă. Iar tu ai şi-aşa destule de făcut. Trebuie să uiţi de toate astea şi să te bucuri iarăşi de viaţă. Mâine mergem la picnic. Nu vreau să văd feţe triste de ziua mea.

Edie rămase tăcută câteva clipe. Apoi reluă:

— Ai glazurat tortul?

Şi, până când Violet o aduse înapoi acasă, continuară să facă planuri pentru picnic, trecând amândouă peste momentul dificil.

Violet reveni la Pennyburn, intră pe uşa din spate şi oftă, uşurată că ajunsese cu bine acasă. Tortul era încă pe masă, aşa cum îl lăsase. Şaptezeci şi opt de ani. Nu-i de mirare că se simţea aşa de epuizată. Glazura se întărise prea tare şi era inutil să mai pună bomboane deasupra, aşa că trebuia să se mulţumească cu atât. Îl puse într-o cutie de metal şi se întoarse în salon, îşi turnă un pahar mare de whisky cu foarte puţin sifon şi se aşeză la birou, ca să dea ultimul telefon al zilei, dar şi cel mai important.

— Aici şcoala Templehall.

— Bună seara. La telefon este doamna Geordie Aird. Sunt bunica lui Henry Aird şi aş dori să vorbesc cu domnul director.

— La telefon secretara domnului director. Puteţi lăsa un mesaj?

— Nu. Îmi pare rău.

— Domnul director e ocupat pentru moment. Doriţi să vă sune dânsul?

— Nu. Aş dori să vorbesc cu dânsul chiar acum. Vă rog să-l căutaţi şi să-i spuneţi că aştept.

Secretara ezită, apoi, fără tragere de inimă, spuse:

— Bine, cum doriţi. Dar s-ar putea să dureze câteva minute.

— Aştept, răspunse Violet cu emfază.

Aşteptă. După o vreme auzi nişte paşi care se apropiau, pe un culoar fără covoare.

— Aici directorul.

— Domnul Henderson?

— Da.

— Sunt doamna Geordie Aird, bunica lui Henry Aird. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar e foarte important să-i transmiteţi lui Henry un mesaj din partea mea. Puteţi face acest lucru?

— Ce mesaj?

Părea nerăbdător, sau poate nervos.

— Spuneţi-i numai că Lottie Carstairs e din nou în spital şi nu mai stă la Edie Findhorn.

— Asta-i tot? spuse directorul, fără să-şi ascundă surprinderea.

— Da, asta-i tot.

— Şi e important?

— De o importanţă vitală. Henry era îngrijorat pentru domnişoara Findhorn. Va fi foarte uşurat să afle că Lottie Carstairs nu mai stă la ea. O să i se ia o piatră de pe suflet.

— În cazul acesta, mai bine să notez.

— Da, cred că ar fi cel mai bine. Vă repet.

Chiar aşa şi făcu, ridicând vocea şi pronunţând cuvintele clar, de parcă directorul ar fi fost surd de-a binelea. „LOTTIE CARSTAIRS E DIN NOU LA SPITAL. NU MAI STĂ CU EDIE FINDHORN“.

— Aţi notat?

— Tare şi clar, răspunse directorul, dovedind un fin simţ al umorului.

— Şi o să-i spuneţi lui Henry, da?

— Mă duc imediat să-l caut.

— Sunteţi foarte amabil. Îmi cer scuze dacă v-am deranjat.

Se gândi să-l întrebe de Henry, despre starea lui de spirit, dar apoi se răzgândi. Nu voia să se creadă că e o pisăloagă bătrână.

— La revedere, domnule Henderson.

— La revedere, doamnă Aird.

La capătul lungului urcuş, acolo unde drumul greu despicat în piatră trecea peste culmea cu numele de Creagan Dubh, Archie opri Land Roverul, şi cei doi bărbaţi coborâră să admire splendida panoramă.

Venise în acea după-amiază de la Croy, pe drumeagul care trecea pe terenul fermei, prin zona îngrădită pentru căprioare şi de-a lungul lacului, apoi porniseră în sus, pe dealurile sălbatice. Acum, valea Wester rămăsese în urmă, şi la picioarele lor lacul îşi desfăşura apele albastre, ca o piatră preţioasă. Înaintea lor, Creagan cobora într-o serie de steiuri şi ravene, până acolo unde apele unui izvoraş susurau, risipindu-și picurii strălucitori într-un mănunchi de raze. Spre nord, natura se desfăşura în terase nesfârşite, fără ţipenie de om. Lumina se schimba mereu, astfel că piscurile din zare se pierdeau într-o aură albăstrie, iar norii pluteau deasupra, ca nişte perne de fum.

În grădina de la Croy era cald şi plăcut, soarele îşi trimitea razele printre frunzele aurii ale copacilor şi se simţea doar o boare uşoară, care împrospăta aerul. Aici însă erau atât de sus, încât vântul rece şi proaspăt dinspre nord-vest te îngheţa, răvăşind valea plată, unde nici copaci, nici alte obstacole nu-i stăteau în cale.

Archie deschise portiera din spate şi cei doi câini, care aşteptaseră atâta timp acest moment, săriră jos. Archie se aplecă şi luă două haine vechi, impermeabile, cam murdare şi rupte, dar cu căptuşeală groasă, de lână.

— Poftim. Aruncă una spre Conrad şi apoi, sprijinind bastonul lângă maşină, o îmbrăcă pe cealaltă. Avea buzunarele rupte şi era pătată de sânge peste piept, o amintire de la cine ştie ce vânătoare de iepuri de demult.

— Să ne aşezăm o clipă. Ştiu un loc, puţin mai încolo… la adăpost de vânt…

Porni înainte, părăsind drumul şi luând-o printre ierburi, folosindu-se de baston ca de un al treilea picior, pentru a trece mai departe. Conrad venea în urma lui, privindu-l cum se chinuie să meargă mai departe, fără să îndrăznească să-i propună ajutorul. După o vreme, ieşiră pe un platou de granit, bătut de mii de ani de vânt şi furtuni, acoperit cu licheni şi părând un monolit străvechi pe patul de ierburi. Datorită formei sale, se putea sta pe el, ba chiar te puteai rezema, deşi nu prea confortabil, dar, odată aşezat, erai oarecum ferit de vântul tăios.

Câinii primiseră ordin să stea jos, dar cel mai tânăr nu era la fel de disciplinat ca mama lui şi, în timp ce Archie încerca să se aşeze cât mai confortabil, începu să-i adulmece binoclul, simţi miros de vânat şi o luă din loc ca nebunul, speriind prepeliţele. Opt păsări îşi luară zborul, nu departe de locul unde se aflau. „Plecaţi, plecaţi!“ păreau să ţipe, grăbindu-se spre ascunzişurile văii şi dispărând departe, dincolo de zare.

Conrad, încântat şi uimit, le privea zborul. Dar Archie se răsti la câine, iar acesta, ruşinat, se întoarse şi se aşeză lângă el, punându-şi capul pe umărul lui, ca pentru a-şi cere scuze. Archie îl mângâie pe creştet, trăgându-l mai aproape de el şi iertându-i mica trăsnaie.

— Ai văzut încotro au luat-o? îl întrebă pe Conrad.

— Cred că da.

Archie îi dădu binoclul.

— Vezi dacă le poţi găsi.

Cu binoclul la ochi, Conrad se uită după ele. Depărtarea se transforma în detaliu. Se concentră

zadarnic, încercând să descopere păsările pierdute prin ierburile de la baza văii, dar nu zări nicio urmă, nu prinse nicio mişcare. Dispăruseră. Îi dădu înapoi binoclul lui Archie.

— N-am crezut că o să apuc să văd prepeliţele atât de aproape.

— De o viaţă întreagă, continuă să mă uimească. Sunt aşa de viclene şi curajoase. Pot zbura cu doisprezece kilometri la oră şi se folosesc de orice truc pentru a-l păcăli pe vânător. Sunt cei mai puternici adversari şi de asta e atât de plăcut să le vânezi – nu se compară cu nimic altceva.

— Dar le împuşcaţi…

— Toată viaţa am vânat prepeliţe. Şi totuşi, pe măsură ce îmbătrânesc, trag din ce în ce mai rar cu puşca şi, trebuie să recunosc, cu o oarecare rezervă. Fiul meu, Hamish, nu pare să-şi facă probleme, dar Lucilla urăşte această îndeletnicire şi refuză să vină cu mine.

Archie stătea ghemuit în haina veche, cu piciorul cel bun strâns sub el şi cu cotul sprijinit pe genunchi. Îşi trăsese şapca uzată peste frunte, ca să-l apere de strălucirea intermitentă a soarelui.

— … Ea susţine categoric că sunt păsări sălbatice şi, deci, o creaţie a Domnului. Sălbatice, adică se perpetuează în libertate. Nu pot fi strânse într-o crescătorie, ca fazanii, iar să le alungi spre vale ar însemna să le laşi pradă păsărilor răpitoare.

— Cu ce se hrănesc?

— Cu iarbă şi afine, dar mai ales cu iarbă-neagră. Din cauza asta, e obligatoriu să se ardă iarba în trepte, şi e reglementată prin lege. E permisă numai câteva săptămâni, în aprilie, şi, dacă nu s-a făcut până atunci, rămâne pentru anul următor.

— De ce trebuie arsă?

— Ca să crească alta nouă. Arătă cu bastonul. Uite, se văd dungile negre pe dealul mijlociu, unde s-a ars iarba anul ăsta. Tufişurile mai înalte sunt păstrate, ca să protejeze păsările.

Conrad privi cu uimire de jur împrejur, către nesfârşitele spaţii vălurite.

— Mi se pare incredibil de mult loc pentru doar câteva păsări.

— Pare oarecum anacronic, zâmbi Archie. Mai ales în vremurile noastre. Dar dacă n-ar exista superbele terenuri de vânătoare din Scoţia, pământuri întinse ar fi neglijate sau decimate fie prin culturi intensive, de orice fel, fie prin tăierea vegetaţiei, în scopuri comerciale.

— E rău să se planteze copaci?

— Ăsta e un punct sensibil. Copacul specific zonei este pinul scoţian, nu molidul adus din Norvegia şi nici pinii de tip nord-american. Şi depinde cât de bine e îngrijită pădurea. Dar molidul plantat prea des distruge terenul şi păsările de munte nu mai au condiţii bune de creştere, pentru că nici nu-şi fac cuiburile la o distanţă mai mică de nouă sute de metri de pădure. Acolo sunt prea mulţi duşmani – vulpi şi ciori. Şi nu e vorba numai de prepeliţe, ci şi de alte păsări mai mici – fluierari, mierle sau alte vietăţi sălbatice. Gândaci, insecte, broaşte, vipere. Ca să nu mai vorbim de vegetaţie. Clopoţei, specii rare de muşchi şi ciuperci, narcise. Dacă e bine îngrijită, valea poate fi un exemplu de ecologie raţională.

— Dar oare nu e ridicolă imaginea bogătaşului care vine pe aici să împuşte păsările?

— Bineînţeles. Aristocratul rasat care-şi încarcă puşca cu bancnote de zece lire. Dar cred că imaginea asta e pe cale de dispariţie, căci chiar şi politicienii cei mai favorabili ecologiei îşi dau seama că legătura dintre vânătoare ca sport şi conservare este extrem de importantă pentru a menţine ecosistemul din Highlands.

Se lăsă tăcerea, întreruptă doar de foşnetul frunzelor şi de susurul vântului. Dincolo de vale, pe panta dealului, o turmă de oi ieşise la păscut. Behăitul lor umplea tăcerea, iar Conrad, simţindu-se în largul său alături de Archie, se simţi pătruns

de acea linişte interioară, acea pace a sufletului pe care aproape o uitase.

Poate că nu era bine. Poate că, după ce se întâmplase cu o seară înainte, ar fi trebuit să treacă prin agonia remuşcării, să se simtă vinovat. Dar conştiinţa sa hiberna, lăsând în loc o mulţumire nedisimulată.

„Mă simt groaznic, îi spusese Virginiei, pentru că te doresc."

Şi chiar se simţise vinovat de această nevoie de a face dragoste cu soţia altui bărbat, în casa acelui bărbat şi profitând de absenţa lui. Dar îi era imposibil să-şi stăpânească această dorinţă şi, mai ales, înţelesese că Virginia avea la fel de mare nevoie de dragoste şi de mângâiere. Pentru el, fusese o noapte de descătuşare şi bucurie, după luni de celibat forţat. Iar pentru ea fusese probabil o şansă de a-şi alina singurătatea şi de a-şi aminti de avântul tinereţii.

În seara trecută, după ce ajunsese la Balnaid, devenise timidă, ţinându-l pe Conrad la distanţă cu preocupările sale gospodăreşti, conştientă de posibilul pericol, ca un animal tânăr. Dar de dimineaţă se stăpânise perfect. El se trezise târziu, după ce dormise mult mai profund decât reuşise în ultimele luni şi constatase că nu mai era lângă el. Se îmbrăcase şi coborâse în bucătărie, unde Virginia pregătea micul dejun, pusese de cafea şi vorbea cu cei doi câini. Era încă palidă, dar mult mai puţin încordată; l-a întâmpinat cu un zâmbet. La masă serviseră ouă cu şuncă şi vorbiseră despre lucruri fără importanţă, iar el îi respectase rezerva. Poate că era mai bine aşa, fără ca niciunul din ei să analizeze starea celuilalt sau să găsească o logică pentru ceea ce se întâmplase în noaptea aceea.

O dragoste de o noapte. Pentru Virginia, probabil că despre asta era vorba. Conrad nu era sigur. În ceea ce-l privea, era nespus de recunoscător sorţii care-i adusese împreună într-un moment în care amândoi erau vulnerabili şi aveau

mare nevoie unul de celălalt. Totul venise de la sine, ca aerul pe care-l respiri.

Niciun fel de regrete. N-avea de ce să-şi facă griji pentru Virginia. Cât despre el însuşi, ştia doar că o iubise în urmă cu doisprezece ani şi nu era sigur că se schimbase ceva între timp.

Cu coada ochiului observă o mişcare. Un uliu îşi făcu apariţia pe cer, apoi coborî în spirale. O clipă mai târziu, o altă ceată de prepeliţe se ridică brusc din tufişuri, luându-şi zborul spre poalele dealului, apoi spre sud, cu o viteză uluitoare şi vântul din spate. Cei doi bărbaţi le urmăriră cu privirea.

— Sper să mai vedem şi altele, spuse Archie. Mâine venim aici, la vânătoare, cu maşinile.

— Mergi şi dumneata?

— Da. Asta-i cam tot ce pot face, cu condiţia să ajung de cealaltă parte. Regret într-adevăr foarte mult că nu mai pot urca dealul pe jos. Era minunat să urci la pas, cu câţiva prieteni şi cinci, şase câini. Acum e doar o amintire.

Conrad ezită. Cei doi bărbaţi îşi petrecuseră aproape toată ziua împreună, dar Conrad, nedorind să pară curios sau impertinent, evitase deliberat subiectul invalidităţii lui Archie, pe care o observase de la bun început. Acesta părea totuşi un moment potrivit.

— Cum ţi-ai pierdut piciorul? întrebă el, ca din întâmplare.

— Am fost împuşcat, spuse Archie, privind după uliu.

— Un accident?

— Nu. N-a fost un accident.

Uliul pluti pe deasupra lor, plonjă, se ridică din nou ţinând prada în gheare un iepure micuţ.

— … Un incident în Irlanda de Nord.

— Ce făceai acolo?

— Eram în armată. Mă aflam acolo cu regimentul meu.

— Când a fost asta?

— Acum şapte, opt ani.

Uliul dispăruse. Archie se întoarse cu faţa spre Conrad.

— Armata e în Irlanda de Nord de douăzeci de ani. Câteodată mă gândesc că restul lumii uită de când durează acest conflict sângeros.

— Douăzeci de ani e foarte mult.

— Ne-am dus acolo să oprim violenţa, să menţinem pacea. Dar n-am pus capăt violenţei, iar pacea pare să fie încă departe.

Îşi schimbă poziţia, puse ochelarii deoparte şi se sprijini într-un cot. Reluă:

— Vara vin la noi turişti americani. Dorm la noi, îi distrăm, bem vin şi mâncăm împreună şi pe urmă discutăm. În conversaţii, subiectul Irlandei de Nord apare adesea şi, inevitabil, vine câte un isteţ cu părerea că Irlanda de Nord e Vietnamul Marii Britanii. Am învăţat foarte repede să schimb subiectul şi să vorbesc despre altceva.

— N-aveam de gând să spun aşa ceva. Despre Vietnam, vreau să zic. Nu mi-aş permite să fiu aşa de impertinent.

— Nici eu n-am intenţionat să par aşa de agresiv, spuse Archie, privindu-l pe Conrad în ochi. Ai fost în Vietnam?

— Nu. Port ochelari de la opt ani, aşa că m-au declarat inapt.

— Te-ai fi dus să lupţi dacă n-ar fi fost această interdicţie?

— Nu ştiu, răspunse Conrad, clătinând din cap. Dar fratele meu s-a dus. Făcea parte din aviaţie. Era pilot pe un bombardier. A fost ucis.

— Ce război cumplit, sângeros, inutil. Dar, la urma urmelor, orice război e cumplit, sângeros şi inutil. Iar în Irlanda de Nord e cum nu se poate mai inutil, pentru că problemele îşi au rădăcinile în trecut şi nimeni nu vrea să le scoată la iveală şi să le distrugă, punând în loc o bază nouă, civilizată.

— Prin trecut, înţelegi Cromwell?

— Trecutul înseamnă Cromwell şi William de Orania, bătălia de la Boyne şi armatele de ocupaţie

şi toţi tinerii care au făcut greva foamei şi au murit de inaniţie. Mai înseamnă amintiri amare de demult, şomaj, segregare şi zone interzise şi intoleranţă religioasă. Şi lucrul cel mai rău, imposibilitatea de a rezolva logic această situaţie.

— Cât ai stat acolo?

— Trei luni. Ar fi trebuit să stau patru, dar eram în spital când batalionul s-a întors acasă.

— Ce s-a întâmplat?

— Cu mine sau cu batalionul?

— Cu dumneata.

Archie răspunse printr-o tăcere îndelungă, semnificativă. Privindu-l, Conrad observă că atenţia îi fusese distrasă din nou de o mişcare din depărtări, de undeva de pe dealul din faţa lor. Îi urmări profilul dur, încremenit. Simţi refuzul celuilalt de a răspunde şi-şi retrase întrebarea.

— Îmi pare rău.

— De ce să-ţi pară rău?

— Dau impresia că aş fi curios. N-am vrut.

— Nu-ţi face probleme. A fost un incident. Acesta e termenul eufemistic pentru bombardamente, ambuscade, crime, pentru toată nebunia asta. Îl auzi zilnic, la ştirile de seară. Un incident în Irlanda de Nord. Într-unul am fost implicat şi eu.

— Erai într-o echipă operativă?

— Toată lumea era gata de luptă, dar eu mă aflam la comanda companiei de la Cartierul General.

— Se scrie mereu despre asemenea incidente, dar tot e greu de imaginat ce se întâmplă de fapt acolo. Am auzit că e o ţară foarte frumoasă.

Conrad era pe punctul să spună: „Nu asta am vrut să zic“, dar se răzgândi şi-l lăsă pe Archie să continue.

— Sunt locuri foarte frumoase în Irlanda de Nord. Uneori, obligaţiile de serviciu mă purtau o bună parte din zi în afara Cartierului General, în vizite la unităţile din toată ţara. Unele dintre ele

aflate la frontieră erau încartiruite în clădiri fortificate, vechi secţii de poliţie la care se putea ajunge numai cu elicopterul, pe deasupra ţinuturilor. Am fost pe acolo primăvara şi la începutul verii. Fermanagh, cu lacurile sale, sau munţii Mourne. Se opri o clipă şi zâmbi amar, clătinând din cap. Deşi trebuia să-ţi dai seama că drumul nu ducea numai spre mare, ci şi spre zonele periculoase. Spre frontieră.

— Acolo erai şi dumneata?

— Da. În plină sălbăticie. Peisajul se schimba mereu. Verdeaţă multă, terenuri arabile din loc în loc, drumuri de ţară şerpuitoare, lacuri şi râuri. Foarte puţin populate. Mici ferme risipite la mari distanţe, gospodării înconjurate de maşinării stricate, maşini vechi şi tractoare lăsate în voia sorţii. Dar atmosfera era aproape pastorală. Paşnică. Câteodată mi se părea imposibil să fac o legătură între natură şi ceea ce se întâmpla acolo.

— Cred că a fost o experienţă foarte dură.

— Într-adevăr. Cu toţii eram implicaţi. Viaţa în regiment naşte legături strânse, ca într-o familie. Rezişti aproape la orice dacă ai familia aproape.

Archie tăcu din nou. Platforma de granit nu era prea comodă şi începuse să amorţească. Se mişcă uşor, întinse piciorul. Câinele, atent, se aşeză din nou lângă el, iar Archie îl mângâie pe creştet cu blândeţe.

— Aveaţi cazarma voastră? întrebă Conrad.

— Da. O fabrică de textile rechiziţionată, dacă asta se poate numi cazarmă. Condiţiile erau dure şi eram pregătiţi pentru orice. Trăiam în spatele sârmelor ghimpate, protejaţi de foi de tablă ondulată şi saci de nisip, vedeam rar lumina zilei şi arareori ieşeam la exerciţiu. Lucram la unul din etaje, coboram la parter să mâncăm şi urcam la culcare. Nu se poate spune că era ca la Hotel Ritz. Aveam un uriaş ca gardă de corp, venea peste tot cu mine şi, chiar şi în civil, nu mergeam nicăieri neînarmaţi.

Te simţeai sub stare de asediu. N-am fost niciodată atacaţi propriu-zis, dar exista mereu ameninţarea unei ambuscade sau a unui asalt, aşa că eram pregătiţi pentru orice plan de distrugere a vreunei secţii de poliţie sau a vreunui obiectiv militar. Unul dintre planuri era furtul unui Land Rover blindat, pe care să-l încarce apoi cu explozibil şi după aceea să-l trimită înapoi, cu bietul şofer la volan, să treacă prin porţile deschise ale cazărmii, să-l parcheze şi apoi ei să acţioneze explozibilul de la distanţă. Aşa s-a şi întâmplat, de vreo două, trei ori, astfel că s-au luat măsuri pentru cazul că s-ar fi repetat. S-a construit un canal de beton, cu o rampă înaltă la capăt. Ideea era ca vehiculul să fie orientat spre rampă, pentru ca apoi şoferul să poată sări şi fugi cât îl ţineau picioarele, înainte să explodeze. Distrugerile ar fi fost oricum foarte mari, dar multe vieţi erau astfel salvate.

— Asta ai păţit şi dumneata?

— Nu, nu asta. Am coşmaruri cu nenorocitele alea de rampe, deşi n-am fost nevoit să îndur o asemenea experienţă. Ciudat, nu? Dar nimeni nu poate găsi o explicaţie pentru modul cum funcţionează subconştientul oamenilor.

Între timp, Conrad nu se mai temea să-şi arate curiozitatea.

— Şi atunci, *ce* s-a întâmplat?

Archie cuprinse câinele cu braţul, iar acesta îşi rezemă capul de genunchiul stăpânului său.

— Era pe la începutul lui iunie. Soare, copacii în floare. Atunci s-a întâmplat un incident la frontieră, la răscrucea de drumuri din apropiere de Keady. O bombă îngropată în pământ, lângă drum. Două vehicule blindate – noi le spuneam „porci“ – plecaseră în patrulare, cu câte patru oameni. Unul a fost făcut bucăţele, iar cei patru oameni aflaţi la bordul lui la fel. Celălalt vehicul a fost grav avariat. Doi oameni morţi şi doi răniţi. Unul din răniţi era sergentul care conducea misiunea, şi el a fost cel care a luat legătura prin radio cu

Comandamentul, ca să raporteze. Eu mă aflam în biroul operativ când a sosit mesajul, cu toate detaliile. În astfel de situaţii, din motive de securitate, nu se menţionează niciun nume prin radio, dar fiecare om din batalion are un indicativ. Aşa că, în momentul în care sergentul mi-a spus numerele, am ştiut cine a fost ucis şi cine trăia încă. Şi cu toţii erau oamenii mei.

— Oamenii dumitale?

— Ţi-am spus, eram ofiţerul comandant al companiei administrative, nu al uneia de puşcaşi. Asta însemna că mă ocupam de semnalizări, intendenţă, plăţi şi fanfară.

— Fanfară?! Conrad îşi reţinu cu greu uimirea. Vrei să spui că aveaţi o fanfară cu voi?

— Bineînţeles. Fanfara de cimpoaie şi tobe are un rol important în oricare regiment scoţian. Cântă la deşteptare şi la ultimul cart, sună retragerea la ceremoniile oficiale, cântă la serile de dans şi concerte de gală sau în serile în care ofiţerii superiori sau sergenţii primesc oaspeţi. Şi intonează muzica de înmormântare. *Florile din pădure.* Cel mai trist cântec din lume. Dar, pe lângă faptul că fac parte integrantă din batalion, cimpoiaşii şi toboşarii sunt şi soldaţi activi, pregătiţi ca mitraliori. O parte dintre ei fuseseră prinşi în acea ambuscadă. Îi ştiam pe toţi. Unul dintre ei era un băiat cu numele de Neil MacDonald, de douăzeci şi doi de ani, fiul unui îngrijitor de la Ardnamore – asta e chiar la capătul văii, după Tullochard. L-am auzit prima dată cântând la una dintre partidele de vânătoare de la Strathcroy, când avea vreo cincisprezece ani. În anul acela a luat toate premiile şi i-am propus ca, atunci când va avea vârsta potrivită, să intre în regimentul meu. Iar în acea zi, ascultând indicativele codificate, am ştiut că murise.

Conrad nu găsea niciun comentariu potrivit, aşa că se hotărî să nu spună nimic. Se lăsă tăcerea, dar nu părea un semn că discuţia trebuia încheiată.

După câteva momente, fără să se lase rugat, Archie continuă:

— Pentru asemenea cazuri urgente aveam întotdeauna la dispoziţie un avion cu reacţie, gata de decolare. Două forţe compacte…

— Forţe compacte?

— Escadroane, cum le numiţi voi, iar un elicopter Lynx era gata de decolare. În ziua aceea i-am spus sergentului să rămână la post, iar eu i-am luat locul şi m-am dus cu ei. Eram opt în elicopter, adică pilotul şi copilotul, cinci soldaţi şi eu. N-a fost nevoie de mai mult de zece minute ca să ajungem la locul incidentului. Acolo, am făcut un tur de orizont ca să ne lămurim ce se întâmplase. Explozibilul care distrusese complet unul din „porci“ lăsase pe drum o gaură ca un crater, iar al doilea „porc“ căzuse acolo, cu roţile în sus. Peste tot se vedeau resturi de metal, bucăţi de pânză de camuflaj, trupuri, haine, cauciucuri arse. Fum din belşug, flăcări, miros de cauciuc ars, benzină şi vopsea. Dar nicio mişcare. Nicio urmă de viaţă.

Conrad era din nou uimit de ceea ce i se părea o discrepanţă.

— Adică niciun localnic, niciun fermier sau plugar care să fi auzit explozia şi să vină să vadă ce s-a întâmplat?

— Nu. Nimic. În partea aceea de lume, nimeni nu se apropie de aşa ceva, decât, bineînţeles, dacă vrea să-şi piardă viaţa sau să fie împuşcat în genunchi în mai puţin de o săptămână. Nu era nimeni, doar fum şi trupuri sfârtecate.

Pe lângă drum era o porţiune de iarbă, ca o pajişte. Acolo am aterizat şi am coborât cu toţii. Sarcina imediată era să verificăm terenul şi să luăm răniţii, în timp ce elicopterul se întorcea la bază ca să aducă un medic militar cu echipa lui. Dar de-abia plecase elicopterul şi, înainte de a avea timp să înţelegem despre ce e vorba, am devenit ţinta unui atac de mitraliere de dincolo de frontieră. Vezi dumneata, ne aşteptau. Pândeau şi aşteptau.

Trei dintre băieţii mei au fost ucişi pe loc, altul a fost rănit în piept, iar eu în picior. Mi l-au făcut praf.

Când elicopterul s-a întors cu medicul la bord, eu şi răniţii mai grav am fost duşi direct la spital, în Belfast. Sergentul n-a rezistat, a murit pe drum. În spital, mi s-a amputat piciorul deasupra genunchiului. Am stat acolo câteva săptămâni, iar apoi am fost trimis înapoi în Anglia cu un avion, ca să încep perioada îndelungată de reabilitare. Până la urmă m-am întors la Croy, pensionat cu gradul de locotenent-colonel.

Conrad încercă să facă o evaluare a pierderilor în cazul respectiv, dar pierdu şirul.

— Deci, până la urmă, întrebă el, cum s-a încheiat acel incident?

— Nicicum. Cu o gaură în drum. Încă vreo câţiva soldaţi britanici ucişi. A doua zi, IRA şi-a anunţat oficial responsabilitatea.

— Îi urăşti pentru asta? Eşti furios?

— De ce? Pentru că mi-am pierdut piciorul? Pentru că trebuie să ţopăi de colo-colo cu bucata asta de aluminiu după mine? Nu. Eram soldat, Conrad. Împuşcarea de către un inamic implacabil e riscul oricărui soldat. Dar aş fi putut fi un civil oarecare, un om obişnuit care vrea să-şi vadă liniştit de viaţa lui. Poate un tată în vârstă, plecat la Enniskillen să-şi plângă fiul ucis sau pentru comemorarea Zilei Armistiţiului şi să sfârşesc mort printre gunoaie. Puteam fi un tânăr, plecat cu iubita într-un bar din Belfast, la un pahar, şi să văd cum e făcută zob de o bombă cu efect întârziat. Puteam fi un ostaş în permisie, aflat acolo unde nu trebuie, atunci când nu trebuie, atras de mulţime într-o zonă periculoasă, bătut la sânge, dezbrăcat şi apoi împuşcat.

Conrad se înfioră. Îşi muşcă buza, ruşinat de sensibilitatea sa.

— Am citit despre toate astea, spuse el. Simt un gol în stomac de fiecare dată.

— E o violenţă nebunească, inutilă, sângeroasă. Şi mai sunt şi alte lucruri, despre care nu se vorbeşte niciodată, care nu ajung la ziare. Ştii, o dată, un om a intrat într-o berărie, să bea un pahar. Un tânăr obişnuit, doar că întâmplător era membru al IRA. Unul dintre băieţii cu care venise acolo a zis că ar fi amuzant să împuşte pe cineva în genunchi. De fapt, nu mai făcuse niciodată aşa ceva, dar după trei beri era gata să încerce. I s-a dat o puşcă, a plecat din berărie şi a pornit spre o zonă în construcţie. A văzut o fată care se întorcea acasă, venind de la o prietenă. S-a ascuns într-un pasaj şi, când fata a trecut pe lângă el, a apucat-o şi a aruncat-o la pământ. Pe urmă i-a împuşcat amândoi genunchii. Fata aceea n-o să mai poată merge niciodată.

Un simplu incident. Dar mă obsedează, pentru că putea fi fiica oricui şi, mai grav, putea fi fiica mea, Lucilla. Aşa că nu-i urăsc şi nu sunt furios. Sunt doar cumplit de trist pentru irlandezii obişnuiţi, care încearcă să trăiască normal, să-şi crească copiii cu această umbră teribilă, perpetuă, a sângelui, răzbunării şi fricii. Şi sunt trist pentru întreaga rasă umană, pentru că dacă o asemenea cruzime iraţională e acceptată ca firească, nu mai văd niciun viitor pentru noi toţi. Şi mă tem pentru mine însumi, pentru că mai am coşmaruri, ca un copil – şi mă scol ţipând, îngrozit. Şi asta nu-i tot. Vină şi remuşcare pentru tânărul despre care ţi-am vorbit. Neil MacDonald. Douăzeci şi doi de ani, şi s-a ales praful de el. Din trupul lui n-a mai rămas nimic, n-am avut ce îngropa. Părinţii lui au plecat fără ca măcar să se poată consola cu o înmormântare sau un mormânt unde să-l plângă. L-am cunoscut pe Neil şi ca soldat şi era chiar foarte bun, dar mi-l amintesc pe când era copil, pe estrada de la Strathcroy, la vânătoare, cântându-şi aria. Îmi amintesc de ziua aceea, când soarele strălucea în iarbă, pe râu şi pe dealuri, iar el, cu cimpoiul lui,

atât de potrivit în această atmosferă. Avea toată viaţa înainte şi stătea acolo, cântând minunat.

— Nu te poţi considera vinovat pentru moartea lui.

— Din cauza mea s-a făcut soldat. Dacă n-aş fi insistat, ar fi încă în viaţă.

— Nu-i aşa, Archie. Dacă-i era scris să intre în regimentul dumitale, oricum ar fi făcut-o, fără să-i spui.

— Chiar crezi asta? Mi-e foarte greu să cred în soartă. Ar fi bine să pot, pentru că atunci aş scăpa de aceste fantome, l-aş lăsa să se odihnească în pace pe bietul băiat şi nu m-aş mai întreba „de ce“. De ce eu sunt aici, sus, pe Creagan Dubh, văd, respir, simt, gândesc, când Neil MacDonald e mort?

— Totdeauna e mai greu pentru cel care rămâne să meargă mai departe.

Archie se întoarse şi-l privi pe Conrad. Prin spaţiul care-i despărţea, privirile li se întâlniră. Apoi, Archie rosti:

— Dumitale ţi-a murit soţia.

— Da. De leucemie. Am privit-o murind şi a durat foarte mult. Şi eram în permanenţă furios şi nefericit, pentru că nu eram eu în locul ei. Iar când a murit, m-am urât pentru că trăiam.

— Şi dumneata…

— Cred că e o reacţie inevitabilă. Trebuie, pur şi simplu, să te obişnuieşti. Dar asta ia timp. Iar la sfârşitul fiecărei zile, nu reuşeşti să găseşti un răspuns pentru toate întrebările prin care te acuzi şi încerci să-ţi sondezi sufletul. Aşa că, după cum spuneţi voi, britanicii, e o mare tâmpenie să ţi le pui.

Se lăsă o tăcere grea. După o vreme, Archie zâmbi amar.

— Da. Ai dreptate. Mare tâmpenie! Privi spre cer. Ai dreptate, Conrad.

Cerul se întuneca. Stătuseră acolo prea mult şi se făcuse frig.

— Eu zic că ar trebui să ne întoarcem acasă. Şi trebuie să-mi cer scuze. Recunosc, pentru o clipă am uitat că aveai propria tragedie pe care să o depăşeşti. Sper că ai să mă crezi dacă-ţi spun că nu te-am adus aici ca să-mi vărs oful pe umerii dumitale.

Conrad zâmbi.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea, îi aminti.

Abia atunci simţi frigul şi amorţeala din trup, aşa cum stătea ghemuit pe piatra dură, neprietenoasă. Se ridică chinuit în picioare, scuturându-le ca să scape de dureri. Acum, roca nu-l mai proteja, iar vântul îl lovea cu putere, arzându-i obrajii, strecurându-se prin gulerul cămăşii. Se înfioră uşor. Câinii, incitaţi de această posibilitate de mişcare şi gândindu-se deja la masă, se ridicară şi ei, privind spre Archie plini de speranţă.

— Aşa s-ar zice. Dar acum hai să uităm amândoi de toate şi să nu mai vorbim despre asta. Bine, zăpăciţilor, vă duc acasă să mâncaţi. Întinse un braţ. Conrad, bătrâne, poţi să-mi dai o mână de ajutor ca să mă ridic în picioare?

Au părăsit în sfârşit dealul, pornind încet spre casă, în jos, spre vale şi apoi spre Croy. Când au ajuns în faţa casei, pendula tocmai bătea de jumătate. Şase şi jumătate. Câinii erau morţi de foame. Trecuse de mult ora lor de cină şi o zbughiră direct spre bucătărie. Archie aruncă o privire spre bibliotecă, dar nu părea să fie nimeni prin preajmă.

— Ce ţi-ar plăcea să faci? îşi întrebă oaspetele. De obicei mâncăm la opt şi jumătate.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, m-aş duce sus să despachetez. Poate să fac şi un duş.

— Perfect. Poţi folosi oricare dintre băi dacă nu sunt ocupate. Când eşti gata, vino jos. Dacă nu vine nimeni până atunci, găseşti o tavă cu băuturi în bibliotecă. Poţi să serveşti ce doreşti. Simte-te ca acasă.

— Mulţumesc din suflet, spuse Conrad, pornind în sus pe scări, apoi se întoarse. Şi mulţumesc pentru ziua de azi. A fost minunat.

— Poate că eu sunt cel care ar trebui să-ţi mulţumească.

Conrad porni mai departe. Archie se duse după câini, iar în bucătărie îi găsi pe Lucilla şi pe Jeff, lângă aragaz şi lângă chiuvetă, amândoi cu câte un şorţ în faţă, ocupaţi până peste cap cu treaba, dar foarte veseli. Lucilla se întoarse spre el, continuând să amestece ceva într-o cratiţă.

— Tati, te-ai întors! Unde ai fost?

— Sus pe deal. Voi ce faceţi aici?

— Pregătim cina.

— Mama unde e?

— S-a dus să facă o baie.

— Nu vreţi să le daţi voi de mâncare câinilor în locul meu?

— Sigur. Nicio problemă… Lucilla se întoarse spre cratiţă. Dar trebuie să mai aştepte o clipă, altfel mi se arde sosul.

Archie îi lăsă să-şi vadă de treabă, închise uşa, se duse în bibliotecă, îşi turnă un whisky cu sifon şi, cu paharul în mână, urcă scările, în căutarea soţiei sale.

O găsi în baie, cufundată în spuma frumos parfumată, arătând la fel de comic ca întotdeauna în casca ei de baie albastră cu buline albe.

— Archie! Unde ai fost? îl întrebă ea, în timp ce el se aşeza comod pe scaunul WC-ului.

— Sus, pe Creagan Dubh.

— Cred că a fost minunat. Cum e până la urmă Americanul cel Trist?

— Nu e trist deloc. E plăcut să stai cu el de vorbă. Numele lui este Conrad Tucker, iar întâmplarea face să fie un vechi amic de-al Virginiei.

— Nu-mi vine să cred! Adică se cunosc? O coincidenţă extraordinară. Dar noroc că-i aşa. N-o să se simtă aşa de stingher şi jenat într-o casă

străină. Am impresia că ţi-a plăcut, mai adăugă ea, întinzându-se după săpun.

— E foarte simpatic. Formidabil de drăguţ.

— Ce bine-mi pare. Ce face acum?

— Cred că acelaşi lucru ca şi tine.

— A mai fost în Scoţia?

— Nu cred.

— Uite ce mă gândeam. Nici el şi nici Jeff n-o să fie în stare să participe la niciunul dintre dansurile de vineri seara. Nu crezi c-ar fi o idee bună să-i instruieşti puţin după cină? Dacă reuşesc să înveţe dansul de opt şi încă vreo două, le va fi mai uşor să se distreze.

— De ce nu? Am să caut nişte benzi. Unde-i Pandora?

— Cred că doarme buştean. Am ajuns acasă abia pe la cinci. Archie, te deranjează dacă vine cu tine mâine? I-am spus de picnicul de la Vi, dar mi-a zis că preferă să-şi petreacă ziua cu tine. Vrea să stea cu tine, să mai vorbiţi puţin.

— Sigur, nu mă deranjează, cu condiţia să nu facă prea multă gălăgie. Ai grijă să-şi ia nişte haine groase.

— Am să-i împrumut pantalonii mei groşi şi haina căptuşită.

Archie sorbi o gură de whisky şi căscă. Era obosit.

— Cum a fost la cumpărături? Mi-aţi luat cartuşe?

— Da. Şi şampanie, şi lumânări, şi mâncare suficientă ca să hrănim o armată înfometată. Şi eu m-am făcut cu o rochie nouă pentru dans.

— Ţi-ai cumpărat o rochie nouă?

— Nu, n-am cumpărat-o. Pandora a cumpărat-o pentru mine. E absolut superbă şi nu m-a lăsat să văd cât a costat, dar cred că a fost o avere. Am impresia că e teribil de bogată. Crezi că am făcut bine că am lăsat-o să se poarte aşa extravagant şi generos?

— Dacă a dorit să-ţi dăruiască o rochie, n-aveai cum s-o opreşti. Totdeauna i-a plăcut să facă daruri. Dar a fost un gest frumos din partea ei. Am voie s-o văd?

— Până vineri, nu. Atunci o să te uimesc cu frumuseţea mea.

— Ce-aţi mai făcut?

— Am mâncat la restaurant… Isobel stoarse buretele, gândindu-se dacă să-i spună lui Archie despre Pandora şi masa rezervată, dar apoi se răzgândi, pentru că era sigură că n-ar fi fost de acord… Lucilla şi-a cumpărat o rochie de la bazar.

— Doamne, precis că e plină de purici.

— Am convins-o să o ducă la spălătorie. Unul din noi va trebui să meargă la Relkirk vineri dimineaţă, s-o ia. Dar vestea cea mai grozavă abia acum urmează. Pentru că Pandora ţi-a cumpărat şi *ţie* un cadou şi, dacă-mi dai prosopul, am să ies din baie şi am să-ţi arăt despre ce e vorba.

El făcu ce i se ceruse.

— Un cadou pentru mine? Încercă să-şi imagineze ce-i putuse cumpăra Pandora. Spera că nu era vorba de un ceas de aur, un cuţitaş de tăiat ţigări de foi sau un ac de cravată – n-ar fi folosit niciunul din aceste lucruri. Ceea ce-i trebuia într-adevăr era o cartuşieră nouă…

Isobel se şterse, îşi scoase casca de baie, îşi puse halatul de mătase şi-l legă cu cordonul.

— Vino să vezi.

Archie se ridică şi o urmă în dormitor.

— Uite, acolo.

Totul era pus pe pat. Pantaloni ecosez, o cămaşă albă, nouă, încă în punga de celofan, o eşarfă de mătase neagră pentru talie şi jacheta verde de seară a tatălui său, pe care şi-o amintea foarte bine, deşi n-o mai văzuse de la moartea bătrânului.

— De unde au apărut toate astea?

— Jacheta era în pod, la naftalină. Am pus-o la aburi, ca să dispară cutele. Iar pantalonii şi cămaşa

sunt de la Pandora. Ţi-am lustruit şi pantofii de seară.

— Dar pentru ce toate astea?

Archie era năucit.

— Pentru vineri seară, prostuţule. Când i-am spus Pandorei că nu poţi purta kilt şi că vei merge la petrecerea Verenei în smoching, s-a îngrozit. A zis că ai arăta ca un chelner plătit cu ora. Aşa că s-a dus la domnul Pittendriech, iar el ne-a ajutat să alegem toate astea. Ridică perechea de pantaloni. Nu-i aşa că sunt grozavi? Hai, încearcă-i, Archie, abia aştept să te văd cum arăţi.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Archie în clipa aceea era să încerce nişte haine noi, dar Isobel era aşa de entuziastă, încât nu-l lăsa inima s-o refuze. Aşa că puse paharul pe noptieră şi, ascultător, începu să-şi scoată hainele.

— Lasă-ţi cămaşa. N-are rost să o desfacem pe cea nouă, să nu se murdărească. Scoate-ţi pantalonii şi ciorapii ăia vechi şi murdari. Acum…

Cu ajutorul ei, îşi puse pantalonii noi – Isobel închise nasturii şi fermoarul, îi aranjă cămaşa veche, albastră, învârtindu-se pe lângă el, de parcă ar fi fost un copil pe care trebuia să-l gătească pentru o petrecere. Îi aşeză eşarfa de mătase, legă şireturile pantofilor de seară, îi ţinu jacheta. Apoi îl ajută s-o îmbrace şi-l întoarse spre ea, închizându-i nasturii cu şnur.

— Aşa, spuse ea, netezindu-i părul cu mâna. Du-te şi uită-te în oglindă.

Se simţea îngrozitor, fără să ştie din ce motiv. Îl durea piciorul şi-şi dorea o baie fierbinte, dar porni şchiopătând spre dulap, cum îi ceruse Isobel. Acolo era o oglindă mare, pe uşa din mijloc. Nu se dădea în vânt să se privească în oglindă, pentru că ceea ce vedea părea un travesti al bărbatului bine făcut şi frumos de altă dată, atât era de slab şi de pământiu, atât de lipsit de graţie în hainele ponosite, atât de neîndemânatic cu mersul său greoi, cu piciorul de aluminiu pe care-l ura.

Chiar şi acum, sub privirile admirative ale soţiei sale, îi trebui ceva vreme până să se hotărască să se privească. Dar constată că nu era chiar aşa de rău. Nu era rău deloc. Arăta bine. Pantalonii erau lungi şi destul de strânşi pe picior, perfect croiţi, cu dunga perfectă – aveau o eleganţă aproape militărească. Iar catifeaua grea, strălucitoare a jachetei dădea exact acea tentă de eleganţă puţin învechită a unui adevărat gentleman, în timp ce verdele pal se potrivea perfect cu dunga verde din modelul pantalonilor.

Isobel îi aranjase părul, dar acum şi-l netezi şi el puţin; se întoarse, încercând să se admire pe toate părţile. Deschise jacheta să admire brâul fin, de mătase, încolăcit pe talie. Încheie din nou jacheta. Se privi în ochi şi zâmbi amar, ruşinat, parcă, de cât de mândru se simţea. Se întoarse spre soţia sa.

— Ce crezi?

— Arăţi superb.

Archie întinse braţele spre ea.

— Lady Balmerino, îmi acordaţi un vals?

Ea veni lângă el; Archie o strânse la pieptul său, cu obrazul deasupra capului ei, aşa cum dansau pe vremuri, strânşi, unul lângă altul, în câte un club de noapte. Prin stratul fin de mătase al halatului îi simţi pielea caldă după baie, curba şoldurilor, talia fină. Sânii delicaţi, eliberaţi de strânsoarea sutienului, îi atingeau pieptul şi le simţea parfumul discret, de săpun bun.

Se mişcau încet, de pe un picior pe altul, legănându-se în braţele celuilalt, dansând, aşa cum puteau, pe o muzică pe care numai ei o puteau auzi.

— Ai ceva foarte important de făcut în clipa asta? o întrebă el.

— Nu-mi vine nimic în minte.

— Nici cina de pregătit, nici câinii de hrănit, nici vreo pasăre de jumulit sau buruieni de plivit?

— Nu.

O sărută apăsat pe păr.

— Atunci hai să mergem amândoi în pat.

Isobel rămase nemişcată, dar mâinile lui Archie porniră mai departe, de-a lungul spatelui. După o vreme, ea se desprinse din îmbrăţişarea lui, îl privi drept în ochi şi văzu lacrimile ascunse în ochii albaştri, profunzi.

— Archie…

— Te rog.

— Dar ceilalţi?

— Toată lumea are treabă. O să închidem uşa. Punem un bilet cu „Nu deranjaţi“.

— Dar… coşmarul?

— Coşmarurile sunt pentru copii. Suntem prea bătrâni ca să lăsăm visele să stea în calea dragostei noastre.

— Te-ai schimbat. Isobel se încruntă, cuprinsă de uimire. Ce ţi s-a întâmplat?

— Pandora mi-a cumpărat un cadou.

— Nu-i vorba de asta. E altceva.

— Am găsit pe cineva care să mă asculte. Sus, pe Creagan Dubh, unde numai vântul şi iarba şi păsările ne ţineau companie şi nu era altcineva care să ne deranjeze. Aşa că i-am vorbit.

— Despre Irlanda de Nord?

— Da.

— Tot ce-a fost?

— Tot ce-a fost.

— Explozia bombei şi trupurile sfârtecate şi soldaţii morţi?

— Da.

— Şi Neil MacDonald? Şi coşmarul?

— Da.

— Dar mi-ai spus şi *mie.* Ai vorbit cu *mine.* Şi n-a fost de niciun folos.

— Pentru că tu eşti o parte din mine. Un străin e altceva. E obiectiv. Până acum nu s-a mai întâmplat aşa ceva. Nu erau decât rude sau prieteni, care mă ştiau de-o viaţă. Prea apropiaţi.

— Coşmarul e tot acolo, Archie. N-are cum să dispară.

— Poate că nu. Dar poate că nu mă mai înspăimântă.

— Cum de eşti aşa de sigur?

— Mama avea o vorbă. Frica bate la uşă, credinţa se duce să deschidă şi nu e nimeni acolo. O să vedem. Te iubesc mai mult decât orice pe lume şi numai asta contează.

— Of, Archie!

Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar el le alunga cu săruturi; desfăcu cordonul halatului ei de baie, strecurându-şi mâna pe sub mătasea moale, mângâindu-i pielea. Buzele lui îi căutau buzele, iar Isobel îl aştepta, pregătită…

— Nu vrei să încercăm?

— Acum?

— Da. Acum. Imediat. De îndată ce mă ajuţi să ies din pantalonii ăştia blestemaţi.

29

Joi, 15 septembrie

Virginia, trează încă de la ora cinci, aştepta să se lumineze de ziuă. Era joi, ziua când Vi împlinea şaptezeci şi opt de ani.

Cum îi promisese, Vi o sunase cu o seară înainte, chiar când începeau ştirile de ora nouă. Lottie era din nou la spitalul din Relkirk, îi spusese Virginiei. Nu se supărase deloc, păruse să accepte ideea. Edie se întristase, dar reuşise s-o convingă şi, până la urmă, acceptase inevitabilul. Iar Vi telefonase la Templehall şi-i dăduse directorului instrucţiuni să-l asigure pe Henry că nu mai era nevoie să-şi facă griji pentru draga lui Edie. Oribilul episod se terminase, în sfârşit. Virginia şi-l putea scoate din minte.

Conversaţia o lăsă pe Virginia într-o stare confuză. Sentimentul cel mai puternic era acela de binecuvântare, de copleşitoare uşurare, acum putea să suporte noaptea, să doarmă singură în casa mare şi pustie; putea să doarmă, ştiind cu siguranţă că nicio fantomă nu mai bântuie prin grădină, aşteptând să-i sară în spate. Lottie n-avea să se mai întoarcă; era închisă şi, odată cu ea, cumplitul secret. Virginia era eliberată.

Totuşi nu se simţea în largul său. Nici nu voia să-şi imagineze cât de nefericită trebuie să fie Edie, văzând că nu a reuşit, că a fost nevoită să-şi lase încă o dată verişoara în seama unor persoane competente de la spital. Dar precis că, în sinea ei, Edie se simţea şi ea uşurată, chiar şi numai pentru faptul că scăpase de responsabilitatea aceea aproape imposibilă şi că nu mai era nevoită să suporte chinul nesfârşitelor sporovăieli ale lui Lottie.

În sfârşit, mai era şi Henry, iar Virginia se simţea vinovată. Ştia părerea lui despre Lottie şi cât de teamă îi fusese pentru Edie şi totuşi nu-i trecuse nicio clipă prin cap lucrul cel mai firesc – să dea un telefon la şcoală. Îşi dădea seama că, oricât de ruşinos ar fi fost, motivul principal era că uitase cu totul de Henry, atât fusese de absorbită de ea însăşi şi de evenimentele ultimelor două zile.

Întâi, Edmund şi Pandora. Acum, Conrad.

Conrad Tucker. Aici, în Scoţia, la Strathcroy, integrat deja în familia Balmerino şi personaj principal în distribuţia următoarelor zile, prezenţa lui Conrad schimbase faţa lucrurilor. O schimbase mai ales pe ea, de parcă i-ar fi revelat o faţetă nebănuită, ascunsă a propriei sale personalităţi. Se culcase cu Conrad. Făcuseră dragoste dintr-o dorinţă reciprocă, legată mai degrabă de consolare decât de pasiune, iar ea rămăsese cu el şi-şi petrecuse noaptea în braţele lui. Un act de infidelitate; adulter. Putea să-i spună oricum, dar Virginia nu regreta nimic.

Edmund nu trebuie să afle niciodată.

Vi era o bătrână înţeleaptă, iar faptul că i se confesase nu fusese un act de penitenţă, ci recunoaşterea unei clipe de mulţumire. Îşi recunoscuse păcatul faţă de altcineva şi scăpase astfel de vină. Dar Virginia fusese total surprinsă de lipsa oricărei remuşcări şi avea impresia că în ultimele douăzeci şi patru de ore se maturizase, crescuse – nu fizic, ci înlăuntrul său. Era ca şi cum s-ar fi luptat să urce o pantă foarte abruptă de deal, iar acum avea timp să-şi tragă răsuflarea, să se odihnească, să evalueze orizontul mai larg pe care-l cucerise prin eforturile sale.

Multă vreme fusese mulţumită să fie doar mama lui Henry, soţia lui Edmund, un membru al familiei Aird, existenţa ei fiind modelată de clan şi tot timpul, energia şi dragostea ei fiind canalizate spre crearea unei ambianţe de familie. Dar acum, Alexa crescuse, Henry plecase, Edmund… Pentru

moment, se părea că Edmund ieşise complet din calculele sale. Deci mai rămânea doar ea, Virginia. Un individ, o entitate cu trecut şi viitor, între care se întindeau, ca o punte, anii de căsnicie care trecuseră în zbor. Plecarea lui Henry încheiase o perioadă din viaţa ei şi, în acelaşi timp, o eliberase. Nimic n-o mai putea împiedica să-şi ia zborul, cu aripile întinse. Toată lumea era a ei.

Vizita în Long Island, amânată de luni de zile, dar pe care nu şi-o putuse scoate din minte, era acum posibilă, neîndoielnică, ba chiar obligatorie. Orice ar spune Vi, era momentul să plece şi, dacă era nevoie de scuze, avea să aducă în discuţie vârsta înaintată a bunicilor şi dorinţa ei arzătoare de a-i vedea înainte ca ei să fie prea bătrâni, să se mai poată bucura de compania ei; înainte să fie loviţi de boală sau infirmitate; înainte să moară. Asta era scuza. Dar adevăratul motiv avea în mare parte legătură cu Conrad.

El va fi acolo. Va fi prin preajmă. În oraş sau în Southampton, dar puteau vorbi oricând la telefon. Puteau fi împreună. Un bărbat pe care bunicii ei îl plăcuseră întotdeauna. Un om cumsecade. Nu era genul de om care să dispară pe neaşteptate, care să-şi încalce promisiunile sau să te dezamăgească tocmai când aveai mai mare nevoie de el; nici nu s-ar fi îndrăgostit de o altă femeie. Îi trecu prin minte că încrederea era, probabil, mai importantă decât dragostea, pentru ca o legătură să reziste cu adevărat. Avea nevoie de timp şi spaţiu ca să depăşească această nesiguranţă; avea nevoie de un interludiu, în care să stea deoparte şi să revizuiască situaţia. Avea nevoie de consolare şi ştia că o putea găsi în compania celui care-i fusese întotdeauna prieten, iar acum îi era amant. Amantul ei. Ce cuvânt ambivalent, plin de sensuri profunde. Îşi verifică încă o dată conştiinţa, încercând să găsească acel bob de vină obligatoriu, dar nu găsi nimic în afară de un soi de siguranţă, o forţă consolatoare, de parcă acest Conrad îi mai dăduse

o şansă, dreptul la o nouă tinereţe, libertatea deplină, neîntinată. Orice ar fi fost, ştia că nu putea să refuze acest dar, lăsându-l să se piardă pentru vecie. Leesport era aproape şi numai un zbor cu avionul o despărţea de el. Era neschimbat, pentru că locul acela nu se schimba niciodată. Simţea în nări aerul tare de toamnă, zărea străzile largi, umbrite, din loc în loc, cu frunze stacojii, fumul de la primele focuri ieşind pe coşurile caselor impunătoare, ridicându-se blând spre cerul de un albastru intens al verii indiene specifice în Long Island.

Rămase nemişcată, amintindu-şi de anii de demult. Ziua Muncii trecuse, copiii erau iarăşi la şcoală, localurile de pe plajă se închiseseră. Dar precis că bunicul nu-şi scosese încă la mal bărcuţa cu motor, iar splendida plajă de la Atlantic se afla chiar acolo, la mică distanţă. Dune de nisip şi o briză uşoară; nisipuri nesfârşite, presărate cu scoici, dantelate de valurile înspumate. Simţea parcă spuma pe obraji. Se vedea, ca de la mare distanţă, păşind printre scoici, o siluetă profilată pe cerul serii, cu Conrad alături…

Şi atunci, în ciuda tuturor celor întâmplate, Virginia se trezi zâmbind, nu dintr-o plăcere romantică, ci dintr-un sănătos simţ al ridicolului. Astea erau visuri de adolescentă, decupate din vreo reclamă de televiziune. Parcă auzea muzica siropoasă şi vocea sinceră, vibrantă a vreunui bărbat care încerca s-o convingă să folosească cine ştie ce şampon, deodorant sau detergent biodegradabil. Ar fi prea uşor să-şi treacă ziua, pierdută într-un nor de fantezii. Nu pentru că visurile ar fi fost prerogativul exclusiv al tinereţii, ci pentru că cei mari n-aveau timp să se lase pradă imaginaţiei. Aveau prea multe de făcut, prea multe griji şi probleme. Ca şi ea. Chiar în acel moment. Viaţa imediată, cu exigenţele ei, îi solicita atenţia. Îndepărtă cu hotărâre gândul la Leesport şi la Conrad şi-şi îndreptă atenţia spre Alexa. Alexa era

prioritatea numărul unu. Alexa urma să ajungă la Balnaid într-o oră, două şi, cu o lună în urmă, la Londra, Virginia îi făcuse o promisiune.

„… tu şi tati, se rugase Alexa. Nu-i aşa că n-o să vă mai certaţi? N-aş suporta o atmosferă de ură… “

Iar Virginia îi dăduse toate asigurările. „Nu, sigur că nu. Uită toate astea… O să ne distrăm grozav…”

N-avea voie să promită ceva şi apoi să nu se ţină de cuvânt şi era destul de mândră ca să-şi dea seama că nici aceasta nu făcea excepţie. Până vineri seara, Edmund avea să se întoarcă acasă. Virginia se întreba dacă-i va aduce altă brăţară de aur şi spera că nu, pentru că nu numai Henry se afla între ei, ca o pradă la care să se repeadă fiecare, dar şi această nouă înţelegere a Virginiei, despre ea însăşi şi soţul său. Simţea că nimic nu va mai fi simplu sau direct de acum încolo, dar trebuia, de dragul Alexei, să lase această impresie. Se punea, de fapt, problema să reziste în următoarele câteva zile. Îşi imagina o serie de obstacole: sosirea Alexei, picnicul lui Vi, sosirea lui Edmund acasă, masa de la Isobel, petrecerea de la Verena. Trebuia să se gândească, pe rând, la fiecare dintre acestea şi să nu-şi arate nicio clipă sentimentele. Nici îndoială, nici poftă, nici suspiciune sau gelozie. Până la urmă, toate acestea vor lua sfârşit. Iar după plecarea musafirilor din septembrie şi revenirea vieţii la normal, Virginia, eliberată de orice obligaţie, putea să se gândească la plecare.

Aştepta să se lumineze de ziuă, întorcându-se, din când în când, să vadă ora pe ceasul de lângă pat, dar pe la şapte se săturase de această ocupaţie inutilă şi părăsi, cu bucurie, patul cu cearşafurile mototolite.

Trase draperiile şi, de afară, o întâmpină cerul azuriu, grădina cu umbrele sale prelungi, matinale şi ceaţa uşoară, care se ridica deasupra câmpurilor. Toate acestea erau semne potenţiale pentru o zi

frumoasă. Odată cu răsăritul, ceaţa avea să dispară şi, cu puţin noroc, putea fi chiar cald.

Se simţea mai uşurată. Dacă tocmai astăzi ar fi fost întâmpinată de o zi friguroasă, cenuşie, ploioasă, ar fi fost un dezastru pentru ea. Nu numai pentru că era şi aşa destul de demoralizată ca să mai aibă nevoie de alte motive de deprimare, ci şi pentru că, oricum ar fi fost vremea, picnicul lui Vi, vrând-nevrând, ar fi avut loc. Vi respecta tradiţia şi nu-i păsa dacă musafirii erau nevoiţi să se adăpostească sub umbrele de golf, să se bălăcească prin apă în cizme de cauciuc ori să-şi prăjească cârnăciorii uzi pe grătarul umed, plin de fum. În anul acesta se părea totuşi că erau scutiţi de asemenea plăceri masochiste.

Virginia coborî la parter, se ocupă de câini şi-şi pregăti un ceai. Se gândi să-şi facă ceva de mâncare, dar abandonă această idee şi urcă din nou la etaj, să se îmbrace şi să-şi facă patul. Auzi zgomotul unei maşini, se repezi la fereastră, dar nu văzu nimic. Probabil cineva trecuse prin faţa porţii, îndreptându-se spre şosea.

Reveni în bucătărie şi puse de cafea. La ora nouă se auzi telefonul, iar ea se repezi să răspundă, gândindu-se că era probabil Alexa, care-i dădea telefon de pe drum, să-şi justifice întârzierea. Dar era Verena Steynton.

— Virginia, scuză-mă că te sun aşa de dimineaţă. Te-ai sculat?

— Bineînţeles.

— Minunată zi. N-ai cumva nişte feţe de masă de damasc? Albe şi cât mai mari. Numai la asta nu ne-am gândit şi bineînţeles că Toddy Buchanan n-are de unde să facă rost.

— Cred că am vreo şase, dar trebuie să le caut. Erau ale lui Vi; le-a lăsat aici când s-a mutat.

— Sunt suficient de lungi?

— Bune pentru un banchet. Le folosea la petreceri.

— N-ai putea să fii aşa drăguţă şi să le aduci la Corriehill în dimineaţa asta? Aş veni eu să le iau, dar ne ocupăm cu toţii de flori şi, pur şi simplu, n-am nicio clipă liberă.

Virginia era bucuroasă că Verena nu-i putea vedea faţa.

— Da. Da, aş putea s-o fac, spuse ea, încercând să pară cât mai amabilă. Dar nu pot să vin până ce nu sosesc Alexa şi Noel, iar ei încă n-au apărut. Şi pe urmă trebuie să mă duc la Vi la picnic…

— Nu-i nicio problemă… treci doar să le laşi. Nici nu ştii cât îţi sunt de recunoscătoare. Eşti adorabilă. Caută-l pe Toddy şi lasă-le la el… şi ne vedem mâine, dacă nu se poate mai devreme. Pa-a…

Închise. Virginia oftă, puţin exasperată, pentru că ultimul lucru pe care şi-l dorea în dimineaţa aceea era să parcurgă cu maşina cei cincisprezece kilometri până la Corriehill şi pe urmă să se întoarcă. Totuşi, după atâţia ani petrecuţi în Scoţia, se adaptase la obiceiurile locului şi unul dintre acestea era ca, la nevoie, toată lumea să pună umărul la treabă – chiar dacă era problema altcuiva – şi să nu lase să se vadă nemulţumirea. Se gândi că organizarea unei petreceri era un moment greu, dar, chiar şi aşa, ar fi preferat ca Verena să se fi gândit mai din timp la feţele de masă.

Notă „feţe de masă“ pe blocnotesul aflat lângă telefon. Se gândi din nou la picnic şi puse un pui mare la cuptor. Până să se facă şi să se răcorească, Alexa avea să ajungă, probabil, acasă şi putea s-o roage pe ea să-l taie în bucăţi.

Telefonul sună din nou. De data asta era Edie.

— Poţi să treci să mă iei şi pe mine la picnic?

— Da, sigur că da. Vin cu plăcere. Edie, îmi pare rău pentru Lottie.

— Da, spuse Edie scurt, aşa cum făcea ori de câte ori era necăjită, dar nu voia să vorbească despre ceva. M-am simţit groaznic.

Ceea ce n-o lămurea pe Virginia era dacă Edie se simţise groaznic pentru că Lottie trebuise să plece, sau din cauza implicării Virginiei în această tristă întâmplare.

— La ce oră să fiu gata?

— Trebuie să mă duc la Corriehill cu nişte feţe de masă, dar încerc să fiu la tine pe la douăsprezece.

— Alexa a ajuns?

— Încă nu.

— Vai de mine, sper că n-au păţit nimic, spuse Edie, îngrijorată, gândindu-se imediat la vreun accident ori vreo defecţiune.

— Nu-ţi face griji. Poate e aglomeraţie pe drum.

— Pe mine mă îngrozesc drumurile astea.

— Stai liniştită. Ne vedem la prânz şi până atunci vor veni şi ei.

Virginia îşi mai turnă o cană de cafea. Telefonul suna din nou.

— Balnaid.

— Virginia.

Era Vi.

— La mulţi ani!

— Ce zici, ce noroc am cu vremea asta? A venit Alexa?

— Încă nu.

— Mă gândeam că ar fi trebuit să ajungă până acum.

— Şi eu la fel, dar încă n-au apărut.

— De-abia aştept s-o văd, drăguţa de ea. De ce nu veniţi cu toţii la Pennyburn mai devreme să bem o ceaşcă de cafea şi să stăm la taclale înainte să pornim sus pe deal?

— Nu pot. Virginia îi explică despre feţele de masă. Nici nu ştiu unde să le caut.

— Sunt pe raftul de sus, în dulapul de rufărie, împachetate în hârtie albastră. Verena asta încurcă pe toată lumea. De ce nu s-a gândit să te întrebe mai din timp?

— Cred că i-au scăpat multe lucruri.

— Atunci, când ajungeţi aici?

Virginia reflectă, încercând să găsească o soluţie.

— Am să-i trimit pe Noel şi pe Alexa la Pennyburn, cu maşina de teren. Eu am să merg la Corriehill cu maşina mică, iar pe drum o iau pe Edie şi venim la Pennyburn. După aceea luăm tot ce trebuie pentru picnic în maşina de teren şi plecăm cu toţii împreună.

— Ce pricepută eşti la organizare! Precis că asta se datorează mamei tale americane. Adu, te rog, şi nişte pături, bine? Şi pahare de vin pentru voi.

Sub „feţe de masă“, Virginia mai notă „pături, pahare de vin“.

— … Şi îi aştept, pe Alexa şi Noel, pe la unsprezece.

— Sper că nu sunt prea obosiţi.

— A, n-au cum să fie obosiţi, o asigură Vi. Sunt tineri.

Noel Keeling era orăşean, născut şi crescut la Londra, în mediul străzilor urbane, cu weekenduri petrecute departe, la ţară. Din când în când făcea câte o escapadă şi lua avionul până la Costa Smeralda ori Algarve, să stea cu prietenii, să joace golf sau tenis sau să se relaxeze făcând puţin iahting. Turismul, vizitarea bisericilor sau a castelelor, admirarea imenselor podgorii nu intrau în planurile sale de distracţii şi, dacă i se sugera o astfel de ieşire, găsea de obicei motive să se retragă, petrecându-şi timpul, în loc de asta, fie întins la soare, lângă piscină, fie coborând în cel mai apropiat oraş, unde lua loc la o masă pe terasa vreunui bar şi privea agitaţia trecătorilor din jur.

O dată, cu câţiva ani în urmă, când venise în Scoţia să petreacă o săptămână cu nişte prieteni, la pescuit de somoni, luase avionul de la Londra la Inverness; acolo îl aştepta un alt membru al grupului şi împreună au pornit cu maşina spre Oykel Bridge. Plouase. A continuat să plouă tot

drumul, până la hotel şi apoi, fără întrerupere, pe toată durata şederii lor acolo. Din când în când, ceaţa se risipea, scoţând la iveală un teren cu vegetaţie maronie, fără copaci – şi cam atât. Amintirile acelei săptămâni erau amestecate. Îşi petrecuse fiecare zi stând până la brâu în apa repede a râului, încercând să prindă peştii iuţi de sub apele învolburate. Fiecare seară trecuse într-o atmosferă de plăcută amiciţie, cu cantităţi respectabile din delicioasa mâncare scoţiană şi cantităţi şi mai mari de whisky de malţ. Natura înconjurătoare nu-i făcuse nicio impresie.

Acum însă, la volanul micuţului său Volkswagen Golf, aflat pe ultimele mile ale acestei lungi călătorii, simţi nu numai că se afla pe un teren cunoscut, ci şi că acesta era plin de surprize.

Terenul cunoscut era o metaforă. Ştia din experienţă cum să se poarte ca musafir, având în spate mulţi ani de vizite la ţară în weekend – şi nici măcar nu era pentru prima dată când venea să stea într-o casă necunoscută, la oameni străini. În anii trecuţi obişnuia să facă un grafic al fiecărui weekend, acordând un număr de stele pentru confort şi plăcere. Dar asta se întâmpla când era mult mai tânăr şi mai sărac şi nu-şi permitea să refuze nicio invitaţie. Acum, mai matur şi prosper, cu prieteni şi cunoştinţe pe măsură, devenise mai selectiv şi era arareori dezamăgit.

Dar, dacă era să fie corect, jocul avea regulile sale prestabilite. Aşa că, în valiza din portbagaj, nu-şi pusese numai smochingul şi diverse haine sport, ci şi o sticlă de whisky Famous Grouse pentru gazdă şi o cutie mare de bomboane din ciocolată de casă, pe care o cumpărase de la Bendix pentru soţia acestuia. Pentru bunica Alexei, care îşi celebra în chiar acea zi împlinirea a şaptezeci şi opt de ani de viaţă, adusese săpun şi ulei de baie marca Floris, în ambalaje strălucitoare – acesta era cadoul său standard pentru doamne în vârstă, cunoscute şi necunoscute; iar pentru Katy

Steynton, pe care n-o văzuse niciodată, o pictură cinegetică, cu un cocker spaniel cu ochii trişti, ţinând în gură un fazan.

Aşadar, aducând cadouri, se conforma regulilor.

Teritoriul neaşteptat, cel al surprizelor, era impresia pe care i-o făcuse superbul comitat Relkirkshire. Niciodată nu-şi imaginase domenii atât de bogate şi prospere, ferme atât de pline de verdeaţă, perfect aliniate, unde cirezi de vite sănătoase păşteau în linişte. Nu se aşteptase să treacă pe drumuri străjuite de mesteceni, dincolo de care se zăreau grădini pline de flori parfumate, multicolore. Călătorind noaptea, zărise primele raze de lumină furişându-se prin ceaţa dimineţii, dar acum soarele îşi făcuse datoria şi umbrele dispăruseră, făcând loc unei zile pline de strălucire. După ce Relkirk rămăsese în urmă, porniră pe drumul pustiu, printre câmpurile acoperite de paie aurii, pe lângă râuri învolburate, pâlcuri de ferigi de culoarea şofranului; cerul era nesfârşit, iar aerul avea puritatea cristalului, nepoluat de fum sau de smog sau de oricare din ororile produse de mâna omului. Era ca şi când s-ar fi întors în timp, într-o lume pe care o credea definitiv pierdută. Cunoscuse oare această lume? Sau o ştiuse altă dată şi uitase, pur şi simplu, că există?

Podul Caple. Traversară un râu, aflat departe, în ravena de dedesubt, apoi cotiră pe lângă indicatorul pe care scria „Strathcroy“. Dealurile cu iarba-neagră încă în floare se înălţau de ambele părţi ale drumului strâmt şi şerpuit. Zări câteva ferme risipite în depărtare, un cioban cu turma de oi îndreptându-se, peste păşunile verzi, către un câmp sălbatic, aflat ceva mai jos. Alexa, cu Larry pe genunchi, stătea lângă el. Larry dormea, dar Alexa era vizibil concentrată, reuşind cu greu să-şi ascundă entuziasmul revenirii acasă. Adevărul era că nu-şi mai putuse stăpâni nerăbdarea de câteva săptămâni încoace, numărând zilele rămase în calendar; îşi tunsese părul, cumpărase cadouri şi

bătuse magazinele în căutarea unei rochii noi. Umblase însă inutil şi renunţase la magazine, preferând o firmă care închiria modele minunate – se topise după o rochie mini adorabilă, decorată cu auriu, dar vânzătoarea o convinsese că picioarele ei nu se potriveau cu moda mini – şi se lăsase înduplecată să aleagă o rochie tradiţională din mătase înflorată care, după părerea lui Noel, îi dădea o alură romantică, adorabilă. În ultimele două zile se învârtise ca un titirez, ocupată cu rezolvarea ultimelor amănunte; împachetase valizele pentru amândoi, călcase cămăşile lui Noel, golise frigiderul şi lăsase vecinilor un rând de chei, pentru cazul când casa ar fi fost atacată de hoţi. Toate astea au fost duse la bun sfârşit într-un entuziasm debordant, cu energia unui copil, iar Noel privise toată această foială cu tandreţe şi înţelegere, fără să poată spune că era la fel de entuziast.

Şi totuşi, acum, la capătul acestui lung drum, când soarele îşi trimitea razele din cerul vast, ca din alte vremuri, aerul curat pătrundea prin fereastra deschisă şi fiecare cotitură a drumului promitea o nouă surpriză, entuziasmul ei deveni dintr-odată contagios şi Noel se simţi cuprins de sentimente ciudate – nu chiar fericire, ci o explozie de bunăstare fizică, poate cea mai apropiată de fericire. Dintr-un impuls, luă o mână de pe volan şi o aşeză pe genunchiul Alexei, iar ea îi răspunse imediat, aşezându-şi mâna peste mâna lui.

— Nu-ţi spun tot timpul „nu-i aşa că e frumos“, pentru că, dacă aş face aşa, ar fi prea banal, spuse ea.

— Ştiu.

— Iar revenirea acasă are întotdeauna ceva special, dar mai ales acum, când eşti cu mine. La asta mă gândeam. Degetele li se împletiră. Niciodată n-a fost ca acum.

Noel zâmbi.

— Am să mă port cât pot eu de frumos, ca să rămână aşa.

Alexa se aplecă şi-l sărută pe obraz.

— Te iubesc, îi spuse.

Cinci minute mai târziu au ajuns. În dreptul satului, au traversat încă un pod, au trecut printre porţile deschise şi au intrat pe alee. Pajişti, pâlcuri de rododendroni şi azalee, iar în zare, dealurile care mergeau spre sud. Noel opri în faţa casei, pe care o recunoştea din fotografia Alexei, acum însă se afla în faţa lui, reală, solidă şi trainică, cu serele înălţându-se pe o latură. Viţa sălbatică, acum în tonuri stacojii, încadra uşa de la intrare, deschisă şi, înainte ca Noel să oprească motorul, cei doi cockeri îşi făcură apariţia, nu pozând cuminţi în capul scărilor, ci alergând spre ei cu urechile fluturând, ca pentru a-i studia pe nou-veniţi. Larry, trezit brusc, le răspunse pe măsură, sărind din braţele Alexei când aceasta ieşi din maşină.

Aproape în acelaşi moment, chiar în spatele câinilor, îşi făcu apariţia şi Virginia, în jeanşi şi cu o bluză albă fără guler, arătând la fel de grozav ca şi în hainele elegante în care o văzuse la Londra, pentru prima şi ultima dată.

— Alexa, draga mea. Am crezut că nu mai veniţi.

Îmbrăţişări şi săruturi. Întinzându-se, ca să scape de durerile din braţe şi picioare, Noel urmărea bucuria revederii.

— Uite-l şi pe Noel, spuse Virginia, întorcându-se spre el. Mă bucur să te revăd.

Primi şi el, cu mare plăcere, un sărut.

— N-a fost prea obositor drumul? Alexa, nu mai suport larma asta. Lasă-l pe Larry să se împrietenească cu ai mei aici, în grădină, altfel îmi udă covoarele. De ce aţi întârziat aşa de mult? Vă aştept de câteva ore.

— Ne-am oprit la Edinburgh să ne luăm micul dejun, explică Alexa. Noel are acolo nişte prieteni – Delia şi Calum Robertson. Locuiesc într-o căsuţă

adorabilă, în zona vechilor grajduri regale, chiar lângă Moray Place. I-am trezit cu pietricele în fereastră şi au coborât să ne deschidă, ne-au pregătit ouă cu şuncă şi nu s-au supărat deloc că i-am trezit. Ar fi trebuit să te sun, dar nu m-am gândit. Îmi pare rău.

— Nu contează. Important e că aţi ajuns. Dar n-avem nicio clipă de pierdut, pentru că trebuie să fiţi la Vi la unsprezece, să vă beţi cafeaua cu ea înainte să plecăm cu toţii sus pe deal, pentru picnic. Aruncă spre Noel o privire plină de înţelegere. Bietul de tine, n-ai parte de nicio clipă de odihnă, dar Vi abia aşteaptă să vă vadă pe amândoi. Crezi că rezişti? Nu eşti prea obosit după un drum atât de lung?

— Niciun pic, o asigură el. Am condus amândoi, pe rând, iar cel care nu era la volan a putut să aţipească puţin…

Deschise portbagajul maşinii, iar Virginia ridică uimită din sprâncene.

— Doamne, câte bagaje aveţi! Hai să le ducem înăuntru…

Acum se afla în dormitor, unde rămăsese să-şi despacheteze bagajele. Uşa era deschisă şi auzea, dinspre culoar, vocile Alexei şi Virginiei, care mai aveau încă destule de discutat. Din timp în timp se auzea câte un hohot de râs. Noel închise uşa, dorindu-şi un moment de intimitate înaintea următoarelor cerinţe pe care trebuia să le îndeplinească. Trebuia să plece cu maşina de teren, un Subaru – aşa i se spusese. Intervenise o încurcătură cu nişte feţe de masă, dar el şi Alexa urmau să-şi bea cafeaua cu bunica ei, iar mai târziu, Virginia şi Edie aveau să li se alăture, după care întregul grup trebuia să pornească sus pe deal, pentru picnicul aniversar.

Nu-l deranja acest proiect; din contră, era parcă nerăbdător să vadă ce surprize îi va mai rezerva această zi. Deschise geamantanul şi începu să

despacheteze la nimereală. Agăţă smochingul în impunătorul dulap victorian, apoi scoase cadoul pentru Vi, periuţele de dinţi, trusa de toaletă. Puse periuţele pe masă şi se duse să inspecteze baia. Se trezi în faţa unei căzi masive, cu robinete gigantice din alamă; marmură pe jos, oglinzi până în tavan, prosoape pufoase, frumos împăturite şi aşezate pe un suport încălzit. Era epuizat şi murdar după drum şi, cedând unui impuls, deschise robinetele, îşi aruncă hainele cât colo şi făcu cea mai scurtă, cea mai fierbinte baie din viaţa lui. Simţindu-se mult mai bine, se îmbrăcă din nou şi, încheindu-şi cămaşa curată, se îndreptă spre fereastră, privind superba panoramă care se deschidea dincolo de marginile grădinii. Câmpuri, oi, dealuri. Liniştea fu întreruptă de ţipătul prelungit al unei mierle, care se pierdu apoi în depărtări, făcându-l pe Noel să se întrebe de când nu mai auzise un asemenea sunet tulburător, evocator, fără să poată găsi un răspuns.

Virginia Aird era pe jumătate americancă; tânără, plină de viaţă şi şarm. Odată, într-o călătorie de afaceri în Statele Unite, Noel locuise în casa unui coleg, în statul New York. Era un fel de ranch, o casă de fermieri bogaţi, aşezată pe o pajişte care se învecina cu pajiştea altei case, construită cu gândul în primul rând la comoditate şi uşurinţa de întreţinere. Încălzire centrală excelent gândită, alături de toată aparatura casnică modernă necesară. Ar fi trebuit să fie locul ideal pentru petrecerea unui weekend de iarnă. Şi totuşi, nimic nu fusese conform aşteptărilor, pentru că gazda, deşi era o femeie adorabilă, nu se pricepea câtuşi de puţin să vadă de oaspeţi. Deşi avea o bucătărie perfect utilată, nu se obosise niciun moment ca să le gătească ceva. În fiecare seară se îmbrăcau şi ieşeau la clubul local să mănânce şi tot ce reuşeau să primească din bucătăria aceea erau ochiuri prăjite sau sandviciuri cu carne de vacă, făcute la cuptorul cu microunde. Dar asta nu era tot. În salon exista un cămin adevărat, dar pe grilaj

erau aşezate ghivece de plante şi, în locul unui foc strălucitor, centrul atenţiei era televizorul, în jurul căruia fuseseră aşezate canapelele prea confortabile şi fotoliile adânci. Duminica după-amiaza, familia îşi petrecea timpul urmărind un meci de fotbal american, ale cărui reguli şi canoane rămăseseră de neînţeles pentru Noel. Avea televizor şi în dormitor, iar baia auxiliară era echipată cu meticulozitate – duş, prize pentru aparatul de bărbierit şi chiar un bideu, dar cel mai mare dintre prosoapele asortate de-abia îi acoperea părţile delicate ale corpului, iar aceste mici inconveniente îl făcuseră să se gândească cu regret la confortul prosoapelor sale imense, albe, pufoase de acasă. Dar cel mai rău fusese că i se blocaseră sinusurile din cauză că dormise într-o cameră încălzită, ale cărei ferestre refuzau să se deschidă.

Era o mojicie şi ingratitudine din partea lui să le găsească pricină, pentru că fuseseră deosebit de amabili cu el, dar niciodată, în toată viaţa lui, nu fusese mai fericit să scape dintr-un loc.

Se auzi din nou ţipătul mierlei. Pace. Şi… se întoarse cu faţa spre dormitor, aşezându-şi cămaşa în jeanşi… o minunată opulenţă edwardiană. Ca şi în strada Ovington, numai că aici totul era făcut la o scară masivă, masculină. Baia imensă, făcută pentru un bărbat înalt. Prosoapele mari, draperiile grele, legate de fiecare parte cu şnur de mătase. Se gândi din nou la Virginia şi înţelese că, deşi nu-i fusese deloc teamă că acel sejur în America suburbană s-ar fi putut repeta, nu se aşteptase ca ea să fie stăpâna unei case care fusese probabil decorată şi mobilată cu cincizeci de ani în urmă, fără să mai fi fost modificată între timp.

Dar era de acord cu acest lucru. Se simţea foarte bine. Îi plăcea spiritul locului, confortul trainic, mirosul plăcut, de casă de ţară, strălucirea mobilei lăcuite şi îngrijite, prospeţimea cearşafurilor, sentimentul de familie. Punându-şi şosete curate, un pulover gros, periindu-şi părul, se trezi

fluierând. Se privi în oglindă şi zâmbi mulţumit. Deja se simţea grozav.

Gata, în sfârşit, ţinând în mână cadoul pentru Vi, ieşi din dormitor, coborî scările şi, mergând după sunetul vocilor feminine, ajunse în bucătăria Virginiei. Nu era ca în reviste, dar era mare şi primitoare şi plină nu de soare, ci de un plăcut miros de cafea. Alexa tăiase cu pricepere un pui în bucăţi şi acum punea totul într-o cutie de plastic, iar Virginia, cu un şorţ peste pantaloni, umplea filtrul cu apă pentru cafea. Când îl văzu pe Noel, lăsă totul deoparte şi opri aparatul.

— Totul e-n regulă? îl întrebă.

— Perfect. Am făcut o baie, iar acum sunt gata de orice.

— Ce ai acolo, un cadou pentru Vi? Pune-l în cutia asta mare, lângă ale noastre…

Era o cutie de carton deja plină ochi cu tot felul de pachete frumos ambalate, de forme ciudate. Îl puse pe al său alături.

— Cineva i-a făcut cadou o sticlă.

— Henry. E vin de plante. L-a câştigat la tombolă. Noel, maşina e în spatele casei. Poate poţi să pui cutia înăuntru, lângă celelalte lucruri, ca să i-o dai lui Vi când ajungeţi la Pennyburn.

Noel luă cutia în braţe şi o duse afară, pe uşa deschisă. În curtea din spate se afla maşina, un vehicul zdravăn, cu transmisie pe patru roţi, cu compartimentul din spate pe jumătate plin cu tot felul de lucruri. Pentru Noel, picnic însenina un sandvici în aer liber, ori o gustare asortată cumpărată de la Fortnum’s, plus şampanie, care se deschidea ceremonios pe terenurile de la Glyndebourne. Pregătirile de acum păreau însă făcute pentru o armată întreagă. Pături, umbrele; undiţe de pescuit, coşuri şi pungi; un sac de hârtie, plin cu cărbuni; un altul, cu cele necesare pentru aprins focul; grătare şi cleşti; bolurile pentru câini; o sticlă de apă, cutii de bere; un coş plin cu farfurii de plastic în culori vii şi câteva pahare de plastic.

Pe lângă astea, un sul de hârtie, impermeabile, aparatul de fotografiat al Alexei, un binoclu.

Aşeză cutia cu cadouri şi Alexa apăru şi ea, cu încă un coş, în care pusese termosul de cafea şi cutia cu bucăţile de pui rece, câteva ceşti, lesele câinilor şi un fluier.

— Parcă am pleca cu cortul pentru cel puţin două săptămâni, îi spuse Noel.

— Trebuie să fim pregătiţi pentru orice eventualitate.

Noel îi luă cutia din braţe şi găsi un loc unde s-o pună.

— Ar trebui să plecăm. Deja suntem în întârziere.

— Dar câinii?

— Vin cu noi toţi trei. Va trebui să-i înghesuim lângă celelalte lucruri.

— Nu pot sta pe bancheta din spate?

— Nu, pentru că vom fi cinci pe drumul spre deal şi nici Vi, nici Edie nu sunt deloc slabe.

— Putem lua şi maşina mea.

— Putem, dar n-am ajunge prea departe. Stai să vezi drumul. E abrupt şi foarte greu. Asta e singura maşină care poate merge pe acolo.

Noel era grijuliu cu Volkswagenul său, aşa că nu mai făcu niciun comentariu. Cei trei câini au fost aduşi la maşină, înghesuiţi înăuntru şi apoi Noel închise capota în urma lor. Alexa şi Noel au urcat în faţă, cu Noel la volan. Virginia, cu şorţul la brâu, veni să-şi ia rămas-bun.

— Vin şi eu pe la douăsprezece şi un sfert, le spuse. Distracţie plăcută cu Vi.

Maşina porni, coti pe lângă casă, ieşi pe porţi, trecu peste pod. Pe măsură ce mergeau, Alexa îi povestea toate noutăţile locale.

— Tata e la New York. Am aflat despre asta când tăiam puiul. Dar se pare că se întoarce în cursul zilei de mâine, aşa că va fi prezent la petrecere. Iar Lucilla Blair e la Croy… s-a întors din Franţa… cu Pandora Blair. Pandora e sora lui

Archie Balmerino, aşa că ai să-i cunoşti pe amândoi.

— Vin cu toţii la picnic?

— Cred că da. Nu sunt sigură de Pandora, totuşi. Îmi doresc s-o văd, pentru că n-o cunosc. Doar am auzit despre ea. E oaia neagră a familiei Balmerino şi are o reputaţie teribil de proastă.

— Sună interesant.

— Ei, nu te entuziasma aşa. E cu cel puţin zece ani mai bătrână decât tine.

— Întotdeauna mi-au plăcut femeile mai mature.

— Nu cred că „matură“ e cuvântul potrivit pentru Pandora. Şi mai e un tip care stă la Croy. Îl cheamă Conrad Tucker. E american şi vechi prieten de-al Virginiei. Nu e extraordinar? Iar săraca Virginia a trebuit să-l ducă chiar ea la şcoală pe Henry, pentru că tata nu era aici. Mi-a spus că a fost oribil şi că nu vrea să vorbească despre asta. Şi încă n-are nicio veste de la dragul de Henry, aşa că nu ştim cum se simte. Virginia zice că nu vrea să-l sune pe director, ca nu cumva să o considere o mamă nebună.

Ajunseseră în sat.

— … Nu ştiu de ce n-ar trebui să telefoneze. Nu văd de ce să nu vorbească cu Henry dacă asta doreşte. Ia-o la stânga pe aici, Noel, pe poarta aceea şi apoi în sus pe deal. Am ajuns la Croy. Domeniul lui Archie Balmerino. Cred că el e la vânătoare astăzi, dar mergem cu toţii la ei la masă mâine-seară, înainte de petrecere, aşa că ai să-l vezi atunci…

Drumul urca abrupt, pe terenul unei ferme, care fusese altă dată parc. Fagii impunători aveau frunzele îngălbenite, iar în zare dealurile îşi profilau piscurile pe cerul strălucitor de toamnă. În ciuda soarelui cald, se simţea un vânt destul de tăios, iar Noel era bucuros că-şi luase puloverul cel gros.

— Acum o luăm pe drumul ăsta. Pe vremuri era groaznic, o cărare denivelată care ducea la căsuţa

grădinarului, dar Vi a aranjat-o când a cumpărat terenul de la Archie. E maniacă la grădinărit. Ţi-am mai spus asta. Dar uite ce privelişte are casa. Sigur, e în bătaia vânturilor, dar de când au crescut fagii e mai bine…

Casa, de un alb orbitor în lumina soarelui, se afla în mijlocul unei grădini, cu pajişti verzi şi straturi de flori în culori vii. Când Noel trase maşina în faţa casei, uşa de la intrare se deschise şi o femeie masivă, bine făcută, le apăru în întâmpinare, cu braţele deschise şi părul fluturând în vânt. Era îmbrăcată cu o fustă foarte veche, din tweed, un jerseu, şosete şi ghete zdravene. Alexa, sărind din maşină, fu aproape imediat înghiţită în îmbrăţişarea solidei sale bunici.

— Alexa, dragul meu copil, ce bucurie să te văd.

— La mulţi ani.

— Am şaptezeci şi opt de ani, draga mea. Nu e îngrozitor? Sunt bătrână ca Matusalem.

O sărută pe Alexa, iar apoi, privind pe deasupra capului nepoatei sale, îl urmări pe Noel coborând din maşină şi îndreptându-se spre ea. Privirile li se întâlniră; cea a lui Violet era strălucitoare şi fermă; fermă, dar nu lipsită de bunătate. „Mă studiază“, îşi spuse Noel. Zâmbi cât mai deschis cu putinţă:

— Bună ziua. Eu sunt Noel Keeling.

Violet o lăsă pe Alexa şi-i întinse mâna. Noel i-o luă într-a sa şi simţi strânsoarea sănătoasă a palmei calde şi uscate, cu degete puternice. Nu era o bătrână frumoasă şi probabil că nici nu fusese vreodată, dar era multă energie şi înţelepciune în faţa arsă de soare şi părea că toate ridurile se datorau numai râsului. O plăcu imediat şi simţi cum între ei se stabileşte o legătură mută, instinctivă; dar era sigur că era genul de om care, deşi capabil de o ostilitate implacabilă, ar fi putut fi cel mai sincer şi constant prieten. Dintr-odată îşi dori ca Violet să fie de partea sa. Şi atunci, ea îi spuse ceva ciudat.

— Nu ne-am mai întâlnit?

— Nu cred.

— Numele dumitale. Keeling. Îmi pare cunoscut. Ridică din umeri, apoi dădu drumul mâinii. Nu contează.

Îi zâmbi, iar Noel îşi dădu seama că, deşi nu fusese niciodată frumoasă, avusese cu siguranţă foarte mult farmec.

— Drăguţ din partea dumitale că ai venit să ne vezi pe toţi.

— Permiteţi-mi să vă urez la mulţi ani. Avem o cutie întreagă cu cadouri pentru dumneavoastră.

— Aduceţi-le înăuntru. Am să le desfac mai târziu.

Noel se întoarse la maşină, deschise portiera, calmă câinii, scoase cutia cu cadouri şi închise din nou portiera. Între timp, Alexa şi bunica ei dispăruseră în casă, iar Noel le urmă, intrând într-un hol micuţ, iar de aici într-o sufragerie bine aerisită şi luminată, de unde printr-un glasvand se zărea superba grădină a bătrânei doamne.

— Pune cutia acolo! Încă n-am să deschid cadourile, pentru că mai întâi vreau să aflu noutăţile voastre. Alexa, cafeaua şi ceştile sunt în bucătărie, vrei te rog să aduci tu tava?

Alexa dispăru imediat, să facă ce i se ceruse.

— Acum, Noel… Nu pot să-ţi spun „domnule Keeling“ pentru că nimeni nu mai face aşa ceva în zilele noastre, iar dumneata să-mi spui Violet… unde doreşti să stai?

Dar el nu dorea să stea jos. Ca de obicei, când se afla într-un loc nou, dorea să umble, să cerceteze, să pătrundă firea lucrurilor. Camera era foarte plăcută, cu pereţii văruiţi în galben pal, draperii de creton cu trandafiri viu coloraţi şi covoare crem care acopereau complet podeaua, până la lambriuri. Ştia că Violet Aird nu locuise aici mulţi ani şi se simţea prospeţimea şi lumina unei curăţenii generale recente; dar mobila, tablourile, bibelourile, cărţile şi porţelanurile ei veniseră precis odată cu ea, probabil de la Balnaid.

Scaunele şi canapeaua erau acoperite cu cuverturi de culoarea coralului, iar un scrin de abanos, cu uşile deschise, avea aceeaşi culoare în interior. Înăuntru se zărea o minunată colecţie de porţelanuri Famille Rose. Oriunde se uita, Noel descoperea câte un grup de obiecte de mare preţ sau foarte practice, strânse într-o viaţă de om de această bătrânică, aşa cum veveriţa îşi strânge alunele. Aici câteva perniţe lucrate de mână, colo un coş împletit plin cu lemne de foc, grătarul de alamă, o pereche de cleşti, cutia cu aţe, televizorul micuţ, teancuri de reviste, boluri cu tot felul de obiecte. La fel, fiecare suprafaţă orizontală era împodobită cu obiecte mici, decorative. Cutiuţe emailate, căniţe cu flori proaspete, o cupă de cupru cu flori de iarbă-neagră, fotografii înrămate în suporturi de argint, mici ansambluri de porţelan de Dresda.

Violet îl urmărea. El o privi şi-i zâmbi.

— Urmaţi regulile lui William Morris, spuse el.

— Asta ce înseamnă?

— N-aveţi nimic în casă care să nu fie sau util sau frumos.

— Cine te-a învăţat asta? îl întrebă ea, amuzată.

— Mama.

— E un concept demodat.

— Dar încă viabil.

Violet făcuse focul în cămin. Pe poliţă se aflau două bibelouri de Staffordshire, întruchipând o pereche de câini, iar deasupra căminului…

Se încruntă, apoi se îndreptă spre tablou, să-l privească mai îndeaproape. Era o pictură veche, un copil într-un câmp de flori. Câmpul se afla în umbră, dar, dincolo de el, razele soarelui luminau stâncile şi marea, iar în depărtare, două siluete de fetiţe. Iluzia optică de lumină şi culoare îi atrăsese atenţia, nu numai pentru că efectul era atât de cald, ci pentru că tehnica, redarea propriu-zisă a formei tridimensionale îl surprindeau, cu familiaritatea unei figuri pe care şi-o amintea din copilărie.

Nu putea fi altfel. Aproape că nu avu nevoie să citească semnătura ca să ştie al cui era.

— E un Lawrence Stern, rosti, cu uimire.

— Mă bucur că te pricepi. Mi-e mai drag decât toate celelalte.

Noel se întoarse spre ea.

— Cum aţi ajuns în posesia lui?

— Pari mirat.

— Chiar şi sunt. Nu există decât vreo câteva.

— Mi l-a dăruit soţul meu, cu mulţi ani în urmă. Era la Londra. L-a văzut în vitrina unei galerii şi a intrat să-l cumpere pentru mine, fără să-i pese că a trebuit să plătească pentru el mai mult decât şi-ar fi putut permite.

— Lawrence Stern a fost bunicul meu, spuse Noel.

Violet se încruntă.

— Bunicul tău?

— Da. Tatăl mamei mele.

— Al mamei…? Violet tăcu, continuând să rămână încruntată, iar apoi faţa i se deschise într-un zâmbet de bucurie, din care dispăruse orice urmă de nedumerire. Deci, de *acolo* îţi ştiam numele! Noel Keeling. Dar am cunoscut-o… am întâlnit-o… Ei, ce s-a mai întâmplat cu Penelope?

— A murit acum vreo patru ani.

— Ce lovitură! O persoană atât de drăguţă. Nu ne-am întâlnit decât o dată, dar…

Au fost întrerupţi de revenirea Alexei din bucătărie, cu tava pe care se aflau cafetiera şi ceştile cu farfurioarele lor.

— Alexa, vino să auzi un lucru extraordinar! Imaginează-ţi, Noel nu e un străin pentru mine, pentru că am întâlnit-o o dată pe mama lui… şi ne-am înţeles foarte bine. Şi am sperat întotdeauna că ne vom mai vedea, dar n-am mai reuşit…

Descoperirea, această revelaţie extraordinară care dovedea, încă o dată, cât de mică e lumea, le captă întreaga atenţie. Picnicul şi aniversarea au

fost, pentru moment, uitate, iar Alexa şi Noel s-au aşezat să bea cafeaua fierbinte, ascultând cu interes povestea lui Vi.

— Ne-am cunoscut prin Roger Wimbush, portretistul. Când Geordie s-a întors din război, din lagăr, şi a reînceput să lucreze în Relkirk, s-a hotărât ca, în calitate de director al firmei, să i se facă un portret pentru posteritate. Iar Roger Wimbush a fost cel care a primit comanda. A venit la Balnaid şi a stat la noi, iar portretul a fost realizat în seră şi apoi agăţat, cum se cuvine, în cursul unei ceremonii, la biroul firmei. După câte ştiu, e şi acum acolo. Am devenit buni prieteni şi, după moartea lui Geordie, Roger mi-a scris o scrisoare atât de frumoasă şi m-a invitat la expoziţia de portrete de la Burlington House. Nu mergeam prea des la Londra, dar am considerat că merita să fac o călătorie aşa de lungă pentru acea ocazie, aşa că m-am dus. Roger m-a aşteptat şi m-a condus prin expoziţie. Imediat, a observat două doamne. Una era mama ta, Noel, iar cealaltă cred că era o mătuşă de-a ei, pe care o adusese la expoziţie ca să-i facă o plăcere. O femeie foarte bătrână; mică şi cu faţa foarte ridată, dar plină de energie…

— Mătuşa Ethel, spuse Noel, pentru că n-ar fi putut fi altcineva.

— Exact. Bineînţeles. Ethel Stern, sora lui Lawrence Stern.

— A murit acum câţiva ani, dar cât a trăit a fost pentru noi toţi o inepuizabilă sursă de amuzament.

— Îmi imaginez. În orice caz, era limpede că Roger şi mama ta erau prieteni foarte vechi. Cred că Roger i-a fost chiriaş cu mulţi ani mai înainte, pe când era un studenţaş fără niciun chior în buzunar, încercând să se afirme. S-au bucurat grozav să se revadă, iar apoi au urmat prezentările şi mi-au explicat despre rudenia cu Lawrence Stern, iar eu i-am vorbit mamei tale despre pictura asta. Deja ne împrieteniserăm şi, pentru că tot

văzuserăm tablourile, ne-am hotărât să luăm masa împreună. Eu mă gândisem la un restaurant, dar mama ta a insistat să mergem cu toţii la ea acasă şi să mâncăm acolo.

— Pe strada Oakley.

— Aşa este. Strada Oakley. Noi am protestat, spunând că e prea mare deranjul, dar ea nici n-a vrut să audă şi ne-am trezit toţi patru într-un taxi, pe drum spre Chelsea. Era o zi frumoasă, îmi aduc aminte foarte clar. O zi caldă şi însorită, şi ştii cât de inimoasă e Londra într-o zi de început de vară. Şi am servit masa în grădină, iar parfumul de liliac era aşa de îmbătător, încât parcă eram în altă ţară, în sudul Franţei, poate, sau la Paris; zgomotul oraşului era înăbuşit de copaci şi grădina era scăldată în soare şi umbră. Terasa avea un paravan, cu o masă şi scaune de grădină şi ne-am aşezat să bem nişte vin de la gheaţă, în timp ce mama ta s-a dus la bucătărie, în subsol, şi venea din când în când să mai stea de vorbă sau să toarne vin, să pună o faţă de masă, cuţite ori furculiţe.

— Ce-aţi mâncat? întrebă Alexa, fascinată de imaginea pe care o descria Vi.

— Stai să mă gândesc. Să-mi aduc aminte. Ştiu că a fost delicios. A fost exact aşa cum trebuie, un deliciu. Supă rece – din aceea cu pâine şi zarzavat, dacă nu mă-nşel – şi pâine coaptă în casă. Apoi o salată. Şi pat. Şi brânză franţuzească. Am avut şi un bol cu piersici culese de ea, chiar în acea dimineaţă, din piersicul de la capătul grădinii, de lângă zid. Am stat toată după-amiaza. N-aveam alte obligaţii sau dacă aveam, am uitat de ele. Ceasurile au trecut unul după altul, ca-ntr-un vis adorabil. Iar apoi îmi amintesc că eu şi Penelope i-am lăsat pe Ethel şi pe Roger la masă, să-şi bea cafeaua şi coniacul şi să fumeze ţigări Gauloise, iar ea m-a dus prin grădină şi mi-a arătat toate frumuseţile. În tot timpul plimbării am vorbit întruna, fără să ne tragem răsuflarea şi totuşi îmi e greu să vă spun despre ce. Cred că mi-a povestit

despre Cornwall, unde-şi petrecuse copilăria, despre casa pe care o aveau şi viaţa lor dinainte de război. Părea atât de diferită de ceea ce trăisem eu. Iar când a venit, în sfârşit, timpul să plecăm, n-aş mai fi vrut să se sfârşească. N-am vrut să ne luăm rămas-bun. Dar după ce m-am întors acasă, la Balnaid şi Strathcroy, tabloul acela, pe care-l iubisem întotdeauna, a dobândit sensuri şi mai adânci, pentru că o întâlnisem o dată pe fiica lui Lawrence Stern.

— N-ai mai văzut-o niciodată?

— Nu, din păcate. Merg aşa de rar la Londra, iar ea, cred că după aceea s-a mutat la ţară. Am pierdut legătura. Ce prostie, ce neglijenţă din partea mea să pierd legătura cu cineva care-mi plăcuse atât de mult şi de care mă simţeam atât de apropiată.

— Cum arăta?

Alexa, fascinată în mod firesc de această neaşteptată introspecţie în viaţa de familie a lui Noel, dorea din inimă să afle cât mai multe detalii.

Vi îl privi pe Noel.

— Spune-i tu, mai bine.

Dar el nu era în stare. Trăsături, ochi, buze, zâmbet, coafură – toate îi scăpau. N-ar fi putut să le descrie nici sub ameninţarea unui pistol. Ceea ce rămăsese se afla înlăuntrul său, după patru ani fără maică-sa – prezenţa, căldura ei, felul cum râdea, generozitatea, ciudăţeniile ei, care-l scoteau din minţi, toată ospitalitatea şi plăcerea ei de-a face daruri. Amintirile lui Vi despre acel prânz de demult, trezite spontan şi fără formalism, într-un stil foarte personal, din care nu lipsea nici cel mai mic detaliu, îl făcuseră să se gândească la vremea când trăiau în strada Oakley cu atâta forţă, încât se simţi copleşit de nostalgie pentru toate lucrurile pe care le crezuse veşnice şi pe care nu-şi bătuse capul să le aprecieze aşa cum trebuia.

Clătină din cap.

— Nu pot.

Vi îi întâlni privirea şi, parcă acceptând şi înţelegându-i dilema, nu mai insistă. Se întoarse spre Alexa.

— Era înaltă şi foarte atrăgătoare – mie mi s-a părut frumoasă. Avea părul castaniu-închis, prins la spate într-un coc. Ochii negri, foarte mari şi strălucitori, pielea netedă şi bronzată, de parcă ar fi trăit tot timpul în aer liber, ca o ţigancă. Nu era deloc modernă sau şic, dar era foarte mândră, iar asta îi dădea un aer de eleganţă. Era plină de… veselie. O femeie de neuitat.

Se întoarse spre Noel.

— Iar tu eşti fiul ei. Imaginează-ţi, cât de ciudată e viaţa. La şaptezeci şi opt de ani, ai putea crede că nu mai are ce să te surprindă, dar se întâmplă câte ceva, ca acum, şi ţi se pare că abia acum se naşte lumea.

Lacul de la Croy era ascuns printre dealuri, la cinci kilometri de casă, spre nord, şi nu se putea ajunge acolo decât pe un drum greu, foarte abrupt, care ducea spre zona de vânătoare printr-o serie de serpentine în ac de păr.

Nu era o acumulare naturală. Cu mult timp în urmă, această vale, înconjurată de dealurile dinspre nord şi Creagan Dubh cu crestele sale ameninţătoare, fusese un loc singuratic, paradisul vulturilor şi al căprioarelor, al prepeliţelor şi al mierlelor. La Croy mai existau încă fotografii sepia vechi, în care valea era încă neschimbată, cu râuleţul care o străbătea, flancat de tufişuri sălbatice şi, într-o parte, ruinele unei căsuţe mici cu pereţii de granit, dezolantă, fără acoperiş şi pe jumătate dărâmată. Cam în acea vreme, primul Lord Balmerino, bunicul lui Archie, cu o întreagă avere la-ndemână şi visând la pescuitul de păstrăvi, s-a hotărât să-şi facă un lac. În consecinţă, a pus să se construiască un baraj, puternic ca un bastion, de patru metri înălţime, poate chiar mai mult, suficient de lat ca pe deasupra să poată trece o

şaretă. Digul a fost prevăzut cu ecluză, ca să se evite orice revărsare, apoi s-a trecut la captarea râului. Încet, apele s-au ridicat, iar căsuţa abandonată a fost scufundată definitiv. Dat fiind că digul era atât de masiv, cel care ajungea aici pentru prima dată nu zărea apele până ce nu trecea de ultima creastă, când lacul apărea în întreaga sa splendoare – două mile în lungime şi una lăţime. În funcţie de oră şi anotimp, strălucea în lumina soarelui, era tulburat de valuri plumburii sau stătea nemişcat ca oglinda, în lumina serii, când imaginea reflectată a lunii era întreruptă, din când în când, de saltul câte unui peşte.

S-a construit apoi un debarcader, solid şi suficient de mare ca să încapă în el două bărci, plus un compartiment auxiliar unde să se poată ţine un picnic în condiţii de vreme rea. Dar nu numai pescarii veneau la lac. Generaţii de copii şi-l aminteau ca pe locul lor preferat. Turme de oi păşteau pe dealurile din jur, în timp ce iarba tăiată scurt până la mal oferea un loc ideal pentru corturi, jocuri cu mingea, meciuri de crichet. Familiile Blair şi Aird, alături de tinerii lor prieteni, învăţaseră să prindă păstrăvii de la mal şi erau maeştri la înotul în apa îngheţată; multe zile fericite petrecuseră acolo, construind plute sau canoe primitive care, conduse cu mare curaj în apele adânci, se scufundau inevitabil.

Maşina de teren, supraîncărcată şi cu Virginia la volan, străbătea scrâşnind ultimele hârtoape ale drumului atât de abrupt, încât capota era îndreptată spre cer. După jumătate de oră de chin, Noel decise că, la întoarcere, avea să facă drumul pe jos. Virginia preferase să conducă ea, pentru că, într-adevăr, ştia drumul, spre deosebire de el, iar Violet primise, pe drept, locul de lângă Virginia, cu tortul aniversar, pus în cutie, pe genunchi. În spate, lucrurile erau mai complicate. Edie Findhorn, despre care Noel auzise atâtea, se dovedise o

femeie de dimensiuni considerabile şi ocupa atât de mult loc, încât Noel fusese obligat s-o ţină pe Alexa pe genunchi. Fata se ghemuise aşa, dar cu timpul fusese din ce în ce mai grea, iar Noel simţea deja crampe în picioare, dar, având în vedere că fiecare hurducătură o făcea să se lovească cu capul de capotă, Noel se gândise că n-ar fi frumos să se mai plângă şi el.

Se opriseră de două ori. O dată, la reşedinţa de la Croy, unde Virginia coborâse, să vadă dacă „grupul“ Balmerino plecase. Dar uşa era închisă şi casa pustie, aşa că era limpede că plecaseră. A doua oprire a fost ca să deschidă, iar apoi să închidă, porţile rezervaţiei de cerbi, iar acolo, Alexa dăduse drumul celor doi cockeri, care mai apoi alergaseră tot restul drumului în urma maşinii. Noel şi-ar fi dorit să poată alerga şi el, alături de câini, dar acum era prea târziu să mai facă o asemenea sugestie.

Căci, după toate aparenţele, nu mai era mult de mers. Violet privea prin geamul maşinii.

— Au aprins focul! anunţă ea.

Alexa se răsuci să vadă şi ea, chinuindu-l şi mai mult pe Noel.

— De unde ştii?

— Se vede fumul.

— Probabil că au adus şi ei surcele pentru foc, spuse Alexa. Sau „au luat la frecat doi cercetaşi“. Sper că Lucilla n-a uitat de cheia de la debarcader. Poţi să mergi la pescuit, Noel.

— În clipa asta, nu vreau altceva decât să-mi simt iarăşi picioarele.

— Îmi pare rău. Sunt chiar aşa de grea?

— Nu, deloc. Doar că mi-au amorţit picioarele.

— Poate faci o cangrenă.

— Mai mult ca sigur.

— Apare cât ai zice peşte şi pe urmă se întinde în tot corpul, ţi-l pârjoleşte. Edie era indignată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alexa, ce prostii spui!

— Ei, o să supravieţuiască, îi răspunse Alexa din vârful buzelor, în plus, aproape că am ajuns.

Era adevărat. Drumul cumplit se îndreptă, nu mai erau hopuri şi maşina rulă pe iarba moale o vreme, apoi se opri. Virginia opri motorul. Îndată după aceea, Noel deschise uşa, o scoase uşor pe Alexa afară şi o urmă, fericit. În picioare, întinzându-şi membrele care-l dureau teribil, se lăsa pradă luminii, aerului proaspăt, strălucitor, albăstrui – apă, spaţiu, miresme, vânt. Era răcoare… mai răcoare decât la adăpostul văii, dar era atât de uimit de întreaga privelişte, încât aproape că nici nu observa. Era la fel de impresionat ca şi de grandoarea şi splendoarea maiestuoasă a reşedinţei de la Croy. Nu-şi imaginase un lac atât de mare, atât de frumos şi-i venea greu să înţeleagă cum de drumul greu, dealurile şi văile aparţineau, toate, unui singur om. Totul era atât de maiestuos, de bogat, de îmbelşugat. Privind în jurul său, zări debarcaderul cu geamurile sale şi Land Roverul, deja parcat la numai câţiva metri distanţă, apoi grătarul de la care fumul se ridica deja în aerul proaspăt.

Văzu doi bărbaţi care căutau lemne de foc pe malul pietros. Auzi ţipetele prepeliţelor, sus pe dealul de lângă ei şi apoi, de undeva, de la distanţă, zgomotul cartuşelor de puşcă.

Toată lumea coborâse din maşină. Alexa deschisese uşa din spate şi dăduse drumul afară căţeluşului ei. Cei doi cockeri ai Virginiei nu-şi făcuseră încă apariţia, dar aveau să sosească dintr-o clipă într-alta. Violet se îndrepta deja spre debarcader şi, chiar în acea clipă, o fată ieşi pe porţile deschise.

— Bună! strigă ea. Aţi ajuns! La mulţi ani, Vi!

S-au făcut toate prezentările şi, îndată după încheierea acestui ritual, toată lumea s-a apucat de treabă şi Noel a înţeles imediat că era vorba de un adevărat ritual pentru astfel de ocazii. S-au descărcat toate lucrurile din maşină, s-au pus

lemne şi cărbuni pentru foc. Din căsuţa de la debarcader au fost aduse două mese pliante, mari, pe care le-au aranjat în apropiere, acoperindu-le cu feţe de masă cadrilate; mâncarea, farfuriile, bolurile pentru salată şi paharele au fost puse apoi deasupra. S-au întins câteva pături pe patul de ierburi. Cei doi cockeri, obosiţi şi cu limba scoasă, şi-au făcut şi ei apariţia pe creasta dealului, repezindu-se direct la apă; acolo, îşi răcoriră picioarele, băură pe săturate şi apoi căzură la pământ, epuizaţi. Edie Findhorn, cu un şorţ imens în jurul taliei, despachetă cârnăciorii şi chiftelele din carne de vacă şi, când cărbunii arseră complet, începu să le pună pe toate la grătar. Fumul se înteţi. Acum era mai roşie în obraji, iar vântul îi răvăşea părul.

Una câte una îşi făcură apariţia şi alte maşini, cu alţi oaspeţi. S-au deschis sticlele de vin şi s-a apropiat fiecare cu paharul în mână; alţii stăteau aşezaţi comod, pe pleduri din lână scoţiană. Soarele continua să strălucească. Îşi făcu apariţia şi Julian Gloxby, pastorul de la Strathcroy, împreună cu soţia sa şi Dermot Honeycombe. Dat fiind că niciunul dintre ei nu avea o maşină suficient de puternică pentru a face faţă drumului de la Croy, veniseră pe jos şi acum erau cu sufletul la gură, cu toate că purtau toţi cizme de cauciuc şi se ajutau cu alpenştocuri. Dermot ţinea în spate un rucsac şi scoase de acolo contribuţia sa la festivitate – şase ouă de prepeliţă şi o sticlă de vin de soc.

Lucilla şi Alexa stăteau la masă şi ungeau cu unt chiflele acelea albe şi dulci, obligatorii pentru orice picnic scoţian. Violet alunga viespile care trăgeau la tort, iar câinele Alexei fură un cârnăcior încins şi-şi arse limba.

Petrecerea începuse.

— Am să-ţi fac un cadou, spuse Virginia. Rupse, una după alta câteva trestii de pe malul lacului şi alcătui un mănunchi.

— Ce-ai să faci?

— Ai răbdare şi-ai să vezi.

După masă şi după ce-şi băuseră cafelele, îi părăsiseră pe ceilalţi, pornind la plimbare pe lângă baraj şi apoi spre malul de est al lacului unde, de-a lungul anilor, vântul şi apele erodaseră stratul de turbă, formând o plajă strâmtă, acoperită cu prundiş. Nimeni nu venise în urma lor şi, cu excepţia celor doi cockeri, erau singuri.

El se aşeză, oarecum nerăbdător, privind-o. Din buzunarul pantalonilor, Virginia scoase o bucăţică de lână de oaie, culeasă de pe vreun stâlp al gardului. Îl toarse pe deget într-un fir subţire şi, cu el, legă trestiile într-un buchet. Apoi le desfăcu şi începu să le îndoaie şi să le împletească; degetele i se învârteau cu rapiditatea roţii de tors. În mâinile ei apăru un mic coşuleţ care, odată terminat, avea mărimea unei ceşcuţe de ceai. Conrad era fascinat.

— Cine te-a învăţat să faci aşa ceva?

— Vi. Iar ea a învăţat asta pe când era copil, de la o bătrână care spoia tingiri. Gata.

Legă şi ultimele capete, apoi ridică ceşcuţa în mână, s-o admire.

— E perfect.

— Acum am s-o umplu cu muşchi şi flori, iar tu vei avea un obiect ornamental pentru măsuţa de toaletă.

Se uită în jur, descoperi nişte muşchi pe un colţ de stâncă, îl rupse cu unghiile şi-l puse în coşuleţ. Porniră mai departe, iar Virginia se oprea din loc în loc, culegând câte o floare, pe care o adăuga la creaţia miniaturală. Mulţumită, în sfârşit, îi dădu coşuleţul.

— Poftim. O amintire, Conrad. Un suvenir din Scoţia.

— E foarte frumos, spuse el, luând coşuleţul din mâinile ei. Îţi mulţumesc. Dar nu era nevoie de un suvenir, pentru că n-am să uit niciodată. Nimic din tot ce s-a întâmplat.

— În cazul acesta, spuse ea, puţin frivol, poţi să-l arunci.

— Cum aş putea să fac aşa ceva?

— Atunci, să-l pui într-un suport cu apă, pentru ca florile să nu se ofilească şi să nu moară. Poţi să-l duci înapoi în America. Dar va trebui să-l ascunzi în trusa de toaletă, altfel te amendează la vamă, fiindcă ai importat microbi.

— Poate că ar fi mai bine să le las să se usuce, ca să ţină o veşnicie.

— Poate că da.

Merseră mai departe, în bătaia vântului. Valuri mici se loveau de mal, iar pe lac, două bărci de pescuit se legănau uşor, cu pescarii tăcuţi, atenţi, cu undiţele pregătite. Virginia se opri, se aplecă să ia de jos o piatră plată, apoi o aruncă în apă ca un expert, făcând-o să sară de vreo douăsprezece ori până să se scufunde în apă.

— Când pleci? îl întrebă ea.

— Ce-ai spus?

— Când te întorci în State?

— Mi-am rezervat un bilet pentru joia viitoare.

Ea se aplecă după o altă piatră.

— Poate că vin cu tine.

Găsi una, în sfârşit, apoi o aruncă. Un eşec total. Piatra dispăru imediat. Virginia se îndreptă şi se întoarse spre el. Vântul îi flutura părul peste obraji. El îi privi minunaţii ochi albaştri.

— Ai fi de acord să faci asta?

— Simt nevoia să plec de aici.

— Când te-ai hotărât?

— Mă tot gândesc la asta de vreo câteva luni.

— Nu e un răspuns.

— Bine. Ieri. M-am hotărât ieri.

— Decizia ta are vreo legătură cu mine?

— Nu ştiu. Dar nu-i vorba numai de tine. E vorba şi de Edmund şi de Henry. Totul are o legătură. Mă simt copleşită. Am nevoie de timp. Să stau deoparte, să privesc totul de la distanţă şi să văd lucrurile în perspectivă.

— Unde ai să mergi?

— La Leesport. Vechea reşedinţă. La bunici.

— Am să fiu şi eu pe acolo?

— Dacă doreşti. Sper că aşa va fi.

— Nu sunt sigur că înţelegi implicaţiile.

— Chiar nu înţeleg, Conrad?

— Ne luăm un risc imens.

— Nu-i nevoie să riscăm inutil. Putem fi mai realişti.

— Nu cred că vreau aşa ceva.

— Nici despre mine nu sunt sigură.

— Cu soţul şi copilul la un ocean distanţă, nu numai că o să mă simt ca un prost, dar probabil că am să mă şi port ca atare.

— Sunt pregătită să risc asta.

— În cazul acesta, nu mai spun nimic.

— Asta voiam să aud.

— Doar că plec cu un Pan Am de unsprezece dimineaţa, de la aeroportul Heathrow.

— Am să văd dacă găsesc un loc la aceeaşi cursă.

„Cel mai rău, când îmbătrâneşti, se gândea Violet, este că fericirea îţi scapă în cele mai nepotrivite momente.“ Acum putea fi fericită, şi totuşi nu era.

Acum era după-amiaza zilei sale de naştere şi era, din toate punctele de vedere, perfectă. Nicio femeie nu-şi putea dori mai mult. Stătea pe patul de ierburi, sus, deasupra lacului şi, în ciuda norilor ameninţători care se zăreau înspre vest, soarele continua să strălucească pe cerul clar de toamnă. Jos, departe, vedea limpede, ca printr-un telescop aşezat invers, continuarea petrecerii; grupuri mici se risipiseră, fiecare cu treburile sale. Cele două bărci fuseseră scoase la apă, la pescuit. Într-una din ele se aflau Julian Gloxby şi Charles Ferguson-Crombie, în cealaltă, Lucilla şi prietenul ei din Australia. Dermot pornise de unul singur, să culeagă flori sălbatice. Virginia şi Conrad Tucker

ajunseseră de cealaltă parte a digului şi acum îi vedea plimbându-se, unul lângă altul, pe malul îngust de la celălalt capăt al lacului. Cei doi cockeri îi acompaniau. Din timp în timp se opreau, vorbind însufleţit, sau se aplecau să culeagă pietre plate pe care apoi le aruncau la suprafaţa apei strălucitoare. Ceilalţi preferaseră să rămână acolo unde se aflau, adunaţi în jurul focului, atât cât mai rămăsese, şi să lenevească la soare. Edie şi Alexa stăteau alături. Doamna Gloxby, pe care rareori o puteai vedea stând în picioare, îşi adusese ceva de tricotat şi o carte şi se bucura de clipa de linişte.

Prinse câteva sunete din depărtare. Susurul vântului, o voce mai răstită, zgomotul vâslelor tăind apa, un tril de pasăre. Din timp în timp, răzbăteau până la ea pocnetele puştilor dinspre ravenă, duse de vânt peste Creagan Dubh.

Totul era exact aşa cum trebuia să fie, şi totuşi avea inima grea. „Poate, îşi spuse, pentru că ştiu prea multe. Mi s-au făcut prea multe confidenţe. Mi-ar plăcea să nu ştiu nimic şi, deci, să fiu fericită. Aş dori să n-am habar de faptul că Virginia şi Conrad Tucker… americanul acela frumos şi simpatic… sunt amanţi; că Virginia trece printr-o criză existenţială; că, fără Henry, ar fi în stare să ia o decizie dezastruoasă. Aş dori să fiu sigură că Edie nu mai suferă din cauza sărmanei Lottie.“

În acelaşi timp, existau şi incertitudini pe care prefera să le ştie rezolvate. Să fie sigură că Alexa nu e pe cale să sufere o mare dezamăgire, că Henry nu moare de dorul maică-sii; să ştie cu precizie ce se petrece în mintea lui Edmund, căci nu lăsa pe nimeni să afle ce gândeşte.

Familia ei. Edmund, Virginia, Alexa, Henry şi Edie. Iubirea şi legăturile dintre ei îi aduceau bucurie, dar puteau, la fel de bine, să devină o piatră de moară de gâtul ei. Iar cel mai rău era că se simţea inutilă, pentru că nu putea face absolut nimic din ceea ce i-ar fi putut ajuta să-şi rezolve problemele.

Oftă. Oftă din rărunchi şi, dându-şi seama că o putea auzi cineva, Violet se stăpâni, nu fără efort. Arboră un aer vesel şi se întoarse spre bărbatul care stătea lângă ea, rezemat în cot, rostind primul lucru care-i trecu prin minte:

— Ador culorile astea, pentru că-mi amintesc de cel mai frumos material cu putinţă. Totul în tonuri de ruginiu şi purpură, verde tare şi maroniu de turbă. Şi îmi plac materialele de felul acesta, pentru că seamănă cu natura de aici.

— La asta vă gândeaţi?

Nu era prost. Violet clătină din cap.

— Nu, recunoscu ea. Mă gândeam… că nu mai e la fel.

— Ce nu mai e la fel? întrebă Noel.

Violet nu era sigură de ce venise cu ea. Nu-l invitase s-o însoţească la plimbare, iar el nu-i propusese să meargă cu ea. Violet pornise, pur şi simplu, la deal, iar el o urmase, de parcă, fără să-şi vorbească, ar fi stabilit dinainte acest lucru. Urcaseră împreună pe drumul îngust, cu Violet înainte, oprindu-se din când în când să admire panorama ce li se deschidea înainte, să privească zborul câte unei păsări, să ridice câte o creangă de iarbă-neagră. Ajunşi pe culme, ea se aşezase să respire puţin, iar el îşi făcuse loc lângă ea. Violet era impresionată că preferase să vină cu ea, făcând ca reticenţele pe care încă le simţea faţă de el să se diminueze.

Căci la prima lor întâlnire fusese îngrijorată. Deşi pregătită să-l placă pe acest tânăr căreia Alexa îi dăruise dragostea ei, rămăsese în gardă, hotărâtă să nu se lase păcălită de şarmul său prea evident şi strălucitor. Alura lui, figura frumoasă, ochii albaştri, strălucitori şi inteligenţi o surprinseseră puţin, iar faptul că era fiul lui Penelope Keeling o mai domolise puţin. Şi acest lucru îi întunecase puţin ziua, pentru că Noel îi spusese că Penelope murise şi, dintr-un motiv sau altul, îi venise greu să se obişnuiască cu ideea. Revenind cu gândul la anii

trecuţi, simţea un regret, ştiind că nimeni nu era vinovat de faptul că nu mai luase niciodată legătura cu acea femeie fascinantă, atât de plină de viaţă. Iar acum era prea târziu.

— Ce nu mai e la fel? o ajută el, cu blândeţe.

— Picnicul meu, răspunse ea, adunându-şi gândurile.

— E splendid.

— Dar e altfel. Nu e toată lumea. Henry nu e aici, nici Edmund şi nici Isobel Balmerino. E prima dată când ea nu participă la ceremonie, dar a trebuit să meargă la Corriehill s-o ajute pe Verena Steynton la aranjamentele florale pentru dansul de mâine-seară. Cât despre dragul de Henry, de-acum încolo va rămâne la internat cel puţin zece ani, iar când va putea să revină, eu voi fi probabil la câţiva metri sub pământ. Sper din inimă că aşa va fi. Nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi la optzeci şi opt de ani. Prea bătrână. Poate chiar dependentă de copii. Asta e singura mea teamă.

— Nu-mi pot imagina că aţi putea depinde de cineva.

— Până la urmă, senilitatea ne loveşte pe toţi.

Rămaseră tăcuţi. Din depărtare se auziră alte pocnete sporadice de armă, iar ecoul lor răsună peste dealuri.

Violet zâmbi.

— Ei, cel puţin, par să aibă o zi bună.

— Cine participă la vânătoare?

— Presupun că membrii de sindicat aflaţi acum prin partea locului. Şi Archie Balmerino e cu ei. Se întoarse zâmbind spre Noel. Ştii să tragi cu puşca?

— Nu. Nici n-am avut vreodată o puşcă. N-am fost crescut aşa. Am crescut la Londra.

— În casa aceea minunată din strada Oakley?

— Exact.

— Ce norocos ai fost.

Noel clătină din cap.

— E ruşinos, dar eu nu mă consider norocos. Mergeam la o şcoală obişnuită şi mă consideram

foarte nedreptăţit, pentru că mama nu şi-a permis să mă trimită la Eton sau la Harrow. În plus, tata a dispărut de acasă când mă pregăteam să încep şcoala şi s-a însurat cu o altă femeie. Nu prea i-am dus dorul, pentru că nici nu l-am cunoscut prea bine, dar, oricât de ciudat ar părea, m-a durut.

Violet nu se obosi să-l consoleze. În loc de asta, gândindu-se la Penelope Keeling, spuse:

— Nu e uşor pentru o femeie să-şi crească singură copiii.

— Până să cresc mare, nu cred că mi-a trecut prin minte ideea asta.

Violet izbucni în râs, apreciindu-i sinceritatea.

— Tinerii nu se gândesc la nimic cât sunt tineri. Dar te simţeai bine alături de mama ta?

— Da, foarte bine. Dar din când în când ne certam îngrozitor. De obicei pentru bani.

— Banii sunt motivul celor mai multe certuri de familie. Şi nu-mi imaginez că era o materialistă.

— Din contră. Avea propria ei filosofie de viaţă şi o selecţie de aforisme domestice, pe care mi le servea în momentele de tensiune sau în mijlocul unei discuţii aprinse. Unul dintre ele era că fericirea înseamnă să profiţi la maximum de ceea ce ai şi că bogăţia înseamnă să obţii maximum, pornind de la ceea ce ai. Părea plauzibil, dar n-am înţeles niciodată logica.

— Poate aveai nevoie şi de altceva, în afară de cuvinte înţelepte.

— Da. Aveam nevoie de mai mult. Aveam nevoie să nu mă simt în afara jocului. Doream să particip la o altfel de viaţă, într-un alt mediu. Tradiţional. Case vechi, familii vechi, nume vechi, bani vechi. Noi am fost crescuţi în ideea că nu contează banii, dar ştiam că nu contează numai atunci când ai suficient de mulţi.

— Nu sunt de acord cu asta, spuse Violet, dar te înţeleg. Iarba e întotdeauna mai verde pe cealaltă parte a dealului şi e în natura omului să-şi dorească ceea ce nu poate avea.

Violet se gândi la bijuteria de casă pe care Alexa o avea în strada Ovington şi la securitatea financiară pe care o moştenise de la bunica ei din partea mamei şi simţi o oarecare îngrijorare.

— Cel mai rău, continuă ea, este să obţii toate astea şi să constaţi, aşa cum se întâmplă adesea, că nu-ţi trebuiau cu adevărat.

Noel rămase tăcut, iar Violet se încruntă.

— Spune-mi, rosti ea brusc, trecând direct la subiect, ce crezi despre noi toţi?

Noel era surprins de francheţea ei.

— Nu… încă nu mi-am format o părere.

— Prostii. Evident că ai o părere. Crezi, de pildă, că noi reprezentăm Tradiţia, aşa cum îi spui tu? Crezi că suntem cu toţii *aristocraţi?*

Noel izbucni în râs. Poate că amuzamentul lui ascundea un anume grad de stinghereală. Nu putea fi sigură de asta.

— Nu ştiu nimic despre aristocraţie. Dar trebuie să recunoaşteţi că trăiţi destul de bine. Ca să duci o astfel de viaţă în sud, trebuie să fii multimilionar.

— Dar aici suntem în Scoţia.

— Chiar aşa.

— Deci crezi *într-adevăr* că facem parte din înalta societate.

— Nu. Doar că sunteţi altfel.

— Nu suntem altfel, Noel. Suntem oameni obişnuiţi. Cei mai obişnuiţi cu putinţă, care au fost binecuvântaţi de noroc să crească şi să trăiască în această ţară incomparabilă. Ce-i drept, există şi aici titluri, domenii, reşedinţe somptuoase şi un oarecare feudalism, dar, dincolo de suprafaţă, fiecare dintre noi ne tragem, cu o generaţie sau două în urmă, din meşteşugari umili, morari, păstori, mici fermieri. Sistemul clanurilor scoţiene a fost un lucru extraordinar. Nimeni nu era servitorul nimănui, ci făcea parte dintr-o familie. Şi acesta este motivul pentru care niciun om din Highlands nu merge cu umerii plecaţi. E mândru. Ştie că e la fel de bun ca tine, ba chiar mult mai

bun. În afară de asta, revoluţia industrială şi banii epocii victoriene au creat o clasă mijlocie foarte puternică şi bogată, dintr-o mulţime de meşteşugari care trudeau din greu. Archie este al treilea Lord Balmerino, dar bunicul lui a făcut avere în industria textilă de lână şi a crescut pe străzile oraşului. Cât despre tatăl meu, şi-a început viaţa ca fiu sărac al unui arendaş din insula Lewis. Dar l-a binecuvântat Dumnezeu cu minte şi talent pentru învăţătură, iar ambiţia l-a ajutat să obţină tot felul de burse, iar până la urmă a studiat medicina. A fost chirurg, şi unul de mare succes, ajungând foarte departe – şeful Catedrei de anatomie de la Universitatea din Edinburgh şi cavaler. Sir Hector Akenside. Un nume răsunător, nu ţi se pare? Dar a rămas întotdeauna un om lipsit de vanitate sau înfumurare şi, din acest motiv, nu numai că a fost respectat, dar a fost şi iubit.

— Dar mama dumneavoastră?

— Mama provenea dintr-un mediu social total diferit. Trebuie să recunosc că ea era într-adevăr o aristocrată. Lady Primrose Marr, fiica unei vechi şi cunoscute familii de la frontieră care, din vina nimănui altcuiva în afară de a ei înseşi, a scăpătat. Ea era foarte frumoasă. Celebră pentru frumuseţea ei. Micuţă, elegantă, cu părul blond auriu strâns în vârful capului, de ai fi zis că gâtul fin se va prăbuşi sub greutatea lui. Tata a pus ochii pe ea la nu-ştiu-ce bal sau recepţie de la parlament şi s-a îndrăgostit de ea imediat. Nu cred că ea l-a iubit vreodată, dar el devenise pe atunci o persoană cunoscută şi cu bani destui, iar ea era suficient de inteligentă să-şi dea seama de unde îi surâde norocul. Familia ei, deşi n-avea niciun motiv să fie de acord cu o mezalianţă, nu a avut nicio obiecţiune… probabil că au fost foarte bucuroşi să scape de grija fetei.

— Au fost fericiţi?

— Cred că da. Cred că se potriveau foarte bine. Locuiau într-o casă înaltă, în bătaia tuturor

vânturilor, pe Heriot Row şi acolo m-am născut şi eu. Mama adora oraşul Edinburgh, cu viaţa sa trepidantă, primiri de prieteni, teatre şi concerte, baluri şi recepţii. Dar tatăl meu venea de la ţară, iar sufletul lui rămăsese în zona de dealuri. Întotdeauna îi plăcuse la Strathcroy şi venea aici în fiecare vară, pentru o vacanţă la pescuit. Când eu aveam vreo cinci ani, a cumpărat terenul la sud de râu şi a construit Balnaid. Încă mai lucra, iar eu urmam şcoala la Edinburgh aşa că, la început, Balnaid a fost doar o casă de vacanţă, unde stătea când venea la vânătoare. Pentru mine era un paradis şi stăteam aici în lunile de vară. Când, în sfârşit, s-a pensionat, tata s-a retras la Balnaid. Mamei i s-a părut o idee îngrozitoare, dar el era foarte încăpăţânat şi, în cele din urmă, ea s-a străduit să-şi facă viaţa de aici cât mai frumoasă. Casa era mereu plină de musafiri şi, în felul acesta, erau întotdeauna patru pentru jocul de bridge şi în fiecare seară era petrecere. Dar am păstrat casa din Heriot Row şi, când ploaia nu se mai sfârşea sau bătea crivăţul, mama găsea invariabil o scuză ca să se întoarcă la Edinburgh, sau să plece în Italia sau în sudul Franţei.

— Şi dumneavoastră?

— Ţi-am spus. Pentru mine era un paradis. Eram singurul copil şi o mare dezamăgire pentru mama, pentru că nu eram numai mare şi grasă, dar şi cam urâţică. Eram mai înaltă decât toţi cei de vârsta mea şi un dezastru la dans, pentru că niciun băiat nu voia să-mi fie partener. La Edinburgh, în societate, parcă eram ciumată, dar la Balnaid nu conta cum arăt şi acolo puteam fi eu însămi.

— Dar soţul dumneavoastră?

— Soţul meu? Violet zâmbi cu căldură, făcând parcă să dispară toate ridurile de pe faţa-i îmbătrânită. Soţul meu era Geordie Aird. Vezi, m-am măritat cu prietenul meu cel mai drag, iar după mai bine de treizeci de ani de căsnicie, îmi

rămăsese cel mai bun prieten. Nu sunt multe femeile care pot afirma aşa ceva.

— Cum v-aţi întâlnit?

— La o partidă de vânătoare, sus, prin vâlcelele de pe Creagan Dubh. Tata fusese invitat la vânătoare de Lordul Balmerino şi, pentru că mama era plecată într-o croazieră pe Mediterana, tata m-a rugat să-l însoţesc. Era întotdeauna o mare plăcere pentru mine să merg cu tata la vânătoare şi mă străduiam din răsputeri să-i fiu de folos – îi purtam cartuşiera şi stăteam cu el la pândă, cuminte şi nemişcată, ca un şoricel.

— Geordie era şi el vânător? întrebă Noel.

— Nu, Noel. Geordie era unul dintre gonaci. Tatăl său, Jamie Aird, era îngrijitor la Lordul Balmerino.

— V-aţi măritat cu fiul îngrijitorului?

Noel îşi stăpâni cu greu uimirea, dar în vorbele lui se simţea şi admiraţie.

— Chiar aşa. Seamănă cu Lady Chatterley, nu? Dar pot să te asigur că nu a fost deloc aşa.

— Dar când s-a întâmplat asta?

— Pe la începutul anilor ’20. Eu aveam zece ani, iar Geordie cincisprezece. Eu am hotărât că e cel mai frumos băiat pe care l-am văzut vreodată şi, când a venit vremea gustării, mi-am luat sandviciurile şi m-am dus cu ele la locul unde stăteau îngrijitorii şi gonacii, ca să mănânc cu el. S-ar zice că pusesem ochii pe el. După aceea a devenit prietenul meu; eu eram umbra lui, mă luase sub aripa lui ocrotitoare. Nu mai eram singură. Eram cu Geordie. Petreceam împreună zile întregi, mereu pe-afară. M-a învăţat să prind somoni şi păstrăvi cu mâinile goale. Uneori ne plimbam ore întregi şi-mi arăta luminişurile unde veneau căprioarele la păscut sau culmile înalte unde-şi făceau cuib vulturii. Iar după câte o zi pe vale, mă ducea acasă la ai lui… unde locuieşte acum Gordon Gillock, paznicul lui Archie… iar doamna

Aird îmi dădea turte de ovăz şi plăcinte şi-mi turna ceai negru din ceainicul cel mai bun.

— Mama dumneavoastră nu avea nimic împotriva acestei prietenii?

— Cred că era destul de bucuroasă că nu-i mai stau în drum. Ştia că n-o să mi se întâmple nimic rău.

— Şi Geordie? A mers pe urmele tatălui său?

— Nu. Ca şi tatăl meu, era ager şi bun la învăţătură, iar la şcoală avea rezultate foarte bune. Tatăl meu l-a încurajat în ambiţia lui. Cred că se recunoştea în Geordie. Din acest motiv, Gordie a câştigat dreptul să se înscrie la şcoala de gramatică de la Relkirk şi, după aceea, s-a angajat la o firmă de contabilitate.

— Dar dumneavoastră?

— Din păcate, a trebuit să cresc mare. Dintr-odată, aveam optsprezece ani şi mama a înţeles că răţuşca cea urâtă se transformase într-o raţă urâtă. În ciuda înălţimii şi lipsei mele de graţie, a hotărât că trebuia să „ies în lume“ – să petrec un sezon la Edinburgh şi să fiu prezentată Alteţelor Lor, la Holyrood House. Era ultimul lucru pe care mi-l doream, dar Geordie plecase şi locuia la Relkirk, iar eu mă gândeam că, dacă o ascult pe mama, poate că va accepta faptul că Geordie Aird era singurul om din lume cu care m-aş fi putut gândi să mă mărit. Sezonul de baluri a trecut şi, după cum îţi poţi imagina, a fost un eşec. O glumă. Îmbrăcată în rochiile acelea de seară enorme, numai satin şi pietre preţioase, arătam ca un personaj de pantomimă. La sfârşitul sezonului, nimeni nu mă alesese, nimeni nu mă dorea şi nimeni nu se logodise cu mine. Mama, profund ruşinată, m-a adus acasă, la Balnaid, şi am reînceput să am grijă de grădină, să plimb câinii… şi să-l aştept pe Geordie.

— Cât a trebuit să-l aşteptaţi?

— Patru ani. Până ce şi-a terminat perioada de ucenicie şi a fost în stare să ţină o nevastă. Aveam

şi eu banii mei, bineînţeles. Un fond aflat sub tutelă, pe care urma să-l încasez când împlineam douăzeci şi unu de ani; ne-am fi descurcat foarte bine cu banii aceia, dar Geordie nici n-a vrut să audă. Aşa că am tot aşteptat. Până când a venit ziua cea mare şi el a trecut toate examenele finale. Îmi amintesc că eram la Balnaid, la spălătorie – îi făceam baie câinelui. Îl luasem la plimbare şi se băgase în nu ştiu ce murdărie, iar eu îmi pusesem un şorţ, eram udă leoarcă şi miroseam a acid fenic. Uşa de la spălătorie era larg deschisă şi Geordie a apărut în dreptul ei. Venise să mă ceară în căsătorie. Era momentul cel mai romantic din viaţa mea. Iar de atunci, am iubit întotdeauna mirosul de acid fenic.

— Cum au reacţionat părinţii dumneavoastră?

— A, se aşteptau la asta de ani de zile. Tata a fost încântat, iar mama s-a resemnat. După ce a trecut peste teama de ce ar putea spune prietenii ei, cred că s-a gândit că era mai bine să mă mărit cu Geordie Aird decât să rămân fată bătrână, să mă ţin de fusta ei şi să-i încurc viaţa de fluturaş. Aşa că, la începutul verii lui 1933, eu şi Geordie ne-am căsătorit, în sfârşit. Şi, de dragul mamei, am acceptat să mă îmbrac după toate regulile, într-o rochie din satin alb, atât de rigidă şi strălucitoare, încât parcă aş fi fost împachetată în carton. După petrecere, ne-am urcat amândoi în Austinul lui mititel şi am străbătut tot drumul până la Edinburgh, unde ne-am petrecut noaptea nunţii la hotelul Caledonian. Îmi amintesc că m-am dezbrăcat în baie şi mi-am scos rochia pe care nu aveam s-o mai port niciodată, mi-am desfăcut corsetul şi l-am aruncat, ceremonios, la coşul de gunoi. Atunci am făcut un jurământ. Nimeni nu avea să mă mai convingă să-mi mai pun vreodată corset. Şi nimeni n-a mai făcut-o de atunci.

Izbucni în râs şi-l lovi prietenește pe Noel, pe genunchi.

— Aşa că, după cum vezi, în noaptea nunţii nu mi-am pierdut numai virginitatea, ci şi corsetul. Nu ştiu să spun care din două mi-a făcut mai mare plăcere.

Noel râdea.

— Şi după aceea aţi trăit mulţi ani fericiţi?

— Ah, atât de fericiţi. Ani minunaţi, într-o căsuţă cu terasă din Relkirk. Pe urmă s-a născut Edmund, şi Edie a intrat în viaţa noastră. Avea optsprezece ani şi era fiica unui tâmplar din Strathcroy; a venit la mine ca doică şi n-a mai plecat de lângă noi. Au fost vremuri frumoase. Atât de frumoase, încât m-am prefăcut că nu observ norii grei ai războiului, care apăruseră la orizont. Dar a venit şi războiul. Geordie s-a înrolat în Divizia din Highland şi a plecat în Franţa. În mai 1940 a căzut prizonier la Saint-Valery şi nu l-am mai văzut timp de cinci ani şi jumătate. Împreună cu Edie şi Edmund m-am întors la Balnaid şi am stat cu părinţii pe timpul războiului, dar ei erau deja bătrâni şi, până să se declare pacea, muriseră amândoi. Aşa că, atunci când Geordie s-a întors, în sfârşit, a venit la Balnaid şi acolo ne-am petrecut tot restul vieţii împreună.

— Când a murit?

— Cam la trei ani după ce s-a căsătorit Edmund – prima dată, înţelegi, cu mama Alexei. Totul s-a întâmplat surprinzător de repede. Duceam o viaţă aşa de frumoasă. Îmi făceam planuri – cu grădina, cu casa, cu vacanţele şi excursiile pe care doream să le facem împreună –, ca şi cum vreunul din noi ar fi putut trăi veşnic. Aşa că am fost foarte surprinsă când mi-am dat seama că, dintr-odată, cu Geordie se întâmpla ceva. Şi-a pierdut pofta de mâncare, a slăbit, se plângea de stări proaste şi dureri vagi. La început am refuzat să mă sperii şi mi-am spus că se deranjase, pur şi simplu, la stomac sau că erau sechelele anilor lungi petrecuţi în lagăr, în timpul războiului. Dar până la urmă l-am dus la doctor, iar apoi la un specialist. L-am

internat pe Geordie la Spitalul Municipal din Relkirk pentru ceea ce, în faza respectivă, poartă numele eufemistic de „analize“. Rezultatul acestor analize mi-a fost comunicat de către specialist. Stătea pe marginea biroului, în faţa mea, într-un cabinet plin de soare şi-mi vorbea foarte blând, iar când a terminat ce avea de spus i-am mulţumit foarte mult şi am ieşit afară, apoi am pornit, pe coridoarele lungi cu linoleum pe jos, până la rezerva unde se afla Geordie, aşezat în capul oaselor şi sprijinit pe perne în patul mare, de spital. Îi adusesem narcise de la Balnaid şi le-am aranjat într-un vas cu multă apă, ca să nu se ofilească şi să moară. Dar Geordie a murit la două săptămâni după asta. Edmund era acolo, cu mine, dar fără Caroline, soţia lui. Ea rămăsese însărcinată şi avea greţuri. Faptul că ştiam că Alexa avea să vină pe lume a fost unul dintre lucrurile de care m-am agăţat în zilele acelea întunecate, oribile. Geordie murise, dar o altă viaţă micuţă se pregătea să se nască, un sigiliu pe calea continuităţii. A fost şi unul dintre motivele pentru care Alexa este atât de specială pentru mine.

După o vreme, Noel răspunse:

— Alexa gândeşte la fel despre dumneavoastră. Mi-a vorbit atât de mult despre ceea ce vă leagă.

Violet tăcu. Vântul se înteţise, înfiorând iarba. Aducea cu sine mirosul ploii. Privi spre cer şi văzu norii apropiindu-se dinspre vest, înceţoşând dealurile şi aruncând umbre pe pante.

— Am prins partea cea mai bună a zilei, spuse ea. Sper că nu o consideri o zi pierdută. Sper că nu te-am plictisit.

— Nici măcar o singură clipă.

— Ceea ce începusem era să încerc să-ţi demonstrez ceva, iar până la urmă am ajuns să-ţi spun povestea vieţii mele.

— Mă consider privilegiat.

— Vine Alexa, spuse Violet.

Noel se ridică în picioare, scuturându-şi iarba de pe mânecile puloverului.

— Aşa este.

O văzură cum se apropia pe poteca abruptă, cu viteza şi energia oricărui tânăr. Purta jeanşi şi un pulover bleumarin, cu pletele roşcate fluturând în vânt şi roşie în obraji, de soare, de vânt şi de efortul urcuşului. Părea absurd de tânără, gândi Violet. Şi, dintr-odată, simţi că trebuie să vorbească.

— Am avut atât de mult noroc. M-am măritat cu bărbatul pe care l-am iubit. Sper doar ca şi Alexa să facă la fel.

Noel îşi întoarse încet capul spre ea şi privirile li se întâlniră.

— Virginia mi-a spus să-mi ţin părerile pentru mine şi să nu mă bag. Dar cred că ştii deja cât de mult te iubeşte şi n-aş suporta să ştiu că suferă. Nu-ţi forţez mâna, dar vreau să fii atent. Iar dacă trebuie s-o faci să sufere, mai bine să se întâmple acum, înainte să fie prea târziu. Crezi că ţii suficient de mult la ea ca să poţi face acest lucru?

Pe faţa lui nu se citea nimic, dar o privea drept în ochi, fără să clipească. După câteva clipe, rosti:

— Da.

Din fericire, poate, nu era timp să-şi spună mai multe. Alexa se apropiase şi-i putea auzi, iar acum străbătea ultimii metri până la ei. Ajunsă în dreptul lor, se prăbuşi pe iarbă, lângă Noel.

— Despre ce vorbeaţi voi doi? Staţi aici de-o veşnicie!

— Ei, de una, de alta, îi răspunse bunica ei pe un ton neutru.

— M-au trimis să vă spun că ar cam fi timpul să ne facem bagajele. Soţii Ferguson-Crombie trebuie să meargă la nu-ştiu-ce petrecere şi s-au oferit să-i ducă pe Gloxby şi pe Dermot Honeycombe înapoi la Croy. Oricum, o să plouă în curând; s-a înnorat de-a binelea.

— Da, spuse Violet. Observă că şi bărcile fuseseră scoase la mal. Cineva stinsese focul, acoperindu-l cu pământ, iar oaspeţii ei erau deja în picioare, strângând păturile, încărcând maşinile.

— Da, e momentul să plecăm.

Se pregăti să se ridice, dar Noel sărise deja în picioare, oferindu-se s-o ajute.

— Mulţumesc, Noel.

Se scutură de firele de iarbă prinse pe fusta groasă, de tweed şi privi, încă o dată, în jur.

— Hai să mergem.

Porni înainte pe potecă, spre poalele dealului.

În întunericul nopţii, Noel se trezi cu o sete teribilă. Şi cu încă ceva, mai puternic. Analizând lucrurile, înţelese că era vorba despre o dorinţă fizică din ce în ce mai puternică, de dragoste şi de Alexa. Rămase nemişcat o vreme, cu gura uscată, singur şi nemulţumit, în patul acela străin dintr-un dormitor cu care nu era obişnuit, cu ferestrele larg deschise spre întunericul şi vântul de-afară, de unde nu răzbătea niciun licăr de lumină, nici zgomotul vreunei maşini; nu se auzea decât vântul foşnind printre crengile copacilor. Se gândi cu nostalgie la Londra, la strada Ovington, unde îşi desfăşurase viaţa în ultimele câteva luni, fericit şi confortabil. Dacă la Londra se trezea noaptea, însetat, nu trebuia decât să întindă mâna după paharul cu apă proaspătă pe care Alexa i-l punea în fiecare seară, după ce turna în el câţiva stropi de suc de lămâie. Dacă, în zorii zilei, simţea o dorinţă nestăvilită după ea, nu trebuia decât să se întoarcă, în patul nu prea înalt, să întindă mâna şi s-o tragă spre el. Niciodată, când o trezea din somn, nu-l refuza şi nu era obosită în faţa manifestărilor sale de ardoare, ci îi răspundea cu pasiunea delicată pe care o învăţase de la el, glorificând această nouă cunoaştere, încrezătoare în atracţia pe care o exercita asupra lui.

Aceste reflecţii nu-l ajutau deloc. În cele din urmă, nemaifiind în stare să suporte setea, aprinse lampa de pe noptieră şi coborî din pat. Se duse în baie, deschise robinetul de apă rece şi-şi umplu unul din paharele pentru periuţe. Apa era rece ca gheaţa, pură şi dulce. Bău paharul până la fund şi-l umplu din nou, apoi se întoarse în dormitor şi rămase lângă fereastră, trăgând în piept aerul înmiresmat.

Sorbi din nou din paharul cu apă. Îi trecuse setea, dar dorinţa cealaltă era la fel de puternică. Apă proaspătă şi Alexa. Îi trecu prin minte că aceste necesităţi fundamentale care, în acea clipă, erau mai importante pentru el decât orice altceva în lume erau, într-un mod straniu, cele două faţete ale unui singur întreg. Adjective i se perindau prin minte, unul după celălalt. Curată, dulce, pură, transparentă, bună, inocentă, neîntinată. Erau valabile şi pentru una, şi pentru cealaltă. Iar apoi, corolarul. Dătătoare de viaţă.

Alexa.

Era mândm că lui i se datora întreaga ei înflorire, de la tânăra stângace, la femeia încrezătoare – descoperirea că era virgină fusese una dintre cele mai uimitoare şi dezarmante experienţe din viaţa lui –, dar mai ştia că se implicaseră amândoi la fel de puternic; el avusese însă cel mai mult de câştigat – dragoste, prietenie şi acceptarea sa necondiţionată. Căci, deşi Alexa era binecuvântată cu toate bogăţiile lumeşti, ceea ce-i dăruise ea nu ţinea numai de domeniul material. Viaţa cu Alexa fusese pentru el un interludiu minunat, dintre cele mai bune chiar şi, indiferent ce s-ar fi întâmplat în viitor, ştia că avea să-şi amintească cu recunoştinţă de această perioadă.

Dar ce anume avea să se întâmple? Totuşi, în acel moment, nu dorea să se gândească la asta. Era mai important să se gândească la Alexa. Alexa dormea acum în patul ei, în dormitorul care fusese

al ei din copilărie, la numai câţiva metri distanţă, de cealaltă parte a scării, cum treceai pe culoar. Se gândi să meargă în căutarea ei, să deschidă şi apoi să închidă uşa fără zgomot, să se strecoare lângă ea în aşternut. I-ar fi făcut loc, s-ar fi întors spre el, cu braţele deschise, gata să-l îmbrăţişeze, cu trupul vibrând de dorinţă…

Se gândi, o vreme, la această posibilitate şi pe urmă renunţă, din motive mai degrabă practice, îşi spuse, decât din principiu. Ştia, din experienţă, că era foarte uşor să te rătăceşti pe coridoarele slab luminate din casele altora şi nu-l atrăgea deloc perspectiva de a fi descoperit într-o debara, în compania aspiratorului şi a cârpelor vechi de praf. Iar aici, la Balnaid, nici măcar nu putea apela la scuza cu dusul la toaletă, pentru că avea baia proprie, dotată cu de toate.

Şi totuşi, chiar şi fără astfel de scuze şi lăsând deoparte alte justificări rezonabile, tot se întreba dacă are destul curaj să pornească în căutarea ei. Casa asta era de vină. Avea ceva special, atmosfera pe care o simţise din clipa în care păşise aici, sentimentul de familie care excludea din capul locului furișatul clandestin pe coridoare. Conversaţia pe care o avusese cu Vi în acea după-amiază, sus pe deal, îi întărise părerea despre Balnaid. De parcă toţi membrii familiei din alte generaţii ar mai fi încă prezenţi acolo, vii şi nevătămaţi, văzându-şi de ocupaţiile lor zilnice, privindu-l şi, probabil, judecându-l. Şi nu erau numai Alexa şi Virginia, dar şi Violet şi bravul, adoratul său Geordie. Iar înainte de ei, bătrânii, Sir Hector şi Lady Primrose Akenside, cu rădăcini adânci şi principii puternice, aflaţi încă la cârma unei case pline: copii în camerele lor, musafiri în camerele libere şi slujnice sau fete în casă undeva în pod, sforăind de mama focului. Acesta era genul de casă care rezista în faţa tuturor intemperiilor, genul de casă din care, mic copil şi prizonier în Londra, Noel şi-ar fi dorit să facă parte. Un stil de

viaţă foarte ordonat şi îndestulat, din care nu lipseau bucuriile vieţii în aer liber. Partide de tenis şi picnicuri chiar mai sofisticate decât cel la care participase în acea după-amiază. Ponei, puşti de vânătoare şi undiţe de pescuit, gonaci şi îngrijitori, doritori şi pregătiţi să dea o mână de ajutor tânărului gentleman.

În acea dimineaţă, venind spre Strathcroy cu Alexa alături, uimit de panoramă, de culorile care se desfăşurau în faţa ochilor săi şi de aerul proaspăt, fusese dominat de sentimentul că, într-un fel, călătorea înapoi în trecut, spre o lume pe care o cunoscuse şi apoi o uitase. Acum era gata să accepte că nu cunoscuse niciodată acea lume, dar, odată descoperită, nu dorea să renunţe la ea. Pentru prima dată în viaţa lui, simţea că aparţine unui loc.

Dar Alexa?

Îi reveni în minte vocea lui Violet. *Dacă trebuie să o faci să sufere, mai bine să se întâmple acum, înainte să fie prea târziu.*

Cuvintele acelea aveau o implicaţie teribilă. Era posibil să fie deja prea târziu, în care caz ajunsese la cumpăna relaţiei sale cu Alexa şi, cu avertismentul lui Vi răsunându-i în urechi, ştia că era momentul să facă pasul hotărâtor. Înainte de sfârşitul săptămânii, trebuia să ia o hotărâre – indiferent care ar fi fost aceea.

Avea impresia că se priveşte pe sine de la mare distanţă. Sonda terenul, încercând să facă alegerea vitală a drumului pe care avea să-l urmeze. Putea să meargă înapoi acasă aşa cum venise, adică să o părăsească pe Alexa, să-i spună adio, să încerce să-i explice, să-şi facă bagajele, să se mute din strada Ovington; să se întoarcă în demisolul din Pembroke Gardens, încurcându-i pe chiriaşii săi, aducându-le la cunoştinţă că trebuie să-şi găsească alt cuibuşor. Însemna să se întoarcă la viaţa dinainte, să reintre, cumva, în circuitul social. Să-şi sune prietenii, să se întâlnească cu ei prin baruri, să mănânce la restaurant, să încerce să găsească

numerele de telefon ale tuturor acelor femei frumoase şi emancipate, să le hrănească, să le asculte conversaţia. Însemna să plece la ţară în fiecare vineri seara şi, pe urmă, să se chinuie să ajungă înapoi la Londra, pe drumuri supraaglomerate, în fiecare duminică seara.

Oftă. Dar făcuse deja toate aceste lucruri şi n-avea niciun motiv să n-o ia de la capăt.

Cealaltă alternativă, cealaltă cale ducea spre asumarea unor obligaţii. Iar pentru Alexa şi pentru tot ce reprezenta ea în acel moment, ştia că de data aceasta supunerea trebuia să fie totală. O viaţă întreagă de responsabilitate asumată – căsătoria şi, probabil, copiii.

Poate că era timpul să facă acest pas. Avea treizeci şi patru de ani, dar mai păstra încă incertitudinile unui tânăr necopt. Incertitudini fundamentale, cu rădăcini adânci, îşi arătau colţii, asemenea unor vinovăţii uitate. Poate că venise momentul, dar această perspectivă îl îngrozea.

Se înfioră. Destul. Vântul se înteţise, bătând în fereastra deschisă. Îşi dădu seama, dintr-odată, că-l pătrunsese frigul până la oase, dar, ca un duş rece, aerul tare îi calmase, în sfârşit, avântul total deplasat. Măcar problema era rezolvată. Reveni în pat, se înfăşură în pături şi închise lumina. Rămase treaz multă vreme, dar când adormi, în sfârşit, tot nu luase nicio hotărâre.

30

Vineri, 16 septembrie

Ploaia începu îndată ce Edmund părăsi oraşul Relkirk. Pe măsură ce drumul urca, îndreptându-se spre nord, ceaţa cobora dinspre dealuri, acoperindu-i parbrizul cu un strat umed. Dădu drumul la ştergătoarele de parbriz. Era prima ploaie pe care o vedea după mai bine de o săptămână, căci la New York domnea o toamnă indiană strălucitoare, cu un soare care se reflecta în turnurile de sticlă şi o boare uşoară, fluturând steagurile din faţa Centrului Rockefeller; cerşetorii, bucurându-se de ultimele zile calde, stăteau întinşi pe băncile din Central Park, cu tot felul de sacoşe şi legăturici, în care-şi purtau tot ce aveau, aşezate lângă ei.

Edmund străbătuse două lumi într-o singură zi. New York, aeroportul Kennedy, avionul Concorde, aeroportul Heathrow, Turnhouse, iar acum, înapoi la Strathcroy. În condiţii normale, şi-ar fi găsit timp să treacă pe la biroul său din Edinburgh, dar în seara aceasta avea loc petrecerea de la familia Steynton şi, din acest motiv, preferase să meargă direct acasă. Avea să dureze ceva timp până să scoată la lumină costumul scoţian tradiţional şi exista posibilitatea ca nici Virginia, nici Edie să nu-şi fi amintit să-i cureţe nasturii de argint de la jachetă şi vestă, în care caz trebuia să se ocupe personal de această treabă.

O petrecere cu dansuri scoţiene. După toate probabilităţile, n-aveau cum să meargă la culcare înainte de patru dimineaţa. Pierduse noţiunea timpului în ultimele zile şi era cam obosit. Asta se putea rezolva, totuşi, cu o porţie de whisky. Ceasul de mână era încă potrivit pe ora de la New York, dar ceasul de pe bordul maşinii arăta ora cinci şi

jumătate. Mai erau destule ore din această zi, dar norii joşi reduceau vizibilitatea. Îşi aprinse farurile.

Podul Caple. Maşina puternică trecu în goană pe dramul şerpuit. Asfaltul sclipea de umezeală, arbuştii de pe marginea drumului erau învăluiţi în ceaţă. Deschise fereastra, trăgând în piept aerul rece, incomparabil. Se gândi că o va revedea pe Alexa. Se gândi că nu avea să-l vadă pe Henry. Se gândi la Virginia…

Se temea că armistiţiul dintre ei, şi aşa tensionat, nu mai era valabil; ultima discuţie, care avusese loc chiar când se pregătea să plece la New York, fusese cumplită. Virginia făcuse o criză de nervi la telefon, acuzându-l de egoism, indiferenţă, călcarea unei promisiuni. Refuzând să asculte explicaţiile lui perfect rezonabile, îi trântise până la urmă receptorul în nas. Dorise să vorbească cu Henry, dar nu reuşise, fie că ea uitase, fie că, în mod deliberat, evitase să-i transmită lui Henry mesajul său. Poate că, după cinci zile fără el, se mai calmase, dar Edmund n-avea prea mari speranţe. În ultima vreme, Virginia se lăsase copleşită de necazuri.

Unica lui speranţă de salvare era Alexa. Ştia că, pentru Alexa, Virginia avea să facă faţă cât mai bine cu putinţă, chiar să se prefacă, dacă era necesar, în tot acest sfârşit de săptămână, jucând rolul unei femei vesele şi afectuoase. Chiar şi pentru atât ar fi fost recunoscător.

Zări indicatorul prin ceaţa deasă. „Strathcroy“. Încetini, schimbă viteza, traversă podul de lângă biserica prezbiteriană şi conduse mai departe printre ulmii înalţi, cu crengile pline de ciori croncănitoare şi intră pe porţile deschise de la Balnaid.

Ajunsese acasă. Nu se opri în faţa casei, coti spre vechiul grajd şi parcă în curticica acestuia. În garaj nu era decât o maşină, a Virginiei, iar uşa din spate, care dădea spre bucătărie, era deschisă. Ştia

însă că asta nu însemna neapărat că era cineva acasă.

Opri motorul şi rămase acolo, în aşteptare, sperând, dacă nu o întreagă familie care să dea buzna pe uşă afară în semn de bun venit, măcar o primire, cât de modestă, din partea câinilor. Dar nu părea să fie nimeni prin preajmă.

Ieşi alene din maşină; deschise portbagajul şi-şi luă lucrurile. Valiza, servieta de piele, plină ochi, impermeabilul, punga galbenă de plastic de la magazinul fără taxe vamale din aeroport. Era plină de sticle de whisky scoţian şi gin, plus cutiile mari de parfum pentru soţia, fiica şi mama lui. Le duse pe toate în casă, la adăpost de ploaie. În bucătărie era cald, curat, ordine şi pustiu, singura dovadă a existenţei câinilor fiind coşuleţele lor goale. Cuptorul bâzâia de unul singur. Unul din robinetele de la chiuvetă picura uşor. Puse valiza şi impermeabilul jos şi punga pe masă, se duse să închidă robinetul. Nu mai picura. Ciuli urechile, sperând să mai audă şi alte zgomote, dar niciun sunet nu mai rupse tăcerea.

Cu servieta în mână, ieşi din bucătărie, pe culoare, în holul mare. Acolo se opri o clipă, aşteptând să se deschidă o uşă, să se audă paşi, voci, să întâlnească pe cineva. Ceasul de perete ticăia. Nu se auzea nimic altceva. Merse mai departe, cu paşi neauziţi pe covorul gros, trecu prin salon şi deschise uşa bibliotecii.

Nici acolo nu se afla nimeni. Văzu pernele, moi şi pufoase, de pe sofa, căminul gol, un teanc de reviste *Countiy Life,* un aranjament cu câteva flori uscate, decolorate, cenuşii şi roşietice. Fereastra era deschisă şi lăsa să pătrundă înăuntru umezeala şi aerul rece. Puse jos servieta şi se duse să închidă fereastra, apoi se întoarse la biroul său, unde îl aştepta un teanc de scrisori venite în ultima săptămână. Întoarse vreo două plicuri, dar ştia că nu era atât de urgent, încât să nu mai poată aştepta o zi, două.

Telefonul începu să sune. Ridică receptorul.

— Balnaid.

Se auzi un declic, un bâzâit, apoi nimic. Probabil că era cineva care formase numărul greşit. Aşeză receptorul la loc şi, dintr-odată, simţi că nu mai suportă tristeţea acestei camere goale. Fără un foc care să-ţi ţină companie, biblioteca de la Balnaid era ca un om fără suflet şi focul nu era stins decât în cele mai calde zile ale verii. Găsi chibrituri, aprinse o bucăţică de hârtie în vatră, aşteptă până ce se aprinseră câteva surcele şi apoi puse nişte butuci. Flăcările se înteţiră, aducând cu ele puţină viaţă. Un bun venit destul de modest, care nu-l mulţumea defel.

Privi flăcările pentru câteva clipe, apoi aşeză grilajul şi se întoarse în bucătărie. Scoase din pungă sticlele de whisky şi de vin şi apoi duse valiza şi punga la etaj. Ticăitul pendulei îi acompania paşii. Traversă palierul şi deschise uşa dormitorului.

— Edmund!

Virginia era acolo – şi fusese tot timpul în casă. Stătea la măsuţa de toaletă şi-şi făcea unghiile. Camera, atât de spaţioasă şi feminină – dominată de enormul pat dublu, masiv, drapat în pânzeturi albe, de pe vremea bunicii, cu dantelă pe margini – era într-o stare de dezordine deloc obişnuită. Pantofi peste tot, o grămadă de haine împăturite pe un scaun, uşile dulapului deschise. Pe una din aceste uşi era agăţată rochia de seară nouă a Virginiei, cea pe care şi-o cumpărase de la Londra special pentru această ocazie. Fusta se desfăşura în straturi de material străveziu, stropit cu puncte negre şi, departe de trupul Virginiei care să-i dea viaţă, părea tristă şi deşartă.

Se priviră în ochi, de la distanţă.

— Bună, spuse el.

Virginia era în halat de baie, îşi spălase părul şi-l pusese pe bigudiurile mari despre care Henry

spunea întotdeauna că o fac să arate ca un monstru extraterestru.

— Te-ai întors. N-am auzit maşina.

— Am parcat-o lângă garaj. Am crezut că nu e nimeni pe-aici.

Îşi duse valiza în camera de toaletă şi o aşeză pe podea. Hainele sale de gală erau aşezate pe patul mic. Kiltul, ciorapii de lână, trăistuţa, cămaşa de seară, jacheta şi vesta. Nasturii acestora străluceau ca stelele, la fel şi cataramele de argint de la pantofi. Se întoarse în dormitor.

— Mi-ai curăţat nasturii.

— Nu eu, Edie.

— Drăguţ din partea ei.

Se îndreptă spre ea şi se aplecă să o sărate, apoi puse o cutie pe măsuţa de toaletă.

— Un cadou pentru tine.

— A, ce drăguţ. Mulţumesc.

Terminase lăcuitul unghiilor, dar oja nu se uscase încă. Stătea cu degetele desfăcute şi sufla, din când în când, spre ele, să grăbească acest proces.

— Cum a fost la New York?

— Bine.

— Nu te aşteptam aşa devreme.

— Am luat cursa de dimineaţă.

— Eşti obosit?

— N-am să mai fiu după ce beau ceva. Se aşeză pe marginea patului. Are ceva telefonul?

— Nu ştiu. A sunat acum vreo cinci minute, dar numai o dată, iar pe urmă s-a oprit.

— Am răspuns eu, jos în hol, dar s-a blocat legătura.

— A mai făcut aşa de vreo două ori până acum. Dar putem vorbi în exterior.

— L-ai anunţat la deranjamente?

— Nu. Crezi că ar trebui?

— Mă ocup eu de asta, mai târziu.

Se lăsă pe spate, cu capul pe cuvertura de la capul patului.

— Tu cum te-ai descurcat?

— Bine.

— Şi Henry?

— Habar n-am de Henry. N-am primit nicio veste şi n-am telefonat.

Îl privi, fără să-şi ascundă răceala din ochii albaştri, strălucitori.

Vorbele ei arătau limpede că nu-l iertase. Dar nu era momentul să insiste, pentru că risca să se certe din nou.

— L-ai dus la Templehall?

— Da. L-am dus eu, cu maşina. N-a vrut să meargă cu Isobel, aşa că l-am luat pe Hamish cu noi. Hamish s-a purtat mizerabil, Henry n-a scos nicio vorbă tot drumul şi n-a încetat nicio clipă să plouă. În rest, a fost minunat.

— Nu l-a luat pe Moo cu el, nu?

— Nu. Nu l-a luat pe Moo.

— Slavă Domnului. Dar Alexa?

— A venit ieri-dimineaţă, cu Noel.

— Unde sunt acum?

— Cred că au ieşit cu câinii la plimbare. După prânz trebuia să meargă la Relkirk să ia rochia Lucillei de la curăţătorie. Ne-au sunat de la Croy, disperaţi. Uitaseră de rochie şi sunt cu toţii ocupaţi cu pregătirile pentru masa de astăzi, aşa că nimeni n-avea timp să se ducă.

— Ce altceva s-a mai întâmplat?

— Ce s-a mai întâmplat? Vi şi-a făcut picnicul. Verena ne-a chinuit ca pe nişte sclavi, iar verişoara lui Edie s-a întors la spital.

Edmund ridică uşor capul, ca un câine în alertă, care-şi ciuleşte urechile. Virginia, cu unghiile deja suficient uscate, luă pachetul pe care i-l adusese şi începu să desfacă ambalajul de celofan.

— S-a întors?

— Da.

Virginia deschise cutia şi scoase sticla pătrată şi masivă, cu o fundă de catifea legată în jurul

dopului. Desfăcu dopul şi se dădu cu puţin parfum pe gât.

— Adorabil! Fendi. Ce drăguţ! De mult îmi doresc o sticluţă, dar e prea scump să mi-l fi cumpărat chiar eu.

— Când s-a întâmplat asta?

— Vorbeşti de Lottie? Ei, acum vreo două zile. Devenise aşa de imposibilă, că Vi a insistat. Nici n-ar fi trebuit s-o lase să plece din spital. E nebună.

— Ce-a făcut?

— Ei, vorbea tot felul de aiureli. Băga zâzanie. Nu mă lăsa în pace. E diabolică.

— Ce ţi-a spus?

Virginia se întoarse cu faţa spre oglindă şi începu, fără grabă, să-şi scoată bigudiurile. Una câte una, desfăcea agrafele şi le punea pe placa de sticlă a măsuţei de toaletă. El o privea din profil, îi vedea linia obrazului, curba elegantă a gâtului.

— Chiar vrei să ştii?

— Dacă n-aş vrea, nu te-aş întreba.

— Bine. A spus că tu şi Pandora Blair aţi fost amanţi. Cu mulţi ani în urmă, la nunta lui Archie cu Isobel, pe când Lottie era menajeră la Croy. Chiar tu spuneai că asculta pe la uşi. Se pare că nu i-a scăpat nimic. Mi-a descris cu lux de amănunte totul, în culorii foarte vii. Se montase. Aş putea spune că se excitase de-a binelea. A spus că din cauza *ta* a plecat Pandora cu bărbatul ăla însurat şi nu s-a mai întors acasă. Iar acum…

Unul dintre bigudiuri se ţinea bine şi Virginia trase de el, încercând să-l desfacă, sucind şi trăgând de meşa de păr vopsit.

— … acum, zice că *tu* eşti motivul pentru care Pandora s-a întors la Croy. Nicio legătură cu petrecerea de diseară. Nici cu Archie. Numai cu tine. Vrea s-o luaţi de la capăt. Să te redobândească.

Încă un bigudiu fusese desfăcut, iar Virginia avea lacrimi de durere în ochi. Edmund o privea

îndurerat, fără să poată suporta răul pe care şi-l făcea singură.

Îşi aminti de seara în care o întâlnise pe Lottie în magazinul doamnei Ishak şi de felul în care îl încolţise. Încercase să scape de prezenţa ei neplăcută. Îşi amintea de ochii ei, de pielea palidă, de mustaţă şi de furia seacă pe care o simţise crescând în el, astfel că ajunsese la un pas de a-şi pierde cumpătul şi de a-i face rău, fizic vorbind. Îi reveni în minte presimţirea cumplită pe care o avusese. O presimţire perfect îndreptăţită, după cât se părea.

— Minte, spuse el cu răceală.

— Chiar aşa, Edmund?

— O crezi?

— Nu ştiu…

— Virginia…

— Ah! În disperare, desfăcu încă un bigudiu şi-l aruncă spre reflexia sa din oglindă, apoi se întoarse spre el. Nu ştiu. Nu ştiu! Nu mai pot gândi raţional. Şi nu-mi pasă. De ce mi-ar păsa? Ce-mi pasă mie că tu şi Pandora Blair aţi avut odată o legătură furtunoasă? În ce mă priveşte, e ceva ce ţine de trecutul îndepărtat şi n-are nicio legătură cu mine. Ştiu doar că asta s-a întâmplat când erai deja bărbat însurat – însurat cu Caroline – şi că erai tatăl unui copil. Pur şi simplu, asta nu-mi dă pace.

— N-ai încredere în mine?

— Uneori cred că nici nu te cunosc.

— E oribil ce spui.

— Aşa o fi. Dar, din păcate, nu putem fi toţi la fel de obiectivi şi de reci ca tine. Iar dacă e oribil, las-o pe seama deşertăciunii omeneşti, doar că nu prea cred că ştii ce-i asta.

— Încep să cred că ştii chiar foarte bine.

— Despre *noi* vorbesc, Edmund. Despre tine şi despre mine.

— În cazul ăsta, poate că ar fi mai bine să amânăm discuţia până când te mai calmezi puţin.

— Sunt *foarte* calmă. Şi nu mai sunt un copil, nu sunt *micuţa* ta soţioară. Şi cred că acum e un moment la fel de bun ca oricare altul să-ţi spun că am să plec o vreme de aici. Mă întorc în Long Island, la Leesport, să petrec o vreme la bunici. I-am spus lui Vi. Ea zice că poţi să stai la ea. O să închidem casa.

Edmund nu spuse nimic. Ea îl privi şi nu putu citi nimic pe faţa lui îngâmfată; trăsăturile fine, ochii înceţoşaţi nu lăsau să se întrevadă nimic. Nici durere, nici furie. Virginia lăsă tăcerea să se prelungească, aşteptând o reacţie din partea lui. Pentru o clipă speră, absurd, că-şi va lăsa rezervele deoparte, că va veni lângă ea, o va lua în braţe, o va acoperi cu sărutări, vor face dragoste…

— Când ai plănuit toate astea?

Simţi lacrimile inundându-i ochii, dar strânse din dinţi şi le alungă.

— Mă gândesc de câteva luni la asta. M-am hotărât, în sfârşit, după plecarea lui Henry. Fără Henry, n-am niciun motiv să nu mă duc.

— Când pleci?

— Mi-am luat bilet pe o cursă Pan Am de la Heathrow, joia viitoare, de dimineaţă.

— Joi? E mai puţin de o săptămână până atunci.

— Ştiu.

Se întoarse din nou cu faţa la oglindă, desfăcu ultimul bigudiu, luă pieptenele şi începu să-şi descurce părul şi să-şi aranjeze buclele.

— Dar există un motiv şi cred că e mai bine să ţi-l spun acum, pentru că dacă nu-ţi spun eu s-ar putea să afli de la alţii. S-a întâmplat ceva ciudat. Ţii minte că, duminica trecută, Isobel ne-a spus că un american necunoscut urma să stea la ei? Până la urmă, era vorba de un om cu numele de Conrad Tucker, pe care l-am cunoscut demult, în Leesport.

— Americanul cel Trist.

— Da. E într-adevăr trist. Soţia i-a murit de curând, de leucemie, iar el a rămas cu o fetiţă. A venit aici de vreo lună, dar se întoarce în State joi.

Lăsă pieptenele deoparte şi-şi aranjă părul, apoi se întoarse spre el.

— Mi s-a părut o idee foarte bună să facem drumul împreună.

— A fost ideea ta sau a lui?

— Are vreo importanţă?

— Nu. Presupun că n-are nicio importanţă. Când ai de gând să te întorci?

— Nu ştiu. Mi-am luat bilet fără dată precisă de întoarcere.

— Cred că n-ar trebui să pleci.

— Nu-mi place ce-mi spui, Edmund. Seamănă a ameninţare.

— Fugi de adevăr.

— Nu. Nu fac decât să profit de o libertate care mi-a fost impusă. Fără Henry, mă aflu la poarta iadului şi trebuie să mă obişnuiesc cu ideea că l-am pierdut – iar aici nu pot face acest lucru. Am nevoie de timp, să-mi revin. Să fiu singură. Să fiu propriul meu stăpân. Trebuie să încerci, măcar o dată în viaţă, să priveşti lucrurile prin ochii altcuiva. În cazul acesta, ai mei. Şi poate că n-ar strica să încerci să ai încredere în mine, pentru că sunt sinceră cu tine.

— M-aş fi mirat să faci altfel.

Se părea că nu mai era nimic de spus. Dincolo de fereastra deschisă, ceaţa făcuse loc întunericului. Virginia aprinse lampa de pe măsuţa de toaletă, se ridică şi se duse la geam să tragă draperia. De jos se auziră zgomote. O uşă care se deschidea, apoi se închidea, lătrat de câini, voci puternice.

— Noel şi Alexa, spuse ea. S-au întors de la plimbare.

— Eu cobor. Edmund se ridică în picioare, se întinse, îşi înăbuşi un căscat. Simt nevoia să beau ceva. Vrei şi tu un pahar?

— Mai târziu.

Edmund se îndreptă spre uşă.

— La ce oră suntem aşteptaţi la Croy?

— Opt şi jumătate.

— Poţi să-ţi bei paharul în bibliotecă, înainte de plecare.

— Nu e foc.

— L-am aprins eu.

Ieşi din cameră. Virginia îi auzi paşii pe culoar, apoi pe scări în jos. Apoi, vocea Alexei:

— Tati!

— Bine te-am găsit, draga mea!

Lăsase uşa deschisă. Virginia se ridică, o închise şi apoi se întoarse la măsuţa de toaletă, gândindu-se să înceapă să se machieze. Dar lacrimile pe care şi le stăpânise atâta vreme îi înceţoşară privirea, prelingându-se pe obraji.

Rămase aşa multă vreme, privindu-se plângând în oglindă.

Autobuzul interurban se oprea şi iar pornea,fără să se grăbească, luminat de ultimele raze ale soarelui. La plecarea din Relkirk fusese plin, cu locurile ocupate şi unul sau doi pasageri în picioare. Era lume care se întorcea de la lucru sau de la cumpărături. Unii păreau să se cunoască între ei, îşi zâmbeau şi stăteau de vorbă pe când urcau în autobuz. Poate călătoreau împreună în fiecare zi. Era acolo şi un om cu un câine ciobănesc. Câinele stătea între picioarele omului şi-l privea pe acesta fără încetare. Omul nu cumpărase bilet şi pentru câine.

Henry se aşezase în faţă, chiar în spatele şoferului. Stătea strâns lipit de fereastră, căci o femeie imensă venise să se aşeze lângă el.

— Bună, drăguţule, îi spusese şi se aşezase, împingându-l într-o parte cu fundul ei masiv; şoldurile umflate ocupau aproape tot spaţiul.

Avea două sacoşe pline; pe una o pusese la picioare, iar pe cealaltă o ţinu în braţe. Prin gura sacoşei se zărea o căpăţână de ţelină şi o moară mică, din celuloid roz. Henry era convins că o duce acasă, pentru nepotul ei.

Avea faţa rotundă, plină de bunătate, semănând oarecum cu Edie. Pe sub borurile pălăriei mari, îl scruta cu prietenie. Dar când femeia îi vorbi, Henry nu răspunse; se întoarse să privească pe geam, deşi n-avea ce vedea, în afară de ploaie.

Henry era încălţat cu ciorapii şi pantofii de şcoală; îşi pusese pardesiul de tweed, mult prea mare pentru el, iar pe cap, cascheta legată sub bărbie. Fusese inspirat să-şi pună cascheta şi era mândru că se gândise la asta. Era făcută dintr-un material gros, bleumarin şi şi-o trăsese peste ochi, ca un terorist, de nu i se mai vedeau decât ochii. Se deghizase aşa, pentru că nu voia să fie recunoscut de nimeni.

Autobuzul înainta încet şi trecuse deja o oră de când plecase. Cam la fiecare un kilometru şi jumătate, se opreau la câte o răscruce sau în dreptul unei căsuţe singuratice, pentru ca oamenii să poată coborî. Henry se uita cum se eliberează locurile; pasagerii îşi adunau lucrurile, coborau pe rând şi porneau pe jos spre casele lor. Femeia grasă de lângă el coborî la Kirkthornton, dar nu avu nevoie să pornească pe jos, pentru că soţul ei venise cu camioneta s-o aştepte. Când se ridicase, nu fără efort, îi spusese „La revedere, drăguţule“. Henry se gândi că fusese frumos din partea ei, dar iarăşi nu-i răspunsese. Nu era prea uşor să scoţi vreo vorbă când ai cascheta peste gură.

Porniră iarăşi la drum. Mai rămăseseră doar vreo zece, doisprezece călători. Motorul autobuzului uruia şi o luară în sus pe deal, părăsind micuţul orăşel; când ajunseră pe creasta dealului se lăsase ceaţa. Şoferul aprinse farurile şi Henry zări dintr-odată tufele de iarbă-neagră şi ferigile bătute de vânt, trecând în goană pe lângă vehicul, pierdute în ceaţă, ca nişte stafii. Se gândi la cei şapte kilometri dintre Caple Bridge şi Strathcroy, pe care trebuia să-i facă pe jos, pentru că la Caple Bridge trebuia să coboare. Perspectiva îl sperie puţin, dar nu prea

tare, pentru că ştia drumul şi ce fusese mai greu trecuse; mai era puţin.

La Pennyburn, Violet se pregătea pentru rigorile serii care abia începea.

Nu mai fusese invitată la o petrecere tradiţională de foarte multă vreme şi, la şaptezeci şi opt de ani, era puţin probabil că avea să mai fie invitată la alta. Din acest motiv se hotărâse să profite la maximum de această ocazie. Ca atare, plecase după-masă cu maşina la Relkirk şi se oprise la coafor, să-şi spele şi să-şi aranjeze părul. În plus, îşi îngăduise şi o manichiură, iar fetiţa aceea drăguţă îşi pierduse ceva timp îndepărtând pieliţele de la unghiile lui Vi şi curăţându-le de pământul de dedesubt.

După această şedinţă de înfrumuseţare, se dusese la bancă şi scosese din seif cutia veche de piele în care se afla diadema de diamante a lui Lady Primrose. Nu era prea mare şi se prindea în spate cu un elastic, dar o adusese acasă şi o curăţase cu o periuţă veche de dinţi, muiată în gin curat. Era o şmecherie gospodărească pe care o prinsese demult, de la doamna Harris. Efectul era grozav, dar Violet era de părere că se făcea risipă de gin.

Apoi, îşi scosese din dulap rochia de bal din catifea neagră, veche de vreo cincisprezece ani. Bordura de dantelă încreţită de la gât se descususe puţin şi avea nevoie de ajutorul unui ac cu aţă, iar pantofii de seară, din satin negru cu catarame din strasuri se destrămaseră, pe ici, pe colo, în dreptul degetelor, aşa că luă forfecuţa de unghii şi îi aranjă.

După ce terminase toate astea, îşi permisese un moment de relaxare. Nu era aşteptată la Croy înainte de opt şi jumătate. Avea, deci, timp pentru un pahar zdravăn de whisky cu sifon; putea chiar să se aşeze lângă foc, să urmărească la televizor ştirile şi apoi *Wogan*. Îi plăcea de Wogan. Îi plăcea şarmul lui irlandez, veselia lui, felul mieros în care

vorbea. În seara asta lua un interviu unui tânăr cântăreţ pop care, cine ştie din ce motiv, se implicase foarte serios în menţinerea gardurilor vii în mediul rural. Oamenii erau într-adevăr extraordinari, decise Violet, privindu-l pe acel tânăr cu părul tuns punk şi cercel în ureche, turuind înainte despre locul preferat de ciocănitoare pentru a-şi face cuibul.

Emisiunea lui Wogan se încheiase şi începuse un concurs. Patru persoane trebuiau să ghicească valoarea mai multor obiecte vechi, disparate, aflate în faţa lor. Violet se alătură şi ea acestui joc, sigură că presupunerile sale erau mult mai corecte decât ale celorlalţi. Începea chiar să se amuze, când sună telefonul.

Ce enervant. De ce trebuia să sune nenorocitul ăla de telefon în momentele cele mai nepotrivite? Puse paharul jos, se ridică de pe fotoliul confortabil, dădu sonorul mai încet şi ridică receptorul.

— Alo?

— Doamna Aird?

— Da.

— Sunt doctorul Martin. De la spitalul din Relkirk.

— A, da.

— Doamnă Aird, mă tem că avem o mică problemă. Domnişoara Carstairs a dispărut.

— A *dispărut?*

Părea o glumă stupidă, dar se gândi imediat la vreo explozie, un nor de fum şi la Lottie, făcându-se nevăzută.

— Cum a fost *posibil* să dispară?

— A plecat. S-a dus să se plimbe în grădină, cu o altă pacientă. Nu s-a mai întors de atunci.

— Dar e îngrozitor!

— Noi credem că a ieşit, pur şi simplu, pe poartă. Am anunţat poliţia, bineînţeles, şi sunt sigur că nu poate fi departe. Probabil că se va întoarce aici din proprie iniţiativă. S-a simţit foarte

bine aici, a reacţionat bine la tratamente şi nu ne-a făcut niciun fel de greutăţi. Nu văd de ce nu s-ar întoarce. Dar am considerat de datoria mea să vă anunţ…

Violet se gândi că scuzele lui erau cusute cu aţă albă.

— Nu credeţi că ar fi trebuit să aveţi mai multă grijă de ea?

— Doamnă Aird, spitalul este supraîncărcat şi nu avem destul personal. În această situaţie, facem tot ce putem, dar pacienţii care se pot mişca, despre care credem că se pot descurca singuri până la un punct, au avut întotdeauna o oarecare libertate de mişcare.

— Şi acum ce facem?

— Nu putem face nimic. Dar, aşa cum v-am spus, m-am gândit că ar fi bine să vă spun ce s-a întâmplat.

— Aţi vorbit cu domnişoara Findhorn, ruda ei cea mai apropiată?

— Nu. M-am gândit să vorbesc mai întâi cu dumneavoastră.

— În cazul acesta, am să-i spun chiar *eu.*

— V-aş fi recunoscător.

— Domnule doctor Martin… Violet ezită. Credeţi că Lottie Carstairs va încerca să se întoarcă la Strathcroy?

— E posibil, bineînţeles.

— Ar putea să se ducă la domnişoara Findhorn acasă?

— Poate.

— Am să fiu sinceră cu dumneavoastră. Nu-mi place deloc ideea. Mă tem pentru domnişoara Findhorn.

— Vă înţeleg temerile, dar cred că nu aveţi niciun motiv.

— Ce bine ar fi, spuse Violet pe un ton aspru, dacă aş fi şi eu la fel de sigură, dar vă mulţumesc, domnule doctor, pentru că m-aţi sunat.

— Dacă aflu ceva, vă sun.

— N-am să fiu acasă. Dar mă puteţi căuta la Croy, pentru că iau masa la Lordul Balmerino.

— Am să notez. Vă mulţumesc. La revedere, doamnă Aird. Şi-mi pare rău dacă v-am necăjit.

— Da, răspunse Violet. M-aţi necăjit. La revedere.

Era mai mult decât necăjită. Toată liniştea ei se dusese pe apa sâmbetei. Nu era numai necăjită, ci şi înspăimântată. Simţea aceeaşi panică inexplicabilă ca în ziua când stătuse pe bancă, lângă râu, cu Lottie şi când Lottie o strânsese de mână cu degetele ei puternice, ca o menghină. Atunci simţise imboldul să se ridice şi s-o ia la fugă. Acum simţea acelaşi lucru, iar inima i se zbătea în piept. Era teama de necunoscut, de ceea ce nu-şi putea imagina, de un pericol iminent.

Analizând acest sentiment, îşi dădu seama că nu se temea pentru ea, ci pentru Edie. Imaginaţia i-o luă razna. Un ciocănit la uşa casei lui Edie, Edie se ducea să deschidă, iar Lottie, cu braţele întinse ca nişte cleşti, sărea la ea…

Gândul era insuportabil. Pe ecranul televizorului, o femeie, ţinând în braţe o vază pentru flori, zâmbea stânjenită, apoi izbucni în râs, cu gura deschisă şi mâna la ochi. Violet închise televizorul, ridică receptorul şi formă numărul de la Balnaid. „Edmund trebuie să se fi întors până acum de la New York. Edmund o să ştie exact ce trebuie să facă.“

Auzi soneria telefonului la celălalt capăt al firului. Suna şi iar suna. Aşteptă, din ce în ce mai nerăbdătoare. De ce nu-i răspundea nimeni? Ce făceau?

Până la urmă, exasperată şi plină de nervi, trânti receptorul, apoi îl ridică din nou şi formă numărul lui Edie.

Şi Edie se uita la televizor. Un program scoţian, foarte agreabil, cu dansuri tradiţionale şi un comic îmbrăcat în kilt, care făcea tot felul de glume. Îşi pusese pe o tavă câte ceva pentru cină – pulpe de

pui la grătar, cartofi prăjiţi şi mazăre făcută la abur – şi şi-o pusese în poală. Pentru felul doi, mai avea nişte cremă de mere rămasă în frigider. În seara aceasta mânca mai târziu decât de obicei. Unul dintre punctele bune ale faptului că rămăsese iarăşi singură era că putea mânca atunci când dorea, fără ca Lottie s-o bată la cap când vine masa următoare. Mai erau şi alte lucruri bune. Unul dintre ele era liniştea. Şi faptul că dormea liniştită în patul ei, în loc să se chinuie în patul pliant, deloc potrivit pentru ea. Odihna de noapte îi ajutase, mai mult decât orice altceva, să-şi refacă energia şi buna dispoziţie. Încă se mai simţea vinovată faţă de săraca Lottie, ajunsă iar în spital, dar era cert că viaţa era mult mai uşoară fără ea.

Auzi telefonul. Puse tava deoparte şi se ridică să răspundă.

— Da?

— Edie.

— Bună ziua, doamnă Aird, spuse ea, zâmbind.

— Edie…

Ceva nu era în regulă. Edie simţea lucrurile astea imediat, numai din felul în care doamna Aird îi pronunţa numele.

— Edie, tocmai am vorbit cu doctorul Martin, de la spital. Lottie a plecat de-acolo. Nu ştie nimeni unde se află.

Edie simţi că i se taie picioarele. După o vreme, rosti:

— Doamne Dumnezeule!

Era tot ce-i trecuse prin minte.

— Au anunţat poliţia şi sunt destul de siguri că n-a ajuns prea departe, dar doctorul Martin a fost de acord cu mine că e foarte posibil să se întoarcă la Strathcroy.

— Are bani la ea? întrebă Edie, practic ca întotdeauna.

— Nu ştiu. Nu m-am gândit la asta. Dar sunt sigură că nu putea pleca foarte departe dacă n-avea geanta la ea.

— Nu. Foarte adevărat.

Lottie era foarte atentă cu geanta ei şi n-o lăsa din mână nici când se aşeza lângă foc.

— Săraca de ea. O fi supărat-o ceva.

— Da. Poate. Dar, Edie, nu vreau să stai singură acasă.

— Dar trebuie să fiu aici. Dacă vine, trebuie să fiu aici.

— Nu. Nu, Edie, ascultă-mă. Trebuie să mă asculţi. Trebuie să fii rezonabilă. N-avem de unde şti ce-i trece lui Lottie prin minte. Poate că i-a intrat în cap că ai trădat-o. Că i-ai făcut un rău, că ai respins-o. Dacă trece printr-una dintre crizele ei, e absolut imposibil să te descurci singură cu ea.

— Şi ce rău mi-ar putea face?

— Nu ştiu. Ştiu doar că trebuie să pleci din casă… să vii la mine în noaptea asta, sau să mergi la Balnaid până când o descoperă şi o aduc înapoi la spital fără probleme.

— Dar…

Violet îi ignoră protestele.

— Nu, Edie. Nu accept un refuz, altfel n-am să mai fiu liniştită nicio clipă. Trebuie să-ţi iei cămaşa de noapte şi să te duci la Balnaid. Sau să vii aici. Cum doreşti tu. Iar dacă nu eşti de acord, voi fi obligată să mă urc în maşină şi să vin să te iau chiar eu. Şi pentru că trebuie să ajung la Croy la opt şi jumătate şi încă nu m-am spălat şi nici nu m-am îmbrăcat, asta o să mă încurce toarte tare. Depinde de tine.

— Ar trebui să rămân aici, doamnă Aird. Sunt ruda ei cea mai apropiată. E responsabilitatea mea.

— Eşti responsabilă şi pentru tine însăţi. Dacă te chinuie, te loveşte sau te ameninţă cine ştie cum, n-am să mi-o iert niciodată.

— Şi ce-o să se întâmple dacă vine şi nu găseşte pe nimeni?

— Poliţia a fost alertată. Sunt sigură că o patrulă se va afla prin preajmă. Nu va fi dificil s-o găsească.

Edie nu mai avea argumente. Era învinsă, soarta ei era pecetluită. Oftă şi, nemulţumită, spuse:

— Bine, atunci. Dar, cred că faceţi din ţânţar armăsar.

— Poate. Sper că aşa stau lucrurile.

— Cei de la Balnaid ştiu că sosesc?

— Nu. Nu reuşesc să prind legătura la telefon. Cred că e o defecţiune pe fir.

— L-aţi anunţat la deranjamente?

— Încă nu. Te-am sunat mai întâi pe tine.

— Atunci am să sun eu la deranjamente, să le spun că numărul nu răspunde. Sunt sigură că toată lumea e acasă. Se pregătesc pentru petrecere.

— Da, Edie. Sună tu la deranjamente. Iar după asta, trebuie să-mi promiţi că te duci la Balnaid. Camera ta e mereu pregătită şi Virginia va înţelege. Explică-i ce s-a întâmplat. Dacă e vreo problemă, dă vina pe mine. Îmi pare rău, Edie, că mă port aşa de tiranic cu tine, dar zău că n-aş putea sta liniştită dacă aş şti că eşti singură.

— Mie mi se pare că vă faceţi prea multe probleme degeaba, dar presupun că n-o să mor dintr-o noapte petrecută la Balnaid.

— Îţi mulţumesc, draga mea. La revedere.

— Distracţie plăcută la petrecere.

Edie închise. Apoi, ca să nu uite, ridică din nou receptorul şi sună la deranjamente, să anunţe linia defectă. Îi răspunse un bărbat foarte amabil, care-i spuse că va verifica problema şi o va suna din nou.

Lottie fugise de la spital. Ce putea să se mai întâmple? Era îngrozitor să şi-o imagineze pe Lottie rătăcind pe undeva, de una singură, înfricoşată, poate, pierdută… La ce s-o fi gândind prostuţa? De ce nu putuse să stea acolo unde se afla, unde oameni cumsecade aveau grijă de ea? Ce idee îi mai intrase în cap de data asta?

Edie se hotărî să se ducă la Balnaid, dar nu imediat. Tava cu restul de mâncare o aştepta. Va termina ce mai rămăsese, chiar dacă între timp se răcise, va spăla vasele, va face curat în bucătărie şi

va mai pune câteva cutii de coca-cola în frigider. După aceea, putea să-şi pună cămaşa de noapte în sacoşa de piele şi să pornească la drum.

Oftă, exasperată. Lottie asta era o adevărată pacoste şi era evident că întorcea pe dos viaţa tuturor. Edie se aşeză din nou, cu tava cu mâncare în poală, dar puiul se răcise şi nu mai avea niciun gust şi nici programul canalului scoţian n-o mai atrăgea.

Telefonul sună din nou. Lăsă din nou tava deoparte şi se ridică să răspundă. Bărbatul de la deranjamente îi spuse că numărul de la Balnaid nu părea să fie defect, dar că vor trimite un inginer să-l verifice, a doua zi dimineaţă.

Edie îi mulţumi. Nu mai era nimic de făcut. Luă tava şi o duse în bucătărie. Aruncă resturile de mâncare la gunoi, spălă vasele şi le lăsă la uscat, întrebându-se întruna unde putea fi verişoara ei într-o ureche.

Archie Balmerino, îmbăiat, bărbierit, dichisit în hainele de seară şi păstrând urma unui sărut de aprobare din partea soţiei sale, o lăsă pe Isobel la masa de toaletă, să ducă la bun sfârşit complicatul proces de aşezare a rimelului pe gene, şi ieşi pe palier.

Se opri o clipă, încercând să prindă şi alte semne de activitate, dar nu părea să mai fie nimeni prin preajmă, aşa că porni în jos pe scări, coborând treptele una câte una, sprijinindu-se de balustradă. Toată ziua, toţi cei aflaţi la Croy nu-şi văzuseră capul de treabă, atâtea fuseseră de făcut. Acum, casa era pregătită, gata pentru a-şi primi oaspeţii, aşteptând ridicarea cortinei şi intrarea distribuţiei.

Archie apăruse primul. La jumătatea scărilor se opri să admire, cu mare mulţumire, scena care se deschidea dedesubt. Impunătorul hol de la intrare, curat şi din care dispăruseră toate trenţele de care era plin în mod obişnuit, era plăcut şi primitor. În căminul masiv, cu policioara sculptată, focul

sclipea vesel, iar masa, aşezată în mijlocul covorului vechi, turcesc, reflecta pe suprafaţa lăcuită imensul aranjament de crizanteme şi trandafiri sălbatici, pe care Isobel îl compusese cu grijă, în cursul după-amiezii.

Croy, împodobit de sărbătoare. Plutea în aer speranţa, promisiunea bucuriilor ce aveau să vină. Căci, de această dată, austeritatea şi economiile obligatorii fuseseră lăsate deoparte şi casa aceasta veche fremăta de mulţumire, în aşteptarea acestui moment de o rară extravaganţă.

Îşi aminti de alte seri de acest fel. Cea în care împlinea douăzeci şi unu de ani; şi seara în care sărbătorise logodna lui cu Isobel. Zile de naştere, Crăciunul, baluri în sezonul de vânătoare, nunta de argint a părinţilor săi…

Iar apoi, încruntând din sprâncene, refuză să se mai lase purtat de amintiri. Nostalgia era slăbiciunea sa cea mai gravă. Îţi puteai aminti de trecut, dar amintirile erau apanajul celor bătrâni, iar el nu era bătrân. N-avea nici cincizeci de ani. Croy era al lui şi totuşi nu chiar. Îl moştenise, prin tatăl şi bunicul său, ca să-l păstreze şi să-l dea mai departe lui Hamish. Iar forţa acestui lanţ era forţa legăturii sale celei mai slabe.

El însuşi. Grozăviile din Irlanda de Nord aveau să-l însoţească până în ultima clipă a vieţii sale, dar stafiile şi visurile înspăimântătoare îşi găsiseră, în sfârşit, odihna şi, odată dispărute, Archie ştia că nu mai putea să-şi găsească nicio scuză. Venise timpul să lase ezitările deoparte şi să devină mai practic, făcând planuri pentru moştenirea sa, pentru familia sa şi pentru viitorul ei. Hibernase prea mult şi nu mai avea nicio clipă de pierdut. Nu era prea sigur ce avea să facă, dar era hotărât să acţioneze. Să împrumute nişte bani şi să pună pe picioare făbricuţa care i se păruse Pandorei o idee atât de grozavă. Putea să înceapă să cultive fructe, căpşuni şi zmeură, de exemplu, la scară comercială. Sau să investească într-o fermă piscicolă. Avea multe

posibilităţi şi soluţii în imediata sa apropiere. Nu trebuia decât să se hotărască şi să profite de ocazie.

Să profite de ocazie. Se simţi încrezător. Parcă simţea din nou puţin din siguranţa sa de demult, din tinereţe. Ştia că tot ce fusese mai greu trecuse şi că nimic nu mai putea fi aşa de rău ca înainte.

Porni mai departe, coborî treptele şi intră în sufragerie. Pusese masa împreună cu Pandora, ca altă dată pentru evenimentele importante, când Harris se ocupa de toate şi-i făcea plăcere să-l instruiască pe tânărul domnişor Blair cu privire la procedeul corect, confirmat de sute de ani de experienţă. Aranjatul mesei le luase o mare parte din după-amiază. Archie frecase lună paharele de vin, fine şi subţiri ca spuma, iar Pandora înfăşurase şervetele de masă, albe şi apretate, aşezând în vârful fiecăruia câte o coroniţă brodată, marcată cu litera „B“.

Acum, Archie verifica totul, cu un ochi critic. Efectul era splendid. Cele patru sfeşnice grele, de argint, punctau centrul mesei, iar flăcările căminului scânteiau în cristalurile şi în argintăria strălucitoare, căci şi aici fusese aprins focul, iar Jeff Howland primise misiunea de a umple cu butuci toate coşurile. Mireasma de pin uscat, trosnind, domina întreaga cameră, făcând atmosfera mai plăcută. Archie străbătu camera de la un capăt la altul, verificând dacă toate erau la locul lor, îndreptând câte o furculiţă, schimbând câte puţin poziţia unei solniţe. Satisfăcut, porni mai departe, spre bucătărie.

Acolo o găsi pe Agnes Cooper, venită din sat pentru această seară. Agnes venea de obicei la lucru îmbrăcată în trening, dar de această dată îşi pusese rochia cea mai bună de milaneză turcoaz, peste care ţinea şorţul; se şi coafase.

Acum era la chiuvetă şi spăla nişte cratiţe, dar se întoarse spre el când îi auzi paşii.

— Agnes. Totul e în regulă?

— Totul e sub control. Trebuie doar să mai verific din când în când legumele şi să pun bucăţelele de păstrăv afumat pe farfurii, când îmi spune Lady Balmerino.

— Drăguţ din partea ta că ai venit să ne ajuţi.

— Doar asta mi-e meseria. Îl privi pe Archie admirativ. Sper să nu vă supăraţi pe mine, dar arătaţi *fantastic.*

— Ei, mulţumesc, Agnes.

Archie se simţea puţin stânjenit şi, ca să treacă peste acest moment, îi propuse să bea ceva.

— Ce zici de un pahar de sherry?

Agnes rămase, la rândul ei, puţin surprinsă.

— Păi… ce să zic? N-ar fi rău.

Luă un prosop şi-şi şterse mâinile. Archie scoase un pahar şi turnă o porţie zdravănă de lichior.

— Poftim…

— Mulţumesc foarte mult, Lord Balmerino… Agnes ridică paharul într-un gest festiv, rostind: în cinstea acestei zile sărbătoreşti! Apoi îşi muie uşor buzele, ca o doamnă, strângând uşor buzele în semn de apreciere faţă de gustul rafinat al băuturii. E minunat, spuse. Eu am o vorbă – îţi dă întotdeauna un strop de strălucire.

Archie o lăsă pe Agnes în bucătărie şi se întoarse, prin sufragerie şi hol, intrând în salon. Alt foc, alte flori, lumini estompate, dar niciun musafir. După toate aparenţele, musafirii săi nu se grăbeau. Băuturile fuseseră puse pe tavă, la vedere, deasupra pianului cu coadă. Reflectă o clipă. Tot restul serii avea să bea şampanie, dar acum simţea nevoia să bea un whisky. Îşi turnă un pahar şi pe urmă mai umplu încă unul şi, ţinându-le cu grijă pe amândouă, se chinui să urce din nou la etaj.

Pe palier se întâlni nas în nas cu fiică-sa, care găsise de cuviinţă să umble de colo-colo în furou.

— Lucilla! îi reproşă el.

Dar Lucilla era mai preocupată de felul cum arăta el decât de ea însăşi.

— Doamne, tată, dar arăţi formidabil! Nici că se putea mai romantic şi mai distins. Lord Balmerino la patru ace. Sunt noi pantalonii? Îţi vin perfect. Nu mi-ar strica nici mie o pereche. Şi jacheta de seară a bunicului! Fără cusur.

Îl îmbrăţişă cu braţele goale şi-l sărută apăsat pe obrazul proaspăt ras.

— Şi ce bine mai miroşi! Ţanţoş, bărbierit şi ferchezuit. Pentru cine sunt paharele astea?

— M-am gândit să mă asigur că Pandora s-a sculat. De ce nu ţi-ai pus şi tu ceva pe tine?

— Tocmai mă duceam să iau un jupon de la mama. Rochia mea cea nouă e cam subţire.

— N-ar strica să te grăbeşti. E opt şi douăzeci şi cinci.

Archie se îndreptă spre uşa camerei de oaspeţi. Din interior se auzea muzica în surdină, ceea ce însemna că Pandora dăduse drumul la radio, dar nu era obligatoriu să fie şi trează. Trecu amândouă paharele într-o singură mână, bătu uşor şi deschise uşa.

— Pandora?

Pandora deschise frumoşii săi ochi. Nu era în pat, ci stătea întinsă deasupra, îmbrăcată într-un halat de mătase şi dantelă. Tot felul de haine aruncate peste tot, iar în cameră plutea mirosul acela greu, ciudat de parfum, care devenise o parte integrantă a prezenţei sale.

— Pandora.

Se machiase, iar genele dese erau date cu un strat gros de rimel. Îl zări şi-i zâmbi.

— Nu dorm, îi spuse.

— Ţi-am adus ceva de băut.

Puse paharul ei pe măsuţă, lângă lampa micuţă şi se aşeză pe marginea patului. Radioul mormăia mai departe, un program de muzică de dans parcă din alte vremuri.

— Ce drăguţ din partea ta, spuse Pandora.

— E aproape timpul să cobori.

Părul ei strălucea pe pernă, având parcă o viaţă proprie; întinsă aşa, părea atât de slabă, de lipsită de substanţialitate, de greutate, încât Archie se îngrijoră brusc.

— Eşti obosită?

— Nu. Doar leneşă. Unde sunt ceilalţi?

— Isobel se machiază, iar Lucilla umblă de colo-colo în chiloţei, gândindu-se să împrumute un jupon de la maică-sa. Până acum, nici urmă de bărbaţi.

— Totdeauna e grozav momentul acesta, nu? Chiar înainte de petrecere. Să stai cu burta în sus şi să asculţi muzică nostalgică, îţi aduci aminte de cântecul ăsta? Nu mai ţin minte versurile.

Ascultară amândoi. Saxofonul tenor susţinea linia melodică. Archie se încruntă, încercând să-şi aducă aminte cuvintele care-i scăpau. Melodia aceasta îl purta în urmă cu douăzeci de ani, la Berlin şi la balul regimentului. Berlinul era cheia.

— Cred că era ceva despre cât de mult este din mai până în septembrie.

— Da, sigur că da. Kurt Weill. „Dar zilele sunt mai scurte în septembrie.“ Şi pe urmă ceva despre frunzele de toamnă, zilele care au mai rămas şi faptul că nu mai e timp pentru aşteptare. Ce cumplit.

Se ridică în capul oaselor, aşezându-şi pernele în spate. Luă paharul, iar Archie îi zări încheietura micuţă şi vârfurile roşietice ale degetelor; mâna îi era atât de delicată şi de albă, străbătută de vene albăstrii, încât i se păru aproape transparentă.

— Eşti gata, cât de cât?

— Aproape. Nu trebuie decât să-mi pun rochia şi să-i trag fermoarul.

Luă o gură de whisky. Pe deasupra marginii paharului, ochii ei păreau imenşi.

— A, e delicios. Îmi pune sângele în mişcare. Arăţi extraordinar, Archie. La fel de grozav ca-ntotdeauna.

— Agnes Cooper mi-a spus că arăt *fantastic*.

— Ce compliment! Dragul meu, nu dormeam. Profitam puţin de linişte ca să mă gândesc la ziua de ieri. A fost perfectă. Ca pe vremuri. Noi doi, stând unul lângă celălalt la pândă, având timp să tăifăsuim puţin. Sau să tăcem, după caz. Poate că am vorbit prea mult, dar douăzeci de ani sunt greu de povestit. Crezi că a fost groaznic de plicticos?

— Nu. M-ai făcut să râd. Totdeauna mă faci să râd.

— Şi soarele, cerul albastru, tufele de iarbă-neagră foşnind şi puştile – pac! Şi sărmanele păsări cădeau din cer. Şi toţi câinii aceia aşa de inteligenţi. Nu-i aşa că am fost norocoşi să avem o zi atât de frumoasă? Cel mai minunat cadou.

— Ştiu, răspunse el.

— E plăcut să te gândeşti că s-au întors acele zile. Că nu s-au pierdut definitiv.

— Trebuie să ne schimbăm. Să dăm naibii obiceiul ăsta ingrat de familie, de a visa la trecut.

— Trecutul a fost aşa de bun, încât ar fi greu să n-o facem. În plus, la ce altceva să ne gândim?

— La prezent. Trecutul a murit şi viitorul încă nu s-a născut. Avem numai clipa prezentă.

— Da.

Luă încă o înghiţitură din pahar. Rămaseră tăcuţi. Din spatele uşii se auzeau semne de activitate. O uşă deschisă şi închisă. Apoi, vocea Lucillei: „Conrad, ce drăguţ arăţi. Nu ştiu unde e tata, dar du-te jos şi venim şi noi într-o clipă…“

— Sper, spuse Archie, că şi-a pus juponul de la Isobel.

— Conrad e aşa de domn, încât chiar dacă Lucilla e goală puşcă n-o să observe. Aşa un „american trist“ drăguţ. Ar fi fost groaznic pentru noi toţi dacă era vreun plicticos.

— Să nu cumva să uiţi să dansezi cu el.

— Am să-l învârt de-o să-i meargă fulgii şi am să-l învăţ toate şmecheriile. Numai un singur lucru mă întristează – faptul că tu n-ai să mai poţi dansa.

— Nu-ţi face griji pentru asta. De-a lungul anilor, m-am specializat într-o conversaţie strălucitoare…

Au fost întrerupţi în cele din urmă de Lucilla, care a deschis uşa şi şi-a băgat capul în cameră.

— Scuzaţi-mă că dau buzna, dar s-ar părea că avem probleme. Tati, Jeff nu-şi poate lega papionul de la Edmund. N-a purtat papion decât o dată în viaţa lui şi atunci era unul gata făcut, pe elastic. Am încercat să-l ajut, dar nu m-am descurcat deloc. Poţi să vii să ne dai o mână de ajutor?

— Bineînţeles.

Chemarea datoriei. Era nevoie de el. Momentul de linişte luase sfârşit. O sărută pe Pandora.

— Ne vedem mai târziu.

Apoi se ridică în picioare şi ieşi după Lucilla. Pandora, rămasă singură, îşi termină băutura din pahar, fără să se grăbească.

Zilele nepreţuite pe care le voi petrece alături de tine.

Cântecul se terminase.

Violet, cu sângele de munteancă alergându-i prin vine, susţinea întotdeauna sus şi tare că nu e superstiţioasă. Trecea pe sub scări, ignora ziua de vineri treisprezece şi nu bătea niciodată în lemn. Dacă se ivea câte un necaz, îşi spunea că tot răul e spre bine şi aştepta veştile bune. Era recunoscătoare că nu avusese norocul sau ghinionul să se priceapă la preziceri. Era mai bine să nu ştii ce aduce viitorul.

După ce discutase cu Edie şi scosese de la ea această promisiune, spera ca îngrijorarea să-i mai dispară şi să se liniştească. Dar nu se întâmplă aşa şi se întoarse la locul său, lângă foc, într-o stare de mare tensiune. Ce nu era în regulă? De ce era bântuită de temeri nelămurite, ascunse? Înfăşurată în capot, stătea uşor aplecată, privind fix spre flăcări, încercând să găsească motivul temerilor

acestora, apărute din senin, a tulburării care-i stătea ca o greutate pe suflet.

Faptul că Lottie scăpase de sub control, rătăcind cine ştie pe unde, era şi-aşa destul de grav; dar, oricât ar fi părut de ridicol, imposibilitatea de a suna la Balnaid, ca să vorbească cu Edmund, o necăjea şi mai mult. Nu era numai nemulţumirea că nu putea să comunice cu ei. Se întâmpla adeseori, în timpul viscolelor iernii, ca Violet să rămână izolată la Pennyburn, o zi sau chiar mai multe, fără ca asta s-o îngrijoreze câtuşi de puţin. Numai că acum, defecţiunea intervenise într-un moment total nepotrivit. Ca şi cum forţe malefice, necontrolabile, intraseră în acţiune.

Nu era superstiţioasă. Dar nenorocirea nu venea niciodată singură. Mai întâi era Lottie, apoi telefonul defect. Ce avea să mai urmeze?

Îşi lăsă imaginaţia să se îndrepte spre seara care abia începuse, înţelegând că existau toate condiţiile pentru un posibil dezastru. Pentru prima dată, actorii din drama care mocnise în ultima săptămână se adunau în jurul mesei din sufrageria de la Croy. Edmund, Virginia, Pandora, Conrad, Alexa şi Noel. Fiecare, în felul său, confuz şi neliniştit, căutând o fericire iluzorie, sperând că ar putea s-o găsească, asemenea unei amfore pline de aur, dincolo de curcubeul unei poveşti cu zâne. Dar tot efortul lor nu scosese la iveală decât emoţii inutile, nimicitoare. Resentimente, neîncredere, egoism, lăcomie şi necinste. Mai mult chiar, adulter. Numai Alexa părea să fi rămas nepervertită. Pentru Alexa nu exista decât durerea dragostei.

Un buştean, ars complet, trosni uşor şi se risipi în cenuşă. O întrerupere. Violet privi spre ceas şi se îngrozi; stătuse pe gânduri prea mult, iar acum era deja opt şi un sfert. Va ajunge târziu la Croy. În situaţii obişnuite, asta ar fi deranjat-o, pentru că era foarte pedantă în legătură cu punctualitatea, dar în această seară, cu atâtea altele pe cap, parcă nu mai

avea nicio importanţă. Un sfert de oră, acolo, n-o să-i simtă nimeni lipsa, iar Isobel n-o să-şi invite musafirii la masă înainte de ora nouă.

Simţea, de asemenea, că ultimul lucru pe care şi-l doreşte este să plece undeva. Să zâmbească, să stea de vorbă, să-şi ascundă temerile. Nu voia să părăsească refugiul sigur al casei sale, focul din cămin. Ceva, undeva, stătea la pândă, iar instinctul, atât de omenesc, îi spunea să se închidă în casă, în siguranţă, să stea lângă telefon, să aştepte.

Dar *nu* era superstiţioasă.

Se străduí să-şi revină, se ridică de pe scaun, puse grilajul la foc şi urcă la etaj. Se îmbăie în viteză, apoi se îmbrăcă pentru petrecere. Lenjerie de mătase şi ciorapi negri de mătase, venerabila rochie neagră de catifea, pantofii de satin pentru recepţii. Îşi aranjă părul şi apoi luă diadema de diamante şi o puse pe cap, fixându-i, cu oarecare greutate, elasticul la ceafa. Îşi pudră nasul, găsi o batistă de dantelă şi se dădu cu parfum. În faţa oglinzii mari, se privi cu un ochi critic, urmărind efectul general. Nu vedea decât o bătrână, mare şi solidă, pentru care termenul „plină de demnitate“ părea o definiţie amabilă.

Mare şi solidă. Şi bătrână. Dintr-odată, se simţi foarte obosită. Oboseala avea efecte ciudate asupra imaginaţiei, căci, privindu-se în oglindă, zări, dincolo de propria siluetă, imaginea înceţoşată a unei alte femei. Niciodată frumoasă, dar fără riduri, cu părul castaniu şi plină de energie şi de viaţă. Ea însăşi, în rochia de bal din satin stacojiu pe care o îndrăgise cel mai mult. Şi lângă femeia aceea stătea Geordie. Pentru o clipă, mirajul se prelungi, atât de real, încât l-ar fi putut atinge. Apoi păli şi dispăru, iar ea rămase singură. De mulţi ani nu se mai simţise atât de singură. Dar n-avea timp de stat, ori de păreri de rău pentru sine. Ceilalţi o aşteptau, ca întotdeauna, dorindu-şi compania ei, atenţia ei. Plecă de lângă oglindă, îşi luă haina de blană şi se îmbrăcă, luă poşeta şi

stinse lumina. Jos, ieşi pe uşa de la bucătărie, închizând-o în urma ei. Afară era întuneric şi ceaţa ameninţa să se transforme în burniţă. Se îndreptă spre garaj şi intră în maşină. Toată lumea se oferise s-o ducă cu maşina, dar ea preferase să meargă singură până la Croy, iar de acolo, după-masă, la Corriehill. În felul acesta putea fi total independentă, întorcându-se acasă atunci când ar fi dorit.

Întotdeauna e cel mai bine să pleci de la petrecere atunci când te distrezi cel mai bine.

Asta fusese una dintre maximele lui Geordie. Gândul la Geordie, căruia parcă îi auzea vocea în urechi, o umplea de o anume linişte. În astfel de situaţii, simţea că el nu e departe. Cât s-ar mai fi amuzat acum pe seama ei, văzând-o, la şaptezeci şi opt de ani, împopoţonată în catifea, diamante şi blănuri, la volanul maşinii sale pline de noroi, îndreptându-se… să vezi şi să nu crezi… spre un bal.

Porni în sus pe deal, atentă la drumul luminat de faruri, ce se aşternea înaintea ei; pe drum, îi făcu lui Geordie o promisiune.

Ştiu că e o situaţie îngrozitoare, dragul meu, dar e pentru ultima oară când se mai întâmplă. După seara aceasta, dacă cineva va fi atât de amabil încât să mă mai invite la o seară de dans, am să-l refuz. Şi scuza mea va fi aceea că sunt într-adevăr prea bătrână pentru asta.

Henry îşi vedea de drum. Se lăsase întunericul şi stropi de ploaie îl loveau peste faţă. Râul Croy îi ţinea companie, şerpuind de-a lungul drumului. Nu-l putea vedea, dar era tot timpul conştient de prezenţa cursului de apă, şipotind pe deal în jos, în vârtejuri şi cascade. Era plăcut să ştie că râul se află acolo. Celelalte zgomote pe care le prindea cu urechea îi erau la fel de familiare, dar amplificate într-un mod ciudat de propria singurătate. Vântul, foşnind printre crengile copacilor şi ţipătul mierlei

singuratice. Paşii îi răsunau asurzitor. Din timp în timp îşi imagina alţi paşi, venind din urmă, dar probabil că era doar ecoul mersului său. Orice altă alternativă era prea înfricoşătoare ca să-i dea prea multă atenţie.

Fusese depăşit numai de trei maşini, venind dinspre Caple Bridge şi îndreptându-se, ca şi el, spre puntea dintre dealuri. De fiecare dată, simţind apropierea farurilor, se ascunsese în şanţul drumului până când maşina trecuse în goană pe lângă el, scrâşnind din pneuri pe drumul umed. Nu dorea să fie văzut şi, în plus, nu dorea să fie luat în vreo maşină. Să accepte aşa ceva nu era numai teribil de periculos, dar şi interzis şi, în acest punct al călătoriei sale prelungite, Henry n-avea de gând să rişte să fie dus acolo unde nu dorea şi să fie ucis.

Totuşi, când ajunsese la numai un kilometru şi jumătate de Strathcroy şi luminile din sat se zăreau deja, străpungând întunericul ca nişte stele binecuvântate, acceptă totuşi să fie luat de o maşină. Un camion masiv pentru transportul de animale, cu platforma dublă, se apropia uruind în spatele lui şi Henry nu mai avea destulă putere să sară iar în şanţ, înainte să intre în bătaia farurilor. Când trecuse prin dreptul lui, camionul încetinise; se opri brusc, iar şoferul deschise portiera din dreptul său, aşteptând ca Henry să ajungă lângă el. Privi în jos prin întuneric şi zări figura lui Henry, înfăşurată în caschetă.

— Bună, fiule.

Era un bărbat înalt, solid, cu o şapcă de tweed pe vârful capului. Avea ceva familiar. Nu era un străin. Pe Henry începuseră deja să-l cam doară picioarele, le simţea moi ca pe nişte spaghete fierte şi nu era prea sigur dacă era în stare să facă restul drumului până la Strathcroy.

— Bună seara.

— Încotro?

— La Strathcroy.

— Ai pierdut autobuzul?

Părea o scuză foarte bună.

— Da, minţi Henry.

— Vrei să te duc eu?

— Da, vă rog.

— Atunci, hai sus.

Omul îi întinse o mână bătătorită. Henry îşi puse mâna într-a lui şi se trezi tras în sus, ca o muscă, peste genunchii omului, pe scaunul de lângă el. În cabină era cald, plăcut şi foarte murdar. Mirosul de ţigări şi de oaie era sufocant, iar pe jos erau împrăştiate bucăţi de staniol de la bomboane şi chibrituri arse, dar asta nu-l deranja pe Henry pentru că se simţea bine acolo, cu cineva alături, ştiind că nu mai trebuie să meargă pe jos.

Omul trânti portiera, porni motorul şi maşina se aşternu la drum.

— De unde vii?

— De la Caple Bridge.

— Cam lung drum pentru o seară ploioasă.

— Da.

— Locuieşti la Strathcroy?

— Mă duc să văd pe cineva acolo.

Înainte să i se mai pună şi alte întrebări, Henry se hotărî să întrebe şi el ceva.

— De unde veniţi?

— Am fost la piaţă, la Relkirk.

— Aţi avut multe oi?

— Nu, eu nu am oi. Eu sunt numai şoferul.

— Unde locuiţi?

— La Inverness.

— Mergeţi acolo în seara asta?

— Păi, sigur că da.

— E mult de mers.

— Aşa o fi, dar îmi place să dorm în patul meu.

Ştergătoarele de parbriz alunecau încoace şi încolo. Prin partea limpede de geam, Henry vedea apropiindu-se luminile din Strathcroy. Trecură de indicatorul care marca limita de viteză la patruzeci de kilometri la oră, apoi de monumentul în cinstea

eroilor. Apoi, ultima curbă şi în faţa lor se deschise strada mare, al cărei capăt se pierdea în întuneric.

— Unde vrei să te las?

— Aici e foarte bine, mulţumesc.

Camionul se opri iarăşi brusc.

— Te descurci de aici? întrebă omul, deschizându-i portiera.

— Da, bineînţeles. Mulţumesc foarte mult. Aţi fost amabil.

— De-acu', ai grijă de tine.

— Aşa am să fac.

Coborî cu grijă până jos.

— La revedere.

— La revedere, fiule.

Portiera se închise la loc cu zgomot. Vehiculul masiv îşi văzu de drum, iar Henry rămase privind în urma lui, spre stopurile roşii, care parcă-i făceau cu ochiul, prieteneşte. Uruitul motorului se pierdu în întuneric şi liniştea se aşternu din nou.

Porni din nou la drum, prin mijlocul străzii pustii. Era groaznic de obosit, dar asta nu avea nicio importanţă, pentru că nu mai avea mult de mers. Ştia exact unde merge şi ce urmează să facă, pentru că planul său secret fusese pus la punct cu cea mai mare atenţie. Se gândise la orice eventualitate, nu lăsase nimic la voia întâmplării. Nu mergea nici la Balnaid, nici la Pennyburn, ci la Edie. Nu se ducea la Balnaid, pentru că nu era nimeni acolo. Mama şi tata, Alexa şi prietenul ei erau cu toţii la Croy, luau masa cu familia Balmerino, înainte să pornească spre petrecerea doamnei Steynton. Şi nu se ducea la Pennyburn pentru că şi Vi era la Croy. Şi chiar dacă ar fi fost cu toţii acasă, s-ar fi dus tot la Edie, pentru că Edie era acolo.

Fără Lottie. Lottie cea îngrozitoare era iarăşi la spital. Vestea îi fusese transmisă de domnul Henderson şi faptul că era iarăşi uşurat, ştiind că Edie e din nou singură şi în siguranţă, îi dăduse curaj şi, în cele din urmă, precipitase fuga sa. Era

cu totul altceva, să ştie că poate merge undeva unde să se simtă în siguranţă. Edie îl va lua în braţe, nu-i va pune nicio întrebare, îi va face o cacao fierbinte.

Edie o să-l asculte. O să înţeleagă. O să fie de partea lui. Şi cu Edie alături de el, precis că toţi ceilalţi o să asculte ce avea de zis şi n-o să se supere pe el.

La magazinul doamnei Ishak era încă lumină, dar Henry rămase pe cealaltă parte a străzii, ca nu cumva doamna Ishak să-l vadă trecând. Tot restul străzii era cufundat în întuneric şi nu se zăreau decât luminile din spatele ferestrelor cu draperiile trase, de la căsuţele de pe drum. Henry auzea voci voalate şi muzică de la televizor. Edie stătea probabil în fotoliu, tricotând de zor.

Ajunse în dreptul căsuţei cu acoperiş de paie, înghesuită între vecinii săi. Fereastra de la sufragerie nu lăsa să se vadă nicio rază de lumină, ceea ce însemna că nu se uita la televizor.

Dar dinspre dormitor bătea lumina – cu siguranţă că uitase să tragă draperiile.

Edie avea şi perdele din dantelă, pentru o atmosferă intimă, dar prin acestea se vedea perfect. Henry se apropie de fereastră şi aruncă o privire înăuntru, aşezându-şi palmele căuş pe lângă faţă, aşa cum văzuse că fac cei mari. Perdeaua voala puţin imaginea din interior, dar o văzu pe Edie imediat. Stătea la masa de toaletă, cu spatele spre el. Era îmbrăcată cu puloverul cel nou, lila, şi parcă se pudra. Poate că voia să plece undeva. Îmbrăcată cu puloverul cel bun…

Făcu degetele pumn şi bătu în geam, să-i atragă atenţia. Ea se întoarse dinspre oglindă tresărind şi veni spre el. Lampa din tavan îi lumină faţa şi lui Henry începu să-i bată inima cu putere căci, spre groaza lui, ceva înspăimântător se întâmplase cu Edie. Avea altă faţă şi-l privea fix, cu nişte ochi negri şi gura roşie de ruj, împrăştiat peste toată

faţa, ca sângele. Avea părul lung şi obrajii albi, ca hârtia.

Era Lottie.

Ochii aceia căscaţi. Scârba, mai puternică decât teama, îl smulse de lângă fereastră. Porni cu spatele, ajungând pe cealaltă parte a străzii, departe de pata galbenă de lumină întinsă pe caldarâmul umed. Tremura tot şi inima bătea să-i spargă pieptul, încremenit de spaimă, era îngrozit că nu se va mai putea mişca. Era înspăimântat pentru el însuşi, dar în primul rând pentru Edie.

Lottie îi făcuse ceva. Coşmarul său cel mai cumplit era adevărat, se întâmplase. Cine ştie cum, Lottie se întorsese pe furiş la Strathcroy şi dăduse buzna peste Edie, când Edie nu era atentă. Edie zăcea pe undeva prin casă. Poate pe podeaua din bucătărie, cu toporişca pentru carne înfiptă în ceafa; sângele ei era împrăştiat peste tot.

Deschise gura să strige după ajutor, dar nu reuşi să scoată decât o şoaptă tremurătoare, pierită.

Iar acum, Lottie era acolo, la fereastră, ridicând perdeaua ca să se uite în stradă, cu faţa aceea oribilă strivită de geam. Într-o clipă avea să se ducă la uşă, să vină după el.

Îşi forţă picioarele să se mişte; reveni pe drum, apoi se întoarse şi o luă la fugă. Parc-ar fi fugit cu încetinitorul, ca într-un coşmar, dar de data asta ştia că n-avea să se mai trezească. Îi răsuna în urechi ecoul paşilor şi ritmul respiraţiei sale întretăiate. De-abia mai respira. Îşi smulse cascheta şi aerul rece îl lovi în obraji. Mintea i se limpezi şi zări un refugiu. Ferestrele luminate de la magazinul doamnei Ishak, în spatele cărora erau aşezate, ca de obicei, tot felul de detergenţi în cutii frumos colorate şi pachete cu fulgi de cereale la preţ scăzut.

Alergă spre doamna Ishak.

Lunga zi de lucru a doamnei Ishak se apropia de sfârşit. Soţul ei adunase banii strânşi din vânzările

de peste zi şi apoi dispăruse în magazie, unde se aşeza, zilnic, să-şi numere banii, pentru ca apoi să-i închidă în seif. Doamna Ishak trecuse printre rafturi, umplându-le din nou cu conserve şi alimente, acolo unde cumpărătorii lăsaseră locuri goale. Acum mătura de zor podeaua.

Când uşa se deschise brusc, cu mare forţă, se sperie. Îşi ridică privirea, cu sprâncenele ridicate a mirare, iar uimirea îi crescu atunci când văzu cine era.

— Hen-ry-y…

Băiatul arăta groaznic, îmbrăcat într-o haină pătată de noroi, prea mare pentru el, cu şosetele căzute pe glezne şi pantofii prăfuiţi. Dar doamna Ishak era mai puţin îngrijorată de hainele lui, decât de starea în care se afla Henry. Cu respiraţia tăiată, alb ca varul, rămase pe loc o secundă, apoi trânti uşa şi se rezemă cu spatele de ea.

— Hen-ry-y, spuse doamna Ishak, lăsând mătura jos. Ce s-a întâmplat? Dar copilul nu-şi revenise, ca să poată vorbi. De ce nu eşti la şcoală?

Henry îşi mişcă buzele.

— Edie *a murit.*

Abia îl auzea. Dar Henry repetă, de această dată strigând din toate puterile:

— Edie a murit!

— Dar…

Henry izbucni în lacrimi. Doamna Ishak întinse braţele, iar Henry se aruncă în îmbrăţişarea ei. Ea îngenunche, ţinându-l strâns la pieptul său acoperit în mătăsuri, mângâindu-l pe creştetul capului.

— Nu, murmură ea. Nu e adevărat.

El continuă să plângă, izbucnind în hohote isterice, încercând să o convingă; femeia nu ştia cum să-l mai liniştească şi începu să-i vorbească în katchi, dialectul acela secret şi imposibil de redat în scris, pe care familia Ishak îl folosea când vorbeau între ei. Henry mai auzise şi altă dată sunetele acelea melodioase, atunci când doamna Ishak o consola pe Kedejah sau o punea pe

genunchi, s-o răsfeţe. Nu înţelegea nicio iotă, dar vorbele acelea îl linişteau, iar doamna Ishak mirosea grozav, a mosc, iar tunica ei de un roz strălucitor îi răcorea faţa.

Dar trebuia s-o facă să înţeleagă. Se trase din îmbrăţişarea ei şi o privi în ochii uimiţi şi neliniştiţi.

— Edie a murit.

— Nu, Henry.

— Ba da.

O lovi uşor cu pumnul în umăr, furios că era aşa de proastă.

— De ce spui aşa ceva?

— Lottie e la ea acasă. A omorât-o. I-a furat puloverul.

Uimirea dispăru din privirea doamnei Ishak. Păli şi se încruntă.

— Ai văzut-o pe Lottie?

— Da. E în dormitorul lui Edie şi…

Doamna Ishak se ridică în picioare.

— Shamsh! strigă ea spre soţul ei, pe un ton categoric, imperativ.

— Ce s-a întâmplat?

— Vino repede încoace!

Domnul Ishak veni imediat. Doamna Ishak îi spuse ce să facă, într-o cascadă nesfârşită de katchi. El îi punea întrebări, ea îi răspundea. El se întoarse în depozit, iar Henry îl auzi cum formează un număr de telefon.

Doamna Ishak luă un scaun şi-l puse pe Henry să stea jos. Îngenunche lângă el şi-i cuprinse mâinile într-ale sale.

— Hen-ry-y, îi spuse, nu ştiu ce cauţi tu aici, dar trebuie să mă asculţi. Domnul Ishak dă acum telefon la poliţie. O să vină o maşină de patrulare, ca s-o ia pe Lottie şi s-o ducă înapoi la spital. Au fost avertizaţi că a plecat de la spital fără să aibă voie şi li s-a spus s-o caute. Până acum ai înţeles?

— Da, dar Edie…

Cu degetele ei delicate, doamna Ishak şterse lacrimile care-i şiroiau lui Henry pe obraji. Cu marginea eşarfei roz de şifon, pe care şi-o aşezase peste părul negru, lucios, îi şterse nasul.

— Edie e la Balnaid, îi spuse. Stă acolo în noaptea asta. E în siguranţă.

Henry o privi pe doamna Ishak, îngrozit că nu-i spune adevărul.

— De unde ştiţi? o întrebă, în cele din urmă.

— Pentru că în drum, a trecut să mă vadă, să-şi cumpere un ziar de seară. Mi-a spus că bunicuţa ta, doamna Aird, i-a spus despre Lottie şi nu voia să stea singură acasă.

— Şi lui Vi îi era frică de Lottie?

— Nu-i era frică. Cred că doamna Aird nu se teme de nimic. Dar îşi făcea griji pentru Edie. Aşa că, vezi tu, totul e în regulă. Eşti în siguranţă.

Îl auzeau pe domnul Ishak, vorbind la telefonul din spatele magazinului. Henry îşi întoarse capul, să asculte, dar nu reuşea să prindă cuvintele. În cele din urmă, domnul Ishak termină de vorbit şi închise. Henry aştepta. Domnul Ishak reveni în magazin.

— S-a rezolvat? întrebă doamna Ishak.

— Da. Am vorbit la poliţie. O să trimită o maşină. Ar trebui să ajungă în sat în cel mult cinci minute.

— Ştiu unde să se ducă?

— Da. Ştiu. Privi spre Henry, zâmbindu-i ca să-l liniştească. Săracul de tine. Ai tras o spaimă, nu glumă. Dar acum s-a terminat.

Erau foarte drăguţi. Doamna Ishak stătea în continuare sprijinită pe genunchi, ţinându-l pe Henry de mână; băiatul încetă să mai tremure. După o vreme, o întrebă:

— Pot s-o sun pe Edie?

— Nu. N-ai cum s-o suni, pentru că telefonul de la Balnaid e defect; Edie l-a anunţat la deranjamente înainte să plece de-acasă, dar cei de acolo i-au spus că nu se pot ocupa de el decât

mâine-dimineaţă. Dar o să aşteptăm puţin şi am să-ţi fac ceva cald de băut, iar pe urmă am să vin cu tine până la Balnaid ca să fii alături de Edie a ta.

De-abia atunci se lăsă Henry convins că Edie nu murise. Era la Balnaid, aşteptându-l, şi gândul că avea să fie în curând lângă ea îl copleşea. Începu să-i tremure gura, ca la copii mici şi ochii i se umplură de lacrimi, dar era prea obosit ca să mai încerce să le mai oprească. Doamna Ishak îl chemă pe nume şi-l cuprinse iarăşi în îmbrăţişarea ei mătăsoasă şi parfumată, iar el plânse îndelung.

În cele din urmă se linişti; mai scotea doar câte un suspin, din când în când. Doamna Ishak îi aduse o cană cu ciocolată fierbinte, foarte dulce, maronie şi înspumată, iar domnul Ishak îi pregăti un sandvici cu marmeladă la mijloc.

— Spune-mi, reluă doamna Ishak după ce Henry îşi revenise în puteri, iar lacrimile i se uscaseră, tot nu mi-ai răspuns la prima întrebare. Cum de eşti aici, şi nu la şcoală?

Henry, cu degetele strânse pe cana fierbinte, îşi ridică privirea spre ochii ei negri, străvezii.

— Nu mi-a mai plăcut, îi spuse. Am fugit de-acolo şi m-am întors acasă.

Ceasul de pe poliţa căminului arăta ora nouă fără douăzeci când Edmund intră în salonul de la Croy. Se aştepta să-l găsească plin de lume, dar în loc de asta îl găsi numai pe Archie, alături de un bărbat necunoscut – care, printr-un simplu proces de eliminare a posibilităţilor, nu putea fi decât Americanul cel Trist, Conrad Tucker, cauza celei mai recente dispute dintre el şi Virginia.

Cei doi arătau grozav în hainele de seară, iar pe Archie nu-l mai văzuse aşa de ani de zile. Stăteau lângă foc, cu paharele în mâini. Conrad Tucker se aşezase într-un fotoliu, iar Archie stătea sprijinit de grătar, cu spatele la foc. Când se deschise uşa, tăcură amândoi, îşi întoarseră privirea, îl văzură pe Edmund şi se ridicară în picioare.

— Edmund!

— Am întârziat. Îmi pare rău. Am avut probleme.

— După cum vezi, n-ai întârziat deloc. Încă n-a venit nimeni. Unde e Virginia?

— S-a dus sus să-şi ducă haina. Alexa şi Noel vor ajunge şi ei îndată. În ultima clipă, Alexa s-a hotărât să se spele pe cap şi încă îşi mai usca părul când am plecat. Dumnezeu ştie de ce nu s-a gândit la asta mai devreme.

— Aşa se-ntâmplă întotdeauna, spuse Archie cu tristeţe, gândindu-se la experienţa sa de atâţia ani. Edmund, presupun că nu l-ai cunoscut pe Conrad Tucker.

— Nu, nu cred. Bună seara.

Îşi strânseră mâinile. Americanul era la fel de înalt ca Edmund şi bine făcut. Din spatele ochelarilor cu rame groase de baga, privirea îi era sigură şi directă, iar Edmund se simţi cuprins de o umbră de nesiguranţă, ceea ce nu era pentru el ceva obişnuit.

În adâncul inimii sale, ascunsă de poleiala civilizată a bunelor maniere, ardea o furie mocnită, plină de resentimente împotriva acestui bărbat, care părea să fi trecut pe primul plan în lipsa lui Edmund, reaprinzând flacăra amintirilor de tinereţe ale Virginiei şi care acum plănuia, cu calm, să plece înapoi în State împreună cu ea – soţia lui Edmund. Zâmbindu-i politicos, Edmund se gândea ce-ar fi să-i tragă un pumn în nasul ăla arcuit şi bronzat. Imaginea întregului tam-tam care ar fi urmat, dar şi a unui Conrad însângerat şi plin de vânătăi, îl umplu de o plăcere vinovată.

Şi totuşi, pe de altă parte, ştia că, în alte condiţii, acesta era genul de om pe care era foarte uşor să-l placă din prima clipă.

Expresia prietenoasă care se citea pe chipul lui Conrad Tucker o egala pe a lui Edmund.

— Mă bucur foarte mult să vă cunosc. „Dracu’ să-l ia cu ochii ăia cu tot.“

Archie pornise spre tava cu băuturi.

— Edmund, ce zici de un whisky mic?

— Mulţumesc. Mi-ar prinde foarte bine.

Gazda apucă sticla de Famous Grouse.

— Când te-ai întors de la New York?

— Pe la cinci şi jumătate.

— Cum aţi călătorit? întrebă Conrad.

— Destul de bine. Probleme mici, cuvinte mari. Înţeleg că sunteţi un vechi prieten de-al soţiei mele?

Dacă sperase să-l surprindă pe celălalt, intenţia sa nu-şi atinsese scopul. Conrad Tucker nu lăsa să se întrevadă nimic şi nu părea jenat.

— Aşa este. Eram parteneri de dans cu mult timp în urmă, în tinereţea noastră plină de greşeli.

— Mi-a spus că plecaţi înapoi în State împreună.

Din nou, nicio reacţie. Americanul se prefăcea foarte bine, dacă ghicise cumva că era ironizat.

— Şi-a luat bilet pentru aceeaşi cursă?

Niciun cuvânt mai mult.

— Aşa s-ar părea.

— Nu ştiam. Dar ar fi grozav. E o călătorie lungă şi plicticoasă dacă eşti de unul singur. Eu plec în oraş direct de la aeroport, dar pot să am grijă de ea până trece de vamă şi îşi recuperează bagajele şi apoi să mă încredinţez că are cu ce să călătorească până la Leesport.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră.

Archie îi dădu lui Edmund paharul de whisky.

— Conrad, nu ştiam că aşa ţi-ai planificat. Nu ştiam nici că Virginia se gândeşte să meargă în State…

— Se duce să-şi vadă bunicii.

— Dar *tu* când pleci?

— Am să stau aici până duminică, dacă nu vă deranjez, iar apoi am să iau avionul de la Londra joi. Vreau să-mi petrec o zi sau două la Londra, să rezolv nişte probleme.

— Cât aţi stat aici? îl întrebă Edmund.

— Două luni.

— Sper că v-a plăcut.

— Mulţumesc. M-am distrat grozav.

— Mă bucur. Edmund ridică paharul. Noroc!

În acea clipă au fost întrerupţi de apariţia lui Jeff Howland care, după ce, în sfârşit, rezolvase problema papionului, îşi pusese haina şi coborâse. Nu se simţea deloc în largul lui şi era grijuliu cu hainele astea cu care nu era obişnuit, iar pe figură i se citea o expresie de uşoară jenă. De fapt, arăta mai mult decât prezentabil în hainele pe care, împreună cu Lucilla, le alesese din garderoba lui Edmund. Acesta se amuză, văzând că Jeff alesese o jachetă crem sport, pe care el şi-o cumpărase la Hong Kong, într-un moment când avusese mare nevoie de aşa ceva. Fusese o greşeală, şi Edmund nu o purtase decât o dată.

— Jeff.

Tânărul îşi întinse gâtul şi-şi trecu degetul pe sub gulerul strâns al cămăşii apretate, de seară.

— Nu sunt obişnuit cu aşa ceva, spuse. Mă simt ca un papiţoi.

— Arăţi minunat. Hai să bei ceva. Ne-am pus pe whisky, înainte să vină femeile şi să ne ceară şampanie.

Jeff se mai relaxă puţin. Întotdeauna era mai fericit numai între bărbaţi.

— N-aveţi cumva vreo cutie de bere rătăcită pe-acolo?

— Ba, cum să nu. Uite acolo, pe tavă. Serveşte-te cu ce doreşti.

Jeff se simţea din ce în ce mai relaxat. Luă cutia de bere, îşi umplu un pahar înalt.

— Aţi fost foarte amabil că m-aţi ajutat cu hainele, îi spuse lui Edmund. Vă sunt recunoscător.

— A fost plăcerea mea. Jacheta îţi vine perfect. Cade bine şi are exact acel ton de nonconformism care-i trebuie.

— Aşa a spus şi Lucilla.

— A avut mare dreptate. Şi-ţi vine mult mai bine decât îmi vine mie. Când mă îmbrac eu cu ea, arăt

ca un barman bătrâior… genul acela care nu se pricepe nici măcar să pregătească un Martini sec.

Jeff zâmbi, oftă uşurat şi apoi se uită înjur.

— Unde sunt fetele?

— Bună întrebare, spuse Archie. Dumnezeu ştie.

Se aşezase iarăşi pe marginea grătarului, căci nu vedea niciun motiv ca să stea în picioare mai mult decât era necesar.

— Se dichisesc în rochiile de seară, presupun. Lucilla căuta un jupon. Pandora s-a hotărât să se bage în pat, iar Isobel era în panică, fiindcă nu-şi găsea pantofii. Dar spuneai că ai avut probleme, reveni, întorcându-se spre Edmund. Ce s-a întâmplat la Balnaid?

Edmund se apucă să-i povestească.

— Telefonul nostru e mort – una la mână. Putem suna, dar nimeni nu poate lua legătura cu noi. Totuşi, a fost reclamat şi vine mâine-dimineaţă cineva, ca să-l repare. Dar asta nu-i nimic. Edie a apărut la noi din senin, cu cămaşa de noapte în geantă. Surpriza este că Lottie Carstairs a scăpat iar de sub control. A plecat de la spital şi nimeni n-a mai văzut-o de atunci.

Archie clătină din cap, exasperat.

— Nebuna aia e mai periculoasă decât o căţea turbată. Când s-a întâmplat asta?

— Nu ştiu. În cursul după-amiezii, presupun. Doctorul a sunat-o pe Vi ca s-o anunţe. Pe urmă, Vi a încercat să sune la Balnaid, dar n-a prins legătura. Aşa că a sunat-o pe Edie şi a sărit cu gura pe ea să plece de-acasă în seara asta şi să vină la noi. Asta a şi făcut, biata femeie.

— Doar nu crezi că, după părerea lui Vi, aiurita aia e periculoasă?

— Nu ştiu. După mine, e în stare de orice, iar dacă Vi nu i-ar fi spus lui Edie să vină la Balnaid, aş fi făcut-o chiar eu. Oricum, Alexa o s-o lase închisă în casă, cu câinii alături. Dar, după cum vă puteţi închipui, toate astea au luat ceva timp.

— Nu-i nimic

Odată lămurite problemele domestice, Archie schimbă subiectul, trecând la lucruri mai importante şi mai interesante.

— Ne-ai lipsit ieri, Edmund. Am avut o zi grozavă. Treizeci şi trei de perechi şi jumătate şi păsările zburau pe lângă noi ca vântul…

*

Violet a ajuns ultima. Ştia că e ultima, pentru că atunci când a ajuns pe platforma pietruită din faţa casei, cinci vehicule erau deja parcate acolo. Land Roverul lui Archie, microbuzul lui Isobel, BMW-ul lui Edmund, Mercedesul Pandorei şi Volkswagenul lui Noel. Aproape că semăna cu parcarea din faţa unui restaurant şi chiar că erau cam multe maşini pentru numai două familii. Coborî din maşină, îşi ridică poalele rochiei, ca să nu se ude şi porni spre uşa de la intrare. Uşa era deschisă şi, cum urca treptele, îl văzu pe Edmund, venit în întâmpinarea ei, profilat în lumina puternică dinspre hol. Cu părul lui argintiu şi îmbrăcat în costumul tradiţional, arăta şi mai distins decât de obicei şi, în ciuda neliniştilor sale, Violet se lăsă o clipă cuprinsă de mândria maternă; faptul că-l avea din nou în preajmă o bucura nespus.

— O, Edmund.

— Ţi-am auzit maşina, spuse el şi o sărută.

— Ce zi am avut!

Intră în casă, iar el închise uşa în urma ei, venind apoi să o ajute să-şi scoată haina de blană.

— Telefonul vostru. Nu funcţionează…

— Nu-ţi face griji, Vi. Se aranjează. Vine cineva să-l repare mâine-dimineaţă…

Edmund puse haina de blană pe un scaun, în timp ce Vi îşi scutura poalele rochiei ample şi îndrepta garnitura de dantelă de la umeri.

— Slavă Domnului. Şi draga de Edie? E la Balnaid?

— Da. E sănătoasă şi în siguranţă. Pari tracasată. Nu-ţi mai face griji, altfel n-ai să mai poţi să te

distrezi.

— Nu pot altfel. Nenorocita aia de Lottie. Una după alta le face. Dar bine că ai ajuns acasă întreg şi că eşti sănătos. Am întârziat groaznic de mult, nu?

— În seara asta, toată lumea e în întârziere. Isobel de-abia a apărut. Hai să bei un pahar de şampanie şi ai să te simţi mult mai bine.

— Mi-am aşezat bine diadema?

— Perfect.

O luă de braţ şi o conduse în salon.

— Cred că Verena a uitat ceva, spuse Pandora. Ar fi trebuit să ne dea tuturor câte un program al dansurilor, cu câte un creionaş legat de el…

— Asta dovedeşte cât de mult ai fost plecată, îi spuse Archie. Programele de dans ţin de trecut…

— Mare păcat! Se reduce distracţia la jumătate. Le ţineam legate cu o fundă şi la sfârşit ne aminteam de fericirea pierdută.

— Erau bune, interveni Isobel, pentru cele care nu făceau altceva decât să flirteze în societate, cele cu mulţi admiratori. Nu era chiar aşa de amuzant dacă nu voia nimeni să danseze cu tine.

— Sunt sigur, spuse Conrad cu o anume galanterie transatlantică, sunt sigur că dumneavoastră nu vi s-a întâmplat niciodată aşa ceva.

— Ei, Conrad, eşti prea amabil. Dar din când în când mai era şi câte o seară dezastruoasă, când aveai sau un coş pe nas sau o rochie oribilă.

— Şi ce făceai?

— Mă ascundeam, ruşinată, în camera de machiaj pentru doamne. Acolo erau întotdeauna glastre cu micşunele, să te întristeze şi mai tare…

— Asta-mi aduce aminte de Daphne Brownfield, interveni Pandora. Archie, nu se poate să nu-ţi aduci aminte de Daphne Brownfield. Era mare cât casa şi maică-sa o îmbrăca întotdeauna în dantelă

albă… era îndrăgostită de tine până peste cap şi se înroşea ca un rac ori de câte ori te apropiai de ea…

Dar Archie era mai mărinimos.

— Juca tenis grozav.

Camera răsuna de glasuri, iar acum se şi râdea. Violet, în dreapta lui Archie, cu şampania pătrunzându-i încet în vene, se mai calmase puţin. Asculta doar pe jumătate ironiile debitate de Pandora, pentru că era mult mai fascinant să urmăreşti decât să asculţi. În seara aceasta, sufrageria de la Croy oferea un adevărat spectacol. Masa lungă fusese pregătită ca o navă de război pentru ceremonie – argintărie strălucitoare, faţă de masă apretată, veselă din porţelan verde cu auriu, pahare de cristal scânteietor. În centrul mesei, nişte fazani din argint şi totul era luminat de flăcările focului din cămin şi ale lumânărilor din sfeşnice.

— Nu numai fetele sufereau, interveni Noel. Pentru un tânăr, programele de dans puteau fi foarte restrictive. N-aveai nicio şansă să te bazezi pe inspiraţia de moment şi, până să descoperi vreo fetiţă drăguţă, era prea târziu să mai poţi face ceva…

— Cum de ai adunat atâta experienţă? îl întrebă Edmund.

— Asta s-a întâmplat pe când îmi făceam veacul la Debs' Delight, dar, din fericire, s-au dus timpurile acelea…

Mâncau păstrăv afumat, cu feliuţe de lămâie, şi pâine neagră cu unt. Lucilla trecea pe lângă ei, turnând vin alb în pahare. Lucilla, gândea Violet, arăta de parcă ar fi făcut o tură de cumpărături prin bazar. Rochia pe care o purta era din voal de un cenuşiu metalic, fără mâneci şi dreaptă din umeri; fusta îi ajungea până sub genunchi şi se termina în colţuri. Era atât de oribilă, încât ar fi putut să o facă să arate oribil, numai că, din cine ştie ce motiv, pe Lucilla arăta adorabil.

Iar ceilalţi? Violet se lăsă pe spate în scaun, privindu-i pe furiş pe deasupra ochelarilor.

Membrii familiei, prieteni vechi, prieteni noi, adunaţi în vederea acestei sărbători atât de mult aşteptate. Ignoră semnele de tensiune care făceau ca atmosfera să fie parcă încărcată electric, încercând să-şi păstreze obiectivitatea. Erau acolo cinci bărbaţi; doi dintre ei veneau de la celălalt capăt al lumii. Aveau vârste diferite, veneau din medii diferite, dar cu toţii erau dichisiţi, bărbieriţi şi îmbrăcaţi la patru ace. Privi apoi spre cele cinci femei, fiecare frumoasă în felul ei.

Culorile vii îi încântau privirea. Rochii de bal, din mătase închisă la culoare sau stambă înflorată. Virginia, superbă şi sofisticată în alb şi negru, Pandora eterică, o driadă, în şifon verde ca marea. Pe urmă, tot felul de bijuterii. Perlele moştenite de Isobel, în monturi cu diamante, lanţul de argint cu turcoaze din jurul gâtului fin al Pandorei, strălucirea aurului din urechile şi la încheietura mâinii Virginiei. O zări pe Alexa, râzând peste masă de vreo glumă de-a lui Noel. Alexa nu purta bijuterii, dar părul ei ruginiu strălucea ca o flacără, iar obrajii ca piersica străluceau de iubire…

Dintr-odată simţi că ceva nu mai era în regulă. Violet era prea implicată în viaţa fiecăruia dintre ei pentru a putea să rămână obiectivă, observându-i cu un ochi rece, ca un străin. O durea inima pentru Alexa, atât de vulnerabilă şi dându-şi pe faţă toate sentimentele. Dar Virginia? Îşi privi nora peste masă şi înţelese că, deşi Edmund se întorsese acasă, nimic nu se rezolvase între ei. Căci, în această seară, Virginia era mai exuberantă ca niciodată. Strălucirea ei era fragilă şi ochii îi sclipeau ameninţător.

„Nu trebuie să-mi imaginez ce-i mai rău, îşi spuse Violet. Mai bine să sper, să fiu optimistă.“ Luă paharul şi sorbi puţin vin.

Primul fel se terminase. Jeff se ridică în picioare, pe post de majordom, pregătindu-se să strângă farfuriile. În aceeaşi clipă, Archie se întoarse spre Virginia.

— Virginia, mi-a spus Edmund că te întorci în State să-ţi vezi bunicii.

— Aşa este!

Zâmbi prea brusc, cu ochii prea larg deschişi.

— Abia aştept să-i văd, dragii de ei. Sunt aşa simpatici!

Deci, în ciuda avertismentului lui Violet, o făcuse până la urmă. Se hotărâse şi îi comunicase oficial soţului ei această hotărâre. Văzând că teama sa cea mai cumplită se confirma, i se strânse inima.

— Aşadar, te-ai hotărât să pleci? o întrebă, fără a-şi ascunde tonul dezaprobator.

— Da, Vi, m-am hotărât. Ţi-am spus că asta voi face. Iar acum e stabilit. Plec joi. Voi călători împreună cu Conrad.

O clipă, Vi nu răspunse. Privirile li se întâlniră peste masă. Virginia nici nu clipi, luând o atitudine provocatoare.

— Cât timp ai de gând să stai? o întrebă Violet.

Virginia ridică din umerii goi, bronzaţi.

— Încă nu sunt sigură. Mi-am luat bilet fără dată precisă de întoarcere. Reveni apoi spre Archie. De mult mi-am dorit să-l iau şi pe Henry, dar acum că nu mai e cu noi, m-am gândit că aş putea foarte bine să merg singură. E aşa un sentiment ciudat să poţi să faci tot felul de lucruri dintr-o inspiraţie de moment. Să nu ai nicio responsabilitate. Nicio obligaţie.

— Dar Edmund? întrebă Archie.

— A, o să aibă Vi grijă de el în locul meu, răspunse Virginia degajată. Nu-i aşa, Vi?

— Bineînţeles. Violet îşi reprimă impulsul de a-şi apuca nora de umeri, s-o scuture de să-i meargă fulgii… Nicio problemă.

Cu aceste cuvinte, Violet se întoarse cu spatele spre ei şi începu să vorbească cu Noel.

— … bunicul avea un tânăr îngrijitor, pe nume Donald Buist. Avea douăzeci de ani şi era un băiat grozav, tare puternic…

Ajunseseră la felul doi, „Fazan Teodora“, gătit de Isobel. Jeff pusese în dreptul fiecăruia un bol pentru legume, iar Conrad Tucker umpluse iarăşi paharele. Archie, îmboldit şi ajutat de Pandora, tocmai spunea o anecdotă clasică de familie care, asemenea celebrei poveşti cu doamna Harris şi ciorapul din oală, devenise, de-a lungul anilor, o glumă mereu repetată. Familiile Blair şi Aird o mai auziseră de multe ori până atunci, dar de dragul nou-veniţilor, Archie se lăsase convins să o ia de la capăt.

— … ca îngrijitor era excelent, dar avea un defect şi, ca rezultat al acestuia, toate fetele aflate pe o rază de treizeci şi cinci de kilometri au rămas, din nefericire, gravide. Fiica ciobanului din Ardnamore, fiica măcelarului din Strathcroy; chiar şi menajera bunicii mele a leşinat într-o zi, la prânz, pe când servea sufleul de ciocolată.

Făcu o pauză. Dincolo de uşile închise care duceau spre cămară şi bucătărie se auzea clar sunetul telefonului. Sună de două ori, apoi se opri. Precis că această întrerupere se datora prezenţei lui Agnes Cooper în bucătărie. Archie îşi continuă povestea.

— În cele din urmă, bunica a pus piciorul în prag şi a insistat ca bunicul să-l aducă pe Donald Buist la ordine. Aşa că bunicul a trimis după el şi l-a aşteptat în biroul său, pentru această neplăcută discuţie. I-a spus numele mai multor femei care purtau ori purtaseră în pântec bastarzii tânărului, după care i-a cerat să dea o explicaţie, să-şi justifice comportamentul. S-a lăsat o lungă tăcere, timp în care Donald a stat şi s-a gândit şi, în cele din urmă, şi-a formulat apărarea: „Păi ştiţi, stăpâne, am o bicicletă!“

Când râsetele se mai domoliră, se auzi o bufnitură în uşa dinspre cămară. Aceasta se deschise imediat după aceea, iar Agnes Cooper băgă capul pe uşă.

— Mă scuzaţi că vă deranjez, dar Edie Findhorn este la telefon; doreşte să vorbească cu doamna Geordie Aird.

O nenorocire nu vine niciodată singură.

Violet simţi un fior rece pe şira spinării, ca şi cum pe uşa aceea nu intrase numai Agnes, ci şi un curent îngheţat, rece, tăios. Se ridică atât de brusc în picioare, încât aproape că răsturnă scaunul pe care stătuse, dar Noel întinse braţul şi-l prinse la timp.

Nimeni nu scoase nicio vorbă. Toţi se uitau la ea, iar pe feţele lor se citea aceeaşi îngrijorare pe care o simţea şi ea. Nu rosti decât „vă rog să mă scuzaţi“ şi apoi, ruşinată de tremurul din voce, „vin imediat“.

Se întoarse şi-i părăsi. Agnes îi ţinu uşa deschisă, iar ea trecu şi se îndreptă spre bucătăria lui Isobel. Agnes venea în urma ei, dar asta nu conta… intimitatea ei era ultimul lucru care o preocupa în acel moment. Telefonul se afla pe bufet. Ridică receptorul.

— Edie?

— Ah, doamnă Aird…

— Edie, ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău că v-am deranjat de la masă…

— A apărut Lottie pe-acolo?

— Cu Lottie s-a aranjat, doamnă Aird. Aţi avut dreptate. A făcut drumul până la Croy, până la urmă. A luat autobuzul. S-a dus la mine acasă. A intrat pe uşa din spate…

— Nu erai acolo?

— Nu, nu eram pe-acolo. Eu eram aici, la Balnaid.

— Slavă Domnului pentru asta. Acum unde e?

— Domnul Ishak a telefonat la poliţie şi în cinci minute au ajuns acolo cu o maşină Panda micuţă şi au luat-o.

— Deci, unde e ea acum?

— Înapoi la spital, în siguranţă…

Uşurarea o făcu pe Violet să tremure. Nu-şi mai putea stăpâni genunchii. Se uită în jur, după un scaun, dar nu era niciunul la-ndemână. Totuşi, observând ce-i trebuie, Agnes Cooper îi aduse unul, iar Violet reuşi să se aşeze.

— Dar tu eşti bine, Edie?

— Mă simt perfect, doamnă Aird.

Se opri. Violet aşteptă. Simţea că mai e ceva. Se încruntă.

— De unde ştia domnul Ishak de Lottie? A văzut-o?

— Nu. Nu chiar…

Iarăşi o pauză lungă.

— Vedeţi, nu v-am spus chiar totul. Va trebui să-i spuneţi lui Edmund. Trebuie să se întoarcă împreună cu Virginia acasă. Henry e aici. A fugit de la şcoală, doamnă Aird. A venit acasă.

Edmund gonea, pe ploaie şi întuneric, departe de Croy, spre sat. Virginia, cu bărbia ascunsă în gulerul de blană al hainei, stătea lângă el şi privea fix mişcarea ritmică a ştergătoarelor de parbriz. Nu scotea niciun cuvânt. Nu pentru că n-ar fi fost nimic de spus, ci pentru că se îndepărtaseră atât de mult unul de celălalt, iar situaţia în care se aflau era aşa de cumplită, încât nu se putea spune nimic.

Drumul, foarte scurt, le-a luat doar câteva minute. Au accelerat după ce au trecut de porţile de la Croy şi au ajuns pe strada principală din sat. Încă vreo sută de metri, apoi peste pod; iată copacii, poarta deschisă… Balnaid.

Virginia începu, în sfârşit, să vorbească.

— Nu trebuie să fii supărat pe el, spuse.

— Supărat?!

Aproape că nu-i venea să creadă cât de puţin înţelegea Virginia ce se întâmplă.

Ea tăcu. Edmund întoarse maşina în curtea din spate, trase de frână, opri motorul. Ieşi din maşină înaintea ei, pornind primul înspre casă şi deschizând uşa cu un gest brusc.

Edie şi Henry erau în bucătărie, aşezaţi la masă. Aşteptau. Henry era întors cu faţa spre uşă. Era palid, speriat, cu ochii mari. În puloverul gri de şcoală arăta patetic de mic şi lipsit de apărare.

„Cum naiba reuşise să facă drumul acela lung de unul singur?“ îi fulgeră lui Edmund prin minte, dar alungă imediat acest gând.

— Bună, Henry, îi spuse.

Henry ezită numai o clipă şi apoi sări de pe scaun, repezindu-se spre tatăl său. Edmund îl cuprinse în braţe şi-l ridică în sus, ca pe un fulg. Băiatul îl ţinea strâns cu braţele pe după gât, iar Edmund îi simţea lacrimile şiroind pe obraz.

— Henry!

Ajunsese şi Virginia, în urma lui. După o vreme, Edmund îl lăsă jos. Strânsoarea braţelor lui se mai slăbi puţin. Băiatul se întoarse spre maică-sa, iar Virginia căzu în genunchi, dintr-o singură mişcare uşoară, fluidă, strângându-l în îmbrăţişarea ei moale, pufoasă. Henry îşi îngropă faţa în gulerul hainei ei de blană.

— Scumpul meu! Scumpul meu! E-n regulă. Nu plânge. Nu plânge…

Edmund se întoarse spre Edie. Femeia se ridicase în picioare şi se priviră o clipă în ochi, peste masa de bucătărie, fără un cuvânt. Edie îl ştia de-o viaţă, iar el îi era recunoscător pentru că nu era nicio urmă de reproş în privirea ei.

În loc de asta îi spuse:

— Îmi pare rău.

— Pentru ce, Edie?

— Pentru că v-am stricat petrecerea.

— Nu vorbi prostii. Parcă ar avea vreo importanţă. Când a ajuns?

— De vreo cincisprezece minute. L-a adus doamna Ishak.

— N-a sunat nimeni de la şcoală?

— Telefonul e stricat. Nu poate să sune nimeni.

Uitase de asta. Deci mai erau lucruri de care să se poată ocupa, probleme practice de cea mai mare

urgență.

— În cazul acesta, trebuie să mă duc să dau nişte telefoane.

Îi lăsă în bucătărie; Henry încă mai plângea. Străbătu casa liniştită, ajunse în bibliotecă, aprinse lumina şi se aşeză la biroul său. Apoi formă numărul de la Templehall.

Telefonul nu sună decât o dată, apoi cineva ridică receptorul.

— Templehall.

— Direcţia?

— Da.

— Colin, la telefon e Edmund Aird.

— Ah…

Percepu acest sunet ca pe un oftat de uşurare. Edmund avu răgazul să se întrebe de când încerca bietul om să intre cumva în legătură cu ei.

— Am crezut că înnebunesc de când tot încerc să dau de voi.

— Henry e aici. E sănătos.

— Slavă Domnului. Când a apărut?

— Acum vreun sfert de oră. Încă n-am aflat detalii. De-abia am sosit şi noi. Eram invitaţi la masă. Acolo am aflat vestea.

— A dispărut imediat după stingere. La şapte. De atunci încerc întruna să dau de tine.

— Telefonul nostru face figuri. Nu ne poate suna nimeni.

— Până la urmă am aflat şi asta. Atunci am sunat la mama ta, dar nici acolo nu mi-a răspuns nimeni.

— Mama era cu noi la petrecere.

— Henry e bine?

— Aşa s-ar părea.

— Cum naiba a ajuns acasă?

— N-am idee. Cum ţi-am spus, chiar acum am ajuns și noi N-am schimbat decât vreo câteva cuvinte. Am vrut să vorbesc cu tine mai întâi.

— Îţi sunt recunoscător.

— Îmi pare rău că ţi-am făcut atâtea probleme.

— Eu trebuie să-mi cer scuze. Henry e fiul tău şi îmi luasem răspunderea să am grijă de el.

— Spune-mi, Edmund se lăsase pe spate în scaun, nu cumva ştii dacă a existat ceva special care să-i precipite fuga?

— Nu, nu ştiu. Niciunul din adjuncţii mei nu ştie nimic. Nici profesorii. Nu mi s-a părut nici fericit, nici nefericit. Şi e întotdeauna nevoie de o săptămână, două pentru ca băieţii nou-veniţi să se adapteze şi să se obişnuiască cu acest mod nou de viaţă; să accepte schimbarea şi mediul nefamiliar. L-am urmărit din umbră, bineînţeles, dar n-a dat semne că ar avea de gând să facă aşa ceva.

Părea la fel de necăjit şi uimit ca şi Edmund.

— Da, îi răspunse acesta. Da, înţeleg.

Directorul avu o ezitare, apoi întrebă:

— Îl veţi trimite înapoi?

— De ce mă întrebi?

— Mă întrebam dacă vrei să se întoarcă aici.

— E vreun motiv pentru care n-ar trebui?

— Din punctul meu de vedere, absolut niciunul. E un băiat foarte drăguţ şi sunt sigur că aş putea scoate ceva din el. Personal, aş dori să-l primesc înapoi oricând, dar…

Se opri, iar Edmund avu impresia că-şi caută cuvintele cu foarte mult tact.

— … dar ştii, Edmund, din când în când ajunge la Templehall câte un băiat care de fapt n-ar fi trebuit să plece de acasă de la bun început. Henry nu a stat la noi suficient de mult timp ca să fiu sigur, dar cred că face parte din această categorie. Nu e numai faptul că e prea mic pentru vârsta lui, ci şi acela că nu e pregătit pentru solicitările vieţii de internat.

— Da. Da, înţeleg.

— De ce nu reflectezi la asta vreo două zile? Ţine-l pe Henry acolo până te hotărăşti. Nu uita, eu doresc să se întoarcă. Nu încerc să fug de răspundere ori să-mi ignor obligaţiile, dar îţi sugerez, cu toată seriozitatea, să te mai gândeşti.

— Şi pe urmă?

— Să-l trimiţi din nou la şcoala primară din sat. Se vede că e o şcoală bună, iar el e bine pregătit. Când împlineşte doisprezece ani, te mai poţi gândi din nou.

— Îmi spui exact ce mi-a spus şi nevastă-mea în ultimul an.

— Îmi pare rău. Dar, dacă mă gândesc în urmă, cred că are dreptate. Şi mai cred că e vina noastră şi că amândoi am greşit…

Mai schimbară câteva cuvinte, conveniră să vorbească din nou peste vreo două zile, apoi Edmund închise.

„El face parte din această categorie. Nu e pregătit pentru solicitările vieţii de internat.“ „Amândoi am greşit.“

Am greşit. Cuvântul acela avea o rezonanţă familiară, rănindu-l ca un cuţit înfipt într-o rană. Soţia ta are dreptate, iar tu ai greşit. Îi trebui ceva timp ca să accepte cuvintele, să le accepte implicaţia. Stătea la birou, străduindu-se să accepte ideea că eroarea lui avusese rezultate aproape dezastruoase. Nu era obişnuit cu un asemenea exerciţiu şi-i trebui destul de mult timp să-l ducă la capăt.

Dar, după un timp, se ridică în picioare. Constată că focul se stinsese. Traversă camera şi mai puse nişte butuci, cum mai făcuse şi în cursul serii. După ce lemnul uscat se aprinse şi flăcările mângâietoare cuprinseră vatra, ieşi din bibliotecă şi reveni în bucătărie.

Aici, lucrurile reveniseră, mai mult sau mai puţin, la normal. Se aşezară cu toţii în jurul mesei, Henry pe genunchii mamei sale. Edie făcuse câte o porţie de ceai şi o cacao pentru Henry. Virginia era încă îmbrăcată în haina de blană. Când Edmund intră, toţi îşi întoarseră privirile spre el, iar el observă că lacrimile lui Henry se uscaseră şi că îi revenise culoarea în obraji.

Edmund arboră o expresie veselă.

— Deci, s-a rezolvat…

Mângâie părul fiului său şi-şi trase un scaun.

— Am şi eu o ceaşcă de ceai?

— Ce ai făcut? îl întrebă Henry.

— Am vorbit cu domnul Henderson.

— Era foarte supărat?

— Nu, nu era supărat. Doar puţin îngrijorat.

— Îmi pare foarte rău, spuse Henry.

— Vrei să ne povesteşti şi nouă ce s-a întâmplat?

— Da. Cred că da.

— Cum ai venit până acasă?

Henry sorbi încă o gură din cacaua caldă dulce, aburindă, apoi puse cana pe masă.

— Am luat autobuzul, spuse.

— Dar cum ai ieşit din şcoală?

Henry le explică. Totul părea ridicol de simplu. După stingere, îşi pusese hainele sub pijama, apoi se îmbrăcase cu halatul. După ce toate luminile fuseseră stinse, ieşise afară, spunând că doreşte să se ducă la toaletă. În baie se afla un dulap pentru prosoape, unde îşi ascunsese pardesiul. Îl luase şi lăsase în locul lui pijamaua, apoi ieşise pe fereastră, pe scara de incendiu. După aceea ieşise prin spate şi se îndreptase spre şoseaua pe unde treceau autobuzele.

— Dar cât a trebuit să aştepţi autobuzul? îl întrebă Virginia.

— Foarte puţin. Ştiam că trebuie să vină.

— De unde ştiai?

— Aveam un orar de autobuze. Privi spre Edie. L-am luat din poşeta ta într-o zi şi l-am păstrat.

— Chiar mă întrebam ce s-a întâmplat cu orarul meu mititel.

— Eu l-am luat. Am căutat autobuzul pentru Relkirk, aşa că ştiam că o să vină. Aşa s-a şi întâmplat.

— Dar nu te-a întrebat nimeni ce cauţi acolo de unul singur?

— Nu. Îmi pusesem cascheta pe cap şi eram deghizat – nu mi se vedeau decât ochii. Nu arătam ca un şcolar, pentru că nu purtam şapca de la şcoală.

— Cum ai plătit biletul? întrebă Edmund.

— Vi îmi dăduse două lire când mi-am luat rămas-bun de la ea. Nu le-am dat la şcoală. Le-am păstrat în buzunăraşul interior al pardesiului. Tot acolo am pus şi orarul, ca să nu-l găsească nimeni.

— Şi te-ai dus la Relkirk?

— Da. Am ajuns la staţia de autobuz. Se întuneca şi trebuia să găsesc celălalt autobuz, cel care trece pe lângă Caple Bridge. Mai era şi un autobuz de Strathcroy, dar n-am vrut să-l iau pe acela, pentru că putea să mă vadă cineva care mă cunoştea. Şi a fost greu să găsesc autobuzul acela, pentru că erau multe şi trebuia să citesc numele localităţilor sus, pe parbriz. Dar l-am găsit până la urmă, însă a trebuit să aştept destul de mult până a pornit.

— Unde ai coborât din autobuzul acela?

— V-am spus. La Caple Bridge. Pe urmă am pornit pe jos.

— Ai venit pe jos de la Caple Bridge? întrebă Virginia, privindu-şi fiul cu uimire. Dar Henry, sunt şapte kilometri…

— N-am mers pe jos chiar tot drumul, recunoscu el. Ştiu că n-am voie să fac aşa ceva, dar am urcat în maşina unui nene foarte cumsecade, care avea un camion pentru oi. Şi el m-a dus până la Strathcroy. Iar pe urmă…

Vocea lui, atât de limpede şi încrezătoare până atunci, deveni din nou ezitantă.

— … pe urmă…

Îşi întoarse privirea spre Edie, care spuse:

— Nu plânge, scumpul meu. Nu vorbim despre asta, dacă nu doreşti…

— Vreau să le spui *tu.*

Aşa că Edie se conformă, povestind fără înfloriturişi în modul cel mai realist ce se

întâmplase, fără însă a reuşi să risipească oroarea teribilei experienţe prin care trecuse Henry. La auzul numelui lui Lottie, Virginia păli, trăgându-l pe Henry mai aproape de ea şi aşezându-şi obrazul pe creştetul capului lui, ţinându-i mâna peste ochi, de parcă astfel ar fi putut alunga pentru vecie imaginea lui Lottie Carstairs în dormitorul lui Edie, apropiindu-se de fereastră ca să vadă cine era afară.

— Vai, Henry, şopti ea, legănându-l ca pe un copilaş. Nu pot să suport… Ce întâmplare cumplită! Ce groaznic pentru tine!

Edmund, la fel de şocat, încerca să-şi păstreze calmul vocii.

— Şi ce ai făcut, Henry?

Tonul egal al tatălui său îi dădu puţin curaj. Se desprinse, ciufulit, din îmbrăţişarea Virginiei şi începu să vorbească.

— M-am dus la doamna Ishak. Magazinul ei era încă deschis, iar ea mătura pe jos. A fost foarte drăguţă. Iar domnul Ishak a sunat la poliţie şi ei au venit cu o maşină cu sirenă şi luminile aprinse. Am văzut şi noi, din magazin. Pe urmă, după ce maşina a plecat înapoi la Relkirk, doamna Ishak şi-a pus haina şi a venit cu mine pe jos până aici. Şi ea a sunat la uşă, pentru că uşa era închisă, şi atunci au început să latre câinii şi a venit Edie.

Întinse mâna după cana de cacao şi bău ce mai rămăsese, apoi lăsă cana goală pe masă.

— Am crezut că a *omorât-o!* Lottie îşi pusese puloverul ei lila şi avea gura roşie, iar eu am crezut că a omorât-o pe Edie…

Faţa i se boţi. Era prea mult pentru el. Începu din nou să plângă, iar ei îl lăsară în pace; nici Edmund nu-i spuse că trebuia să se poarte ca un bărbat, ci rămase tăcut, privindu-şi fiul mititel, care plângea în hohote, cu tot mai multă admiraţie şi mândrie. Căci, la opt ani, nu numai că Henry fugise de la şcoală, dar făcuse acest lucru în stil mare. Plănuise întreaga operaţie cu un curaj de

neînchipuit, bun-simţ şi prevedere. Părea să fi fost pregătit pentru orice eventualitate şi numai apariţia dezastruoasă, nefericită a nemernicei de Lottie Carstairs îl învinsese în final.

În cele din urmă, lacrimile conteniră; Henry nu mai avea putere să mai plângă. Edmund îi dădu batista sa curată, iar Henry ridică privirea şi-şi şterse nasul.

— Acum, cred că aş dori să mă duc la culcare, spuse.

— Bineînţeles, răspunse Virginia. Vrei să faci o baie mai întâi? Cred că eşti înfrigurat şi murdar.

Copilul coborî de pe genunchii ei. Îşi mai suflă o dată nasul, se duse la tatăl său, înapoindu-i batista. Edmund o luă şi îl trase pe Henry spre el, aplecându-se să-l sărute în creştetul capului.

— Un singur lucru nu ne-ai spus.

Henry îl privi cu atenţie.

— De ce ai fugit de la şcoală?

Henry se gândi puţin, apoi spuse:

— Nu mi-a plăcut. Simţeam că n-am ce căuta acolo. Parcă aş fi fost bolnav. Îmi dădea dureri de cap.

— Da, răspunse Edmund după o vreme. Da, înţeleg.

Ezită o clipă, apoi continuă.

— Uite, bătrâne, ce-ar fi să mergi sus cu Edie şi să faci o baie? Mama şi eu trebuie să mergem la petrecere, dar mai întâi am s-o sun pe Vi, să-i spun că eşti în mare formă; pe urmă venim sus să-ţi spunem noapte bună, înainte să te duci la culcare.

— Bine. Henry o luă pe Edie de mână şi porniră împreună spre uşă. Dar se întoarse, să-i mai întrebe o dată. Dar veniţi, da?

— Îţi promit. Uşa se închise în urma lor. Edmund şi Virginia rămaseră singuri.

După plecarea lui Henry, Virginia se prăbuşi pe scaunul tare de bucătărie. Nu mai avea rost să-şi ascundă starea de şoc şi tensiune şi, sub stratul de fard, era palidă şi trasă la faţă, cu ochii încercănaţi

din care dispăruse orice urmă a veseliei de la începutul serii.

Părea stoarsă de puteri. Edmund se ridică, îi luă mâna şi o trase spre el. „Vino“, îi spuse el, ieşind din bucătărie şi pornind pe culoarul care ducea spre biblioteca pustie. Focul reaprins strălucea încă viu, iar în camera mare, plină de umbre, era cald şi plăcut, spre bucuria Virginiei. Porni spre foc, se lăsă în fotoliul de lângă cămin şi-şi întinse mâinile spre foc. Voalurile lungi, suprapuse ale fustei pluteau pe lângă trupul ei şi i se zărea profilul fin, deasupra hainei de blană.

— Parca-i fi o Cenuşăreasă pe tocuri înalte.

Ea îi aruncă o privire şi pe faţă îi apăru o umbră de zâmbet.

— Vrei să bei ceva?

Virginia clătină din cap.

— Nu. Mi-e bine aşa.

Edmund se îndreptă spre birou, aprinse lampa şi formă numărul de la Croy. La celălalt capăt al firului auzi vocea lui Archie.

— Archie? Sunt eu, Edmund.

— Henry e bine?

— Da, totul e-n regulă. A trecut printr-o experienţă dificilă, dar să nu-i spui nimic lui Vi. Spune-i numai că Edie e cu el şi că se pregăteşte de culcare.

— Vă întoarceţi aici?

Edmund îşi privi soţia, aşezată cu spatele la el, profilată pe flăcările căminului.

— Nu, nu cred. Mergem direct la Corriehill şi ne întâlnim cu toţii acolo.

— Bine. Am să le spun. Ne vedem mai târziu, Edmund.

— La revedere.

Puse receptorul în furcă, reveni lângă foc şi rămase în picioare, sprijinit cu un picior pe grătar şi cu mâna pe poliţa căminului, privind, ca şi soţia sa, spre foc. Dar tăcerea prelungită dintre ei nu mai era duşmănoasă, ci de comuniune paşnică, între doi

oameni care, după ce supravieţuiseră unei crize, nu mai simţeau nevoia de cuvinte.

Virginia a fost cea care a rupt tăcerea.

— Îmi pare rău, spuse.

— De ce îţi pare rău?

— Îmi pare rău de ce am spus în maşină. Să nu fii furios. A fost o prostie. Trebuia să-mi dau seama că niciodată nu vei fi furios pe Henry.

— Din contră, sunt mândru de el. S-a descurcat foarte bine.

— Cred că s-a simţit îngrozitor.

— Mai degrabă pierdut. Am greşit. Tu ai avut dreptate. Colin Henderson mi-a spus acelaşi lucru. Încă nu e pregătit pentru o şcoală cu internat.

— Nu trebuie să-ţi faci procese de conştiinţă.

— Eşti foarte generoasă.

— Nu e vorba de generozitate. Îţi sunt recunoscătoare. Pentru că acum putem lăsa protestele şi certurile la o parte, să nu ne mai distrugem unul pe celălalt. Iar tu ai avut cele mai bune intenţii. Te-ai gândit că aşa ar fi cel mai bine pentru Henry. Oricine mai şi greşeşte, mai devreme sau mai târziu. Cine n-a greşit nu e om adevărat. Acum s-a terminat. Trebuie să lăsăm toate astea în urma noastră. Şi să mulţumim Domnului că nu i s-a întâmplat nimic lui Henry şi că e sănătos.

— A întâlnit-o pe Lottie. O asemenea experienţă e de-ajuns ca să-i dea coşmaruri tot restul vieţii…

— Dar s-a descurcat. Cu multă inteligenţă. S-a dus la doamna Ishak. N-a riscat să i se întâmple ceva şi a dat alarma. N-are sens să ne facem griji pentru asta, Edmund.

El nu-i răspunse. După o vreme, făcu vreo câţiva paşi şi se aşeză la unul din capetele canapelei masive, întinzându-şi cât erau de lungi picioarele încălţate în ciorapi în carouri roşu cu alb şi pantofi cu catarame de argint. Flăcările se reflectau în nasturii lustruiţi şi mânerul încrustat al gentuţei de piele de deasupra kiltului.

— Cred că eşti epuizat, îi spuse ea.

— Da. A fost o zi grea. Se frecă la ochi. Dar cred că trebuie să stăm de vorbă.

— Putem vorbi şi mâine.

— Nu. Neapărat trebuie să vorbim acum. Înainte să fie prea târziu. Trebuia să-ţi fi spus încă de când am ajuns acasă, iar tu ai început să-mi povesteşti despre Lottie. Lottie şi palavrele ei, bârfele ei. Ţi-am spus că minte, dar nu era chiar adevărat.

— Înţeleg că ai de gând să-mi vorbeşti despre Pandora, spuse Virginia resemnată, cu o undă de răceală în glas.

— Trebuie s-o fac.

— Ai fost îndrăgostit de ea.

— Da.

— Pe mine mă înspăimântă.

— De ce?

— Pentru că e atât de frumoasă! Misterioasă. Sub potopul acela de vorbe, nu ştii niciodată ce gândeşte. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce-i trece prin minte. Şi pentru că te cunoaşte de-o viaţă, iar eu nu – şi asta mă face să mă simt scoasă din joc şi nesigură. De ce s-a întors la Croy, Edmund? Tu ştii de ce s-a întors?

— Nu, spuse el, clătinând din cap.

— Mă tem că încă te mai iubeşte. Că încă te doreşte.

— Nu.

— Cum de poţi fi atât de sigur?

— Oricare ar fi motivele pentru care Pandora s-a întors aici, n-au nicio importanţă. Pentru mine, numai tu eşti importantă. Şi Alexa. Şi Henry. Am impresia că ai pierdut din vedere acest lucru fundamental.

— Erai căsătorit când te-ai îndrăgostit de Pandora. Erai căsătorit cu Caroline. Aveai un copil. Era vreo diferenţă?

Cuvintele ei erau o acuzaţie, pe care o acceptă.

— Da. Şi le-am trădat pe amândouă. Dar Caroline nu era ca tine. Dacă aş încerca să-ţi explic de ce m-am căsătorit cu ea, de la bun început, nu

cred că ai înţelege. Avea mare legătură cu ce se întâmpla pe atunci, în anii nebuni, anii ’60, atunci când eram toţi tineri şi plutea în aer o nelinişte materialistă. Eu îmi începeam ascensiunea, strângeam bani, mă afirmam în societatea londoneză. Ea făcea parte din planul meu ambiţios, din ceea ce-mi doream. Părinţii ei erau putred de bogaţi, iar ea era unicul lor copil şi îmi doream siguranţa unei confirmări şi succesul pe care l-ar fi adus cu sine.

— Dar ai *iubit-o?*

Edmund clătină din cap.

— Nu ştiu. Nu m-am gândit prea mult la asta. Nu ştiu decât că era o plăcere să o priveşti – de o eleganţă orbitoare, genul de femeie după care oricine întoarce capul, care trezeşte o anume invidie. Îmi plăcea să fiu văzut alături de ea. Eram foarte mândru de ea. Partea fizică, sexuală a relaţiei noastre, nu era la fel de simplă. Nu ştiu când a început să ne meargă prost. Sunt sigur că a fost, în egală măsură, vina mea şi a ei, dar ea era o fată ciudată. Folosea sexul ca armă şi frigiditatea ca pedeapsă. Înainte să se fi încheiat primul an, dormeam din ce în ce mai des în camera mea de toaletă, iar când şi-a dat seama că rămăsese însărcinată cu Alexa nu s-a bucurat deloc – numai lacrimi şi reproşuri. Nu-şi dorea un copil, pentru că se temea de naştere şi, după cum au evoluat lucrurile, avea toate motivele să se teamă. Pentru că, după ce s-a născut Alexa, Caroline a intrat într-o depresie postnatală care a durat luni de zile. A stat multă vreme în spital şi, când s-a întremat suficient ca să poată călători, maică-sa a luat-o la Madeira, să-şi petreacă iarna acolo. La începutul verii acelui an s-a însurat Archie cu Isobel. El era prietenul meu cel mai vechi, cel mai apropiat. Îl văzusem rar după ce mă mutasem la Londra, dar ştiam că trebuie să mă duc la nunta lui. Mi-am luat liber o săptămână şi am venit acasă. Aveam douăzeci şi nouă de ani. M-am întors singur la

Strathcroy. Am stat aici, cu Vi, dar Croy era plin de musafiri şi fremăta de activitate şi, în prima zi după ce m-am întors, m-am dus să-l văd pe Archie şi să încerc să particip şi eu la toată distracţia.

Şi Pandora era acolo. N-o mai văzusem de cinci ani. Avea optsprezece ani, terminase şcoala, terminase cu copilăria. O ştiam dintotdeauna. Făcea parte din viaţa mea, fusese întotdeauna acolo. Bebeluş, în cărucior, fetiţă, ţinându-se după Archie şi după mine, fără să scape niciun moment. Răsfăţată îngrozitor, directă, răutăcioasă, dar fermecătoare – nu se putea să n-o îndrăgeşti. Am revăzut-o şi am înţeles că nu se schimbase. Pur şi simplu, crescuse. Am văzut-o cum se îndrepta spre mine, în holul cel mare de la Croy, i-am văzut ochii şi zâmbetul şi picioarele lungi, i-am văzut aura aceea de sexualitate, atât de puternică, încât părea aproape materială. M-a luat cu braţele pe după gât, m-a sărutat pe gură şi mi-a spus: „Edmund, nemernicule! De ce nu m-ai aşteptat?“ Asta a fost tot ce mi-a spus. Iar eu am simţit că mă prăbuşesc în adâncul apelor…

— Aţi fost amanţi?

— Nu am sedus-o. Avea doar optsprezece ani, dar, pe undeva, de-a lungul drumului, îşi pierduse deja virginitatea. N-a fost greu să fim împreună. Era aşa o nebunie, atâţia musafiri în casă, încât nimeni nu ne-a simţit lipsa.

— Era îndrăgostită de tine.

— Aşa mi-a spus. Mi-a spus că mă iubise întotdeauna, de când era doar o fetiţă. Faptul că eram însurat o făcea mai neînduplecată. Nu i se refuzase niciodată nimic din ceea ce-şi dorise şi, când am încercat s-o lămuresc, şi-a pus mâinile la urechi, a închis ochii şi a refuzat să asculte. Nu-i venea să creadă că plec. Nu-i venea să creadă că n-o să mă mai întorc.

Căsătoria a fost într-o sâmbătă. Duminică după-masă a trebuit să plec cu maşina înapoi la Londra. Duminică dimineaţă, am mers cu Pandora sus pe

deal, pe drumul spre lac. Dar ne-am oprit la Corrie şi ne-am aşezat pe iarbă, lângă pârâiaşul care susura la picioarele noastre. Până la urmă, am convins-o că trebuie să plec; a plâns, s-a revoltat şi s-a agăţat de mine, iar până la urmă, ca s-o liniştesc, i-am promis că mă voi întoarce, că-i voi scrie, că o iubesc. Toate prostiile pe care le spui când nu ai curajul să rupi o relaţie. Când te temi să fii dur. Când nu ai curajul să distrugi visurile cuiva.

— Vai, Edmund…

— M-am purtat ca un prost. Am fost atât de laş! M-am întors la Londra şi, cu cât mă îndepărtam mai mult, începeam să mă urăsc pentru ce le făcusem soţiei şi fiicei mele şi pentru ce-i făceam Pandorei. Până să ajung la Londra, mă hotărâsem să-i scriu şi să încerc să-i explic că episodul acela fusese o aiureală; nişte zile furate, fără importanţă, fără viitor – un balon de săpun. Dar nu i-am scris, pentru că a doua zi am mers la birou şi în aceeaşi seară mă aflam cu şeful meu într-un avion care se îndrepta spre Hong Kong. Era vorba de o afacere de milioane şi mă alesese pe mine s-o duc la bun sfârşit. Am fost plecat trei săptămâni. Când m-am întors, zilele petrecute la Croy mi s-au părut aproape ireale, parcă ar fi fost vorba de viaţa altcuiva. Aproape că nu-mi venea să cred că toate astea mi se întâmplaseră tocmai *mie.* Eu eram afaceristul dur, nu un romantic nedecis, ameţit de o ispită sexuală trecătoare. Şi erau prea multe în joc. Munca mea, probabil. Un fel de viaţă la care dorisem din tot sufletul să ajung. Alexa. Nu-mi puteam imagina cum ar fi s-o pierd pe Alexa. Şi pe Caroline – soţia mea, la bine şi la greu. Se întorsese de la Madeira, bronzată, sănătoasă, refăcută. Trecuserăm printr-o perioadă dificilă, dar ce fusese mai greu trecuse. Eram din nou împreună şi nu era momentul să distrugem totul. Am strâns cioburile şi am legat din nou toate firele unei căsnicii de convenienţă.

— Şi Pandora?

— Nimic. S-a terminat. Nu i-am mai scris scrisoarea aceea.

— Vai, Edmund. A fost o cruzime din partea ta.

— Da. Un păcat bazat pe omisiune. Ştii cât e de cumplit să ştii că ai de făcut ceva extrem de important şi totuşi să nu faci nimic? Cu fiecare zi care trece, devine din ce în ce mai dificil, până ce, în cele din urmă, trece graniţa posibilului şi devine imposibil. Se terminase. Archie şi lsobel au plecat la Berlin şi legăturile imediate cu Croy au fost rupte. N-am mai auzit nimic, până în ziua în care Vi m-a sunat de la Balnaid, să-mi spună că Pandora plecase. Fugise la celălalt capăt al lumii, cu un american bogat, suficient de bătrân ca să-i fie tată.

— Te consideri vinovat?

— Bineînţeles.

— I-ai vorbit vreodată lui Caroline despre asta?

— Niciodată.

— Ai fost fericit cu ea?

— Nu. Nu era genul de femeie care să te facă fericit. Căsnicia noastră mergea, pentru că o făceam noi să meargă, cu felul nostru de a fi. Dar dragostea, de orice fel, a fost întotdeauna precară. Mi-aş fi dorit să fim fericiţi. Ar fi fost mai uşor să-i accept moartea dacă am fi avut o viaţă frumoasă şi dacă aş fi fost sigur că n-a fost doar – îşi căută cuvintele – „zece ani buni irosiţi“.

Nu părea să mai fie nimic de zis. Soţ şi soţie se priveau de la distanţă, iar Virginia sesiză disperarea şi tristeţea din privirea lui Edmund. Se ridică de pe fotoliu şi veni să se aşeze lângă el. Îi atinse buzele cu degetele. Îl sărută. El întinse mâna şi o trase mai aproape.

— Dar noi? îl întrebă.

— N-am ştiut cum poate fi viaţa, înainte să te întâlnesc.

— Păcat că nu mi-ai spus toate astea mai devreme.

— Mi-a fost ruşine. Nu voiam să ştii. Aş face orice să pot schimba ceva. Dar nu pot, pentru că

sunt întâmplări reale.

— Ai vorbit cu Pandora despre asta?

— Nu. De-abia am văzut-o. N-am avut nicio posibilitate.

— Trebuie să lămureşti lucrurile cu ea.

— Da.

— Cred că, pentru tine, ea rămâne o amintire preţioasă.

— Da. Dar e o parte din viaţa de odinioară. Nu din cea de acum.

— Ştii, eu te-am iubit întotdeauna. Cred că, dacă nu te-aş fi iubit atât de mult, n-aş fi suferit atât de mult. Dar acum îmi dau seama că eşti şi tu om, supus greşelilor, şi că faci aceleaşi gafe stupide ca şi noi ceilalţi – şi cred că e mai bine aşa. Nu m-am gândit niciodată că ai nevoie de mine. Ştii, mi-am închipuit că te preocupă numai persoana ta. Faptul că ai nevoie de mine e mai important decât orice altceva.

— Acum am nevoie de tine. Nu pleca. Nu mă părăsi. Nu pleca în America, cu Conrad Tucker.

— Nu *fug* de-acasă cu el!

— Eu aşa am crezut.

— Nu este adevărat. Şi e un om foarte cumsecade.

— Îmi venea să-l omor.

Edmund nu trebuie să afle niciodată. Nepătată de vină, păstra o atitudine protectoare faţă de soţul său, păstrându-şi secretul ca pe un trofeu secret, de care era mândră.

— Ar fi fost un mare păcat, îi spuse, în treacăt.

— Bunicii tăi nu vor fi dezamăgiţi?

— O să trecem pe la ei altă dată. Noi doi, împreună. O să-l lăsăm pe Henry cu Vi şi cu Edie, să mergem să-i vedem doar noi.

Edmund o sărută. Îşi lăsă capul pe spate, peste pernele moi şi oftă.

— Ce păcat că trebuie să mergem la petrecerea aia nenorocită.

— Ştiu. Dar trebuie. Măcar o vreme.

— Aş prefera să facem dragoste.

— Ei, Edmund, avem destul timp pentru dragoste. Ani şi ani. Tot restul vieţii.

Chiar atunci, Edie veni să-i caute, ciocănind la uşă înainte de a o deschide. Lumina de pe hol bătea din spatele ei, aureolându-i părul cărunt.

— Voiam numai să vă spun că Henry e în pat şi vă aşteaptă…

— Da, mulţumim, Edie…

Au urcat la etaj. Henry era în camera lui, în pătuţul lui. Lampa de lângă pat arunca o lumină difuză, restul camerei fiind învăluit în umbră. Virginia se aşeză pe marginea patului şi se aplecă să-l sărute. Copilul era deja pe jumătate adormit.

— Noapte bună, dragul meu.

— Noapte bună, mami.

— O să fie bine.

— Da. O să fie bine.

— Fără visuri rele.

— Nu cred.

— Dacă visezi ceva, Edie e jos.

— Da. Ştiu.

— Te las cu tati.

Virginia se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Distracţie plăcută, îi spuse Henry.

— Mulţumesc, dragul meu. O să ne distrăm, cu siguranţă.

Şi, cu aceste vorbe, ieşi. Edmund îi luă locul pe pat.

— Ei, Henry, eşti din nou acasă.

— Regret ce s-a întâmplat la şcoală. Dar nu era bine.

— Nu. Ştiu. Îmi dau seama. La fel şi domnul Henderson.

— Nu trebuie să mă întorc acolo, nu?

— Nu văd de ce ar trebui să te întorci. Va trebui să vedem dacă şcoala din Strathcroy te mai primeşte înapoi.

— Crezi că o să spună nu?

— Nu cred. Ai să fii iarăşi coleg cu Kedejah.

— Ar fi grozav.

— Noapte bună, bătrâne. Te-ai descurcat foarte bine. Sunt mândru de tine.

Lui Henry i se închideau ochii. Edmund se ridică în picioare şi se îndepărtă. Ajuns în dreptul uşii însă, se întoarse, constatând, cu oarecare surprindere, că i se umeziseră ochii.

— Henry?

— Da?

— Îl ai pe Moo lângă tine?

— Nu, îi spuse Henry. Nu mai am nevoie de Moo.

Afară, Virginia descoperi că ploaia încetase. Vântul îşi făcuse apariţia de undeva, rece şi proaspăt, ca zăpada, alungând întunericul, foşnind printre crengile ulmilor, care-şi aplecau capetele după fiecare pală de vânt. Privind spre cer, văzu stelele, căci norii fugeau înspre est, lăsând în urmă cerul deschis, infinit, punctat de strălucirea a milioane de constelaţii. Aerul tare, plăcut, proaspăt o lovi în obraji. Respiră adânc, parcă pentru a-şi regăsi suflul. Nu mai era obosită. Nu mai era nefericită, supărată, plină de resentimente, pierdută. Henry era acasă, nu mai pleca nicăieri, iar Edmund se întorsese la ea, din toate punctele de vedere. Era tânără şi ştia că e frumoasă. Îmbrăcată la patru ace, se pregătea să plece la o petrecere unde avea să danseze până în zori.

Maşina îşi croia drum la lumina farurilor, lăsând în urmă şoseaua şerpuită de ţară. Spre Corriehill, cerul nopţii strălucea, reflectând lumina reflectoarelor amplasate în faţa casei. Mai aproape de casă, rânduri de beculeţe se încolăceau printre copaci, luminând aleea pe toată lungimea sa şi, la fiecare douăzeci de metri, torţe romane aruncau văpăi din iarbă.

BMW-ul intră pe ultima curbă, apoi casa se dezvălui privirii în toată splendoarea, dominând

orizontul întunecat. Enormă, impresionantă, impunătoare.

— Cred că se simte grozav în seara asta, spuse Virginia.

— Cine?

— Casa – Corriehill. Ca un monument. În memoria tuturor recepţiilor şi nunţilor şi serilor de dans şi balurilor pe care le-a cunoscut de-a lungul istoriei sale. Şi a înmormântărilor, la urma urmelor. Dar în primul rând a petrecerilor.

Trei reflectoare puternice erau îndreptate în sus, luminând Corriehill de la subsol la acoperiş. De partea cealaltă se afla cortul mare, luminat din interior, ca un teatru chinezesc. Siluete distorsionate se mişcau şi se întorceau în spatele pânzelor albe. Se auzea ritmul muzicii. După toate aparenţele, dansul era deja în plină desfăşurare.

Un alt reflector era agăţat într-un copac, pe stânga drumului, cu lumina orientată spre pajişte. Acolo erau parcate maşinile, în şiruri lungi, ordonate, cât vedeai cu ochii. O siluetă se apropie de ei, ascunsă în spatele unei lanterne. Edmund opri maşina şi coborî geamul. Omul cu lanterna se opri să se uite la maşină. Era Hughie McKinnon, bătrânul meşter bun la toate care, în acea seară, primise misiunea de a se ocupa de parcarea maşinilor; mirosea deja zdravăn a whisky.

— Bună seara, domnule.

— Bună seara, Hughie.

— A, dumneavoastră sunteţi, domnule Aird! Îmi pare rău, da’ n-am recunoscut maşina. Ce mai faceţi, domnule?

Se aplecă încă puţin, trăgând cu ochiul spre Virginia, umplând interiorul maşinii cu duhoarea băuturii.

— Şi doamna Aird! Cum o mai duceţi?

— Foarte bine, mulţumesc, Hughie.

— Foarte bine, foarte bine, spuse Hughie. Tare aţi mai întârziat. Ceilalţi au sosit de vreo oră.

— Din păcate, am fost reţinuţi de treburi importante.

— Ei, ce mai, nu contează. Mai e destul până la ziuă. Acum, domnule – glumele odată încheiate, Hughie îşi reintră în rol –, eu zic să vă duceţi scumpa doamnă până în faţa casei, s-o lăsaţi acolo şi pe urmă să vă-ntoarceţi aci, iar io vă aştept şi-s gata să vă ajut să puneţi maşina *acolo.*

Agită lanterna undeva, în direcţia câmpului şi râgâi discret.

— Şi să faceţi bine să vă distraţi amândoi, să petreceţi ca-n poveşti!

Făcu un pas înapoi. Edmund ridică geamul.

— Mă-ndoiesc că Hughie o să reziste până la sfârşit.

— Cel puţin s-a asigurat cu încălzirea. N-o să moară de frig, după atâta whisky.

Maşina porni mai departe, oprind în faţa uşii de la intrare, în spatele unui Audi masiv, cu un nume propriu pe plăcuţa de înmatriculare, din care coborau fete şi băieţi foarte tineri, îmbujoraţi şi veseli nevoie mare, veniţi direct de la vreo altă petrecere îmbelşugată. Virginia urcă treptele în urma lor, în timp ce Edmund se întoarse să-l caute pe Hughie şi să-şi parcheze maşina.

Intră în casă, unde o întâmpină o explozie de lumină, căldură, muzică, miresme de flori, verdeaţă, lemn ars; strigăte de bun venit, râsete, conversaţii cu voce tare. Porni pe scară în sus, privind, peste balustradă, la carnavalul ce se desfăşura dedesubt. Lume peste tot. Pe mulţi îi ştia, alţii erau străini, veniţi din toate colţurile ţării special pentru această ocazie. Focul de buşteni strălucea vesel în căminul imens şi, în jurul lui, bărbaţi tineri în kilturi şi costume de seară vorbeau între ei, cu câte un pahar de băutură în mână. Doi dintre ei erau ofiţeri de la cazarma din Relkirk, strălucitori în jachetele stacojii ale regimentului.

Dinspre sufragerie, la intrarea căreia fuseseră montate draperii din mătase de un albastru intens,

se auzea ritmul susţinut al muzicii disco. Lumea intra şi ieşea de acolo fără încetare. Băieţi nerăbdători, cu partenerele după ei, dispăreau în întuneric, în timp ce alţii ieşeau la lumină, încălziţi şi transpiraţi ca după o partidă de squash, în timp ce fetele, încercând să pară mai sofisticate, îşi treceau uşor degetele prin păr şi-şi aprindeau câte o ţigară. Lumina difuză şi sala de dans aveau, evident, efecte incitante.

Aşezat pe una din canapelele ce străjuiau intrarea în bibliotecă, bătrânul general Grant-Palmer, în kilt şi cu genunchii indecent depărtaţi, stătea de vorbă cu o femeie imensă, cu pieptul masiv, pe care Virginia nu o recunoştea. Alte perechi treceau pe lângă ei, intrând în bibliotecă şi de aici, spre cortul din faţa casei.

— Virginia!

Un bărbat o observase şi acum o striga pe nume.

Virginia îi făcu semn cu mâna, zâmbi şi urcă mai departe. Intră în dormitorul pe care fusese aşezată o plăcuţă cu indicaţia „Doamne“, îşi scoase blana şi o aşeză peste grămada de haine de pe pat. În spatele ei, uşa băii se deschise şi o fată îşi făcu apariţia. Avea părul blond, delicat, ca o corolă de narcisă şi ochii machiaţi cu mult negru, de jur împrejur, ca un ursuleţ panda. Virginia se pregătea să-i spună că-şi prinsese, din greşeală, un colţ al rochiei în marginea ciorapilor, dar îşi dădu seama la timp că aşa era modelul, cu fusta pliată pe dedesubt ca o gogoaşă. Regretă că Edmund nu era acolo, să se poată distra împreună. Apoi se roti uşor, să îndrepte orice cută a rochiei, puse pieptenul la loc în poşetă şi ieşi din cameră.

Edmund o aştepta jos. O luă de mână.

— Totul în regulă?

— Am ceva foarte drăguţ să-ţi povestesc. Ai parcat maşina?

— Mi-a găsit Hughie un loc. Hai să mergem, să vedem ce se întâmplă pe aici.

Ea văzuse deja toate astea, în dimineaţa în care adusese vasele pentru flori, când cortul era gol şi nu fusese complet aranjat şi muncitori roiau peste tot. Acum, totul era schimbat şi toate lunile în care Verena îşi făcuse planuri, ajunsese la disperare şi muncise ca un sclav, îşi arătau roadele. Corriehill, decise Virginia, fusese parcă gândit pentru asemenea ocazii. Ieşirea, din bibliotecă spre cort, se făcea pe treptele de piatră, care dădeau în grădină. Urnele de piatră de la ambele capete erau pline de verdeaţă şi crizanteme albe, iar becurile care-şi îndreptau lumina spre ele tremurau uşor, în bătaia vântului.

Se opriră o clipă, înainte să coboare treptele, privind plini de admiraţie scena ce se desfăşura înaintea lor.

Stâlpii înalţi ai cortului fuseseră transformaţi în adevăraţi arbori, din mănunchiuri de orz şi ramuri de fag sau crengi de scoruş cu fructe roşii. Patru candelabre erau fixate deasupra capetelor. La celălalt capăt al cortului, fusese ridicată o estradă, împodobită cu baloane argintii; aici se afla Tom Drystone cu orchestra sa, intonând cu foc *Dansul soldatului.* Tom, cu acordeonul său, era aşezat în mijloc, iar ceilalţi muzicanţi erau grupaţi în jurul lui. Un pianist, doi viorişti şi un băiat la tobe. Toţi erau îmbrăcaţi cu jachete albe şi pantaloni ecosez. Arătau grozav, iar Tom, observând-o pe Virginia, îi făcu cu ochiul şi dădu uşor din cap. Paharul înalt de bere, plin ochi, era aşezat lângă el, pe podea.

Grupuri de dansatori, unii câte opt, unii câte şase se învârteau şi se roteau în cerc, ţinându-se de mâini, schimbând partenerii, bătând din palme şi din picior în ritmul muzicii. Într-unul dintre grupuri era şi un tânăr care-şi pusese în joc tot talentul. Era înalt şi puternic, bun să mute munţii din loc, dar în seara aceasta îşi pusese toată energia în dans. Cu kiltul fluturând, braţele ridicate deasupra umerilor săi masivi, cămaşa ieşită de sub vesta stacojie, dansa de mama focului, cu muşchii

încordaţi, strigând şi ţopăind cât îl ţineau picioarele.

— Dacă nu e atent, remarcă Edmund, o să-şi rupă gâtul.

— Mai degrabă o să sucească gâtul fetelor.

Fetele îl plăceau, scoteau strigăte de veselie, se lăsau ridicate în braţe sau învârtite ca un titirez. Virginia se aştepta ca, din clipă în clipă, să le vadă aruncate până în tavan, ca nişte păpuşi.

Edmund o înghionti cu cotul.

— Ia te uită la Noel!

Virginia se întoarse într-acolo, îl zări pe Noel şi izbucni în râs. Stătea, complet năucit, în mijlocul unuia dintre grupuri, neştiind încotro s-o ia şi ce să facă mai departe. Alexa, fără să se oprească, încerca să-i arate, printre hohote de râs, direcţia spre partenera următoare, în vreme ce aceasta, la rândul ei, refuza deliberat să-l ajute, privindu-l cu o evidentă plictiseală amuzată.

Îi căutară pe ceilalţi. Vi, Conrad şi Pandora, Jeff şi Lucilla dansau cu toţii într-un grup de şaisprezece. Partenerul lui Vi era un magistrat pensionar din Edinburgh, jumătate cât ea şi, probabil, singurul de-acolo care era mai în vârstă decât ea. Vi, aşa înaltă şi solidă cum era, se învârtea ca un fulg, legănându-se graţios, de la un bărbat la altul, fără să încurce vreun pas. În timp ce o priveau, Vi îşi reluă locul pe margine şi alte două doamne intrară în mijlocul cercului. Vi îşi ridică privirea şi-i observă pe Edmund şi Virginia ţinându-se de mână pe treptele de piatră.

Pentru o clipă, pe faţa ei veselă, roşie de efort, trecu un nor de îngrijorare. Ridică din sprâncene, în chip de întrebare, temându-se de răspuns. Edmund ridică în aer mâinile lor înlănţuite, în semn de triumf. Vi înţelese. Un zâmbet se aşternu pe chipul său blând. Tempoul muzicii se înteţi; se prinse iarăşi de mâini cu bătrânul magistrat şi-l învârti atât de tare, încât aproape că-l aruncă în sus pe bietul moşneguţ.

În fine, se ajunse la Marele Lanţ, o ultimă rotire, un acord prelung al orchestrei şi jocul de opt luă sfârşit. Toată lumea izbucni dintr-odată în ropote de aplauze adresate muzicanţilor. Dansatorii, încălziţi, gâfâind, transpiraţi, cereau un bis. Toată lumea striga, rugându-i să mai cânte.

Dar Violet dansase destul. Cerându-şi scuze, îşi abandonă partenerul şi porni spre celălalt capăt al cortului, unde aşteptau Edmund şi Virginia. Ei coborâră treptele în întâmpinarea ei, iar Violet îşi îmbrăţişă nora.

— Aţi ajuns, în sfârşit. Am fost aşa de îngrijorată! S-a rezolvat?

— Totul e-n regulă, Vi.

— Henry?

— E bine; e în siguranţă.

Violet îl privi pe fiul său cu ochii mari.

— Edmund? Doar n-ai de gând să-l trimiţi înapoi?

— Dacă mă fixezi aşa, sigur nu îndrăznesc. Nu, o să-l ţinem acasă încă o vreme.

— Slavă Domnului! Ţi-a venit şi ţie mintea la cap. Din mai multe puncte de vedere, dacă nu mă-nşel. Mi-ajunge să mă uit la voi ca să-mi dau seama.

Îşi deschise poşeta, scoase de acolo o batistă şi-şi tamponă fruntea transpirată.

— Mie-mi ajunge, le spuse. Am să plec acasă.

— Dar, Vi, protestă Edmund, eu încă n-am dansat cu tine.

— Atunci am să te dezamăgesc, pentru că sunt pe picior de plecare. A fost o seară minunată, o masă minunată şi am dansat şi un joc de opt. Le-am făcut pe toate trei. Mă simt extraordinar şi acum e momentul să mă retrag.

Era încăpăţânată.

— Dacă doreşti, se oferi Edmund, îţi aduc eu maşina până în faţa uşii.

— N-ar fi rău. Eu mă duc sus, să-mi iau haina.

O mai sărută o dată pe Virginia.

— Avem atâtea de vorbit, dar nu e nici locul, nici momentul. Dar mă bucur foarte mult pentru voi. Noapte bună, dragii mei. Distracţie plăcută.

— Noapte bună, Vi.

După îndelungi căutări, Edmund o găsi pe Pandora în salon, unde, de-a lungul unui perete, fusese amenajat un bar, în timp ce mai multe canapele şi fotolii fuseseră în aşa fel aranjate, încât lumea să poată sta de vorbă. Aici era mai multă linişte, deşi era imposibil să scapi de ritmurile care se auzeau dinspre discotecă şi cort. Rămânând în dreptul uşii, constată că o parte din oaspeţii familiei preferaseră să se odihnească, preţ de un dans sau două, să respire o clipă şi să bea ceva. Fete foarte tinere erau aşezate pe podea… un loc foarte bun, dacă doreau să-şi privească în ochi tinerii însoţitori. Una dintre ele îi atrăsese deja atenţia, căci era îmbrăcată cu cea mai scurtă rochie pe care o văzuse vreodată; fusta, neagră cu argintiu, abia dacă-i acoperea fundul. Întrebând pe cei din jur cine era fata, Edmund află că era o mai veche colegă de şcoală de-a lui Katy, ceea ce era foarte greu de crezut. Veşmântul provocator şi picioarele, puse în valoare de ciorapii negri de mătase, nu păreau să se potrivească prea bine cu stilul sportiv al prietenilor lui Katy.

O zări, în sfârşit, pe Pandora, înghesuită într-un colţ al canapelei de lângă foc, adâncită în conversaţie cu un bărbat oarecare. Edmund îşi făcu loc printre trupurile de pe podea, iar ea îl simţi venind şi se întoarse spre el.

— Edmund!

— Hai să dansăm.

— A, dragul meu, sunt extenuată. Am ţopăit în sus şi-n jos, ca un hopa-mitică.

— Putem încerca la discotecă. Se cântă *Doamna în roşu.*

— Superbă melodie. Edmund, îl cunoşti pe Robert Bramwell, nu? Sigur că-l cunoşti, doar e

unul dintre vânătorii din sindicatul vostru. Ce proastă sunt!

— Scuză-mă, Robert. Te superi dacă o răpesc?

— Nu, sigur că nu…

Bărbatul se chinui puţin până să se ridice de pe canapea, căci era solid şi înalt.

— … oricum, e timpul să merg să-mi caut nevasta. Trebuie să ajungem într-un loc numit Hamilton House. Nu ştiu cum naiba o să reuşim, dar măcar să mă prezint la datorie…

— Mulţumesc pentru băutură. A fost minunată… îi mulţumi Pandora, din zbor.

— A fost plăcerea mea.

Priviră amândoi după el. Bărbatul traversă camera ticsită de lume şi ieşi în hol. Fără să se formalizeze, Edmund îi luă locul.

— Vai, ce rău eşti, dragul meu. Credeam că vrei să dansezi.

— Săracul de el. Cred că s-a chinuit ceva timp să te convingă – şi când colo, i-am stricat tot cheful.

— Dar nu mi-ai stricat *mie* cheful. Văd că nu bei nimic.

— Fac o pauză. Am băut deja cam mult în seara asta.

— Dragul de tine, ce spaimă ai tras. Ce face Henry?

— Dacă mă gândesc prin ce a trecut, e foarte bine.

— Ce curajos a fost să fugă de la şcoală. Teribil de curajos, la urma urmelor, să fugă de oriunde.

— Tu ai făcut la fel.

— Dragul meu, ne întoarcem iar la asta? Credeam că am încheiat de multă vreme orice discuţie pe tema asta.

— Îmi pare rău.

— Îţi pare rău că vorbeşti despre asta?

— Nu. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Pentru felul în care m-am purtat. Nu ţi-am explicat

niciodată şi cred că acum e prea târziu să mai încerc.

— Da, spuse ea. Cred că e puţin cam târziu.

— Nu m-ai iertat niciodată?

— O, Edmund, eu nu iert. Nu sunt destul de bună ca să iert. Cuvântul „iertare“ nu există în vocabularul meu. Cum aş putea să iert când, de-a lungul vieţii mele, *eu* am adus nefericire atâtor oameni?

— Nu despre asta e vorba.

— Dacă vrei să vorbim, hai să fim obiectivi. Ai spus că ai să-mi scrii, că ai să ţii legătura, ai să mă iubeşti veşnic şi n-ai făcut nimic din toate astea. Nu e genul tău să-ţi calci cuvântul şi n-am reuşit să înţeleg niciodată…

— Dacă ţi-aş fi scris, ar fi fost ca să-ţi spun că promisiunile mele au fost vorbe goale şi că mă dezic de ele. Dar am amânat prea mult şi, când mi-am adunat destul curaj, era deja prea târziu… Aşa că am ales calea cea mai simplă.

— Asta a fost partea proastă. Eu credeam că nu alegi niciodată calea cea mai simplă, în nicio situaţie. Credeam că te cunosc atât de bine, de asta te iubeam atât de mult. Şi nu-mi venea să cred că nu mă iubeşti şi tu. Te doream. Ce prostie. Dar, toată viaţa mea, mi s-a permis să obţin tot ce mi-am dorit, sau mi s-a oferit de bunăvoie. Era o experienţă nouă şi dureroasă să fiu refuzată. Şi nu am vrut să accept. Nu-mi venea să cred că nu se întâmplă un miracol, pentru ca tot ce făcuseşi până atunci – plecarea ta la Londra, căsătoria cu Caroline, naşterea Alexei – să se anuleze ca prin minune, să se risipească, să fie dat uitării. Ce prostie. Dar pe atunci aveam doar optsprezece ani şi nu mă lăudam cu prea multă minte.

— Îmi pare rău.

Pandora îi zâmbi, mângâindu-l cu vârfurile degetelor pe obraz.

— Te simţi vinovat pentru felul în care am încurcat eu lucrurile? Nu trebuie. Am fost un

dezastru, de când m-am născut. Ştim amândoi lucrul ăsta. Dacă n-ai fi fost tu, ar fi fost altcineva. Şi dacă Harald Hogg nu era la-ndemână, putred de bogat şi plin de pofte, cu siguranţă că aş fi găsit un altul, la fel de imposibil, cu care să fug de-acasă. N-aş fi putut să te fac fericit. Cred că nici Caroline nu te-a făcut fericit. Dar acum, cu Virginia, cred că ai aflat, în sfârşit, ce înseamnă fericirea. Iar asta mă face şi pe mine fericită.

— Numai asta?

— Chiar dacă aş şti, nu ţi-aş răspunde.

— De ce te-ai întors la Croy?

— Ei, o toană. Un impuls. Să te mai văd o dată.

— Vrei să rămâi aici?

— Nu cred. N-am stare, dragul meu.

— Asta mă face să mă simt vinovat.

— De ce?

— Nu ştiu. Noi avem atât de mult.

— Şi eu. Dar ceea ce am eu e diferit de ceea ce aveţi voi.

— Mă doare că eşti singură.

— E mai bine aşa.

— Ai rămas în sufletul nostru, al tuturor. Ştii asta?

— Îţi mulţumesc. E cel mai frumos lucru pe care mi l-ai fi putut spune. Exact aşa doresc să fie. Exact aşa vreau să rămână.

Se aplecă şi-l sărută pe obraz, iar simţurile sale tresăriră la această apropiere, la atingerea buzelor şi la mireasma parfumului ei.

— Pandora…

— Iar acum, dragul meu, eu zic că am stat destul aici… Nu crezi că ar trebui să-i căutăm pe ceilalţi?

Era trecut de ora unu, petrecerea era în toi şi Noel Keeling, incapabil şi nedorind să se chinuie cu dificilul dans numit „Ducele de Perth“, abandonat şi singur, decise că avea nevoie de un pahar ca să-şi revină şi se îndreptă spre bar. I se oferi şampanie, dar avea gura uscată şi ceru o bere

rece, de la gheaţă. Abia apucase să ducă paharul la gură, sorbind cu poftă din lichidul răcoritor, când Pandora îşi făcu apariţia lângă el.

De la masa de seară n-o mai zărise decât sporadic şi era păcat, căci i se părea o femeie simpatică şi, de departe, cea mai frumoasă şi mai amuzantă femeie pe care o întâlnise, de multă vreme încoace.

— Noel?

Era plăcut să ştie că e căutat. Lăsă imediat paharul jos şi-i făcu loc; Pandora se aşeză lângă el pe unul dintre scaunele înalte şi, după ce îşi găsi o poziţie mai comodă, îi zâmbi conspirativ.

— Vreau să-ţi cer o favoare, îi spuse.

— Cu mare plăcere. Vrei să bei ceva?

Ea luă un pahar de şampanie plin ochi şi-l dădu pe gât, ca pe apă. Noel izbucni în râs.

— Aşa ai făcut toată seara?

— Bineînţeles.

— Despre ce favoare e vorba?

— Cred că e timpul să mă duc acasă. Poţi să mă conduci?

Noel era într-adevăr surprins. Era ultimul lucru la care s-ar fi putut aştepta.

— Dar de ce vrei să pleci acasă?

— Cred că am stat destul. Am dansat cu toată lumea, am spus tot ce era de spus şi acum mi-e gândul numai la pătuţul meu. L-aş ruga pe Archie să mă ducă, dar se distrează aşa de bine, închis în biroul lui Angus Steynton cu bătrânul general Grant-Palmer şi cu o sticlă de whisky Glen Morangie, încât ar fi păcat să-i stric cheful. Şi toţi ceilalţi ţopăie în cort, la dansuri tribale. Chiar şi Conrad, prietenosul american trist.

— Mă surprinde că le ştie.

— Archie şi Isobel au organizat la Croy un mic curs, miercuri seara, şi ne-au dat lecţii, dar nu mi-am imaginat că o să-l pasioneze chiar aşa. Mă duci, Noel? Nu e o nepoliteţe din partea mea să te rog?

— Nu, sigur că nu. Bineînţeles că am să te duc.

— Sunt cu maşina mea, dar nu sunt în stare să conduc şi sunt sigură că aş adormi pe drum şi aş sfârşi într-un şanţ. Iar ceilalţi vor avea nevoie de maşină, ca să se întoarcă acasă. Aşa că, poate ar fi bine s-o las aici…

— Te duc cu maşina mea.

— Eşti un înger. Bău şi ultima gură de şampanie, apoi continuă: Mă duc să-mi iau haina. Ne vedem la intrare.

Noel se gândi să-i anunţe pe ceilalţi ce avea de gând să facă, dar până la urmă se răzgândi, pentru că drumul până la Croy nu i-ar fi luat mai mult de jumătate de oră şi era foarte probabil ca nimeni să nu-i observe lipsa. O aşteptă pe Pandora în faţa scărilor şi se amuză să constate că trecea printr-o stare de plăcută anticipaţie, de parcă urmau să ducă la bun sfârşit, împreună, o misiune secretă, de care ştiau numai ei doi şi care ar fi putut avea şi o semnificaţie romantică. La o analiză mai atentă, faptul acesta avea mare legătură cu Pandora, şi Noel bănuia că oricare bărbat căruia îi dăduse vreodată atenţie simţise, probabil, acelaşi lucru.

— Sunt gata!

Pandora cobora scările în goană, înfăşurată în blana lungă, voluptuoasă de nurcă. El îi oferi braţul şi ieşiră, coborâră treptele şi porniră pe aleea pietruită. Pe pajişte, iarba era rece şi umedă, noroi peste tot şi Noel se oferi să o ia în braţe până la maşină, dar ea râse de el şi se descălţă de sandalele fine, mergând mai departe în picioarele goale.

Bătrânul Hughie dispăruse, dar au reuşit să descopere singuri maşina lui Noel. El dădu drumul la căldură, să-i încălzească picioarele.

— Vrei să pun nişte muzică?

— Nu neapărat. S-ar putea să-mi distragă atenţia de la stele.

Noel trase înapoi, întoarse şi părăsi Corriehill pe drumul luminat ca-n poveşti, intrând apoi pe drumul de ţară învăluit în întuneric. În maşină era cald şi se simţea mireasma parfumului ei şi Noel

avu ciudatul sentiment că în viitor, ori de câte ori avea să mai simtă acest parfum, îşi va aminti de momentul *acesta,* de această călătorie, de această femeie.

— A fost o petrecere frumoasă, începu Pandora. Perfectă, de la început şi până la sfârşit. Exact aşa cum erau petrecerile de altă dată, ba chiar mai grozavă. Cu mulţi ani în urmă se organizau şi la Croy seri de dans ca aceasta – şi eram cu toţii tineri. La Crăciun şi la zilele noastre de naştere. Era ca-n poveşti. Trebuie să mai vii la Croy, pentru că lucrurile merg acum spre bine. N-o să mai fie aşa de trişti. Archie e mult mai bine. E iarăşi stăpân pe sine. A trecut printr-o perioadă oribilă, de coşmar, dar acum s-a terminat. A reuşit s-o depăşească.

O vreme, rămase tăcută. Stătea cu capul întors spre fereastră, cu părul răvăşit peste blăniţa moale a hainei. Privea fără să vadă, de parcă drumul pustiu, cufundat în întuneric, se aşternuse între ei. După o vreme, spuse:

— Ai să te întorci la Croy, Noel?

— De ce mă întrebi?

— Poate că, de fapt, întrebarea mea se referea la altceva. Poate că te întreb de Alexa.

— De ce? întrebă el, precaut.

— Eu cred că eşti nesigur, că nu te-ai hotărât. Nu ştii ce să faci.

Noel era surprins de receptivitatea ei.

— Ai vorbit cu Vi?

— Dragul meu, eu nu vorbesc niciodată cu nimeni. Oricum, nu despre lucrurile importante.

— Alexa e importantă.

— Aşa m-am gândit şi eu. Vezi tu, am sentimentul ciudat că noi doi semănăm. Eu n-am ştiut niciodată cu adevărat ce am vrut, iar când l-am dobândit, am descoperit că, de fapt, nici nu mi-l doream. Şi asta, pentru că am căutat mereu ceva ce nu exista.

— Vorbeşti despre un bărbat anume sau despre un fel de viaţă?

— Cred că despre amândouă. Nu crezi că sunt legate? Perfecţiunea… Esenţa… Dar nu le întâlneşti niciodată, pentru că nu există. Iubirea nu înseamnă descoperirea perfecţiunii, ci iertarea greşelilor celor mai teribile. Cred că e vorba, în primul rând, de un compromis. Şi mai trebuie să simţi când a sosit momentul să te hotărăşti dacă vrei să prinzi peştele sau să-i dai drumul înapoi, în apă.

— Eu o iubesc pe Alexa, spuse Noel, dar nu sunt îndrăgostit cu patimă. Se gândi o clipă la ceea ce spusese, apoi zâmbi. Ştii, n-am rostit niciodată cu voce tare aceste cuvinte. Nici măcar faţă de mine. Faţă de nimeni. Despre nimeni.

— Cum te simţi acum, după ce le-ai rostit?

— Speriat. Mă tem să fac compromisuri, pentru că n-am fost niciodată capabil să mă ţin de ele.

— Teama e motivul cel mai nepotrivit pentru a face ceva sau pentru a nu face nimic. Are un substrat negativ. Ca şi cum ai face ceva, gândindu-te numai la ce va zice lumea. Pandora, nu se poate să te porţi aşa! Ce-o să spună lumea? Ca şi cum ar avea vreo importanţă. Nu, nu e suficient. Va trebui să-ţi găseşti o scuză mai bună.

— Bun. Ce zici de asta? Dacă nu-mi asum această responsabilitate, rămân stăpân pe propria viaţă.

— Asta e perfect, cât timp eşti tânăr. Dar bărbaţii tineri din târg, care nu se leagă de nimeni, ajung nişte bătrâni celibatari singuratici şi patetici, dacă nu sunt atenţi. Genul celor pe care gazdele îi invită la masă, numai ca să rotunjească numărul invitaţilor. La sfârşit, se suie în maşină şi se întorc într-un apartament pustiu, unde n-au decât un căţeluş credincios de dus la culcare.

— O perspectivă de invidiat!

— Nu ai decât o viaţă. Nimeni nu are dreptul la o a doua şansă. Dacă-ţi scapă printre degete ceva

cu adevărat important, n-ai nicio şansă să-l recuperezi. Pe urmă, îţi petreci tot restul vieţii încercând să-l regăseşti… rătăcind, de la o legătură nesatisfăcătoare la alta. După o vreme, vine ziua în care înţelegi că e în zadar. Inutil. Doar o pierdere de timp şi de efort.

— Şi atunci, care e răspunsul?

— Nu ştiu. Nu mă pot pune în locul tău. Cred că… puţin curaj şi foarte multă încredere.

Se opri o clipă, reflectând.

— Parcă aş fi directoarea şcolii, în ziua discursurilor. Sau politician. „Să punem mâna, să facem treabă şi să privim spre viitor, căci acolo ne aşteaptă roadele.“ Izbucni în râs. „Votaţi pentru Blair şi veţi primi un cupon gratuit.“

— Deci eşti adepta ideii de compromis, spuse el.

Pandora se opri din râs.

— Există şi lucruri mai rele. În seara asta am văzut-o pentru prima dată pe Alexa, dar am urmărit-o la cină… te privea, iar iubirea i se oglindea pe figură. Este unul dintre oamenii care ştiu să dăruiască. E o mină de aur.

— Ştiu asta.

— Atunci nu mai are rost să-ţi explic.

Se lăsă din nou tăcerea. Mai aveau puţin de mers. Ajunseseră în vale şi acum se zăreau numai cele câteva becuri rare de pe strada din Strathcroy. În maşină se făcuse foarte cald. Noel coborî geamul şi simţi mângâierea aerului tare pe obraji; de afară, se auzea susurul râului care-şi purta apele alături de drum.

Ajunseră în dreptul primelor căsuţe, apoi la porţile domeniului Croy şi, în sfârşit, pătrunseră pe aleea care ducea spre casă. Noel mări viteza pe pantă. Casa îi aştepta, cufundată în întuneric. Numai Roverul lui Archie stătea singuratic, parcat în faţa intrării. Noel trase maşina la scară, apoi opri motorul. Noaptea era liniştită; nu se auzea decât şuierul vântului.

— Gata. Ai ajuns cu bine acasă.

Ea se întoarse spre el, zâmbindu-i recunoscătoare.

— Ai fost foarte drăguţ. Sper că nu ţi-am stricat seara. Şi îmi pare rău că m-am amestecat în treburile tale.

— Nu reuşesc să-mi dau seama de ce mi-ai spus vorbele acelea.

— Poate pentru că am băut prea multă şampanie.

Se aplecă şi-l sărută pe obraz.

— Noapte bună, Noel.

— E deschisă uşa?

— Bineînţeles. Nu se închide niciodată.

— Să te conduc până în casă.

— Nu, îl opri Pandora, strângându-l de braţ. Mă descurc eu. Nu e nevoie să vii. Du-te înapoi la Alexa.

Pandora ieşi din maşină şi închise portiera în urma ei. La lumina farurilor, porni pe aleea pietruită, apoi urcă cele câteva trepte de la intrare. Noel o urmări cu privirea. Uşa masivă se deschise, Pandora se întoarse să-i facă un semn cu mâna şi apoi se strecură înăuntru. Uşa se închise în urma ei.

Plecase.

Nici chiar Tom Drystone nu putea cânta fără oprire. La sfârşitul celor două rânduri de dans nebun, pe fundalul „Ducelui din Perth“, încheie cu acordurile deloc scoţiene ale melodiei *Fata pe care am lăsat-o în urma mea,* cu un accent prelung pe ultima notă, apoi puse acordeonul jos, pe podea, se ridică în picioare şi anunţă, la microfon, că el şi colegii săi se duceau să mănânce. În ciuda strigătelor de disperare fără margini şi a glumelor deocheate cu care li se răspunse, rămase ferm pe poziţie şi porni, urmat de ceata de muzicanţi transpiraţi, de-a lungul sălii de dans, spre bufetul unde-i aştepta gustarea pe deplin meritată.

În liniştea care a urmat, dansatorii abandonaţi au rămas pentru o clipă locului, neştiind ce să facă

mai departe; imediat după aceea, au simţit însă mirosul de şuncă pusă la prăjit şi de cafea proaspătă, venind dinspre casă. Era atât de plăcut, că-ţi lăsa gura apă şi lumea şi-a amintit astfel că trecuseră deja câteva ore bune de la ultima masă; rezultatul a fost un adevărat exod în căutare de hrană. Totuşi, în timp ce cortul se golea de lume, un tânăr sări pe estradă – spontan sau poate îndrumat dinainte de Verena – şi, aşezându-se în faţa pianului, începu să cânte.

— Virginia…

Femeia se afla deja la jumătatea treptelor care duceau în interiorul casei. Se-ntoarse şi-l văzu pe Conrad în spatele ei.

— Hai să dansăm.

— Nu vrei nişte ouă cu şuncă?

— Mai târziu. Muzica asta e prea frumoasă ca s-o pierdem.

Era într-adevăr frumoasă. Genul de muzică pe care o asculţi vrăjit, care îţi creează o stare melancolică, ducându-te cu gândul înapoi, cu mult timp în urmă, spre vremea restaurantelor scumpe, sofisticate, a cluburilor de noapte slab luminate şi a filmelor sentimentale de la care plecai cu lacrimi în ochi şi batista udă.

— Se numeşte *Vrăjit.* „Sunt iarăşi nebun, iarăşi fermecat…“

— Bine, cedă ea.

Se întoarse, lăsându-se luată în braţe. Conrad o trase lângă pieptul său, lipindu-şi obrazul de părul ei. Dansau încet, cu paşi mici, neatenţi la celelalte cupluri care, cedând ispitei pianului tulburător, reveniseră pe ring.

— Ce zici, o fi ştiind şi *Imaginea dragostei?* o întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse ea, zâmbind pentru sine. Poţi să-l întrebi.

— A fost o petrecere frumoasă.

— M-ai uimit cât de bine te-ai descurcat la dansurile tradiţionale.

— Dacă prinzi cadrilul, cred că te poţi descurca la orice.

— E nevoie de curaj.

— Se mai fac seri de dans la clubul din Leesport sâmbăta seara?

— Cred că da. O întreagă generaţie nouă, dansând pe terasă, la lumina stelelor.

— Nici noi nu ne descurcăm prea rău în clipa asta.

— Nu mă mai întorc, Conrad, spuse ea, luându-şi inima în dinţi. Nu mă mai întorc cu tine.

Îi simţi mâna, mângâindu-i cu blândeţe şira spinării. Îl privi în ochi.

— Ştiai deja, nu-i aşa?

— Mda, admise el. Am bănuit.

— Totul s-a schimbat. Henry a revenit acasă. Am stat de vorbă. Situaţia este cu totul alta acum. Ne-am împăcat – Edmund şi eu. Totul s-a rezolvat.

— Mă bucur.

— Edmund e viaţa mea. L-am pierdut pentru o clipă, dar s-a întors şi suntem iar împreună.

— Mă bucur foarte mult pentru tine.

— În clipa asta nu pot să plec şi să-l părăsesc.

— E un bărbat norocos.

— Nu, nu e norocos. E un om deosebit.

— E un tip de treabă.

— Îmi pare rău, Conrad. Indiferent care sunt sentimentele tale, n-aş vrea să crezi că m-am folosit de tine.

— Cred că ne-am folosit unul pe celălalt. Ne-am împlinit nevoile reciproce. Exact la momentul potrivit, persoana potrivită s-a aflat acolo unde trebuia. Cel puţin, pentru mine a fost vorba de persoana potrivită.

— Şi tu eşti un om deosebit. Dar cred că ştii asta. Şi într-o zi, mai devreme sau mai târziu, vei întâlni pe cineva. Cineva la fel de deosebit ca tine. Nu va putea umple locul lui Mary, pentru că locul acela e numai al ei. Dar o vei iubi, pentru că va

merita acest lucru. Să nu uiţi vorbele mele. Pentru binele tău şi pentru binele fetiţei tale.

— OK. O părere optimistă.

— Nu mai vreau să fii trist.

— S-a zis cu Americanul cel Trist.

— Ah, nu-mi mai aduce aminte! Ce urât din partea mea să-ţi spun aşa ceva!

— Când te mai văd?

— Ei, în curând. O să vin cu Edmund în State într-o bună zi. Ne vom întâlni atunci. Virginia îşi lăsă capul pe umărul lui. „Vrăjit, răscolit, tulburat de tine mereu…“ Ultimele acorduri la pian şi melodia luă sfârşit.

— Te iubesc, spuse Conrad.

— Şi eu, îi răspunse Virginia. A fost minunat.

Noel se întorcea spre Corriehill. Vântul pătrundea prin geamul deschis şi pornind în direcţia dealurilor, fără să se grăbească de această dată. Era straniu cât de bine se simţea de unul singur, în acest respiro în care putea să-şi adune gândurile, sau să le lase să rătăcească. După ce plecase de la Croy, se gândise să-şi pună o casetă, ca să-i ţină companie, dar apoi se răzgândise pentru că, de această dată, îşi dorea linişte. În plus, era o blasfemie să deranjeze infinitul şi această noapte plină de miresme cu muzica rock.

De jur împrejur, natura era învăluită în întuneric şi dezolare; nu se vedea ţipenie de om şi totuşi, inexplicabil, se simţea supravegheat. Pământul acesta era vechi de când lumea. Crestele dealurilor, profilate pe cer, fuseseră dintotdeauna aşa, iar împrejurimile arătau, probabil, exact la fel de sute de ani.

În faţa sa vedea drumul şerpuit. Demult, când a fost tăiat pentru prima dată, precis că se desfăşura după hotarele unei ferme, pe lângă îngrăditurile din piatră ale gospodăriei vreunui arendaş. Acum, alţi oameni deţineau aceleaşi pământuri, tractoare, cărucioare de lapte şi pe aici treceau autobuze – şi

totuşi, drumul şerpuia, urca şi cobora, aparent fără niciun scop, aşa cum făcuse dintotdeauna.

Incapabil să scape de senzaţia că e supravegheat, Noel se gândi la fermierii nevoiţi să-şi consume energia în acest climat neprielnic, pe pământul acesta aspru, greu de înţeles. Aratul stratului subţire de pământ cu plugul tras de cal, secerişul, recoltele slabe, păşunatul oilor pe viscol, tăiatul lemnelor pentru iarnă. Îşi imagina drumul spre casă al unui astfel de om, pe drumul care mergea acum Noel, spre vale, poate pe cal, dar mai degrabă pe jos. Urca dealul cu îndârjire, aplecat, apărându-se de rafalele vântului dinspre vest. Drumul i se părea, probabil, foarte lung, într-o nesfârşită luptă pentru supravieţuire.

Îi era imposibil să-şi imagineze o viaţă atât de dificilă, atât de dură. Sigur pe sine, în secolul XX, având la dispoziţie confortul şi facilităţile pe care le considera foarte fireşti, Noel nu-şi punea problema supravieţuirii, nici măcar în teorie, ca să nu mai vorbim de practică şi, în comparaţie cu asta, propria sa nesiguranţă părea atât de lipsită de importanţă, încât se simţi copleşit de ruşine.

Şi totuşi, era vorba de viaţa lui. „Nu ai decât o viaţă“, îi spusese Pandora. „Nimeni nu are o a doua şansă. Dacă scapi printre degete ceva cu adevărat important, n-ai nicio şansă să-l recuperezi.“

Ceea ce-l făcea să se întoarcă cu gândul la Alexa. *Alexa e o mină de aur.* Pandora avusese dreptate, ştia şi el acest lucra. *Dacă trebuie s-o răneşti, mai bine acum…* Asta-i spusese bătrâna Vi când stătuseră împreună pe deal, deasupra lacului, şi îşi deschisese inima în faţa lui.

Se gândi la Vi, la Pandora, la familia Balmerino şi la familia Aird. Împreună, reprezentau un mod de viaţă pe care el nu-l trăise niciodată cu adevărat. Familie, prieteni, vecini; legaţi unii de alţii, interdependenţi. Se gândi la Balnaid şi fii din nou cuprins de convingerea că acolo îi era locul.

Alexa era cheia.

Şi dintr-odată, luându-l prin surprindere, maică-sa se ralie celorlalţi. *Fericirea înseamnă să te bucuri de ceea ce ai.* Tonul sigur, categoric pe care vorbea Penelope îi reveni în minte cu claritate, neadmiţând niciun protest, făcând legea, aşa cum se întâmplase întotdeauna când era sigură că are dreptate.

Aşadar, ce avea el?

Răspunsul era dureros de clar. O fată. Nesofisticată şi nici prea frumoasă. De fapt, era antiteza perfectă a femeilor cu care umbla înainte. O fată care îl iubea. Nu era o distracţie; nu-l plictisea niciodată cu pretenţii. Dar iubirea ei avea o constanţă care păstra forţa acelei flăcări. Se gândi la ultimele luni pe care le trăise alături de Alexa în căsuţa ei din strada Ovington şi prin faţa ochilor începură să se perinde tot felul de imagini. Era surprins, pentru că, din cine ştie ce motiv, subconştientul său nu păstrase nimic din toate acele bogăţii şi valori materiale, care îi atrăseseră atenţia în acea seară de demult, când Alexa îl invitase la ea să bea ceva. Tablourile, mobila, cărţile şi porţelanurile; splendidele tăviţe de pe bufet şi cei doi fazani de argint aflaţi în centrul mesei din sufragerie. În loc de toate astea, îşi amintea de minunate obiecte domestice, care îi făceau atâta plăcere. Un bol cu mere proaspete, o pâine chiar atunci scoasă din cuptor, vaza plină de lalele, strălucirea soarelui la asfinţit, reflectată în tigăile de cupru, atârnate în bucătărie.

Apoi, celelalte lucruri minunate pe care le trăiseră împreună. Kiri te Kanawa, invitată la Covent Garden, vizitele la Galeriile Tate, la sfârşit de săptămână. Se gândi la starea de pace de care se simţea cuprins când se întorcea seara acasă de la birou, când dădea colţul spre strada Ovington şi ştia că ea îl aşteaptă acolo.

Asta era ceea ce avea. O avea pe Alexa. Era acolo. Îl aştepta. Nici el nu-şi dorea mai mult. Numai asta era important. Şi-atunci, de ce naiba

mai ezita? Ce dracu' mai căuta? Dintr-odată, întrebările deveniră atât de lipsite de importanţă, încât nici nu se mai obosi să se gândească la un răspuns.

Pentru că perspectiva unui viitor fără ea era de neimaginat.

În clipa aceea înţelese că trecuse de cumpăna apelor şi se afla pe drumul spre asumarea unei responsabilităţi. La rău şi la bine. Până la moarte. Dar cuvintele acestea de temut nu-l mai înspăimântau. În loc de asta, se simţi cuprins de un neaşteptat şi neobişnuit sentiment – bucuria regăsirii unui scop în viaţă.

Şi grabă. Nu mai avea rost să amâne. Era nerăbdător, cum nu mai fusese niciodată. Pierduse deja destul timp. Respiră adânc, apoi acceleră. Motorul îi răspunse imediat şi maşina porni în goană spre deal. Pe dramul care ducea la Corriehill.

Maică-sa era încă prezentă.

— Bine, spuse el. Te-am auzit. M-ai convins. Am pornit.

Spusese cuvintele acestea cu voce tare, iar vântul le purtă pe aripa lui, până departe. „Vin acum! " strigă şi era o promisiune făcută amândurora, mamei sale moarte şi iubirii sale pline de viaţă.

Primii oaspeţi se pregăteau deja să plece de la petrecere. Le zări farurile de departe, plecând de la Corriehill, pe aleea străjuită de copaci, care ducea până la poartă. La deal, îndreptându-se spre casă, Noel trecu pe lângă vreo două dintre aceste maşini, dar şoseaua era suficient de lată şi era chiar timp pentru câteva remarci ironice; glume pe seama lui Noel, care sosea la petrecere atât de târziu, şi mângâierea că e mai bine mai târziu decât niciodată. Se părea că plecau acasă după ce se distraseră foarte bine.

Cum exodul începuse deja, Noel nu se mai obosi să parcheze maşina pe pajişte, ci se îndreptă spre platforma pietruită din faţa intrării. Când urca treptele, un cuplu de oameni în vârstă tocmai ieşea şi Noel se dădu în lături, ţinându-le uşa şi făcându-le loc să treacă. Soţul îi mulţumi, curtenitor, spunându-i „noapte bună“, după care îşi trecu braţul pe sub braţul soţiei, ajutând-o să meargă mai departe. Noel îi privi cum păşeau cu grijă, adânciţi în conversaţie. Îi auzi râzând. Erau bătrâni, desigur, dar şi ei se distraseră, se simţiseră bine şi acum plecau spre casă împreună. Până la moarte, se gândi din nou. Dar moartea nu era, la urma urmei, decât o parte a vieţii, şi felul în care trăiai era important.

Intră în casă şi începu s-o caute pe Alexa. Nu era în discotecă, nici în sufragerie. Când ieşea din sufragerie se auzi strigat:

— Noel!

Se opri şi, întorcându-se, văzu o fată care nu-i fusese prezentată oficial, dar ştia că e Katy Steynton, pentru că i-o arătase Alexa. Fata era blondă şi foarte zveltă, cu trăsături tipic englezeşti; o faţă frumoasă, prelungă, ochi de un albastru-deschis şi gura mică. Era îmbrăcată într-o rochie din satin moale, exact în aceeaşi nuanţă a ochilor ei şi mergea mână în mână cu un tânăr evident nerăbdător s-o ducă după el în „peştera“ cu lumină stroboscopică a discotecii.

— Salut!

— Eşti Noel Keeling, nu? Prietenul Alexei?

Noel se simţi prost, fără să ştie de ce.

— Aşa este.

— E în cort. Eu sunt Katy Steynton.

— Da, ştiu.

— Dansează cu Torquil Hamilton-Scott.

— A, mulţumesc. I se păru că folosise un ton puţin brutal, aşa că adăugă: Minunată petrecere. Cred că eşti încântată. A fost drăguţ din partea ta că m-ai invitat.

— Nu-ţi face probleme. A fost minunat… continuă ea, din zbor, căci tânărul o trăgea deja spre discotecă… că ai putut să vii.

Un chelner trecu pe lângă el, cu o tavă cu pahare pline ochi cu şampanie. Din mers, Noel luă un pahar, după care străbătu biblioteca, îndreptându-se spre cort. Ritmul muzicii atinsese un crescendo, căci orchestra începuse o nouă repriză de dansuri, cu paşi din ce în ce mai repezi. Sus, pe trepte, se opri, uitându-se după Alexa, dar, în ciuda nerăbdării şi a dorinţei arzătoare de a o găsi mai repede, atenţia îi fu atrasă de captivantul spectacol care se desfăşura în faţa ochilor săi. Nu era pasionat de dans, ca să nu mai vorbim de dansurile scoţiene tradiţionale, dar atmosfera devenise electrizantă şi nu puteai să nu te laşi furat de ea. În plus, instinctele sale creatoare de profesionist răspundeau automat la acest asalt vizual asupra simţurilor, la cercurile de culoare şi mişcare continuă; şi-ar fi dorit, mai mult decât orice pe lume, să le poată imortaliza pe peliculă. Dansul acesta avea o simetrie agresivă, care-i amintea de precizia paradei militare, repetate de sute de ori. Podeaua falsă a cortului scârţâia din toate încheieturile, sub pasul apăsat, în ritm susţinut, al unei sute de perechi de picioare, în timp ce în centrul fiecărui cerc se producea un adevărat vârtej; dansatorii de pe margine erau, pe rând, traşi înăuntru şi apoi aruncaţi în afară, o clipă mai târziu, de impactul forţei centrifuge. Fete cu braţele goale îşi arătau vânătăile căpătate, vrând-nevrând, de la contactul cu butonii de argint ai partenerilor, dar, după toate probabilităţile, nu se puteau desprinde din vraja dansului, concentrându-se şi aşteptându-şi rândul în vârtejul ameţitor.

O văzu, în sfârşit pe Alexa, în rochia ei înflorată, cu obrajii roşii şi părul în vânt. Nu-i simţise prezenţa şi dansa cu un tânăr soldat, un băiat frumos, cu părul negru ca pana corbului şi jachetă stacojie. Complet absorbită de ceea ce făcea,

exaltată, pe deplin fericită, Alexa îşi ridicase capul spre partenerul ei şi râdea în hohote.

Alexa.

— Formidabil dans, ce ziceţi?

Surprins, Noel se întoarse şi dădu cu ochii de un bărbat, venit probabil să privească spectacolul, ca şi el.

— Într-adevăr, îi răspunse. Cum se numeşte?

— E învârtita Diviziei 51 din Highlands.

— N-am auzit de ea până acum.

— A fost inventată într-un lagăr german, pe timpul războiului.

— Pare foarte complicată.

— Păi, de ce nu? Au avut la dispoziţie cinci ani şi jumătate s-o pună la punct.

Noel zâmbi politicos şi se întoarse s-o privească pe Alexa. Dar îşi cam pierduse răbdarea şi abia aştepta să se termine dansul – ceea ce se şi întâmplă câteva clipe mai târziu. Câteva măsuri însufleţite şi apoi un răpăit de tobe pe final. Aplauze, urale, strigăte de bucurie luară, deîndată, locul muzicii, iar Noel nu avea de gând să mai piardă nicio clipă. Puse paharul deoparte, în suportul de flori cel mai apropiat şi-şi făcu loc prin mulţime, până când ajunse lângă ea; partenerul ei, încălzit, tocmai îi mulţumea, strângând-o în braţe.

— Alexa.

Fata se întoarse şi-l văzu; faţa, roşie de efort, i se lumină dintr-odată. Se desprinse din îmbrăţişarea tânărului şi întinse mâna spre Noel.

— Noel! Unde ai fost?

— Am să-ţi explic. Hai să mergem să bem ceva…

O luă de mână şi o trase după el, hotărât, departe de ringul de dans, în vreme ce Alexa îi mulţumea tânărului soldat peste umăr, în fugă, fără însă să-i opună rezistenţă lui Noel. El o scoase din cort, prin bibliotecă; porniră în căutarea unui loc liniştit şi, până la urmă, hotărâră că la jumătatea scărilor era un loc la fel de bun ca oricare altul.

— Dar, Noel, am crezut că mergem să bem ceva.
— Mergem îndată.
— Mă duci în toaleta pentru doamne?
— Nu, nici vorbă.

La jumătatea scărilor era linişte şi o lumină difuză. Se aşeză pe treptele acoperite cu covoare turceşti şi o trase lângă el, îi luă capul între mâini şi-i sărută obrajii fierbinţi, îmbujoraţi, apoi sprâncenele, ochii şi, în cele din urmă, gura dulce, întredeschisă, punând astfel capăt protestelor ei glumeţe.

O sărută îndelung. După o vreme, se trase puţin înapoi şi-i spuse:

— Te-am privit cum dansai, dar nu-mi doream decât asta.
— Nu înţeleg, Noel.
— Nici eu, răspunse el, zâmbind.
— Ce s-a întâmplat?
— Am dus-o pe Pandora înapoi la Croy.
— Nu ştiam unde ai dispărut.
— Te iubesc.
— Te-am căutat, dar…
— Te doresc pentru toată viaţa.
— Sunt a ta.
— Până la moarte.

Alexa îl privi brusc, aproape înspăimântată.

— Dar, Noel…
— Te rog.
— Dar asta înseamnă… pentru totdeauna.

Noel se gândi la perechea aceea în vârstă, braţ la braţ, pierzându-se în întuneric, spre casă. Doi bătrâni, împreună.

— Ştiu.

Nu fusese niciodată în viaţă atât de încrezător, de curajos, de sigur pe el.

— Vezi tu, draga mea Alexa, vreau să fii soţia mea.

Pandora închise uşa în urma ei. În casă era foarte întuneric; draperiile erau trase, uşile închise.

Holul cel mare era luminat numai de reflexele focului aproape stins. Era singură. Era pentru prima dată în viaţa ei când Croy îi aparţinea în totalitate. Întotdeauna, până acum, fuseseră şi alţii prin preajmă. Archie, Isobel, Lucilla, Conrad, Jeff. Şi, cu mult timp înaintea lor, părinţii ei, servitorii, şirul nesfârşit de musafiri şi de prieteni; un du-te-vino continuu. Amintirea unor voci, a unor hohote de râs.

Aprinse lumina. Urcă la etaj, pornind apoi de-a lungul culoarului, până în camera ei. Găsi totul aşa cum era la plecare – haine aruncate peste tot, patul nefăcut, paharul gol de whisky pe măsuţa de lângă pat, lângă aparatul de radio, şi cartea pe care o citea, cu colţurile îndoite. Măsuţa de toaletă era plină de sticluţe şi cutiuţe, cu urme de pudră peste tot; uşa dulapului era deschisă şi pantofi de toate sortimentele zăceau pe podea.

Îşi aruncă poşeta pe pat şi se îndreptă spre scrin. Acolo se afla scrisoarea pe care o compusese înainte să o copleşească şi să se lase pradă unui somn scurt, aşa cum făcea de atâtea ori. Luă foile şi le reciti cu atenţie. Nu-i luă mult timp. Împături scrisoarea, o puse într-un plic şi, umezindu-i marginea, îl lipi cu atenţie. Lăsă plicul peste topul de hârtie sugativă.

Intră în baie. Şi aici se vedea dezordinea obişnuită, covoraşul ud, prosoapele aruncate pe jos, săpunul, umed şi uitat în mijlocul căzii. Îşi umplu un pahar de apă de la chiuvetă şi-l bău până la fund, privindu-şi imaginea reflectată în oglinda înaltă. Sticluţele cu medicamente erau aşezate în ordine, pe raftul de dedesubt şi întinse mâna după una dintre ele, dar, neîndemânatică, sau poate pentru că îi tremura mâna, răsturnă, fără să vrea, sticluţa de Poison care se afla alături. Aceasta se clătină şi căzu, iar ea privi totul fără să facă niciun gest, în imagini decupate, ca şi cum ar fi privit un film cu încetinitorul. De-abia când sticluţa se lovi

de chiuvetă, făcându-se ţăndări, întinse mâna, parcă pentru a o salva.

Prea târziu. Se terminase. Chiuveta era plină de cioburi de sticlă, iar lichidul concentrat, de parfum auriu, scump, avea un efect aproape anestezic…

Ce neîndemânatică fusese!

Nu conta. Nu mai avea rost să încerce să strângă, pentru că n-ar fi făcut decât să se taie la degete. Isobel o să aibă grijă de asta. Dimineaţă. Mâine-dimineaţă. Isobel o să aibă grijă de asta.

Luă flaconul cu pastile şi-l puse în siguranţă, în buzunarul hainei de nurcă şi, după ce stinse cu grijă toate luminile, ieşi din dormitor, închise uşa în urma ei şi coborî în salon. Apăsă pe întrerupător şi imensul candelabru, suspendat în centrul tavanului, izbucni în mii de raze de lumină, reflectate în faţetele de cristal. Şi aici, focul era aproape stins, dar camera păstrase căldura şi aerul acela de familiaritate desuetă – damascul roşietic, portretele şi picturile vechi, pe care Pandora le ştia de-o viaţă. Fotoliile şi canapelele cu tapiţeria uzată, pernuţele desperecheate, suportul micuţ pentru picioare, îmbrăcat în catifea verde, pe care stătea când era copil, în vreme ce tatăl său îi citea poveşti cu voce tare, înainte de culcare. Şi pianul. Pianul la care mama ei se aşeza să cânte câte ceva în fiecare seară, când Archie şi Pandora o acompaniau, interpretând cântece vechi. Cântece scoţiene. Cântece despre loialitate, dragoste şi moarte… aproape toate erau sfâşietor de triste.

> Voi, dealuri abrupte şi povârnişuri din frumosul Doon,
> Cu pomii în floare, înmiresmaţi şi plini de prospeţime…

Cât de frumos ştia să cânte mama. Iar Pandora făcuse şi ea câteva lecţii şi se plictisise repede de ele, iar buna ei mamă îi făcuse, ca de fiecare dată, pe voie. Aşa că nu mai apucase să înveţe.

Încă un regret, pe lângă atâtea altele. Încă o şansă de bucurie ratată.

Se duse la pian, ridică uşor capacul şi, nesigură, căută notele cu un singur deget.

Ce multă vreme,
Din mai până în decembrie,
Dar zilele scad…

O notă greşită. Încercă din nou.

…scad
Când începe septembrie.
Ce mai performanţă!

Închise capacul pianului, ieşi din cameră, străbătu holul şi intră în sufragerie. Aici, alt balamuc. Masa răvăşită, plină de ceşti goale de cafea, pahare de Porto, şervete mototolite, staniol de la bomboanele de ciocolată, miros de ţigară. Pe bufet, tot felul de sticle. Mai era şi o sticlă deschisă de şampanie, pe trei sferturi plină, acoperită de Archie cu un dop etanş, ca să poată fi băută mai târziu. Pandora luă sticla şi, revenind în hol, ieşi afară pe uşa principală.

Land Roverul lui Archie o aştepta. Urcă la volan, în cabina uzată în care se amestecau tot felul de mirosuri. Nu mai condusese această maşină niciodată şi îi trebuiră câteva clipe să se descurce cu aprinderea, schimbătorul de viteze şi farurile. Până la urmă, însă, se lămuri cum funcţionau. Lăsând aprinse numai luminile de poziţie, trezi la viaţă hârbul de motor şi porni la drum.

Străbătu aleea, printre tufele întunecate de rododendroni, trecu de îngrăditura pentru vite şi făcu la dreapta, îndreptându-se spre dealuri. Conducea foarte încet, cu maximă atenţie, atentă la drumul care se deschidea sub lumina palidă a farurilor, ca şi cum ar fi mers în vârful picioarelor. Trecu pe lângă fermă, cu toate clădirile sale, apoi pe lângă casa lui Gordon Gillock. Se temuse că zgomotul motorului ar fi putut atrage atenţia

câinilor lui Gillock, care ar fi început să latre, trezindu-şi stăpânul. Nu se întâmplă nimic din toate acestea.

De-acum putea aprinde farurile în plin, mărind viteza. Drumul era întortocheat şi cotit, dar cunoştea fiecare piatră. După o vreme, ajunse în dreptul porţii rezervaţiei de căprioare. Opri, trase frâna de mână şi, lăsând motorul să meargă, coborî să deschidă poarta. Zăvorul era ruginit şi se deschise cu greu, dar până la urmă reuşi să-i vină de hac, iar poarta grea se deschise singură. Revenind în maşină, trecu de cealaltă parte şi repetă întregul procedeu – închise poarta şi fixă zăvorul.

Liberă. Acum era liberă. Nu mai avea de ce să se teamă. Nu mai avea de ce să-şi facă griji. Clătinându-se şi zdruncinându-se din toate încheieturile, maşina îşi croia drum pe cărarea plină de hârtoape, cu farurile îndreptate spre cer; aerul parfumat şi umed pătrundea prin geamurile prost închise, răcorindu-i obrajii.

În urmă, lumea se îndepărta, tot mai mică, infinitezimală, lipsită de importanţă. Dealurile erau tot mai aproape, gata să o primească în braţele lor consolatoare. Acesta era tărâmul Pandorei. Îl purtase în suflet în toţi aceşti ani irosiţi, iar acum se întorsese, pentru totdeauna, aici. Aceasta era realitatea. Întunericul, sentimentul de apartenenţă. Căldura, siguranţa şi mângâierea pântecului mamei.

Voi veţi fi pântecul meu, le spuse dealurilor. Mă întorc în matrice. Începu să cânte.

> Voi, dealuri abrupte şi povârnişuri din frumosul Doon,
> Cu pomii în floare, înmiresmaţi şi plini de prospeţime…

Cânta fals, cu o voce firavă, purtând în ea singurătatea ţipătului ploierului. Prea banal. E nevoie de ceva vesel.

Hei, pisica neagră urină în nasul pisicii albe,
Iar pisica albă spuse: Văleleu!
Îmi pare rău, zău, că am urinat în nasul tău,
Dar n-am ştiut că sunteţi chiar în spatele meu.

Dură ceva timp până să ajungă la lac, dar timpul nu conta, pentru că acum nu mai avea de ce să se grăbească; nicio constrângere, nimic presant, care să nu suporte amânare. Totul fusese rezolvat – nu uitase nimic. Străbătea acum locuri familiare. Corrie era unul dintre ele. Se gândi la Edmund, apoi nu se mai gândi la el.

Ştiu, în sfârşit, că se apropia de lac, când trecu de hârtoape, revenind pe drum drept, acoperit de iarbă tunsă scurt.

La lumina farurilor, apele întunecate se distingeau cu greu; malul celălalt de-abia se zărea, pierdut printre tufişuri. Zări silueta debarcaderului, învăluită în întuneric şi zona gălbuie, semicirculară, a plajei pietruite.

Opri motorul şi stinse farurile, luă sticla de şampanie şi coborî din maşină, pe iarbă. Tocurile sandalelor pătrundeau în pământul reavăn şi aerul era tare. Îşi trase haina mai aproape de trup şi rămase o clipă aşa, ascultând tăcerea. Încet-încet, prinse şuierul vântului şi şopotul apelor peste pietre, freamătul îndepărtat al pinilor înalţi de la celălalt capăt al barajului.

Zâmbi, pentru că era ca-ntotdeauna. Porni spre apă şi se aşeză pe malul acoperit de iarbă, de deasupra plajei. Puse sticla de şampanie alături, apoi scoase flaconul cu somnifere din buzunarul hainei, desfăcu capacul şi răsturnă tot conţinutul în palmă. Păreau foarte multe. Duse mâna la gură şi le băgă pe toate, până la ultima.

Gustul şi duritatea lor o făcură să se înfioare. Gura îi era prea plină – imposibil să le mestece sau să le înghită. Luă sticla de şampanie, trase dopul, o duse la buze şi dădu pe gât periculosul amestec. Lichidul era încă spumos. Era important să nu

înceapă să vomite. Mai bău nişte şampanie, ştergându-şi gura, de parcă ar fi trecut printr-o chinuitoare şedinţă la dentist.

Îi trecu prin minte un gând năstruşnic. Ce idee genială, s-o faci cu şampanie. Ca şi cum te-ai otrăvi cu o scoică, sau te-ar călca un Rolls-Royce. Ce putea fi mai genial? Auzise, o dată, de mama cuiva, care murise de un atac de cord în departamentul alimentar al unui mare magazin – Fortnum & Mason. Poate că fusese copleşită de preţuri…

Mintea i-o luase razna. Dar nu era momentul să stea aşa, amintindu-şi de săraca femeie dusă în spatele rafturilor cu conserve de limbă în aspic…

Se aplecă să-şi scoată sandalele cu tocuri înalte şi, îndreptându-se, îşi simţi capul vâjâind, ca şi cum ar fi lovit-o cineva în moalele capului. Gata, îşi spuse, nu mai e timp de pierdut. Îşi scoase haina, lăsând-o pe iarbă, se ridică în picioare şi străbătu tot restul drumului până la lac. În picioarele goale, mergea greu pe terenul pietros, dar, într-un fel, era o agonie de care se simţea detaşată, ca şi cum s-ar fi întâmplat altcuiva.

Apa lacului era rece, dar nu mai rece ca altă dată, în alte veri, în alte nopţi de înot de care-şi aducea aminte. Aici, malul cobora brusc. Încă un pas şi apa îi ajunsese până la glezne, un altul şi intrase până la genunchi. Voalurile fine ale rochiei atârnau grele de apă. Încă un pas. Şi încă unul – şi atât.

Plonjă înainte, revenind la suprafaţă, dar apa o acoperi. Ieşi din nou, gâfâind, respirând cu greu. Părul lung, ud i se lipise de umerii goi şi începu să înoate, dar braţele îi erau moi şi picioarele se încurcau în straturile de pânză udă. Putea încerca să se elibereze, dând din picioare, dar era prea obosită… totdeauna fusese prea obosită… ca să mai facă acest efort.

Era mai odihnitor, desigur, să se lase dusă de curent.

Acum, vedea dealurile ca prin ceaţă, dar erau acolo şi asta o liniştea.

Mereu obosită. O să mă aşez pe spate, să aţipesc puţin.

Văzu, cu uimire şi recunoştinţă, cerul nopţii plin de stele, îşi lăsă capul pe spate, să le privească, iar apa întunecată îi acoperi privirea.

31

Sâmbătă, 17 septembrie

Era cinci şi jumătate dimineaţa când Archie Balmerino îşi privi ceasul, constată cât de târziu era şi se ridică, cu părere de rău, din fotoliul în care stătuse, sorbind fără chef ultima picătură de whisky de malţ, la taifas cu tânărul Ferguson-Crombie.

Petrecerea se terminase. Isobel era de negăsit, ca şi ceilalţi oaspeţi ai casei, orchestra plecase acasă şi cortul era pustiu. Numai dinspre discotecă se mai auzea muzică şi, aruncând o privire, văzu două sau trei perechi legănându-se în întuneric, aproape adormiţi pe picioare. Gazdele nu se vedeau nicăieri. Dinspre bucătărie răzbătea zvon de voci şi se gândi dacă să se ducă s-o caute pe Verena, dar se răzgândi. Era timpul să plece acasă şi putea foarte bine să-i scrie o scrisoare de mulţumire, cu toate înfloriturile de rigoare, a doua zi de dimineaţă.

Ieşi din casă, coborî treptele de la intrare şi porni spre parcare. Se crăpase de ziuă, iar cerul era cenuşiu. Foarte curând, avea să răsară soarele. Îi trecu prin minte că era foarte posibil să nu găsească niciun mijloc ca să ajungă acasă. Ceilalţi, întorşi pe rând la Croy, puteau să fi uitat de Archie şi să nu-i fi lăsat nicio maşină. Dar apoi zări microbuzul lui Isobel, rămas singuratic în mijlocul câmpului şi înţelese că ea nu-l uitase. Îi mulţumi în gând pentru cât era de grijulie.

Părăsind Corriehill, constată că torţele romane arseseră complet, iar lampioanele fuseseră stinse. Băuse destul de mult, dar, fără să ştie de ce, îşi simţea mintea clară. Conducea încet, atent şi concentrat, cât se poate de conştient de faptul că, în cazul – puţin probabil – când ar fi fost oprit de poliţie, n-ar fi avut nicio şansă să scape de suflat în

fiolă. Pe de altă parte, dacă întâlnea un poliţist, acela ar fi fost probabil Bob McCrae din Strathcroy şi ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit acesta ar fi fost să-l încarce pe „conaşul“ cu o amendă pentru beţie la volan.

Ceea ce nu era deloc corect, dar constituia unul dintre multele privilegii ale aristocraţiei locale, îşi spuse Archie cu amărăciune.

Fusese o petrecere frumoasă. O gustase din plin, în fiecare clipă. Îşi văzuse mulţi prieteni vechi, îşi făcuse alţii noi. Băuse nişte whisky de foarte bună calitate şi servise un mic dejun excelent, cârnăciori, caltaboş, ochiuri cu şuncă, ciuperci şi roşii, plus pâine prăjită. Băuse şi o cafea neagră. Probabil de asta era aşa treaz şi vioi.

Numai la dansurile populare fusese nevoit să lipsească. Dar se bucurase să privească o parte dintre ele şi să asculte ritmurile îndrăcite. Singurul moment de tristeţe fusese la „Ducele din Perth“. Acesta era dansul la care, prin tradiţie, făceai pereche cu soţia şi-i fusese destul de greu să vadă cum Isobel era ridicată în braţe de un alt bărbat. Oricum, ea şi Archie păşiseră de câteva ori pe ringul discotecii şi fusese foarte romantic, o adevărată plăcere să stea aşa, obraz lângă obraz, exact ca pe vremuri.

Soarele apăruse la orizont când ajunse pe drumul drept care ducea la Croy şi porni în sus pe deal. Pe aleea din faţa casei nu era nicio maşină; Jeff, dragul de el, dusese probabil Land Roverul în garaj.

Cobori din microbuz şi intră în casă. Fizic, se simţea foarte obosit, iar ciotul de picior îl durea cumplit, ca de obicei când stătea prea mult în picioare, sprijinit pe el. Greu, ţinându-se de balustradă, urcă la etaj, în dormitor, o găsi pe Isobel, care dormea dusă. Urmele eleganţei acelei seri se vedeau peste tot. Pantofii, ciorapii; frumoasa rochie albastră, aruncată pe canapeaua de la picioarele patului. Bijuteriile se aflau pe masa de

toaletă, iar poşeta de seară pe un scaun. Archie se aşează pe marginea patului, s-o privească dormind. Încă mai avea rimel pe gene şi părul îi era ciufulit. După o vreme, se aplecă s-o sărute, dar ea nici nu tresări.

O lăsă dormind, trecu în camera de toaletă şi-şi scoase încet hainele. În baie, deschise robinetele, iar aburul apei fierbinţi se ridică până în tavan. Se aşeză pe scaunul de toaletă să-şi desfacă curelele şi piciorul de metal, lăsând nedoritul dispozitiv pe covoraşul de lângă cadă. Apoi, cu o îndemânare exersată în cursul anilor, se lăsă în apa fierbinte.

Rămase aşa multă vreme, deschizând robinetul de apă fierbinte ori de câte ori apa din cadă se mai răcea. Se săpuni, se bărbieri, îşi spălă părul. Se gândi să meargă la culcare, apoi se răzgândi. Începuse o nouă zi şi putea, foarte bine, să-şi vadă de treburi.

Mai târziu, îmbrăcat cu o pereche de reiaţi vechi şi un pulover gros, pe gât, vechi de când lumea, coborî din nou şi se duse la bucătărie. Câinii îl aşteptau, gata să iasă la plimbarea de dimineaţă. Puse ceainicul pe foc, gândindu-se să-şi facă un ceai când se va întoarce. Luă câinii şi ieşi prin hol, pe uşa din faţă. Câinii o luară la goană înainte, peste pietriş şi apoi mai departe, pe pajişte, adulmecând urmele de iepuri rămase de peste noapte. Archie îi urmărea din capul scării. Era ora şapte şi soarele se înălţase deja pe cer. Pe cerul perlat al dimineţii, un singur nor mititel se profila înspre vest. Se auzea doar cântecul păsărilor şi liniştea era atât de deplină, încât îi ajunse la urechi zgomotul unui motor de maşină de jos, din vale, care o pornise pe strada din sat.

Alt sunet. Paşi pe pietriş, apropiindu-se dinspre îngrăditura pentru vite. Privi într-acolo şi, spre surprinderea lui, dădu cu ochii de Willy Snoddy care, cu ogarul după el, se îndrepta către Archie. Willy, la fel de pricăjit ca de obicei, cu şapca pe cap, jacheta ponosită şi fularul în jurul gâtului.

— Willy! îl întâmpină Archie, coborând treptele spre el. Cu ce gând pe-aici?

O întrebare ridicolă, pentru că ştia perfect că, la ora asta, Willy nu putea avea decât un gând şi asta nu mirosea a bine.

— Eu…

Bătrânul deschise gura şi apoi o închise la loc. Privi în ochii lui Archie, apoi îşi feri privirea.

— Eu… eu… am fost la lac… cu câinele… eu…

Se opri.

Archie aştepta. Willy îşi băgă mâinile în buzunare şi le scoase iarăşi. Câinele, simţind ceva, începu să urle jalnic. Willy îl sudui şi-i dădu una peste cap, dar Archie simţi un frison prin şira spinării şi se crispă, cuprins de o presimţire teribilă.

— Ei, ce e? îl întrebă pe Willy, cu asprime.

— Am fost la lac…

— Mi-ai spus deja…

— Ziceam că măcar un păstrăv, doi, acolo…

Dar nu pentru asta venise.

— Land Roverul dumneavoastră. E acolo. Şi haina de blană a doamnei…

Şi Willy făcu ceva ciudat. Îşi scoase şapca, într-un gest instinctiv, emoţionant, de respect. Archie nu-l mai văzuse niciodată cu capul gol. Şapca făcea parte din fiinţa lui şi se zicea chiar că dormea cu ea. Dar acum constată că Willy începuse să chelească, iar firele rare de păr alb atârnau, în smocuri subţiri, pe craniul lipsit de apărare. Fără şapca lui, pusă şmechereşte, pe-o parte, braconierul acesta lipsit de graţie fusese parcă dezarmat; nici urmă de puşlamaua cunoscută de toată lumea, care umbla în tot locul cu buzunarele pline de pradă, ci doar un ţăran bătrân, necioplit, aflat la ananghie, chinuindu-se să-şi găsească cuvintele şi să-i spună ceea ce nu se putea spune.

— Lucilla!

Vocea venea de foarte departe. Lucilla se hotărî s-o ignore.

— Lucilla!

O mână pe umărul ei, scuturând-o uşor.

— Lucilla, draga mea!

Maică-sa. Lucilla mormăi, îşi îngropă capul în pernă. Se trezi încet. Rămase aşa câteva clipe şi apoi se întoarse pe spate, deschizând ochii. Isobel stătea pe marginea patului, cu mâna pe umărul îmbrăcat în tricou al Lucillei.

— Draga mea, trezeşte-te!

— M-am trezit, mormăi Lucilla. Căscă şi se întinse; clipi de câteva ori. De ce m-ai trezit? întrebă, nemulţumită.

— Îmi pare rău.

— Cât e ceasul?

— Zece.

— Zece! Vai, mamă, voiam să dorm până la prânz!

— Ştiu. Îmi pare rău.

Lucilla îşi revenea, puţin câte puţin. Draperiile fuseseră trase şi lumina dimineţii pătrundea intr-un colţ al camerei. O privi pe maică-sa, cu ochi adormiţi. Isobel era îmbrăcată cu un pulover şi o vestă, dar nu-şi aranjase părul, ca şi cum n-ar fi avut timp decât să dea, în grabă, cu pieptenele prin el. Părea încordată. Dar poate că asta se datora oboselii. Niciunul dintre ei nu se culcase înainte de ora patru.

Dar Isobel nu zâmbea. Nu era deloc în apele ei. Lucilla se încruntă.

— S-a întâmplat ceva?

— Draga mea, trebuia să te trezesc. Şi – da, s-a întâmplat ceva. Un lucru foarte trist. Trebuie să-ţi spun. Încearcă să priveşti lucrurile în faţă, cu curaj.

Lucilla, speriată, deschise ochii mari.

— E vorba de Pandora… Vocea lui Isobel se frânse. Ah, Lucilla, Pandora a murit…

Moartă? Pandora *moartă?* Reacţia instinctivă era una de negare.

— Nu. Nu se poate.

— Scumpa mea, aşa este.

Lucilla se trezise de-a binelea; şocul risipise orice urmă de somnolenţă.

— Dar când?

Noel Keeling o adusese acasă, de la petrecere.

— Cum?

Şi-o imagina pe Pandora, ca o fantomă, nemişcată, fără să respire, întinsă pe pat. Un atac de cord, eventual.

Dar nu putea fi moartă. Pandora, în niciun caz.

— S-a înecat, Lucilla. Noi credem că a făcut-o special…

— Special?

Implicaţiile erau prea cumplite ca să le poată accepta.

— În lac. A luat maşina lui Archie. Probabil că a mers cu ea pe şosea, chiar pe lângă casa lui Gordon Gillock, dar ei n-au auzit nimic. Poarta dinspre rezervaţie era zăvorâtă. Probabil că a pus chiar ea zăvorul, după ce a trecut.

Pandora, înecată. Lucilla şi-o amintea, pe undeva prin Franţa, aruncându-se dezbrăcată într-un râu adânc şi iute, înotând împotriva curentului, strigând spre Jeff şi Lucilla că era minunat, că apa era grozavă, de ce nu veneau şi ei?

Pandora, înecată. După ce zăvorâse poarta grea în urma ei. Oare nu putea fi şi asta o dovadă că nu-şi luase singură viaţa? Cu siguranţă că nimeni, într-o asemenea situaţie, nu s-ar fi chinuit atâta să o închidă.

Nu.

— Precis că a fost un accident. Niciodată, niciodată nu s-ar fi sinucis. Vai, mami, nu *Pandora…*

— N-a fost un accident. Am sperat şi noi că aşa a fost. Că a venit acasă de la petrecere şi că i-a venit ideea să meargă să înoate. Era exact genul de idee trăsnită de care era capabilă. O toană de moment. Dar s-au găsit, lângă lac, haina ei de

blană şi sandalele; şi alături, un flacon de somnifere gol şi un rest de şampanie într-o sticlă.

Un rest de şampanie într-o sticlă. Ultima cupă de vin. Ca o ultimă, teribilă sărbătoare.

— … Iar când ne-am dus în camera ei, am găsit o scrisoare pentru tatăl tău.

În clipa aceea, Lucilla înţelese că era adevărat. Murise. Pandora se înecase cu bună ştiinţă. Se înfioră. Un pulover vechi, cu nasturi, zăcea lângă pat. Se ridică în capul oaselor, îl luă şi şi-l puse peste umeri.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, o rugă pe Isobel.

Isobel îi luă mâna într-a ei.

— Dis-de-dimineaţă, Willy Snoddy s-a dus la lac, cu gândul să scoată câţiva păstrăvi de la prima oră. Venise pe jos, din sat, cu câinele. A văzut Land Roverul parcat lângă debarcader. Pe urmă, haina ei, aruncată pe mal. S-a gândit, ca şi noi, că era cineva care se dusese să înoate. Dar apoi i-a văzut trupul, dus de curent până la poarta ecluzei.

— Îmi închipui ce şoc a fost pentru el. Săracul bătrân.

— Da. Săracul Willy. Dar, o dată în viaţă, a făcut ce trebuia şi a venit drept la Croy, să-l caute pe Archie. Se făcuse deja ora şapte şi tata era afară, cu câinii. Nu s-a culcat deloc după petrecere. Doar a făcut o baie şi s-a îmbrăcat. Ieşise cu câinii şi l-a văzut pe Willy venind, iar Willy i-a povestit ce a găsit.

Lucilla îşi imagina scena uluitor de clar. Se gândi la tatăl ei şi la ce fusese în sufletul lui, pentru că Pandora era sora lui şi o iubise şi-şi dorise atât de mult ca ea să se întoarcă acasă, la Croy. Iar ea venise şi acum plecase pentru totdeauna.

— Tata ce a făcut?

— Eu încă dormeam. M-a trezit. Ne-am dus în camera Pandorei şi spărsese o sticlă de parfum în chiuveta de la baie. Probabil că a lovit-o din greşeală. Chiuveta era plină de cioburi, iar în cameră mirosea greu, cumplit, parcă a drog. Aşa că

am tras draperiile şi am deschis toate ferestrele, după care ne-am gândit că ar trebui să căutăm altceva. O explicaţie oarecare. N-a trebuit să căutăm prea departe, pentru că lăsase un plic pe birou, iar înăuntru era o scrisoare pentru tata.

— Ce scria?

— Nu prea multe. Doar că-i pare rău. Şi… ceva despre bani. Despre casa din Mallorca. Spunea că e obosită şi că nu mai poate să lupte. Dar nu ne-a spus motivul. Probabil că era atât de nefericită – şi niciunul dintre noi nu şi-a dat seama. Niciunul dintre noi n-a avut nici cea mai mică bănuială despre ce se petrecea în mintea ei. Dacă aş fi ştiut, aş fi fost mai atentă, mai înţelegătoare. Poate că i-aş fi putut vorbi… aş fi putut s-o ajut…

— Cum ai fi putut? N-ai de ce să te simţi vinovată. Sigur că nu ştiai ce gândeşte Pandora. Nimeni n-a ştiut, niciodată, ce-i trecea prin minte.

— Am crezut că suntem apropiate. Am crezut că-i sunt prietenă…

— Şi chiar aşa a fost. Nicio altă femeie n-a fost mai apropiată de Pandora decât tine. Te-a iubit, ştiu asta. Dar nu cred că a dorit vreodată să se apropie prea mult de oameni. Cred că acesta era modul ei de a se apăra.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Isobel, necăjită şi uluită. Probabil că aşa este. O strânse mai puternic pe Lucilla. Trebuie să-ţi spun şi restul.

Trase adânc aer în piept.

— După ce am găsit scrisoarea, tata a sunat la poliţia din Relkirk. Le-a explicat ce s-a întâmplat, dificultatea de a ajunge acolo, pe drumul spre lac. Au trimis, nu o ambulanţă, ci un Land Rover al poliţiei, cu transmisie pe patru roţi. A venit şi un doctor de la poliţie. Pe urmă au pornit spre lac…

— Cine?

— Willy. Şi tata… Şi Conrad Tucker. Conrad s-a dus cu ei. Era deja în picioare, spălat şi îmbrăcat şi s-a oferit să meargă cu tata. A fost un gest atât de amabil din partea lui, dragul de el, pentru că Archie

n-a vrut să merg eu, şi nu suportam gândul că merge singur.

— Şi acum, unde sunt?

— Încă nu s-au întors de la Relkirk. Trebuia s-o ducă – adică, să ducă cadavrul – acolo, la Spitalul Municipal. Presupun că la morgă.

— Se va face o anchetă?

— Da. Vor spune că a fost vorba de un tragic accident.

Un tragic accident. Cuvintele acestea te înfiorau cu tonul lor oficial. Lucilla îşi imagina tribunalul, cuvintele reci, obiective, probele şi concluzia. Ziarele aveau să relateze despre incident. Va apărea şi vreo fotografie veche, neclară, a Pandorei. Şi titlurile. „Moartea surorii Lordului Balmerino“.

Publicitatea inevitabilă avea să fie cumplită.

— Vai, săracul de tata!

— Lumea spune întotdeauna: „O să treacă. Timpul vindecă rănile“. Dar în clipe ca aceasta, nu poţi să te gândeşti la viitor. Important este prezentul. Şi e insuportabil de dureros. Nu există cuvinte de mângâiere.

— Nu reuşesc să înţeleg. N-are niciun rost!

— Ştiu, draga mea. Ştiu.

Isobel îi vorbea cu blândeţe, dar n-avea cum s-o liniştească pe Lucilla. Dimpotrivă, durerea se transformă într-o explozie de indignare.

— Ce rost avea? De ce a trebuit să facă aşa ceva? Ce naiba a împins-o la un asemenea gest?

— Nu ştiu. N-avem nicio idee.

Mica explozie de furie se domoli. Lucilla oftă.

— Oare mai ştie cineva? Aţi mai spus cuiva?

— Nici n-avem cui. Cu excepţia lui Edmund şi a lui Vi. Presupun că tata o să-l sune pe Edmund când se va întoarce de la Relkirk. Dar lui Vi nu-i putem spune la telefon. Va trebui să meargă cineva la ea şi să-i spună vestea. E un şoc prea mare pentru o femeie bătrână…

— Dar Jeff?

— Jeff e jos, în bucătărie. A apărut acum vreo cinci minute, îmi pare rău, dar uitasem complet de el şi săracul n-a avut parte de o primire prea grozavă. Să vii la micul dejun şi să afli asemenea veşti. Şi nici măcar nu pregătisem ceva pentru masă, pentru că n-a fost timp. Cred că acum îşi pregăteşte singur ceva.

— Trebuie să mă duc să stau cu el.

— Da. Sunt sigură că i-ar face bine să stea cu cineva de vorbă.

— Când se întoarce tata cu Conrad?

— Cred că pe la zece jumătate, unsprezece. O să fie lihniţi, pentru că n-am avut timp să le dau nimic să mănânce înainte de plecare. Am să le fac ceva când vin. Între timp… Se ridică în picioare. Am să mă apuc să fac curat în sufragerie. Masa e încă plină de resturile cinei de ieri.

— Parc-ar fi trecut o veşnicie, nu ţi se pare? De ce n-o laşi aşa? Strâng eu cu Jeff mai târziu, sau o chemăm iarăşi pe Agnes, din sat…

— Nu, vreau să am ceva de făcut. În momente grele, ca acesta, femeile sunt mult mai norocoase decât bărbaţii; găsesc întotdeauna ceva să-şi ocupe timpul, chiar dacă e vorba doar de frecat podeaua din bucătărie. Spălatul paharelor şi lustruitul argintăriei sunt numai bune pentru aşa ceva…

Lucilla era singură. Se sculă din pat şi se îmbrăcă, trăgându-şi pe ea jeanşii şi un pulover. Se pieptănă, se duse în baie să se spele pe dinţi şi pe faţă. Înmuie un prosop în apa fierbinte, apoi îl apăsă peste ochi şi obraji. Fierbinţeala curăţa, împrospăta, risipea oboseala. Coborî scările în goană.

Jeff se aşezase la unul din capetele mesei din bucătărie, cu o ceaşcă de cafea şi o farfurie plină cu şuncă şi cârnăciori. Auzind-o venind, îşi ridică privirea, înghiţi ce avea în gură, puse jos furculiţa şi cuţitul şi se ridică în picioare. Lucilla veni spre el, iar el o luă în braţe şi rămaseră aşa o vreme. În

braţele lui puternice era plăcut şi se simţea în siguranţă, iar lâna groasă, de oaie a puloverului pe care-l purta avea un miros familiar şi prietenos. Dinspre oficiu se auzea apa de la robinet şi clinchetul paharelor. Isobel se pusese deja pe treabă.

Jeff nu-i spuse nimic. După o vreme, se desprinseră din îmbrăţişare. Ea îi zâmbi, recunoscătoare pentru această încurajare, apoi îşi luă un scaun şi se aşeză, rezemându-se cu coatele pe masa curată.

— Vrei să mănânci ceva? o întrebă el.

— Nu.

— Te-ai simţi mai bine dacă ai pune ceva în stomac.

— Nu pot să mănânc.

— Atunci, o ceaşcă de cafea.

Luă ibricul de pe aragaz şi îi umplu o ceaşcă, punând-o în faţa ei. Apoi se aşeză iarăşi pe scaun şi se întoarse la cârnăciorii lui.

Lucilla bău puţină cafea, apoi spuse:

— Mă bucur că am avut şansa să ne petrecem o vreme cu ea.

— Mda.

— Mă bucur că a venit acasă cu noi.

— A fost mai bine aşa.

Se întinse peste masă şi o luă de mână.

— Lucilla, cred că ar trebui să plec.

— Să *pleci?* ripostă ea, consternată. Unde să pleci?

— Păi nu cred că e cel mai bun moment pentru ca un străin să stea pe capul alor tăi…

— Dar tu nu eşti un străin…

— Ştii ce vreau să spun. Cred că ar trebui să-mi fac bagajele şi s-o pornesc la drum…

— Vai, dar nu se poate… Simpla sugestie a unui asemenea gest o umplea pe Lucilla de spaimă. Nu se poate să ne părăseşti…

Ridicase vocea, iar el îi făcu semn să vorbească mai încet, conştient de prezenţa lui Isobel în

spatele uşii deschise şi nedorind ca gazda sa să audă ce vorbeau. Lucilla continuă în şoaptă.

— Nu se poate să mă părăseşti. Nu acum. Am nevoie de tine, Jeff. Nu mă simt în stare să suport toate lucrurile astea atât de cumplite. Nu singură.

— Am senzaţia că vă stingheresc.

— Nu-i adevărat. Nu-i adevărat! Ah, te rog, nu pleca.

Văzând cum îl implora, Jeff cedă.

— Bine. Dacă pot să vă ajut cu ceva, atunci sunt gata să rămân pe-aici. Dar, orice s-ar întâmpla, nu pot rămâne prea mult timp, pentru că trebuie să mă întorc în Australia la începutul lui octombrie.

— Da, ştiu. Dar te rog să nu vorbeşti deocamdată despre plecare.

— Dacă doreşti, continuă el, poţi să vii cu mine.

— Poftim?

— Am spus că dacă doreşti, poţi să vii cu mine. În Australia, vreau să spun.

Lucilla îşi încleştă degetele pe ceaşca de cafea.

— Ce aş putea face eu acolo?

— Am putea fi împreună. În continuare. În casa părinţilor mei este destul loc şi ştiu că ar face tot ce le stă în putinţă ca să te simţi cât mai bine.

— De ce mă întrebi acum?

— Mi se pare o idee bună.

— Şi ce aş putea face eu în Australia?

— Tot ce doreşti. Să-ţi iei o slujbă. Să pictezi. Să fim împreună. Am putea să ne găsim un apartament.

— Jeff… nu prea ştiu ce doreşti de la mine.

— Nu doresc nimic. Îţi fac o invitaţie.

— Dar… nu… nu e aşa. Noi doi… nu e o legătură pentru totdeauna.

— M-am gândit că am putea afla răspunsul.

— Of, Jeff…

Lucilla simţi un nod în gât şi ochii i se umplură de lacrimi. Era ridicol, pentru că pentru Pandora nu plânsese, dar ştia că lacrimile de acum erau pentru că Jeff, omul acesta atât de cumsecade, o invita să

plece cu el în Australia şi ea n-avea de gând să se ducă, fiindcă nu-l iubea şi ştia că nici el n-o iubeşte.

— Haide, nu mai plânge.

Lucilla luă un şerveţel şi îşi suflă nasul, total neigienic.

— Pur şi simplu, eşti atât de drăguţ… Şi mi-ar plăcea să vin. Dar nu chiar acum. Trebuie să rămân aici pentru moment. Şi nu cred că vrei, într-adevăr, ca atunci când vei ajunge acasă să mă ai şi pe mine pe cap. O să ai destule probleme şi fără mine. Trebuie să reîncepi lucrul, să-ţi vezi de viaţa ta, să te aşezi la casa ta…

Îşi suflă nasul încă o dată şi reuşi să zâmbească printre lacrimi.

— … şi, într-un fel, cred că nici nu sunt persoana cea mai potrivită pentru tine. Când ai să-ţi găseşti rostul – şi sunt sigură că ai s-o faci – cea aleasă va fi o frumoasă australiancă. O zână bronzată cu fundul mare şi sânii imenşi…

Jeff o trase uşor de urechi.

— Nu mi se pare deloc nostim, îi spuse. Dar zâmbea.

— A fost cea mai frumoasă invitaţie pe care am primit-o în viaţa mea, spuse Lucilla. Şi eşti omul cel mai simpatic pe care l-am cunoscut. Şi am petrecut împreună cele mai frumoase momente, încă de când ne-am cunoscut, la Paris. Iar într-o zi, chiar că voi veni în Australia şi sper să mă primeşti cum se cuvine, cu tot protocolul. Dar acum… şi pentru totdeauna… nu pot să vin.

— Ei, dacă te răzgândeşti, oferta rămâne deschisă…

Jeff terminase de mâncat. Lăsă cuţitul şi furculiţa pe farfurie şi duse totul în chiuvetă. Dinspre sufragerie se auzea aspiratorul. Jeff traversă bucătăria şi închise uşa dinspre oficiu. Se întoarse la masă, cu faţa spre Lucilla şi-i spuse:

— Nu-mi place să întreb aşa ceva şi nu e treaba mea, dar Pandora n-a lăsat nicio scrisoare?

— Ba da. Pentru tata. Pe biroul din camera ei.

— A spus de ce voia să se sinucidă?

— După cât se pare, nu.

— Mama ta ce zice?

— Pentru moment e prea nefericită ca să se gândească la asta.

— Deci nu există niciun motiv evident?

— Niciunul.

— Dar tu ce crezi?

— Nu cred nimic, Jeff.

Dar tăcerea lui era suspectă.

— De ce? Ai tu vreo bănuială?

— Mă întrebam doar. M-am tot gândit. Îţi aduci aminte de tipul pe care l-am întâlnit în prima noastră zi la vilă? Carlos Macaya?

— Carlos?

Bărbatul acela delicat şi frumos, cu purtarea lui desăvârşită şi ceasul ieşit din comun. Se întreba de ce nu se gândise până acum la asta.

— Sigur că da! Jeff? Crezi că el ar putea să ştie ceva?

— Probabil că nu. Dar era evident că erau foarte apropiaţi. Poate că i s-a destăinuit. Poate că i-a spus ceva ce noi nu ştim…

Lucilla îşi aminti. Îi reveniră în minte cuvintele ciudate pe care Carlos i le spusese Pandorei înainte să plece de la vilă… *Să mă anunţi dacă te răzgândeşti,* îi spusese. Iar ea îi răspunsese: *N-am să mă răzgândesc.* Lucilla şi Jeff comentaseră acest schimb de replici şi ajunseseră la concluzia că Pandora şi Carlos se referiseră, probabil, la ceva cât se poate de obişnuit – un meci de tenis anulat sau un refuz la o invitaţie.

— Da. Ai dreptate. Cred că erau foarte apropiaţi. Poate chiar amanţi. S-ar putea să ştie ceva…

— Chiar dacă nu ştie, dacă erau aşa de apropiaţi, poate că ar trebui să i se spună ce s-a întâmplat.

Era o sugestie foarte rezonabilă.

— Da. Dar cum am putea să-i spunem?

— Să-i dăm un telefon.

— Nu-i ştim numărul.

— Precis că Pandora avea un carneţel de telefoane… Ce-ar fi să punem pariu că găsim acolo numărul lui Carlos Macaya?

— Da. Ai dreptate. Sigur că da.

— Dacă dăm telefon, cred că e mai bine să facem lucrul ăsta acum, înainte să se întoarcă tatăl tău şi Conrad şi cât timp mama ta e ocupată. Există vreun telefon unde să nu fim deranjaţi…?

— Niciunul. Decât, poate, în dormitorul mamei. Sunăm de la cel de pe noptieră…

— Atunci, hai să mergem, spuse Jeff, ridicându-se în picioare. Hai să-i telefonăm acum.

Isobel continua să dea cu aspiratorul. Jeff şi Lucilla ieşiră din bucătărie şi se furişară pe scară în sus. Covorul gros înăbuşea orice zgomot al paşilor. Lucilla porni înainte, pe culoar, spre camera Pandorei. Intrară şi închiseră uşa în urma lor.

În camera cu patul nefăcut şi o dezordine specific feminină, era frig. Toate geamurile erau deschise şi perdelele se umflau de vânt. Şi totuşi, mirosul greu de parfum plutea în aer, ca un văl întunecat. Miros de otravă.

— N-am ştiut niciodată, spuse Lucilla, nu m-am putut hotărî dacă îmi place parfumul ăsta sau dacă-l urăsc.

— De ce miroase aşa de puternic?

— A spart sticla în chiuvetă.

Privi în jurul ei, zări halatul fin aruncat pe pat, poşeta de seară a Pandorei, dulapul plin de haine, coşul de gunoi plin ochi, măsuţa de toaletă încărcată cu tot felul de lucruri, pantofii desperecheaţi aruncaţi încolo şi încoace, pe podea.

Pantofii scumpi, din piele de Spania, cu tocuri înalte, greoaie, păreau a fi amintirile cele mai pregnante şi personale, pentru că n-ar fi putut fi ai nimănui altcuiva, decât ai Pandorei.

Lucilla şi-i scoase din minte.

— Carneţelul de adrese, spuse ea. Unde am putea găsi carneţelul de adrese?

Era pe birou, lângă topul de hârtie sugativă. Un carnet mare, îmbrăcat în coperte de piele, cu iniţialele aurii ale Pandorei şi coperte interioare din atlaz. Lucilla se aşează la birou şi căută, pe index, litera „M“, apoi îl deschise.

> Mademoiselle, magazin de rochii
> Maitland, Lady Letitia
> Mendoza, Philip şi Lucia
> Macaya…

Carlos Macaya. Lucilla rămase nemişcată, holbându-se la pagina respectivă, fără să scoată un cuvânt. După o vreme, Jeff o întrebă:

— L-ai găsit?

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— Jeff…

Îşi ridică privirea spre el.

— Jeff, omul ăsta e doctor.

— Doctor? se încruntă el. Stai să văd şi eu.

Ea îi arătă.

— Uite: „Macaya, doctor, Carlos şi Lisa“. Probabil că Lisa e soţia lui. Jeff, crezi că era doctorul curant al Pandorei?

— Mai mult ca sigur. O să aflăm imediat.

Se uită la ceas.

— E zece şi jumătate. Adică opt şi jumătate la Mallorca. Putem să-l sunăm acasă. E sâmbătă dimineaţă. Mai mult ca sigur că e acasă.

Cu carneţelul de adrese în mână, Lucilla se ridică în picioare. Ieşiră din camera Pandorei şi porniră spre camera părinţilor Lucillei unde, în această dimineaţă ireală şi agitată, patul rămăsese, de asemenea, nefăcut. Telefonul se afla pe măsuţa de lângă pat. Jeff găsi cartea de telefon şi căută codul internaţional pentru Spania şi, cu grijă, cifră după cifră, Lucilla formă numărul lung şi complicat.

Nimic. Clinchete şi ţiuituri ciudate. Apoi, în sfârşit, soneria de la celălalt capăt al firului. Se gândi la cum trebuie să fie acea dimineaţă la Mallorca, cu soarele mediteranean deja fierbinte şi cerul senin, anunţând o nouă zi toridă, fără nori.

— Hola? O voce de femeie.

— Doamna…

Vocea Lucillei se frânse. Îşi drese glasul şi începu din nou.

— Doamna Macaya? Se ora Macaya?

— *Si?*

— Mă scuzaţi, dar – ştiţi englezeşte?

— Da, puţin. Cine este la telefon?

— Mă numesc Lucilla Blair.

Se chinuia să rămână calmă, rostind cuvintele rar şi clar.

— Vă sun din Scoţia. Doresc să vorbesc cu soţul dumneavoastră. E cumva acolo?

— Da, e aici. Un momento…

Femeia lăsă receptorul jos. Se auziră paşi care se îndepărtau pe o pardoseală de gresie. Lucilla o auzi strigând „Carlos!“ undeva, în depărtare. Apoi, câteva propoziţii de neînţeles, în spaniolă.

Aşteptă. Întinse mâna, iar Jeff o cuprinse în mâna lui.

Auzi, la celălalt capăt:

— Doctor Macaya.

— Ah, domnule Carlos, la telefon este Lucilla Blair. Nepoata Pandorei Blair. Ne-am întâlnit la ea acasă, în august. Venisem cu un prieten de la Palma şi eraţi acolo, la o ceaşcă de ceai. Vă amintiţi?

— Sigur că-mi amintesc. Ce mai faci?

— Eu sunt bine. Vă sun de acasă, din Scoţia. Domnule Carlos, vă rog să mă iertaţi, dar aţi fost cumva doctorul curant al Pandorei?

— Da. De ce?

— Pentru că… Îmi pare foarte rău, dar mă tem că am veşti foarte proaste. Pentru că a murit.

El nu răspunse imediat. Într-un târziu, întrebă:

— Cum a murit?

— S-a aruncat în lac. S-a înecat. A înghiţit toate somniferele pe care le avea şi pe urmă s-a aruncat în lac. Aseară…

Altă pauză. Şi apoi, Carlos Macaya îi spuse:

— Aşa deci.

Asta era tot ce avea de spus?

— Nu păreţi prea surprins.

— Lucilla, vestea asta m-a răscolit. Dar nu sunt în totalitate surprins. Mă temeam că s-ar putea întâmpla aşa ceva.

— De ce?

Carlos Macaya îi explică.

Cu tot zgomotul făcut de aspirator, Isobel auzi Land Roverul lui Archie, care se întorcea de la Relkirk. Uruitul atât de familiar al maşinii vechi, urcând dealul dinspre sat şi apoi intrând pe alee.

Opri aspiratorul şi, privind pe fereastră, zări maşina, cu Conrad la volan.

Lăsă aspiratorul în mijlocul camerei şi se duse în întâmpinarea lor. Afară, pe uşa principală, apoi pe trepte în jos şi peste pietriş. Cei doi coborau deja, iar Archie şchiopăta îngrozitor – asta nu era niciodată un semn bun. Se duse să-l îmbrăţişeze, apoi îl sărută. Era palid ca un cadavru, epuizat de oboseală şi înfrigurat.

— Te-ai întors. Hai înăuntru.

Îl luă de mână şi urcară treptele, urmaţi de Conrad. Intrară în casă. Aruncându-i o privire, Isobel văzu că şi americanul dădea semne de tensiune. Renunţă să le mai pună vreo întrebare şi se concentră asupra unor lucruri mai practice.

— Cred că sunteţi epuizaţi şi lihniţi de foame. N-am gătit nimic, pentru că v-am aşteptat, dar mă ocup îndată de asta. O să vă simţiţi amândoi mai bine după ce veţi mânca ceva.

— Grozavă idee, spuse Conrad, dar Archie clătină din cap, în semn de refuz.

— Isobel, mai aşteaptă puţin. Trebuie să dau mai întâi un telefon. Trebuie să-l sun pe Edmund Aird, cred că între timp s-a reparat.

— Dragul meu, eu zic că poate să mai aştepte…

— Nu, răspunse el, ridicând braţul. Prefer să termin cu asta. Voi doi luaţi-o înainte. Vin şi eu într-o clipă.

Isobel deschise gura, cu gândul să protesteze, dar, reflectând, se hotărî să nu mai spună nimic. Archie se întoarse şi se îndepărtă încet, greoi, spre bibliotecă. Conrad şi Isobel îl priviră în tăcere şi auziră uşa închizându-se în urma lui.

Schimbară o privire.

— Cred că vrea să rămână singur câteva clipe, spuse Isobel.

— E de înţeles.

Conrad îşi pusese o pereche de cizme verzi de cauciuc şi o haină veche de-a lui Archie. Avea

capul descoperit şi, în spatele ochelarilor, privirea îi era plină de înţelegere.

— A fost chiar aşa de rău? întrebă Isobel.

— Da, îi răspunse el cu blândeţe. Da. A fost foarte trist.

— Unde aţi găsit-o?

— Exact acolo unde ne-a spus Willy. Lângă ecluză.

— S-a… Adică, reveni ea, de când era acolo?

— Doar de câteva ore.

— Da.

Numai câteva ore. Nu fusese destul pentru ca trupul ei să se schimbe, să se umfle, să înceapă să putrezească.

— Mă bucur că Willy a găsit-o aşa de repede. Şi a fost drăguţ din partea ta că te-ai dus cu Archie şi l-ai adus înapoi acasă. Nici n-am cuvinte să spun cât de recunoscătoare îţi sunt…

— Era cel mai modest lucru pe care puteam să-l fac.

— Da. Chiar că nu prea avem ce face, nu-i aşa?

— Nu prea.

— Nu. Ei, atunci…

Deviaseră de la subiect. Micul dejun.

— Sunt sigură că eşti lihnit de foame.

— Aşa este. Dar, mai întâi, vreau să-mi scot cizmele şi să mă spăl pe mâini.

— Sigur că da. Mă găseşti în bucătărie.

Lucilla şi Jeff dispăruseră, cine ştie unde. Isobel luă tigaia şi puse la prăjit alţi cârnăciori, şuncă, roşii şi ouă. Puse nişte felii de pâine în aparatul de prăjit, făcu nişte cafea proaspătă şi aşeză la masă două tacâmuri. Până să vină şi Conrad, masa era aproape gata. Îi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză lângă el.

— Bea cafeaua cât e fierbinte. Mai am doar să-ţi prăjesc oul. Cum îl preferi? Moale, „cu soarele în sus“, cum zic americanii?

— Aşa zic, Isobel…

— Da?

Atentă, lăsă tigaia pe aragaz şi se întoarse spre el.

— Cred că ar trebui să plec în această după-amiază. Aveţi şi-aşa destule probleme, ca să mai trebuiască să vă ocupaţi şi de musafiri de prin alte părţi.

— Dar credeam că stai până mâine! spuse ea revoltată.

— Pot să chem un taxi, să mă mut la Turnhouse…

— Vai, Conrad, te rog, nu cumva să-ţi imaginezi că trebuie să pleci…

— Nu e momentul cel mai potrivit pentru vizite…

— Eu nu te consider un simplu musafir. Pentru mine eşti un prieten. Şi m-aş simţi foarte prost dacă ţi s-ar părea că trebuie să pleci cu o zi mai devreme. Dar dacă *tu* preferi aşa, atunci am să înţeleg.

— Nu-i vorba că prefer…

— Ştiu. Te gândeşti la noi. Dar să ştii, în momentul acesta e foarte bine că avem lângă noi nişte prieteni. Uite, de exemplu, în dimineaţa asta. Ce ne-am fi făcut fără tine? Şi sunt sigură că Archie va dori să rămâi. Măcar încă o noapte.

— Dacă într-adevăr gândeşti aşa, mi-ar face plăcere să rămân.

— Aşa gândesc. Iar când ţi-am spus că te consider un prieten, am fost la fel de sinceră. Când ai venit la Croy erai un străin şi niciunul dintre noi nu te cunoştea şi nu ştia nimic despre tine. Acum însă, după numai câteva zile, am impresia că ne cunoaştem de-o viaţă. Sper că vei mai veni şi altă dată să ne vizitezi.

— Mi-ar face plăcere. Mulţumesc.

— Şi poţi s-o aduci şi pe fetiţa ta, spuse Isobel, zâmbind. E un loc foarte bun pentru copii.

— Ai grijă! S-ar putea s-o iau în serios.

Isobel sparse cu pricepere oul şi-l răsturnă în tigaie.

— Când pleci acasă, la fetiţa ta?

— Joi.

— Vine şi Virginia cu tine?

— Nu. În niciun caz acum, după ce Henry s-a întors acasă. Şi-a anulat rezervarea şi o să-i sune pe bunici, să le explice. Poate că va veni cu Edmund, primăvara viitoare, şi atunci o să ne revedem cu toţii.

— Cred că e dezamăgită. Dar poate că e mai bine aşa. E mai amuzant să mergi în concediu cu bărbatul tău.

Se aplecă să scoată farfuria lui Conrad din cuptor, puse oul alături de celelalte bunătăţi care se aflau deja acolo şi apoi aşeză farfuria plină pe masă, în faţa lui.

— Acum, apucă-te de astea – dă-i bătaie, cum spune băiatul meu, Hamish.

Se uită la ceas.

— Ce-o fi făcând Archie? Cred că am să-i duc o ceaşcă de cafea. Sper că nu te deranjează dacă te las singur.

— Nu, deloc. Oricum, am impresia că acesta e cel mai grozav mic dejun pe care l-am mâncat vreodată.

— Îl meriţi cu prisosinţă, îi spuse Isobel.

Archie stătea aşezat la birou, pe scaunul care fusese pe vremuri al tatălui său, înconjurat de lucrurile acestuia. Camera era aşezată spre vest, aşa că, deşi dimineaţa era însorită, aici nu bătea soarele. În această clipă, liniştea şi singurătatea îi făceau bine. Doborât de oboseală şi de propria sa disperare, aştepta să adune destul curaj moral ca să ridice receptorul, să formeze numărul de la Balnaid şi să vorbească cu Edmund Aird.

Din clipa în care Willy Snoddy reuşise, în sfârşit, să găsească cuvintele potrivite pentru a-i povesti despre clipele de coşmar prin care trecuse, Archie fusese cuprins de o năuceală care excludea orice acţiune inteligentă. Asemenea unui

somnambul în plin coşmar, făcuse tot ceea ce trebuia făcut într-o astfel de situaţie.

Prioritatea numărul unu fusese s-o trezească pe Isobel, s-o ştie alături de el. Numai cu Isobel putea împărţi această durere. Pe urmă, împreună, se duseseră în dormitorul Pandorei, dezordonat ca de obicei, ca şi cum tocmai plecase din cameră. Isobel fusese cea care trăsese draperiile şi deschisese toate ferestrele, să alunge mirosul sufocant al parfumului vărsat, irosit. Isobel fusese cea care descoperise scrisoarea pe birou şi i-o dăduse lui Archie.

Şi apoi, împreună, citiseră ultima scrisoare scrisă de Pandora.

Urmase tot şirul de lucruri dureroase, inevitabile. Telefonul la poliţie şi aşteptarea care păruse interminabilă, până când vehiculul oficial, cu doctorul la bord, ajunsese la Croy. Drumul lung până la lac, greu şi mult prea încet, pe cărarea abruptă şi plină de hârtoape. Operaţia cumplită şi sfâşietoare de a scoate din lac corpul neînsufleţit al surorii sale.

Ironia acestei situaţii era propria lui lipsă de speranţă. De-abia credea că reuşise să depăşească amintirile din Irlanda de Nord şi soarta făcea ca pe umerii lui să cadă această nouă oroare. Imaginea Pandorei, ca o păpuşă îmbibată de apă, dusă de curent până dincolo de porţile ecluzei. Faţa ca de ceară, meşele de păr ud care, ca nişte frânghii, se răsuceau în jurul gâtului ei. Braţele albe, subţiri şi decolorate, ca nişte nuiele în derivă şi voalurile suprapuse ale rochiei, încurcate printre crengi rupte şi trestii dezrădăcinate.

Ce minunat ar fi fost dacă imposibilul ar fi devenit posibil şi imaginea aceea ar fi putut fi smulsă pentru totdeauna din inima şi din privirea sa.

Oftă şi trase scrisoarea mai aproape. O foaie de hârtie albastră, groasă, pe care era imprimată adresa domeniului Croy şi scrisul mâzgălit al

Pandorei, neformat, ca al unui copil. O umbră de zâmbet îi trecu peste buze, căci îşi amintise cum niciodată nu reuşise Pandora să înveţe ceva ca lumea, astfel că, la sfârşitul zilelor ei, tot nu scria prea bine.

> Vineri seara.
>
> Dragul meu Archie. Odată, am fost la o înmormântare şi un bărbat s-a ridicat şi a citit ceva aşa de drăguţ despre cei morţi care, de fapt, nu fac decât să treacă într-o cameră alăturată, nici nefericiţi, nici trişti, ci continuând să râdă de aceleaşi glume ca altă dată. Dacă se întâmplă să-mi faci o frumoasă înmormântare creştinească (şi cine ştie, poate că vei fi atât de supărat, încât ai să mă arunci peste mormanul de bălegar al lui Isobel), atunci ar fi minunat dacă s-ar găsi cineva care să citească acelaşi lucru despre mine.

Lăsă scrisoarea pe birou şi privi absent spre perete, pe deasupra ochelarilor. Lucrul cel mai ciudat era că ştia precis la ce pasaj se referea Pandora. Îl ştia, pentru că îl citise chiar el, cu voce tare, în biserică, la funeraliile tatălui său. (Dar Pandora n-avea de unde să ştie asta, pentru că nu fusese acolo.) Mai mult chiar, pentru a nu face vreo greşeală, copleşit de emoţia îndeplinirii acestei îndatoriri, făcuse chiar mai multe repetiţii de unul singur şi ajunsese să-l înveţe pe dinafară.

> Moartea nu înseamnă nimic. Nu contează. N-am făcut decât să mă strecor în camera cealaltă. Totul rămâne exact aşa cum a fost. Eu sunt eu şi tu eşti tu, iar viaţa de demult, trăită împreună şi pe care am iubit-o din toate puterile e neatinsă, neschimbată. Între noi doi continuă să existe ceea ce a existat întotdeauna. Spune-mi pe nume, ca şi până acum. Vorbeşte cu sinceritate despre mine, ca şi până acum. Nu-ţi schimba tonul vocii. Nu arbora un aer forţat, solemn sau trist. Încearcă să râzi, aşa cum râdeam împreună de glumele care ni se păreau la fel de bune. Glumeşte, zâmbeşte, gândeşte-te la mine, roagă-te pentru mine. Fie ca numele meu să fie rostit în familie, la fel ca şi până acum. Fără efort, fără nicio umbră de

îndoială. Sensul vieţii este etern. Acelaşi, mereu. Există o continuitate absolută, care nu poate fi frântă. Ce este oare moartea, decât un accident neglijabil? De ce să fiu uitată, numai pentru că am dispărut? Sunt aici, în aşteptarea ta, într-un interval, undeva, foarte aproape, după colţ. Totul e bine.

Totul e bine.
Dar bătrânul Lord Balmerino nu-şi luase viaţa.

Archie, am fost foarte practică şi foarte rezonabilă şi am făcut un testament, prin care ţi-am lăsat moştenire toate bunurile mele pământeşti. Poate că ar trebui să iei legătura cu avocatul meu din New York. Îl cheamă Ryan Tyndall şi ai să-i găseşti adresa şi numărul de telefon în carneţelul meu. (E un om foarte drăguţ.) Ştiu că aţi avut impresia că am cheltuit fără socoteală, dar precis că mai sunt destui bani în bancă, pe lângă tot felul de acţiuni şi de titluri de proprietate, ba chiar şi actele unei proprietăţi mititele în California. Şi, bineînţeles, casa din Mallorca. Poţi face orice doreşti cu ea, s-o vinzi sau s-o păstrezi. (Ar fi un loc minunat de vacanţă pentru tine şi Isobel.) Dar, indiferent ce vei face, ai grijă ca Seraphina şi Mario să fie răsplătiţi.

Îmi place să cred că vei folosi o parte din aceşti bani ca să transformi grajdul sau hambarul într-un atelier, să începi să produci în serie păpuşi din acelea de lemn, atât de reuşite şi să le vinzi în toată lumea cu un profit fabulos. Ştiu că poţi s-o faci. Nu e nevoie decât de puţină îndrăzneală. Iar dacă partea tehnică a afacerii ţi se pare descurajatoare, sunt sigură că Edmund te poate sfătui şi ajuta.

Dragul meu, îmi pare cumplit de rău de toate astea. Dar, pur şi simplu, lucrurile au devenit dintr-odată prea complicate şi e un efort mult prea mare, iar eu nu mai am energia necesară ca să lupt. N-am reuşit niciodată să fiu curajoasă, de neclintit.

A fost o viaţă tare nostimă.

Vă ador pe amândoi şi vă dăruiesc dragostea mea.

P
a
n
d

Sunt sigură că Edmund te poate sfătui şi ajuta.

Iarăşi Edmund.

Se gândi la cealaltă scrisoare, aflată în siguranţă, în sertarul biroului. Găsi cheia şi deschise sertarul, apoi scoase scrisoarea. Plicul trimis „par avion“, îndoit la colţuri şi boţit, pe care Pandora scrisese numele lui, pe adresa de la Berlin; ştampila avea o data din 1967.

Scoase din plic cele două file subţiri, mâzgălite cu acelaşi scris copilăresc. Le desfăcu.

> Dragul meu Archie. A fost o nuntă minunată şi sper că tu şi Isobel sunteţi fericiţi, că aţi petrecut o lună de miere grozavă şi că vă simţiţi bine la Berlin, dar, vai, mi-e aşa de dor de voi! Totul este groaznic, pentru că toţi cei pe care îi iubesc au plecat. Nu mai am pe nimeni cu care să stau de vorbă. Nu pot vorbi cu mami şi cu tati, pentru că e vorba despre Edmund. Nu te surprinde, nu-i aşa? Pentru că ştiai precis. Nu ştiu cum de nu mi-am dat seama până acum, dar cred că l-am iubit dintotdeauna, pentru că, atunci când l-am revăzut, în cele câteva zile dinainte de nuntă, mi-am dat seama dintr-odată că niciodată n-a existat şi n-ar fi putut să existe altcineva, iar de acum înainte va fi la fel. Iar lucrul cel mai tragic, oribil, de nesuportat este că el e căsătorit cu altcineva. Dar ne iubim. Pot s-o scriu cu majuscule. NE IUBIM. Dar n-am voie să spun nimănui, din cauză că el e însurat cu Caroline şi are copilul şi aşa mai departe. S-a întors la ea, dar n-o iubeşte, Archie. Mă iubeşte pe mine, iar eu am rămas fără el aici, legată de mâini şi de picioare şi am atâta nevoie de tine, iar tu eşti la Berlin. A spus că o să-mi scrie, dar e plecat de o lună şi n-am nicio veste de la el şi nu mai suport, nu ştiu ce să fac. Ştiu că nu e drept să strici o căsnicie, dar nu-i vorba de asta, pentru că Edmund a fost al meu cu mult înaintea ei. Ştiu că tu nu poţi face nimic ca să mă ajuţi, dar trebuia să spun cuiva. N-am crezut că te poţi simţi aşa de singur la Croy şi mă port îngrozitor cu mami şi cu tati, dar nu

mă pot stăpâni. Nu pot rămâne aici o veşnicie, căci mă tem că aş înnebuni. Numai ţie pot să-ţi spun asta. Cu toată dragostea, a ta înlăcrimată, Pandora.

Înainte, această disperare adolescentină i se păruse teribil de dureroasă. Acum, în lumina tragediei din acea dimineaţă, ea dobândise o semnificaţie şi mai gravă. Îşi acoperi ochii cu palmele. În spatele lui, uşa de deschise.

— Archie…

Era Isobel.

— Ţi-am adus nişte cafea.

Archie nu se întoarse. Ea se aplecă peste umărul lui şi puse ceaşca de cafea fierbinte, parfumată, pe birou, în faţa lui, apoi îl cuprinse cu braţele pe după gât şi îşi apăsă obrazul cald de obrazul lui.

— De ce-ţi trebuie atâta timp? Ce faci aici?

— Citesc, răspunse Archie, lăsând scrisoarea pe masă.

Isobel ezită, apoi spuse:

— E scrisoarea pe care Pandora ţi-a trimis-o la puţin timp după ce ne-am căsătorit.

— Da.

— N-am ştiut că ai păstrat-o. De ce, Archie?

— Nu m-a lăsat sufletul s-o rup şi s-o arunc.

— Ce trist. Sărmana copilă. I-ai telefonat lui Edmund?

— Nu. Încă nu.

— Nu ştii ce să-i spui, nu-i aşa?

— Nu ştiu ce să cred.

— Poate *într-adevăr* mai era îndrăgostită de el. Poate de asta a venit acasă. Şi atunci l-a revăzut cu Virginia şi Alexa şi Henry şi n-avea de ce să-şi mai facă speranţe.

Isobel dădea glas celor mai ascunse temeri ale sale, acelor lucruri pe care se ferea să le exprime. El n-ar fi putut să le pună în cuvinte, dar o făcuse Isobel în locul lui şi, auzind-o, simţi o nesfârşită recunoştinţă pentru judecata şi curajul de care

dădea dovadă. Pentru că acum puteau vorbi, în sfârşit, despre asta.

— Da, admise el. De asta mi-e teamă.

— Era aşa o drăcoaică. Mereu fermecătoare. Generoasă şi amuzantă. Dar, ştii, Archie, uneori era neîndurătoare. Dacă dorea ceva, ar fi fost în stare de orice ca să-l obţină. Dacă-şi punea mintea cu ceva, ceilalţi nu mai contau.

— Ştiu. A fost vina noastră. Cu toţii am răsfăţat-o, i-am făcut toate poftele…

— Cred că nici nu s-ar fi putut altfel…

— Avea numai optsprezece ani când s-a încurcat cu el. Edmund avea douăzeci şi nouă. Era însurat şi avea un copil. Ştiu că Pandora s-a aruncat în braţele lui, dar în loc s-o refuze, şi-a ignorat toate responsabilităţile, le-a aruncat pe fereastră. Ea era ca o flacără şi la asta s-a adăugat propria lui forţă; rezultatul a fost o adevărată explozie.

— Ai vorbit vreodată cu Edmund despre asta?

— Nu. Odată, aş fi putut s-o fac. Dar după aceea, nu s-a mai putut. Din cauza lui a fugit Pandora de-acasă. Din cauza lui nu s-a mai întors niciodată înapoi.

— Archie, tu nu l-ai iertat niciodată, nu?

— N-aş putea să spun că am reuşit.

— De asta eziţi acum? De asta nu l-ai sunat?

— Dacă toate deducţiile noastre sunt adevărate, n-aş vrea să încarc conştiinţa celui mai mare duşman al meu cu o asemenea povară.

— Archie, nu pot să cred că tu…

Tăcu brusc, ridicând capul, atentă. Din spatele uşii închise se auzeau paşi de-a lungul holului.

— Mami!

Era Lucilla.

— Suntem în bibliotecă.

Uşa se crăpă puţin.

— Pot să intru? Nu vă deranjez?

— Sigur că nu, draga mea. Vino înăuntru.

Lucilla închise uşa în urma ei. Părea să fi plâns, dar acum lacrimile se uscaseră. Archie întinse o

mână spre ea, iar Lucilla îl luă de mână şi se aplecă să-l sărute pe obraz.

— Îmi pare nespus de rău.

Se aşeză pe marginea biroului, în faţa părinţilor ei.

— Vreau să vă spun ceva. E foarte trist şi sper să nu vă îndurerez prea tare…

— Despre Pandora?

— Da. Am aflat de ce a făcut-o.

În aşteptare, cei doi îşi priveau fiica tăcuţi.

— Ştiţi… avea cancer în ultima fază.

Vorbea abia şoptit, dar calm şi decis. Isobel o privi şi, dincolo de trăsăturile tinereşti, intui o teribilă forţă interioară şi înţelese că, la nouăsprezece ani, Lucilla se maturizase dintr-odată. Copilul dispăruse fără urmă. Lucilla n-avea să mai fie copila pe care o ştia.

— Cancer?

— Da.

— De unde ştii?

— Când eu şi Jeff ne-am dus la ea, în Mallorca, în după-amiaza în care am ajuns era la ea un bărbat, Carlos Macaya. Ţi-am vorbit despre el, tată. Era foarte atrăgător şi noi am fost convinşi că era iubitul ei. Dar nu era aşa. Era doctorul ei curant. Jeff a fost cel care şi-a amintit de el şi a propus să-l sunăm, în speranţa că ar putea şti ceva ce noi nu ştiam. I-am găsit numele şi numărul de telefon în carneţelul ei de adrese şi atunci ne-am dat seama că e doctor, şi nu doar un simplu prieten. Aşa că am sunat la Mallorca şi am vorbit cu el. El ne-a spus totul.

— El a tratat-o?

— Da. Dar cred că i s-a părut o muncă foarte dificilă şi fără nicio satisfacţie. Şi-a dat seama că e ceva în neregulă atunci când ea a început să slăbească dintr-odată, dar a convins-o foarte greu să vină la consultaţie. Chiar şi atunci, refuza să vadă realitatea şi nu respecta programările. Când, în sfârşit, a reuşit s-o aducă în clinica lui, a

constatat că boala evolua de multă vreme. În plus, a descoperit un carcinom la unul din sâni. A făcut o biopsie şi a trimis prelevarea la spitalul din Palma, pentru un raport patologic. Era malignă şi se putea răspândi în organism. Aşa că s-a dus la Pandora şi i-a spus că trebuie să se opereze, să facă o mastectomie, iar apoi nişte şedinţe de chimioterapie. Asta venise să-i spună în ziua în care eu şi Jeff am apărut acolo. Dar ea l-a refuzat categoric. I-a spus că nimic n-ar putea s-o convingă să îndure tratamentul ulterior, cu radiaţii şi chimioterapie. Nu-i putea garanta o vindecare completă… presupun că boala evoluase prea mult… dar i-a spus că, dacă îşi duce viaţa în acelaşi ritm ca şi până atunci, n-avea şanse să trăiască prea mult.

— Avea dureri?

— Câteodată. Lua medicamente. Droguri destul de puternice. De asta era mereu aşa de obosită. Nu cred că a suferit foarte mult, dar, desigur, cu timpul i-ar fi fost din ce în ce mai greu.

Cancer.

Archie rosti cuvântul acela, cu toată rezonanţa lui de finalitate. Sfârşitul. Linia dublă, de sub orice şir de cifre.

— Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte. N-am avut nici cea mai mică bănuială. Dar ar fi trebuit să ne dăm seama. Nu mai rămăsese nimic din ea. Ar fi trebuit să ştim…

— Ah, tată…

— De ce nu ne-a spus… Am fi putut s-o ajutăm…

— Nu, n-aveai cum s-o ajuţi. Şi nu ţi-ar fi spus. Nu înţelegi? Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost ca tu şi mama să aflaţi despre asta. Dorea numai să se întoarcă la Croy, pentru ca totul să redevină aşa cum a fost. Septembrie. Petreceri, mici escapade la cumpărături, în Relkirk şi un du-te-vino de lume şi casa plină de musafiri. Nicio urmă de tristeţe. Nicio vorbă despre moarte. Chiar

asta i-aţi dăruit. Petrecerea de la Verena a fost scuza perfectă, la momentul potrivit, pentru ca Pandora să-şi găsească o scuză să revină acasă şi să ducă la bun sfârşit ceea ce cred că a plănuit de la bun început.

— Doctorul ştia?

— Nu ştia precis. Dar mi-a spus că nu i-ar fi permis să facă drumul acela atât de lung, prin Spania şi Franţa, dacă eu şi Jeff n-am fi fost lângă ea.

— Dar a înţeles ce-şi pusese în gând?

— Nu ştiu. N-am putut să-l întreb. Dar presupun că da. O cunoştea foarte bine. Şi cred că ţinea foarte mult la ea.

— Cum a putut s-o lase să plece aşa? spuse Archie.

— Nu trebuie să-l învinovăţeşti pe Carlos, tată. El a făcut tot ce s-a putut ca s-o convingă să meargă la spital, să încerce să se lupte pentru această unică şansă, oricât de mică ar fi fost ea. Dar Pandora a rămas neînduplecată.

— Deci, a venit să moară acasă?

— Nu numai asta. A venit acasă pentru a fi cu tine, pentru a fi la Croy. Pentru ca noi să ne simţim bine, să ne poată face nişte cadouri minunate şi să ne facă să râdem. S-a întors în copilărie, la locurile pe care le iubea şi le ţinea minte. Casa, valea, dealurile, lacul. Dacă ne gândim bine, e nevoie de mult curaj pentru asta. Dar asta nu face lucrurile mai suportabile pentru tine. Îmi pare rău. Mă doare că a trebuit să-ţi spun. Sper, totuşi, că acum îţi este ceva mai uşor să înţelegi.

Lucilla tăcu, gândindu-se la toate astea. Apoi reluă, cu o voce tremurătoare, din care dispăruse toată forţa de până atunci:

— Deşi, n-aş zice că înţelegerea ajută prea mult.

Sub privirile mamei sale, Lucilla se pierdu dintr-odată, ca un copil, iar lacrimile îi umplură ochii, curgându-i pe obraji.

— A fost atât de drăguţă cu Jeff şi cu mine… ne-am distrat aşa de bine împreună… iar acum mi se pare că s-a stins o lumină din viaţa noastră…

— Of, draga mea…

Isobel nu mai putea suporta. Porni spre Lucilla şi-i cuprinse umerii slăbuţi în braţe.

— Ştiu. Îmi pare aşa de rău. Dar ai fost foarte curajoasă… şi nu eşti singura care gândeşte aşa, pentru că o să ne lipsească tuturor. Şi cred că trebuie să-i fim recunoscători pentru că s-a întors acasă. Cât de cumplit ar fi fost să n-o mai vedem niciodată! Tu ai adus-o înapoi la noi, chiar dacă numai pentru puţin timp…

După o vreme, Lucilla se calmă şi se opri din plâns. Isobel îi dădu o batistă să-şi sufle nasul.

— Am plâns şi mai înainte şi speram că pot să mă abţin. Ştiţi, Jeff mi-a propus să plec cu el în Australia, iar eu n-am de gând să mă duc. Pentru cine ştie ce motiv stupid, chiar şi asta m-a făcut să plâng…

— Of, Lucilla…

— Vreau să rămân acasă o vreme. Asta, dacă tu şi tata mă puteţi suporta în preajma voastră.

— Nu există vreun alt lucru care să ne facă mai mare plăcere.

— Şi mie la fel.

Lucilla îi zâmbi mamei sale printre lacrimi, îşi suflă nasul, hotărâtă să termine cu plânsul şi sări în picioare.

— Acum vă las, le spuse. Dar, tată, te rog să vii repede şi să mănânci ceva. Ai să te simţi mai bine.

— Am să vin, îi promise el.

— Mă duc să mă asigur că mâncăii ăia doi n-au înfulecat toată şunca, rosti ea zâmbind şi porni spre uşă. Să nu întârzii mult.

— N-am să întârzii, draga mea. Şi-ţi mulţumesc.

Lucilla plecă, lăsându-i singuri. După o vreme, Isobel se desprinse de lângă Archie şi merse la fereastră. De partea cealaltă se afla grădina, apoi terenul de crichet şi balansoarul singuratic. Soarele

nu ajunsese încă până la peluză şi iarba mai era umedă de roua nopţii. Zări mestecenii argintii cu frunzele îngălbenite. Curând aveau să cadă, lăsând crengile golaşe întreaga iarnă.

— Săraca Pandora, spuse ea, într-un târziu. Dar cred că înţeleg.

Îşi ridică privirea spre dealuri, spre cer şi zări norii grei, de ploaie, care se apropiau ameninţători dinspre vest. Soare la ora şapte, ploaie la unsprezece. Cea mai bună parte a zilei trecuse.

— Archie?

— Da.

— Nu-i aşa că toate astea îl absolvă pe Edmund de orice vină?

— Da.

Isobel se întoarse cu spatele la fereastră. Archie o privea.

— Cred că acum poţi să-l suni, Archie, îi spuse, zâmbind. Şi mai cred că e timpul să ierţi. S-a terminat, Archie.

Edie, cu răsuflarea tăiată după urcuşul dealului, înainta cu paşi grăbiţi, pe drumul ce ducea la Pennyburn.

Părea ciudat să facă lucrul acesta într-o sâmbătă. Sâmbăta era una dintre puţinele zile ale săptămânii pe care Edie le păstra pentru sine; atunci se ocupa de căsuţa ei sau de grădină, dacă era vreme frumoasă; făcea ordine în dulapuri ori punea la copt tot felul de bunătăţi.

De dimineaţă pusese un rând întreg de rufe afară, la soare şi apoi trecuse strada, până la magazinul doamnei Ishak, să cumpere nişte alimente şi ziarul de dimineaţă. Luase şi o revistă, *People 's Friend,* şi o cutie cu bomboane pentru Lottie, fiindcă intenţiona să prindă autobuzul de după-masă spre Relkirk şi să-i facă o vizită nefericitei sale verişoare. Se simţea vinovată faţă de sărmana Lottie, dar era şi puţin necăjită, pentru că Lottie îi furase puloverul cel nou, lila. Cei de la

poliţie n-aveau de unde să ştie al cui era, dar Edie era hotărâtă să şi-l ia înapoi. Un spălat bun şi putea să-l poarte din nou. Săraca Lottie… Eventual, pe lângă revistă şi cutia cu bomboane, avea să culeagă şi nişte margarete Michaelmas din grădină, să-i înveselească puţin camera de spital, atât de impersonală. Nu se aştepta la mulţumiri pentru eforturile sale, dar, oricum, şi-ar fi uşurat conştiinţa. Amărâta de Lottie nu putea fi, pur şi simplu, abandonată, numai pentru că încurcase atât de tare lucrurile.

Totul era perfect pus la punct.

Dar apoi, tocmai când pusese la încălzit o porţie de supă, îşi făcuse apariţia şi Edmund. Venea direct de la Pennyburn şi, înainte de asta, de la Croy. Aducea cu sine o veste cumplită şi, după ce află ce se întâmplase, Edie uită cu totul de Lottie. Se alesese praful de tot programul din acea zi. Reflectase, apoi îl schimbase în totalitate. Ce sentiment ciudat… Ce încurcătură.

Citea câteodată, prin ziare, despre câte o familie, plecată într-o excursie plăcută, ce nu prevestea nimic rău sau, poate, în vizită la prieteni; un accident le distrugea vieţile pentru totdeauna. O ambuscadă pe autostradă, cu morţi şi răniţi şi maşini distruse, care blocau şoseaua. Acum se simţea ca şi cum ar fi fost, dacă nu implicată, cel puţin martoră la un asemenea dezastru, rămasă acolo, printre sfărâmături, convinsă însă că nu se putea să nu aibă cu ce să fie de folos.

— I-am povestit mamei, îi spusese Edmund, dar e singură. Am rugat-o să vină cu mine la Balnaid, la prânz şi să-şi petreacă ziua cu noi, dar m-a refuzat. A spus că vrea să fie singură.

— Mă duc eu la ea.

— Ţi-aş fi recunoscător. Dacă există o persoană în lume cu care să vrea să stea de vorbă, atunci aceea eşti dumneata.

Aşa că Edie luase oala de supă de pe foc, îşi pusese haina şi pantofii de stradă. În geanta ei

încăpătoare îşi pusese ochelarii şi lucrul de mână, apoi închisese uşa şi pornise spre Pennyburn.

Ajunsese. Intră prin bucătărie. Totul era strâns şi curat. Doamna Aird spălase vasele după micul dejun şi le pusese pe toate la locul lor. Ba chiar măturase şi podeaua.

— Doamnă Aird!

Îşi lăsă geanta pe masă şi, cu haina pe ea, trecu prin hol şi deschise uşa sufrageriei. Era acolo. Stătea nemişcată în fotoliu, privind fix spre vatra fără foc. Nu tricota, nu cosea, nu citea ziarul – stătea, pur şi simplu. În cameră era frig. De dimineaţă fusese soare, dar acum se înnorase şi, fără căldura soarelui care să pătrundă prin fereastră, orice urmă de confort părea să fi dispărut.

— Doamnă Aird!

Surprinsă, Violet îşi întoarse capul, iar Edie, şocată, văzu în faţa ei, pentru prima dată în viaţa ei, o femeie bătrână, pierdută, năucită – aproape infirmă. Pentru o clipă, Vi o aţinti cu o privire opacă, de parcă n-ar fi recunoscut-o. Apoi, în sfârşit, se lumină şi pe faţa ei se citi un sentiment de uşurare.

— Ah, Edie!

Edie închise uşa în urma ei.

— Da, eu sunt.

— Ce-i cu tine aici?

— A trecut Edmund pe la mine, să-mi spună ce s-a întâmplat cu Pandora. Ce grozăvie! Mi-a spus că eşti singură. Că, poate, ţi-ar face plăcere să stai cu cineva de vorbă…

— Numai cu tine, Edie. Cu nimeni altcineva. El voia să mă duc la Balnaid cu el. Dar n-am avut destulă forţă pentru asta. N-aş fi putut. Cu copiii trebuie să bravezi, să fii tu cea care îi îmbărbătează. Şi, într-un fel, cred că nu mai am destulă energie să mai consolez pe cineva. Cel puţin deocamdată. Mâine o să-mi fie mai bine.

Edie privi în jur.

— E groaznic de frig aici.

— Cred că da. Nu mi-am dat seama, spuse Violet, privind spre cămin. M-am trezit destul de devreme dimineaţă. Am pregătit tot ce trebuia. Am curăţat chiar eu cenuşa şi am adus cărbuni. Însă n-am mai reuşit să aprind focul.

— Se face imediat.

Edie îşi scoase haina şi o puse pe un scaun, apoi îngenunche pe covoraşul de lângă cămin, aplecându-se, cu toată greutatea, pe genunchii groşi, să ia cutia cu chibrituri. Aprinse o bucată de hârtie şi aşteptă până ce surcelele, apoi cărbunii prinseră să ardă. Limbi de foc se ridicau, din ce în ce mai puternice.

— Uite, Edie, stau aici copleşită de ruşine, spuse Violet. Ar fi trebuit să avem mai mult spirit de observaţie. Trebuia să ne dăm seama că Pandora era bolnavă, poate chiar pe moarte. Era aşa de slabă – numai piele şi oase. Trebuia să fi văzut noi înşine că nu era totul în regulă cu ea. Cât despre mine, eram prea preocupată de propria familie ca să mă mai gândesc, măcar şi în treacăt, la Pandora. Poate că, dacă m-aş fi gândit mai puţin la mine, aş fi intuit că se întâmplă ceva grav.

Ridică din umeri, oftând.

— Şi totuşi, a fost aceeaşi dintotdeauna. Frumoasă, cochetă, amuzantă. Fascinantă.

— Întotdeauna a fost o figură.

Edie luă câteva lemne şi le aşeză peste cărbunii aprinşi. Apoi, cu oarecare efort, se ridică în picioare şi se duse să se aşeze pe scaunul din faţa lui Violet. Îşi pusese fusta cea bună de tweed şi puloverul din lână de Shetland, cu un model în culori vii în jurul gâtului. Era roşie la faţă de efort, după lungul drum în sus pe deal. Acum, cu focul aprins şi cu Edie alături, de cealaltă parte a căminului. Violet prinsese iarăşi viaţă şi nu se mai simţea atât de nefericită.

— Am auzit, începu Edie pe un ton uşor, de conversaţii, că Willy Snoddy a fost cel care a găsit-

o.

— Da. Săracul Willy. Nu mă-ndoiesc că, după o asemenea experienţă, nu se mai trezeşte din beţie cel puţin vreo câteva zile.

— Cancerul este o boală teribilă. Dar să-ţi iei singur viaţa… Edie clătină din cap. Nu înţeleg cum de poate cineva să facă aşa ceva.

— Cred că trebuie să înţelegem, Edie, altfel n-o s-o mai iertăm niciodată…

— … Dar familia Balmerino. Şi micuţa Lucilla. La ei nu s-a gândit?

— Sunt sigură că s-a gândit. Şi totuşi, poate că nu s-a gândit prea mult la altcineva în afară de ea însăşi. Şi era aşa de drăguţă, de atrăgătoare pentru bărbaţi. Micile poveşti de dragoste au constituit întotdeauna sarea şi piperul vieţii ei. Ca s-o înţelegem, trebuie să ne imaginăm viitorul ei, aşa cum şi l-a imaginat şi ea, probabil. Bolnavă, mutilată de operaţie, luptându-se cu boala, pierzându-şi tot părul acela frumos, lipsită de toate farmecele ei.

Focul trosnea în vatră. Violet întinse mâinile spre el să se încălzească.

— Nu. N-ar fi suportat toate astea, Edie. Nu aşa, singură, cum era.

— Dar Edmund? întrebă Edie.

N-aveau secrete una faţă de cealaltă. Era foarte bine aşa.

— Doar l-ai văzut, Edie.

— Dar nu mi-a spus prea multe.

— Mie mi-a spus destule. Normal că e răscolit de moartea Pandorei, ca noi toţi, dar cred că nu mai mult decât noi. Şi mai cred că acum va trece cu bine peste acest moment, pentru că îi are alături pe Virginia, pe Alexa, pe Henry. Drăguţul de Henry. Şi, cine ştie, poate că şi pe Noel Keeling. Ceva îmi spune că, foarte curând, Noel va face parte din familie.

— Adevărat?

— Aşa simt eu, Edie. Va trebui să aşteptăm, să vedem cum decurg lucrurile. În plus, Edmund mi-a spus că intenţionează să-şi ia un mic concediu. Vrea să petreacă o vreme cu Virginia şi cu Henry şi desigur că va trebui să fie pe aproape în următoarele zile, ca să-l consoleze pe Archie Balmerino. Vor fi atâtea de făcut. O anchetă a accidentului este inevitabilă, iar apoi, după ce se va trece peste acest obstacol, înmormântarea şi momentul trist, răscolitor când trebuie să iei totul de la început. După ce se vor termina toate astea, Edmund şi Archie au de gând să meargă împreună la pescuit câteva zile, poate în Sutherland. Ştii, lucrul ăsta îmi umple inima de bucurie. L-am iubit întotdeauna pe Edmund, Edie, dar în ultima vreme n-am fost prea mulţumită de purtarea lui. Dar cred că totul s-a schimbat acum. Poate că şi-a dat seama că, în viaţă, lucrurile mici sunt câteodată infinit mai importante decât cele mari. Şi e o mângâiere să constat că, din această tragedie cumplită şi inutilă, a ieşit măcar un singur lucru bun. Acela că Archie şi Edmund sunt iarăşi prieteni buni, aşa cum erau pe vremuri.

— Le-a trebuit cam mult timp, sublinie Edie, realistă ca întotdeauna şi fără să se teamă să rostească adevărul. Peste douăzeci de ani.

— Da. Însă, la urma urmelor, Edmund s-a purtat foarte urât. Cred că amândouă ştim acest lucru.

Edie rămase tăcută o vreme, apoi rosti un singur comentariu.

— Mama Alexei… era o femeie foarte rece.

Nu era o scuză prea grozavă, dar loialitatea ei faţă de Edmund o umplu pe Violet de bucurie.

— Ei, tu ştii cel mai bine, Edie. Ai stat cu ei la Londra. Îi cunoşteai bine pe amândoi, poate mai bine decât oricare dintre noi.

— O cucoană destul de drăguţă, dar rece.

De pe poliţa căminului, micuţul ceas aurit bătu ora exactă. Era unu fix. Edie îşi ridică privirea, surprinsă. Ce repede trecuse timpul!

— Ia te uită, zise ea. Deja e ora unu. Precis că ţi-e foame. Mă duc la bucătărie să văd ce găsesc pe-acolo. Mai e şi o bucată de friptură înăbuşită, pe care am lăsat-o ieri în cămară. O s-o pun la încălzit. E destul pentru amândouă. Ce zici? Putem mânca aici, pe câte o tăviţă, lângă foc.

— E cel mai bun lucru pe care l-am putea face. Şi ce zici de câte un pahar de sherry, să ne mai înveselim niţel?

Edie mormăi ceva, în semn de dezaprobare, dar zâmbea. Se ridică în picioare şi porni spre uşă.

— A, Edie, rămâi cu mine după aceea, nu? Să ne petrecem după-amiaza împreună, să vorbim despre vremurile de demult.

— Mi-ar face plăcere, îi răspunse Edie. Nici nu mă gândesc să-mi petrec ziua de azi de una singură. Mi-am adus şi lucrul de mână.

Cu aceste cuvinte, ieşi din cameră. O clipă mai târziu, Violet o auzi umblând prin bucătărie, deschizând şi apoi închizând uşa de la cămară. Zgomotele astea o linişteau, o făceau să nu se mai simtă singură. Se ridică în picioare, ţinându-se de poliţa căminului până când sângele îi reveni în picioare. În spatele ceasului se afla invitaţia, rămasă acolo de câteva săptămâni. Se îndoise şi era plină de fum de la foc.

Doamna Angus Steynton
La reşedinţa familiei
Pentru Katy

O luă de la locul ei, o mai citi încă o dată, apoi o rupse în bucăţele, pe care le aruncă în foc. Se aprinseră imediat, arzând până se făcură scrum, dispărând pentru totdeauna.

Porni spre uşa care dădea în grădină, o deschise, coborî cele câteva trepte şi ieşi pe pajiştea în pantă. Acum, după ce soarele fusese acoperit de norii grei, cenuşii, se făcuse frig. Mai frig decât în toată

acea toamnă. Septembrie se apropia de sfârşit şi, în curând, aveau să înceapă furtunile de iarnă.

Se îndreptă spre capătul grădinii şi se opri acolo unde gardul viu se întrerupea, să admire panorama minunată care se deschidea spre sud. Valea, râul, dealurile din depărtare; astăzi lipsite de soare, sumbre, dar frumoase. Pentru totdeauna, frumoase. Niciodată nu avea să se sature de ele. Niciodată nu avea să se sature de viaţă.

Se gândi la Pandora. Şi la Geordie. Geordie, oriunde s-ar fi aflat, avea să aibă grijă de Pandora. Se gândi la Edie şi, pentru prima dată în viaţă, îi trecu prin minte că s-ar fi putut întâmpla ca prietena ei cea mai dragă să moară înaintea ei, s-o lase fără niciun alt contemporan prin preajmă, la care să poată apela atunci când avea nevoie de mângâiere. Nimeni cu care să poată vorbi, să-şi amintească de zilele trecute.

Rosti o rugăciune. „Ştiu că sunt îngrozitor de egoistă, dar, Doamne, te rog să mă iei pe mine înainte de Edie, pentru că, fără ea, nu cred că aş mai putea suporta să trăiesc. Nu cred că aş mai suporta bătrâneţea.“

Un sunet îi atrase atenţia. Venea de sus, de departe, de dincolo de norii ce se adunau cu repeziciune. Ţipete şi gâgâit de păsări, familiar şi obsedant. Se întorceau gâştele sălbatice. Erau primele pe care le auzea, din primăvară, când plecaseră spre nord. Privi spre cer, închizând ochii pe jumătate, căutându-le. Şi chiar atunci, norii se despicară pentru o clipă şi Violet le zări – un singur stol, făcându-şi drum spre sud, avangarda miilor de păsări, care erau deja pe drum.

Veniseră cam devreme. Plecaseră târziu şi reveneau devreme. Poate că se apropia frigul. Poate că avea să fie o iarnă grea.

Dar, până acum, supravieţuise şi altor ierni grele, iar aceasta n-avea cum să fie mai cumplită decât altele. De fapt, avea să fie mai bună, probabil, pentru că simţea, într-un mod ciudat, că-

şi redobândise familia şi ştia că, împreună, cei din neamul Aird erau suficient de puternici pentru a face faţă tuturor obstacolelor pe care soarta le-ar fi ridicat în faţa lor. Acesta era lucrul cel mai important. Faptul că erau împreună, uniţi. Aceasta era forţa lor. Familia ei care ştia să depăşească trecutul, fără să piardă din vedere că, dincolo de iarnă, o nouă primăvară îşi aştepta rândul.

— Doamnă Aird!

Se întoarse şi o văzu pe Edie, în dreptul uşii deschise. Îşi legase un şorţ de-al lui Violet peste fusta cea bună, iar părul cărunt îi flutura în vânt.

— Haideţi la masă!

Violet zâmbi şi-i făcu un semn cu mâna.

— Vin acum, Edie.

Porni spre casă… cu paşi rari la început, apoi mai energici… înapoi, pe pajiştea înclinată, spre casa ei.

— Vin imediat!